

Giới thiệu Tổng Tài Bá Đạo

Truyện Tổng Tài Bá Đạo của tác giả Sơ Thần với những tâm tư tình cảm được gửi gắm vào truyện.

Tại thành phố F, ai ai cũng phải kiêng nể hần vài phần, đó là “Hạ thiếu”. Hần là chủ tịch tập đoàn các giáo phái giang hồ, hần nói không ai không thể chống lại được.

Nghe nói, hần là người đàn ông vô tình vô tâm với đàn bà, mà hần cũng đa tình không kém, ai cũng cho hần những ký ức mãnh liệt nhất...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Một màn kia – P1

Mùa đông Canada không ngừng bị tuyết bao phủ, không muốn ngừng, cũng không biết lúc nào mới có thể ngừng. Ở trong trí nhớ của Hàn Nhất Nhất, Canada luôn luôn chìm trong tuyết trắng. Nó xoa xoa bàn tay nhỏ bé đẩy cửa ra, cần được sưởi ấm thật tốt, thời tiết bên ngoài đã khiến cơ thể nhỏ nhắn của nó không cách nào chịu được nữa. “Van xin ngài, tiên sinh, đừng!” Cơ thể nhỏ nhắn của nó đột nhiên bị giọng của người phụ nữ này hù dọa, chắc chắn thanh âm này là của mẹ, nó vừa nghe liền biết. “Sao lại không? Bây giờ ngươi là con đàn bà thối tha mà gã đàn ông vô dụng kia ném cho ta, đợi một lát nữa ngươi sẽ cầu ta muốn ngươi” Giọng đàn ông thô lỗ như vậy là của ai? Hàn Nhất Nhất cố gắng suy nghĩ. Cơ thể nhỏ nhắn của nó bước gần hơn về phía phòng ngủ. “Tiên sinh, van xin ngài, như vậy không được, tôi van xin ngài, nếu như để phu nhân biết được, tôi nhất định sẽ chết, tôi van xin ngài” Hàn Nhất Nhất nghe thấy tiếng cầu xin của mẹ, thân thể lại càng thêm run rẩy thế nhưng bước chân nhỏ nhỏ của nó lại cũng bất động tại chỗ. “Có ta ở đây phu nhân sẽ chẳng làm gì được ngươi? Tiểu mỹ nhân đừng để ta nóng nực chờ đợi nữa bằng không bây giờ ta sẽ khiến cho chồng của ngươi phải chết, hahaha” Người phụ nữ trong phòng liêu mạng chống đỡ, nhưng sức lực của đàn ông vẫn mạnh hơn, bàn tay nhỏ nhỏ của nàng chỉ tựa như một làn gió nhẹ trước mặt hần. “Van xin ngài, tiên sinh, số tiền mà chồng tôi còn nợ, tôi sẽ thay hần từ từ trả lại cho ngài cùng phu nhân, làm đầy tớ suốt đời làm người hầu suốt đời, van xin ngài tha tôi đi” Nàng còn đang hết lời van xin, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng lộ ra vẻ tuyệt mỹ phản kháng nhưng bất lực. Gã đàn ông mang theo tiến cười dằng dặc cùng thái độ cường ngạnh bằng một tay kéo xuống quần áo của nàng, cơ thể tinh tế giống như một bức tranh, ánh mắt hần càng trở lên tham lam. Thân thể phụ nữ xinh đẹp cường liệt kích thích ánh mắt của hần, hần đã nhìn qua thân thể của vô số đàn bà, chơi đùa qua không biết bao nhiêu thân thể phụ nữ nhưng cơ thể của người phụ nữ này lại mang cho hần một loại cảm giác khác, thậm chí liên tục kích thích mọi giác quan nguyên thủy nhất của hần. “Thật đẹp, thật đẹp, Hàn Chí Viễn vô dụng kia thật không biết hưởng thụ, đi theo ta mỗi ngày ta sẽ khiến cho ngươi càng thêm được yêu thích.” Gã đàn ông không thể đợi được nữa, dục hòa trong mắt hần đã tựa như ác lang vậy. “Không, tiên sinh, một lát nữa phu nhân sẽ đến, cầu xin ngài tha tôi đi mà!” Người phụ nữ bất lực phản kháng. Thân thể nàng run rẩy ngoại trừ âm thanh cầu xin tha thứ không dám có bất cứ hành động gì. Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn là như thế này, một người phụ nữ từ khi sinh ra đến lập gia đình, vận mệnh của họ đều là giao cho người khác, tuy rằng từ bé sinh ra đã có khuôn mặt quốc sắc thiên hương, nhưng chỉ là một kiếp bần cùng mà thôi, khuôn mặt này cũng đã định cả đời này là chuỗi bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 2: Một màn kia – P2

Thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất run lên, nó lao người chạy tới cửa phòng ngủ, giờ tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mẹ làm cái gì ở bên trong? Gã đàn ông kia hình như không phải là cha nhưng tại sao lại có chút quen thuộc? Người phụ nữ khóc than không phải do đau đớn từ gã đàn ông đang ra ra vào vào thân thể của nàng. Mà là khóc vì một lần nữa nàng lại phải thay gã chồng chết tiệt của nàng trả nợ, chủ nợ lần này là Ông lão gia, nếu để Ông phu nhân biết khẳng định nàng sẽ bị đánh chết tươi. Nhanh như vậy người phụ nữ này đã khiến cho miệng gã đàn ông phát ra thanh âm hưởng thụ mà dâm dục, hần không thể không thừa nhận rằng cơ thể người phụ nữ này mang lại cho hần cảm giác hưng phấn mãnh liệt hơn bất kỳ bà vợ nào của gã. Nhất Nhất đẩy cửa ra thấy cảnh mẹ bị thân thể một gã đàn ông nằm úp sấp trên người mẹ. Nó mở to hai mắt, đây là cái gì? Tuy rằng nó không rõ tình hình nhưng trực giác nói cho nó biết hiện tại mẹ nó đang bị người ta khi dễ. Ánh mắt của mẹ giống như đứa trẻ năm tuổi mở to vô tội chịu đựng tất cả sự kinh khủng. “Nhất Nhất không nên nhìn, không nên nhìn, mau đi ra, đi ra ngoài!” Hàn Phong kêu to lên, ánh mắt lộ ra đau thương cùng thê lương. Đến tột cùng nàng đã phạm vào tội lỗi gì đến cả ông trời cũng muốn trừng phạt nàng cùng con gái của nàng như vậy? Ông Vạn Thiên ghét nhất chính là tại thời điểm gã đang hứng khởi chơi đàn bà lại bị người khác cắt ngang. Gã phần nộ hung ác trừng mắt, độc địa nói: “Xú nha đầu nhà mày, mau cút ra ngoài cho tao!” Hành động phủ phục trên người Hàn Phong của gã chẳng những không ngừng lại còn thêm điên cuồng ngang ngược cùng hung mãnh hơn nữa. Nhất Nhất nhanh chóng chạy ra ngoài. Nàng cố gắng chặn lại thanh âm hỗn tạp đầy thống khổ kéo dài, kiên cường nén chịu không để nước mắt ở viên mắt. Nàng nắm lấy khăn trải giường bên cạnh Ông Vạn Thiên che lại trên người. Nàng không muốn con gái tuổi còn nhỏ đã bị ảnh hưởng xấu như vậy, lại càng không muốn cho con gái nhìn thấy một thân thể xấu xí cùng dơ bẩn như vậy. “Mẹ!” Nhất Nhất khẽ cắn môi, nhú chặt lông mày. Nó nắm chặt bàn tay nhỏ nhỏ nhìn gã đàn ông có thân hình to béo đang đu đưa kia. Mẹ bảo nó đi ra, nó biết mẹ là vì tốt cho nó, thế nhưng mẹ đang chịu đựng thống khổ, nó

không thể để mặc kệ mẹ mình, thân thể nhỏ bé của nó giống như bị công kích mà chạy vọt tới bên cạnh gã đàn ông. Không đợi gã có bất cứ hành động gì, nó huy động sức lực nhỏ bé hung hăng mà cắn lên đùi gã. Tức thời trong phòng truyền ra tiếng hét như lợn bị cắt tiết! Rất nhanh gã đàn ông đã giống như một con thú hoang kinh hô thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Một màn kia – P3

“Tiểu nha đầu khôn kiếp mau nhả ra!” Ông Vạn Thiên cắn răng vì đau, nhưng một phần thân thể vẫn còn cứng đờ lưu lại trong cơ thể của Hàn Phong. Hắn muốn dùng lời lẽ hù dọa nha đầu không biết sống chết kia sợ mà bỏ chạy. Hàn Nhất Nhất quát cường mà cố chấp không chịu nghe, nó một mắt một còn mà cắn cái chân của hắn, hắn không rời khỏi người mẹ nó, nó tuyệt đối sẽ không nhả ra. “Ông tiên sinh, van xin ngài, ngày hôm nay buông tha tôi đi, coi như tôi cầu xin ngài.” Hai mắt Hàn Phong khóc đến sưng đỏ, thảm thiết nói lời van xin. “Hừ! Hai mẹ con nhà các người làm mất sạch hứng thú của lão tử, ngày hôm nay lão tử liền cho cả nhà chúng mày chơi cho đã!” Hắn hung ác nói, ánh mắt tức giận tròn trừng giống như cái chuông đồng rất xấu xí. Hàn Phong nhát gan không dám phản kháng thêm nữa, ngược lại chỉ có thể nhìn về phía Nhất Nhất: “Nhất Nhất nghe lời, mau đi ra. Lúc này mẹ đang bận, một lát là tốt rồi, mau đi ra!” Nhất Nhất nghe thấy lời cầu xin lẫn tiếng khóc của mẹ, nó biết mẹ nói dối, nó không muốn nghe những lời như thế này của mẹ. Trong tiềm thức còn non nớt của nó, nó muốn ở lại cùng mẹ đối phó với gã xấu xa này. Việc Nhất Nhất không chịu nhả ra rốt cục đã chọc giận Ông Vạn Thiên trên người Hàn Phong. Hắn quát lên một tiếng, rút phần thân thể kia ra, nâng lên cái chân kia không bị Nhất Nhất cắn, cố sức đá về phía thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất. Thân thể nhỏ bé của Nhất Nhất không có bất kì phản kháng nào bị sức lực người lớn của hắn đánh trúng, cả người va vào cột gỗ trong phòng. Tiếp theo! Bang một tiếng, một vật thể rơi xuống mặt đất. Hàn Phong mặc qua loa bộ quần áo vào người, nhanh chóng lao đến trên mặt đất, chăm chú mà đem con gái ôm vào trong lòng “Nhất Nhất, con thế nào? Có bị thương hay không?” Tay nàng cố gắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhất Nhất “Mau nhìn mẹ đi, nói cho mẹ biết con có bị thương không?” Thanh âm lo lắng của nàng tràn đầy yêu thương vô hạn, nàng hận bản thân yếu đuối, hận bản thân nhát gan thế nhưng nàng trước sau lại vô lực phản kháng. “Mẹ, mẹ!” Nhất Nhất mở mắt, lộ ra vẻ tươi cười nhưng không giống đang cười “Nhất Nhất không có việc gì, có Nhất Nhất ở đây Nhất Nhất sẽ không để người xấu này khi dễ mẹ nữa!” “Nhất Nhất của mẹ thật là đứa con gái ngoan.” Hàn Phong nói xong liền đem nó ôm vào trong lòng mình. “Hừ! Hai còn đàn bà thối, ngày hôm nay lão tử bỏ qua cho các người, ngày nào đó tao sẽ cho hai mẹ con chúng mày biết cái gì gọi là hối hận! Con mẹ nó.” Hắn phun một bãi nước bắn, vung ống tay áo hướng phía ngoài cửa đi ra. Hàn Phong bị lời đe dọa của Ông Vạn Thiên làm cho sợ đến mức run bần bật lên, càng thêm cố sức ôm lấy thân thể nhỏ bé của Nhất Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chủ nhân của Ông gia

Một tầng lại một tầng tuyết bao phủ cả thành phố, trong khu biệt thự ngày hôm nay bọn trẻ lại càng thêm vui vẻ. “Đại tiểu thư, tôi không dám nữa, về sau tôi nhất định chỉ nghe lời nói của cô, van xin cô đừng trừng phạt tôi được không?” Một cô gái chừng hai mươi tuổi quý gồi trước mặt một tiểu cô nương, van xin giống như một con chó. “Hừ! Con đây tổ vô dụng. Nếu lần sau người còn dám giúp đỡ con gái của người đàn bà kia, ta nhất định làm thật. Nếu để ta lại thấy người đến lấy lòng nhị tiểu thư, ta sẽ may cái miệng của người lại.” Một tiểu cô nương có khuôn mặt thon dài xinh đẹp lại lộ ra một cổ tức giận hung ác, trừng mắt giáo huấn người hầu đang quý gồi trước mặt. “Vâng, đại tiểu thư, tôi hiểu, tôi nhất định sẽ ghi nhớ điều này, van xin cô tha thứ cho A Đào lần này, xin cô!” Hai tay của cô ta dính đầy máu tươi, thanh âm run rẩy. Lần giáo huấn này đây khiến cho cô hoàn toàn hiểu được rằng: trong Ông gia này, những đứa con của nhị phu nhân cùng tam phu nhân đều không có phần. Chỉ có con của đại phu nhân mới là con cháu Ông gia, những đứa nhỏ khác đều là kẻ thù của Ông gia. “Giai Vi, con không luyện đàn thật tốt, ở trong này làm cái gì?” Một giọng nữ uy nghiêm vang lên. “Mẹ!” Giọng nữ ngọt ngào như mớ cò, như dính mà bò lên cánh tay của người phụ nữ. Ánh mắt tà tà của bà chăm chú nhìn A Đào đang quý gồi bên cạnh, “Nó xảy ra chuyện gì?” “Nó không nghe lời, Giai Vi thay mẹ giáo huấn người hầu. Để cho đôi mắt chó của nó kia hiểu rõ chủ nhân của gia đình này là ai, hừ!” Cái miệng nhỏ nhắn của nó đầu lên giống như tư thế của nữ vương. “Bảo bối của mẹ thực ngoan, thực hiểu chuyện!” Bà nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như búp vật của Ông Giai Vi, ở trên khuôn mặt nhỏ của nó hôn ấn xuống. “A Kiều, đem A Đào đuổi ra khỏi Ông gia. Loại người hầu không hiểu biết phép tắc này, giữ lại chính là tai họa.” Bà một bên nở nụ cười xinh đẹp với con gái, một bên lại âm ngoan mà ra lệnh. “Vâng, phu nhân!” A Kiều nhẹ giọng đáp lời. Ngay lập tức, có hai người con trai kéo cơ thể của A Đào đi ra ngoài. “Phu nhân, đừng, phu nhân. Van xin bà, tôi về sau không bao giờ tái phạm nữa. Xin bà, giữ lại tôi mà phu nhân!” Thanh âm của cô ta càng ngày càng xa ngoài cửa lớn. Một vết máu đỏ tươi, từ A Đào mà chảy ra, như khắc vào lớp tuyết trên mặt đất. Một phía khác, một thân ảnh nhỏ bịt kín miệng, một chút âm thanh cũng không dám phát ra. Trong con người đen bóng róm róm nước mắt lấp lánh. “A Đào, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Là em hại chị, là em hại chị.” Tiểu cô nương kia có một mái tóc dài giống như rong biển che khuất vết bặt tai nhỏ nhỏ. Khuôn mặt của nó cùng mẹ nó xinh đẹp như nhau, e thẹn động lòng người, nó chính là nhị tiểu thư của Ông gia – Ông Giai Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ta với nó xinh đẹp hơn? – P1

Tuyết vẫn như cũ. Tuyết bay bay đầy trời. Trên mặt đất, hai người tuyết cao cao đội mũ dạ màu đỏ. Đứng bên cạnh người tuyết, một bé gái nhỏ xinh xắn mặc áo gió màu đỏ, trên đầu đội mũ tuyết màu đỏ trông có vẻ còn nhỏ tuổi, nhưng lại trang điểm rất hợp thời trang. Phía sau nó là một đám người hầu. Ông Giai Vi âu yếm ôm mái tóc của nó. Bông tuyết lất phất trên mái tóc của nó. Gió thổi làm vài sợi tóc nhẹ nhàng bay bay. Bông tuyết rơi trên chiếc áo ba-đơ-xuy cùng chiếc mũ màu đỏ thắm. Ông Giai Vi có thân thể nhỏ bé duyên dáng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn. Nó đẹp đến mức đứng ở đâu cũng đẹp. Nó quay người, ánh mắt nó vô tình lướt qua hai bóng người, sắc mặt vui vẻ từ từ biến mất. “Đại tiểu thư!” “Chị!” Hai cô gái nhỏ cơ hồ là cùng thốt ra tiếng. “Mày là Hàn Nhất Nhất?” Ánh mắt xinh đẹp của Ông Giai Vi cũng không thèm nhìn em gái của mình, Ông Giai Trùng, mà trực tiếp dùng vẻ mặt thách thức nhìn phía Hàn Nhất Nhất. “Đúng vậy, đại tiểu thư”. Hàn Nhất Nhất khẽ mỉm cười, khuôn mặt trong veo chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay khẽ nổi lên lúm đồng tiền. Ông Giai Vi có chút kinh ngạc. Con nhỏ này chưa từng nịnh hót và nịnh bợ nó. Mà nó chỉ cần khẽ mỉm cười, khuôn mặt đã sáng lạng lên. Trong lòng nó rất khó chịu. Ở Ông gia, chỉ cần là phụ nữ sẽ nói nó là xinh đẹp nhất. Một lần nó nghe được một người không nói giống như thế. Người đó nói có một cô gái tuy rằng ăn mặc giản dị nhưng mà bộ dạng so với đại tiểu thư nhìn không tồi. Bởi vì câu này nó đã khiến A Đào vĩnh viễn phải cút khỏi Ông gia, cũng làm cho đứa em gái cùng cha khác mẹ càng thêm cô độc, càng có ác ý với nó. Ai dám nói ở đây có người xinh đẹp hơn Ông Giai Vi thì kẻ đó chính là kẻ thù của nó. Kết cục cũng không tốt đẹp gì. “Bộ dạng bình thường nhưng so với đây tớ có vẻ cũng xinh đẹp?” Ông Giai Vi cười như không cười mà nhìn nó. “Đại tiểu thư quá khen. Nhất Nhất như thế nào có thể so sánh được với hai vị tiểu thư đây?” “Lớn mật. Ai nói mày có thể so sánh với chúng tao!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, Ông Giai Vi vung bím tóc trên tay lên, liền hướng trên người Hàn Nhất Nhất mà quất tui bụi. Hàn Nhất Nhất ngây ngốc đứng im mặc cho người có bị đánh đau đến nẩy nó cũng không dám phát ra thanh âm, nhẹ nhàng mím chặt môi lại. Mất thấy bím tóc của Ông Giai Vi lại một lần nữa giơ lên, Ông Giai Trùng chỉ có thể đứng ra nói: “Chị, Nhất Nhất phạm phải điều gì sai? Nhất định phải dùng bím tóc đến trừng phạt cậu ấy sao?” “Chẳng lẽ em là kẻ điếc sao? Chị khen nó một câu bộ dạng đây tớ so với bình thường đẹp. Giờ nó liền tự cho mình thật sự là tiên nữ”. Chỉ bằng một kẻ sinh ra đã là người hầu mà cũng đòi so sánh với nó sao? “Chị, chị hiểu lầm Nhất Nhất. Ý tứ của cậu ấy không phải như vậy”. Ông Giai Trùng tiếp tục nói. “Đúng vậy, đại tiểu thư, em nghĩ là chị hiểu lầm ý tứ của Nhất Nhất rồi.” “Ba, ba” Cùng với tiếng ba, bím tóc hung hăng mà rơi vào trên cơ thể gầy yếu của nó. Ánh mắt Hàn Nhất Nhất ủy khuất chống lại nó. Đại tiểu thư so với nhị tiểu thư đúng là kẻ ác độc, Ông gia tại sao lại có hai vị tiểu thư một thì hung ác đã man một lại dịu dàng thiện lương. “Như thế nào? Mày dám lừa dối tao, không phục phải không?” Ông Giai Vi lại một lần nữa giơ bím tóc trên tay lên. Hôm nay tao sẽ giáo huấn thật tốt con nha đầu không biết sống chết này. Bím tóc không có hạ xuống mà bị Ông Giai Trùng dùng sức cầm lấy. Ông Giai Vi lừa nó, lại một lần nữa trợn to hai mắt. Quả thực không thể tin được việc này. Đứa em gái ỉn thường nhất gan, sợ phiền phức, hành động này là của em gái nó dám làm sao? Bình thường nó đánh người hầu của nó. Em gái đứng ở một bên, một câu cũng không dám nói mà lúc này cư nhiên lại phản kháng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ta với nó ai xinh đẹp hơn? – P2

Những bông tuyết lớn nhẹ nhàng dính ở bím tóc của Ông Giai Vi nháy mắt một cái đã không còn

“Chị cả. Van xin chị đừng đối xử với Nhất Nhất như vậy được không? Em cam đoan không bao giờ. . . tranh đồ vật này nọ gì với chị nữa được không?” Ông Giai Trùng nhìn thấy ánh mắt thù hận ngày càng trở nên hung ác điên cuồng của chị, trong lòng nó sợ muốn chết. Chính là nếu nó không xin tha cho Nhất Nhất, khẳng định cậu ấy sẽ bị chị đánh chết tươi. Nó đã mất đi rất nhiều người hầu đối xử tốt với nó, nó không bao giờ. . . nữa nghĩ muốn mất đi bạn tốt Nhất Nhất này.

“Ông Giai Trùng mày có đầu óc hay không hả? Chỉ bằng mày mà dám tranh đồ gì đó với tao sao, mày nhìn tất cả đồ chơi búp bê vải của mày xem. Tất cả đều là tao chơi chán không muốn chơi nữa mới ném cho mày. Còn nữa, mày có biết hay không, cái con búp bê công chúa bạch tuyết dễ thương mày thích muốn chết đi. Cái con búp bê vải đấy, tao chơi xong, thà rằng xé rách nó cũng không thêm bổ thí cho mày. Hề là thứ mày càng muốn, tao càng không để cho, hừ!” Hết thấy tất cả đồ vật tốt đẹp hề là không thuộc về Ông Giai Vi nó, nó đều muốn hủy diệt hết. Kể cả đứa bé gái kia, được gọi là Ông Giai Trùng em gái nó.

Trong mắt Ông Giai Trùng tràn ngập mê mẩn. Nó không hiểu bác gái cùng chị cả vì cái gì lại nói nó cùng mẹ nó đều bản giống nhau, không hiểu vì cái gì cha lại lấy nhiều vợ như vậy. Không hiểu vì cái gì mỗi lần cha từ trong phòng mẹ nó phòng đi ra. Bác sẽ tìm rất nhiều cách tra tấn mẹ. Tra đến dần dần, mà từ từ cha cũng rất ít rất ít đến phòng mẹ nó nữa, dần dần địa vị hai mẹ con nó ở Ông gia cũng ngày càng thấp.

Nhìn thấy vẻ mê mẩn cùng ủy khuất của nó, trong lòng Ông Giai Vi có một hồi khó hiểu, nó không biết bọn chúng có quan hệ huyết thống gì, em gái ở trong mắt nó trừ bỏ chán ghét vẫn là chán ghét.

“Mày buông tay ra!” Ông Giai Vi mang theo ngữ khí mệnh lệnh nói với nó.

“Trừ phi chị thả Nhất Nhất, bằng không em sẽ không buông tay.” Ông Giai Trùng cũng thêm cố chấp.

Ông Giai Vi đưa mắt ra hiệu, một đứa bé bên cạnh lập tức đi qua kéo Ông Giai Trùng đi. Rất nhanh tay nó đã bị bức buông lỏng ra. Ông Giai Vi rút bím tóc vừa được giải thoát liền giơ lên mà lúc này đây đột nhiên lại đánh lên người đứa em gái.

“Đừng!” Ông Giai Trùng đau đến kêu lớn lên.

“Mày cứ nhien dám giật bím tóc của tao. Mày còn dám uy hiếp tao, để coi tao làm gì lại mày.” Không bởi vì đối phương là em gái mà bím tóc nhẹ tay xuống.

Tất cả tiểu hài tử cũng không dám lên tiếng, chỉ là đứng bên ngoài quan sát.

Thời điểm tay Ông Giai Vi lại nâng tay lên, Hàn Nhất Nhất nhào vào trên người Ông Giai Trùng. Bím tóc lại một lần vô tình mà dừng ở trên người nó.

“Nhị tiểu thư, thực xin lỗi!” Cô ôm thân thể nhỏ bé của Ông Giai Trùng nhẹ nhàng mà nói. Xong trong lòng của cô là tự trách chính là cô làm cho nhị tiểu thư bị đại tiểu thư dùng bím tóc đánh.

Ông Giai Vi thấy vậy chỉ vào Hàn Nhất Nhất nói với một đồng tiểu hài tử: “Ta Ông Giai Vi xinh đẹp hay Hàn Nhất Nhất nó xinh đẹp?”

Những tiểu hài tử ấy cơ hồ không có gì do dự trăm miệng một lời nói: “Đại tiểu thư xinh đẹp. Đại tiểu thư xinh đẹp.”

Miệng nó cười cong lên, nó chính là muốn nghe được mọi người nói Ông Giai Vi nó xinh đẹp hơn so với Hàn Nhất Nhất.

“Hiện tại các ngươi đi nhặt tảng đá cho ta. Nhiệm vụ chính là hướng trên người hai đứa nó mà ném, ném càng nhiều càng tốt!” Nó lại một lần nữa lớn tiếng ra lệnh.

Lúc này một đứa bé thân hình mập mạp đôi mắt híp lại tên là Trần Gia Linh đứng bên cạnh nói nói: “Đại tiểu thư. Trên mặt đất khắp nơi đều là tuyết, căn bản là không có tảng đá nào. Làm sao bây giờ?”

“Không có tảng đá liền nặn bóng tuyết hướng người chúng nó mà ném, ném chết nó cho ta!” Nó nghiêng răng phát ra lửa giận nói. Ở trong ý thức của nó, chỉ cần làm sai ý tứ của nó thì đều bị trừng phạt.

Lời của nó mới vừa dứt. Mấy đứa trẻ kia tựa như phát điên, nhặt tuyết trên mặt đất lên, hướng Hàn Nhất Nhất cùng Ông Giai Trùng mà ném, đặc biệt là Hàn Nhất Nhất bởi vì Ông Giai Trùng là nhị tiểu thư. Nếu không được sủng ái thì bọn chúng cũng không dám đắc tội đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ta nói, nó xinh đẹp hơn ngươi.

“Các ngươi dùng sức ném cho ta. Người nào ném nhiều ta liền thưởng người đó một trăm đồng tiền!” Ông Giai Vi lớn tiếng tuyên bố. Phải biết rằng, khi đó, một trăm đồng tiền bằng tiền công một tháng của bố mẹ bọn nhỏ ở Ông gia. Những đứa nhỏ đó vừa nghe nói đến có một trăm đồng tiền, cả đám như điên rồi, giống như Trần Gia Linh trực tiếp tấn công Hàn Nhất Nhất, ra sức mà cời áo khoác của nó. Cứ như vậy, thân thể của Nhất Nhất gần như phơi bày trong không khí. “Chị, xin chị, Nhất Nhất sẽ bị lạnh chết, chị đừng như vậy. Xin chị mà.” Ông Giai Trùng gần như chỉ dùng tư thế bò đến trước mặt nó. Mà tại đây, bên trong một mảnh tuyết hỗn loạn, một mùa tuyết bay đầy trời rất là chướng mắt. “Ha ha ha ha! !” Một trận cười to đột nhiên phá vỡ cảnh tượng này. Trong lòng Ông Giai Vi nghĩ. Là đứa nào lớn mật như vậy, dám ngăn cản nó. “Ông đại tiểu thư, làm việc thật là tốt!” Nó theo tiếng cười quay đầu lại, một mà kia như gai trong mắt nó, như lửa đốt trong lòng nó. Anh trai Ông Khánh Vũ của nó cùng một đứa bé trai khác mà nó không biết tên, trong mắt cậu bé lộ ra vẻ khinh thường. Nó chưa từng phải chịu qua sự đối xử lạnh lùng như vậy. Đứa bé trai này dựa vào cái gì mà dám nhìn nó như vậy, nó không muốn ánh mắt của tên kia nhìn nó như vậy. “Anh Khánh Vũ, em xin anh mau cứu Nhất Nhất đi, bạn ấy sẽ bị bọn họ làm cho chết mất!” Ông Giai Trùng vừa nhìn thấy Ông Khánh Vũ đến, giống như là bắt được cọng rơm cứu mạng. Giữa những đứa nhỏ ở trong Ông gia cũng chỉ có lời nói của Ông Khánh Vũ này mới có thể trị được Ông Giai Vi. Ông Khánh Vũ vừa nghe đến cái tên Hàn Nhất Nhất lập tức xông tới hướng những đứa nhóc kia, hét lớn một tiếng bọn chúng liền sợ đến co chân bỏ chạy. Ông Giai Trùng chạy đến bên cạnh Hàn Nhất Nhất, ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nó, Ông Khánh Vũ không suy nghĩ gì liền cời cái áo khoác trên người mình, mặc vào trên người Hàn Nhất Nhất. Bên cạnh, Ông Giai Vi cùng người bạn mà Ông Khánh Vũ dẫn tới đối diện nhau. “Ta gọi là Hạ Thiên Cơ, ta muốn nói, bộ dạng của ngươi thật đẹp, làn da thật trắng, đôi mắt thật sáng.” Cậu hàm chứa ý cười cợt như không cười nói. Ông Giai Vi lại một lần nữa ngẩng đầu kiêu ngạo, vẻ đắc ý trong lòng càng tăng thêm. “Bất quá. . .” Đầu Hạ Thiên Cơ chuyển hướng về phía Hàn Nhất Nhất cùng Ông Giai Trùng, khi mắt cậu đối diện với đôi mắt tinh lạng to tròn của Hàn Nhất Nhất thì trong lòng cậu mơ hồ có một loại xúc động, giống như cậu từng nhìn thấy nó ở đâu đó. “Bất quá cái gì?” Ông Giai Vi mở miệng cao giọng nói. “Cô bé nằm trên mặt đất kia so với ngươi, bộ dạng trông xinh đẹp hơn rất nhiều.” Cậu nghehnh đón ánh mắt của nó, trong mắt lộ ra ý cười. “Ngươi, ngươi. . .!” Ông Giai Vi cảm giác như bản thân đột nhiên bị người khác lột trần y phục, tức giận trong lòng nhảy mắt đã bùng cháy lên. Chính là đối diện với đứa bé trai này, nó cái gì đều không thể nói được. “Không cần kích động! Ta còn nghĩ cần phải nói lại lần nữa. Nói thật là, ngay cả bộ dáng ngươi cũng kém xa người ta!” Cậu chỉ vào Ông Giai Trùng nói. Lời này của cậu vừa nói ra, sắc mặt Ông Giai Vi càng thêm xanh mét, bỗng nhiên lớn tiếng mà hét ầm lên. “Hạ Thiên Cơ, tên hỗn đản nhà ngươi. Ngươi hỗn đản. . . hỗn đản!” Ông Giai Vi lần đầu tiên bị người khác coi thường như thế. Cảm xúc của nó đã tức giận đến cực hạn, lại giơ lên bím tóc trong tay, mà lúc này đây, bím tóc của nó nhắm vào chính là Hạ Thiên Cơ. Ở trong mắt nó, cho tới bây giờ đều là người khác nhìn sắc mặt của nó. Không nghĩ tới hôm nay, lần đầu tiên chịu đựng ánh mắt khinh thường của người khác, nó làm sao có thể cam tâm chứ?

Chương 8: Ta chán ghét người, chán ghét người!

Bím tóc của Ưông Giai Vi còn chưa kịp rụng đến, Hạ Thiên Cơ cũng đã gắt gao bắt lấy, không chút lo sợ mà đối diện với đôi mắt xinh đẹp đầy phẫn nộ của nó. “Hạ Thiên Cơ, tên hỗn đản nhà ngươi!” Ưông Giai Vi dùng sức muốn rút lại bím tóc từ trên tay cậu. Nhưng nó càng dùng sức cậu càng đặc chí nắm lại. “Tuy tuổi còn nhỏ nhưng thực sự không thể ngờ được tâm địa ngươi lại ác độc như thế, đã đánh người còn xúi bẩy những đứa trẻ khác làm theo ngươi.” Hạ Thiên Cơ nghĩ đến bản thân cậu tuy rằng không phải là đứa trẻ ngoan, thế nhưng cậu chưa bao giờ lại khi dễ em gái của mình, trái lại cậu càng yêu thương nhiều hơn. Dĩ nhiên, cậu cũng sẽ không đi khi dễ người hầu trừ phi bọn họ phạm sai lầm hoặc đe dọa đến cậu. “Ngươi là kẻ nào? Chuyện của ta, ngươi dựa vào cái gì mà quản ta. Nhanh buông tay ra, tên hỗn đản nhà ngươi!” Ưông Giai Vi the thé kêu lên. Chẳng qua Hạ Thiên Cơ chỉ nhìn chăm chăm vào nó. Cậu như muốn nhìn thấu nội tâm nó. Đôi mắt sâu thẳm mang theo sự xâm lược của cậu làm chấn động sâu sắc đến trái tim nhỏ bé của Ưông Giai Vi. “Nhất Nhất, bạn thế nào rồi?” Ưông Giai Trùng cảm thấy thân thể của nó đang run rẩy, gắt gao mà ôm lấy nó, bắt an hỏi nó. “Tôi không sao đâu, nhị tiểu thư!” Nó cố gắng mở mắt ra. Chính là tuyết bay đầy trời, tiểu thần tiên ở trước mắt bay qua bay lại nhiều thật nhiều, vì sao nó lại cảm thấy bọn họ tới để tìm nó chơi đùa? Nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của Hàn Nhất Nhất, Ưông Giai Trùng càng thêm sợ hãi, nhìn không được mà lớn tiếng kêu lên: “Nhất Nhất, Nhất Nhất, bạn đừng là mình sợ mà. Có phải có chỗ nào khó chịu không?” “Nhị tiểu thư, tôi, tôi muốn, tôi muốn ngủ. . .” Lời vừa nói xong, toàn thân Nhất Nhất liền ngã xuống. Ưông Khánh Vũ đoạt lấy thân thể nhỏ bé của Hàn Nhất Nhất từ trên tay Ưông Giai Trùng, nhẹ giọng ôn nhu mà gọi: “Nhất Nhất, Nhất Nhất, em tỉnh, mau tỉnh!” “Anh ơi, Nhất Nhất có thể xảy ra việc gì không? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ mới được?” Ưông Giai Trùng hoàn toàn không biết bản thân lúc này phải làm sao, đứng ngây ra đó cảm thấy mọi thứ dường như đã tê liệt. “Không sao đâu, anh đưa em ấy đi tìm bác sĩ. Chẳng qua là bị nhiễm lạnh mà thôi, không có việc gì đâu!” Hân giống như đang an ủi chính mình, gắt gao ôm lấy thân thể Hàn Nhất Nhất dưới bầu trời đầy tuyết vội vàng chạy như bay. Theo sát phía sau chính là thân thể nhỏ nhắn của Ưông Giai Trùng. Lúc này nó vô cùng quý trọng tình bạn này giữa hai người, mà Nhất Nhất cũng quý trọng nó như thế. “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện cô bé đó không có việc gì. Bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lúc này đây, Hạ Thiên Cơ không nắm chặt cái bím tóc kia nữa mà hung hăng đem cái bím tóc quăng ra ngoài. Mà một khắc kia, cậu cũng không biết chính mình vì cái gì lại khản trương như vậy, cô bé gọi là Hàn Nhất Nhất kia làm cho cậu có cảm giác đã từng quen biết. Cậu xoay người hướng về phía Hàn Nhất Nhất, đuổi theo. “Hạ Thiên Cơ, ngươi hỗn đản, ngươi xấu xa, ngươi lừa đảo, ngươi quay lại cho ta.” Cậu đột nhiên buông tay ra, Ưông Giai Vi trái lại cảm thấy mất mát. Loại cảm giác mất mát này khiến cho nó phẫn nộ. Cậu như thế nào lại có thể như vậy, cậu không thể bỏ lại nó mà đi tìm Hàn Nhất Nhất kia. Nó mới là xinh đẹp nhất. Nó chán ghét miệng Hạ Thiên Cơ nói nó không xinh đẹp bằng Hàn Nhất Nhất, nó thật sự rất chán ghét. “Hạ Thiên Cơ! Ta chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi. Ta sẽ hận ngươi, chán ghét ngươi, chán ghét ngươi!” Bông tuyết còn rơi xuống mặt trên cái áo nhỏ đó thắm của nó, còn có bím tóc xinh đẹp là dụng cụ đánh người hữu ích của nó. Thanh âm của nó giữa khoảng không mênh mông, không ai có thể nghe thấy được. Bóng lưng đã đi xa kia cũng không quay đầu liếc nhìn nó lấy một lần.

Chương 9: Hàn Chí Viễn – P1

Ngọn đèn yếu ớt không thể chiếu sáng cả gian phòng, Hàn Nhất Nhất từ từ có ý thức, chậm rãi cảm thấy máu trong cơ thể đang lưu thông. “U!” Nó nhẹ nhàng phát ra âm thanh đánh thức người phụ nữ vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh. “Nhất Nhất, Nhất Nhất, con tỉnh rồi?” Nàng lo lắng quan tâm mà hỏi. Hàn Nhất Nhất cố gắng mở mắt ra, trước mắt hiện lên chính là người mẹ xinh đẹp, khuôn mặt nàng đầy vẻ lo lắng quan tâm, theo bản năng mỉm cười lộ ra nụm đồng tiền xinh đẹp. “Mẹ!” Nó nhỏ giọng kêu lên. “Nhất Nhất!” Hàn Phong dùng sức ôm lấy Hàn Nhất Nhất, “Hu chết mẹ, về sau đừng bao giờ đắc tội với Đại tiểu thư nữa. Mẹ không muốn con xảy ra việc gì, nếu con có chuyện gì thì con bảo mẹ phải sống thế nào đây!” Khi nói chuyện, Hàn Phong sớm đã không thể đè nén lệ rơi đầy mặt con gái. Nó chính là động lực để nàng tiếp tục sống trên đời này, nếu không có con gái nàng cũng sống không nổi. “Phanh! Một tiếng động thật lớn, cửa phòng bị ai đó một cước đá văng ra khiến hai mẹ con ở trong phòng hoảng sợ. Hàn Nhất Nhất nhìn thấy gã đàn ông đi vào liền gắt gao nắm lấy tay mẹ nó, miệng rất nhẹ rất nhẹ mà nói: “baba” “Đừng sợ Nhất Nhất!” Hàn Phong lại một lần nữa gắt gao ôm lấy thân thể của Nhất Nhất nhưng bản thân lại vô thức mà run rẩy. “Một mình mày cút lại đây cho tao!” Hàn Chí Viễn toàn thân mùi rượu còn chưa đến gần Hàn Phong, Hàn Phong đã bị ngạt thở đến chóng mặt. “Mẹ không cần qua đó, không cần qua đó đâu!” Hàn Nhất Nhất gắt gao nắm lấy vạt áo của nàng. Tuy rằng nó còn chưa hiểu chuyện nhưng nó biết mẹ qua đó chắc chắn sẽ bị ba khi dễ. Mỗi lần, chỉ cần ba uống rượu khăng định là đã thua tiền, thường lúc này mẹ chính là nơi để cho ba trút giận. “Nhất Nhất, mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không có việc gì! Con chui vào trong chăn đi, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng không được bước ra, biết không?” Nàng một mặt nói lỏng vòng tay của Hàn Nhất Nhất, một mặt khuyên bảo. “Hàn Phong!” Thấy Hàn Chí Viễn ngay lập tức liền chạy đến bắt lấy nàng, nàng mạnh mẽ quyết tâm vùng tay nhanh chóng chạy đến đón trước. “Chí Viễn, ông lại uống nhiều nữa rồi. Để tôi đi nấu canh giải rượu có được không?” Nàng bước đến kéo tay hắn, muốn kéo hắn ra ngoài nói. Như vậy, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến con gái còn nhỏ tuổi. Hàn Chí Viễn hoàn toàn không cảm kích. Ngược lại, một tay nắm lấy tóc nàng sau đó dùng lực kéo căng xuống. Hàn Phong bị bắt phải ngẩng mặt lên đối diện với khuôn mặt nàng từng một thời mê đắm này. Người đàn ông lương thiện năm đó hiện tại đã trở nên đến ngay cả súc sinh cũng không bằng. “Mày cho rằng mày là ai? Ưông Vạn Thiên vui lòng là phúc của mày! Mày cứ nhiên dâm khiến ông ấy mất hứng, ý định cản trở đường tiền tài của tao có phải không?” Vừa nói tay hắn lại tăng thêm sức. “Chí Viễn, xin ông không cần dùng sức như vậy. Ông làm tôi đau quá!” Trong nhất thời, đỉnh đầu Hàn Phong không chịu nổi lực lớn như thế, nhìn không được

mở miệng cầu xin. “Đau! Đau! Mày có biết cái đau của mày làm cho tao tổn thất bao nhiêu tiền không? Chẳng lẽ không biết tao cũng đau à? Mày không để cho Uông Vạn Thiên chạm vào mày, hôm nay ông mày liền giết chết mày!” Khuôn mặt Hàn Chí Viễn vận vẹo méo mó, vẻ hung ác cũng hiện lên trên khuôn mặt. “Chí Viễn, tôi van ông, chúng ta trước tiên đi ra ngoài được không? Ra ngoài rồi ông muốn thế nào cũng được nhưng xin ông đừng làm trò trước mặt Nhất Nhất được không?” Trong mắt Hàn Phong đầy vẻ hèn mọn cầu xin. Hàn Chí Viễn vừa nghe thấy Hàn Phong nhắc đến cái tên Nhất Nhất, rượu trong người hần tựa như đã tỉnh một nửa. Không nhắc hần thật đã quên, Uông Vạn Thiên sở dĩ chơi không vui, người phá hoại lớn nhất chính là con ranh Hàn Nhất Nhất này. Nghĩ tới, hần liền đem Hàn Phong đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hàn Chí Viễn – P2

Hàn Nhất Nhất thấy Hàn Chí Viễn mang theo vẻ mặt hung thần sát khí hướng nó đi đến, nó sợ tới mức gắt gao nắm chặt cái chân trái trên người. Thân thể từng chút một lùi về phía góc tối bên trong giường. “Đừng đến đây, đừng đến đây!” Nó khiếp đảm nhỏ giọng nói. “Con ranh con, tao cho mày ăn, cho mày mặc, cứ nhiên kết quả lại mày dám phá hỏng chuyện tốt của tao. Hôm nay, những thứ tao cho mày ăn, mày mặc tao lấy lại hết! Vừa nói, một bàn tay to của hần dùng sức túm lấy thân thể nhỏ nhắn của Nhất Nhất, không cần tốn nhiều sức nó liền bị lôi ra ngoài. Sau đó hung hăng quăng một cái, thân thể của Hàn Nhất Nhất liền nặng nề ngã xuống mặt đất. “Ba, ba đừng như vậy mà, mẹ sẽ mệt chết mất. Chúng ta cũng không thể trở lại được như ba năm trước đây sao?” Trong đôi mắt đầy nước mắt của Nhất Nhất lóe lên hy vọng, bản tính thiện lương trong lòng ba toàn bộ chưa bị chôn vùi. “Khóc, khóc, khóc! Thảo nào Hàn Chí Viễn tao cứ thất bại chính là do cưới phải con mẹ sao chổi kia, sau đó còn có tiểu nghiệt chủng như mày!” Mắt Hàn Chí Viễn hần lên tơ máu, hần đem tất cả xui xẻo của bản thân quy kết đổ thừa cho mẹ con Hàn Phong. Năm đó, nếu bản thân không phải say mê bộ dạng xinh đẹp của Hàn Phong, hần cũng sẽ không cưới người đàn bà mới vừa sinh một đứa bé. Cũng không có, vừa vào cửa đã bị người khác cho đội nón xanh (cầm sừng!) này. Khẩu khí bị đè nén cho tới bây giờ đã bạo phát hoàn toàn. “Chí Viễn, ông có tức giận thì trút lên người tôi đi, đừng đối xử với con như vậy!” Cả người Hàn Phong che chắn trước mặt hần giống như bộ dáng bảo vệ con khỏi điều hâu, hùng ung vậy. Hàn Chí Viễn ngay cả nhìn cũng không liếc lấy một cái, nhắc chân lên không lưu tình mà dùng sức đá về phía người Hàn Phong. Hàn Phong kêu to đồng thời cũng không quên hô lên: “Nhất Nhất, chạy đi!” “Ba ba, ba đừng đánh mẹ, đều là lỗi của Nhất Nhất. Ba muốn phạt liền phạt Nhất Nhất đi, Nhất Nhất sẽ làm nhiều việc, sẽ kiếm tiền phụ giúp gia đình!” Hàn Nhất Nhất không nghĩ chạy đi mà lớn tiếng nói, hy vọng làm cảm động người cha gần như đã điên cuồng. Việc nói lớn tiếng làm cho cơ thể suy yếu của nó càng thêm suy nhược. “Các người cũng không phải là người, các người đều là sao chổi, đều là sao chổi. Lúc nói, Hàn Chí Viễn giống như người bị chó săn cắn điên. Sau đó, một cước đem Hàn Phong đá đến cạnh cửa. Cả người Hàn Nhất Nhất được bọc trong cái áo choàng của Uông Khánh Vũ khẽ lay động người, mờ to hai mắt sợ hãi. Hàn Chí Viễn chặn ngang người nhắc lấy nó. “Mẹ mày! So với mẹ mày mày còn nhỏ tuổi hơn đã mặc quần áo đàn ông. Xem tao thu phục hai mẹ con mày như thế nào!” “Ba thả con ra, thả con ra!” Hàn Nhất Nhất giãy dụa thân thể, dùng sức mà huy động tay chân, hy vọng có thể thoát ra nhưng có vẻ bất lực. Hàn Phong bị một màn trước mắt dọa sợ, cố gắng chống đỡ cơ thể. Ngay cả quần áo bị đá văng ra nhưng mà cũng không kịp mặc vào. “Ông buông Nhất Nhất ra, buông con bé ra!”, dùng sức đẩy mạnh thân thể hần. Thấy hần không có phản ứng, nằng khê cắn môi, sau đó dùng sức cắn vào cánh tay của Hàn Chí Viễn. “Con đàn bà đề tiện này, nhả ra.” Hàn Phong không thèm nghe hần nói gì. Nằng liễu mạng, hôm nay ở đây không phải nằng chết thì là hần chết! Hàn Chí Viễn chịu không nổi đau đớn nữa. Chất rượu kích thích tay hần vùng lên, thân thể Hàn Nhất Nhất bay ra ngoài, đụng trúng trụ gỗ trong phòng. “Ầm!” Một tiếng động mạnh vang vọng trong không khí. Thân thể Nhất Nhất lại một lần nữa rơi trên mặt đất, máu tươi từ bên trái khuôn mặt do bị cành cây xé rách mà ồ ồ trào ra. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hàn Chí Viễn – P3

“Ông, ông là đồ cầm thú điên rồ, ông trả con gái lại cho tôi!”. Tiếng kêu bén nhọn của Hàn Phong hướng về phía Hàn Chí Viễn mà gào thét. “Là mày buộc tao làm như vậy! Con gái mày còn chưa chết, mày theo tao gào khóc cái quái gì. Rạch bộ mặt lừa đảo cũng tốt, miễn cho sau này là một đám phụ!” Hần thấy Hàn Nhất Nhất nằm trên mặt đất mà mờ to mắt ra nhìn bọn họ, trên mặt tràn ra máu tươi những chỗ khác đều bình thường. Trái lại, hần lại càng thêm đắc ý. “Ông, đồ cầm thú! Tại sao tôi lại phải người như ông chứ!” Hàn Phong kêu gào khóc lóc, hai tay vẫn đang nắm lấy vạt áo của Hàn Chí Viễn. Do trong khi nằng giằng co với Hàn Chí Viễn, phần áo trước ngực nằng càng thêm rớt xuống, lộ ra một mảnh cùng nửa bên ngực cao ngất. Không chút do dự, Hàn Chí Viễn không nhìn được định đẩy nằng ra lại bị cơ thể trước mặt kích thích. Bởi dưới tác động của rượu, bởi dưới hoàn cảnh gần một tháng không gần nữ sắc, lúc này không chút do dự khiến cho dục hỏa trong người hần bùng cháy lên. “Hắc. . . hắc. . . hắc. . .” Hần khẽ ngước khoe miệng, trong mắt dục hỏa sáng bừng lên. Loại dục hỏa này khiến Hàn Phong lần nữa rõ ràng bản năng thú tính trong người đàn ông. Dục vọng thì gặp dịp là sẽ bùng phát. . “Đừng, đừng, Chí Viễn, xin ông đừng mà!” Ngoại trừ sợ hãi trong mắt nằng còn biểu lộ rất nhiều hối hận của nằng. Hàn Nhất Nhất nửa nằm, nửa ngồi cách đó không xa. Nằng cũng không muốn để những hình ảnh dơ bẩn này một lần nữa lại khuấy động tâm hồn non nớt của con gái. “Xoẹt, xoẹt” Chỉ hai tiếng, quần áo của Hàn Phong đã bị Hàn Chí Viễn xé làm đôi. Da thịt nồn nà kích thích da thịt hần, khiến cho hần càng thêm hưng phấn. “Chí Viễn, chúng ta đến nơi khác được không?” Giơ tay cố gắng chống đỡ ngăn cản hần đòi hỏi ghì chặt phần cơ thể phía dưới, nằng cầu xin hần, nằng phải vì con gái của mình mà giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng. “Con mẹ nó, lúc đó ông mày đã bảo mày bán thân thay ông mày trả nợ, mày lại không chịu. Vậy ông mày cho mày thỏa lòng, mày là vợ của tao, tao có nghĩa vụ nha. . . ha ha ha. . .” Một tay hần cố sức đặt lên nơi đây đã kia của nằng. Một tay khác kéo quần của nằng xuống. “Hàn Chí Viễn, đồ hỗn đản, ông buông ra, ông không phải là người, ông là súc sinh. . . súc sinh!” Hai tay Hàn Phong dùng sức, muốn chống cự nhưng vùng vẫy thế nào cũng vô ích. Hàn Chí Viễn tháo dây lưng phía trên trực tiếp trói hai tay của

nàng lại, mà nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn gã chồng này giờ trở với nàng trước mặt con gái. “Mẹ, mẹ!” Hàn Nhất Nhất mở to mắt, máu trên mặt vẫn còn chậm chậm chảy ra, dường như nó đang di chuyển cơ thể của chính mình nhưng lại vẫn nặng như chì trước sau vẫn bất động. “Không được khi dễ mẹ ta, không được khi dễ mẹ ta!” Tiếng la thổng khổ của Hàn Phong như xé rách cả gian phòng, còn vang dội vào tâm hồn non nớt của Hàn Nhất Nhất. Gã đàn ông đang ra sức chà đạp trên người mẹ nó kia là ba ba của nó, nó biết hẳn không phải là ba ba ruột của nó. Mẹ nó cũng từng nói, thời điểm nó sinh ra, ba ba nó đã chết rồi, gã đàn ông này là cha dượng của nó. Hai mắt nó tròn to tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình mẹ nó bị khi dễ, từ lúc đó đã dấy lên trong nó sự chán ghét cùng thống hận loại quan hệ bất chính này, giống như hạt giống đã chôn sâu cắm rễ ở trong trí nhớ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Người quái dị

Trong căn phòng âm u lạnh lẽo sau một trận giằng xé thảm khốc, sau lại khôi phục y nguyên về âm lãnh. Hàn Chí Viễn sau khi thỏa mãn thú tính bèn đá cửa bước đi, “Xúi quẩy!” Thân thể Hàn Phong chảy ra một vũng máu nhỏ, thân thể của nàng kịch liệt run rẩy, mắt tròn lớn. Hàn Nhất Nhất nhỏ bé dùng sức mà hướng phía về phía mẹ nó bò tới. Trong mắt nó toát ra lo lắng cùng sợ hãi. “Mẹ! Mẹ!” Nó nhỏ giọng la lên, đem quần áo bị ném ở một bên đắp lên cơ thể lỏa lồ của mẹ, vết máu trên thân thể mẹ khiến nó sợ hãi. “Mẹ, mẹ đừng dọa Nhất Nhất, mẹ đừng làm con sợ.” Mẹ bị chảy máu làm sao bây giờ? Bàn tay nhỏ bé của nó dính đầy máu. Sau đó nó sợ tới mức mắt hôn thiếu chút nữa ngất xỉu. Nó nhào tới trên người mẹ mà can rờ khóc lớn lên: “Oa, oa” Hàn Phong vô lực đem Nhất Nhất ôm ở trước ngực, nước mắt từ hốc mắt trào ra. Sau một hồi, Hàn Phong mặc xong quần áo đem Nhất Nhất cẩn thận ôm vào lòng, kiểm tra vết thương trên mặt Hàn Nhất Nhất, may mắn, không sâu lắm chỉ cần rửa sạch là được, vết thương của trẻ con rất dễ liền da. Nhìn vết thương kia Hàn Phong có chút do dự. “Mẹ, có phải Nhất Nhất là người rất đáng ghét hay không? Đại tiểu thư chán ghét con, ngay cả cha cũng chán ghét con.” Nhất Nhất nhỏ giọng mà mồm miệng nói. “Nhất Nhất, đại tiểu thư chán ghét bộ dạng xinh đẹp của con, mẹ cũng chán ghét bộ dạng xinh đẹp của con.” Thời điểm nói lời này, Hàn Phong lạnh lùng đến mức dọa người. Hàn Nhất Nhất có chút khó hiểu mở to hai mắt trong veo ngập nước, thanh thuần tựa như một đóa hoa mẫu đơn, khiến người ta vô cùng yêu thương. ——— Ngày hôm sau khi Hàn Nhất Nhất đang làm việc nhà trong Uông gia, khi gặp mấy đứa trẻ khác, bộ dạng của nó khiến bọn chúng sợ hãi la lên: “Người quái dị, người quái dị.” Từ nay về sau mọi người trong Uông gia đều đã biết Hàn Nhất Nhất là một kẻ xấu xí. Là đứa trẻ xấu nhất trong Uông gia. Uông Giai Vi ngay cả khi ngủ cũng không thể khép miệng lại vì kinh ngạc. Khi Uông Khánh Vũ nhìn thấy dung nhan của Hàn Nhất Nhất thì con mắt trừng lớn đến bất khả tư nghị, không thể tưởng tượng nổi một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy cư nhiên lại bị hủy. Rốt cuộc từ nay về sau không thêm liếc nhìn cô một cái. Nhưng Hàn Nhất Nhất nghĩ mẹ quả nhiên đúng. Một đứa bé có bộ dạng xấu, không có ai thích sẽ không bị thương tổn. Cả Uông gia người nguyện ý nói chuyện cùng nó ngoài mẹ cũng chỉ có Uông Giai Trùng, tuy rằng khuôn mặt của nó rất khó coi, nhưng Uông Giai Trùng vẫn luôn cố vũ nó phải cố gắng lên. Sau khi Hàn Nhất Nhất biến dạng không ai để ý nó. Nhưng lại càng nhiều kẻ khiêu khích cùng trêu chọc nó, cô chỉ là yên lặng âm thầm chịu đựng làm tốt việc của chính mình. Hàn Chí Viễn lại như trước đánh bạc thua tiền, chơi đàn bà bên ngoài, hơn sẽ trở lại lấy Hàn Phong và Hàn Nhất Nhất trút giận. Nhưng mà ở thời điểm nhìn thấy mặt Hàn Nhất Nhất, hẳn lộ ra nụ cười dữ tợn giả tạo cũng trào phúng: “Con gái bảo bối của Hàn Phong cô, rốt cuộc về sau không thể đảm đương được nữa, khuôn mặt này cũng không có thằng đàn ông nào thêm nữa. Hàn Phong không phải chưa từng nghĩ muốn chạy trốn, chính là ở Canada cuộc sống quá xa lạ, ngay cả ngôn ngữ nàng cũng không biết, nàng muốn chạy trốn cũng trốn không thoát cho nên lựa chọn nhin hấn ta, lựa chọn liều mạng đưa Hàn Nhất Nhất đi học, nàng không muốn mệnh Hàn Nhất Nhất cũng giống nàng, nó phải có cuộc sống tốt hơn, theo đuổi tương lai của nó. Ở trường học Hàn Nhất Nhất đều yên lặng chịu đựng tất cả mọi lời trêu chọc châm biếm, dần dần mọi người cũng thấy quen với một người quái dị như nó không để ý đến nữa, bởi vậy nó càng có nhiều thời gian và cơ hội để học tập. Thời gian cứ như vậy trôi đi, thắm thoát Hàn Nhất Nhất đã 17 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 13: Khúc nhạc đệm P1

Chuyện Hàn Nhất Nhất xấu kia toàn bộ cả trường đều biết rõ. Ở thời điểm cô mười lăm tuổi không ngờ đã xảy ra một khúc nhạc đệm. Chiều hôm đó sau giờ học, cô đeo túi sách đi ra cửa trường học, đi không bao lâu đã bị một đám nữ sinh ầm ầm kéo đến. Tay chân của cô bị một đám nữ sinh hung dữ áp vào vách tường, một chút cũng không thể động đậy. “Bộ dạng thực sự rất xấu nhưng mà vết sẹo này tại sao tạo nhìn ra vẫn có cái gì đó không đúng.” Một đứa con gái tự xưng là cầm đầu, nâng cằm của cô lên, cười nhạt nói. “Lão đại, bên này cũng tặng cho nó một vết sẹo như vậy, làm cho nó càng thêm đối xứng, khi đó chúng ta cũng có thể chiêm ngưỡng nha.” “A Ban, chúng ta nhất định phải thu phục lũ không phục này.” Một đứa con gái đứng bên cạnh đứa được gọi là Lão đại kia, miệng nhai kẹo cao su đang thổi phập phồng, cổ áo thì phanh ra hai cúc, nhìn Hàn Nhất Nhất nói. “Gấp cái gì tao cùng Tinh lão đại đánh cuộc, tao nhất định phải làm được, bằng không từ nay về sau tao làm sao còn có uy nghiêm trong cái trường này nữa, hiện tại thì sao, trông có vẻ cũng như hoa, tốt đấy chứ?” Cô ta chả có chút suy nghĩ nào, nhìn khuôn mặt Hàn Nhất Nhất. Hàn Nhất Nhất từ chối thoái của bọn chúng, đại khái mọi hỏi cũng hiểu được là chuyện gì, thì ra là cô gái ăn mặc màu mè đủ mọi màu sắc lỏa lồ kia là lấy cô ra để đánh cuộc. “Tôi chưa bao giờ đắc tội các chị, các chị vì cái gì phải như vậy?” “Bởi vì mày xấu!” đứa cầm đầu ở bên tai kia của cô khẽ nói. “Ha ha ha ha ha” Một trận với một trận cười lớn phát ra truyền vào tai của cô, cô gất gao cắn môi đến trắng bệch. “Nếu như không có một vết sẹo bên trái kia, mày thật đúng là một mỹ nhân. Nhưng mà đáng tiếc xem ra bên má bên này của mày cũng không tốt được lâu dài nữa.” Cô ta nắm khuôn mặt của cô một hồi đẩy đi lại một hồi đẩy lại “Các chị làm như vậy là phạm pháp các chị không sợ tôi báo cảnh sát sao?” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà nói, tuy rằng chính mình muốn là một người xấu xí nhưng cô không muốn hoàn toàn biến thành cái loại người xấu xí đến mức có thể dọa chết người này. “Phạm pháp? Ha ha” cô ta như là nghe được một câu truyện cười. “Mày có khả năng gì đi báo, cha mày là ma bài bạc, mẹ là người hầu. Nếu mày không phải hàng năm lấy được học bổng, mày

ngay cả học phí đều nộp không nổi. Chúng tao mỗi đứa ở đây, so với mày đều có tiền hơn, tùy tiện đều có thể tìm một luật sư để đấu với mày.” Lại là một trận cười vang lớn. “Lão Đại đừng nhiều lời với nó nữa, nhanh chóng động thủ đi! Hành động xong phải đi tìm Tình lão đại, bắt nó làm người hầu của mình một ngày.” Một trong số đó lên tiếng. Vừa mới dứt lời, cái người được gọi là Đồng lão đại đã từ phía sau lưng rút ra một con dao nhỏ sáng lóa, Hàn Nhất Nhất thậm chí có thể nhìn thấy nửa bên mặt xinh đẹp của mình trên lưỡi dao đó. Cô thử giãy dụa, nhóm người kia lại gắt gao mà đè lại. Cô biết lần này cô chết chắc rồi. Cô có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh như băng kia đang từ từ gần sát mặt mình, đồng thời cô cũng có thể cảm nhận được bàn tay đang run rẩy của cái người được gọi là lão đại kia, thì ra không chỉ có cô sợ hãi, trong lòng người muốn hủy dung cô hẳn là càng sợ hãi hơn. “Lão đại, chị nhanh lên bằng không đợi lát nữa sẽ người xuất hiện.” Có một tên không biết sống chết tại giờ khắc này lên tiếng. “Kêu là cái gì, mày đến thử coi!” Lão Đại kia hung ác mà quay trở về, thậm chí còn không quên đá một cái lên người cô gái vừa mới nói kia. Vì sĩ diện trước mặt đàn em, Lão đại lia lại lần nữa cầm chặt con dao, lưu loát đến gần khuôn mặt Hàn Nhất Nhất, cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương ngấm vào lòng của cô, Hàn Nhất Nhất hơi hơi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Khúc nhạc đậm P2

Tay nữ Lão đại kia đang chuẩn bị dùng sức vẽ xuống một đường, đột nhiên một thanh âm từ chỗ rẽ bên cạnh truyền đến. “Các người đang làm gì?” Thanh âm lãnh khốc mà nghiêm túc tràn ngập sức nặng. . . ! Nữ lão đại trong lòng hoảng hốt rất nhanh buông lỏng con dao trên tay mà lưu lại trên mặt Hàn Nhất Nhất vết sẹo nhỏ. Sau đó “đỉnh” một thanh âm vang lên, dừng đứng trên mặt đất. Rất nhanh nữ lão đại liền phản ứng lại, nơi đây trước mặt lũ đàn em cô ta như thể nào cũng không thể mất mặt mũi được, rất nhanh liền bình tĩnh lại “Mày là ai? Không mượn mày xen vào chuyện của người khác, mau biến đi.” Bàn tay của cô ta hùng hổ chỉ vào Cao Lục Dương “Buông cô ấy ra!” cánh môi mỏng của hắn chỉ phun ra bốn chữ này, lạnh lùng nhưng lại mang theo sức nặng khiến người khác không thể kháng cự. “Dựa vào cái gì?” Nữ lão đại chắn trước mặt Hàn Nhất Nhất, cô ta cũng không muốn ngày mai nhìn Tình lão đại chê cười mình, không hoàn thành nhiệm vụ, cô ta nhất định phải làm người hầu của Tình lão đại một ngày. Việc này cô ta dù thế nào cũng không thể chịu được. Chàng trai bước một bước đến, cánh tay lớn vừa vung ra đã khiến cho nữ lão đại kia oa oa hét lớn lên. “Buông cô ấy ra!” Hắn vẫn chỉ nói bốn chữ kia, hắn ghét nhất nhìn một đồng người khi dễ một người yếu đuối. Những thuộc hạ kia vừa thấy người con trai hung dữ mạnh mẽ như thế, rốt cuộc bắt diện mạo đẹp trai khiến người khác phải ghen tức của anh ta mà tốp năm tốp ba lập tức giải tán. Tay người con trai lại buông lỏng nữ lão đại ra, thân thể cô ta lập tức nằm trên mặt đất. “Cút” Ngực khi nói chuyện của hắn quả là sắc nhọn như dao. Nữ lão đại hung hăng mà trừng mắt nhìn một cái. Hàn Nhất Nhất nhặt con dao nhỏ lên phần hận mà nói một câu: “Coi như chị gặp may mắn” Ôm lấy cánh tay bị đau do lũ thủ hạ kia đè chặt. Hàn Nhất Nhất đang muốn tiến lên ngỏ lời cảm ơn, một giọng nữ trong trẻo vang lên. “Anh!” Cô gái giang hai cánh tay, vui sướng chạy tới, trên mặt tươi cười sáng lạn như hoa. Lòng Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như bị cái gì đâm vào. “Dương Dương!” Trên mặt người con trai cương nghị cũng tràn ra vẻ tươi cười giống vậy, đường cong trên mặt rõ ràng trông rất đẹp mắt, khóe miệng Hàn Nhất Nhất cũng nhin không được mà nhon nhạo ra ý cười. “Anh không phải đến đón em sao? Như thế nào chạy đến nơi đây.” Cô gái mang theo nụ cười duyên tắn ra niềm vui nhỏ. Người con trai yêu thương khẽ vuốt tóc cô ấy. “A ai vậy?” Dương Dương hiểu kì mà nhìn. Hàn Nhất Nhất ngưng ngưng mà ngẩng đầu lên, vết sẹo trên mặt cũng hiển hiện lộ ra. Dương Dương trừ có chút bỏ kinh ngạc. Sau đó rất nhanh liền mỉm cười lên, cô ấy cười lộ ra thật sự rất đẹp đặc biệt có sức cuốn hút. Nụ cười kia khiến cho tâm tình người bên cạnh cô nhìn thấy cũng tốt hẳn lên. “Vừa rồi anh cô đã cứu tôi cho nên cảm ơn các người!” Hàn Nhất Nhất lễ phép mà trả lời cũng hơi hơi mà khom thắt lưng một chút. Người đàn ông lúc này mới nhìn thấy rõ ràng cô gái trước mắt, bộ đồng phục trường học rộng thùng thình. Ở trên thân thể của cô có vẻ hơi rộng, hắn nghĩ khuôn mặt nhỏ nhắn kia khi cười lên nhất định sẽ rất đẹp lộ ra má lúm đồng tiền xoáy sâu, vết sẹo trên mặt làm ảnh hưởng lớn đến dung nhan của cô, chính là ánh mắt trong veo như nước của cô lại làm cho hắn không có chút phản cảm nào ngược lại lại rất vui vẻ, chàng trai khẽ mỉm cười đáp lại, khiến cho lòng hắn cũng có chút không ngờ tới. “Cậu cũng là ở gần trường sao? Hôm nay là ngày tôi vừa mới chuyển tới, tôi học lớp XX ban YY. Tôi là Dương Dương rất vui khi được gặp cậu”. Khi mà cô cười ánh mắt cong lên sáng ngời như ánh trăng, làm cho Hàn Nhất Nhất cảm thấy cô ấy tuy đã đẹp nhưng khi cười lên lại càng đẹp hơn. Hàn Nhất Nhất vươn tay nhỏ bé cùng cô ấy nắm thật chặt, hai cô gái đều nở nụ cười hiểu ý. Hàn Nhất Nhất thật lâu thật lâu đều nhớ rõ một buổi chiều kia. Cô gái mỉm cười như thiên sứ, cậu con trai có khuôn mặt cương nghị khí suất cùng chính nghĩa làm cho trái tim nhỏ nhỏ của cô có một phần chờ mong. Chỉ một lần gặp mặt kia, sau cô không còn gặp qua cái cô gái tên Dương Dương kia, còn có cái người con trai xa lạ là anh trai của Dương Dương kia. Trừ lần đó ra cô không biết tin tức gì về bọn họ nữa. Cuối cùng thời gian lại khôi phục sự yên bình, trái tim cô lại như trước tĩnh lặng như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ba bang hội

Từ cửa đi vào, mỗi một người đàn ông đều mặc Tây trang màu đen, biểu tình trên mặt không phải lạnh lùng thì chính là quỷ dị. Không gian trong phòng họp cũng đủ chứa tới mấy trăm người, mà cũng không đến hai mươi hàng ghế, phía bên ngoài có vài người cận vệ vẻ mặt lãnh đạm không có biểu tình gì chấp tay sau lưng đứng ở một số vị trí trọng yếu. Người đàn ông ngồi ở vị trí chính giữa, tóc đã bạc nhưng thân thể vẫn còn cường tráng như trước, cả người tản ra hơi thở mùi phấn dọa người. Hai người thanh niên đứng bên cạnh lại là hai người trẻ tuổi đẹp trai đến mức kẻ khác phải tức giận, mị lực cùng hòa khí tỏa ra giống như người đàn ông kia, một người trên mặt mang theo một chút đắc ý cùng đường hoàng, người còn lại lại nội tâm âm trầm nhưng khuôn mặt lại khiến cho lòng của đàn bà chấn động. Ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người đàn ông ngồi ở vị trí chính giữa, chờ ông ta lên tiếng. “Hôm nay là ngày gì, tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết, A Bang cậu phải hiểu rõ chứ!” Người đàn ông ngồi chính giữa thẳng người trầm thấp mà nói, đầu

chuyển sang một bên nhìn người anh em vào sinh ra từ gần ba mươi năm của mình A Bang. “Hôm nay là ngày đầy mười năm ba bang hội thành lập”. A Bang trả lời. “Thời gian qua thật sự nhanh, mười năm các vị anh em tại đây ủng hộ tôi, Hạ Nghị Bàng tôi đều ghi tạc trong lòng, tôi rất muốn cứ như vậy mà cùng anh xem xông pha lên nữa.” Khi nói chuyện, yết hầu ông ta hơi hơi nuốt nuốt, “Nhưng tuổi tác tôi đã cao đối với công việc trong bang nhiều hoặc ít có chút chậm trễ. Bởi vậy tôi nghĩ thừa dịp ngày đầy mười năm ba bang hội thành lập vì mọi người tuyển ra một người thay mặt hội trưởng chậm rãi tiếp nhận vị trí này của tôi. Một người mà các anh em đều đồng ý.” Khi lời nói của ông ta vừa mới hết, ánh mắt chung quanh đều bắt đầu nghiêm chỉnh mà nhìn về phía hai vị thiếu gia bên cạnh Hạ Nghị Bàng. Tất cả mọi người đều biết người kế thừa vị trí hội trưởng ba bang hội không phải Hạ Thiên Triệu chính là Hạ Thiên Cơ. Nhưng càng nhiều người đem ánh mắt đặt ở trên người Hạ Thiên Triệu, dù sao hần mới là đại thiếu gia Hạ gia mà mẹ thân sinh của hần lại là Hạ gia phu nhân danh chính ngôn thuận. Mọi người đều không có lên tiếng bởi vì đối với hai vị thiếu gia, bọn họ ai cũng không dám đắc tội. “Thiên Triệu cùng Thiên Cơ đều là xuất sắc. Hiện tại chọn bất kỳ ai làm người gánh vác sau này chúng tôi đều có thể trợ giúp người đó!” Rốt cục phía sau cũng có một người bạo gan nói nhưng là ai hần ta cũng không đắc tội mà lại đem việc này giao cho chính Hạ Nghị Bàng. “Tôi cảm thấy đại thiếu gia thực thích hợp. Trong bang anh em cũng đều phục thiếu gia. Vài năm này, thiếu gia vì ba bang hội thu phục không ít giang sơn cho nên tôi cùng anh em của tôi đều nguyện ý đi theo đại thiếu gia!” Người nói lời này là A Bang. A Bang vừa nói xong, mấy người cầm đầu phái cũng phụ họa theo. Trên mặt Hạ Nghị Bàng không có biến sắc, ý cười này cũng là kết quả mà ông hy vọng. Sở dĩ ông ta bảo các anh em đề cử là bởi vì ông ta không muốn các anh em cho rằng ông ta là một người ích kỷ, mà người như ông ta cũng muốn tôn trọng các anh em. Suy cho cùng giang sơn này cũng chỉ dùng máu cùng mạng người mới có được. Sắc mặt Hạ Thiên Cơ khẽ biến, cứ việc hần bắt mẫn nhưng tuyệt đối không dám biểu hiện ra ngoài. Dù sao hiện tại thế lực của hần ở trong bang hội không thể so với anh cả nên là hần vẫn phải chịu. “Chúc mừng anh cả. Về sau em nhất định sẽ hết mình trợ giúp anh cả!” Người đầu tiên đưa ra lời chúc mừng chính là Hạ Thiên Cơ. Hạ Thiên Triệu đứng lên hướng mọi người hơi hơi cúi thấp người. “Hạ Thiên Triệu tôi ở đây hướng tất cả anh em trong bang hội dập đầu một cái, đồng thời đây cũng là cúi chào của tôi với các anh em, xin hứa với mọi người Hạ Thiên Triệu tôi nhất định sẽ làm cho cuộc sống của anh em trong bang hội ngày càng thêm phát triển cùng an ổn tốt đẹp. Tất cả các đại ca cầm đầu đều vỗ tay, có người là thật lòng, có người giả dối. Ba bang hội vốn là một nơi người lừa ta gạt. Hạ Thiên Triệu, thời điểm hần 22 tuổi, hần đã trở thành hội trưởng tập đoàn ba bang xã hội đen lớn nhất, tiến hành một trận cách mạng đổi mới toàn bộ. Năm đó hần cũng cưới người vợ thứ tư. Năm đó Hần Nhất Nhất mười hai tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nhìn trộm – P1

Vào ngày hôm sau, sau khi Hần Nhất Nhất được một thanh niên cứu khỏi cuộc đánh cược của hai nữ lão đại, thì Ông gia từ Canada trở về thành phố F, cả nhà họ Hần cũng phải đi theo về thành phố F. Hần Phong ở lại trong một căn nhà trệt nhỏ, Hần Chí Viễn một năm chỉ trở về không đến ba lần nhưng mỗi lần đều là lấy trộm hết sạch tất cả tiền bạc trong nhà. Hần Nhất Nhất ở lại trong ký túc xá trung học tiếp tục việc học. Tình cảm cùng với Ông Gia Trùng vẫn rất tốt. Bình thường khi chuẩn bị bài học chỗ nào không rõ sẽ hỏi Hần Nhất Nhất mà cô cũng rất kiên nhẫn chỉ cho cô ấy. Chỉ cần có lúc rảnh rỗi, Hần Nhất Nhất sẽ về Ông gia giúp mẹ Hần Phong làm việc, bớt cho thân thể của mẹ càng ngày càng yếu do phải cực khổ. Mùa hè ở thành phố F rất đặc biệt, chính là ngay cả buổi tối cũng mát mẻ, nhà họ Hần không có tiền lắp đặt máy điều hòa hay quạt điện, chỉ có thể dùng quạt tay quạt quạt lấy gió. Hần Phong đem tất cả tiền tiết kiệm được đều lên lên nhét ở một nơi mà Hần Chí Viễn không thể tìm thấy. Số tiền này chỉ dùng làm chi phí sau khi Hần Nhất Nhất đậu đại học. “Mẹ, mẹ ơi!” Thanh âm hưng phấn một mạch từ ngoài cửa thẳng đến bên trong cánh cửa, nhưng một chút hồi đáp cũng không có. Hần Nhất Nhất không tìm được thân ảnh của mẹ cô, ý cười trên mặt từ từ biết mất. Mẹ còn chưa có trở về! Buổi tối hôm nay, cô nhất định phải làm cho tâm trạng của mẹ được vui vẻ bởi vì cô đã đậu vào đại học F, trường đại học danh tiếng nhất nhì cả nước. Hần Nhất Nhất ôm giấy báo trúng tuyển không thể rời ra. Trời quá nóng luôn làm cho cơ thể người ta khó chịu, Hần Nhất Nhất càng không ngừng lấy tay quạt cho chính mình. Cuối cùng, cô quyết định đi tắm nước lạnh. Cô hằng hái nghĩ đến cái gì ngay tức khắc phải đi làm. Một căn phòng nhỏ rất nhỏ dùng mấy tấm ván gỗ ghép thành một khối. Bình thường chỉ có Hần Nhất Nhất cùng Hần Phong ở nhà, bởi vậy cho dù những cánh cửa để mở hai người căn bản cũng không cảm thấy có gì không ổn. Cô cởi bỏ đồng phục học sinh trên người, lộ ra thân thể xinh đẹp thơm mát hoàn toàn trái ngược với vết sẹo kia. Nước từ trên cổ chậm rãi chảy xuống, từng giọt lại từng giọt giống như hạt sương thanh khiết xuyên qua tay cô, nước bắt đầu từ từ xuôi xuống toàn thân. Hần Chí Viễn với vẻ mặt uể oải mới vừa sải bước vào nhà, còn chưa kịp nổi cơn tam bành chợt nghe được tiếng nước chảy ào ào. Đưa mắt nhìn theo hướng tiếng nước, bước chân của hần cũng không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn, hiếu kỳ nhìn trộm cùng thúc đẩy trong lòng hần cứ như vậy mà đi tiếp. Hần ngạc nhiên phát hiện đó là một cơ thể tuyệt vời. Chính là bóng dáng cùng cơ thể tàn ra mùi hương xử nữ kia khiến cho hoóc-môn nam giới của hần bành trướng thêm. Không thể tưởng tượng được vóc dáng của đứa quái dị này lại đẹp như vậy, cũng không uống công ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy. Tuy rằng mặt xấu xí nhưng mà vóc dáng có thể dễ ăn no được rồi. Hần xấu xa nghĩ, ý niệm tà ác bắt đầu nảy sinh trong đầu hần. “Quay lại đây, quay lại đây để cho tao nhìn mày, mau quay lại!” Trong lòng hần gào thét tưởng tượng đến nơi đây đã phía trước kia cùng phía dưới . . . Hần Nhất Nhất dùng bọt biển nhẹ nhàng xoa phía sau lưng. Mà lúc này, cô không có ý thức được bên ngoài có người nhìn trộm, miệng còn ngâm nga một bài hát vui vẻ. “Xuống chút nữa, đi xuống chút nữa!” Trên trán Hần Chí Viễn thậm chí còn đổ mồ hôi. Hình ảnh như vậy lại càng thêm kích thích đại não của hần. Tay hần cũng không tự chủ mà hướng đến chỗ phía dưới thân kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Nhìn trộm P2

Tay cô bắt đầu cảm miếng bọt biển mà vuốt ve thân thể trắng ngần xinh đẹp như một đóa hoa sen mới nở, để muốn dễ dàng cọ sát hơn cô nhẹ nhàng mà

nâng một chân của mình lên. Nâng lên cao hơn chút nữa. Tay Hàn Chí Viễn dùng sức mà nắm chặt nơi bí ẩn của chính mình. Đột nhiên giống như ma càng không thể cứu vãn mà ngừng xem những hình ảnh khiến cho đầu óc hắn kích thích mà phần nhiều thân thể hắn lại dâng lên cảm giác chưa từng thấy. Tay hắn ta càng lúc nắm càng chặt, hắn ta an ủi chính mình. Ánh mắt càng ngày càng như giết người nhìn chằm chằm Hàn Nhất Nhất đã chậm rãi nâng chân dài lên. Có lẽ là linh cảm cũng có lẽ là Hàn Chí Viễn không thể không chế được thanh âm của chính mình càng lúc càng nhanh mà phát ra tiếng động rất nhỏ. Hàn Nhất Nhất đột nhiên đề phòng cảm giác đằng sau có đôi mắt nhìn chằm chằm mình. Cô buột miệng chân lớn tiếng mà gọi: “Mẹ, mẹ!” Âm thanh bất thình lình này đem tâm hồn Hàn Chí Viễn từ một nơi xa xôi trở về. Hàn Nhất Nhất nắm lấy khăn tắm bên cạnh nhanh chóng ngoảnh đầu lại nhưng mà thấy cánh cửa trống trơn. Cô gõ vào đầu mình một cái có chút oán hận bản thân, thế nào mà lại nghĩ nhiều như vậy. Nhưng là lúc này đây, cô lại gất gao mà nhìn chằm chằm cánh cửa sau đó dùng nước rất nhanh mà dội bọt còn dính trên cơ thể. Hàn Chí Viễn phất chốc khi mà Hàn Nhất Nhất sắp phát hiện ra mình, trong nháy mắt hắn ta nhanh chóng chạy thoát bỏ trốn thành công. Trong nháy mắt hắn ngồi bệt xuống đất, loại vui sướng khó hiểu này làm cho hắn ta vừa hưng phấn lại vui thích. Hắn ta còn đang thờ hồn hên, trong đầu còn đang không ngừng mà thoáng hiện lên cơ thể xinh đẹp của Hàn Nhất Nhất kia. Hắn ta lau miệng cười mà nghĩ: đáng người con gái của Hàn Phong kia thực giống Hàn Phong rất gọi cảm. Nếu đôi người nằm ở dưới hắn ta là Hàn Nhất Nhất kia. Những tiếng rên rỉ kia sẽ phản kích đến thế nào. Hắn ta càng nghĩ càng hưng phấn, thậm chí thân thể đều căng trương khiến hắn ta sinh ra ý niệm. Một khi xuất hiện lại bắt đầu nghĩ muốn làm thế nào để có được cô. Hiện tại Hàn Nhất Nhất đã trưởng thành, còn Hàn Phong hai người cũng có đủ sức lực đến đối phó ông ta. Cho nên không có khả năng có thể giống hồi nhỏ dễ dàng mà xuống tay như vậy. Buổi tối Hàn Phong cùng Hàn Nhất Nhất đang vui vẻ mà ăn bữa tối, Hàn Chí Viễn lại đi vào. Khoảng nửa năm chưa về nhà. “Tôi đã trở về nhanh đi thu dọn”. Hắn ta hướng bên cạnh bàn ngồi xuống nhìn Hàn Phong, tuy rằng thanh âm nói chuyện lớn nhưng ngữ khí đã tốt hơn rất nhiều. Hàn Phong ở trước mặt hắn ta luôn có thói quen nhường nhịn hòa thuận, mà một khi phụ nữ đã có thói quen thì nó là một loại hành vi đáng sợ đến cỡ nào. Com rất nhanh đã mang tới bên cạnh hắn. Hắn vừa ăn com vừa nói: “Về sau mỗi ngày tôi muốn về nhà, tôi sống tốt với các người.” Thanh âm có chút thấp nhưng Hàn Phong lại đột nhiên mở to mắt không thể tin được mà nhìn người chồng mười mấy năm bỗng nhiên hắn ta bảo sẽ sống tốt với nàng? Một người đàn ông khiến cho nàng phải bán mình thay hắn ta trả nợ, người đàn ông này thật sự có thể lãng tử hồi đầu? Hàn Nhất Nhất cũng dùng động tác trong tay lên lên mà nhìn hành vi của hắn ta. Hành vi của hắn thật sự rất bất thường. “Tôi sẽ tìm một phần công việc tốt. Chăm sóc nhà mình, từ hôm nay trở đi tôi làm người tốt. A Phong em có tin tưởng anh không?” Hàn Chí Viễn buột miệng đưa tay đặt trên tay Hàn Phong còn thân thiết mà gọi nàng A Phong, xưng hô này chỉ có ở thời điểm mới biết hắn mới gọi vậy. Trong đôi mắt Hàn Phong đột nhiên trào ra nước mắt. Người đàn ông này thực sự lãng tử quay đầu sao? Ông trời thật sự muốn đổi xử từ tởm với nàng sao? Con gái đồ đại học danh tiếng, chồng nguyên ý về nhà chăm sóc gia đình. Hàn Nhất Nhất tuy rằng trong đầu vẫn còn nghi ngờ nhưng nhìn thấy mẹ bắt đầu tin tưởng. Ánh mắt cô đều không nói gì cả. Nhất định mẹ vì gia đình khổ nhiều năm như vậy, nếu người cha này thật sự lãng tử quay đầu, vậy mấy năm nay tụi khất của mẹ là do đâu? Từ ngày Hàn Nhất Nhất bắt đầu có nhận thức đến bây giờ, người một nhà lần đầu tiên bình tĩnh ôn hòa như thế mà cùng nhau ăn một bữa com.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thanh âm lúc nửa đêm

Thanh âm rên rỉ mơ hồ khiến cho Hàn Nhất Nhất từ trước đến nay khó ngủ bình tĩnh dậy. Do căn nhà trệt nhỏ, về phần hiệu quả cách âm thì càng không phải nói nữa. Một phòng hơi lớn một chút, gian phòng có tấm ván gỗ ngăn cách ra làm hai. Trong phòng Hàn Nhất Nhất liền hiện ra chiếc giường nhỏ cùng một cái bàn học nhỏ. “Đừng như vậy, Chí Viễn.” Hàn Phong mang theo hơi thở dốc, thanh âm hạ xuống rất thấp, rất thấp. “A Phong mấy năm nay anh nợ em nhiều lắm, anh phải giống như . . . giống như . . . trả lại cho em.” Trong bóng đêm, bọn họ không nhìn thấy mặt nhau, nhìn không ra hắn ta là không thật lòng. Một bàn tay hắn ta ở nơi tròn trịa của nàng dùng sức mà xoa nắn. Hắn ta gọi “A Phong”. Trong lòng của nàng lại trào ra một trận ầm ập. Loại ầm ập này chỉ có ở thời điểm vừa mới biết nàng mới có. Nàng ngưng ngưng cúi đầu. Hắn ta gọi nàng “A Phong” nhẹ nhàng mà kéo nàng ôm vào lòng. Cái miệng của hắn ta gặm cắn du dương qua lại đầu lưỡi màu hồng của nàng. Hắn ta biết tất cả thanh âm này hắn ta nói ra không chỉ có một mình Hàn Phong biết. “Vâng.” Hàn Phong hạ thấp thanh âm của chính mình. Chính là Hàn Chí Viễn lại khiến thân thể của nàng ta bán đứng thanh âm của nàng. Nàng cũng là một người phụ nữ, nàng cũng sẽ có nhu cầu của chính mình. Rất nhiều rất nhiều năm rồi cũng đều không có được yêu thương qua. Bởi vì người đàn ông đó trừ bỏ chiếm giữ thân thể của nàng, cái gì cũng sẽ không có. Mà giờ phút này, sau khi Hàn Chí Viễn nói xong, những lời đó khiến cho thân thể của nàng nhin không được mà run rẩy, giống như trở về thời điểm còn trẻ. “A Phong anh thích em, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?” Thanh âm của hắn không ngừng níu non ở mỗi một chỗ mà hôn lên đó. “Chí Viễn, Chí Viễn!” Tâm tình Hàn Phong dâng lên kích động nàng chờ đợi ngày này, trông mong ngày này, trông mong mười mấy năm, cuối cùng chờ đến đây mà nàng lại quên mất không nghĩ tại sao người đàn ông này từ khoảng cách con người đến âm thú lại có thể biến đổi nhanh như vậy, mà giờ đây khoảng cách từ cảm thú đến con người cũng nhanh như thế? Hơn nữa còn nhanh đến mức không có dấu hiệu gì. “Anh muốn em, anh muốn em, muốn em, muốn em, muốn em.” Hắn ta cắn tai của nàng, dùng lời nói ám muội đem nàng đặt ở dưới thân mình mà trong đầu hiện lên hình bóng Hàn Nhất Nhất khi tắm rửa. Bóng dáng Hàn Phong tựa như tay hắn đang lướt qua thân thể mang theo hương thơm xù xì của Hàn Nhất Nhất kia. Cứ như vậy thân thể hắn ta tựa như tràn ngập ham muốn cùng sức lực. Trong bóng đêm khuôn mặt Hàn Phong một mảng ửng đỏ, chưa khi nào thì nghe nói qua như vậy. Tuy rằng sớm qua tuổi thiếu nữ ngưng ngưng nhưng nàng vẫn là không nhận được mà gục mặt vào gối đầu. Hàn Nhất Nhất dùng chân bịt kín đầu mình, hai tay bịt tai. Âm thanh bên cạnh mới không còn truyền lại đến tai của cô. Nhưng là mơ hồ phát ra tiếng vang lại làm cho cô vô cùng không thể thích ứng. Cô chán ghét thanh âm như vậy, chán ghét mẹ bị khi dễ, cứ việc không có nghe đến tiếng kêu ầm i mẹ bị thương tổn. Nhưng này một tiếng lại một tiếng, thanh âm từ miệng trầm bổng đi ra phản cảm lại làm cho cô vô cùng chán ghét. Thậm chí bắt đầu chán ghét mẹ. Tại sao phải như thế chứ? Cô cho rằng những ngày như vậy sẽ không còn lâu lắm. Đến khi cô có thể vào đại học, hết thầy sẽ đều tốt lên, cô đem giấy nhét vào lỗ tai của chính mình, dùng chân che đầu mình, nói tất cả sẽ qua đi rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 19: Ánh mắt khác thường

Một hồi

chiến đấu tới hôm qua, Hàn Phong từ tinh thần đến bên ngoài đều có vẻ vô cùng rạng rỡ. Sáng sớm thức dậy làm bữa sáng, tâm tình đều là hưng phấn đến nỗi nhẹ nhàng ngâm nga hát một đoạn bài hát không biết tên.

Hàn Nhất

Nhất đứng ở cạnh cửa. Hai mắt có chút hơi sưng cũng may da cô căn bản

tuổi trẻ nên vẫn tốt. Cho nên không nhìn kĩ nhìn không ra tới hôm qua

không có ngủ ngon.

Nhìn thấy

mẹ vui vẻ săn sóc, cô nhớ tới mẹ của chính mình tới hôm qua, trái tim

nhỏ bé cũng có chút mềm lòng, mẹ cô vất vả nhiều năm như vậy đây là lần

đầu tiên cô thấy mẹ vừa làm việc vừa ngâm nga hát, lòng cô bỗng nhưng

nhẹ đi một chút.

Trên bàn cơm Hàn Phong vui vẻ mà gấp rau cho Hàn Chí Viễn cùng Hàn Nhất Nhất.

“Nhất Nhất

nghe nói con đỗ đại học F, cha thật vui vẻ thay con. Trước kia là cha

không đúng, về sau cha sẽ sửa, cha sẽ cố gắng kiếm tiền cho con trả học

phí, không bao giờ làm cho con cùng mẹ từng phải vất vả như vậy nữa. Từ

nay về sau cha không bao giờ đi đánh bạc nữa. . .” Đang nói hần ta vừa

đem bàn tay to của mình rất tình lý đặt ở trên tay Hàn Nhất Nhất, hơn

nữa nhẹ nhàng mà xoa nắn.

Hàn Nhất

Nhất có chút mất tự nhiên mà rút tay mình ra. Dù sao vẫn cảm thấy hần ta nhìn, ánh mắt hần ta lộ ra quái dị, quái ở chỗ nào cô lại không nói được.

Thời điểm

ăn cơm, cô cúi đầu. Cô bị hần ta nhìn chăm chăm. Cảm giác lại một lần mà ập trên đại não của cô. Lúc cô ngẩng đầu, mắt của cô lại không nhìn

thấy một đôi mắt nhìn chăm chăm kia. Cái loại cảm giác này như là bị hần ta đánh cắp cái gì đó, lòng cô tràn ngập sợ hãi.

Hàn Phong

đi làm. Trong nhà chỉ còn lại có Hàn Nhất Nhất cùng Hàn Chí Viễn. Mặc dù rõ ràng là ban ngày, nhưng là trong phòng cũng chỉ có thể nhìn loang loáng thấy bóng dáng người kia.

Hàn Nhất

Nhất đột nhiên kêu một tiếng bởi vì cô say sưa dọn đồ đạc, căn bản không có chú ý tới Hàn Chí Viễn, hần ta đem cô ngã trên mặt đất

Hàn Chí

Viễn giả đông giả tây, ra về ngay tức khắc đi diu cô, tay hần cũng không dừng làm loạn: “Thế nào? Nhất Nhất có bị thương hay không?”

“Không có

việc gì, không có việc gì.” Cô từng bước một mà lui ra phía sau, hai tay nhanh chóng bao quanh ở ngực, nắm lên một cái bọc nhỏ tìm một cái có, cô liền xoay người chạy ra cửa.

Hàn Chí Viễn vuốt cằm mình, chưa hết ý đồ.

Bộ dạng tuy rằng xấu nhưng làn da thật gọi cảm, thật là tốt, tao không tin Hàn Chí

Viễn tao không thu phục được mày, chờ mày về nhà liền giết chết mày, cho mày ném một lần còn muốn ném lần thứ hai.

“Ba Ba!” Hóp với hai tiếng bàn tay to của người đàn ông không chút do dự đánh ở trên người phụ nữ.

Người phụ

nữ kêu to một tiếng cũng vội vàng quay đầu lại đang muốn nổi giận, vừa

nhìn thấy tất cả người tới. Tức giận nhanh chóng đè xuống.

“Ông lão gia!” Hàn Phong kiên trì cúi đầu mà nói.

“Vẫn vô lực như vậy mà xoa bóp cho ta nữa!” Nói xong bàn tay bần thủ của ông ta liền hướng lên trên mặt cọ xát.

“Lão gia

ngài không nên như vậy! Làm cho người ta thấy sẽ không tốt!” Nàng khản

trương lui từng bước về sau. Ông Vạn Thiên làm sao có thể bỏ qua mùi vị

như thế chứ. Lần trước chạm vào đã cách đây 5 năm. Hôm nay xem nàng khom thắt lưng nhật đồ đặc, trong nháy mắt ông ta đã bị kích thích

Mặc dù nàng gầy như một thanh gỗ, nhưng là mùi vị thân thể người phụ nữ tuyệt vời này vẫn làm ông ta rất dễ dàng nhớ lại tới.

“Sợ cái gì! Chỉ cần Ông Vạn Thiên ta muốn gì đó, ai dám ngăn cản!” Ông ta nghiêm

mặt giờ tay kéo lấy nàng về bên cạnh, tay kia thì xoa thắt lưng của

nàng.

“Ngài thả

tôi ra đi! Tôi hiện tại cùng Hàn Chí Viễn sống rất tốt. Trước kia là

chúng tôi không tốt, cầu xin Ông lão gia buông tha chúng tôi, cầu xin

ngài!” Khi Hàn Phong không có dấu hiệu gì quỳ mạnh xuống không ngừng mà

đập đầu, miệng nói “buông tha chúng tôi.” Ông Vạn Thiên vừa thấy cảnh

này, tâm trạng lập tức liền biến mất không thấy nữa, còn lại chính là

lừa giận.

” Dám trốn ông mày sáng ngày mai ông liền giết chết mày!” Vung tay quay đầu liền vòng đi về.

Hàn Phong

chỉ cúi đầu cầu nguyện Ông Vạn Thiên nhanh chóng rời đi. Về phần lời

nói của ông ta căn bản là không có để ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: chương 20

Bên trong biệt thự Uông gia, một cô gái mặc một bộ đồ bay ngắn, để lộ ra cơ thể nóng bỏng của mình, đôi chân trắng đến mức gần như không thể tìm được một chút khiếm khuyết nào bên trong, khom lưng đi tắt chân.

“Giai Vi, Giai Vi!” Một người phụ nữ trung niên liền gọi hai tiếng.

“Mẹ!” Cô ta quay đầu lại lộ ra nụ cười đẹp đẽ, tiếp đó giống như con gió mà chạy nhanh đến bên cạnh Uông đại phu nhân, sau đó ôm và hôn một cái thật to.

Uông đại phu nhân yêu thương chạm vào mái tóc ngắn đáng yêu của cô ta nhưng khi xem xét tỉ mỉ bộ quần áo liền nhận không được nói thắm: “Con gái không nên ăn mặc hở hang như thế!”

“Mẹ! Đã là thời đại nào rồi còn lỗi thời như thế, đây là trào lưu đây là thời thượng.” Uông Giai Vi đầu môi làm nũng.

Mà gần đây cô ta nghĩ đến nhiều nhất chính là tên con trai kia: Hạ Thiên Cơ. Nhớ lúc còn bé, hần cư nhiên dám nói cô lớn lên không đẹp bằng con nhỏ quái dị kia. Đến bây giờ cô vẫn còn hận.

“Nếu như gặp lại, bản cô nương nhất định cho người mở mang kiến thức, rốt cuộc là ai đẹp. Xem ta có thể hấp dẫn được người hay không, ta cũng không tin một cô gái có mị lực như Uông Giai Vi ta mà người lại không động tâm.” Trong lòng cô ta tự tin tưởng tượng.

Mà cô ta vì một câu “bạn bè của anh trai cũng sẽ tham dự” liền đối với bữa tiệc sinh nhật 20 tuổi này tràn ngập mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đêm bị xé rách

Lại một buổi tối Hàn Nhất Nhất thừa dịp trong nhà còn không có người nhanh chóng trở về đóng cửa lại tắm rửa. Hiện tại trong nhà chỉ có Hàn Chí Viễn, hai ngày này cô tắm rửa luôn chọn thời điểm bọn họ đi ngủ say. Lúc như vậy Hàn Phong đi theo bên người Hàn Chí Viễn, cô mới có cảm giác an toàn.

Nước lại một lần nữa từ phía trên lướt qua những nơi mềm mại của cô, tay phải của cô nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ của cô, tiếng nước ào ào mà vang vọng cả cái nhà nhỏ hẹp.

Cặp mắt lại một lần xuyên qua cánh cửa nhìn thẳng cảnh bên trong. Một tác cũng không có từng rời đi, tinh thần hần ta cao độ mà nhanh chóng đông cứng lại.

Kẻ tiểu nhân bát quái này muốn tránh xa khỏi hần ta không dễ dàng như vậy. Ánh mắt hần ta lại lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô, đợi cho xem no rồi hần ta sẽ đi hưởng thụ ăn cái phần bữa ăn ngon này.

Đầu lưỡi hần ta nhận không được thè ra liếm môi chính mình. Môi có chút khô khốc phát ra tiếng kêu vô cùng ngân nga. Thật sự là một món hàng cực phẩm.

Hần ta lại một lần nhận không được mà đem tay chính mình đi xuống hạ thân. Hần ta mới vừa cúi đầu chợt nghe Hàn Nhất Nhất lớn tiếng mà hét chói tai.

Cô cầm lấy một vật có thể che kín cơ thể, đem vòi nước nhắm ngay Hàn Chí Viễn.

“Con mẹ nó, dám phun nước bẩn này!” Hần ta tức giận dâng lên một cỗ đạ hỏa. Vốn hần ta còn muốn xem trộm vài lần nữa, cư nhiên bị cô phát hiện, vậy hần ta cứ thừa dịp Hàn Phong vắng mặt, thế mạnh đều về phần hần.

Thân thể hần ta dùng một chút lực đá mạnh tám ván gỗ làm cho vách cửa bị văng ra.

Hàn Nhất Nhất thấy Hàn Chí Viễn tiến vào, đột nhiên sợ tới mức liền ném vòi nước ở một bên gắt gao mà quần khăn tắm sợ bị nhìn trộm.

“Con gái bảo bối của cha, có nghĩ là cha thương con không!” Hần ta bị ồ từng bước một đi đến hướng cô. Hơn nữa trong lời nói lại cực kỳ chương tai.

“Không! Ông dứt ngay! Cút!” Hàn Nhất Nhất the the mà kêu to, cô chỉ biết người đàn ông này vẫn là trước sau như một, kém cái chỉ có mẹ đáng thương, người phụ nữ gốc mới tin hần ta thay đổi.

“Cút? Nực cười. Đây là nhà của tao, là tao Hàn Chí Viễn cho mày một cái nhà, phải cút cũng là mày cút.” Trong nháy mắt vừa thay đổi sắc mặt: “Bất quá cha sẽ không bắt con cút, muốn cút, hai cùng nhau vui về. Ha ha ha ha!”

Hắn ta vừa nói xong, đang hai tay sẽ đi bắt Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất cảm cái chậu nhỏ bên cạnh đến trước mặt đá Hàn Chí Viễn một cái. Quá nhanh không có chú ý tới phía dưới, không nghĩ qua là trượt xuống, miệng hắn còn lớn hơn mà kêu to: “Ai xúi mày muốn lấy mạng của ông mày thế hả!”

Cô ném chậu. Sau đó nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi. Nhưng vì không gian quá nhỏ mà người đàn ông chết tiết này lại cao đại uy mãnh, hắn ta ngã xuống chán hơn một nửa không gian.

Hàn Nhất Nhất đang muốn vượt qua thân thể của hắn ta, chạy ra phía ngoài, chính là chân trước vừa mới vừa vượt qua, chân sau ở tại nửa đường bị Hàn Chí Viễn bắt được.

“Muốn chạy không dễ dàng như vậy!” Thanh âm hắn ta vang lên thô ráp mang theo không kiên nhẫn cùng lửa giận.

Hàn Nhất Nhất muốn dùng lực đá văng tay hắn ta, lại bị hắn ta sống chết nắm chặt. Hơn nữa mắt cô thấy hắn ta từ trên mặt đất đứng lên, hai mắt ngoài trừ lửa giận còn có ý niệm muốn chiếm đoạt càng đáng sợ.

Tay cô lại thêm chặt mà giữ khăn tắm trên người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Công chúa kiêu ngạo

“Mày cho là mày chạy trốn được sao? Con gái bảo bối của ta!” Hắn mưu tính từ phía sau gắt gao ôm lấy Hàn Nhất Nhất.

“Buông ra! Nếu như ông dám làm vậy, tôi nhất định sẽ nói cho mẹ biết, bà sẽ không tha thứ cho ông!” Hàn Nhất Nhất nghĩ đến Hàn Phong có thể trở về, hy vọng lúc đó hắn ta dừng lại.

“Ha ha, con mẹ kia, mày nghĩ rằng tao thực sự yêu nó sao? Loại đàn bà từng bị nhiều đàn ông dùng qua như vậy, mày nghĩ rằng tao sẽ quan tâm nó sao? Thế nhưng tiểu bảo bối con thì khác, con còn chưa bị gã đàn ông nào chạm qua. Tuy rằng con lớn lên xấu xí, thể nhưng chỉ cần không có vết sẹo kia, con sẽ là một mỹ nhân. Đến lúc đó, ta giúp con phẫu thuật thẩm mỹ, bảo đảm tất cả đàn ông sẽ mê chết cho xem.”

“Ông im miệng, tôi không thích nghe ông nói!” Cô cố gắng giãy dụa, càng giãy dụa hắn càng ôm chặt hơn.

Từ phía sau cô, một vật thể nóng rực hướng đến gần cô càng ngày càng gấp. Cô tuy rằng chưa trải qua nhưng cô biết rõ kia là cái gì mà khuôn mặt cô đã sẫm một trận hồng một trận xanh.

Cô muốn lui lui không được, muốn chạy chạy không xong.

Một tay hắn từ phía sau vớ ra phía trước, hướng lên phía trên đang từ từ duỗi ra. Hàn Nhất Nhất chặt chẽ bảo vệ trước ngực mình để tránh khỏi bị khi dễ.

“Đề cho ta tôi giúp nó giải quyết, buông tay ra nào bảo bối!” Hắn không chút xấu hổ nào mà dùng miệng cắn tai cô. !!! Toàn thân Hàn Nhất Nhất đã bắt đầu chịu không nổi cảm giác máu huyết trong cơ thể sôi trào, cô phải thoát khỏi gã đàn ông này.

Tại thời điểm bạo phát lúc nào cũng rất đáng sợ, cô đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân đem gã đàn ông phía sau đẩy ra sau một khoảng, một tay thừa lúc hắn không phản ứng hung hăng mà buồm lên mặt hắn vài cái tát.

“Mày cứ nhiên dám đánh tao, chán sống hả?” Hàn Chí Viễn hiển nhiên thật không ngờ Hàn Nhất Nhất lại có thể giống như thế này, xem ra cô gái nhỏ này rất cứng đầu.

“Tôi đánh ông, đánh ông, sức sinh không ai bằng này. Mẹ tôi đối xử với ông tốt như vậy, ông cứ nhiên tổn thương bà ấy hết lần này đến lần khác, ông có còn là người nữa không? Ông có còn là đúng là một đàn ông hay không?” Cô xoay người lại đối diện hắn mà gào lên.

“Lão tử có đúng là đàn ông hay không bây giờ để cho mày mở mang kiến thức, mụ già đó là người của tao, bây giờ lão tử làm cho mày cũng thành người của lão tử. Dám đánh lão tử, muốn chết chứ gì!”

Gã súc sinh Hàn Chí Viễn không ai bằng này tiến lên, bỏ nhào tới người cô nhưng bị Hàn Nhất Nhất khéo léo tránh được.

Hàn Nhất Nhất bỏ chạy, khăn tắm của cô lại bị Hàn Chí Viễn từ phía sau bắt được, dùng sức xé xuống. Vật che đây cuối cùng cũng rơi vào tay Hàn Chí

Viễn.

Nhìn thân thể Hàn Nhất Nhất, đục hòa trong mắt hấn phun trào bùng cháy, ánh mắt như tê liệt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Công chúa kiêu ngạo P2

Tất cả đều giống như Uông Giai Trùng suy nghĩ.

Uông Giai Vi vừa có mặt ở buổi tiệc. Ánh mắt tất cả đều đổ xô mà nhìn phía cô ta. Một đám người cầm đồ chạy đến trước mặt cô ta hướng cô ta tặng quà sinh nhật, tặng cho cô ta những nụ hôn.

Uông Khánh Vũ cùng bạn bè anh ta xuất hiện càng đem công chúa Uông Giai Vi kiêu ngạo này tung lên trời.

“Tôi rất thương yêu em gái. Sinh nhật như thế nào có thể thiếu được anh cả chứ!” Anh vừa nói sau đó đến liền ngăn chặn mọi người mà người bên cạnh cũng chủ động nhường đường ra.

Uông Khánh Vũ đem một cái hộp tinh xảo đưa đến trước mặt Uông Giai Vi cũng ôm cô ta: “Đêm nay em là nữ diễn viên xinh đẹp độc nhất vô nhị, không hổ là công chúa Uông gia chúng ta!”

Mọi người đều cổ lấy tiếng vỗ tay. Cô ta kiêu ngạo mà ngẩng đầu lộ ra nụ cười mê người.

“Hôm nay anh mang đến cho em hai người cực kỳ có lực sát thương. Hai người này là thiếu gia lớn nhỏ của Hạ gia, lần là anh liều mạng mới đem hai vị thiếu gia này mời đi đến đây!” . Ở thời điểm anh ôm cô ta, ở bên tai em gái nhẹ giọng mà cắn tai.

Uông Giai Vi còn không có lấy lại tinh thần chỉ thấy một người đàn ông đã đi lên trước, mang theo vẻ mặt rất quen thuộc, tặng quà cô ta “Sinh nhật vui vẻ, tôi là Hạ Thiên Cơ!”

Đúng vậy chính là loại cười này cùng loại thái độ này. Thái độ làm cho cô ta từ nhỏ liền nhớ rõ, hiện giờ anh càng phát ra hơi thở nam tính mãnh liệt hơn, vẻ mặt hoặc ma mị.

“Cám ơn. Gọi tôi là Uông Giai Vi. Một người anh cho là nữ hài tử không xinh đẹp!” Cô ta nhắc lại lời khi còn nhỏ cho anh ta. Lời nói dùng để đánh trả anh ta. Cằm nâng lên, trong mắt tràn ngập kiêu ngạo.

“Nhìn thấy em, tôi thực vui vẻ!” Anh hào phóng đáp lại cũng nhẹ nhàng mà đi lên trước cho một cái ôm lễ phép. Ở khoảng khắc ôm kia, anh ở bên tai cô ta khẽ cắn: “Hiện tại em rất. . . hôm nay em rất đẹp!”

Thậm chí anh còn cắn một cái bên tai của cô ta.

Gặp qua người đàn ông lăng lợ đã nhiều, chính là chưa thấy qua lại có người nào ngả ngón ngay tại trước mặt đông người như vậy. Nhưng là cô ta cũng không giống như chán ghét anh ta lắm. Ngược lại hành động có chút chờ mong tiếp theo phát sinh cái gì.

“Phải không? Vậy cảm ơn anh!” Thanh âm của cô ta cũng rất nhẹ, rất thấp. Một bàn tay của cô ta nhẹ nhàng ở bụng anh ta mà vẽ một vòng tròn. Sau đó lui ra phía sau từng bước thoát khỏi cái ôm của anh ta.

Hai ánh mắt khẽ nháy một cái mặt hoặc. Trong nháy mắt toát ra tia lửa.

Uông Giai Trùng ngồi ở một góc nhỏ một mình, uống nước hoa quả, nhìn thấy chị cô bị đám người tung lên trời. Trong lòng của cô giờ phút này là đổ kị. Cô cũng là con gái Uông gia, chính là đãi ngộ lại kém nhiều như vậy. Tất cả này chỉ vì mẹ của cô không phải đại phu nhân Uông gia, càng bởi vì mẹ của cô không có vinh quang lừng lẫy. An bài đã định trước cô chỉ có thể ngồi ở góc yên tĩnh nhất nhìn hào quang người con gái Uông gia phát ra bốn phía.

Vì vậy cô cầm lấy một ly rượu bên cạnh, tiếp tục một ly mà bảo chính mình có lẽ cảm giác say lại thoải mái hơn.

Tâm tình Uông Giai Trùng hôm nay càng sa sút. Cô xem chị cô được một người đàn ông tao nhã ôm thắt lưng nhảy điệu nhảy đầu tiên, giữa sân nhảy, cô ta diêm dúa lại càng rực rỡ.

“Tại sao? Tại sao? Từ nhỏ cô cái gì cũng không có. Cho dù thành tích hơn chị gái của cô một ngàn lần một vạn lần, cô cũng không có thể khiến cho cha chú ý, cũng sẽ không là Uông gia kiêu ngạo. Trong lòng cô trầm mà tự hỏi, một hơi đem một ly rượu uống tiếp nữa.

Quá mức cấp bách uống xon, dạ dày của cô mãnh liệt kháng nghị. Một trận muốn nôn mửa, cảm nhận được cô đứng lên thẳng hướng toilet đi đến

Bởi vì cô cúi đầu tóc dài xoắn căn bản không có chú ý đến phía trước có người, thẳng tắp mà đi nên đụng phải hân, còn không kịp giải thích đã gục xuống thân thể của hân.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một hồi giọng nam trầm thấp vang lên.

Thanh âm thật dễ nghe! Cô nghe thanh âm còn không có nhìn thấy người, cảm giác thật ấm áp. Giờ phút này cũng là có người chú ý tới cô, cô có chút tự giễu.

“Thiên Triệu, Thiên Triệu! Cuối cùng em cũng tìm được anh, anh tại sao lại đồng ý với người ta mà tới nơi này, theo em nhưng nửa buổi tối cũng không thấy người!” Thanh âm của người đàn bà nũng nịu, Uông Giai Trường nhìn thấy một cô nàng xinh đẹp đi tới gọi người đàn ông bên cạnh Thiên Triệu.

Uông Giai Trường ngẩng đầu thấy trên mặt người đàn ông âm lãnh mang theo nụ cười bất dịch (không thay đổi), phát hiện ranh cánh môi mỏng khẽ nhếch rồi lại mím chặt vào.

Thời điểm khi cô lại một lần nữa cúi đầu, bàn tay người đàn ông phía sau xuất hiện. Sau đó đem dùng thân thể của hân vịn tới nâng cô dậy. Một nụ cười ấm áp: “Không biết uống rượu, thì không nên uống nhiều như vậy, một cô gái tốt cũng trở lên đồi bại”

Thanh âm của hân thấp như vậy, tựa như muốn mê hoặc cô.

Hạ Thiên Triệu đỡ lấy thân thể của cô. Sau chỉ trống không một cái bóng đáng cho cô. Nếu không xem cô lúc ấy ngồi xồm trên mặt đất. Hình ảnh cực kỳ giống Hạ Vũ khi bị tổn thương, nếu không Hạ Thiên Triệu hân sẽ không có tốt bụng như vậy.

Phía sau cô nàng xinh đẹp cho Uông Giai Trường một cái nhìn bằng nửa con mắt. Sau đó gắt gao mà đem thân thể eo lá của mình dán lên người hân.

Uông Giai Trường nhìn thấy hân rời xa đi. Bóng dáng mơ màng thân thể không trụ nổi lại lần nữa lắc lư ngồi sụp xuống. Thậm chí ngay cả nòn cũng đã quên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Trong căn phòng nhỏ hẹp, thân thể Hàn Nhất Nhất giống như đóa hoa của một cái cây sắp chết, cô không biết mình phải chạy đi đâu?

“Ha ha! Bảo bối, xoay người lại để cho ba ba nhìn con nào, mau!” Hân đem khăn tắm ném xuống đất, xoa xoa hai tay, từng bước một mà bước tới phía trước, bảo bối lập tức sẽ tới tay hân làm sao có thể không hưng phấn chứ? .

Hàn Nhất Nhất một tay ôm trước ngực, một bước cũng không dám nhúc nhích.

Cô có thể lựa chọn chạy trốn thể nhưng ra khỏi cánh cửa này mọi người đều sẽ thấy cô không mảnh vải che thân mà chạy trên đường, vậy nên cô bước cũng không dám bước. Cô không có dũng khí như vậy, cô không muốn trên báo hay đường dẫn internet ngày mai sẽ có bài “Cô gái khóa thân chạy trốn”, bị mọi người trên thế giới nhìn vào cười nhạo cô như vậy.

Hàn Chí Viễn bắt đầu cởi quần áo trên người hân.

Lúc hân giống như loài sói đói nhào đến, Hàn Nhất Nhất nhân cơ hội nắm lấy cái đĩa nhỏ bên cạnh, hướng về phía thân thể của Hàn Chí Viễn cố sức đâm xuống.

Hàn Chí Viễn không đề phòng, rơi vào đột kích bất ngờ mà lớn tiếng la lên.

Đột kích của cô cũng khiến cho hân trở nên càng thêm bạo ngược hơn.

“Lão tử cho mày chút mặt mũi, mày không muốn. Ngày hôm nay, ông mày không tin là ông mày không trị được mày, giết chết mày tao cũng có khả năng. Mẹ nó!”

Hàn Nhất Nhất cầm trên tay cái đĩa lớn tiếng nói: “Ông đừng qua đây, ông đừng ép tôi, đừng ép tôi.”

Lúc này, Hàn Nhất Nhất quên mất việc che dậy trước kia.

Hàn Chí Viễn rút ra dây lưng quần, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn ngực của cô. Thật không ngờ nha đầu chết tiết cư nhiên lại có bộ ngực trắng hồng, những đường gân thanh tân tràn ngập.

“Ông lập tức rút đi, bằng không, bằng không. . .”

“Bằng không thế nào? Giết tao sao?” Hàn Chí Viễn từng bước một đến gần cô, cô từng bước một lui ra phía sau. Nhân lúc cô không chú ý, Hàn Chí Viễn một tay đem cô đẩy ngã xuống đất. Đối với đàn bà, hẳn một điểm cũng không sợ, trong nháy mắt liền đề lên người Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất cố gắng đẩy ra, không di chuyển. Vì vậy, cô đưa miệng gần kề cắn Hàn Chí Viễn thét lên chói tai.

Tay giờ lên chính là hai cái tát vào miệng, đánh vào trên mặt cô. “Con điếm, dám cắn lão tử, lão tử đánh chết mày, cho mày không nghe lời, cho mày không nghe lời.”

Dây lưng nắm trên tay nhắm vào thân thể của cô, hung hăng mà đánh xuống hai cái, sau đó dùng dây lưng đem hai tay cô trói lại thành một khối.

“Buông! Hàn Chí Viễn, ông sẽ gặp báo ứng! Tôi thề, nếu như ông dám đụng đến tôi, Hàn Nhất Nhất tôi cho dù thành quỷ cũng phải đem ông kéo xuống đi ngục. Nếu như tôi không chết, tôi sẽ cho ông sống không bằng chết!”

Lời nói âm lãnh từ trong đôi môi trắng bệch của Hàn Nhất Nhất, từng chữ từng chữ nói ra. Cô không hề có phản kháng, trở nên an tĩnh cực kỳ.

Hon nữa trói chặt lại Hàn Nhất Nhất, Hàn Chí Viễn ngược lại thất thần thể nhưng rất nhanh hẳn liền phá lên cười.

“Bằng mày lúc này à, bày ra khuôn mặt người quái dị đó, mày coi như là sống cũng là một loại thống khổ. Chi bằng, ở trước lúc chết, lão tử cho mày ném thứ cái gì là tư vị làm đàn bà!” Trên khuôn mặt dâm dục của hắn lộ ra từng chút từng chút ngang ngược, thật là buồn nôn.

Hàn Chí Viễn đưa tay cời quần của mình. Ham muốn của hắn lúc này đã không thể đợi được, thú tính của bản thân không biết lúc tiến vào cơ thể non nớt đẹp đẽ như vậy sẽ cho hắn là sung sướng như thế nào.

Ha ha ha ha . . .

Một trận lại một trận cười ngân ác từ trong miệng hắn phát ra, mà trên người hắn lúc này chỉ còn sót lại một đồ vật phía dưới che đậy vật kia. Không cần đến ba mươi giây, hắn có thể hoàn toàn chạm vào thân thể khiến hắn muốn làm tất cả.

Từ trong ánh mắt của Hàn Nhất Nhất tràn ngập oán niệm cùng căm hận, thẳng đến khi thấy tất cả toàn bộ của hắn để lộ ra trước mắt cô. Cô nhắm hai mắt lại tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hàn Nhất Nhất nhắm mắt lại chờ chuyện tàn nhẫn nhất xảy ra.

Cô cho rằng cô không có cơ hội trở mình nữa. Mà lúc này cánh cửa lại mở ra, Hàn Phong tròn mắt hoàn toàn không thể tin được một màn mình nhìn thấy.

Đây là chuyện gì? Chồng của nàng đang đề nên con gái của nàng? Toàn thân con gái đều không mảnh vải che thân mà chồng nàng đang sờ đến bắp đùi thiếu nữ của nó, hai tay nó còn bị trói chặt! Rất nhanh nàng liền hiểu được đây là đang xảy ra chuyện gì.

“Tên khốn nạn, tôi liều mạng với anh!” trên tay Hàn Phong cầm gì đó, tất cả hướng trên người Hàn Chí Viễn ném tới. Trong đó một góc nhọn gì đó đập vào giữa trán của hắn ta, tức thì có tơ máu chảy ra.

Hàn Phong tiến lên dùng sức mà tháo dây lưng trên tay Hàn Nhất Nhất.

“Con đàn bà thôi. Mày dám đập trán tao!” Hàn Chí Viễn bụng vết thương trên trán nghiêng răng phần uất mà nói.

“Tôi không chỉ có dám đập trán anh, tôi còn muốn phế đi anh, tôi nghĩ đến anh đã thay đổi hoàn toàn, không nghĩ tới anh hóa ra không bằng súc sinh. Cư nhiên làm ra cái thứ chuyện lòng lang dạ sói như vậy!” mắt Hàn Phong đỏ bừng tự như nổi điên.

Hàn Nhất Nhất buông tay ra sau bị mẹ chặn đẩy mạnh vào phòng. Cô tiện tay lấy bộ quần áo khoác vào trên người.

Hàn Phong thì từng bước đi vào phòng bếp cầm lấy một con dao phay giờ thẳng trước mặt Hàn Chí Viễn. Hôm nay nàng nhất định phải đoạn tuyệt với tên đàn ông này.

“Đàn bà thôi, mày điên rồi sao? Mày dám lấy dao?” Hàn Chí Viễn hiển nhiên không có ngờ tới Hàn Phong sẽ phát điên như thế. Một mặt trong lòng hắn ta có một chút bị dọa đến.

“Tôi lấy con dao này. Hôm nay tôi sẽ cho anh biết, một khi bức Hàn Phong này đến đường cùng, không phải anh chết thì là tôi chết.” Nàng vung dao, trong mắt tất cả đều là lửa giận.

“Em hãy nghe anh nói. Buông con dao xuống. Em vẫn là tình yêu của anh. Chính là đứa con gái kia của em. Nó cởi quần áo đến chỗ anh. Nó trưởng thành, bộ dạng xấu xí kia ai thấy nó cũng không có hứng thú. Chính là anh là một người đàn ông, nó cởi quần áo ra trước mặt anh, anh có thể không động tâm sao? Đàn ông đều sẽ có phạm sai lầm, vợ ơi!” Hàn Chí Viễn ra vẻ kiểm điểm vô sỉ mà giả thích.

“Anh câm miệng. Tôi sẽ không tin anh, mỗi một lần tin anh tôi sẽ bị tổn thương một lần. Lần đầu tiên tin anh, anh đem tôi bán cho hết nợ chủ. Tôi hầu hạ hắn ta suốt một tháng mà thời điểm đấy chúng ta mới vừa kết hôn ba tháng. Lần thứ hai tin anh, anh vẫn là đem bán cho Tàn lão gia, anh làm cho tôi bị một đứa mười tuổi dùng hết các loại biện pháp xi nhục. Lần thứ ba, thứ tư thẳng đến một lần cuối cùng tôi còn tin anh, cư nhiên tin anh sẽ hối cải. Tôi thiếu chút nữa làm mất đi khả năng theo đuổi hạnh phúc cả cuộc đời này của con gái tôi. Nếu tôi còn tin, tôi thực sự xứng đáng bị đày xuống 18 tầng địa ngục!” Hàn Phong nói, xong trong lòng một mảng thống khổ, nàng cư nhiên chịu đựng thống khổ mà ở bên một người đàn ông không có tính người mười mấy năm trời.

“Đàn bà thôi, mày cho rằng mày ngậy thơ ngọc nữ sao? Tao biết mày, khi mày đã muốn thay người khác sinh đứa nhỏ. Nếu không nhìn thấy bộ dạng mày có vài phần nhan sắc, mày nghĩ rằng tao nguyện ý lấy mày, một người không biết cảm cho tao bao nhiêu cái sừng. Mày nghĩ rằng tao thật sự muốn sống với mày sao? Đó là bởi vì mày có bị thịt có thể giúp tao trả nợ lần.” Hắn ta không chút nào yếu thế mà hủy đi toàn bộ trái tim đã sắp vỡ vụn của Hàn Phong.

“Anh khôn nạn. Tôi liều mạng với anh!” Nói xong nàng giờ dao lên hướng về phía Hàn Chí Viễn chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Con đàn bà điên, mày đừng tưởng, muốn lão tử chết mà được à!” Hàn Chí Viễn thấy Hàn Phong bị kích động nổi điên, liền sợ hãi lui về phía sau.

Hàn Phong không nói hai lời, không suy nghĩ cầm thêm một con dao đuổi theo hắn. Nghĩ đến nàng vào cửa thấy một màn kia, còn có sắc mặt bi thương của Hàn Nhất Nhất, tất cả oán hận của nàng dồn nén nhiều năm bỗng nhiên bùng phát, giống như dòng thác ào ào không ngừng chảy.

“Con đàn bà điên khùng, tao cảnh cáo mày, đừng có xằng bậy. Bằng không, tao đánh trả!”. Khó nổi trên tay Hàn Chí Viễn không có bất cứ thứ gì, bằng không hắn nhất định không để nàng chết dễ dàng! Hàn Phong từ từ nhắm hai mắt hướng về phía Hàn Chí Viễn chém tới nhưng bị hắn né được một dao, đồng thời hắn đá một cước trúng điểm yếu của người phụ nữ ở giữa bụng của Hàn Phong.

Hàn Phong đã không còn vũ khí trên tay, thân thể ngã xuống trên mặt đất. Trong lúc nhất thời dĩ nhiên không cách nào di chuyển. .

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà lung lay cánh cửa. Hàn Phong đem cô đẩy mạnh vào phòng đồng thời không thương tiếc mà đóng cửa lại, đến nỗi cửa khóa còn bị lệch đi. Thanh âm bang bang bên ngoài cùng tiếng mắng nhiếc cãi lộn ầm ĩ khiến cho cô mất hồn mất vía.

Cửa mở, thứ cô thấy được chính là Hàn Chí Viễn đang cười trên người mẹ, hung hăng tát vào mặt bà, trong miệng tức giận mà gào lên: “Dám giết lão tử, chán sống, con mẹ tai họa! !”

Hàn Nhất Nhất cầm lấy một cây gậy, từ phía sau ném vào Hàn Chí Viễn, “Buông mẹ ra! Buông mẹ ra!”

Hàn Chí Viễn bị đánh ngã, Hàn Nhất Nhất ở bên cạnh liền cầm gậy hung hăng đánh một lúc, sau đó mới buông gậy đến đỡ Hàn Phong.

“Mẹ, con đỡ mẹ đứng lên, chúng ta rời khỏi đây, vĩnh viễn rời khỏi đây!”

Hơi thở của Hàn Chí Viễn tràn đầy hung ác, khó có thể nào nuốt trôi được, bại dưới một kẻ dâm đảng một người quái dị, cư nhiên bị hai con đàn bà đùa bỡn. Hắn chống đỡ thân thể tiện tay nhặt lên con dao làm bếp ở bên cạnh.

“Hai đứa chúng mày, đứa nào cũng đừng mong chạy thoát. Lão tử liều mạng với chúng mày!” Hắn cầm lấy con dao liền hướng về phía Nhất Nhất chém tới.

“Nhất Nhất, chạy đi!” Hàn Phong nhìn thấy con dao làm bếp phóng tới, không có bất kì do dự nào mà đem Hàn Nhất Nhất đẩy ngã xuống đất, con dao làm bếp chém lên thân thể nàng, máu tươi giống như dòng nước máy không tắt được, ồ ồ tuôn ra.

Hàn Nhất Nhất nhìn máu tươi kia không ngừng tuôn ra, sợ đến không biết làm sao.

Không có việc gì, mẹ không có việc gì đâu! Cô gắt gao bùm lại vết thương, không cho máu lại tuôn ra ngoài. “Mẹ xem, máu đều chảy trở lại, đều chảy trở lại.”

Hàn Chí Viễn nhìn một mảng đỏ tươi, lúc này đột nhiên thanh tỉnh lại. Con dao dính đầy máu tươi cũng phang một tiếng mà rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Bà mạng lớn như vậy sẽ không chết đâu, tôi thực sự không muốn bà chết!” Hàn Chí Viễn cố gắng giải thích.

“Một tên hỗn đản, tôi liều mạng với ông!” Hàn Nhất Nhất nhặt con dao lên chuẩn bị cùng hấn đồng quy vu tận.

“Đừng, Nhất Nhất! Nhất Nhất!” Hàn Phong dùng hết khí lực kêu gào, một tay còn túm lấy tay cô.

Hàn Chí Viễn vừa nhìn thấy tình hình không ổn, nắm lấy cái áo khoác rơi trên mặt đất mà bỏ chạy. Trong đầu hấn lúc này còn hiện lên cảnh máu trên người Hàn Phong đang tuôn ra không ngừng. Cả người hấn không hết run rẩy, hấn nghĩ rằng may ra từ thân sẽ cho hấn một chút mặt mũi mà không để nàng chết.

Hấn lúc này còn đang tìm đủ thứ lý do cùng vịn cớ rằng cái chết của Hàn Phong không can hệ gì tới hấn, là nàng ta tự hại chính mình.

Hàn Phong lấy tay bùm lại vết thương, muốn bản thân có thể có thêm một chút sức lực. Nàng muốn nói cho Nhất Nhất rất nhiều chuyện đều không phải giống như nó tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đáp ứng ba việc

“Nhất Nhất đừng đuổi theo, đừng!” Hàn Phong nói, vừa mới nói, miệng lại phun ra một ngụm máu tươi

Hàn Nhất Nhất quăng con dao xuống, ngồi xổm cạnh mẹ, nói “Chúng ta đi bệnh viện, hiện tại con liền mang mẹ đi!”

“Con đừng lo lắng, mẹ biết rõ mẹ sẽ đi trong tức khắc!” Giờ phút này Hàn Phong trái lại rất bình tĩnh. Đúng vậy cả đời này nàng sống quá mệt mỏi, cả đời đều làm miễn cưỡng. Nàng xem khuôn mặt Hàn Nhất Nhất, có lẽ không có Nhất Nhất cuộc sống của nàng sẽ thay đổi khác, nhưng lại đổi ý nghĩ vừa nghĩ đi, trong cuộc sống của nàng trừ phi không có Hàn Chí Viễn nếu không vận mệnh là giống nhau.

“Mẹ, mẹ sẽ không sao, mẹ phải nhìn thấy Nhất Nhất vào đại học, nhìn Nhất Nhất lấy học bổng, còn có Nhất Nhất kết hôn, sống chết phải làm bà ngoại!” Hàn Nhất Nhất nhìn không được nước mắt nở lên.

“Trước khi mẹ đi có ba việc muốn nói cho con, con nhất định phải ghi nhớ.” Hàn Phong gắt gao mà cầm lấy tay cô.

“Vâng, con đều nghe lời mẹ, mẹ nói cái gì thì con làm cái đó được không?” Hàn Nhất Nhất cư xử giống một đứa trẻ nhỏ, nhìn thấy mặt mẹ cô tái nhợt, trong lòng cô giống như bị dao đâm cắt.

“Việc thứ nhất là không được thay mẹ báo thù, nhất định không được thay mẹ báo thù, mẹ muốn con bình an, muốn con khỏe mạnh mà sống, rời xa Hàn Chí Viễn.”

“Không. Việc này con không thể đáp ứng mẹ. Hàn Chí Viễn phải trả giá.” Hàn Nhất Nhất cắn răng hung hăng mà nói. Cô tuyệt đối không thể để người sát hại mẹ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

“Nhất Nhất, con là muốn cho mẹ chết không nhắm mắt sao?” Hàn Phong cố hết sức mà nói. Trong giây lát lại một ngụm máu tươi phun trên mặt đất.

“Vâng. Con đáp ứng mẹ, mẹ đừng đau lòng nữa!” Cô lại một lần nữa gắt gao mà che miệng vết thương còn đang chảy máu kia. Giọt nước mắt ở trên mặt lập tức hóa thành màu đỏ cùng với một vũng máu chảy trên mặt đất.

Hàn Phong gắng gượng mà lộ ra một nụ cười tươi. “Việc thứ hai con đừng ham yêu người đàn ông khuôn mặt cùng đáng người đẹp. Nếu có người đàn ông không che vết sẹo của con, chứng minh người đó không phải yêu bề ngoài của con. Người đàn ông như vậy mới đáng để giao phó cả đời.”

Nếu lúc trước bộ dạng nàng không phải đẹp, chỉ là một người phụ nữ bình thường. Như vậy Hàn Chí Viễn cũng sẽ không hứng thú, nàng cũng sẽ không ngày thơ như vậy bị hắn ta âm mưu làm hại cả đời nàng, đều ở giữa hồi hận sống qua.

“Vâng, con đáp ứng mẹ!” Hàn Nhất Nhất gật đầu.

“Việc thứ ba là về thân thể của con, mẹ giấu kín nhiều năm như vậy rồi vẫn không có nói qua cho con.”

“Mẹ nói là cha sao? Không phải cha của con sớm đã chết sao? Chẳng lẽ ông ấy còn chưa chết sao?” Hàn Nhất Nhất bản năng hỏi.

“Nhất Nhất thực xin lỗi con, con không phải mẹ sinh ra!” Tay Hàn Phong nhẹ nhàng mà lau nước mắt trên mặt Nhất Nhất

Hàn Nhất Nhất trợn to hai mắt hoàn toàn không thể tin được tất cả là sự thật. Cô vẫn cho rằng cha đã chết, mẹ chính là Hàn Phong. Trong cuộc đời của cô, từ lúc cô biết nhận thức cũng chỉ có Hàn Phong, cô cũng chỉ cho rằng Hàn Phong là mẹ của cô. Thông tin bất thành linh này làm cho cô không thể chấp nhận

“Không phải. Mẹ đang nói dối, mẹ chính là mẹ của con, con chỉ có mẹ, một người mẹ này.” Cô gắt gao mà ôm Hàn Phong, cô gái nhỏ có chút ngang ngược mà nói.

“Bộ dạng mẹ của con rất đẹp so với mẹ còn xinh đẹp hơn. Hai chúng ta chính là chị em tốt. Cô ấy thiện lương, so với mẹ dịu dàng hơn mà yêu một người đàn ông. Sau đó có con, chính là người đàn ông kia chưa từng muốn cô ấy. Cô ấy sinh xong con, lúc sau đã chết. Con là do mẹ con dùng sinh mạng của cô ấy đổi lấy. Cho nên con không thể hận cô ấy, không thể oán cô ấy, cả đời mẹ rất bội phục mẹ con, rất trân trọng người chị em này.”

“Vâng, con không hận bà ấy, con cũng không oán mẹ. Hai người đều là mẹ tốt của con!”

“Về thân thể của con, mẹ cũng không biết ai là cha của con, mẹ cũng không biết bởi vì mẹ chỉ hy vọng con bình an lớn lên”.

“Con nghe mẹ nói, con nhất định sẽ bình an, không tranh đoạt cái gì. Con cũng không được đi tìm cha, con có hai người mẹ con đã rất hạnh phúc.” Hàn Nhất Nhất trấn an mẹ, cũng trấn an mình.

“Miếng ngọc bộ trên người con mang kia là của mẹ con để lại cho con. Kỉ vật duy nhất đó con cất kỹ phải mang bên mình, mang theo có nghĩa là mẹ con cùng mẹ đều ở bên con, bên con bảo vệ con!” Lại là một ngum máu tươi phun ra ở trên người Hàn Nhất Nhất.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ!” Hàn Nhất Nhất gọi Hàn Phong mà nàng không còn có trả lời, hai tay hoàn toàn mà trượt xuống.

Hàn Phong cứ như vậy đi, để lại ba chuyện, mỗi một chuyện đều đánh thẳng Hàn Nhất Nhất. Trong lúc đó Hàn Nhất Nhất bỗng nhiên phát hiện chính mình như là một người bị vứt bỏ, cô nhi sinh ra bị mẹ vứt bỏ, trưởng thành lại bị mẹ nuôi vứt bỏ. Thậm chí ngay cả cha, cô không biết là ai.

Cô gắt gao mà ôm xác Hàn Phong vẫn không nhúc nhích mà ôm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đứng ở trước mặt sông bài, hai tay Hàn Nhất Nhất nắm lại thành nắm đấm, đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến làm cô thanh tỉnh mà ý thức được cô còn sống.

“Mẹ, xin lỗi!” Cô yên lặng thì thầm ở trong lòng.

Hàn Nhất Nhất không làm theo lời hứa đầu tiên với Hàn Phong, cô lựa chọn trả thù Hàn Chí Viễn, loại đàn ông như vậy không đáng sống trên đời. Mẹ lại càng không chết oan ức như vậy. Đối phó với loại đàn ông như Hàn Chí Viễn này, cô chỉ có thể dựa vào thể lực đen.

“Tiểu thư, nơi đây không thể vào được, mời cô đi nơi khác chơi!” Vừa mới đi tới cánh cửa, ngay tức khắc có bốn người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng chắn trước mắt cô.

“Tôi tới đây để chơi, xin để tôi vào!” Hàn Nhất Nhất mặt không đổi sắc mà đáp lại, một chút e ngại cũng không có.

“Người đến đây chơi nhất định phải có thân phận hoặc là giấy chứng nhận khách mời, bằng không cô có thể đi qua sông bạc bên cạnh.” Bọn họ không hề động thủ mà dùng thân thể cao to uy mãnh ngăn trở lối đi của cô.

“Ai nói tôi không có giấy chứng nhận khách mời.”

“VẬY xin hãy đưa ra giấy chứng nhận của cô!” Biểu tình như khắc của bọn họ giống nhau, hàn lãnh tựa như băng.

Cô thờ ơ nhìn bọn họ, không nhanh không chậm đem con dao từ trong người lấy ra, sau đó đặt lên cổ mình, chậm rãi nói: “Ở đây lấy mạng làm giới hạn đặt cược, chỉ cần người không sợ chết thì có thể đi vào mà tôi không sợ chết, tôi ngay cả tính mạng cũng đặt cược!”

Bốn người đàn ông dùng ánh mắt trao đổi với nhau sau đó nhường lại khoảng không.

Ở đây cũng không có như cô tưởng tượng, giữa sông bạc kinh khủng này tiếng động lớn ồn ào cũng không có, trái lại yên tĩnh có chút khác thường. Toàn bộ những nữ tiếp viên chia bài quần áo cũng không dung tục, đây là sông bạc sinh tử trong truyền thuyết sao?

Vì sao không có ai thiếu ngón tay, ngón chân hay là chân tay? Cũng không có các hào hoa công tử đại náo? Hay là các vị đại gia cao cao tại thượng tán gia bại sản, Cô im lặng nghĩ, bước chân cũng vô thức đi vào.

“Tiểu thư, cô là lần đầu tiên tới nơi này, mời đến đây mua thẻ, tối thiểu là mười vạn!” Đi tới trước mặt chính là một nữ tiếp viên có thanh âm mềm mại, khuôn mặt băng lãnh của cô ta nhìn cô rõ ràng là giễu cợt.

“Tôi muốn gặp lão đại của các người!” Thanh âm của Hàn Nhất Nhất rất trầm ổn, chính cô cũng không rõ vì sao cô lại không sợ nơi này, thực sự không sợ chết khi bước vào đây, đúng là không còn gì để mất thì cái gì cũng không sợ.

“Lão đại của chúng tôi thường không cùng khách chơi đánh bạc!” Cô nữ tiếp viên khẽ mỉm cười, lời nói vẫn như trước, rất chắc chắn.

Hàn Nhất Nhất vòng quanh một vòng, chọn một bàn tương đối nhiều người rồi đi tới.

Sự xuất hiện đột ngột của Hàn Nhất Nhất khiến cho sông bạc đang tĩnh lặng trở lên ồn ào, bởi vì cô rất xấu xí, ánh mắt trống rỗng lại thêm băng lãnh khiến người bên cạnh không khỏi có chút lạnh thiện.

Cô không phát ra bất kì âm thanh gì, trực tiếp đem con dao cắm ở chính giữa bàn đánh bạc.

“Con điên, con đàn bà điên khủng, làm cái gì!” Một người đàn ông trong đó không kiềm chế được tâm tình này sinh bực tức, những người khác cũng rục rịch theo.

“Tôi chỉ muốn gặp lão đại ở đây!” Hàn Nhất Nhất cắn răng, cố sức mà phun ra vài từ.

“Người cho người là ai, đồ điên, người đầu mau mau đem thứ đồ điên này lôi đi. Lão tử ngày hôm nay chắc là va phải thứ quỷ gì đâu, hóa ra là va phải con quỷ cái chà trách vận may trốn mất như thế!” Già đàn ông đang câu nhậu hân là đã thua đến đỏ mặt.

“Là ai muốn gặp ta?” Tiếng một người đàn ông không lớn nhưng không thể không chú ý.

Mọi người ngay lập tức cũng yên lặng chơi tiếp. Thân thể Hàn Nhất Nhất hơi run lên một chút, từ từ xoay người sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ánh mắt kiêu ngạo khinh thường của hân giống như muốn đâm Hàn Nhất Nhất đau đớn

Hân từng bước một mà đến gần cô. Ánh mắt không có rời khỏi cô. Thậm chí hân đang đoán cô gái này có phải là người sơ chết hay không? Một vết sẹo chạy dài kia khiến cô nhìn chẳng lấy gì làm đẹp thậm chí có chút kinh khủng. Chính là hân lại có chút hứng thú đối với cô gái kinh khủng này.

“Tại sao cô muốn gặp tôi?” Thanh âm khi nói chuyện của hân có chút trầm thấp, thậm chí mang theo chút lỗ mãng.

“Tôi muốn mua một mạng người!” Cô nhìn thẳng hân, kiềm nén sợ hãi trong lòng.

Trong ánh mắt cô đen láy của cô sáng lóe lên hận ý, hân có hứng thú mà nhìn chăm chăm cô.

“Cô dùng cái gì để mua?” Hân vỗ nhẹ ống tay áo. Thậm chí cúi đầu không hề liếc nhìn cô một cái.

“Dùng mạng của tôi. Nếu tôi thua, tôi sẽ dùng con dao này kết liễu mình!” Ánh mắt Hàn Nhất Nhất nhìn phía con dao cắm trên chiếu bạc. Cô đã chuẩn bị chết. Trên đời này vốn là không có nhiều lắm gì đó cho cô lưu luyến.

“Tôi không có hứng thú với mạng của cô!” Hấn ngẩng đầu, trong mắt vẫn là lỗ mắg.

Hàn Nhất Nhất gấg gao nắm tay lạnh nhạt thắn nhiên đắp lại: “Đã là mở cửa làm ăn, là sòng bạc sinh tử, khách muốn đánh cuộc mà ông chủ không cho. Ông chủ chẳng phải là nên đập vỡ bảng hiệu của mình đi sao.”

Cặp môi mốg của hấn lộ ra một nụ cười. Người đàn bà này còn có thể bình tĩnh như thế. Ngược lại ngoài dự đoán của hấn.

“Nơi này chúng tôi mở cửa làm ăn, đây cũng là đánh bạc sinh tử. Mà cô chỉ dùng mạng của cô đến trao đổi. Tôi giúp cô giết người này cũng không có lợi gì cho sòng bạc chúng tôi.” Hấn thật muốn nhìn cô gái này tiếp theo muốn làm gì.

Hàn Nhất Nhất bị hỏi, thất thần mắt đột nhiên trống rỗng. Thậm chí lui ra phía sau một bước, nhanh chóng đem một bàn tay xanh tại mặt bàn, ổn định thân thể của chính mình cùng cảm xúc.

Hấn nhẹ nhàng mà phun ra mấy chữ: “Tôi có thể đắp ứng cô một lần này. Hơn nữa cô không có dịp nuốt lời. Nếu cô thua, cô không còn có dịp gỡ vốn bởi vì cô sẽ chết ở trong này” .

Trong mắt hấn bắn ra vẻ độc ác tàn nhẫn. Ánh mắt làm cho Hàn Nhất Nhất bình tĩnh. Quá trình hơi hơi có tia gọn sớg.

“Tôi sẽ không hối hận. tôi sẽ nguyện đánh cuộc, thừa nhận thất bại.” Hàn Nhất Nhất đối diện với hấn.

Hấn cũng có hứng thú. Hấn chờ mong nhìn thấy cô thua sau đó nhìn về mặt hối hận của cô.

“Cô lựa chọn một loại chơi ở đây, tôi cùng cô chơi một ván, một ván định thắng thua!” Hấn lạnh lùng mà nói, người xung quanh cũng đều toát mồ hôi lạnh, không dám phát ra âm thanh.

“Chúng ta chơi tiểu – đại. Nếu xúc xúc đại như vậy tôi thắng, nếu xúc xúc tiểu là anh thắng. Một ván định thắng thua. Nếu tôi thắng anh phải thay tôi giết người. Tôi muốn giết người, nếu tôi thua tôi tự sát.” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà đắp lại. Trong ánh mắt không hề có chút nao núng gì.

Rất nhanh, một cô gái phục vụ đã cảm xúc xúc cấp tốc mà quay cuồng trong không trung. Mọi người đều im lặng chú tâm lắng nghe.

Sắc mặt Hàn Nhất Nhất hồ hững cũng giống hấn. Hai người đối diện nhau, tìm khắp không ra biểu cảm gì.

Giờ phút này Hàn Nhất Nhất cô cảm thấy chả có chút trách nhiệm nào đối với sinh mệnh của mình, cô nghĩ nếu chết có thể đoàn tụ với hai người mẹ của mình, nếu may mắn thắng cô còn sống cô sẽ cố gắng quý trọng cuộc sống.

Cô đem vận mệnh chính mình phó mặc cho vận may!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Ngừng lại!” Hàn Nhất Nhất khế la lên, tay cô gái phục vụ sòng bạc liền ngừng chuyển động.

“Nếu như cô muốn tự mình mở, tôi có thể cho cô cơ hội này!” Người đàn ông đó nhìn cô nói.

“Không cần, ai mở cũng như nhau.” Cô tùy ý nói.

Người đàn ông chuyển ánh mắt nhìn cô gái phục vụ sòng bạc, cô ta liền giơ cánh tay ngọc ngà chậm rãi cầm vào xúc xúc rồi nhấc lên.

Trong lòng mọi người đều không yên. Hầu hết đều không biết vì sao mà đổ mồ hôi.

Có người đã len lén quan sát biểu hiện của Hàn Nhất Nhất, có lẽ bọn họ cũng muốn từ trên mặt cô có thể thấy được loại cảm giác giống như sợ hãi hoặc là hối hận gì đó. Chỉ tiếc là họ cái gì cũng không nhìn ra được, cô gái này bình tĩnh lại có chút đáng sợ.

Cô gái phục vụ sòng bạc công bố kết quả của ván cược, con số khắc sâu vào trước mắt Hàn Nhất Nhất.

“Hóa ra vận khí của kẻ xấu xí cũng không tốt hơn người là mấy!” Trong lòng cô có chút đau đớn mà nghĩ. Như vậy cũng tốt, cô cuối cùng cũng không cần gánh vác “cuộc sống như đã chết” nên cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa.

Người đàn ông mong muốn có thể tìm thấy trên mặt cô một chút cảm xúc cho dù là kinh ngạc hay tương tự như sợ hãi. Thế nhưng, hắn thất vọng phát hiện cái gì cũng không có.

“Cô thua!” Người đàn ông tính toán nói lại một lần nữa kích thích cô, hy vọng cô chẳng qua là còn đang mộng du mà tỉnh lại, sau đó liền la hét lên cho là người ta chơi xấu.

Hàn Nhất Nhất lãnh đạm nhìn hắn không nói gì, vươn tay cầm con dao cắm trên bàn, cố sức mà đem nó từ trên bàn đánh bạc rút ra.

Trong suốt quá trình, mặc dù thời gian rõ ràng rất ngắn, thế nhưng không có bất kì kẻ nào giúp cô, cũng không có bất kì ai dám ra ngăn cản. Ai cũng biết quy tắc của sòng bạc sinh tử, đã dám cược thua phải chịu. Ai nuốt lời, ai ngăn cản thì số phận còn thảm hại hơn nên mọi người cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Một tay Hàn Nhất Nhất cầm con dao sau đó nhắm mắt lại, thầm nói trong lòng: “Mẹ, xin lỗi! Nhất Nhất đến với hai người đây!” Ngay sau đó, hai tay giờ lên quay mặt lại với người đàn ông đối diện mình cố sức đâm xuống bụng dưới.

“Phanh!” Một âm thanh vang lên, con dao nhỏ nhẹ nhàng dứt khoát rơi xuống mặt đất, tay cô bị một bàn tay khác mang theo hơi ấm mỏng manh nắm chặt. Là tia khúc xạ trong mắt hắn khiến cho ánh mắt của cô nhìn không ra, tựa như hắn so với cô càng không phục.

“Tôi đột nhiên nghĩ, tôi muốn người của cô còn hơn muốn mạng của cô!” Người đàn ông bá đạo nói.

“Anh không sợ sẽ phá hỏng các quy tắc của nơi này sao?” Hàn Nhất Nhất cũng không vì hắn ở thời khắc quan trọng đã cứu cô mà lộ ra biểu hiện tươi vui hoặc sung sướng.

“Người của cô cùng mạng của cô, tất cả đều thua bởi tôi cùng vận mệnh. Lúc này, tôi muốn cô sống đối với cô càng là một loại đả vật so với việc để cho cô chết có thể còn làm cho tôi có cảm giác hưng phấn hơn!”

“Nếu như tôi lựa chọn đem tính mạng giao cho anh, anh có thể làm khó dễ được tôi sao!” Nếu cô không muốn sống nữa thì ai cũng không ngăn được cô.

Lời của cô mới vừa nói xong, thân thể của cô không hề được thương tiếc mà ngã xuống đất đồng phát ra một tiếng trọng vang

“Hạ Thiên Triệu tôi muốn cô sống, cô phải sống, cô muốn báo thù trừ chính cô ra không ai sẽ giúp cô. Thế nhưng cô hiện tại thua cuộc. Cô cho tôi sở hữu tất cả thì là của tôi.” Hắn cúi đầu có chút khinh bỉ mà nhìn cô.

Thì ra hắn là Hạ Thiên Triệu. Ở trong lòng Hàn Nhất Nhất lăm lăm một lần. Từ ngày mà cô bắt đầu gặp hắn cô đã cảm thấy chán ghét hắn, kẻ mà luôn luôn coi mình là trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Hàn Nhất Nhất còn đang hoảng hốt đến mức không biết tại sao lại bị đưa đến nơi này. Tòa nhà rất lớn, lớn đến mức cô có thể bị lạc phương hướng, không tìm thấy lối ra ở đâu.

Cô muốn trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng hai tay, hai chân của cô đều bị trói khiến cô không thể đứng lên được, còn miệng cô cũng bị bịt lại. Trong lòng Hàn Nhất Nhất có chút cười lạnh bởi vì nhìn cách làm việc của hắn, cô căn bản sẽ không thể kêu to được, huống cho ở nơi này cho dù có kêu to đi nữa cũng không có ai nghe thấy.

Cô ngược lại im lặng ngồi ở một góc chờ có người đi đến tuyên án việc kế tiếp mà cô phải làm là gì.

Hàn Nhất Nhất không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy đèn trong phòng đột nhiên sáng ngời lên. Đó là do có người đem toàn bộ đèn trong phòng bật lên, ánh sáng đột nhiên tập kích kích thích vào mắt cô nhưng mà cô không thể mở mắt.

Cô cảm thấy có tiếng bước chân đến rất gần cô. Sau đó ngón tay hơi lạnh dùng sức nâng cằm của cô lên.

“Cô tên là Hàn Nhất Nhất, người cô muốn giết chính là bố dượng của cô, bởi vì ông ta giết mẹ của cô.” Mỗi một câu đều vô cùng ngắn gọn nhưng có lực ảnh hưởng ghê gớm.

Không sai biệt nhiều lắm, khoảng chừng 24 giờ sau từ lúc cô tiến vào sòng bạc, hắn đã triệt để thu phục cô, hiệu suất làm việc như thế, phải người như thế nào mới có thể làm được, Hàn Nhất Nhất mở mắt ra, phát hiện bản thân mình thật khờ dại, cư nhiên lại nghĩ đến dùng mạng của bản thân để cá cược với người ta.

Ngay tại một khắc kia, cô đột nhiên có chút sợ hãi, không phải sợ vì sẽ mất mạng, mà là sợ hãi một người đàn ông so với cô còn đáng sợ hơn, bởi vì cô không biết, tương lai của cô sẽ phải ở cùng người đàn ông đáng sợ này bao lâu.

“Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi. Nếu không tôi sẽ. . .” ngón tay hắn dọc theo cằm hướng về phía xương quai xanh của cô.

“Không được đụng vào tôi, không được đụng vào tôi”. Hàn Nhất Nhất có chút không kiềm chế được kêu to lên. Trong mắt lúc này tất cả chỉ là oán hận.

Hạ Thiên Triệu đột nhiên bị cô thét chói tai bàn tay vòng xẹt trở về.

“Ba”! Ngay sau đó mà một thanh âm vang lên, trên mặt Hàn Nhất Nhất in năm dấu tay, đó là Hạ Thiên Triệu giờ tay đánh cho cô một cái tát.

“Hàn Nhất Nhất cô đừng tưởng tôi cho cô cái mạng là cô có thể hô to gọi nhỏ với tôi. Cô lại càng đừng tưởng rằng tôi giữ cô lại thì đã cho là tôi có hứng thú đối với cô mà làm loạn.”. Hạ Thiên Triệu giận dữ nói.

Cô gái này kia cư nhiên lại dám khinh bỉ hắn như thế. Hạ Thiên Triệu nguyên ý dùng một ngón tay để chạm vào cô thì hắn là cô đã phải roi nước mắt mà cảm ơn rồi.

“Nếu như anh đối với tôi không có chút hứng thú, thì anh không nên chạm đến tôi”. Hàn Nhất Nhất cứng rắn đáp lại. Cô chán ghét bị người khác chạm vào, đặc biệt là người đàn ông. Mỗi lần va chạm với người đàn ông nào đó là cô lại nghĩ đến tên Hàn Chí Viễn đáng ghê tởm, còn có sắc mặt dâm tiên đáng khinh của hắn, bởi vậy bản thân cô tràn ngập đề phòng.

“Hàn Nhất Nhất cô cho rằng cô là quốc sắc thiên hương sao? Với diễm mạo của cô có mà xách giày cho tôi cũng không xứng” Hạ Thiên Triệu phun ra những lời khinh miệt này, sau đó lưu lại cho cô một bóng dáng vô tình.

Cô từ từ nhắm nghiền hai mắt, cảm giác căn phòng lại một lần nữa bị bóng đêm bao trùm. Sau đó là nghe tiếng cánh cửa nặng nề bị đóng lại mà chân tay cô vẫn cứ bị trói, cô không biết trong tình huống cô không ăn uống gì thì có thể duy trì bao lâu, hay vẫn là Hạ Thiên Triệu lựa chọn cách này để chấm dứt sinh mệnh của cô?

Hàn Nhất Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng khuyết nửa xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tôi muốn nó – P1

Bách hóa Thiên Nhất tọa lạc tại trung tâm thương mại nổi tiếng của thành phố F, nơi đây phần lớn là nơi dạo chơi shopping của những tiểu thư thiên kim giàu có.

Bước chân của Ưông Giai Vi có chút nặng nề. Cảm thấy nhìn cái gì cũng không vừa mắt, từ sau buổi Party sinh nhật ngày đó cô vẫn luôn có chút mất hồn mất vía trong đầu luôn hiện lên một khuôn mặt tuần tú kiệt xuất cùng nụ cười không có hảo ý của một người đàn ông.

Cứ tưởng rằng sẽ có sự tình gì xảy ra, ai ngờ liên tiếp ba ngày qua, cái tên Hạ Thiên Cơ chết tiệt kia, cư nhiên không có chủ động báo cho cô lấy một chút tin tức gì khiến cho lòng Ưông Giai Vi càng thêm khó chịu.

“Buổi tối ở nước Pháp rất lãng mạn, truyền thuyết kể rằng nhà thiết kế châu báu tài hoa nhờ vào cảm hứng đó mới thiết kế ra cái vòng tay này, cả thế giới chỉ có 5 chiếc. . .”

Nghe thấy bên cạnh có người bán hàng đang giới thiệu sản phẩm, Ưông Giai Vi chậm bước tới đó, đây là những thiết kế số lượng có hạn.

“Này cô, vòng tay này bao nhiêu tiền?” Ưông Giai Vi chỉ liếc nhìn một cái đã có chút mê mẩn thiết kế đó.

“588 vạn không mặc cả”. Người bán hàng lộ ra nụ cười tắc nghẹn nói.

Bên cạnh một vị tiểu thư nghe được 588 vạn lại nghe nói không được mặc cả, cuối cùng nhìn kỹ vài lần rồi rời đi, khóe miệng Ưông Giai Vi có chút đắc ý mỉm cười.

“Bán cho tôi”. Ưông Giai Vi cảm thấy rất sáng khoái, từ trước đến giờ chưa có cái gì cô muốn mà không mua được.

“Vâng, ngài chờ một lát”. Người bán hàng cười đắc ý.

Lúc mà cô ta tưởng chính mình sẽ mua được chiếc vòng tay này thì đột nhiên có một vị quản lý cấp cao hướng đến phía cô nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi vị tiểu thư.”

Uông Giai Vi chợt nghe thấy người bán hàng nói xin lỗi, về mặt cô ta có chút kinh ngạc.

“Vòng tay này đã có người muốn lấy, thực xin lỗi. Bởi vì số lượng có hạn nên không có nói rõ trước với tiểu thư này, thật xin lỗi đã để cô mất công, xin tiểu thư lượng thứ cho.” Cô ta một lần xin lỗi lại một lần giải thích.

“Cái gì? Ý của cô là vòng tay này không thể bán cho tôi?” Sắc mặt Uông Giai Vi bắt đầu nổi giận.

“Thực sự xin lỗi, vòng tay này đã có người đặt trước rồi.”

“Cô ta chỉ là dự định mua, còn tôi là trực tiếp mua, hơn nữa hiện giờ tôi trả tiền đương nhiên là phải thuộc về tôi”. Uông Giai Vi có chút uất giận.

“Vị này là khách hàng quen thuộc của chúng tôi, hướng chỉ cô ấy dự định mua, lúc sau liền quay lại lấy hóa đơn nên thực sự rất xin lỗi”. Người bán hàng lại một lần nữa xin lỗi cùng đề nghị: “Tôi có thể bán cho cô những loại dây khác có kiểu dáng giống dây đó, hơn nữa tôi sẽ chiết khấu phần trăm, được không?”

“Không được, tôi thích cái này”. Cô cố chấp nói.

“Vòng tay này ở Trung Quốc chỉ có một cái, tiểu thư, thật sự chúng tôi rất có lỗi”.

“Người đó là ai? Tôi sẽ trả tiền sợi dây này cho cô ta. Tại thời điểm đó, không ai nói với tôi là có người muốn mua chiếc vòng cổ này, sao giờ lại nói không thể bán được? Các người bán hàng vậy sao?” Uông Giai Vi lớn tiếng nói.

“Đúng là chúng tôi đã dự định bán chiếc vòng cổ này nhưng chưa kịp thu hồi cho nên mới tạo ra sự hiểu lầm như vậy. Rất xin lỗi tiểu thư”. Người bán hàng biết được tình hình lúc này không ổn nhưng vẫn phải tươi cười để giảm bớt sự tức giận của cô ta.

“Dù thế nào đi nữa hôm nay tôi cũng muốn mua chiếc vòng tay này, hơn nữa tiền của tôi các người cũng đã nhận rồi, nếu các người không để cho tôi lấy chiếc vòng cổ này tôi sẽ để truyền thông phân xử, khi đó coi ai thắng ai thua.” Uông Giai Vi ngoan độc nói, các cửa hàng này sợ nhất là dính đến pháp luật, cư nhiên dám xem nhẹ đại tiểu thư cô ta, chết sẽ không dễ chịu đâu.

“Là ai dám cùng bọn tiểu thư đoạt sợi dây này?” Một thanh âm ngang ngược vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tôi muốn nó – P2

Vừa thấy người tới, ba nhân viên bán hàng lập tức xếp thành một hàng ngang đồng loạt kính cẩn lễ phép mà cùng kêu lên khen ngợi: “Hạ tiểu thư! Xin chào!”

Uông Giai Vi nghe thấy tiếng sau đó xoay người nhìn đối mặt với Hạ tiểu thư.

“Hạ tiểu thư phải không? Ngại quá. Vòng tay này tôi đã đặt tiền trước, cho nên tôi nhất định phải đem nó mang đi!” Uông Giai Vi khoanh hai tay trước ngực.

“Kệ cô đặt tiền trước hay không, vòng tay này trước tôi đã quyết định đặt tên là ‘chiếc vòng nghệ thuật’. Vòng tay này cô đặt tiền trước, tôi mặc kệ. Nhưng vòng tay này ngoài tôi Hạ Băng không ai có thể đem nó mang đi.” Cô ta khề thối thối mong stay mới làm xong của mình, không hề để Uông Giai Vi vào trong mắt.

“Thì ra là cô ta, không trách lại ngang ngược như thế!” Trong lòng Uông Giai Vi khề oán hận. Ở thành phố F này, chỉ cần ra đường nghe thấy tên nhị tiểu thư của Hạ gia đường lớn liền trở lên hỗn loạn.

“Nếu tôi cứ muốn vòng tay này?” Uông Giai Vi cũng không cam lòng yếu thế.

“Tôi sẽ không ngăn cản cô muốn vòng tay này. Nhưng mà khi cô lấy đi vòng tay này đi, một khắc kia bắt đầu cô đã mạo phạm Hạ Băng tôi. Về phần tôi sẽ định làm cái gì, cái này không phải chuyện tôi có khả năng quyết định.” Hạ Băng đi tới bên người của cô ta, dấn vào bên tai của cô nói: “Bởi vì tôi luôn không kiểm soát được chính mình, muốn một là một.”

Tiếp đó cô ta thấy Uông Giai Vi cười khanh khách lại nhún nhún vai. Lúc nhún vai đồng thời cô có thể nhìn thấy điểm hồng hào trên bộ ngực của Uông Giai Vi qua khe hở của cổ áo.

Uông Giai Vi có sở trường là kích tướng, từ nhỏ cô ta đã là thiên kim cành vàng lá ngọc người người hầu hạ mà lớn lên, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho tới bây giờ không ai dám không nể mặt cô ta. Mà Hạ Băng lại vì phạm điều này, trong tiềm thức cô ta cũng không muốn động tới người nhà Hạ gia, đi sao thể lực xã hội đen của Hạ gia không ai không e ngại, nhưng mà Uông Giai Vi cô ta cũng không phải là kẻ dễ chọc vào.

Cô ta đang do dự muốn đi lấy cái vòng tay kia hay không thì Hạ Thiên Cơ xuất hiện.

“Không phải chỉ một cái vòng tay thôi sao? Lại có thể làm cho hai đại mỹ nhân của thành phố F này xích mích như thế, quả là buồn cười nha, ha ha.”

“Anh!” Hạ Băng ngọt ngào mà kêu lên, thân thể bám vào cánh tay hắn.

Uông Giai Vi tròn tròn đôi mắt xinh đẹp khiêu gợi mà đối diện với hắn, ánh mắt của cô ta có thể nhìn thấy trong mắt hắn tuy không có cảm tình tốt với cô nhưng cũng không phải là chán ghét.

“Hạ tiên sinh, xin chào!”

“Vài ngày không gặp, Uông tiểu thư lại càng xinh đẹp hơn!” Hạ Thiên Cơ khen ngợi mà đáp lại.

“Cảm ơn! Vài ngày không gặp Hạ tiên sinh cũng đẹp trai hơn. Không nghĩ tới ở đây sẽ vì một cái vòng tay mà đụng chạm tới lệnh muội. Hạ tiểu thư xinh đẹp, ngay cả con gái cũng cảm thấy kinh diễm.” Mặc kệ là sau này xảy ra chuyện gì, không ai dám đắc tội với em gái của Hạ Thiên Cơ.

Vẻ đẹp của Hạ Băng là vẻ đẹp yêu mị, không có lúc nào là không phóng ra hormone sexy, cho dù là đàn ông hay là đồ vật gì đó cô ta không cần tốn nhiều sức đều có thể có được, 12 tuổi đi học cô ta đã biết quyến rũ nam sinh, 13 tuổi đã bắt đầu cùng với bạn nam trong lớp thử khám phá cảm giác kỳ diệu của cơ thể.

“Uông tiểu thư cũng xinh đẹp không thua kém ai a!” Nhìn đến Uông Giai Vi nhường bộ Hạ Băng cũng không ngang ngược nữa. Hơn nữa bọn họ sao biết được Uông Giai Vi khẳng định sẽ đem cái vòng này đưa cho cô.

Đúng như dự đoán, Uông Giai Vi ngoác một ngón tay với người bán hàng nói: “Phiền cô giúp tôi xử lý về chiếc vòng này, nó mang ở trên tay Hạ tiểu thư sẽ càng thêm xinh đẹp hơn nhiều.

Hề là anh hai cô ở bên cạnh, phụ nữ luôn sẽ làm ra hành động như vậy. Uông Giai Vi cũng không ngoại lệ. Đương nhiên đắc tội Hạ Băng cô cũng không có gì hay. Mà cô cũng không tin Uông Giai Vi hôm nay thật sự dám lấy đi cái vòng tay kia.

“Vòng tay này gói lại đưa cho Uông tiểu thư, tính trên thể của tôi!” Hạ Thiên Cơ hào phóng mà nói với người bán hàng.

“Anh!” Hạ Băng bắt mắt hờn dỗi.

Hạ Thiên Cơ đem em gái kéo vào trong lòng ngực. Ở bên tai cô nhỏ nhỏ mà nói thầm. Trên mặt Hạ Băng chậm rãi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Còn chưa chờ Uông Giai Vi nói, Hạ Thiên Cơ đã hướng cô ta phát tay chào tạm biệt cũng kéo cả em gái Hạ Băng hướng bên ngoài cửa hàng đi đến để lại cho cô ta một bóng dáng cao lớn cùng khiêu gợi.

Nhìn bóng lưng này. Thế nhưng cô ta lại nghĩ khi hắn thoát y thì sẽ có bộ dáng như thế nào? Hắn ta cũng galăng như vậy sao? Nghĩ nghĩ, khoe miệng của cô ta hơi hơi cong lên, nhếch ra một nụ cười, cô ta biết tiếp theo cô ta phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chọc tức P1

Và màn đêm lại buông xuống, thành phố F trong bóng đêm vẫn sáng bừng như một viên ngọc, Hạ Thiên Triệu khép lại bản hợp đồng cuối cùng, nhẹ nhàng mà day day ấn đường, nhắm mắt lại lại hiện ra nửa khuôn mặt như ma quỷ còn có đôi mắt không chút động đậy với bất kì chuyện gì kia

“Người ở bên trong thế nào?” Hạ Thiên Triệu đối diện với vệ sĩ canh giữ ở bên ngoài hỏi.

“Báo cáo Hạ tiên sinh, Hàn tiểu thư vẫn ở bên trong không ồn không nháo.” Vệ sĩ đứng sự thực mà trả lời. Đàn bà bên cạnh Hạ Thiên Triệu có đủ loại người khác nhau nhưng người phụ nữ bình tĩnh giống như Hàn Nhất Nhất này thì bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Cô ấy đã ăn gì chưa?”

“Tất cả đều dựa theo phân phó của Hạ tiên sinh, chúng tôi không mang cho cô ấy bất kì thứ thức ăn gì, Hàn tiểu thư cũng không tìm chúng tôi cung cấp thức ăn.” Vệ sĩ lại một lần nữa cứ đứng theo sự thực mà trả lời.

Hạ Thiên Triệu nghe xong, nhìn không được hơi nhú lông mày một chút. Xem ra cô gái nhỏ này rất cứng đầu. Hắn nhẹ nhàng vung tay một cái, vệ sĩ canh giữ rất thức thời mà rời đi.

Bởi gã vệ sĩ lo lắng Hàn Nhất Nhất sẽ chạy trốn nên mở một bóng đèn ở góc phòng giam u ám, từ bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể theo dõi tình hình của cô. Hạ Thiên Triệu đi vào trong phòng, hình ảnh chiếu vào trước mắt hắn thực sự hù dọa hắn.

Hàn Nhất Nhất hơi cúi đầu nghiêng mặt, mái tóc mỏng manh có phần lộn xộn xõa ra ở trên người. Nhìn từ vết sẹo dài ở sườn mặt bên trái được tóc che khuất lại hiện ra ở trước mặt Hạ Thiên Triệu chính là bên sườn mặt trắng nõn như ngọc. Ở dưới ánh đèn yếu ớt là vẻ đẹp hoàn hảo tựa như một bức tranh, hắn gần như có chút si ngốc mà nhìn.

Giống như người thiếu nữ nhà ai ngồi bó gối trong góc phòng u ám, yên lặng mà âm thầm suy nghĩ giống như là chờ ai đó đưa cô về nhà!

Hắn như có chút kích động, hắn muốn ôm lấy cô, nói với cô rằng hắn sẽ cho cô một mái nhà! Hạ Thiên Triệu xác định cảm giác chỉ trong chớp mắt kia thật mãnh liệt, không phải vì cô xinh đẹp được như thiên sứ mà là vì cô ràng buộc bản thân thu nhỏ lại làm dấy lên cảm giác thương xót khiến người khác muốn đi theo bảo vệ cô như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, chính là quật cường cùng lãnh đạm xem thường tất cả của cô đã hình thành nên sự đối lập rõ nét.

Bước chân của Hạ Thiên Triệu lần nữa nhẹ nhàng làm tỉnh giấc ý thức bạc nhược của Hàn Nhất Nhất, cô mệt mỏi mở hai mắt hờ hững đối diện với hắn.

Chính là loại ánh mắt hờ hững này đã đem Hạ Thiên Triệu kéo về thực tại, loại hình ảnh kích động vừa nãy cũng giống như những giấc mơ với người phụ nữ khác.

Hắn cao cao tại thượng đứng ở trước mặt cô giống như một bức tường, chẳng qua bức tường này bất ngang qua thân thể của cô. Nhưng mà Hàn Nhất Nhất ngay cả tầm mắt cũng không muốn ngẩng lên.

“Có muốn ăn gì không?” Thanh âm băng lãnh của Hạ Thiên Triệu xuyên qua ánh đèn khúc xạ lọt vào tai.

Hàn Nhất Nhất giữ nguyên tư thế ban đầu, không có âm thanh không có hành động.

Một giây, hai giây, ba giây, sáu mươi giây, tám mươi giây!

“Hỏi lại một lần nữa, có muốn ăn không?” Thanh âm của hắn cực lực kiềm nén tức giận.

Hàn Nhất Nhất vẫn như trước, không trả lời hắn. Cô muốn di chuyển một chút thể nhưng cảm giác toàn bộ thân thể đều cứng đờ, hoàn toàn không nghe theo ý muốn của cô.

Rốt cuộc, Hạ Thiên Triệu thật sự tức giận. Chưa từng có người đàn bà nào không thèm nhìn hắn như vậy, mà hiện tại người phụ nữ xấu xí như quỷ này lại dám khiêu khích sự nhẫn nại của hắn như vậy.

Hắn ngồi xổm xuống, một tay tóm tóc của cô hung hăng mà kéo về đối diện mình, trong mắt phóng ra tia hung ác tàn nhẫn đủ để giết chết người.

Đến khi hắn đối mặt càng gần với cô hơn thì hắn mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt đến như vậy, đôi môi khô khốc đến như vậy, lòng hắn lại hơi căng thẳng.

Hàn Nhất Nhất nhìn hắn nóng nảy như sấm, muốn nói chút gì đó nhưng lời nói đã đến cổ họng lại một chữ cũng nói không ra.

“Chết tiệt, có phải cô nghĩ rằng tôi không dám làm gì với cô hay không? Cô làm cho tôi phát cáu, tôi có thể đem cô ném cho lũ thú hạ ở bên ngoài. Tuy rằng cô xấu xí như vậy nhưng đối với đàn ông, có lúc chỉ cần là một con đàn bà thì đều có thể giải quyết vấn đề!” Hắn hừ lạnh mà uy hiếp.

Hàn Nhất Nhất chán ghét hắn, càng chán ghét hơn một tí liền dùng thân thể phụ nữ ra uy hiếp. Đây là loại phương thức cô chán ghét nhất.

Đối mặt với người phụ nữ bình tĩnh như vậy, Hạ Thiên Triệu cảm thấy bản thân hoàn toàn thất bại. Hắn đường đường đại thiếu gia của Hạ gia, cư nhiên lại bị một người phụ nữ xấu xí không thèm để vào mắt, hắn thế nào cũng không thể chấp nhận được. Thậm chí, khi nhìn thấy sự bình tĩnh của cô, hắn muốn moi tim của Hàn Nhất Nhất ra để xem xem, tim của người phụ nữ này cũng giống như khuôn mặt cô, không có lấy một tia nhiệt độ hay không?

“Hàn Nhất Nhất, nếu như cô dám thách thức đến điểm mấu chốt của tôi lần nữa, Hạ Thiên Triệu tôi nói được làm được!” Hắn nắm chặt tay tựa hồ như lập tức sẽ ra tay.

Hàn Nhất Nhất cuối cùng liếc hắn một cái, cả người tản ra khí tức tàn bạo phảng phất muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, cô thử mở miệng vô lực mà phun ra một chữ: “Nước!”

Chương 35: Chọc tức P2

Hàn Nhất Nhất lần thứ hai khôi phục ý thức. Thời điểm cô nằm trên giường, ở trong không khí còn có mùi thơm mát, đầu của cô hơi nghiêng, bên cạnh là một bó hoa mã đề trắng tinh.

Trên tay cô cảm kim tiêm. Chẳng lẽ nơi này là bệnh viện?

Hàn Nhất Nhất có chút kinh ngạc mà nghĩ về nơi này. Trang trí hoàn toàn không có cảm giác ở bệnh viện. Bài trí trong phòng tuy rằng đơn giản nhưng mỗi một loại đồ vật nhìn qua đều là xa hoa.

“Hàn tiểu thư cô đã tỉnh?”

Đến khi y tá đi vào, cô mới giật mình. Nơi này chính xác thật là bệnh viện.

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Hàn Nhất Nhất nhẹ giọng hỏi.

“Do cơ thể yếu ớt lại hai ngày không có nước vào người. Thân thể chịu không được ngứa xiu, là Hạ tiên sinh đưa cô tới.” Cô y tá vẫn như cũ mà nở nụ cười đẹp. Đây là chuyện một y tá chuyên nghiệp cao cấp phải làm. Hễ là vào bệnh viện phòng chăm sóc đặc biệt, các cô muốn phải so với y tá bình thường có kiên nhẫn gấp mười thậm chí gấp trăm lần.

“Vậy anh ta đâu?”

“Việc này tôi không rõ lắm. Hạ tiên sinh chỉ nói nếu cô tỉnh là tốt rồi, tỉnh dưỡng tốt. Đến lúc đó ngài ấy sẽ an bài.” Nữ y tá xinh đẹp hơi hơi nở nụ cười. Trong đầu lại không rõ lắm sao người phụ nữ bộ dạng khó coi như vậy cư nhiên có thể được đại Hạ thiếu gia quan tâm. Loại khó chịu này lại chỉ có thể ở trong lòng nhỏ giọng mà nói.

“Cám ơn!” Hàn Nhất Nhất mỉm cười đáp lại.

Hắn cuối cùng muốn làm gì? Cô thua dù hắn có lòng tốt, hắn có thể không cần mạng của cô. Tại sao bỏ qua cho mạng của cô còn muốn không buông tha cô? Cô chỉ là một mình muốn tiền không có tiền, muốn diện mạo không có diện mạo. Hạ Thiên Triệu hắn rốt cuộc muốn cái gì? Trong đầu Hàn Nhất Nhất suy nghĩ dường như muốn phải hiểu được vấn đề.

Hạ gia

“Ba ba. Nếu anh cả không muốn xen vào việc làm ăn bên ngoài nữa có thể giao cho con mà không cần phải. . . vứt bỏ một vụ này. Phải biết rằng Hạ gia chúng ta lập nghiệp dựa vào chính là làm ăn bên ngoài.” Hạ Thiên Cơ bên ngoài bình tĩnh, kiềm chế bất mãn trong lòng.

“Hiện tại anh cả con là hội trưởng tập đoàn Ba bang hội, nó quyết định làm việc này khẳng định là có đạo lý của nó.” Hạ Trảm Bằng dường như cũng không muốn tranh luận việc này. Hiện tại ông đã có chút chán ghét ân oán giang hồ, đối với bên ngoài ông trước kia đã nghĩ rút lui. Nhưng khổ nỗi chính mình đứng ở cái vị trí kia không thể để các anh em bị thương tổn. Hiện tại trong lòng ông lui, ông có thể lấy vị trí một người ngoài cuộc mà nhìn nhận, mà con thứ hai của ông hết lần này đến lần khác cũng không nguyện ý buông tha ông.

Ngài Châu Bích ở một bên giúp đỡ con trai: “Có cần tôi nói rõ ràng không, đây rõ ràng là muốn làm khó kẻ làm thấp như tôi thôi, nếu như Thiên Triệu là hội trưởng Ba bang hội thì Thiên Cơ cũng có thể quản lý sự nghiệp của chính mình, chính là vị đại ca này không muốn cho em trai thành tài thôi.”

“Đủ rồi!” Hạ Trảm Bằng nghe Ngài Châu Bích uất ức nói mà khó chịu. Đem chiếc đĩa hung hăng mà đập trên bàn nói. Một âm thanh vang lên khiến cho Ngài Châu Bích sợ tới mức nhanh chóng cầm miệng.

“Tôi sở dĩ muốn vứt bỏ việc làm ăn bên ngoài. Chỉ là tôi muốn người trong nhà bình an. Hiện tại cách kiếm tiền rất nhiều loại, chúng ta không cần thiết phải dùng máu mà đi liều lĩnh!” Hạ Trảm Bằng lạnh lùng mà nói. Xem ra bữa tiệc gia đình này phải bỏ giữ chừng rồi.

“Anh cả. Nếu bởi vì anh không muốn làm mà liên lụy các anh em không có cơm ăn, anh xứng đáng làm chức chức hội trưởng ba bang hội này không?” Hạ Thiên Cơ không chút khách khí mà hỏi lại anh cả, căn bản là hắn đã nghĩ muốn phản lại

“Hạng mục cùng những dự án mấy năm nay tôi đặt ra có cái nào khiến anh em không có cơm ăn, không có rượu uống sao?”

“Đặt đại tài chính mà anh đang sở hữu là vô cùng đồ sộ nhưng các anh em là cái gì? Là làm cu li, trong lòng bọn họ giận oán, chẳng qua là không nói ra mà thôi.” Hạ Thiên Cơ hôm nay nhất định phải phản lại đi ra ngoài khuếch trương thế lực của mình.

“Nếu không muốn làm cu li, anh em có thể rời sông bạc. Ngay từ đầu tôi đã nói qua bằng lòng từ lúc đầu có thể đi theo tôi, không muốn chịu khổ có thể

ở sông bạc. Thu nhập bọn họ cũng căn bản là sẽ không ít so với bên ngoài đâu.”

“Đó là chỉ một mình anh nguyên ý thôi.”

“Là tôi tình nguyện, cũng là chính cậu bằng lòng.” Hạ Thiên Triệu vẫn ở trong lòng em trai mình chủ ý là muốn nói cái gì. Đối với hắn chức hội trưởng ba bang hội, hắn đã sớm không thích.

Bốn năm trước hắn chậm rãi mang theo các anh em rút lui khỏi làm ăn bất chính, tích cực phát triển sông bạc, phát triển phòng sở hữu đất đai, khách sạn, siêu thị. Thậm chí em trai hắn còn trộm một khoản tài chính lớn ra ngoài làm ăn bất chính, mà còn có nguy cơ ảnh hưởng đến nguồn tài chính cũng như cổ phần của Hạ Thị, khiến cho hắn phải đứt ruột bù vào khoản này.

“Nếu nói đến mấy chuyện này, phần trên tôi đây cũng xiêm áo mình bạch. Nếu xã hội đen anh không muốn tham gia nữa. Vậy anh liền sớm rời khỏi, dù sao tôi sẽ không đồng ý cách làm của anh.” Hạ Thiên Cơ lạnh nhạt mà nói trắng ra.

Hạ Thiên Triệu dường như còn đang muốn nói cái gì lại bị Hạ Trầm Bằng ngắt lời

“Hai đứa đều là con của Hạ Trầm Bằng ta. Ta còn chưa chết, các người liền tranh chấp nội bộ là hy vọng ta sớm chết sao?” Ông vừa nói cả nhà mọi người không ai dám lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Ở nhà Hạ Thiên Cơ lại một lần nữa thua dưới tay Hạ Thiên Triệu thì hắn phần nộ đem cái chén ném xuống dưới đất, sau đó lúc Hạ Trầm Bằng ở sau lưng rỗng giặc thì hắn ngênh ngang coi như không nghe thấy mà đi mất.

Nếu cha đã thiên vị đứa con trai trưởng kia, hắn cũng không muốn nghe lời cha hắn nói.

Đây là một khu biệt thự tư nhân, là nơi một đám công tử nhà giàu ưa thích, vừa bước vào nơi này người ta đã thấy nó có bao nhiêu trụ lạc. Thế nhưng đêm nay, Hạ Thiên Cơ thầm nghĩ chính mình muốn sử dụng ma túy, do đó không chút do dự mà theo Ngô Từ Huy đi vào tòa biệt thự này.

Bên ngoài là một đám bảo an tây trang màu đen, nếu không có giấy thông hành ai cũng đừng nghĩ đi vào.

Lúc Hạ Thiên Cơ đi vào, việc xác nhận tên tuổi cũng vừa mới bắt đầu. Dưới ánh đèn, cả nam lẫn nữ ôm lấy nhau nghe theo tiếng nhạc chat chúa mà tự do uốn éo thân thể của mình. Ở chỗ này càng có thể lý giải sâu sắc đời sống tinh thần nghèo nàn của tầng lớp giàu có khác nhau.

Đột nhiên ánh sáng tối sầm xuống, âm nhạc ngừng hẳn.

Nhưng cả nam lẫn nữ cũng không vì tất cả những điều này mà ngừng lại động tác, hành động của họ bắt đầu càng thêm mờ ám.

“Thấy không, hai cô gái kia, mày chọn một trước đi. Nếu như muốn chúng ta chơi kích thích hơn một chút!” Ngô Từ Huy ý bảo Hạ Thiên Cơ nhìn về nơi xa.

Cơ thể yếu mị của cô gái đang hướng về phía bọn họ, từ từ đi qua. Hắn thậm chí có thể thấy viên y phục phía dưới nổi lên một vết. Cô gái đó trang điểm đậm rực rỡ nên không rõ ngũ quan cùng nhan sắc.

Mà bọn họ không chút nào ngưng ngừng, một cô gái trong đó đã đưa tay khoát lên cổ của Hạ Thiên Cơ, sát bên người ưỡn ẹo, ánh mắt cũng cực độ mà dính vào hắn.

Không biết từ lúc nào, quần áo cùng thất lung của cả nam lẫn nữ khác nhau đã rơi lả tả trong phòng.

Lại càng không biết là lúc nào, trong phòng vang lên tiếng đàn dương cầm tuyệt diệu. Âm nhạc thanh thúy ăn khớp cùng với thanh âm trong phòng này tựa như chuyển động hài hòa lại tựa như bài xích.

Thứ mà Hạ Thiên Cơ thấy chính là một cô gái mặc một bộ đồ voan trong suốt, bên trong là nội y màu đen trần ngực về yếu mị, bàn tay lại linh hoạt lướt trên phím đàn dương cầm, từng nốt nhạc từng nốt nhạc bay múa, từng tên đàn ông một qua ve vãn.

Hắn có chút si ngốc nhìn bóng lưng này.

Cô gái trước mặt hiển nhiên lại không có chút tức giận nào với hành động của bọn họ, ngay cả bị tên đàn ông kia xoa nắn ngực cũng thế.

“Cô ta là ai?” Trái tim hắn đập dồn dập làm cho hắn cứ nhiên không rõ tại sao ở cái nơi hỗn loạn này lại có tâm tình như vậy.

“Cô ta cũng không dễ chọc, cô ta chưa bao giờ tham gia trò chơi với mọi người, cô ta chỉ đến đánh đàn, muốn cùng cô ta, anh phải khiến cô ta để ý này?”

“Cô ta có chồng chưa?”

“Anh cho là người tới nơi này sẽ như thế nào?” Cô gái đó trơ trẽn cười một tiếng.

Hạ Thiên Cơ không nói gì thêm. Lúc này, chuyện hắn muốn làm nhất chính là đi đến phía trước nhìn khuôn mặt thật của cô gái trên sân khấu kia.

Cô gái thấy bộ dáng của hắn cũng không tiếp tục dây dưa với trò chơi không vui vẻ này nữa, rất nhanh đã đi đến một bên khác mà dân người lên thân thể một cô gái khác trông cũng giống như vậy.

Hạ Thiên Cơ mặc kệ bàn tay của cô gái phía sau, từng bước một bước về phía vị trí trung tâm. Càng đi, hắn cứ nhiên phát hiện trái tim mình càng nhộn nhạo nhìn bóng lưng trần ngập phong tình của cô gái kia. Nơi mầm cảm lại trường đau nhức từng trận từng trận.

Cô gái đánh đàn vẫn cúi đầu như trước. Đột nhiên, cô ta vươn một tay, nhẹ nhàng mà xoa bóp bả vai của chính mình, tay kia vẫn lướt trên phím đàn dương cầm như trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hàn Nhất Nhất lại một lần nữa bị người mang về tòa biệt thự kia. Trong biệt thự vẫn trống rỗng như trước.

Người đàn ông mặc đồ đen đem cô ném vào biệt thự. Cửa sau đã bị quan sát gắt gao. Nhưng lúc này đây bọn họ không có trói cô, cũng không có bỏ đói cô. Mà chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là ngậm ngậm.

Trong đêm tối lúc nào cũng sẽ có một sự tình xảy ra tại đây. Một thành phố nhiều sắc đa màu.

Cánh cửa bị người dùng sức đẩy ra. Thời điểm đó cô có thể ngửi thấy mùi rượu trên người đàn ông. Đây là mùi cô ghét nhất, khi tiểu nhân Hàn Chí Viễn thua cuộc đi uống rượu, uống hết rượu trở về không đánh thì lãng nhục mẹ cô.

Thân thể cô bản năng hướng cách hắn xa hơn, lùi về sau.

“Ai cho phép cô trốn?” Hắn bước nhanh liền vọt tới trước mặt cô. Trong mắt trần ngập tơ máu mà trong lỗ mũi thở ra mùi rượu làm cho cô rất chán ghét.

“Anh tránh ra!” Hàn Nhất Nhất lạnh lùng mà đáp lại.

“Nơi này là chỗ của tôi, cô có tư cách gì để đuổi tôi đi?” Hạ Thiên Triệu gào thét. Trở về tuy rằng hắn uống chút rượu nhưng tinh thần hắn lại hết sức tỉnh táo.

“Anh không đi, tôi đi!” Hàn Nhất Nhất dứt khoát mà nói. Nói xong liền hướng cửa đi đến.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Hắn phần nộ mà ở phía sau gào thét.

Hàn Nhất Nhất không để ý đến hắn, tiếp tục hướng tới phía trước đi đến. Cô càng thêm hy vọng kẻ nát rượu chết tiệt này tốt nhất lập tức ngã xuống rồi sau đó cô nhân cơ hội rời đi. Sau đó vĩnh viễn không gặp lại.

Tường tượng rất đẹp. Nhiều chuyện sự thật lại rất tàn khốc. Cô vừa mới đi đến cạnh cửa, còn chưa bước ra, cửa tự động bị khóa.

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà đập cửa, cánh cửa lại không nhúc nhích tí nào.

“Quay đầu lại.” Hạ Thiên Triệu lại mang theo suy nghĩ muốn nhìn cô cười.

“Hàn Nhất Nhất, tất cả của cô đều là của tôi. Chỉ có tôi bằng lòng cho cô đi, cô mới có thể đi. Nếu không cô chỉ có thể chết tại đây ngồi trong phòng.”
Hắn u ám mà nói.

“Tại sao?” Cô rất lạnh lùng bình tĩnh hỏi.

“Tại sao cái gì?” Hắn biết rõ còn hỏi.

“Anh là đại thiếu gia Hạ gia, anh là chủ sông bạc sinh tử. Mà Hàn Nhất Nhất tôi chính là một cô nhi, hơn nữa vẫn là một người xấu hoắc. Phải, ngay cả rách giầy cho anh cũng không xứng. Anh giữ tôi ở lại bên cạnh anh thấy có giá trị không?” Thanh âm của Hàn Nhất Nhất rất chậm, nghe không ra chút cảm xúc dao động dường như không phải nói mình.

Hạ Thiên Triệu cũng chán ghét dáng vẻ này của Hàn Nhất Nhất chuyện gì cũng như không liên quan, thái độ cô gái xấu xí này lại hoàn toàn không đưa hắn đề vào mắt. Mà hắn chán ghét bị người coi thường như vậy. Tuy rằng cũng không giết phụ nữ nhưng hắn có khả năng giày vò phụ nữ. Chỉ cần làm cho hắn có ý nghĩ muốn giày vò, số phận của những người đó không điên thì cũng bị thương.

“Cô cho là cô có tư cách hỏi lại tôi sao?”

Hàn Nhất Nhất nâng tầm mắt lên chống lại hai tròng mắt âm lãnh cùng đôi môi mỏng nhếch lên của hắn.

Hắn nhất định là một người đàn ông vô tình. Ngay lúc đó Hàn Nhất Nhất nghĩ như thế.

Đối mặt với Hàn Nhất Nhất dường như cảm thấy không cần phải . tranh cãi nữa. Cô lựa chọn lặng im. Đây là phương thức cô dùng để bảo vệ mình. Một cách dễ đối phó với những kẻ mà cô không thể chọc vào, không đầu được thì trốn tránh.

Mà Hạ Thiên Triệu trời sinh chính là một người đàn ông tràn đầy sức tấn công. Con mồi càng là trốn hắn càng phải bắt được cô. Sau đó lại hung hăng mà hành hạ cô, hắn dùng cách thức làm cho phụ nữ yêu hắn rồi hận hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đối mặt gần kề, cô mới phát hiện người đàn ông này tương mạo thực anh tuấn. Mà tia nhu tình kia chợt lóe lên trong mắt hắn giống như một loại ảo ảnh tự huyền tự thực.

“Cô biết không? Chỉ cần tôi muốn, không có thứ gì là Hạ Thiên Triệu tôi không chiếm được!” Hắn bắt lấy cằm của cô, thân thể càng gần lại. Mùi rượu phả vào mặt cô khiến cho cô bị kích động muốn giết chết hắn.

“Tôi tin!” Cô chỉ là lạnh lùng trả lời. Đối với người đàn ông mà cô hoàn toàn xa lạ này nhưng việc tin tưởng hắn mười phần có khả năng làm được.

Cho nên không cần có ý đồ phản kháng. Tay hắn chạm đến làn da nõn nhưng lại lộ ra lạnh lẽo của cô thì không khỏi muốn làm cản tiến thêm một bước nữa. Hắn cúi đầu thấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô hơi đầu lên, suy nghĩ thôi thúc muốn mở rộng cô muốn nếm thể mùi vị của cô.

Hàn Nhất Nhất tựa như đã nhận ra nguy hiểm, cô bản năng đẩy thân thể hắn ra.

Không thể đẩy, trái lại còn triệt để chọc giận Hạ Thiên Triệu.

Cô gái chết tiệt này, cư nhiên dám phản kháng hắn, xem ra cô còn chưa thể để hắn làm một số chuyện. Vừa nghĩ đến đó, thân thể Hạ Thiên Triệu lại cực lực đè nén khí lực to lớn đè xuống phía dưới, phủ phục trên cơ thể nhỏ nhắn của cô, cô nghĩ muốn phản kháng cũng không thể.

“Buông!” Hàn Nhất Nhất cắn răng lạnh nhạt nói.

“Tôi nói rồi, tất cả của cô đều là của tôi, cô không có tư cách đến chi phối tôi nên làm cái gì lúc này!” Tay hắn rất chuẩn xác tìm được nơi mềm mại của cô, cổ sức mà bóp một cái. “Ngươi hỗn đản!” Hàn Nhất Nhất rống giận cũng quyết đoán giơ chân lên, hướng bộ phận trọng yếu của hắn hung hăng đá vào.

Bản năng phòng bị của Hạ Thiên Triệu ý thức được giúp hắn đã dễ dàng tránh được một cú cước kia.

Hắn một bên quán bện lấy mái tóc dài của cô, cổ sức mà kéo xuống. “Cô cư nhiên dám đá tôi, xem ra cô thực sự là không muốn sống!” Đau đớn kịch liệt trên đầu khiến cô nhìn không được thờ dốc.

“Cô cũng biết đau là thế nào sao! Kêu nữa đi!” Biểu tình băng lãnh trên mặt hắn không có một tia ôn nhu, đối mặt với người phụ nữ dưới thân này hắn không có một chút thương tiếc.

Cô thấy khuôn mặt hần lãnh huyết cứng ngắc, cắn chặt răng gắt gao phần nộ nhìn hần chăm chăm. Hần càng bắt cô kêu lên cô càng không lên tiếng.

Hần lặng lẽ nhìn môi cô biến từ hồng sang trắng sau đó biến xanh, cô dám không phát ra một tiếng. Sức lực trên tay hần dùng đến lần thứ hai, cô cũng cố chấp thờ ơ nhìn hần, giống như cô sẽ chờ đến khi hần phát điên, chịu đựng biểu tình thuận theo của cô.

Nắm tay của hần rất nhanh đã nói lòng. Nếu như cô là đàn ông, Hạ Thiên Triệu tuyệt đối sẽ dùng hết khí lực đem phần uất trong lòng hóa thành nắm đấm, một quyền lại một quyền rơi vào trên người cô gái chết tiệt này, không tàn cũng muốn để cho cô nằm liệt nửa tháng.

Sau gần 30 phút đồng hồ, sức lực trên tay của Hạ Thiên Triệu từ từ thay đổi. Đối với cô gái này, hần có một loại cảm giác bất lực.

Hần thoáng sửa sang y phục lại một chút, hừ lạnh nói: “Hần Nhất Nhất, cô nhớ kỹ lần sau cô còn cự tuyệt thì kết quả không có nhẹ nhàng như vậy đâu!”

Hần Nhất Nhất nhìn thân ảnh hần lại một lần nữa xa dần, toàn bộ thân thể giống như sau một hồi đánh trận, mệt mỏi ngã vào trong sofa, thân thể cuộn tròn lại. Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì cô hoàn toàn không biết được, đối với việc cô mê man ngây ngốc ở cái biệt thự chết tiệt này, tương lai thế nào, kết quả ra sao, cô đều không biết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hạ Thiên Cơ nhìn thấy cô gái yêu mị dùng một bàn tay đẩy thân thể của chính mình vừa lúc ngăn trở hần nhìn sườn mặt của nàng cô ta.

Nhưng vẻ say mê của cô ta lại làm cho máu trong người hần sôi lên, đại não đã không thể khống chế được bước chân của bản thân mà khẩn cấp đi đến trước mặt của cô ta, muốn nhìn xem cô gái trước mặt rốt cục có bộ dáng phong tình đến thế nào.

“Ừm” khi hần đứng ở phía sau cô lại nghe thấy miệng cô ta nhẹ nhàng mà phát ra thanh âm hưởng thụ trầm thấp.

Chẳng lẽ cô ta thích sự an ủi của hần? Ý nghĩ kỳ quái này đột nhiên xuất hiện trong đầu của Hạ Thiên Cơ, mà hần quyết định bằng cách này mà xuống tay, nếu cô ta có khát vọng kia, hần vì sao lại không thể đáp ứng cô ta chứ?

Nghĩ đến này, thân thể nóng bỏng của hần chậm rãi tới gần cô, tay hần bắt lấy tay cô ta, tay kia thì mò tới vòng eo của cô ta mà xoa nắn, đầu chôn ở hõm vai của cô ta hít lấy hương vị trên người cô ta tỏa ra.

Cô gái đánh đàn trong chớp mắt tay có dừng lại nhưng rất nhanh tiết tấu tiếng đàn lại càng thêm vui vẻ.

Bàn tay Hạ Thiên Cơ chậm rãi từ thắt lưng của cô ta hướng lên trên, miệng của hần lại qua lớp voan mỏng mà cắn lấy da thịt của cô ta, theo tiết tấu của tiếng đàn mà đáp lại.

Khi bàn tay hần đụng chạm đến nơi mềm mại của cô ta tiếng đàn đột nhiên ngừng lại sau đó đưa tay bao trùm ở trên tay hần.

“Đừng có ngừng.” Hạ Thiên Cơ say mê không muốn tỉnh lại, hần khẽ cắn vành tai của cô ta, nhỏ giọng nói, hơi thở nam tính mãnh liệt làm cho cô gái trước mặt có giây phút mê luyến ngẩn ngui, thậm chí muốn thấy rõ ràng người đàn ông này là ai.

Nhưng là bản năng lại làm cho cô ta phản kháng, bởi vì ở những nơi như thế này cô ta chưa bao giờ cùng đàn ông làm tình, cô ta chỉ biết cô ta có thể chấp nhận SEXPARTY nhưng cũng không nói rằng cô ta sẽ đồng ý tham gia SEXPARTY, có đôi khi cô ta cũng không thể hiểu nổi chính mình, tại sao khi bản thân gia nhập vào SEXPARTY cô ta lại chỉ đứng vui vẻ mà nhìn bọn họ.

“Stop!” thanh âm của người đàn bà có chút hỗn loạn nhưng vẫn còn duy trì một chút thanh tĩnh.

Cả phòng đều đã đầy rẫy tiếng nói dung tục, Hạ Thiên Cơ không tin cô ta là thiên tiên hạ phàm lại càng không tin cô ta không có thất tình lục dục.

Hần bỏ qua lời nói của cô ta, thậm chí bàn tay bá đạo còn không chút lùi bước với vào trong hoa viên bí mật của cô ta, quả nhiên thanh âm của cô ta đã bán đứng thân thể cô, miệng hần lộ ra một nụ cười giảo hoạt, xem ra thủ đoạn của cô gái này so với những người đàn bà khác cũng không cao hơn là mấy, ngoài miệng kêu không cần nhưng mà thân thể lại muốn đến chết.

Cô gái thấp giọng hừ nhẹ, tựa hồ là hưởng thụ, móng tay của cô ta dùng sức cắm vào tay hần. Hạ Thiên Cơ Nhất thời đau đến kêu to bàn tay vội rút ra.

Hạ Thiên Cơ không có lộ ra tức giận, ngược lại càng hưng phấn, xem ra cô gái này có bàn tay rất cứng cáp, hần nghĩ không biết khi chơi trò chơi tình ái cô ta sẽ có dạng gì.

Hầm ôm lấy thất lưng của cô ta, dùng sức một cái, người của cô ta lập tức xoay về phía hắn.

Khi hai đôi mắt đối diện nhau, trong đó chỉ là kinh ngạc không nói lên lời.

“Là anh?”

“Là cô?” Hai người trăm miệng một lời thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Khi Hạ Thiên Triệu ôm một cô người mẫu mới nổi gần đây đến trước mặt Hàn Nhất Nhất thì cô đang nằm ở trên sofa uống nước sôi, đây là thứ đồ uống mà cô yêu thích nhất, mà điều cần bản là nước sôi cũng giống tâm tình của cô vậy, lãnh đạm bình tĩnh.

“Thiên Triệu thật đáng sợ!” Khi mà cô người mẫu Kily đang nổi kia nhìn thấy toàn bộ gương mặt Hàn Nhất Nhất đột nhiên khiếp sợ mà kinh hô lên, đầu chôn ở trước ngực Hạ Thiên Triệu làm ra vẻ nhu nhược yếu đuối, như kiểu Hàn Nhất Nhất đã đánh tan hồn vía của cô ta vậy.

“Ha ha, đừng sợ có cô ta ở đây em mới an toàn thôi! Hắn nhằn nại đồ cô ta.

“Không cần thôi, người ta không muốn nhìn thấy cô ta, chúng ta đi được không?” KILY tiếp tục giỡn trò tác nghiệp.

Thanh âm nũng nịu cùng với thân thể không ngừng vặn vẹo lúc này lại làm cho Hạ Thiên Triệu lúc này vô cùng chán nản, bởi vì hắn nhìn thấy Hàn Nhất Nhất hoàn toàn không có biểu tình gì, thậm chí còn đang cười hắc hắc tìm toàn lũ đàn bà cùng một mặt hàng.

“Ngoan nghe lời!” Hạ Thiên Triệu lại chỉ có thể cố nén tức giận giả bộ tính tình rất tốt mà diễn trò trước mặt Hàn Nhất Nhất, tựa hồ muốn nói cho cô biết, khi Hạ Thiên Triệu hắn muốn sủng một người đàn bà thì sẽ sủng lên tận trời.

Thiên Triệu cô ta là ai? Cô ta vì cái gì lại ở chỗ này?” Cô ta nằm ở trước ngực hắn nhỏ giọng hỏi.

“Cô ta chính là người hầu mà anh mua cho em, không phải kẻ xấu xí như cô ta lại khiến em càng thêm xinh đẹp sao? Không thích món quà này à?”

“Chán ghét, bộ dáng của người ta mới không thêm so đo với cô ta thôi.” Cô ta bĩu môi nhỏ giọng hờn dỗi, thân thể lại càng bám chặt vào người hắn.

Hàn Nhất Nhất vô tình nhìn thoáng qua người đàn bà trước mắt, không hổ danh là “ngực tấn công – mông phòng thủ” Cô còn hoài nghi là thân thể của cô ta có vẻ gầy thể thì làm sao có thể chịu đựng được? Sự thật chứng minh là Hàn Nhất Nhất đã suy nghĩ nhiều bởi vì thứ mà KILY đang dính chặt chính là thân thể của hắn.

“Về sau cô cta hính là người hầu của em, mà em chính là chủ nhân của tòa biệt thự này.” Khi hắn nói chuyện ánh mắt lại nhìn chăm chăm Hàn Nhất Nhất, mà cô chính là chăm chú nhìn cốc nước sôi trên tay mình, chậm rãi thưởng thức.

“Thật vậy chẳng? Thiên Triệu anh em là nữ chủ nhân của biệt thự này sao?” KILY có chút không thể tin được mà nhắc lại hai chữ “chủ nhân”, ý này tức là cô sẽ trở thành phu nhân thứ 9 của Hạ Thiên Triệu.

Về phần phu nhân của Hạ Thiên Triệu cô đã nghe đồn, nhưng cô mặc kệ, có thể giả cho một người vừa có tài lại có tướng mạo như Hạ Thiên Triệu như vậy đã là giấc mơ lớn nhất trong cuộc đời của cô rồi.

“Chỉ cần em thích hết thấy nơi này chính là của em! ’ Tính tình của hắn vẫn tốt như trước mà nờ nụ cười trả lời cô.

“Thiên Triệu em thích em rất thích nga!” KILY đột nhiên giống như tiểu hài hoan hô nhảy nhót thậm chí làm trò bọn họ trước mặt bọn họ vén cả cái váy ngắn ra để lộ quần lót bên trong ra.

“Hàn Nhất Nhất không thể đoán được cô gái này dễ dàng vui vẻ như vậy sao?” một kẻ lãnh huyết như Hạ Thiên Triệu này có thể trở thành người chồng mà bao người phụ nữ mơ ước sao?

Cô chỉ có thể tỏ vẻ lắc đầu, cô cầm lấy cốc nước bình yên mà uống nước, đối với hết thấy bọn họ cô vẫn như trước mặc kệ, không hỏi đối với kẻ hầu như cô thì cô vẫn là không phản ứng.

“Thiên Triệu em thật sự rất yêu anh, về sau em là nữ chủ nhân nơi này, anh chính là nam chủ nhân ở nơi này, em quả là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới nha! ’ Hai tay của cô ta vòng lên cổ hắn, chủ động dâng lên cái miệng nhỏ nhắn.

Hạ Thiên Triệu tựa hồ nghĩ muốn kích động Hàn Nhất Nhất hấn cũng không tin cô thật sự có thể làm bộ như cái gì cũng không để ý.

Đột nhiên một tay hấn nắm chặt thân thể KILY, tay kia thì hung hăng mà chà sát trước ngực của cô ta.

“Ân, Thiên Triệu không cần như vậy thôi!” KILY có chút ngượng ngùng mà cự tuyệt dù sao cô cũng không thói quen ở trước mặt người đàn bà khác mà thân mật với đàn ông, nhưng điều cô ta còn sợ hơn chính là hấn đang thử cô mà thôi.

“Bảo bối, em đang nói dối nga.” Lời nói tiếp theo của Hạ Thiên Triệu còn không kịp nói ra lại thấy Hàn Nhất Nhất có động tác.

“Phốc.” Ngưng nước mà Hàn Nhất Nhất đang muốn nuốt vào bởi vì lời nói của Hạ Thiên Triệu mà phun toàn bộ ra, thậm chí tiếng ho bị sặc nước làm cho màn biểu diễn miễn cưỡng của Hạ Thiên Triệu không thể tiếp tục được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hàn Nhất Nhất vốn là không muốn lôi kéo sự chú ý của hai người bọn họ, mà vừa vặn thanh âm mà Hạ Thiên Triệu kia tự cho là sủng ái cô gái đó làm cho cô không khỏi làm cho cô nổi cá da gà lên.

Kily hung hăng liếc mắt xem thường Hàn Nhất Nhất, quả là con đàn bà không biết tốt xấu, cư nhiên còn muốn đùa giỡn, âm mưu muốn khơi gợi sự chú ý của Hạ Thiên Triệu.

“Bằng cái bộ dạng xấu xí đến cả cả cướp cũng không dám tới gần của cô, mà dám đấu với tôi ư, chết tâm đi.” Cô ta ở trong lòng cảm giận si nhục cô, cô ta nhất định sẽ dùng mọi lực của bản thân để đánh bại tất cả những người đàn bà muốn gợi sự chú ý của Hạ Thiên Triệu, để chứng minh người cuối cùng nằm ở trong lòng Hạ Thiên Triệu chính là Kily cô ta.

Hạ Thiên Triệu gần như phát điên, hấn thật muốn xông lên đi đem cô gái chết tiệt kia phanh thây ra.

Sau lưng Hàn Nhất Nhất một trận lạnh cả người, cô vội vàng bụng đồ ăn trên bàn lên, ý đồ che giấu lo lắng trong lòng của mình.

“Thiên Triệu” bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Kily vươn ra phủ trên mặt Hạ Thiên Triệu, làm cho hấn quay lại đây nhìn chính mình, sau đó thâm tình mà hôn lên, cô ta không thể để cho con đàn bà quái dị kia hấp dẫn tầm mắt của Thiên Triệu được.

“Thiên Triệu, Thiên Triệu” Cô ta một bên hôn một bên nói nhỏ, tay nhỏ bé cũng bắt đầu không an phận mà tác động.

Hạ Thiên Triệu để tùy ý Kily làm trò trên người hấn, mà ánh mắt hấn lại vẫn nhìn chăm chăm về phía Hàn Nhất Nhất, chỉ thấy cô đã muốn khôi phục thái độ bình thường im lặng mà cầm cái cốc ngẫu nhiên uống một ngụm, phần lớn thời gian là ánh mắt cô nhìn chăm chăm một vị trí, có chút đắm chiều mà nghĩ đến cái gì đó, đối với hết thảy chuyện xảy ra ở bên này nàng coi như không thấy

“Ừm” Kily nhỏ giọng rên rỉ, thân thể càng dán chặt vào người hấn, cô ta dùng một phương thức khác để nói cho đàn ông biết, hiện tại cô ta đang muốn nhiều hơn nữa.

Hạ Thiên Triệu tà ác mỉm cười, hấn cũng không tin người đàn bà Hàn Nhất Nhất này thật sự có thể bình tĩnh mà không nhìn bọn họ, nghĩ đến điều này, hấn liền giơ tay bắt đầu kích thích những nơi mềm mại trên cơ thể Kily.

“Thiên Triệu thực là phá hư.” Cô ta biết rõ đại đa số đàn ông đều thích đàn bà tại phương diện này phối hợp với hấn, đàn ông sẽ không thích đàn bà đầu gỗ, cho nên cô ta phải xuất tất cả chiêu số mị hoặc của mình, nhất định phải làm cho Hạ Thiên Triệu mê luyện cô ta càng thêm mê luyện thân thể của cô ta.

“Có muôm không?” Bàn tay mạnh mẽ của hấn ra sức mà nhào nặn bộ ngực của cô ta.

“Đau, nhẹ một chút, Thiên Triệu.” Cô ta ngẩng tầm mắt lên, bàn tay nhỏ bé bắt đầu du ngoạn tới gần nơi đang bắt đầu trướng đại của hấn.

“Không phải là em thích như vậy sao? Tất cả đàn bà đều trong ngoài bất đồng, đàn bà hấn không thể khiến cho đàn ông ngày 24h mà thỏa mãn bọn họ đó thôi.”

“Thiên Triệu, anh thật sự rất xấu nha.” Thanh âm của cô ta càng thêm yêu mị.

“Anh còn có thể xấu hơn chút nữa.” Bàn tay của hấn đã tốc váy ngắn của cô ta lên, bắt đầu tìm kiếm hoa viên của cô ta.

“Không muốn như vậy đâu, không thích.” Thanh âm của Kily yếu đuối vô lực.

“Có phải như thế mới thích không? ” Tay hắn càng tiến thêm một bước mà đánh sâu vào .

“Ừm!” một đầu cuộn sóng tóc dài của Kily lúc này lại phụ giúp cô ta, khiến cô ta càng thêm phong tình, mà thân thể của cô ta dưới sự khiêu khích của Hạ Thiên Triệu cũng nhanh chóng xụi lơ, cô ta sắp không thể chịu nổi nữa.

“Thiên Triệu chúng ta lên lầu được không?” trong mắt cô ta lộ vẻ khát cầu , đang cực lực mà nhẫn nại chính mình.

“Vì sao lại muốn lên lầu?” Hắn sẽ ở đây làm trò, trước mặt Hàn Nhất Nhất, hắn cũng không tin cô còn có thể lạnh nhạt như thế, cứ cầm cốc nước mà ngây ngốc.

“Thiên Triệu nơi này có người. Người ta không có thói quen thôi, ưm.” thanh âm của cô ta có chút run rẩy, cô ta có thể cảm giác được, hạ thân của mình đang không ngừng ẩm ướt.

“Bảo bối, em phải quen thôi, em là nữ chủ nhân của nơi này, em có thể ở bất cứ nơi nào làm chuyện mà em muốn làm.” Lời nói của hắn đã khó mà du nhập vào đầu người đàn bà đang bám trên người hắn, mà đối với việc diễn trò của hắn đã quá máy móc, hắn không có chút phản ứng lại với kích động của cô ta.

Hàn Nhất Nhất cho dù muốn làm như không nghe được lời của bọn họ nói cũng không được, bởi vì thanh âm của bọn họ vọng lại từ nơi mà cách sofa của cô ngồi chỉ hơn 1 thước.

Hai người lửa nóng đã tiến triển đến mức đó, Hàn Nhất Nhất không nhanh không chậm buông cốc nước xuống.

Tuy rằng Hạ Thiên Triệu không nói gì tỏ vẻ cho cô đi, nhưng là c'ó thể hắn chính là đang đợi cô chủ động rời đi, Hàn Nhất Nhất khờ dại nghĩ.

Cô đứng lên đang muốn đi về phía trước mà đi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

“Đứng lại!” thanh âm âm lãnh của Hạ Thiên Triệu ở sau lưng cô vang lên.

Hàn Nhất Nhất ngừng bước chân một chút, vẫn chưa quay đầu lại, một lúc sau mới quay đầu lại mỉm cười thân nhiên nói: “Không quấy rầy, các người cứ tiếp tục!”

Nói xong cô lại nhắc chân bước đi.

Hắn không có kích thích đến cô, ngược lại lại một lần đem chính mình chọc giận, xem ra cô gái này hoàn toàn không đem lời nói của hắn để vào mắt, hoàn toàn chỉ làm theo ý mình, hắn buông Kily ra, nhảy vọt một cái đã đứng ở trước mặt Hàn Nhất Nhất.

Kily gạc nhiên mà mở to hai mắt, quả thực không thể tin được Hạ Thiên Triệu cư nhiên lại bỏ chính mình chạy đến bên cạnh đưa con gái quái dị kia, điều này khiến cô ta thật khó chịu.

“Tôi chỉ là không nghĩ quấy rầy các người!” Hàn nhất nhất từ ánh mắt phẫn nộ của hắn nghĩ được tia nguy hiểm, cô cũng không nghĩ muốn bản thân bị phiền toái, bởi vậy đưa ra một câu giải thích thích, làm hắn cảm thấy chính mình cũng không phải cố ý không nghe lời.

“Hàn Nhất Nhất, tôi nhớ rõ tôi đã từng nói tất cả của cô đều là của tôi, không có mệnh lệnh của tôi, cô không có quyền điều khiển mọi hành vi của mình.” Ngữ khí âm lãnh của hắn khiến cho cô lại một lần lâm vào khốn cảnh.

“Vậy ý tứ của anh là bảo tôi tiếp tục nhìn anh với người đàn bà của anh làm tình sao?” Hàn Nhất Nhất đem vấn đề ném lại cho Hạ Thiên Triệu.

Hiển nhiên Hạ Thiên Triệu có chút trở tay không kịp, trong lúc nhất thời ngược lại không biết đáp lại như thế nào.

“Nếu là như vậy, được thôi, tôi nghe Hạ tiên sinh, các người cứ tiếp tục làm việc của các người đi, tôi tiếp tục uống cốc nước mà tôi chưa uống xong kia.” Cô thân nhiên nói, thậm chí lộ ra hơi hơi ý cười nhàn nhạt khiến cho không ai là không thể không hài lòng.

Hạ Thiên Triệu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hàn Nhất Nhất lại một lần mở miệng: “Hạ tiên sinh, ngài không nói gì có phải ngài đồng ý với ý kiến của tôi không, nếu đúng vậy nói như vậy tôi hiện tại có phải có thể ngồi về vị trí cũ hay không?”

Trường hợp này gọi là cái gì? Cô gái chết tiệt này lập tức trở nên nghe lời như thế, đến tốt cùng là cô đang đùa cái dạng gì? Hạ Thiên Triệu đang nghĩ kế tiếp hẳn có nên tiếp tục biểu diễn để kích thích cô nữa hay không?

Kily lấy lòng đi lên phía trước thân thiết kéo cánh tay hẳn.

“Thiên Triệu, người quái dị này thực khiến người ta ghét đó. Kily không thích cô ta, chúng ta đổi một người hầu khác được không?” Cô ta hờn dỗi thử hỏi Hạ Thiên Triệu, cô ta tuyệt đối không cho phép một người đàn bà nào khác có thể làm trò trước mặt của cô ta, làm cho ánh mắt của Hạ Thiên Triệu luôn luôn bị thu hút ở đó, cô đột nhiên cảm thấy, người quái dị này cũng không phải một người đặc biệt dễ trêu chọc, biện pháp tốt nhất chính là đem cô ta đuổi ra khỏi biệt thự, tiêu trừ hậu họa về sau.

Hạ Thiên Triệu đang trong cơn giận, Kily lại ở phía sau chọc tới cơn giận của hẳn, quyết định của hẳn không cho phép kẻ nào được phản bác.

Hẳn tặng cho Kily một ánh mắt âm lãnh, làm cô ta sợ tới mức cũng không dám . . . lên tiếng nữa.

Hàn Nhất Nhất im lặng mà ngồi ở trên sôpha, nâng cốc nước lên, nhẹ nhàng mà nhấp một ngụm bình tĩnh mà nhìn về phía Hạ Thiên Triệu, lơ đãng như không nói: “Các người cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tôi.”

Cô lại một lần nữa cúi đầu, yên lặng nhìn cốc nước, một cái lắc lư của sóng nước cũng có thể làm cô đắm chìm.

Bộ dáng vô tranh vô đoạt không không cần gì của cô lại một lần nữa làm cho Hạ Thiên Triệu bùng lên lửa giận đến cực điểm, rồi lại chỉ có thể bắt lực lại có chút căng thẳng như cỏ khô đợi lửa bén.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Uông gia.

Phu nhân đây là trà hoa cúc đường đỏ mà ngài muốn. Năm tháng lưu lại trên mặt bà nhiều hơn chính là tang thương, mà quần áo có đơn giản cũng không thể che giấu đi sự thật trước đây bà từng rất xinh đẹp.

“Phốc” Đại phu nhân của Uông gia hung hăng đặt ly trà lên bàn gỗ dừ nói: “Vị khó ăn như vậy, có phải người đang cảm thấy mấy năm nay hầu hạ ta đến giờ không thể kiên nhẫn được nữa không?”

“Ba” một tiếng vang lên sau đó. Khuôn mặt của người phụ nữ kia đã sẫm một mảnh đỏ ửng.

“Phu nhân, không có, mấy năm nay Tiểu Tinh vẫn ghi nhớ đại ân đại đức của đại phu nhân, cả đời không dám quên.” Bà ta lấy tay ôm mặt, hèn mọn nói, cũng bởi vì sự hèn mọn của bà mà càng ngày bà càng mất đi dung nhan xinh đẹp.

“Đừng tưởng rằng, con gái của cô có thể vào đại học F mà có thể cho rằng chính mình bay lên cao, ở Uông gia cô hẳn hẳn là hiểu được thân phận của chính mình.” Uông phu nhân âm lãnh nói.

Người đàn bà kia đứng ở một bên cúi đầu ngay cả mạnh miệng cũng không dám nói, bà ta là nhị phu nhân của Uông gia, mẹ của Uông Giai Trùng.

Một màn này bị Uông Giai Trùng đi từ trên lầu xuống nhìn thấy hết, cô nhìn thấy cảnh này cảm giác là vô cùng chán ghét, nhìn thấy vậy tay cô ta nắm chặt lại.

“Phu nhân, Tiểu Tinh vĩnh viễn đều là người mà ngài mua về, tôi biết thân phận của mình, tôi lập tức đi đổi một ly trà khác.” Uông nhị phu nhân khúm núm nâng ly trà lên lập tức xoay người sang chỗ khác.

Uông phu nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng dáng của bà, khóe miệng là một nụ cười châm chọc, ca sĩ từng oanh oanh liệt liệt một thời từ Canada đến Trung Quốc, hiện giờ cũng có bộ dáng như thế mà thôi.

Uông Giai Trùng nhìn thấy bóng dáng của mẹ trong lòng một mảnh thê lương, cô khát vọng thay đổi cuộc sống hiện tại, chính là cô hiểu được cô có lựa chọn nào?

Ánh đèn chông chắt chiếu lên người một đôi nam nữ.

Trong sân nhảy cả nam lẫn nữ đều đang điên cuồng mà vận vẹo thân thể chính mình theo điệu nhạc, càng nhiều hơn chính là những thân thể lỏa lồ ẩn hiện như muốn phát tiết ngay lập tức.

Tại một góc tối hơn, Uông Giai Trìung hết một ly lại một ly uống hết và nhìn đám người đang vận vẹo cùng với hơi thở ái muội kia, chính đó làm cho cô cảm thấy cô đang còn sống.

Có một người đàn ông đi tới, một thân toàn mùi rượu.

“Tiểu thư lại uống một ly!” Tay hắn thực tự nhiên mà khoát lê trên vai của cô.

“Tránh ra!” Uông Giai Trìung gầm nhẹ, ngay cả xem cũng không thèm liếc hắn một cái.

“Cô nàng này có cá tính.” Tay người đàn ông không buông ra, ngược lại lại càng ôm chặt hơn, mà nhìn thấy những thân thể lỏa lồ bên kia thì càng thêm nhộn nhạo.

“Tôi lặp lại lần nữa, tránh ra!” Uông Giai Trìung lớn tiếng lại lặp lại một lần.

“Đến nơi này chơi còn giả bộ cái gì?” Người đàn ông khó chịu đáp lại một câu, nhưng mà cũng vẫn tách ra khỏi cô ta, hắn đến đây để giải trí chứ không phải chuốc thêm phiền.

Một ly tiếp một ly để mua say, Uông Giai Trìung tựa hồ đã quên chính mình là ai?

Một trận lại một trận ghé tòm theo dạ dày tràn ra, khiến cho cơ thể cô ta quay cuồng, từng bước một hướng tới phía toilet mà chạy. Tất cả trong mắt cô đều trở nên mơ hồ không chịu nổi.

Cô giống như đụng vào cái gì, còn chưa phản ứng lại cô đã liền ngã trên mặt đất, cô chỉ cảm thấy tất cả ủy khuất này lên trong lòng đã biến thành nước mắt xông ra hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Bước chân của người đàn ông ngừng lại bởi vì cô gái dưới chân như muốn đem chân của hắn trở thành cột trụ, cô thoải mái mà dựa vào.

Tiếng nức nở loáng thoáng xuyên thấu qua bầu không khí ồn ào, truyền tới lỗ tai bén nhọn của hắn, khiến hắn vốn dĩ muốn nhanh chóng rút chân ra nhưng lại thôi.

“Tiểu thư, nếu như cô khóc đủ rồi thì nói cho tôi biết!” Thanh âm của hắn không có chút nhiệt độ.

“Không muốn không muốn đi!” Tay cô gái gắt gao ôm lấy chân hắn, nước mắt một lần lại một lần.

Cảnh tượng Hạ Vụ mang theo nước mắt phóng túng ở các câu lạc bộ đêm lớn lại một lần nữa hiện lên trước mắt hắn, giống như hắn luôn luôn có thể nhớ tới cô em gái cùng cha khác mẹ của mình, việc đó khiến hắn cảm thấy vừa áy náy vừa yêu thương em gái.

Hắn lại một lần nữa hảo tâm mà ngồi xổm xuống.

“Nói cho tôi biết nhà cô ở đâu?” Hạ Thiên Triệu hắn quyết định làm người tốt một lần, đưa cô gái đáng thương này về nhà.

“Tôi không có nhà, tôi không muốn về nhà, không muốn về nhà!” Cô [lắc đầu]. Lúc này, nhà chính là nơi cô không muốn trở về nhất.

Hạ Thiên Triệu có chút hơi nhủ mảy, hắn sợ nhất chính là gặp phải con gái nhà giàu lại lương thiện như vậy.

Hắn rút điện thoại nói vài câu sau đó liền tắt máy, quay lại chuẩn bị xoay người rời đi. Hắn ghét nhất chính là cùng phụ nữ chơi loại trò chơi dùng dằng này.

“Đừng đi, đừng đi!” Uông Giai Trìung tuy rằng đầu có chút lênh bênh chóng mặt như vậy nhưng cô biết hành động của bản thân giống như so với lúc không say lại càng tỉnh táo. Nhưng buổi tối ngày hôm nay, cô muốn phóng túng một lần, cô không muốn làm bé ngoan nữa.

“Cô gái, nếu như cô không buông tay, kế tiếp là muốn gánh chịu hậu quả!” Hạ Thiên Triệu nâng cằm của cô lên, tỉ mỉ mà đánh giá cô gái mất say lơ đãng mơ mơ màng màng trước mắt này, nghiêm túc mà nói cô chỉ là một cô bé.

Lau đi lớp trang điểm đậm xinh đẹp không hợp với giọt nước mắt trong suốt trên khuôn mặt đơn thuần như nước, cái cảm nhơn lộ ra một chút hiểu biết, đôi mắt to linh động chớp chớp thực sự làm rung động lòng người của cô gái trong câu lạc bộ đêm này.

Nhưng đối với Hạ Thiên Triệu hẳn mà nói, cũng gần như là rung động nhưng còn như động tâm lại quá khó khăn quá khó khăn.

Uông Giai Trùng chưa từng nghĩ tới cô còn có thể có cơ hội gặp lại người đàn ông này, sự ngạc nhiên trong mắt bởi đôi mắt ngấn lệ nên có vẻ sáng ngời phá lệ.

Thế nhưng người đàn ông này rõ ràng không nhận ra cô, làm trong lòng cô hiện lên chút mất mát.

“Tôi không hối hận, không hối hận!” Cô mượn rượu say tiếp tục ní non mà nói, thậm chí tay nắm thật chặt, rất sợ hấn lại một lần nữa rời đi.

“Tôi không mang phụ nữ say rượu về nhà, lại càng không khi dễ phụ nữ đang say!” Trong con mắt lạnh lùng của Hạ Thiên Triệu lộ ra thâm thúy.

Uông Giai Trùng lần đầu tiên nhìn thấy sự thâm thúy như vậy trong đôi mắt của một người đàn ông, giống như [cốt hồ] sâu sắc. Lần đầu tiên cô nhìn thấy liền quyết định kiên quyết rằng đây là đôi mắt mà bản thân cô muốn.

“Đưa tôi về nhà, tôi không có nhà, không có nhà.” Cô điềm đậm đáng yêu mà ngà ngà say. Hấn đã có lòng tốt ngồi xổm xuống thì cô tin tưởng người đàn ông này tuyệt đối sẽ không mặc kệ vứt bỏ cô.

Hạ Thiên Triệu không để ý đến mà bình tĩnh nhắc chân lên.

“Đừng bỏ tôi, đừng bỏ tôi!” Cô tiếp tục kéo chân hấn già bộ say. Mặc dù trong lòng cô đang khinh bỉ hàng vi của chính mình nhưng cô không thể cứ như vậy lại một lần nữa cùng hấn lỡ mất dịp tốt.

Mi mắt của Hạ Thiên Triệu nhẩn lại càng sâu, tức giận xông tới đỉnh đầu, nắm đầm của hấn chặt chẽ nắm lại.

Rất nhanh nắm đầm của hấn lại buông ra từ từ, lòng mi cũng nhanh chóng giãn ra. Hấn nghĩ hấn có một cách rất hay mà hấn có lẽ có thể dùng với cô gái này.

Nghĩ đến đó hấn lại lại một lần nữa ngồi xổm xuống, không chút do dự ôm lấy thân thể của cô.

Thay đổi đột ngột khiến Uông Giai Trùng chìm đắm trong kinh hi ngoài ý muốn, đầu kê sát vào giữa ngực hấn, cảm nhận hơi thở nam tính đặc biệt trên người hấn khiến lòng cô càng say hơn.

Giờ phút này cô hi vọng con đường không có bến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đưa tôi về nhà – P2

Giấc mơ đẹp rồi cũng phải tỉnh lại. Thời điểm khi cô tỉnh lại, nhìn thấy tất cả mới biết được chân tướng sự thật lại thêm đau khổ.

Uông Giai Trùng không ngờ Hạ Thiên Triệu sẽ mang cô đến chỗ Hàn Nhất Nhất, là chị em tốt nhất của cô. Mấy ngày này cô ta đều không liên lạc được với cô. Hóa ra cô lại ở trong này.

Cô kinh ngạc lộ vẻ không hiểu.

“Giai Trùng!” Hàn Nhất Nhất thấy cơ thể cô gái dán ở trước ngực Hạ Thiên Triệu. Cô thế nào cũng không dám tin. Cảm xúc không tự nhiên mà kêu tên của cô ta.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy hai người hóa ra sớm đã quen biết. Như thế có lẽ rất tốt. Trong lòng hấn xấu xa nghĩ.

“Nhất Nhất, sao cậu ại ở đây?” Men rượu lúc này đã vui đi vài phần, nhưng bộ dáng cô ta vẫn là ngà ngà say.

“Giai Trùng, sao bạn uống nhiều như vậy?” Theo bản năng cô đi lên trước đem thân thể của cô ta kéo vào mình. Thậm chí nhìn Hạ Thiên Triệu bằng nửa con mắt.

Sự khinh bỉ của cô làm cho hấn càng thêm khẳng định cô gái tên Giai Trùng này ở trong lòng cô có vị trí quan trọng, bằng không cô sẽ không căng thẳng

như thế.

“Nhất Nhất, bạn đừng quản mình!” Cô ta ngà ngà say mà đẩy ra. Cô ta lại vô tình mà ngã vào trước ngực hắn.

“Hạ Thiên Triệu, anh quá đáng!” Hàn Nhất Nhất oán giận hắn.

Sâu trong mắt Hạ Thiên Triệu hiện lên một tia sắc lạnh, không chút nào để ý nói: “Tôi quá đáng thế nào?” Thậm chí tay hắn so với vừa rồi nhanh chóng mà ôm Ưông Giai Trùng.

Hắn chính là muốn kích thích cô gái chết tiệt này. Hắn muốn nhìn cô rốt cuộc có thể lạnh nhạt tới mức nào. Vốn là muốn đối một người đàn bà đến kích thích cô một chút, không nghĩ tới người đàn bà này vẫn là người mà Hàn Nhất Nhất để ý. Xem ra tình huống so với hắn tưởng tượng còn tốt hơn.

“Anh có cái gì không vừa lòng có thể nói với tôi. Nhưng anh không thể làm hại bạn của tôi!” Trong mắt Hàn Nhất Nhất nghĩ Hạ Thiên Triệu quá xấu, để khiến cô khuất phục không tiếc hy sinh người khác

“Hàn Nhất Nhất, cô nghĩ cô là ai?” Hạ Thiên Triệu vô tình mà đã kích lại.

Hàn Nhất Nhất cô có hơi chút tức giận.

“Đừng tự đề cao mình. Phải biết rằng cô không có mị lực gì.” Hắn càng thêm đắc ý.

“Cô ấy là bạn của tôi, anh không thể làm càn với cô ấy!” Hàn Nhất Nhất đi lên trên muốn một lần nữa từ trên tay hắn đem Ưông Giai Trùng tới đoạt lấy.

Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, người bạn duy nhất của cô, đó chính là Ưông Giai Trùng. Cô lại nhẫn tâm như thế nào nhìn Giai Trùng bị người đàn ông gian ác này mang vào chỗ chết chứ.

“Hàn Nhất Nhất, cô giỏi nhất muốn làm rõ ràng tình hình hai chúng ta là hai bên tình nguyện mà cô cũng bằng lòng!” Hắn đứng ở một bên suy nghĩ mà châm chọc cô.

“Giai Trùng, bạn tỉnh dậy! Mau tỉnh lại!” Thanh âm Hàn Nhất Nhất tăng lớn, cô định làm cho Ưông Giai Trùng từ giữa men say tỉnh táo lại.

“Nhất Nhất mình đau đầu, mình muốn nghỉ ngơi!” Ưông Giai Trùng dường như hơi lộ vẻ xúc động nhìn Nhất Nhất. Bộ dạng cô khẩn trương biết cô là thật lòng quan tâm người của cô ta.

”Được. Mình lập tức mang bạn đi!” Lúc này cô cũng không biết mình không nên lớn như vậy, sức lực vậy mà một phát liền đẩy Hạ Thiên Triệu ra.

Hạ Thiên Triệu cũng không làm khó cô. Hắn muốn nhìn cô gái này một chút, rốt cuộc cô phải làm gì, tại sao cô gái này căng thẳng như vậy? Hai cô có quan hệ gì? Những thứ đó đều đợi đi điều tra cô một phen.

Cô cẩn thận mà đem Ưông Giai Trùng đặt ở trên sofa, nhanh chóng mang tới một chậu nước lạnh. Sau đó dùng khăn mặt phủ ở trán của cô ta.

Bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng mà đặt tại thái dương của cô ta

“Có dễ chịu hay không?” Thanh âm Hàn Nhất Nhất thấp nhẹ nhàng, thậm chí mang theo một chút dịu dàng.

Hạ Thiên Triệu có chút ảo giác. Cô gái này thật sự chính là người đàn bà lạnh như băng kia sao?

Cô quan tâm mà chăm sóc nhỏ nhặt. Trong lòng Hạ Thiên Triệu có chút dấu vết không thể xóa đi, tựa như lãnh đạm lại tựa như sâu sắc thoáng qua nhưng không thể lặn đi được

Hắn giống như chưa bao giờ biết qua một người tên là Hàn Nhất Nhất

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Hạ Thiên Triệu đi tới bên cạnh bọn họ, hắn nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trán Ưông Giai Trùng.

“Không còn nóng nữa, đầu còn chóng mặt không? Thanh âm của hắn chính là mềm mại trầm thấp như vậy.

Hàn Nhất Nhất đứng bên cạnh có một chút không giải thích được cảm giác khó hiểu này, không giống với Hạ Thiên Triệu mà cô biết.

Trong mắt Ưông Giai Trùng chợt hiện lên tia sáng khẽ cười, đầu đang đưa “Không có chóng mặt!”

“Vậy tôi đưa cô đi nghỉ ngơi!” Ánh mắt của hắn vẫn nhìn Ưông Giai Trùng đầy thâm thúy khiến bất luận là ai cũng không thể đoán được.

Hàn Nhất Nhất đứng bên cạnh hai con người còn đang tình cảm chân thành thấm thiết mà đối diện nhau. Cô cảm giác chính mình giống như một người bằng không khí trong suốt, thế nhưng cảm giác này so với kích tình khi Hạ Thiên Triệu cùng Kily hoàn toàn không giống. Cô không có cách nào chấp nhận việc người bạn thân tốt nhất của mình cùng loại đàn ông như ác ma này ở cùng một chỗ. Chán ghét đối với Hạ Thiên Triệu lại càng tăng thêm một lần nữa.

“Ân!” Giai Trùng nhẹ nhàng mà ngoan ngoãn gật đầu với Hạ Thiên Triệu giống như một người bị ếm bùa, chỉ cần hắn nói cái gì cô ấy cũng nguyện ý đi theo hắn.

“Không được!” Hàn Nhất Nhất lo lắng nói ra. Sau khi nói xong cô liền hối hận, cô không nên hấp tấp như vậy.

Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nhìn cô một cái, không nói gì. Hàn Nhất Nhất cũng quay lại cùng ánh mắt băng lãnh như vậy.

“Nhất Nhất, bạn yên tâm đi mình không sao đâu!” Ưông Giai Trùng nhu thuận mà điểm đạm nói.

“Giai Trùng, dù sao mình cũng không đồng ý cậu như vậy. Cậu đừng nên tin tưởng hắn, tin mình đi, mình không hại cậu đâu!” Hàn Nhất Nhất tiến lên trước, hai tay kéo tay Giai Trùng thấp giọng nói.

“Nhất Nhất, mình biết mình sẽ không có việc gì đâu.” Ưông Giai Trùng cự tuyệt lòng tốt của Hàn Nhất Nhất mà cô ta căn bản cũng không có dừng khi cự tuyệt một người đàn ông mà trong lòng cô ta luôn ao ước như vậy.

Hạ Thiên Triệu ôm lấy vai cô ta, lãnh đạm quay lại nhìn Hàn Nhất Nhất nói: “Chúng tôi muốn đi nghỉ. Cô làm hầu gái thì chuyện tốt nhất nên làm sau đó chính là hầu hạ cho Giai Trùng cho tốt, nếu như cô dám khiến cô ấy không vui thì tôi cũng có bản lĩnh khiến cho cô lại càng không vui.”

Nói rồi hắn ôm vai Giai Trùng đi thẳng về phía trước.

Hàn Nhất Nhất đứng yên tại chỗ trong lúc nhất thời tinh thần không thể trả lời. Tình huống quá đột ngột như vậy khiến cô không cách nào chấp nhận thay đổi của Giai Trùng, cô ấy không phải là người như thế, không phải.

Ưông Giai Trùng quay đầu lại chỉ là quay lại cười khẽ rồi sau đó liền theo Hạ Thiên Triệu rời đi.

Ở chỗ rẽ trên lầu, Hạ Thiên Triệu quay đầu lại, Hàn Nhất Nhất vẫn còn cái tư thế kia, trong ánh mắt của cô phảng phất nhiều thứ không hề lãnh đạm giống như cô trước kia mà hắn biết.

Hắn nở nụ cười bởi vì hắn biết, hắn rất nhanh sẽ thắng. Trên đời này, không có chuyện hắn không chinh phục được phụ nữ, chỉ có phụ nữ hắn không muốn chinh phục thôi.

Tay cầm ly nước của Hàn Nhất Nhất khẽ run.

Cô cảm thấy thất vọng, cô muốn cứu Ưông Giai Trùng, cô không thể biết rõ là hố lửa mà còn nhìn Giai Trùng nhảy vào hố lửa được

Thế nên, cô mạnh mẽ đứng lên, cô phải dũng cảm một chút, cô phải đi đập mở cánh cửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bên trong cánh cửa

Cô theo bọn họ đi một mạch tới trước cửa.

Đứng ở trước cửa rồi cô lại do dự. Có lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều? Nhưng nghĩ lại rất nhiều vụn vặt lơ lửng ở trong đầu của cô.

Tay Hạ Thiên Triệu kia không an phận ở trên người Kily. Động tác của hắn ở trên thân thể phụ nữ hết sức thuần thực. Sau đó hắn nhìn thấy cô ở trước mặt hắn.

Không muốn để cho Giai Trùng trở thành người đàn bà Kily như thế!

Một tiếng âm thanh phụ nữ yêu kiều truyền đến.

Hàn Nhất Nhất sau khi nghe được, trong lòng cũng hồi hộp theo, nhanh chóng truyền khắp thân thể. Giai Trùng không phải đã xảy ra chuyện? Cô bản

nặng dùng sức mà đụng phải một cánh cửa. Cánh cửa lại không khóa trái.

“Giai Trùng.” Cô một bước khóa cửa vào, liền lớn tiếng mà gọi.

Cô nhìn đến cảnh tượng làm cho cô lại một lần nữa kinh ngạc. Đầu Hạ Thiên Triệu cư nhiên chôn ở giữa chân Uông Giai Trùng.

Cô không có gì do dự mà vọt tới bên cạnh bọn họ. Cô dùng sức đánh ở trên đầu hắn.

“Hạ Thiên Triệu anh nhanh chóng rút cho tôi.”

“Nhất Nhất. . .” Uông Giai Trùng muốn nói lại thôi.

Hạ Thiên Triệu đứng mạnh lên giận, mắt nhìn về phía cô phát tay đã đem thân thể của cô đánh hướng về một bên. Thân thể của cô bị mất thăng bằng, lập tức ngã xuống trên mặt đất.

“Thiên Triệu dừng! Dừng!” Uông Giai Trùng không có dự đoán được sẽ như vậy. Cô ta nhanh chóng giữ chặt Hạ Thiên Triệu, không quen tay sợ hắn sẽ làm ra hành động bất lợi đối với Nhất Nhất.

Hạ Thiên Triệu chỉ là nhẹ nhàng dùng sức mà cầm tay cô ta bỏ ra, không nhìn cô ta một cái.

“Hàn Nhất Nhất, cô nhất định phải lấy phương thức như vậy để khiến tôi chú ý phải không?” Hắn nâng cằm của cô lên châm biếm mà nói. Trong mắt lộ vẻ tức giận, phải biết rằng Hạ Thiên Triệu hắn không ai dám động một sợi tóc. Cô gái này lại một lần lại một lần ngoại lệ.

“Anh nói bậy.”

“Nhìn cô bình thường giả bộ lạnh nhạt như thế. Nguyên lai trong lòng cô lại cất giấu một mặt khác. Nếu không phải cô chạy đến phòng tôi để làm gì. Tôi nhớ rõ tôi đã cảnh cáo cô không được phép của tôi, cô không thể tùy tiện đi lại, cũng như càng không thể lộn xộn đồ đạc gì ở đây.” Hắn lại nhắc nhở cô một lần nữa.

“Tôi muốn anh thả cô ấy đi, Giai Trùng không phải phụ nữ anh mang về nhà này!” Cô lạnh lùng mà đáp lại. Mặc kệ đêm nay sẽ bị trừng phạt như thế nào. Cô không thể làm cho Giai Trùng với ác ma này.

“Ha ha ha ha.” Hắn lạnh lùng cười. “Thật sự là không biết tự lượng sức mình. Cô gái tôi muốn không để cho cô dạy dỗ, cô là không biết phép tắc gì.”

Thanh âm hắn vừa mới nói, bàn tay to của hắn không chút do dự xé áo trong của cô. Đai đeo màu trắng lập tức bày ra mà đai đeo bên trong như ẩn như hiện tràn đầy lực

“Giai Trùng bạn chạy mau!” Hàn Nhất Nhất lớn tiếng nói với Giai Trùng. Ở trong ý thức của cô ngay lúc đó chính là hy vọng Giai Trùng có thể tránh khỏi ác ma này mà không phải giống cô bị nhốt tại chỗ tối tăm này.

Tay Hạ Thiên Triệu dùng sức mà nắm bắt khuôn mặt của cô. Trong mắt bá đạo cùng hung ác lại một lần nữa xuất hiện.

“Thiên Triệu dừng như vậy.” Phía sau Uông Giai Trùng một chân giơ lên nhảy đến chỗ bọn họ. Trước mặt của cô một bàn tay dùng sức mà lôi kéo hắn, mặt khác thâm nghĩ phải có hành động. Lúc này cô ta nhất định phải ngăn cản.

“Nhất Nhất nơi này không có chuyện của bạn, bạn ra ngoài đi!” Cô ta nhẹ nhàng mà nói. Trong mắt lại lạnh như băng như sương.

“Không. Giai Trùng, mình không thể để mặc bạn.” Hàn Nhất Nhất lại nghĩ làm Uông Giai Trùng muốn một mình gánh vác hậu quả. Lấy cách là tuyệt đối không cho phép lại nợ ân huệ Giai Trùng

“Nhất Nhất, không phải bạn muốn thế. Nếu bạn thật sự tốt với mình, hiện tại thì rời khỏi phòng được không?” Cô ta điềm đạm đáng yêu, ánh mắt cơ hồ sẽ rơi nước mắt.

“Hàn Nhất Nhất.” Uông Giai Trùng nước mắt lưng tròng chậm rãi rời khỏi phòng thẳng đến cửa lại một lần nữa đóng cửa. Mà chuyện bên trong cánh cửa cô cũng không xen vào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lãnh thị xuất vốn

Canada, trong tòa nhà lớn xa hoa, trong căn phòng hội nghị lớn tập trung tất cả nhân viên cấp cao của tập đoàn Lãnh thị, hội nghị ngày hôm nay chủ yếu là quyết định có thu mua sản nghiệp của Thiên Dương ở thành phố F hay không?

“Đối với lần thu mua này tôi cảm thấy rất không tin tưởng, nếu Lãnh thị thu mua Thiên Dương, như vậy vốn lưu chuyển nhất định sẽ gặp vấn đề, nếu là khiến cho Lãnh thị bị tổn thất về phương diện khác, khi đó rất dễ dàng ảnh hưởng đến lợi ích của cổ đông chúng ta.” Một vị cổ đông trong đó phát biểu.

“Tôi cũng không tin tưởng lắm.” Một vị cổ đông người ngoại quốc cũng đồng thời lên tiếng.

Một khi có người đứng ra phát biểu về hoài nghi của mình thì các cổ đông đều sẽ đi theo, dù sao hiện tại phần thắng chưa chắc đã lớn.

Người đàn ông ngồi ở vị trí trung tâm sắc mặt vẫn nghiêm túc, nghe ý kiến của các vị cổ đông, tận đến khi ánh mắt mọi người đều dừng ở mặt hắn.

“Thu mua đất đai của Thiên Dương là tình thế bất buộc của Lãnh thị, Thứ nhất là vì hiện tại tiềm năng đất đai ở Trung Quốc có không gian phát triển rất thuận lợi, thứ hai làm cho sản nghiệp của chúng ta ở Trung Quốc cũng mở rộng hơn, càng thêm có lợi thế. Nếu như các vị bỏ ra một số tiền mặt lớn mà không cảm thấy có lời thì như vật tôi cũng sẽ không ép buộc.”

Lời nói của hắn tuy ít mà uy lực thì nhiều, những cổ đông khác chỉ là quay mặt nhìn nhau, bọn họ biết được vị tổng giám đốc trẻ tuổi này đầy hứa hẹn mà cũng không dễ chọc đến, việc gì mà hắn đã muốn làm thì nhất định không ai có thể ngăn cản, mà cha của hắn cũng sẽ dốc toàn lực duy trì công việc làm ăn của hắn, mất năm nay tài năng kinh doanh thiên phú của hắn cũng đã vô cùng nhuần nhuyễn, đem lại cho Lãnh thị không ít lợi nhuận.

Chủ lực kinh doanh của Lãnh thị là ẩm thực ăn uống, từ khi chủ tịch tiền nhiệm của Lãnh thị còn trẻ tuổi đã đem lĩnh vực ẩm thực này mở rộng ra, ngoài ra còn đầu tư vào nhà hàng khách sạn và địa ốc, hiện tại những khách sạn, quán bar tầm cỡ quốc tế đều là đầu tư của Lãnh thị.

Cuối cùng ban giám đốc cũng chắc chắn nghiêm túc đi đến quyết định.

Biệt thự Lãnh gia.

“A Nghiêm con xác định quay về thành phố F sao?” Một người đàn ông lớn tuổi nhẹ nhàng hỏi.

“Baba người yên tâm, con đi lần này nhất định sẽ làm cho sản nghiệp của Lãnh thị mở rộng ra toàn Trung Quốc chứ không chỉ có hạn chế trong mấy thành phố.” Lãnh Nghiêm tin tưởng mười phần nói.

“Vậy công việc làm ăn bên này thì sao?”

“Không phải còn có ba sao? Ba càng già càng dẻo dai nha.” Hắn có chút nịnh bợ mà tang bốc cha mình.

“Con muốn trở về ba cũng không cản con, nhưng là thị trường đất đai là thị trường rất rộng ở Trung Quốc, lĩnh vực này cạnh tranh cũng nhiều.” Lãnh lão gia nói.

Với tài chính của Lãnh thị sẽ không có vấn đề gì, baba người yên tâm con nhất định ghi nhớ những lời ba đã dạy, cơ nghiệp đứng đầu là về nhà hàng ẩm thực, phương diện này không cần phải tốn nhiều tâm tư, mà con mở rộng cũng là muốn chứng minh rốt cuộc mình có bao nhiêu không gian để phát triển.”

Di dân đến Canada cũng đã 40 năm, về Trung Quốc phát triển con cũng đừng quên thường xuyên trở về! Hắn là mọi người cũng rất nhớ con.” Ánh mắt ông có chút sương mù.

“Anh em cũng muốn về tổ về, em cũng muốn trở về!” Một giọng nói thanh thúy của cô gái từ ngoài cửa tiến vào.

“Dương Dương không được làm loạn, anh trai là trở về xử lý sự tình.” Lão gia sùng nịch nói xong.

“Không thời, con muốn cùng anh hai trở về, con cũng muốn đi thăm mẹ, hai người không muốn gặp gỡ chẳng lẽ cũng không cho phép mẹ con con gặp nhau sao.” Cái miệng nhỏ nhắn của cô chu lên hờn dỗi.

Lãnh lão gia đối với đứa con gái bảo bối này chỉ cần làm nũng ông sẽ không từ chối cái gì, từ nhỏ ông cùng Lãnh Nghiêm đã bị cô nháo đến muốn chết, may mà lúc đó cô còn nhỏ, sau này bọn họ cũng càng thêm sùng cô.

Dương Dương mỉm cười, mắt phượng xinh đẹp sáng như vàng trắng nhìn Lãnh Nghiêm, hắn đứng ở một bên sùng ái nhẹ nhàng dí vào trán cô tỏ vẻ thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Còn muốn tiếp tục chơi?

Đèn màu rực rỡ về đêm bao trùm người phụ nữ. Chân hơi đá ra. Váy ngắn chất tơ tằm làm cho cô ta càng thêm dâng lên yêu mị.

Miệng của cô ta đặt ở ly rượu nhẹ nhàng mà uống một ngụm. Hương vị rượu đỏ bảy mươi lăm năm này coi như không tồi. Ở trong lòng cô nho nhỏ mà cho vậy. Lắc rượu một chút.

Một người đàn ông từ phía sau đem cô ta quan sát từ dưới đến trên lại quan sát từ trên xuống. Sau đó đi lên trước ở vị trí bên người cô ngồi xuống.

Cho vị tiểu thư này một ly rượu cây thừa!” Động tác anh ta tao nhã mà búng tay một cái. Sau đó ánh mắt trong suốt mà khúc xạ đến trên người người phụ nữ bên cạnh, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Nhưng tôi thích uống rượu đỏ.” Nụ cười của cô ta càng thêm đậm

“Từ từ sẽ đến, hương vị cây thừa rất được!” Thanh âm anh ta trầm thấp dần ở lỗ tai của cô nói.

“Được cái làm sao?” Cô ta lại một lần nữa nhấp một chút rượu. Sau đó tựa đầu sang một bên.

Anh ta càng thêm sát gần ả, thậm chí đưa tay đặt ở eo của cô ta. “Muốn hay không đem cơ hội mất một lần lần trước bỏ khuyết thêm?”

Hắn suy nghĩ về Uông Giai Vi. Hắn cho rằng hắn có thể đoán được. Có thể có lúc hắn cảm thấy hắn lại đoán không ra. Lần trước ở Party cá nhân, trên một màn khiến hắn với người đàn bà này sinh ra say mê thích thú.

Đêm đó cô ta đã ẩm ướt thành như vậy lại có thể vẫn cự tuyệt hắn, làm cho hắn thế nào đều muốn không rõ vậy. Dục cự còn nghênh, thủ đoạn cũng quả là thông minh. Giờ hại hắn mấy đêm đều không thể ngủ yên. Trong đầu tất cả đều là dáng người nóng bỏng của cô ta.

“Thêm? Thêm như thế nào? Anh phải thêm đủ sao?” Tay cô ta nhẹ nhàng mà nắm áo hắn, ánh mắt ám muội nhìn phía hắn, dường như muốn đem hắn lột quang bình thường

Về khiêu tình, Uông Giai Vi cô ta cũng không phải lính mới. Đàn ông đây có đôi khi sẽ cho chút ngon ngọt. Sau sẽ lạnh lùng nhưng cũng không có thể lạnh lâu lắm.

“Thêm không thêm phải đủ. Muốn xem khẩu vị của cô nhiều thế nào?” Hắn theo lời của cô ta tiếp tục tiếp được đi.

“Khẩu vị của tôi lớn phải nuốt trôi một con trâu” Tay cô tóm được càng chặt. Chân của cô ta cố ý vô tình mà chạm một chút nơi nhạy cảm của hắn. Trong mắt ý cười càng đậm hơn.

“Cô muốn trâu lớn cỡ nào tôi đều có thể đáp ứng được!” Về mặt hắn tự tin. Cái miệng của hắn dần được càng gần thậm chí hai tay cũng bắt đầu ở thất lưng của cô ta nhẹ nhàng mà cọ xát cường độ thấp vừa đúng.

Khách sạn trong phòng Tổng thống, hai người đi tới cửa cũng đã vội vã.

Điên cuồng mà xé rách quần áo đối phương. Chân Uông Giai Vi rất tự nhiên liền khoát lên trên lưng Hạ Thiên Cơ. Tay hắn cũng đem chân của cô ta nâng lên làm cho cô càng thêm gần sát thân thể hắn.

“Nói muốn không?” Hắn đem chính mình cực nóng gắt gao mà dán nơi mẫn cảm của cô ta. Chính là không cho cô ta đạt được.

Uông Giai Vi không nói gì. Trong mắt lại chợt hiện phải đang nòng. Cô ta dùng miệng hôn hắn. Hắn khéo léo mà tránh thoát

“Muốn hay không muốn?” Hắn dùng lực mà đè một chút.

“Ừ.” Cô ta vô lực mà kêu lên tiếng mà trong mắt cô ta kích thích càng thiếu đốt

“Nói cô muốn đi” Thanh âm hắn càng thêm vội vàng. Hắn xét ở mạng mà kiểm chế.

Uông Giai Vi nghiêng người một cái, trái lại đưa thân thể hắn dần hướng về phía tường vừa của cô ta không thành thật mà ở chỗ hắn cực nóng đi tới đi lui du dương. Ánh mắt cũng cô hết sức.

Đến tốt cùng ai thỏa hiệp trước còn không nhất định đây? Cô ta cũng không tin người đàn ông có thể không chế được.

Mà một ván này cũng đã định trước Uông Giai Vi thắng. Mặc kệ tình yêu vẫn là thân thể. Chiến dịch bắt đầu, phụ nữ luôn thắng trước!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vô tình

Trong một gian phòng trong biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Hàn Nhất Nhất đột nhiên đến lại đột nhiên rời đi làm cho gian phòng lâm vào cảnh tượng xấu hổ.

Uông Giai Trùng chép một chút. Khuôn mặt nghiêm nghị hơi trùng xuống, dường như đang chờ Hạ Thiên Triệu chủ động. Ba mươi giây đi qua, một phút đồng hồ đi qua, hai phút trôi qua. . .

Uông Giai Trùng giương mắt nhìn thấy chính là Hạ Thiên Triệu lạnh lùng. Gương mặt lạnh lùng không có một chút biểu tình. Uông Giai Trùng không khỏi có chút hoảng sợ.

Ánh mắt hần sâu đến gần như không có độ ẩm. Ánh mắt đang gắt gao mà nhìn chăm chăm phía cửa kia. Ánh mắt dường như đang xem xét từng chi tiết nhỏ. Trong lòng Uông Giai Trùng hiện lên một chút bất an.

“Sẽ không.” Trong lòng cô ta nhỏ giọng mà nói với chính mình.

Cô ta nâng một chân lên một bước lại một bước khễ đi đến bên Hạ Thiên Triệu.

“Thiên Triệu!” Cô ta nhỏ giọng mà gọi, đôi mắt không có dũng khí nâng lên. Cô ta sợ hãi hần cự tuyệt.

“Có việc sao?” Thanh âm của hần khác biệt hoàn toàn với sự nóng bỏng ban nãy.

Nghe được câu trả lời, cô ta mỉm cười, nâng mắt lên. “Tôi có chút việc làm phiền anh, anh có thể đỡ tôi đi nghỉ ngơi không?”

Nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của cô ta. Nhìn nhìn lại bàn chân bị thương của cô ta, hần tựa hồ không có lý do gì để cự tuyệt.

Hần không nói hai lời. Một cái xoay người thân thể Uông Giai Trùng liền nằm ở trước ngực hần. Cô ta tựa đầu chôn ở ngực hần, dùng sức mà hít thở. Buổi tối cô ta đã định trước cả đời cũng mãi không có thể quên.

“Thiên Triệu từ giờ trở đi em quyết định phải yêu anh toàn tâm toàn ý dùng hết sinh mệnh bảo vệ anh!” Cô ta đưa tay vòng ở trên cổ hần, trong lòng phát ra lời thề.

Giờ phút này trong đầu Hạ Thiên Triệu đề ý chính là bóng dáng Hàn Nhất Nhất rời đi. Cô gái chết tiệt này dựa vào cái gì nói không với hần. Mà hần dựa vào cái gì phải nhân nhượng. Nghĩ đến cô gái này lòng hần lại trở lên nhỏ nhen chấp vặt.

Hàn Nhất Nhất cô càng đề ý gì đó, tôi lại càng phải phá hư nó. Tôi cũng không tin cô có thể lãnh huyết đến không hận, để xem coi hận thù của cô có thể sánh bằng mạnh mẽ của cô không.

Hần cẩn thận mà đem thân thể của hần phóng tới cô ta. Trong đôi mắt to sáng ngời lóe ánh sáng nhu tình như nước mà phát ra ánh mắt mê luyến.

Loại ánh mắt này, Hạ Thiên Triệu hần đã thấy được rất nhiều. Đối với phụ nữ hần chưa từng cự tuyệt sự mê luyến của họ.

“Cô không buông tay sao?” Thanh âm của hần trầm thấp lạnh lùng.

Uông Giai Trùng then thùng cúi đầu nhưng tay không có buông ra. Thậm chí vòng tay càng chặt. Cô ta quyết định đêm nay sẽ đem lần đầu tiên của cô cho hần, cô muốn nói cho hần biết người đàn ông đầu tiên cũng là người đàn ông cả đời của cô chính là Hạ Thiên Triệu hần.

“Không buông tay hậu quả rất nghiêm trọng!” Hần lại một lần nữa cảnh cáo cô ta.

“Tôi. . . Tôi không sợ!” Thanh âm của cô thấp đủ cho chỉ có tự mình biết mình nói gì. Mà cô sau khi nói xong chủ động dang cánh môi của mình lên.

Cô ta vụng về hôn qua lại không biết phải làm thế nào để nghênh đón hần. Kỹ xảo của cô ta ngưng ngừng làm cho hần nhìn không được run lên một chút. Hần thật không ngờ một cô gái mua say trong đêm lại không biết hôn đáp lại là như thế nào.

Hần hóa bị động thành chủ động, cạy mở hà răng của cô ram đầu lưỡi thuần thực mà trần trọc trong khoang miệng của cô ta.

Tay hần thực tự nhiên mà với hướng trước ngực của cô ta.

“Ân.” Cô ta phát ra một tiếng thân ngâm nho nhỏ.

Hạ Thiên Triệu dường như có thể cảm nhận được, hần mở mắt ra ngưng tất cả động tác.

Uông Giai Trùng cảm nhận được, ngừng động tác ngượng ngùng mà mở mắt ra. Ánh mắt cô ta trong sáng động lòng người. Trong ánh mắt tất cả đều là bóng dáng của hắn.

Mà hắn lại không chút nào thương tiếc mà từ trên thân thể của cô ta rời đi, lạnh lùng nói “Tôi ra bên ngoài nghỉ ngơi!”

Hắn nói xong liền xoay người rời đi chưa cho cô hỏi lý do gì. Uông Giai Trùng gất gao cắn môi. Tại sao? Tại sao không được? Tại sao?

Trong lòng của cô lại một lần nữa đã bị đá kích. Cô tự nói với chính mình không thể nhận thua nhanh như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Hàn Nhất Nhất lùi vào góc sofa cuộn chặt lại. Ánh mắt gất gao mà nhìn chăm chăm cầu thang, nơi mà cô có thể biết được tình huống trên lầu trước tiên.

Hạ Thiên Triệu rốt cục cũng xuất hiện ở trước mặt của cô. Ngay tức khắc đứng lên chắn không cho hắn muốn bước rời đi.

“Tránh ra!” Hắn bực mình mà nói. Cô gái càng lúc càng làm càn.

Cô dang hai tay không tỏ ra yếu thế trước mặt hắn. “Anh có hay không?” Câu nói kế tiếp của Hàn Nhất Nhất có chút khó hiểu.

“Có cái gì không?” Hắn không kiên nhẫn chậm rãi lùi về sau. Đột nhiên muốn đùa giỡn cô gái này một chút.

“Còn hỏi vậy sao? Anh chỉ cần có thể nói có hay không!” Cô lạnh lùng mà theo dõi hắn chẳng sợ một đêm không ngủ mắt đã xưng lên.

“Cô nói có hay không?” Hắn cân nhắc mà đáp lại.

“Anh đừng chơi xấu tôi như vậy. Tôi đang hỏi anh.” Cô lạnh lùng tiếp tục nói.

“Cô nam quâ nữ. Cô nghĩ có thì có, cô nghĩ không có sẽ không có!”

“Hạ Thiên Triệu!” Thanh âm của cô lên cao một chút. Trong mắt tràn ngập tức giận.

“Hàn Nhất Nhất tôi nói cho cô biết ở đây tốt nhất lời nói của cô phải biết phân cao thấp tôi là chủ của cô, nếu cô còn dám hung giữ với tôi mà nói, tôi sẽ cho cô biết hậu quả đây.”

Tay hắn dùng sức mà xiết chặt tay cô. Thậm chí có thể nghe được tiếng xương răng rắc.

“Anh khôn nạn. Anh cùng một loại với lũ súc sinh, không dung bất nạt kẻ yếu!” Cô chịu đựng đau đớn. Một chữ lại một chữ đáp trả.

Hạ Thiên Triệu rõ ràng bị lời của cô chọc tức. Cự nhiên có người dám đứng trước mặt hắn mắng hắn súc sinh.

Không nói hai lời hắn đem cô đẩy ngã ở trên sofa, dùng sức mà kéo áo khoác của cô xuống.

“Thả tôi ra!”

“Hiện tại tôi làm súc sinh một lần cho cô xem!” Hắn cắn răng đỏ mặt.

“Xoẹt.” Lại một bên quần áo bị xé rách.

Hàn Nhất Nhất cảm thấy mùi nguy hiểm. Hai tay dùng sức mà đẩy, đánh lại nhưng không có tác dụng gì. Tay cô sờ khắp nơi hy vọng có thể tìm được đồ vật gì. Ánh mắt của cô liếc tới con dao gọt hoa quả trên bàn trà. Mà thân thể của cô chỉ cần di chuyển một chút, tay có thể với đến.

Tay hắn không có do dự gì mà xé quần của cô. “Chết tiệt, tôi ghét nhất đàn bà mặc quần bò!” Hắn vô cùng không nhẫn nại mà nói.

Hắn cố sức cởi quần của cô. Thời điểm Hàn Nhất Nhất nắm được sơ hở. Một phen cầm con dao gọt hoa quả trên bàn trà.

Cô nắm chặt con dao không rảnh bận tâm thân thể lỏa lồ. Trợn to hai mắt mà nhìn hắn.

Hạ Thiên Triệu còn chưa kịp cởi quần của cô, cảm giác khác thường liền ngừng đầu nhìn cô. Trong con ngươi lạnh lùng toát ra sợ hãi. Cự nhiên có một

tia không đành lòng, chính là rất nhanh lại không thấy hiện lên nữa

“Thế nào? Không dám đâm?” Hân trầm tĩnh mà nói.

Hân Nhất Nhất nhìn hân, không nói lời nào. Chính là cầm dao hướng về hân. Chỉ cần hân còn dám gần cô một chút. Cô tất sẽ đem dao nhỏ đâm hướng vào trong. Về phần hậu quả cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Hô hấp dồn dập làm cho ngực cô có chút dồn dập. Tò ra hương thơm. Hạ Thiên Triệu nhìn thấy một màn trước mắt này, mặt không khỏi căng thẳng.

“Đáng chết!” Hân cúi đầu chửi thề một câu.

Thời gian giằng co qua lại.

Cuối cùng Hạ Thiên Triệu sửng sốt lại quần áo cho tốt rồi cũng không quay đầu mà đi ra cửa lớn.

Mà chỗ rẽ cầu thang trên tầng, một đôi mắt to vẫn nhìn chăm chăm mỗi một chuyện vừa mới xảy ra xong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bởi vì mình thích anh ta

Uông Giai Trùng ở góc khuất thấy Hân Nhất Nhất nhanh chóng sửa sang xong quần áo cùng bộ dạng thất thần rồi mới cười xảo quyết thản nhiên mà đi đến trước mặt Hân Nhất Nhất. “Nhất Nhất!” Thanh âm của cô ta ngọt ngào mà xinh đẹp.

“Giai Trùng cậu có bị sao không?” Cô đón nhận ánh mắt của cô ta, lo lắng hỏi han.

“Nhất Nhất cậu đang nói cái gì?” Cô ta thẹn thùng cúi đầu, đỏ mặt.

Hân Nhất Nhất nhìn thấy sắc mặt của cô ta, lại một lần nữa kinh ngạc: “Cậu nói thật với mình được không?”

“Cậu muốn mình mở miệng thế nào đây?” Ngữ khí của cô ta đầy hờn dỗi.

“Ai nha!” Hân Nhất tức giận đến mức dận chân tại chỗ, “Tên hỗn đản này có làm chuyện gì với cậu hay không?”

“Thiên Triệu anh ấy rất dịu dàng.” Nói xong thanh âm thân trọng của cô ta kéo dài ra còn mang theo ý cười.

“Vậy ý của cậu là hai người đã làm cái kia?” Cô vẫn không quá tin tưởng, cho dù cô đã chuẩn bị đón nhận ý nghĩ này, nhưng là ở trong lòng cô Giai Trùng không phải là người tùy ý như vậy.

“Ừ.” Cô ta nhẹ nhàng gật đầu.

“Sao cậu lại ngốc như vậy chứ? Hạ Thiên Triệu hân ta chính là tên ác ma, là tên khốn nạn. Vì sao cậu không phản kháng?” Vì sao cậu không lên tiếng? Chỉ cần cậu lên tiếng mình nhất định sẽ vot vào giúp cậu.” Cô ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Cậu biết không? Mình ở ngoài cửa ngay người cả đêm chỉ sợ cậu . . .”

“Nhất Nhất.” Cô ta nhẹ giọng gọi tên của cô, sau đó ôm lấy cô “Thự xin lỗi.”

“Giai Trùng người phải nói xin lỗi là mình, nếu không phải vì mình cậu cũng sẽ không bị tên ác ma kia . . .” Hân Nhất Nhất là thật là không thể nói lên lời, lòng của cô ề ầm đau, cô cảm thấy thật có lỗi với Giai Trùng.

“Nhất Nhất mình nghĩ cậu hiểu lầm.” Cô ta lại lần nữa nghênh đón ánh mắt của cô.

Khi Hân Nhất Nhất nghe được quả thật vòng cùng chán kinh. Hiểu lầm? Cái gì hiểu lầm?

“Mình và Thiên Triệu đã quen biết từ trước, mình cùng anh ấy trở về là bởi vì . . .” cô ta có chút ngắc ngứ lại có chút thẹn thùng, cô ta khẽ nhìn Hân Nhất Nhất.

“Bởi vì sao?” Cô có chút căng thẳng, cô sợ hãi người của Uông gia bức cô ấy, cô biết ở Uông gia cô ấy so với người hầu còn không bằng, bình thường bị Uông phu nhân cùng Uông đại tiểu thư hành hạ.

“Bởi vì mình thích anh ấy.” Cô ta vui vẻ nói.

“Cái gì? Cậu thích tên hỗn đản Hạ Thiên Triệu kia?” Hàn Nhất Nhất lại lần nữa bị chấn kinh, cô đã đoán vô số loại khả năng, duy nhất chỉ không có đoán trúng cô ấy lại thích hắn.

Ồ trong lòng Hàn Nhất Nhất Hạ Thiên Triệu chính là một tên đàn ông lãnh huyết, vô tình lại khốn nạn vô sỉ, một cô gái tốt thế nào lại thích hắn chứ?

“Nhất Nhất mình là nói thật, mình là thực sự thích anh ấy.” Cô ta lại lần nữa lặp đi lặp lại.

Hàn Nhất Nhất suy sụp mà ngồi thụp xuống sofa, hai tay ôm đầu, “Nói cho mình biết đây không phải là sự thật.”

Cô ta ngồi xồm xuống trước mặt Hàn Nhất Nhất, nhỏ giọng nói: “Nhất Nhất cậu sẽ giúp mình chứ?”

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu khó hiểu hỏi: “Giúp cậu cái gì? Phải giúp thế nào chứ?”

“Bên cạnh Thiên Triệu nhất định sẽ có rất nhiều đàn bà, hiện tại cậu là quan gia nhà anh ấy, nhất định cậu phải nói cho mình biết hàng ngày Thiên Triệu thích cái gì? Thiên Triệu không thích cái gì?”

Nhìn thấy cô ấy hạnh phúc nói, Thiên Triệu hôm nay thế này ngày mai thế kia, Hàn Nhất Nhất chỉ là yên lặng uống nước lẳng lẳng mà nghe nói rồi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lần đầu gặp Hạ phu nhân

“Phu nhân!”

“Phu nhân!”

Trên đường vào, bảo vệ bên ngoài đều lễ độ cung kính cúi đầu đến thắt lưng. Vợ cả của Hạ Trảm Bằng (cũng chính là mẹ của Hạ Thiên Triệu) không chút do dự bước vào biệt thự của con trai. Bà muốn biết đứa con này đến tột cùng vội cái gì.

Từ lần trước bởi vì chuyện Hạ Thiên Cơ, Hạ Trảm Bằng ở nhà quá tức giận. Sau đó Hạ Thiên Triệu cũng không quay về nhà. Trực giác sắc bén cho bà biết, con trai của bà khẳng định hẳn đang giấu một cô gái mà hắn thích thú. Sau đó lại ly hôn vợ. Thối xấu vô luân như thế nào bà đều không quản được.

Đứa con duy nhất của bà so với Hạ Trảm Bằng tốt hơn một chút chính là mỗi lần chỉ lấy một người phụ nữ. Cho dù muốn kết hôn người phụ nữ kia, nhất định sẽ ly hôn người phụ nữ trước đó.

Ánh mắt của bà một mảnh mờ hồ. Hé ra nụ cười tươi xinh đẹp. Chính là cô gái chết tiết kia làm cho con của bà từ nay về sau không hề tin tưởng người phụ nữ nào lại càng không tin tưởng tình yêu.

Bảo vệ thay bà mở cửa. Giày cao gót dẫm nát trên thảm mềm mại không phát ra tiếng động.

Hàn Nhất Nhất vẫn như cũ ngồi ở trên sofa. Ánh mắt nhìn chăm chăm một chỗ mê mẩn. Cô đã không muốn nghĩ nữa. Tại sao Uông Giai Trùng lại yêu Hạ Thiên Triệu?

Hạ phu nhân từng bước một mà đi vào. Bà thật muốn nhìn cô gái này có điểm nào hấp dẫn Hạ Thiên Triệu? Là đáng người hay dung mạo?

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Hàn Nhất Nhất không nhận ra. Bảo vệ nơi này vẫn giữ nguyên tư thế.

Càng đi vào, bà cảm thấy phần mặt nghiêng kia càng quen, ắt phải dường như bà gặp qua ở đâu, rốt cuộc giống nhau làm sao?” Bà cố gắng nhớ lại chính là nghĩ mãi không ra hình ảnh, nhìn trực tiếp sẽ biết. Bà trầm nghĩ.

Hạ phu nhân thấy cô gái trước mắt ôm đầu gối nhìn khắp ngõ ngách giống như đắm chìm ở trong thế giới chính mình.

“Vị tiểu thư này ngẩng đầu lên!” Thanh âm bà hơi uy nghiêm vang lên.

Hàn Nhất Nhất nghe được thanh âm, lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên trước mắt. Không. . . phải là người phụ nữ trung niên rất xinh đẹp, làn da được chăm sóc tương đối tốt. Thậm chí ngay cả da ở cổ đều được chăm sóc thích hợp.

Hạ phu nhân nhẹ nhàng mà xôn xao thốt lên. Không phải bởi vì bà nhìn thấy vết sẹo kia có bao nhiêu kinh khủng. Mà là trước mắt bà bộ dạng Hàn Nhất Nhất rất giống một người – người cả đời này bà không thể quên.

“Phu nhân, thực xin lỗi làm phu nhân sợ hãi!” Hàn Nhất Nhất ân hận mà nói.

Nghe được Hàn Nhất Nhất mở miệng nói chuyện. Hạ phu nhân mới phát hiện mình có bao nhiêu thất thố.

“Cô tên là gì? Tại sao lại ở chỗ này?” Bà nhẹ nhàng hỏi, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

“Tôi là Hàn Nhất Nhất, nữ giúp việc ở đây.”

“Nếu là nữ giúp việc sẽ không nên ngồi ở trên sô pha chủ nhân ngồi.” Thanh âm của bà rất nhẹ nhưng mang theo sự nghiêm khắc không thể phản bác.

Hàn Nhất Nhất trì trệ một chút, lập tức đứng lên nói một câu: “Thực xin lỗi.”

“Cô không cần giải thích, về người không phù hợp quy củ Hạ gia chúng tôi, chúng tôi cũng không dùng.” Hạ phu nhân đối mặt cô. Bà muốn từ ánh mắt Hàn Nhất Nhất hoặc là trên người cô đọc ra được một chút tin tức nhưng cái gì cũng không có.

Hàn Nhất Nhất chính là thất thần một hồi cũng không hiểu được ý tứ người phụ nữ trước mắt.

“Hàn tiểu thư, tôi hiện tại thông báo cho cô, cô có thể rời đi, nơi này không cần cô!” Thanh âm Hạ phu nhân như đinh đóng cột

Hàn Nhất Nhất có chút không thể tin được. “Phu nhân, ý của phu nhân nghĩa là tôi có thể rời đi, hơn nữa là rời khỏi biệt thự này, từ nay về sau không phải bước vào chỗ này phải không?”

“Đúng vậy. Tôi sẽ cho cô thứ này.” Lấy ra chi phiếu “Đây là tiền lương của cô.” Nói xong bà lấy bút và chi phiếu ra.

“Không. . . Không!” Hàn Nhất Nhất vội vàng mà giải thích. “Tôi không phải muốn yêu cầu tiền. Tôi có thể hỏi bà một vấn đề không?”

“Cô hỏi đi!”

“Tôi do Hạ Thiên Triệu tiên sinh đưa đến nơi này. Anh ta nói tôi chỉ có thể nghe mệnh lệnh của anh ta.” Hàn Nhất Nhất có chút chột dạ. Tuy rằng cô đối với Hạ Thiên Triệu cũng không biết rõ. Nhưng là cách xử lý và hiệu suất cùng với tốc độ điều tra thân thể của hắn làm cho cô tin tưởng người đàn ông này tuyệt đối có biện pháp đem cô bắt trở về. Cho nên cô muốn phải biết rõ người phụ nữ này là ai. Nếu có thể đây chính là sự bảo đảm an toàn cho cô.

“Tôi là mẹ của Hạ Thiên Triệu. Nó nhất định phải nghe mệnh lệnh của tôi. Cho nên tôi nói cô có thể rời đi, cô nhất định phải rời đi.” Bà có chút châm biếm. Xem ra lại là một người muốn quạ biến thành phượng hoàng.

Hàn Nhất Nhất vừa nghe đến là mẹ của Hạ Thiên Triệu. Trong lòng cô vui sướng, thần nhiên mà nhảy lên. Lần đầu tiên kích động nghĩ muốn kêu to. Ở trong này bị nhốt nửa tháng, cô đã quên mình phải theo đuổi tự do.

“Cám ơn Hạ phu nhân. Tôi lập tức rời đi.” Cô vui sướng mà đáp trả.

“Một lần nữa xin cám ơn Hạ phu nhân!” Cô xoay người rời đi.

Hạ phu nhân đứng tại chỗ. Đột nhiên có chút bất ngờ. Những tưởng rằng cô muốn bay lên biến thành phượng hoàng. Chính là đột nhiên lại phát hiện cô gái này không phải suy nghĩ như vậy

“Hàn Nhất Nhất!” Bà yên lặng nhớ kỹ cái tên này. Bà nhất định phải hỏi thăm rõ ràng chi tiết cô gái này, chỉ cần có một chút khả năng, bọn họ sẽ không cho phép cô lại đến gần bất kì một người Hạ gia nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mẹ con giằng co

Hàn Nhất Nhất cảm nhận được ánh mặt trời chói chang bên ngoài, thể nhưng tâm tình lại rất tốt, bước chân càng trở lên nhẹ nhàng hơn, mặt hơi hơi lộ ra ý cười, lúm đồng tiền khoe miệng dưới ánh mặt trời càng có vẻ kinh diễm lòng người.

Cảm giác tự do thật tuyệt vời. Lòng cô khẽ nói.

Bảo vệ ngoài cửa không có ngăn cản cô cho thấy mẹ của Hạ Thiên Triệu là một người rất có uy tín.

‘Chỉ cần vượt khỏi cánh cửa lớn này, tôi liền thoát khỏi hoàn toàn rồi xa nơi này.’

Bước chân trái của Hàn Nhất Nhất vừa mới giơ lên, một thân ảnh màu đen đã chặn lại đường đi của cô, cô giương mắt nhìn khuôn mặt lãnh khốc mà cũng vô tình kia.

‘Hình như cô rất không ghi nhớ lời nói của tôi.’ Thanh âm của hắc lạnh thấu xương, ánh mặt trời tựa như cũng cảm nhận được mà trở lên yếu ớt hơn.

‘Không phải tôi không nhớ rõ mà là người bên trong nói tôi có thể đi.’ Hàn Nhất Nhất rất bình tĩnh trả lời.

‘Trừ trường hợp tôi nguyện ý thả cô đi, thì không có bất luận kẻ nào có thể thay thế lời nói của tôi, tựa như mạng của cô chỉ có tôi đồng ý cô mới có thể sống sót vậy.’ Tay hắc tím chặt lấy tay của cô, cơ hồ muốn dùng sức mà bóp nát.

‘Anh buông ra.’ Ánh mắt cô sắc lạnh đáp trả lại.

‘Buông ra? Cô nằm mơ.’ Nếu ánh mắt có thể giết người thì Hàn Nhất Nhất nhất định không có chỗ chôn thân.

Tay hắc xiết chặt cổ tay cô làm cho làn da cả người cô bắt đầu ửng đỏ lên, tên đàn ông bạo ngược chết tiệt này căn bản không có để ý cô có thể chịu đựng được sức mạnh hùng mãnh như thế của hắc hay không.

Hàn Nhất Nhất cắn răng cũng không than ra một tiếng kêu đau.

‘Đi.’ Hắc lôi kéo thân thể của cô, lại lần nữa hướng bên trong đi đến.

‘Không.’ Cô lớn tiếng mà hét lên, Hạ Thiên Triệu căn bản không có để ý đến lời của cô mà sức lực của cô căn bản không thể chống lại hắc, thân mình chỉ có thể theo hắc lôi kéo mà đi vào biệt thự

‘Giống có thể nhìn coi có còn ra cái thể thống gì không?’ Hạ phu nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng tức giận không khỏi nghiêm mặt lại.

‘Mẹ sao mẹ lại tới đây?’ Hạ Thiên Triệu dừng bước chân lại, nhưng không có buông tay Hàn Nhất Nhất ra.

‘Thế nào? Ta không thể tới đây sao?’ Bà hỏi con trai mình.

‘Không có, chỉ là có chút bất ngờ quá.’ Hạ Thiên Triệu cười cười nhìn mẹ mình, dù sao trên đời này cũng chỉ có mẹ là người hiểu hắc nhất.

‘Buông cô ta ra.’ Sắc mặt Hạ phu nhân hơi hơi có chút khó chịu.

‘Mẹ đây là việc riêng của con, mẹ cũng đừng quản.’ Đối với những lời nói của mẹ, hắc có chút chống đối mà đáp lại.

‘Con là con trai của Dương tình ta, có chuyện gì mà người làm mẹ này không thể quản chứ?’ Thanh âm của bà đột nhiên cao lên.

Hạ phu nhân tựa hồ đoán trước được phản ứng của con trai mình, bà tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, chính là khi nhìn thấy khuôn mặt có chút tương tự với người đàn bà kia, tâm tình của bà đã không thể khống chế được.

‘Mẹ con chỉ muốn bắt lại nữ người hầu định chạy trốn trở về thôi.’ Hạ Thiên Triệu cũng không muốn vì chuyện này mà làm mẹ mình tức giận nên hắc giải thích.

‘Con là đang nói đến cô ta sao?’ Ánh mắt của bà lại một lần nữa nhìn về phía Hàn Nhất Nhất, ánh mặt trời chiếu rọi làm cho nốt ruồi bên đuôi lông mày trái của cô tựa như là cái gai đâm vào lòng bà đau nhức.

‘Là ta cho cô ta rời đi đó.’ Bà bổ sung nói.

‘Vì sao?’ Hạ Thiên Triệu khó hiểu hỏi.

‘Bởi vì cô ta không xứng không đủ tư cách làm một người phó quản gia, mẹ sẽ chuẩn bị cho con một phó quản gia khác.’ Hạ phu nhân tuyệt đối tự chủ mà đáp lại, lời nói cứng rắn không cho phép hắc cự tuyệt.

‘Thực xin lỗi mẹ!’ Hạ Thiên Triệu nhìn về phía mẹ cũng kiên quyết mà đáp lại, ‘Cô ta phải ở lại chờ đến khi con chán ghét mới có thể đi! Con nghĩ là mẹ hiểu con!’

Mẹ con tình thâm lúc đó lại đứng ở thế giằng co, cục diện bế tắc làm cho Hàn Nhất Nhất ngập tràn bất an, cô không muốn bởi vì bản thân mình mà làm cho mẹ con bọn họ xích mích, mà lại không biết phải nói thế nào để giảm bớt căng thẳng của cục diện trước mắt?

Chương 55: Là cô cố ý

Mất thấy lại tình thế giằng co, vẫn là Hạ phu nhân có điều hơn đạo sĩ. Từ thái độ của Hạ Thiên Triệu phán đoán. Cô gái này tuy rằng diện mạo xấu xí nhưng cũng không phải không thể đợi gặp con trai bà. Nếu hiện tại đưa con cũng nháo trở mình sẽ có vẻ cực kì không phù hợp với tác phong làm việc của bà.

Mẹ Thiên Triệu cũng không có ý kiến gì khác. Chẳng qua là cảm thấy cô cũng không thích hợp đứng ở nơi này. “Nhưng nếu con nhất định phải làm như vậy, mẹ cũng sẽ không miễn cưỡng nhưng là con nhất định phải nhớ kỹ. Mẹ làm tất cả đều là vì tốt cho con!” Thái độ Hạ phu nhân đột nhiên thay đổi đồng thời đi lên trước khẽ nhẹ nhàng mà ôm Hạ Thiên Triệu.

“Mẹ. . . Con biết!” Một bàn tay Hạ Thiên Triệu vòng qua ôm mẹ Tịnh Ứng Hòa.

Hàn Nhất Nhất quay đầu đi chỗ khác. Đột nhiên nghĩ tới mẹ mình.

“Hàn tiểu thư. Nếu Hạ Thiên Triệu trở lại nơi này. Xin cô chăm sóc nó. Nếu để tôi biết cô đối với con tôi có một chút không tốt, tôi nhất định sẽ làm cô rời đi. Đến lúc đó cho dù Thiên Triệu cũng không thể cầu xin thương tình.” Tuy rằng bà tạm thời đồng ý Hàn Nhất Nhất ở lại nhưng không có nghĩa là bà đồng ý cô ở lại mãi mãi.

Hàn Nhất Nhất lại một lần bị ném vào giữa sô pha. Việc này dường như thành thông lệ của Hạ Thiên Triệu

“Nói, tại sao mẹ tôi cho cô đi?” Mắt hấn lạnh lùng mà hỏi cô.

“Anh muốn biết cái gì?” Cô chính là không nhanh không chậm mà trả lời.

“Là cô cố ý? Kích động mẹ tôi, sau đó làm cho mẹ tôi đuổi cô đi, cô đạt được nguyện vọng rời khỏi nơi này có phải không?” Hấn phần nộ nói, ánh mắt sắc bén tựa hồ muốn nhìn thấu Hàn Nhất Nhất.

“Anh nghĩ như thế nào thì nghĩ thế ấy.” Cô quá mức không muốn nhìn hấn một cái.

“Hàn Nhất Nhất, cô càng muốn rời đi. Tôi lại càng cho cô không được toại nguyện.” Hấn bức tiến cô lạnh lùng mà gầm nhẹ.

Hàn Nhất Nhất quay đầu lại nhìn thoáng qua. Không giải thích gì cả, lại một lần đem ánh mắt nhìn về nơi khác.

Hạ Thiên Triệu nhìn không được lại bắt đầu phát điên. Đàn bà khác thấy hấn chỉ mong sao cởi quần áo hấn một lần, mà cô gái xấu xí chết tiệt này cư nhiên ngay cả nhìn cũng không nguyện ý liếc hấn một cái.

Hấn một phen bóp cằm của cô, cổ làm cho mặt của cô đối diện hấn.

Đó là một đôi mắt trong veo giống như chuyện gì cũng không liên quan. Cô lạnh lùng, nhìn không ra một chút cảm xúc. Hấn một lần hoài nghi cô gái này không có máu.

“Cô tin không. Hiện tại tôi có thể bóp chết cô!” Tay hấn dùng sức mà ra sức bóp thêm.

Hàn Nhất Nhất vẫn lạnh lùng liếc hấn một cái. Sau đó hơi nhắm mắt lại. Nếu mạng là hấn mua về, hấn muốn lấy cũng không có gì là không thể.

“Fucking!” Hạ Thiên Triệu nhìn không được nói tục một câu.

Hấn buông hai tay đang bóp cổ cô ra sau đó xé toang quần áo của cô. Bên trong lớp áo lót màu đen là bầu ngực rộng mở hiện ra ở trước mắt hấn.

Hấn thô bạo, thân thể cô bắt đầu run rẩy, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cô cũng có lúc phải khóc sao?

“Hàn Nhất Nhất, ngày hôm nay tôi sẽ cho cô biết, là người xấu thì bán thân cho tôi để xách giày cũng không xứng, tôi phải đem cô giày vò thành người của tôi!” Bá đạo cùng lãnh huyết lộ ra trong ánh mắt thâm thúy khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

“Anh không thể như vậy!” Nhất Nhất có chút sợ hãi, nếu như Hạ Thiên Triệu thật muốn làm, lấy khí lực của cô mà nói thì cô căn cũng không được mà trốn cũng không thoát.

“Không thể? Trong mắt Hạ Thiên Triệu tôi, không có chuyện gì là không thể, chỉ có muốn hay không thôi!” Tay hắn lại một lần nữa dùng lực, quần áo hoàn toàn bị kéo khỏi làn da sáng óng ánh trơn bóng như ngọc, tỏa ra mùi hương của thiếu nữ.

“Làn da cũng không tệ!” Hắn có phản thích thú mà nói.

“Anh.” Cô có phản bực bội.

“Cô xấu xí như vậy hắn là chưa có gã đàn ông nào chạm qua chứ!” Hắn lộ ra nét cười giễu cợt, từ trong đôi mắt thâm thúy càng đoán không ra suy nghĩ của hắn lúc này.

“Anh thật vô si.” Cô cắn môi hung hăng nói một câu.

“Vậy tôi để cho cô thấy vô si là thế nào!” Hắn ngay lập tức nắm lấy thắt lưng màu xanh nhạt của cô gỡ xuống, càng thêm rõ ràng thu vào trong mắt hắn.

“Nhìn không ra dáng người của cô cũng không tệ lắm.”

Cô chính là giống như một đĩa thức ăn bày ra trước mặt hắn, hắn sau khi nhìn qua thì lên tiếng nhận xét một chút, mà kế tiếp chính là tư vị sau khi thưởng thức sẽ như thế nào?

“Hạ Thiên Triệu, nếu anh chạm vào tôi, anh sẽ hối hận!” Lần đầu tiên trong ánh mắt của Hàn Nhất Nhất lộ ra tia hung dữ.

“Nguyên lai cô không phải cái gì cũng không quan tâm.” Hắn tựa hồ càng có hứng thú. Chỉ cần khiến cô gái này hơi phản ứng thì hắn liền cho là một chuyện rất thú vị.

Hắn cúi đầu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà chạm vào làn da của cô, Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy một trận choáng váng, ngay lập tức cảm giác buồn nôn từ bụng dưới xông lên tận đỉnh đầu.

“Anh buông ra!” Nhất Nhất không còn sức mà nói.

“Tôi sẽ cho cô biết trở thành đàn bà thì có tư vị gì!” Hắn nhẹ nhàng cắn một cái vào hõm vai của cô.

“Không, không.” Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như rơi vào trạng thái điên cuồng lớn tiếng mà hét lên chói tai. Lời nói của Hạ Thiên Triệu khiến cô nhớ tới cha dượng xấu xa Hàn Chí Viễn, tại sao đàn ông đều xấu xa như vậy?

Phản kháng của cô căn bản không có bất kì ảnh hưởng nào, hắn cường ngạnh mà hai tay dùng lực cố sức đè lại thân thể đang cố gắng phản kháng của cô.

“Buông! Buông! Xin anh buông ra!” Hàn Nhất Nhất lần đầu tiên đối với Hạ Thiên Triệu dùng chữ cầu xin. Khi môi của hắn chạm vào làn da của cô, cô liền nghĩ bán thân so với chết còn khó chịu hơn, so với ăn thịt chó còn buồn nôn hơn (chú thích: Hàn Nhất Nhất cũng không ăn thịt chó :))

Cô ở thời điểm bạo phát của đàn ông mà cầu xin căn bản là vô ích. Bá đạo, lãnh huyết cùng khuynh hướng bạo ngược của hắn đều khiến hắn không thể ngừng lại hành động, ngược lại càng kịch liệt cùng thô bạo hơn nữa.

Không chút lưu tình nào mà xé rách áo lót của cô sau đó ném xuống, một trận gió lướt qua làn da đang run rẩy sợ hãi của cô.

Miệng hắn cắn lên nơi phấn hồng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cô cũng có lúc sẽ khóc sao – P2

“Không muốn. . . Không muốn. . . Đừng. . .” Hàn Nhất Nhất lắc đầu vô lực mà cầu xin.

Hạ Thiên Triệu chỉ là thân thể cứng đờ. Chẳng lẽ hắn như vậy thì kinh khủng sao? Bao nhiêu đàn bà xin để hắn chạm vào họ. Mà cô gái chết tiệt này cư

nhien như thể chán ghét hấn chạm vào cô.

Hấn không tin thành phố này còn có đàn bà sẽ không nghĩ muốn hấn.

“Cô giả bộ sao!” Hấn chỉ lạnh lùng mà phun mấy chữ này

Đàn bà đều là như vậy. Miệng nói không muốn không chừng bên dưới sớm đã nước tràn thành lụt, muốn lụt mềm buộc chặt hấn sao.

Hàn Nhất Nhất từ ánh mắt hấn hiểu được câu xin tha thứ sẽ chỉ làm hấn càng thêm sỉ nhục cô.

Nhưng mà giờ phút này ngoại trừ xin hấn còn có thể có biện pháp ngăn cản nào?

Tay Hạ Thiên Triệu đi tới bên hông của cô. Tay đột nhiên lại dừng. “Hàn Nhất Nhất, tôi nhắc nhở cô lại lần nữa . Nếu lần sau cô dám mặc quần bò nữa, tôi liền chặt hai chân của cô!”

Cô nhìn thấy trong ánh mắt hấn thâm thúy kia phần nộ cũng vội vã.

Đàn ông đều là như thế này, chạm vào phụ nữ, luôn nghĩ đến đều là thân thể.

Cô cắn răng lắm lì, phải giãy dụa nữa. “Nhưng tại sao phải như vậy?”

“Mẹ. . . Mẹ nói phụ nữ thật đẹp là một loại lỗi lầm, chỉ cần biến dạng sẽ không có người lại đến quấy rối. chính là tại sao vẫn là như vậy? Mẹ. . . mẹ nói cho con biết tại sao?” Ở trong lòng cô đau đớn cực độ mà vùng vẫy.

“Xoẹt.” Một tiếng động vang lên. Hạ Thiên Triệu cuối cùng giật lại khóa kéo của cô.

“Mẹ thực xin lỗi!” Cô nhẹ giọng mà nói. Sau đó nhắm hai mắt lại.

Cô hồi hận. Cô nên nghe mẹ nói: ” Không nên nghĩ trả thù.” Nếu cô không trả thù, cô sẽ không đụng tới Hạ Thiên Triệu, lại sẽ càng không có chuyện xảy ra như vậy. Mà tất cả này đều là cô tự rước.

Giờ khắc này nước mắt không tự chủ được mà chảy ra.

Hạ Thiên Triệu thật vất vả cởi quần bò của cô, trong lòng vô cùng không thoải mái. Cô gái này luôn không đem lời hấn nói đặt ở trong đầu. Ngay cả người của hấn cũng dám không để ở trong mắt.

Chân của cô trắng mịn, thân hình đẹp. Tay hấn nâng chân của cô lên đang chuẩn bị đi tháo phòng vệ cuối cùng của cô, Đột nhiên thấy căn phòng tắt cả trở nên im lặng như vậy.

Hấn vừa ngẩng đầu mới phát hiện cô gái Hàn Nhất Nhất này cư nhiên không có gì phản ứng nhắm mắt lại.

Cơ thể hấn nhào vào trên người cô gắt gao mà dán cô.

Đề sát vào vừa nhìn lại phát hiện trên mặt Hàn Nhất Nhất lại lộ hai giọt nước mắt. Hấn lập tức lạnh lùng phân nửa.

“Cô là người chết sao?” Tay hấn giữ chặt mái tóc dài của cô lớn tiếng mà chất vấn

Hàn Nhất Nhất làm như không nghe thấy, nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói. Cho dù là chết, cho dù là cô vì sao muốn đi lấy lòng người đàn ông này. Hấn có điểm nào đáng giá nhất, cô đi lấy lòng đây?

“Chết tiết. . . !” Hấn không chế không được lại mắng một câu thô tục nhưng bằng lòng. Hấn cũng có suy nghĩ nhất thời

Hấn có thể ngay tại chỗ cô làm cho cô mãi mãi đều nhớ rõ giờ khắc này cả đời đều lác trên hấn ả. Nhưng mà hiện tại hấn nhìn nước mắt cô. Hiện tại hấn tuy rằng phần nộ phải muốn giết chết cô. Nhưng hấn đã có một tia lo lắng.

Cô bình tĩnh như thế, không quan tâm như vậy. Có lẽ hấn mạnh mẽ tiến vào sẽ như ý nhưng là mới có thể bức tử cô. Cô gái chết tiết này đối với mạng đã không có quyền luyện rồi. Nếu hấn lại một kích động có lẽ thực sự sẽ. . .

Nghĩ đến ấy, chậm rãi chậm rãi hấn từ trên cơ thể cô đứng lên, phần nộ mà đi tới một bên, cái gì cũng chưa nói.

Hàn Nhất Nhất không thể cho phép, cầm một bộ quần áo bò chạy vào toilet, dùng sức mà nôn mửa. Hấn đứng vào tựa như độc dược làm cho cô sợ hãi, cũng làm cho cô ghê tởm.

Hạ Thiên Triệu nhìn đến cảnh này. Thái dương nổi gân xanh.

Hàn Nhất Nhất cư nhiên dám coi rẻ hấn như thế. Hấn như vậy thì buồn nôn sao? Hấn chạm vào cô một chút cư nhiên còn muốn đi nôn mửa. Đây là phát sinh ở trên người hấn một truyện cười lớn nhất.

“Hàn Nhất Nhất cô chờ Hạ Thiên Triệu tôi nhất định sẽ làm cô đến để xin tôi chạm vào cô!” Hấn vô cùng cảm phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ngăn cản trước

Hạ gia.

“Lão Trương, lão Trương!” Thanh âm già nua mong manh của Hạ Trảm Bằng truyền đến.

“Lão gia, chuyện gì?” Chỉ thấy lão Trương vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt hấn, còn có Dương Tinh phu nhân của ông cùng đi.

“Giúp ta chuẩn bị xe, ta muốn đến biệt thự kia của Thiên Triệu một chuyến.” Hạ Trảm Bằng nói.

“Vâng, lão gia!” Lão Trương sau khi trả lời liền lui xuống đi chuẩn bị xe.

Hạ phu nhân ở bên cạnh có chút nhịn không được mà hỏi: “Lão gia, ông đến biệt thự của Thiên Triệu làm cái gì?” Thanh âm của bà rất nhẹ nhàng mà ở trong mắt Hạ Trảm Bằng người vợ này chính là [đại khí] dịu dàng, nhu tình và cương nghị như vậy cùng tồn tại. Cũng đã nhiều năm như vậy, vị trí Hạ phu nhân vẫn giữ nguyên không thay đổi.

“Nghe nói Thiên Triệu ở sông bạc mua một người phụ nữ, thậm chí còn nghe nói nó còn để người phụ nữ kia chém vào tay một người anh em. Mới mấy ngày không thấy nó trở về, ta nghĩ phải đi [hỏi hỏi] người phụ nữ này.” Hấn không nhanh không chậm nói, giữa đầu lông mày lại có một chút bất mãn, đứa con trai này luôn luôn phóng túng thành thói quen.

“Một người phụ nữ có gì tốt, Thiên Triệu cũng đã cưới tám người vợ, lẽ nào ông còn để ý nó lấy thêm một người nữa?” Trên miệng bà tuy rằng vẫn đậm phong khinh mà nói nhưng ở trong lòng lại lo lắng. Mặc kệ người được gọi là Hàn Nhất Nhất là ai, trước khi lai lịch của cô ta còn chưa tra ra rõ ràng bà cũng không muốn Hạ Trảm Bằng gặp cô ta.

Cuộc sống riêng của Thiên Triệu quá bừa bãi. Tuy rằng nó trên sự nghiệp giành được thành tựu rất lớn thế nhưng ta đối với đứa con trai còn không rõ. Huống chi lão cũng già rồi, có đôi khi muốn cùng người thân trò chuyện nhiều hơn. Tuổi tác càng lớn, tàn nhẫn trên người Hạ Trảm Bằng cũng càng ngày càng giảm.

“Lão gia, như vậy đi. Chuyến đi này để tôi thay ông đi vậy.” Bà thân mật đưa tay đặt lên cánh tay hấn ôn nhu mà nói.

“Không có việc gì ta tự mình đi một chuyến, dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì.” Hấn khéo léo từ chối.

“Một lão gia như ông mà đi không chừng còn hù dọa cô gái kia, tâm tư của phụ nữ thế chính ông còn không biết. Trước tiên, tôi đi xem tình hình rồi trở về nói lại với ông.” Ý cười của bà càng thêm đậm mà bất an trong lòng bà lại càng rõ ràng.

“Ta thật kinh khủng như vậy sao?” Hạ Trảm Bằng nghi ngờ hỏi.

“Thề lực của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Huống chi, lão gia, ngài từng là người khiến cho hắc đạo khuấy đảo, phụ nữ như tôi đi càng hợp tâm tư của phụ nữ hơn, tinh tế hơn. Tin tưởng tôi đi, Trảm Bằng.” Một câu cuối cùng bà nhẹ nhàng gọi tên của hấn.

Hạ Trảm Bằng do dự một lúc chung quy vẫn còn chần chờ, chỉ có điều ý kiến của Hạ phu nhân.

“Vậy được rồi, hỏi thăm sức khỏe, thăm dò cô gái kia một chút. Nếu như không thích hợp thì sớm làm cho cô ta rời khỏi Thiên Triệu. Hiện tại trong bang, ta đã rất bất an, ta cũng không muốn lại vì phụ nữ làm sinh chuyện thị phi.”

“Yên tâm, tôi biết đúng mực.” Hạ phu nhân trấn an trước.

Trong mắt Dương Tinh hiện lên một tia sợ hãi, trực giác của phụ nữ nói cho bà chính xác lai lịch của cái người gọi là Hàn Nhất Nhất. Trên thế giới này thực sự có hai người xa lạ lớn lên giống nhau đến như vậy sao?

“Hàn Chân, Hàn Chân, lẽ nào năm đó đứa bé không chết, Hàn Nhất Nhất chính là con của người lưu lại.”

“Hàn Nhất Nhất, cầu xin cô chỉ là một người bình thường, con gái của gia đình bình thường thôi. Đừng ép ta, nghìn vạn lần đừng ép ta.” Dương Tinh từng bước một hướng tới chiếc xe lão Trương đang chuẩn bị, trước khi đi lên xe còn quay đầu lại nhìn Hạ Trảm Bằng mỉm cười một cái.

Người đàn ông vừa lãnh huyết vô tình vừa độc ác trước kia, hấn cũng bắt đầu già rồi. Mà người đàn ông này, bất luận tương lai trở nên như thế nào thì

trong lòng Dương Tinh, hẳn thủy chung như một, là người đàn ông bà yêu nhất, là người chồng duy nhất của bà.

Chiếc xe hướng về phía biệt thự của Hạ Thiên Triệu chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nhất định phải giúp mình!

“Nhất Nhất. . . Nhất Nhất. . .” Một thanh âm đáng yêu truyền tới. Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu thấy Uông Giai Trùng mang theo ý cười. Sắc mặt, cả người sức sống phơi phơi rạng rỡ. Loại sức sống này làm cho người ta vui tai vui mắt. Thoạt nhìn cô ta càng thêm diễm lệ.

“Giai Trùng.” Hàn Nhất Nhất tìm cách tươi cười chào đón cô ta.

“Trông thấy mình vui mừng không?” Cô ta nắm hai tay của cô, mang chút làm nũng nhỏ.

“Vui mừng.” Cô ngắn gọn nói hai chữ, vẻ mặt không giấu nổi sự mệt mỏi.

“Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Uông Giai Trùng nhạy cảm, lập tức khẩn trương hỏi han.

“Không có chuyện gì. Chẳng qua là mình ngủ ít có hơi đau đầu. Bạn đã đến rồi mình sẽ không buồn chán như vậy.” Cô mang theo ý cười cúi đầu mà nói.

“Không có việc gì là tốt rồi. Thiên Triệu có khi dễ bạn không? Nếu anh ấy khi dễ bạn, bạn nhất định phải nói cho mình biết. Mình sẽ giúp bạn!” Cô ta nghiêm nhiên coi mình là bạn gái Hạ Thiên Triệu

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Uông Giai Trùng rất nhanh lâm vào lưới tình. Trong lòng có chút tư vị không vui.

“Giai Trùng. Bạn khẳng định nhất định phải yêu người đàn ông Hạ Thiên Triệu như vậy sao?” Hàn Nhất Nhất chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại một lần.

“Đương nhiên. Mặc kệ Thiên Triệu có bao nhiêu phụ nữ. Nhưng chỉ cần anh ấy nguyện ý đem mình đặt ở bên người anh ấy, đã đủ rồi.” Hai tay cô ta phối hợp vẻ mặt ngọt ngào.

“Anh ta lấy vợ thứ tám. Hơn nữa bên ngoài không chừng còn có phụ nữ khác. Nếu bạn thật sự thương anh ta, bạn bằng lòng cùng nhiều phụ nữ như vậy chia sẻ anh ta sao?” Hàn Nhất Nhất nói thẳng vào chỗ đau quan trọng.

“Cho nên bạn nhất định phải giúp mình, Nhất Nhất!” Uông Giai Trùng lại một lần mà thỉnh cầu cô.

“Mình cái gì cũng có thể làm. Mình chỉ là anh ta mua tới giúp việc. Cô thật sự không nghĩ đem toàn bộ chân tướng sự thật nói cho Uông Giai Trùng. Cô sợ cô ta sẽ hiểu lầm. Thậm chí sẽ càng thêm khó chịu, ngay cả liên quan cô cũng sẽ không hề để ý dấn nát trái ngược nhau. Trong lúc nguy hiểm cô lựa chọn giữ gìn tình bạn.

“Mình nghĩ đem cô vợ thứ chín mà hiện tại là đối thủ lớn nhất của mình, là người mẫu Kily. Chỉ cần mình có thể thắng, mình có khả năng ngay sau đó thành vợ thứ chín.

Trong mắt Uông Giai Trùng tất cả đều là hy vọng cùng chờ mong. Hàn Nhất Nhất nhìn, lòng càng thêm chua xót nhưng là tình yêu của phụ nữ, cô không cách gì thuyết phục cô ta đừng ôm hy vọng với Hạ Thiên Triệu.

“Anh ta không chỉ có đã từng mang Kily trở về, anh ta đã từng mang phụ nữ khác trở về. Đối với loại đàn ông như anh ta mà nói, phụ nữ thậm chí ngay cả vợ đều chính là quần áo.” Hàn Nhất Nhất nói sự thật. “Bạn khẳng định người đàn ông như vậy sẽ dừng lại trên người bạn sao? Anh ta thật sự phù hợp bạn sao? Giai Trùng cứ phải mù quáng thế sao?

Uông Giai Trùng buông cánh tay Hàn Nhất Nhất ra.

“Không thể. Mình đã muốn là phụ nữ của Thiên Triệu, mình chỉ gả cho anh ấy.” Cô ta cố chấp đáp trả.

Hàn Nhất Nhất thật không ngờ Uông Giai Trùng cư nhiên tình sâu như vậy. Hơn nữa khẳng định một mực này đến cuối cùng là hạnh phúc vẫn là bất hạnh.

“Nhất Nhất. . . Mình xin bạn. Bạn cùng Thiên Triệu nói. . . nói bạn muốn. . . muốn mình cùng bạn đứng ở nơi này được không?” Ánh mắt cô ta như nước mang theo nước mắt giống như sẽ rơi xuống dưới.

“Giai Trùng. . . Bạn điên rồi!” Nơi này chính là một nơi ác ma. Tại sao bọn họ cứ muốn bước vào?

“Mình nghiêm túc. Bạn cũng biết hiện tại bên người Thiên Triệu nhiều phụ nữ. Mà mình nếu muốn đánh bại phụ nữ khác. Chuyên thứ nhất chính là muốn gần anh ấy nhất.

“Việc này mình không có cách nào khác giúp bạn cũng không có thể giúp bạn.” Hàn Nhất Nhất trực tiếp cự tuyệt, biết rõ là cái hố lừa, cô nhảy tiến vào liền tuyệt đối không làm cho Giai Trùng lại nhảy dựng lên.

“Tại sao? Chẳng lẽ bạn thật sự liên hy vọng mình trở mặt chịu khổ sao? Trở mặt nhìn thấy mình yêu người đàn ông mỗi ngày mang vợ khác nhau sao? Bạn liền chán ghét mình gả cho Thiên Triệu có phải hay không bạn cũng yêu anh ấy? Sợ mình đoạt với bạn cho nên. . .

“Giai Trùng. Bạn nói vậy bịa gì đó.” Hàn Nhất Nhất có chút tức giận nói. Ý tốt của cô lại bị bạn tốt biến thành ác ý, thậm chí khuất biết điều thật

“Thiên Triệu ngoại trừ nhiều phụ nữ một chút. Anh ấy là vĩ đại như vậy. Chẳng lẽ bạn sẽ không có động tâm quá sao? Nếu không phải bạn động tâm vì cái gì bịa không muốn giúp mình chứ?”

Hàn Nhất Nhất có chút không nói gì mà nhìn cô ta. Ngay cả giải thích bọn họ cảm thấy được là một loại mệt mỏi nhưng là cô lại không nghĩ làm cho chị em tốt nhất hiểu lầm.

“Giai Trùng thật sự không phải mình nghĩ như vậy. Mình không có khả năng sẽ thích cái loại đàn ông này. Mình thích đàn ông nhất định là chỉ thích một mình mình. Nếu bạn không tin mình, mình cũng không có biện pháp.” Hàn Nhất Nhất thực sự trả lời cô ta. Trong lòng Hạ Thiên Triệu chính là một ác ma. Khi hắn chạm vào thân thể cô, khi cô cảm thấy được hắn cùng cha nuôi Hàn Chí Viễn ghê tởm giống nhau. Cô lại như thế nào lại yêu người đàn ông như vậy chứ?

“Vậy bạn đồng ý giúp mình!” Ưông Giai Trùng vui vẻ hỏi han.

“Mình đồng ý giúp bạn. Nhưng Hạ Thiên Triệu có thể đồng ý hay không, mình không khẳng định. Dù sao mình chỉ là một người giúp việc trong lời nói sẽ không có ích.

“Thật tốt quá. Thật tốt quá. Mình chỉ biết bạn sẽ giúp tôi. Bạn nhất định sẽ giúp mình!” Cô ta vui vẻ ôm Hàn Nhất Nhất lộ ra nụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Hàn Nhất Nhất quay lại ôm Ưông Giai Trùng, mặc kệ kết quả thế nào cô chính là thật lòng mong muốn Giai Trùng có thể vui vẻ hơn, có thể hạnh phúc mà cùng người mình yêu sống trọn đời.

Cô nhẹ nhàng ngừng đầu đã thấy ánh mắt sắc bén của một người phụ nữ đang nhìn về phía mình.

“Hạ phu nhân!” Cô nhẹ nhàng đẩy Giai Trùng ra, nhẹ giọng gọi Hạ phu nhân, trên mặt Hạ phu nhân đầy vẻ châm chọc lộ ra một cái xoáy đồng tiền rất đẹp

Ưông Giai Trùng vừa nghe đến ba chữ Hạ phu nhân này, ngực cũng căng thẳng theo. Thế nhưng mẹ của Hạ Thiên Triệu là người vô cùng quan trọng liền nhanh chóng quay người lại mỉm cười mà lễ phép nói: “Hạ phu nhân, xin chào.”

“Cô, một người hầu cư nhiên dám dẫn người vào trong, cư nhiên còn ở nơi này ngang nhiên mà ôm ấp. Có phải lần trước ta nói còn chưa rõ ràng không.” Bà ta thừa cơ hội giận tím mặt.

Ưông Giai Trùng thấy tình thế không ổn, vội vàng bước lên phía trước giải thích, “Hạ phu nhân, mọi chuyện đều không phải giống bà tưởng tượng.”

Thanh âm của cô ôn nhu mà ngọt ngào, ý cười trên mặt như gió mùa xuân, đúng vẻ tôn kính người khác.

“Cô là ai?” Hạ phu nhân theo bản năng đề phòng.

“Cháu là bạn gái của Thiên Triệu, cháu chỉ là vì lịch sự mà cho cô ấy một cái ôm thôi, không nghĩ đã kinh động đến phu nhân, mong người đại nhân không chấp nhặt kẻ vãn bối.” Cô thông minh mà lấy lòng, nhắc nhở chính mình phải biết tận dụng cơ hội mà leo lên bậc thang này.

“Bạn gái của Thiên Triệu không phải tên Kily sao? Sao đã thay đổi rồi?” Hạ phu nhân cũng không có cho cô nhiều mặt mũi, nhưng cũng không có nổi giận, im lặng không hỏi nữa mà nhìn cô vài lần, quả là xinh đẹp thuận mắt.

“Cháu gần đây mới qua lại với Thiên Triệu, nếu như phu nhân có chỗ nào không thích cháu cháu có thể thay đổi.” Cô ta hèn mọn mà thành khẩn nói.

“Cô tên là gì? Ba mẹ cô làm cái gì?” Hạ phu nhân hỏi.

“Cháu là Ôn Giai Trùng, tập đoàn thực phẩm Ôn gia thị là của nhà cháu.” Cô ta nhẹ nhàng giới thiệu.

“A, thì ra là Ôn tiểu thư.” Bà ta coi như vừa lòng nói.

“Nếu như phu nhân có cần gì, tập đoàn thực phẩm Ôn gia thị nguyện dốc toàn lực đáp ứng.”

Ôn Giai Trùng trở lên khác lạ, phải nói là trở thành vô cùng nhu thuận, Hàn Nhất Nhất đứng một bên nhìn, cảm thấy Giai Trùng thật không giống với người trước đây mà cô quen, có chút quá khoe khoang? Hay là cô ấy muốn lấy lòng Hạ phu nhân? Thực sự là tình yêu có thể hoàn toàn thay đổi một người.

“Được, nếu có tôi nhất định sẽ báo cho Ôn tiểu thư.” Hạ phu nhân nhàn nhạt đáp lại, theo đó là một nụ cười. Ngược lại hỏi: “Hàn Nhất Nhất ba mẹ của cô làm cái gì?”

Hàn Nhất Nhất nghe được câu hỏi, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Ôn Giai Trùng biết Hàn Nhất Nhất không muốn hỏi lại những chuyện thống khổ này, không khỏi thay cô trả lời: “Hạ phu nhân, cháu đã biết Nhất Nhất từ nhỏ, cháu có thể trả lời thay cô ấy.”

“Hai người đã quen biết từ nhỏ sao?” Tin tức này làm cho Hạ phu nhân cực kỳ kinh ngạc, lòng kim không được mà nhìn thẳng vào khuôn mặt của Ôn Giai Trùng, không ngờ rằng vài tin tức ngoài ý muốn có thể thu được từ cô gái này.

“Mẹ của Nhất Nhất là sống ở nhà cháu, cho nên từ nhỏ cháu đã quen biết.” Cô ta thành thực trả lời.

“Vậy còn ba thì sao?” Hạ phu nhân tiếp tục truy hỏi.

“Ba của bạn ấy. . .” Ôn Giai Trùng có chút không biết phải trả lời thế nào, vạn nhất nếu lừa dối sau này Hạ phu nhân biết được cô phải làm sao để lấy lại tín nhiệm của bà đây? Nếu như nói ba cô ấy là dân cờ bạc không phải là lần nữa rạch miệng vết sẹo của Nhất Nhất sao, chuyện tàn nhẫn này cô có chút không đành lòng.

“Ba của tôi sớm đã chết, mẹ nói khi tôi sinh ra không được bao lâu thì đã chết vì tai nạn xe cộ.” Hàn Nhất Nhất lạnh lùng trả lời, trong ánh mắt không có chút cảm tình nào.

Hạ phu nhân cảnh giác nhìn về phía cô: “Vậy mẹ cô hiện tại ở đâu, làm cái gì? Nếu có thể tôi rất muốn nhìn thấy mẹ của cô, bởi vì cô là quản gia của Thiên Triệu, mặt khác tôi rất đề ý đến an toàn của nó.”

Hạ phu nhân thân nhiên đưa ra vấn đề như đây là điều hiển nhiên vậy.

“Mẹ tôi một tháng trước đã chết, mẹ tôi tên là Hàn Phong.” Mắt cô gât giấu nước mắt.

Hạ phu nhân thấy vậy cũng không có truy hỏi tiếp nữa, nhìn cô giống người đó như vậy, đuôi lông mày trái có một cái nốt ruồi, khi cười có một nụm đồng tiền, tất cả khuôn mặt đều có thể giống đến như vậy, bà không tin đây chỉ là trùng hợp.

“Ôn tiểu thư cô theo tôi qua đây một chút đi.” Hạ phu nhân nói xong những lời này thân thể liền hướng bên ngoài đi ra.

Ôn Giai Trùng dâng lên một trận kích động, quay đầu lại giơ tay làm biểu tượng OK với Nhất Nhất, sau đó hưng phấn đuổi theo Hạ phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chúng ta đi nghỉ đi

Từ chỗ Ôn Giai Trùng, Hạ phu nhân biết mẹ Hàn Nhất Nhất là người hầu nhà bọn họ. Không biết chữ nhưng bộ dạng vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng trên mặt của bà cũng không có lúm đồng tiền cùng nốt ruồi.

Từ đó bà cũng biết Hàn Nhất Nhất không có cha. Cha dượng cô là người thích cờ bạc, thua thì uống rượu, uống hết rượu là bắt đầu lấy mẹ con Hàn Phong trút giận.

“Hàn Nhất Nhất cô cùng Hàn Chân thật sự một chút quan hệ đều không có sao? Nếu không có tại sao bộ dạng cô giống cô ta như thế. Ngay cả hai đặc trưng lớn đều giống nhau như vậy?” Hạ phu nhân trên đường về nhà vẫn không thể bình tĩnh. Chỉ cần tưởng tượng đến khuôn mặt Hàn Nhất Nhất là nhớ đến khuôn mặt Hàn Chân. Bà liền cảm thấy trong lòng hoảng sợ bất an.

“Lão Trương sắp xếp một chút, ta cùng ông chủ đi Bỉ một chuyến.” Bà nhẹ giọng ôn hòa mà nói.

“Phu nhân. Xin hỏi bà muốn đi lúc nào?” Lão Trương hỏi

“Ngày kia.” Bà trả lời ngắn gọn

“Vâng, phu nhân.”

Xe bắt đầu trên đường trở về biệt thự Hạ gia.

Hạ Trảm Bằng mặc áo ngủ nằm ở giường, còn có Hạ phu nhân cũng mặc áo ngủ

“Hôm nay bà đến xem cô gái kia không?” Hạ Trảm Bằng mở miệng hỏi.

“Thấy được.”

“Vậy thế nào?”

“Bộ dạng cô ta rất xấu. Trên mặt có một vết sẹo dài. Thế nhưng Thiên Triệu đối với cô ta giống như có chút hứng thú, không rõ đưa con nghĩ như thế nào. Nhưng giữ cô gái như vậy ở bên người dù sao cảm thấy có chút bất an.” Bà xoa bóp thái dương một chút, có hơi đau đầu mà nói

“Nếu là như thế này. Vậy cho chút tiền khiến cô ta đi càng xa càng tốt.” Hạ Trảm Bằng bất ngờ trả lời.

“Việc này thì giao cho tôi tới giải quyết. Ông đừng bận tâm, mới đây một chuyện của ba bang hội đã rất phiền cho ông.” Hạ phu nhân ôn nhu mà khuyên giải. “Trảm Bằng, ông đã rời khỏi xã hội đen. Về sau cũng đừng quan tâm chuyện ba bang hội nữa. Ông đồng ý theo tôi đi Bỉ xem chị cả, nhưng đến bây giờ ông cũng không theo tôi đi”

Hạ Trảm Bằng thấy Hạ phu nhân có chút ưu oán. Trong lòng có một tia dao động. “Ừ. Tôi đáp ứng bà!”

“Chúng ta đây ngày kia đi được không?” Bà nhân cơ hội hỏi. Trên mặt tràn đầy vui vẻ.

“Có phải quá nhanh hay không? Chuyện tình cô gái kia còn không có xử lý tốt đã đi sao?” Hạ Trảm Bằng có chút bất định hỏi han.

“Yên tâm đi, có tôi ra tay. Ngày mai có thể đối phó. Hiện tại tôi thăm nghĩ thoải mái mà cùng ông chơi một ngày. Chúng ta đã rất nhiều, rất nhiều năm không có đi ra ngoài, không nên cự tuyệt tôi được không?” Trong mắt bà lộ ra ôn nhu cùng tình yêu nồng đậm

“Được!” Hạ Trảm Bằng nhìn vợ chờ mong không đành lòng cự tuyệt nữa. Vì thế rất dễ chịu mà nhận lời.

“Trảm Bằng. Cảm ơn ông!” Nói xong bà tựa đầu chôn ở trước ngực ông khẽ nhẹ tay chạm vào thân thể ông.

Bà chậm rãi thế, nhưng nghe được tiếng thở dốc của Hạ Trảm Bằng. Bà rõ ràng biết loại thở dốc này ý nghĩa sao. Vợ chồng nhiều năm như vậy đối với bản thân ông, bà vẫn là biết rõ.

Lúc này đây, ý nghĩa du lịch không phải quá nông cạn, không chỉ có thể kích thích đến Ngải Châu Bích mà đối với Hàn Nhất Nhất bà có biện pháp rất tốt đi đối phó. Nghĩ đến đây trong lòng của bà cũng không khỏi một trận vui vẻ, thân thể cũng cao hứng theo.

biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Hàn Nhất Nhất rất tỉ mỉ mà lau chùi sàn nhà, mặc dù cái sàn nhà này bản thân nó vẫn không nhiễm một hạt bụi nhưng theo thói quen cứ đến đúng giờ cô lại đem công việc này ra làm một lần.

Cô ở đây, cô không muốn thiếu nợ hán bất luận cái gì, mặc kệ bọn họ có coi trọng công việc mà cô đã làm hay không.

“Hàn tiểu thư đã đến giờ dùng bữa trưa.” Một người bảo vệ mặc Âu phục màu đen đi đến gần, mang theo mùi hương của com đặt lên bàn trà.

“Anh để đó đi, hiện tại tôi không có muốn ăn.” Hàn Nhất Nhất khẽ mỉm cười đáp lại, thanh âm thản nhiên như nước.

“Hạ tiên sinh có lệnh, đúng giờ Hàn tiểu thư phải ăn com, xin cô đừng làm khó chúng tôi.” Người bảo vệ mặc đồ đen thành thực trả lời.

Thân thể Hàn Nhất Nhất trong nháy mắt đã cứng đờ lại, cái tên Hạ Thiên Triệu rốt cục đang có âm mưu gì, mang cô về đây, giam cầm như tù nhân, hiện tại việc gì của cô cũng muốn quản, có phải hán quá quá đáng rồi hay không?

Người bảo vệ mặc đồ đen thấy cô không có trả lời vẫn như trước không nản: “Hàn tiểu thư, mời dùng, đừng làm khó tôi, xin hãy dùng com”

Hàn Nhất Nhất không ăn cơm, người bảo vệ mặc đồ đen cũng đứng ở tại chỗ bất động.

Giăng co một hồi Hàn Nhất Nhất ngồi xuống bàn trà, mở đồ ăn ra, hương vị thức ăn lan tỏa bốn phía.

“Được, tôi ăn.” Cô hờ hững đáp lại.

Hàn Nhất Nhất ăn một vài miếng, phát hiện người bảo vệ vẫn là không động, lòng có chút khó chịu “Anh có thể đi rồi.” Cô thật sự không quen khi ăn mà có người gắt gao nhìn mình, như thế làm cho cô càng thêm mất tự nhiên.

“Cô ăn xong tôi nhất định lui ra.” Bảo vệ không vội vàng trả lời.

“Đây cũng là mệnh lệnh của Hạ tiên sinh sao?” cô lạnh lùng hỏi lại.

“Không phải thế nhưng Hạ tiên sinh có nói qua, mỗi bữa phải đợi khi cô ăn xong mới có thể đi.” Bảo vệ rất thành thực mà trả lời, hẳn không có phải đi, ý là cứ đứng một bên mà chờ.

Hàn Nhất Nhất không có nói nữa, tiếp tục cúi đầu ăn những thứ mà cô cũng không biết nó là cái gì, đến khi một miếng cũng không còn mới buông đũa.

Bảo vệ rất chủ động mà thu thập cặp lồng.

“Không cần, để tự tôi là được.” Hàn Nhất Nhất không suy nghĩ gì vội nói.

“Đây là bổn phận của tôi.” Nói xong hắn trực tiếp đem mọi thứ cầm đi ra ngoài không hề quay đầu lại.

Hàn Nhất Nhất có chút buồn bực mà ngồi ở trên sô pha, đến tột cùng Hạ Thiên Triệu lại đang có chủ ý gì? Một hồi coi cô là nữ hầu, một hồi lại làm như chủ nhân không chừng sau này hắn nổi hứng lại biến cô thành cái dạng gì không biết.

Hàn Nhất Nhất đang suy nghĩ kế tiếp cô phải làm thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Uông Giai Từng giao cho cô, đồng thời cũng phải hoàn thành thật tốt những việc mà Hạ Thiên Triệu giao cho.

Nghĩ nghĩ một hồi, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền ngã người xuống sô pha, mắt không thể chịu được nữa dần dần nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Sao cô có thể có cảm giác như thế được

Hạ Thiên Triệu vừa vào phòng, không có một chút ánh sáng. Trong lòng có chút buồn bực khó hiểu. Tuy rằng Hàn Nhất Nhất bình thường không thích ánh sáng nhưng ít ra sẽ có tia sáng. Lúc này một chút ánh sáng gì cũng không có.

Hắn thử hướng sô pha đi đến. Hai bước trước vẫn có chút không thích ứng, nhưng ngay sau đó ánh mắt hắn rất nhanh liền thích ứng với màn đêm.

Quả là như hắn dự đoán, Hàn Nhất Nhất đang co người nằm ở trên sô pha. Nhưng lúc này đây cô không giống trước kia tròn tròn mắt ngẩn người. Giờ phút này cô ngủ yên ở sô pha trong góc phòng, giống như một mỹ nhân ngủ say khiến người ta phải yêu thương.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếu đến trên người Hàn Nhất Nhất, đẹp như vậy.

Lông mi thật dài, cái trán, mí mắt cùng vẻ mặt lãnh đạm của cô. Tuy rằng cô thường xuyên rất im lặng nhưng giờ phút im lặng này đặc biệt thấm nhập vào lòng hắn.

Tay hắn không tự chủ với đến tóc cô nhẹ nhàng mà vuốt về mái tóc như mây của cô. Hắn nghĩ, thời khắc như thế này làm cho hắn thỏa mãn. Loại thỏa mãn này, làm cho hắn vừa lòng, đồng thời đã khiến dẫn dao động với cô gái chán ghét cùng vô tình này.

Đường như cảm nhận được có người quấy rầy giấc mơ đẹp của cô. Lông mày của cô có chút nhíu lại, Hạ Thiên Triệu bản năng thu tay về.

Sườn mặt Hàn Nhất Nhất có vết sẹo dài kia không chút khách khí mà đối diện Hạ Thiên Triệu.

Trong lòng hắn có chút đau, không phải vì vết sẹo kia xấu xí đến cỡ nào mà là hắn đau vì những đau đớn mà cô phải chịu khi vết sẹo kia khắc trên mặt

cô.

“Có phải có nhiều người từng khi dễ cô hay không?” Trong lòng hắn khẽ hỏi.

Thân thể hắn không tự chủ được mà tới gần cô. Bờ môi của hắn nhẹ nhàng mà di tới tiếp cận dừng ở trên vết sẹo của cô. Từ trên khuôn mặt khẽ hôn thẳng đến phía dưới vết sẹo.

Nguyên tưởng rằng như vậy là đủ, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đem nụ hôn dừng ở trên viền môi của cô.

Thực mềm mại. Hắn có chút luyến tiếc, nhanh như vậy đã phải rời đi.

Cứ như vậy bờ môi của hắn dừng ở trên cánh môi của cô. Ánh sáng ngoài cửa sổ phản chiếu bóng dáng bọn họ lên tường, đẹp mà thanh tĩnh. Bản năng tình cảm phản ứng, bờ môi của hắn không tự chủ được cảm xúc dâng lên. Hắn sốt ruột mà muốn việc này. Hôn sâu thêm, sâu thêm lại sâu thêm.

Đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng mà khiêu mở hàm răng đang mím chặt của cô. Hàn Nhất Nhất giống như một nằm mộng. Cô vô lực phản kháng, cô muốn tỉnh lại. Chính là mất ngay cả một chút cũng không mở ra được, chỉ có thể theo bản năng phối hợp.

Cảm nhận được cô khẽ mở cánh môi đỏ thắm. Trong lòng hắn một hồi rung động, hưng phấn càng thêm dâng lên.

Nụ hôn của cô thật thơm mát. Đây là phản ứng trực tiếp nhất mà hắn thấy được, Hạ Thiên Triệu hắn chưa bao giờ thích hôn phụ nữ. Chính là cô lại làm cho hắn không thể tự chủ được mà muốn càng nhiều.

Thân thể hắn dán càng chặt vào cô. Hắn chậm rãi hôn từ nhẹ rồi tăng thêm lực, từ ôn nhu trở nên mãnh liệt. Thậm chí tay hắn cũng bắt đầu trở nên không an phận.

Hàn Nhất Nhất chưa hề tỉnh táo. Tình trạng mơ hồ chỉ có thể mặc hắn dúi dấm.

Tay hắn luồn vào trong quần áo của cô. Từ dưới hướng lên trên nơi cao ngất, cảm nhận được nơi đầy đặn của cô, mềm mại của cô.

“Uhm” Trong lúc ngủ mơ cô cứ nhiên khẽ phát ra tiếng than nhẹ.

Tay Hạ Thiên Triệu ngừng lại, thể nhưng lập tức càng thêm điên cuồng. Nhưng là một tiếng than khẽ này lại làm cho suy nghĩ của hắn có chút thay đổi.

“Hóa ra cô cũng không phải không có cảm giác. Lúc trước cô tất cả đều là giả bộ, cô đã muốn sau khi tỉnh lại sẽ tiếp tục giả bộ ra đáng tiểu thư lạnh nhạt kia của cô, bốn thiếu gia liền cùng cô chơi đùa!”

Cảnh đẹp trước mắt lại biến thành một loại dục vọng khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Bàn tay của hắn trần trọc di chuyển trên cơ thể của cô, ôn nhu mà bạo ngược chạm vào. Đây là lần đầu tiên hắn như vậy, có tâm tình mà đi lấy lòng cơ thể của một người phụ nữ.

Hắn muốn xem cho rõ cô gái có vẻ bề ngoài lãnh đạm này rốt cuộc bên trong phóng túng cỡ nào.

“Đừng.” như bản năng miệng cô phát ra một tiếng.

“Thì ra, cô đã tỉnh!” Rõ ràng nụ cười của hắn càng thêm tà ác, tay hắn thậm chí bắt đầu chậm rãi trượt tới nơi mẫn cảm của cô.

Giấc mơ của Hàn Nhất Nhất bắt đầu trở nên rất rối loạn, cảm giác có người lấy tay bóp cổ cô. “Cô phải tỉnh lại, phải tỉnh lại.”, cô không ngừng truyền suy nghĩ đó đến bản thân.

Cơ thể cô đột nhiên run rẩy từng cơn. Từ trong cổ họng, âm thanh không kiềm chế được lại phát ra.

“Rất hương thụ phải không?” Bàn tay hắn không nhận được càng dò xét càng rõ hơn nữa, ngón tay khô ráo của hắn từ từ trở nên có chút ướt át.

Bản chất của phụ nữ đều như nhau, phản ứng của cơ thể bao giờ cũng sẽ bán đứng lời nói của cô ta. Xem ra bản lĩnh của cô cũng chỉ có vậy thôi, hắn coi thường là hiển nhiên.

Tư tưởng của cô tựa như là thâm căn cố đế ăn nhập vào hành động của cô, cô muốn đè nén chính mình, nhưng khát cầu hiện tại tựa như có vật gì đang gãi ngứa cho cô, cô muốn biết đến tột cùng là mình muốn cái gì.

“Thì ra, cô cũng có thể ẩm ướt như vậy?” Thanh âm trầm thấp của hắn có chút kiềm nén, thân thể của hắn dưới phản ứng của cô mà một tay hắn vội vã cởi quần áo của chính mình.

“Ừm”

Ngón tay của hắn khéo léo ở nơi tư mật của cô xoay chuyển một vòng.

“Buông, buông.” Hàn Nhất Nhất đột nhiên sợ hãi kêu lên, đôi mắt đột nhiên mở to.

Cô thấy thân trên của Hạ Thiên Triệu sắp tiếp cận cơ thể của cô, từ trong mắt Hàn Nhất Nhất lộ ra tơ máu.

“Anh, đồ hỗn đản, anh sao có thể làm như vậy?” Hàn Nhất Nhất đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

“Cô không phải cũng thích như vậy sao? Cô còn giả bộ làm gì?” Hắn áp chế âm thanh đang cùng cực dồn nén, phối hợp mà đáp trả. “Cô biết cơ thể của cô có bao nhiêu hương thụ không? Cô có thể cảm nhận được có bao nhiêu ẩm ướt không?” Ngón tay của hắn lại hời hợt di chuyển một chút nữa.

“Anh.” Hàn Nhất Nhất đối với phản ứng của cơ thể mình cảm thấy thực nhục nhã, vô sỉ, đối với hắn càng phẫn nộ.

“Còn muốn thêm nữa hay không?” Hắn tà ác mà nhìn tia lửa trong mắt cô bùng cháy.

“Anh buông ra! Lập tức buông ra!” Hàn Nhất Nhất vừa then vừa vội.

“Tôi hiểu ý tứ của cô, tôi lập tức bắt đầu, đừng nóng vội!” Hạ Thiên Triệu càng thêm chăm chọc cô, quần của hắn cũng được cởi xuống, nhìn hắn hoạt động một tay rất nhanh nhẹn. Bàn tay đặt ở bên dưới của cô, hắn tuyệt đối sẽ không rút ra như ý muốn của cô.

“Anh vô sỉ, dê hèn.” Hàn Nhất Nhất bị chèn ép, ngay khi cô vừa nhấc đầu liền phát hiện thân thể hắn đã quay về phía cô đồng thời đối diện với cô là bộ phận cao cao trọng yếu của hắn.

Kích thích chiếm đoạt mãnh liệt này khiến cô nảy sinh hình ảnh chán ghét trong lòng, mà tay của hắn lại càng càn rỡ hơn nữa. Cơ thể của cô có cảm giác đau nhức, mỗi lần truyền xuống dưới đều khiến cô vừa đau vừa chua xót.

“Tôi van cầu anh, đừng như vậy nữa có được không?” Ngay cả nước mắt ủy khuất của cô cũng rơi xuống, nếu như hắn còn một chút nhân tính thì hắn nên dừng ngay động tác trong tay hắn.

“Cô cho là nước mắt của cô có thể lừa tôi sao? Cô không nhìn thấy phản ứng của cơ thể cô với trò chơi này cũng không tồi sao, thể là đủ rồi, đàn bà phải biết chừng mực khi nào là đủ.” Hắn lạnh lùng đáp lại.

Hàn Nhất Nhất đối diện với đôi mắt vô tình của hắn cũng không nói nữa mà nhắm vào bả vai của hắn, hung hăng cắn mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Không thể nói gì với lần đầu tiên

Hàn Nhất Nhất không nói gì nữa đối diện ánh mắt vô tình của hắn. Mà là đối với bờ vai của hắn cô cũng càng hung hăng mà cắn xuống không chút giữ sức.

Hạ Thiên Triệu đau đến muốn hét to lên. Cô gái chết tiệt này cư nhiên có thể như dã thú.

Hàn Nhất Nhất vẫn là cứng đầu cắn không tha, một khi hắn không rời đi, cô sẽ không có ý định muốn buông ra, tiếp tục cắn hắn.

Hạ Thiên Triệu bị Hàn Nhất Nhất chọc giận như vậy. Tay dùng sức từ phía sau túm chặt mái tóc dài, ý đồ làm cho cô biết đau mà nhả ra. Mà Hàn Nhất Nhất cứng đầu thà rằng chính mình đau chết cũng không nguyện ý làm cho hắn thực hiện được.

“Nếu cô không buông ra, tôi sẽ cho cô bị chết rất thảm!” Hạ Thiên Triệu nghiến răng uy hiếp.

Tay Hàn Nhất Nhất kéo tay hắn theo dõi. Chỉ cần hắn buông tay, cô liền nhả ra.

“Bàn điều kiện với tôi, cô không có tư cách. Đây là quy tắc ngay từ đầu liền tôi đã định cho cô, cô sai phạm.” Từ ngày gặp mặt tới nay, cô gái này sẽ không có một lần nghe lời hần nói.

Một khi đã như vậy đừng trách hần nhẫn tâm.

Ngón tay của hần đang đặt trong nơi tư mật của cô lại dùng sức đi vào một cái, hung hăng mà dùng sức đâm. Hần muốn cho cô biết cô có thể làm cho hần đau, hần lại càng có thể làm cho cô đau!

Hần Nhất Nhất đau đến hàm răng đều nhanh cứng nhắc. Cái trán của cô thậm chí toát ra mồ hôi lạnh. Nhưng muốn cắn chết bả vai hần, miệng chính là không muốn theo.

“Xem ra cô vẫn có thể chịu đựng.” Hần thấp giọng lạnh lùng mà nói, tốc độ trên tay càng thêm mạnh

Một lần đâm mạnh nữa kia, điên cuồng mạnh mẽ mà có lực. Có gì đó cản ngăn hần tiến vào nhưng hần không có nao núng mà dùng sức tiến công.

Hần Nhất Nhất cuối cùng nhịn không được, miệng lớn tiếng mà kêu lên, trên mặt lộ ra sự sụp đổ và tuyệt vọng.

Ngón tay Hạ Thiên Triệu chiếm được tự do, khẽ rút ra, trên đó còn mang theo ít chất lỏng, nguyên tưởng là dịch yêu dâm đẳng của cô, nhưng sau đó lại phát hiện thứ kia cũng không phải màu trắng.

Một giọt, một giọt, một giọt từ trên ngón tay hần rớt xuống trên tấm thảm màu trắng, chính là vết máu đỏ tươi.

Tựa hồ có thứ gì đó trong thân thể hần cũng theo ra ngoài, toàn bộ chất lỏng màu đỏ kia dùng ở trên tấm thảm màu trắng, vô cùng chói mắt nhưng cũng cực bất mắt.

Hạ Thiên Triệu thật không ngờ như vậy. Trong ánh mắt có chút kinh ngạc cũng có chút hối lỗi.

Thân thể Hàn Nhất Nhất đã sớm di chuyển tới phía dưới sofa. Bất lực cùng nhu nhược như vậy, tóc rối bù, tán ở một bên, ánh mắt trống rỗng càng thêm trì trệ.

Cô tùy tay cầm cái gì đó vây quanh thân thể. Chính là thân thể của cô vẫn vô thức mà run rẩy.

Nhìn thấy cô sụp đổ như thế, tức giận của hần dần dần tan biến hầu như không còn. Chưa từng có một cô gái nào như thế, làm cho hần cảm thấy bản thân mình có chút bất lực. Giờ phút này trong đầu hần xuất hiện ba từ ” thực xin lỗi” những từ mà chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của hần.

Tay hần muốn cho cô một chút an ủi. Chính là mới vừa ở giữa không trung, thanh âm lạnh lùng mà chấn động của Hàn Nhất Nhất hét lên một chữ: “Cút!”

Một chữ nghiêm trọng này kích thích tới. Hần kiêu ngạo cùng tôn nghiêm chưa từng có người dám dùng ngữ khí như vậy đối với hần. Hần áp chế lửa giận muốn phun ra.

“Chẳng lẽ lần đầu tiên đối với tính mệnh cô còn đáng giá hơn sao.” Trong lời nói của hần nhẹ nhàng cùng châm biếm như thế.

“Cút! Cút! Cút!” Hàn Nhất Nhất đột nhiên giống như phát điên lớn tiếng gào lên. Cô tát cả phần nộ cùng ủy khuất đều bùng phát ra. Không bao giờ muốn nhẫn nhịn nữa. . . Không bao giờ muốn làm bộ như cái gì đều không có xảy ra. . .

Hần kích thích cô, được vậy cô phản kích trở lại làm cho hần tức giận, làm cho hần đánh chết cô là xong, sau một khắc ở sông bạc kia không phải cô đã nên chết sao?

“Hàn Nhất Nhất!” Hạ Thiên Triệu cắn răng kêu ra tên của cô. Cô gái này một lần lại một lần chọc tới điểm máu chốt của hần.

Trong phòng tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Hàn Nhất Nhất cứ như vậy mất đi thứ tượng trưng cho lần đầu của cô, còn Hạ Thiên Triệu tuy rằng rất tức giận nhưng cuối cùng cũng cưỡng chế cơn giận ở trong lòng, không chạm vào cô nữa.

Tuy rằng lớp màng mỏng kia của phụ nữ đối với hần không có chút ý nghĩa gì, thế nhưng dùng phương thức như thế này để kết thúc đời con gái của một người tựa hồ có chút bất nhân. Cho nên hần nhịn xuống, lần đầu tiên lựa chọn thỏa hiệp với một người phụ nữ.

Hàn Nhất Nhất dưới sự đốc thúc của bảo vệ A Kim đang ăn bữa sáng mặc dù cô một chút khẩu vị cũng không có nhưng cô không có cách nào kháng cự.

Thân thể của cô tựa hồ lúc nào cũng mệt mỏi vô lực như vậy nằm ở nơi này, một chút cũng không muốn nhớ tới hành động kia nữa, ngay cả vết máu đỏ tươi rải rác trên tấm thảm kia bọn họ còn chưa xử lý. Bi thương trong mắt cô cũng sáng tỏ đau thương trong lòng cô.

“Nhất Nhất, làm sao vậy?” Ưng Giai Trùng đến gần mới phát hiện cô hôm nay hoàn toàn không bình thường.

Cô có chút mệt mỏi mà ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười nói: “Cậu đến rồi à.”

“Không hoan nghênh sao?” Cô ta nghịch ngợm hỏi thăm.

“Sao lại nói thế, có cậu ở đây mình liền có người bầu bạn rồi.” Ngữ khí của cô có chút ưu sầu.

“Đang khó chịu sao?” Tay cô ta tự nhiên đặt trên trán của cô, sau đó hơi buồn bực nói: “Không có phát sốt.”

“Đúng là hơi mệt chút, không có việc gì.” Có chút mệt mỏi trả lời.

Uông Giai Trùng đặc biệt nhạy cảm cười ngây ngô một cái, vô tình lại phát hiện vết máu trên tấm thảm, trong lòng một trận hoảng loạn, lớn tiếng hỏi: “Nhất Nhất, ở đây có chuyện gì? Cậu bị thương sao?”

“Nga, không có.” Cô có chút né tránh mà quay lại.

Cái né tránh vô thức này Uông Giai Trùng cũng không bỏ sót, nhưng cô ta chính là vẫn tiếp tục hỏi thêm nữa: “Không có? Vậy vết máu này là chuyện gì xảy ra?”

Chuyện đó Hàn Nhất Nhất trong nhất thời không biết tìm cớ gì nhưng rất nhanh cô liền giữ bình tĩnh, nhẹ giọng mà nói: “Là sốt cả chua tối hôm qua không cẩn thận làm đổ một ít.”

Uông Giai Trùng lập tức nở nụ cười, “Không có việc gì là tốt rồi, làm mình sợ quá, nghĩ đến cậu không cẩn thận lại bị thương gì nữa chứ. Hóa ra vết máu đó lại là sốt cả chua, như vậy mình cũng an tâm.”

Lời của cô ta tuy là nói như vậy nhưng trong lòng hoàn toàn không nghĩ như vậy. Nhưng cô ta cũng sẽ không hỏi tới cùng, hơn nữa Hàn Nhất Nhất có tính giấu diếm khẳng định là không muốn cho cô ta biết chuyện.

Nếu như không muốn để cho cô ta biết chuyện, nhất định là cùng Hạ Thiên Triệu có liên quan đến vết máu này? Cô ta bí hiểm nhìn thoáng qua Hàn Nhất Nhất, kỳ thực chỉ cần nhìn phần mặt bên kia không có vết thương thì chính là mỹ lệ làm rung động lòng người đến như vậy. Cô ta hình như nhớ lại lúc còn bé bởi vì khuôn mặt đẹp còn cùng chị gái chống đối một lần.

Cô ta sao lại quên Hàn Nhất Nhất lúc nhỏ chính là mỹ lệ đến chuốc lấy đố kỵ của người khác, ngay cả thiên tiên trên trời cũng ghen ghét cô ấy lớn lên xinh đẹp cho nên mới có vết sẹo xấu xí kia sao.

“Nhất Nhất.” Cánh tay cô ta quán lên cánh tay của cô, có chút làm nũng mà hỏi thăm: “Chuyện hôm trước mình nhờ cậu giúp đã tiến triển đến đâu rồi?”

“Hạ Thiên Triệu hai ngày nay không có trở về, cho nên chả có cơ hội nào cả.” lần đầu tiên trong đời cô không dám nhìn thẳng vào mắt Uông Giai Trùng.

Uông Giai Trùng càng xác định chắc chắn Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu trong lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện. Nhưng cô ta biết rất rõ, nói toạc ra truy vấn tới cùng đối với bản thân không có bất kì lợi ích gì, nếu đã như vậy thì chỉ bằng làm bộ như không biết.

“Vậy cậu phải hiểu rõ, cậu biết là mình thực sự rất yêu rất yêu Thiên Triệu, không có anh ấy mình thực sự nghĩ mình sẽ không sống nổi.” Trong đôi mắt của cô ta bắt đầu lấp lánh nước mắt lưng tròng.

“Uhm, mình biết.” Hàn Nhất Nhất gật đầu một cái đáp ứng.

“Cảm ơn cậu, Nhất Nhất!” Cô ta hài lòng nói, hỏi sang chuyện khác: “Cùng mình đi dạo phố có được không?”

“Như vậy không sao chút.”

“Yên tâm, mình sẽ nói với Thiên Triệu.” Cô ta cười rộ lên chính là ngây thơ như vậy.

Lúc hai người bọn họ đi ra ngoài, ở phía sau cách đó không xa luôn luôn có ba bảo vệ, trong đó một người chính là A Kim lúc nào cũng nhìn chăm chăm Hàn Nhất Nhất, ánh mắt của hắn là tập trung như vậy lại vừa không giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tình huống đột phát

Sau khi sự việc xảy ra một ngày, Hạ Thiên Triệu không quay về biệt thự.

Sau đó hai ngày, Hạ Thiên Triệu vẫn không quay về biệt thự.

Ba ngày sau, Hạ Thiên Triệu vẫn như trước không quay về biệt thự.

Hàn Nhất Nhất mỗi ngày bị A Kim theo dõi, ngoại trừ ăn cơm chính là ngủ. Mà cô so với trước kia càng thêm tham ngủ, hơn nữa luôn mơ màng. Có đôi khi cô còn cho rằng bản thân mình giống như đã chết.

Nhưng tất cả đều không đề cập tới tình huống hiện tại này.

Sau bữa trưa, Hàn Nhất Nhất nằm ở trên sofa, một vài phút sau liền nhắm hai mắt lại. Lúc này đây bản thân cô càng thêm vô thức. A Kim ở bên ngoài vừa nhìn chăm chú cô sau đó lại mỉm cười vui vẻ. Đúng lúc này di động vang lên, hần tránh né những người khác, nghe điện thoại.

“Phu nhân!” Thanh âm của hần rất thấp, rất tôn kính.

“Cô ta gần đây thế nào?” Thanh âm bên kia cũng rất thấp.

“Hần là sắp rồi, mỗi một lần tôi đều nhìn chăm chú cô ta ăn xong mới thôi. Qua bữa cơm buổi tối hôm nay, cô ta hẳn là không thấy mặt trời ngày mai.” Trong ánh mắt A Kim bắn ra một cỗ sát khí.

“Ba bang hội thực tốt khi có những thành viên như cậu, tôi thay mặt Hạ gia bày tỏ cảm ơn. Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ hậu tạ.”

“Phu nhân. Vì Hạ gia cho dù là dùng mạng để trả giá tôi cũng thấy đáng.”

“Ừ, tiếp tục làm tốt nhiệm vụ tiếp theo, không thể có gì sai sót, tôi cùng lão gia hai ngày nữa sẽ trở về. Chuyện này chỉ có thể hai chúng ta biết, cậu phải hiểu rõ.”

“Phu nhân, bà yên tâm. A Kim dùng mạng của mình để đảm bảo ngoại trừ tôi cùng phu nhân, trên đời này tuyệt đối sẽ không có người thứ 3 biết.”

A Kim khi nói ra những lời này, ánh mắt vô cùng kiên định.

Ngay khi hần tiếp điện thoại, trong thời gian đó cũng xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn khác. Hạ Thiên Triệu đột nhiên trở về.

Hần nhìn thấy Hàn Nhất Nhất đang ngủ say. Cư nhiên trong đầu xẹt qua một ý niệm. “Minh có nên buông tha cho cô gái này hay không?”

Hần yên lặng mà đi ra phòng bảo vệ ở bên cạnh. Một người vệ sĩ đột nhiên gọi hần lại.

“Hạ tiên sinh, có một việc tôi không biết có nên báo cáo không?”

“Nói!” Thanh âm của hần lạnh lùng mà đơn giản.

“Hàn tiểu thư gần đây hình như có điều không bình thường. Cô ấy dường như lúc nào cũng ăn cơm xong liền đi ngủ. Nếu không phải bởi vì phải ăn cơm, cô ấy sẽ không tỉnh dậy.”

Hạ Thiên Triệu trầm tĩnh một lúc, vệ sĩ như trước bình tĩnh đáp lại. “Có lẽ Hàn tiểu thư chỉ tham ngủ. Nhưng tôi nghĩ Hạ tiên sinh nên để ý tình trạng của cô ấy một chút.”

Hần chuẩn bị đi ra ngoài, bước chân lại một lần rụt về, lại một lần nữa đi tới trước mặt Hàn Nhất Nhất.

Hần nhỏ giọng mà gọi: “Hàn Nhất Nhất! Hàn Nhất Nhất!”

Cô dường như không động đậy, tiếp tục ngủ yên.

“Hàn Nhất Nhất!” Thanh âm của hần lớn hơn một chút nhưng cô vẫn chỉ nhắm mắt, dường như không có ý định sẽ mở ra.

Hạ Thiên Triệu cảm giác được gì đó bất thường. Bàn tay hướng mặt của cô nhẹ nhàng mà vỗ.

Lông mi của cô dường như nhú một chút nhưng lại rất nhanh liền dẫn ra.

Tay Hạ Thiên Triệu lần thứ hai duỗi ra hướng mặt Hàn Nhất Nhất. Khi mà tay hần đảo qua đã có chút cảm giác bất thường, hình như là . . .

Hần tỉ mỉ bắt đầu quan sát vết sẹo của cô. Vết sẹo này dường như có chút không ổn, đến tột cùng không ổn ở đâu? Hạ Thiên Triệu cố gắng muốn tìm ra đáp án.

“Có ý.” Miệng hần khẽ phun ra hai chữ này.

Đúng vậy. Vết sẹo này dường như rất cố ý. Tay hần nhịn không được dùng ở trên vết sẹo của cô nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Cư nhiên vết sẹo là tron nhãn. Hần càng thêm sùng sốt, hoàn toàn đã quên mục đích đến đây của mình là gì.

Giờ phút này tay hắn đang sờ vào cái vết sẹo kia. Dường như cảm giác được rất khác thường, hắn nhẹ nhàng mà chà sát.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tình huống đột phát P2

Hạ Thiên Triệu có chút ngạc nhiên, lẽ nào bản thân thật sự đã suy nghĩ quá nhiều? Hắn buồn bực nhìn vết sẹo đang tồn tại kia, không có bất kỳ thay đổi nào, bàn tay ngừng lại trên khuôn mặt cũng không di chuyển nữa. “Thiên Triệu, anh đang làm gì vậy?” Một giọng nữ thanh lệ vang lên.

Cô ta không dám tin nhìn một màn trước mắt, tay của Hạ Thiên Triệu lưu luyến trên khuôn mặt của Hàn Nhất Nhất, như là một loại âu yếm.

Hạ Thiên Triệu nhìn thoáng qua Uông Giai Trùng, cái gì cũng không nói.

Cô ta chưa từ bỏ ý định mà bước đến, cứ gọi tên của Hàn Nhất Nhất: “Nhất Nhất....Nhất Nhất...”

“Cô ấy làm sao vậy? Sao lại ra như vậy?” Cô ta thì thào tự hỏi, khóe mắt ưu thương nhìn Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu mới nhớ lại, Hàn Nhất Nhất lúc này không phải đang ngủ, mà là có khả năng thực sự đã xảy ra chuyện, lòng hắn đột nhiên trở nên khẩn trương khác thường.

Không một chút do dự, hắn một tay đem Hàn Nhất Nhất ôm ngang vào trong lòng mình, ngay cả nhìn cũng không nhìn Uông Giai Trùng đến một cái liếc mắt.

“Thiên Triệu, anh muốn đưa Nhất Nhất đi đâu?” Uông Giai Trùng khẩn trương lo lắng hỏi.

“Bệnh viện.” Hắn chỉ để lại hai chữ ngắn gọn, nhanh chóng chạy ra cửa kêu to: “A Kim, chuẩn bị xe, nhanh!”

Uông Giai Trùng cắn môi, từ trong ánh mắt của hắn cô thấy được chính là sự khẩn trương, đối với Hàn Nhất Nhất hắn khẩn trương như vậy, cô dù có ngu ngốc cũng hiểu rõ, huống chi cô còn là người phụ nữ nhạy cảm như vậy.

Nhưng tất cả điều này, chẳng hề ảnh hưởng đến cô, cô sẽ không buông tay, Uông Giai Trùng lựa chọn im lặng đứng phía sau.

A Kim nghe xong điện thoại quay trở lại, chỉ thấy bóng lưng Hạ Thiên Triệu ôm Hàn Nhất Nhất tiến vào xe, hắn như xẹt qua một tia hoảng sợ, không nói hai lời, tìm một chiếc xe đi theo họ, lúc này hắn không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Bóng đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ tháo khẩu trang.

“Thế nào?” Tuy rằng hắn lo lắng như lửa đốt, nhưng trước sau vẫn bình tĩnh theo tác phong của hắn.

“Trong cơ thể bệnh nhân có lượng lớn AsO3, còn có thuốc ngủ.” Bác sĩ trả lời.

“AsO3?” Hạ Thiên Triệu có chút nghi ngờ hỏi.

“Đúng, AsO3, thường gọi là thạch tín.” Bác sĩ lại nói: “Hắn là từ từ đi vào trong cơ thể bệnh nhân, nói cách khác, có thể là bệnh nhân chọn cách tự vẫn từ từ, cũng có thể là bị người khác hạ độc từ từ.”

Đầu lông mày của Hạ Thiên Triệu nhíu chặt lại, Uông Giai Trùng cũng căng thẳng theo, chuyện như vậy thật là đáng sợ.

“Vậy cô ấy có nguy hiểm không?” Đây mới là điều hắn quan tâm nhất hiện nay.

“Ngài yên tâm, hắn là không việc gì, độc tố trong cơ thể đã được thanh lọc, thế nhưng bệnh nhân cần nghỉ ngơi, hồi phục thể lực, phải tĩnh dưỡng chừng mười ngày đến nửa tháng.”

“Cảm ơn ông, bác sĩ Tần.” Hạ Thiên Triệu đáp tạ nói.

Uông Giai Trùng đứng ở phía bên kia giường bệnh, cảm giác bản thân đột nhiên như là một người ngoài cuộc.

Hạ Thiên Triệu trông chừng bên giường của Nhất Nhất, tay không tự chủ được mà nắm lấy tay cô, như muốn đem sức lực của chính mình truyền vào trong cơ thể cô, dù cho cô vẫn khép chặt hai mắt hoàn toàn hôn mê.

Thiên Triệu, để em đến chăm sóc Nhất Nhất nhé!” Ông Giai Trùng nhỏ giọng mà ôn nhu nói, hình ảnh như thế giống như một lưỡi dao đâm vào lòng cô ta.

“Cô về đi!” Hắn chỉ lạnh lùng thốt ra vài từ, thậm chí ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Ông Giai Trùng dùng răng cố sức cắn môi dưới, vất hết óc.

“Thiên Triệu, anh nói Nhất Nhất là tự bản thân muốn làm như vậy sao? Hay là?” Thanh âm của cô rất nhu hòa, nhìn không thấy có bất kỳ bất mãn nào, thậm chí còn hơi có chút đau buồn, thân thể của cô cũng đến gần bên cạnh Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu nghe vậy nhưng chỉ nhũn chặt lông mày, hắn cũng muốn biết, tất cả việc này đến tột cùng là chính cô ấy muốn đi đến bước đường này hay còn có ẩn tình nào khác?

“Nhất Nhất có phải bị ủy khuất gì không?” Cô tiếp tục ngoảnh lại tự hỏi, nhưng ánh mắt vẫn lưu lại trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Hạ Thiên Triệu, cô quả thật là chờ mong hắn có thể dò dẫm mắt thâm thúy liếc nhìn cô một cái.

Bàn tay Hạ Thiên Triệu nhẹ nhàng đặt lên trán của Nhất Nhất, không chút nào chú ý đến Ông Giai Trùng đứng bên cạnh, “Tôi sẽ cho cô câu trả lời!”

Nói xong, hắn buông bàn tay của Nhất Nhất, đứng lên nhìn Ông Giai Trùng, “Nếu như cô ấy tỉnh, báo cho tôi!”

Khuôn mặt Ông Giai Trùng tươi cười như hoa, cố gắng gạt đầu. Si ngốc mà nhìn Hạ Thiên Triệu đi khỏi cửa, ngay cả bóng lưng cao lớn của hắn cũng khắc sâu vào lòng cô, đây là lý do yêu một người, dù cho hắn chỉ nói một câu không liên quan gì, cô vẫn có thể vui vẻ nửa ngày, đơn giản chỉ là hắn nhìn cô một cái.

Ông Giai Trùng nhìn Hàn Nhất Nhất đang ngủ say, ghen tỵ kín đáo từ từ dâng lên trong mắt

“Tuy rằng nửa bên mặt cô xinh đẹp như thiên tiên, thế nhưng nửa bên còn lại cũng đủ làm xấu toàn bộ khuôn mặt, mà vì sao trong mắt Hạ Thiên Triệu lại không có đến một tia ghét bỏ, Hàn Nhất Nhất, cô đến tột cùng đã dùng mị lực gì, khiến anh ấy tình nguyện đều nhìn cô mà cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi?” Lòng cô chính là đã so đo như vậy, cô so với Nhất Nhất mạnh mẽ hơn, tuy rằng Nhất Nhất được yêu thương, thế nhưng hoàn cảnh gia đình thế nào so với Hàn Nhất Nhất cũng bề thế hơn, cô quen biết Hạ Thiên Triệu so với Hàn Nhất Nhất cũng sớm hơn, tất cả điều đó, liệu có phải là sai không?

Hàn Nhất Nhất, cô nói cô một chút cũng không yêu Hạ Thiên Triệu, cô nói cô sẽ giúp tôi, cô đã nói tôi là bạn thân nhất của cô, cô cũng từng nói chỉ cần tôi hạnh phúc cô cũng sẽ được hạnh phúc, thế nhưng nếu như chúng ta thực sự cùng yêu một người đàn ông, cô có thể vẫn sẽ giữ vững nguyên tắc ban đầu của cô không?” Mặc dù cô biết Hàn Nhất Nhất không nghe được, nhưng cô vẫn đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra.

Tay cô cũng nhẹn không được duỗi thẳng đến khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Nhất Nhất, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về.

“Da mặt thật mịn màng mềm mại.” Cô ôn nhu nói, cô nỗ lực không chế thôi thúc của chính mình, muốn dùng móng tay ấn xuống phía dưới.

“Nhất Nhất, cô ngàn vạn lần không thể có lỗi với tôi, cô đã nói cô không yêu anh ấy thì cả đời cũng không có khả năng yêu anh ấy, đừng ép tôi, được không?” Trong mắt cô lại tràn nước mắt vòng quanh.

“Nhất Nhất, cô ngàn vạn lần không thể có lỗi với tôi, cô đã nói cô không yêu anh ấy thì cả đời cũng không có khả năng yêu anh ấy, đừng ép tôi, được không?” Trong mắt cô lại tràn nước mắt vòng quanh.

Ngay lúc này, Hàn Nhất Nhất nhẹ nhàng mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ thấy khóe mắt Ông Giai Trùng vương lệ, trong lòng một trận âm ập.

“Giai Trùng.” Thanh âm của cô thật nhỏ như muỗi.

Ông Giai Trùng đột nhiên thu tay lại, trong lòng hoảng loạn, nhưng rất nhanh liền trấn định xuống, lấy tay lau nước mắt nơi khóe mắt, động tác ưu mỹ mà duyên dáng, sau đó lộ ra nụ cười mỹ lệ.

“Nhất Nhất, rốt cục cậu cũng tỉnh, làm mình sợ muốn chết!” Trong thanh âm của cô ta có thêm một tia nức nở.

“Mình đang ở đâu? Cậu vì sao lại khổ sở như vậy?” Hàn Nhất Nhất hoàn toàn không có chút phản ứng gì, cô chỉ nhớ là cô đang ngủ.

“Đây là bệnh viện.”

Hàn Nhất Nhất có điểm vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh cũng liền bình tĩnh trở lại, ngay cả mấy ngày nay tình trạng thân thể của mình, cô đã sớm biết có chuyện, chỉ là cô không muốn biểu hiện ra ngoài.

“Nhất Nhất, vì sao trong người cậu lại có thạch tín cùng thuốc ngủ vậy?” Ông Giai Trùng nắm lấy tay cô, khấn trương hỏi rõ.

“Thạch tín, thuốc ngủ?” Cô kinh ngạc tự hỏi, trách không được phản ứng của cơ thể cô gần đây lại như vậy, mấy ngày này đầu hay choáng váng cùng phản ứng nôn mửa đôi chút cũng liền trở nên hợp lý

“Cậu vì sao lại ngốc như vậy? Dù là cậu chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng cậu còn có mình là bạn thân mà, lần sau nhất định không được có hành động bừa bãi như vậy, bằng không mình sẽ giận cậu cả đời!” Cô ta mang theo con giận nũng nịu nắm tay cô. “Tất cả việc này, mình không biết.” Hàn Nhất Nhất trả lời, tay cô thân thiết mà nắm chặt tay cô ta, Giai Trùng nói vậy khiến cô rất cảm động.

Cũng lúc này đây, Uông Giai Trùng mở to hai mắt, không dám tin tưởng mà nhìn Hàn Nhất Nhất.

Trong đầu Hàn Nhất Nhất, mọi chuyện rất nhanh mà trở về mấy ngày trước khi phát sinh chuyện, đến tận cùng thì thạch tín và thuốc ngủ làm thế nào tiến vào cơ thể cô? Có khả năng đi vào từ đồ ăn, như vậy A Kim....

Biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

A Kim bị vệ sĩ đập nằm ở trên mặt đất.

“A Kim, tôi cho cậu một cơ hội nữa. . .” Hạ Thiên Triệu trầm tĩnh mà nhìn hấn, giữa những vệ sĩ này, bất luận một người nào hấn đều đã hoài nghi, nhưng A Kim, hấn trước sau cũng không dám tin, mà có đôi khi, chân tướng thường hay khác xa với trực giác của bản thân.

“Thực xin lỗi, Hạ thiếu!” Về mặt của hấn cũng là lạnh lùng, nhìn không thấy một tia áy náy.

Hạ Thiên Triệu đứng lên, một cước đá vào giữa ngực A Kim. Từ trong miệng của hấn phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

“Cậu biết tính cách của tôi, không nên ép tôi!” Hạ Thiên Triệu vẫn không nguôi lửa giận, càng nhiều chính là bi ai, một trong những vệ sĩ giúp việc Hạ gia A Kim lại có thể lừa dối hấn

“Thực xin lỗi, Hạ thiếu!” hấn vẫn như trước chỉ mấy chữ này.

Hạ Thiên Triệu đấm hấn, máu tươi lại một lần nữa phun mạnh ra.

“Cậu vì cái gì phải làm như vậy? Cần phải làm cho cô ấy chết, cô ấy có chỗ nào đắc tội cậu?” Hạ Thiên Triệu túm áo hấn, âm độc tra vấn.

“Bởi vì cô ta không xứng đáng nhận được tình yêu của Hạ thiếu!” Lúc này đây, A Kim không lặp lại lời nói lúc đầu, chính là vô lực mà nói.

“Khốn nạn! Bao nhiêu phụ nữ là vợ của tôi như vậy, tại sao cậu chỉ hại chết một mình cô ấy?” Hạ Thiên Triệu truy đến cùng. “Đàn bà nhiều như vậy, ngoại trừ Tĩnh Ân tiểu thư, Hàn Nhất Nhất là người duy nhất làm cho Hạ thiếu đại khai sát giới, vì ngăn cản bi kịch lại xảy ra, tôi phải thay Hạ gia giải quyết cô ta, chẳng sợ trả giá sinh mệnh của tôi.” Ánh mắt hấn vẫn là trấn tĩnh như thế.

Hạ Thiên Triệu lại một lần nữa lớn tiếng “Tôi nói rồi, tên cô gái kia không được ai nhắc tới!”

“Hạ thiếu cần gì phải khăng khăng một mực như vậy, thời điểm nên buông tay tại sao không thể buông ra chứ?”

“A Kim, cậu có thể khuyên thiếu gia tôi buông ra, tại sao nhìn đến thiếu gia tôi yêu một cô gái thì ngược lại muốn giết cô gái này chứ? Đây không phải là rất không hợp lý sao?” Hạ Thiên Triệu không buông tha bất luận một khe hở.

Thực rõ ràng, ánh mắt A Kim có một tia bối rối, cố gắng che giấu.

“Hạ thiếu yêu một người là phúc hay họa, phải xem đã yêu dạng đàn bà nào, mà cô gái Hàn Nhất Nhất này nhất định là họa!” Hấn không nhanh không chậm mà trả lời, trong ánh mắt không hề có một tia bối rối.

“Bậy bạ.” Hấn tức giận phun ra hai chữ.

“A Kim cho tôi bây giờ là một người dám làm dám chịu!” Đối với chuyện này hấn không giải thích bất kỳ lời nào cả.

Hạ Thiên Triệu biết, muốn moi được thông tin từ miệng A Kim, chẳng khác nào nhử rắn cắn. Hiện tại chuyện duy nhất có thể làm chính là tin tưởng hấn. Sau đó chậm rãi theo dõi hấn.

A Kim đi theo Hạ Thiên Triệu ba năm, hấn rất hiểu Hạ Thiên Triệu. Cho nên, vì Hạ gia, vì phu nhân, hấn sẽ không cho chính mình đường để rút lui, lại càng không cho Hạ gia thêm phiền phức. Hấn là do người thân cận phu nhân lựa chọn.

Tay Hạ Thiên Triệu chậm rãi buông áo A Kim ra.

Khi hấn đứng lên, khóe miệng lại phun mạnh ra một ngụm lớn máu tươi, ánh mắt bắt đầu chậm rãi nhắm lại “Phu nhân, tôi nên làm điều đã làm, không thể hoàn thành nhiệm vụ bà giao cho tôi, thực xin lỗi, trừ bỏ con đường này, tôi không có cách nào tốt hơn, người chết vĩnh viễn sẽ không bán đứng phu nhân!” “Hạ thiếu, nguy rồi, A Kim tự sát!” Bên cạnh một người nhìn chăm chú vào A Kim, vệ sĩ lớn tiếng kêu lên.

Hạ Thiên Triệu lập tức ngồi xổm xuống, lại chỉ thấy hấn đã bình thản mà nhắm mắt lại, hơi thở đã ngắt.

“A Kim, cậu cần gì phải như vậy!” Trong lòng Hạ Thiên Triệu trào ra một trận đau lòng, dù sao A Kim không phải người khác, hấn đã từng là người Hạ gia rất tín nhiệm.

Sau đó, cha đặc biệt đem A Kim sắp xếp ở bên người hấn, chính là hy vọng bên người hấn có nhiều người tin cậy một chút. A Kim chết, là một lời cảnh cáo, hấn nợ cha hấn một mạng người.

A Kim chết như thế nào làm cho hấn hoang mang lớn hơn nữa, anh ta vì Hàn Nhất Nhất mà chết. Mặc dù là trước đây anh ta hại Hàn Nhất Nhất, nhưng chuyện như vậy không nói rõ nguyên nhân được.

Hàn Nhất Nhất nín nhịn không muốn vạch trần A Kim, cô cảm thấy được, A Kim là người của Hạ Thiên Triệu, không chừng tất cả điều này là do Hạ Thiên Triệu dạy dỗ cô. Cho dù không phải, cô cũng không muốn gây chuyện sinh sự.

Cô ở bệnh viện gần ba ngày, ngoại trừ ăn cơm, ngủ chính là chăm cứu giải độc. Ông Giai Trùng mỗi ngày đều đến thăm cô, mỗi ngày đều là vẻ mặt hồng hào, vui vẻ mà miêu tả Hạ Thiên Triệu thật là tốt, cô ta với Hạ Thiên Triệu yêu nhau thế nào.

Hàn Nhất Nhất càng thêm thích im lặng, lựa chọn mỉm cười.

Gần biệt thự Ông gia.

Một chiếc xe Maserati chậm rãi dừng lại.

Người đàn bà ngồi ở ghế phụ giờ tay vịn lấy thắt lưng người đàn ông, “Em cũng muốn tới!” Thanh âm của ả quyến rũ động lòng người, ánh mắt sáng ngời lộ ra chút ái muội.

“Chúng ta có thể đem hai loại làm cho lâu hơn lâu hơn . . .” Người đàn ông quay đầu lại, cười xấu xa mà nhìn ả.

“Lâu hơn như thế nào?” Tay ả chậm rãi hướng phía dưới tìm kiếm, mà ánh mắt lại khiêu khích và dụ dỗ hấn. “Dùng thanh âm của em, lâu hơn, lâu hơn, lại lâu hơn!” Chân hấn nhẹ nhàng mà giẫm lên phanh, một tay lại kéo đầu của ả gần thân thể hấn, hô hấp của hấn có chút nặng nề.

“Anh gấp?” Đầu của ả hơi phản kháng mà ngẩng lên, tay cô ta lại cảm nhận được nơi tư mật của hấn rõ ràng thay đổi.

“Em tra tấn anh, Tiểu yêu tinh!” Giọng hấn mang theo một tia sùng nịnh.

Nói như vậy, Ông Giai Vi rất thoải mái, tay ả nắm nơi mẫn cảm của hấn, làm cho nó ở trên tay ả chậm rãi trương đại, trương đại nữa.

Hạ Thiên Cơ hơi nhắm mắt lại . . .

Ả cảm nhận được hấn đang hưởng thụ, tay ả bắt đầu nhẹ nhàng mà di chuyển, ả thích nhìn thấy người đàn ông hiện tại vì ả khiêu khích bao trùm trở nên dễ chịu, trở nên gả gáp. Mà ả luôn có thể từng bước một làm cho người đàn ông này chiều theo ý muốn của ả.

“Thích không?” ả khẽ cắn vành tai của hấn, tay thoáng dùng thêm sức.

“A!” Hạ thân Hạ Thiên Cơ vừa thoải mái vừa hơi đau trương, tra tấn thần kinh hấn.

“Tiểu yêu tinh hại người.” Từ khi cùng Ông Giai Vi có lần đầu tiên, đối với thân thể người đàn bà này hấn lại càng say mê, hấn không thể không thừa nhận, ả có thể phối hợp như vậy, hai người lại ăn ý như thế.

“Em chính là muốn hại người, làm hại anh vĩnh viễn đều rất nhớ em!” Nhịp điệu trên tay ả từ chậm lại trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Giai Vi, mau một chút!” Thanh âm của hấn có chút kiềm nén, bàn tay nhỏ bé của ả luôn dễ dàng như vậy mà nắm giữ điểm mẫn cảm của hấn.

“Em chính là muốn tra tấn anh, từ từ tra tấn anh.” Nụ cười của ả nói vậy, tốc độ trên tay đột nhiên trở nên rất nhanh lại đột nhiên ngừng lại.

Thân thể Hạ Thiên Cơ đã cấp tốc bành trướng, ngừng kiềm chế.

Hấn nâng cằm của ả lên, dùng sức mà hôn, trần trọc cùng cái lưỡi của ả . . .

Ông Giai Vi ở dưới nụ hôn cuồng dã của hấn, thực dễ dàng liền đánh mất chính mình, ả không phải chưa từng biết tư vị hôn môi đàn ông như thế nào. Nhưng người có thể có kỹ thuật hôn thành thực như Hạ Thiên Cơ thì quả là hiếm có. ả vừa mới bắt đầu say đắm, Hạ Thiên Cơ một phen buông ả ra. Sau đó đem đầu của ả ấn đến chỗ bắp đùi chính mình. Bàn năng Ông Giai Vi muốn ngẩng đầu lên, Hạ Thiên Cơ không có cho ả cơ hội ngẩng đầu, đè lại đầu của ả, không cho phép ả ngẩng đầu lên.

“Giai Vi, anh thích em giúp anh!” Thanh âm của hấn trầm thấp, lại tràn ngập hấp dẫn.

Ông Giai Vi vừa nghe đến hấn gọi tên của ả, đặc biệt dục vọng mãnh liệt đốt cháy, thời điểm kêu tên ả, tim ả không khỏi đập cuồng loạn lên. . .

Ông Giai Vi không cự tuyệt nữa, thành thạo mà cài khóa quần của hấn. . .

Vật thể thật lớn đập vào tầm mắt của ả, tay ả nhẹ nhàng vuốt ve, miệng từ từ kề sát nó, nhẹ nhàng liếm một chút.

“Ân . . .” Thanh âm của hắn rất thấp rất thấp, tay hắn ấn đầu ả xuống, duy trì trạng thái vốn có.

Ả biết, thanh âm của hắn chính là cổ vũ ả tiến thêm một bước táo bạo hơn nữa.

Miệng của ả đối diện với nó, từng chút từng chút, nghe theo mà chậm rãi từ trên ngậm xuống, cho đến khi ngậm toàn bộ, lại nghe theo mà trượt từ dưới lên trên.

Thân thể Hạ Thiên Cơ thoải mái, thả lỏng cực điểm lại giống như nghệt thờ đến cực điểm.

“Đừng có ngừng!” Tay hắn lại một lần nữa ấn đầu ả xuống, tay kia trượt về phía sau lưng của ả, thành thạo mà cời khuy áo ngực bên trong của ả, lại đi tới phía trước, ở nơi phần hông kia của ả nhẹ nhàng mà lôi kéo.

Nhìn ả bị chặn trong miệng không thể phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng thân thể lại nhịn không được mà run lên một chút.

Hai người trong không gian nhỏ hẹp, nhưng lại có kích tình mãnh liệt thay đổi khác thường, hai người khiêu khích lẫn nhau, chạm vào thân thể của nhau, thẳng đến khi hai bên đều không thể kiềm chế được nữa mới triệt để tiến nhập lấy nhau, lại cùng phát ra âm thanh kết hợp thỏa mãn hơn nữa.

Uông Giai Trùng sớm rời xa taxi một khoảng, chậm rãi đi về phía biệt thự Uông gia, trên mặt toàn là một mối rã rời, so với lúc đi vào bệnh viện thì đối lập rõ ràng.

Cô ta mỗi ngày đều đến bệnh viện, nhưng không lần nào gặp được Hạ Thiên Triệu.

Cô ta cũng đã gọi điện thoại cho Hạ Thiên Triệu mỗi lần, Hạ Thiên Triệu lại chỉ nói mấy chữ.

“Tôi biết.”

“Tạm biệt!”

Một câu quan tâm cũng không có, mà cô ta lại còn phải ở trước mặt Hàn Nhất Nhất làm ra vẻ cô ta vẫn được Hạ Thiên Triệu yêu thương, mặc dù rất mệt, nhưng trong lúc giả bộ lại hạnh phúc như vậy, giống như Hạ Thiên Triệu thực sự đối xử với cô ta như thế.

Ngay khi cô ta ngẩng đầu lên lần nữa, bởi chiếc xe thể thao ven đường có chút rung chuyển, hướng về bên đó, cô ta thấy có chút quen thuộc lại là lạ.

Lúc ở trường, những tên công tử có tiền, thường cùng vài cô gái ở trong xe làm chuyện mờ ám, tình huống dữ dội bên trong cùng với tính năng của xe có liên quan đến tần suất rung chuyển của xe.

Bên trong chiếc xe đậu bên cạnh biệt thự Uông gia, phát sinh chuyện như vậy, càng thúc đẩy lòng hiếu kỳ của cô ta.

Cô ta đi từ từ hướng tới gần chiếc xe, chiếc xe toàn một màu đen, có một miếng chắn nho nhỏ, chỉ thấy một cô gái đầu tóc rũ rượi, không thấy rõ ánh mắt cùng khuôn mặt, cô ta thoáng ngừng một chút, nghe được thanh âm rất nhỏ.

“Nga! Nhanh. . . . Đã muốn tới rồi. . . A. . .”

“Chịu không được, ân. . . Mau mau. . . Giai Vi. . .”

“Muốn chết, thoải mái suốt chết. . . A. . . Ân. . .” Thanh âm rất nhỏ, như ẩn như hiện, thế nhưng khẳng định thanh âm bên trong xe chắc chắn rất lớn.

Mỗi một âm thanh đối thoại, kích động làm rối loạn thần kinh cô ta, khuôn mặt Uông Giai Trùng không khỏi đỏ lên, mặt tự chủ mà chạy trốn chết.

“Uông Giai Trùng!”

Uông Giai Trùng vừa mới vào đến biệt thự liền bị người khác gọi lại, bước chân cũng ngừng lại.

“Chị!” Cô ta hơi mỉm cười, dưới ánh đèn, làn da trắng nõn của cô ta, nhìn rất yếu ớt nhưng lại đáng yêu.

Nhớ tới một màn vừa mới nghe được, cô ta có chút không dám nhìn thẳng Uông Giai Vi.

“Đẹp chứ?” ả đi tới trước mặt cô ta, bộ dạng rất tùy tiện, không chút sửa sang.

“Cái gì?” Cô ta có chút khó hiểu hỏi lại, căn bản là không có liên tưởng đến một màn vừa nãy mới nhìn thấy.

“Vừa rồi, đẹp chứ?” Ánh mắt của ả trực tiếp nhìn cô ta, như muốn nhìn thấu Uông Giai Trùng.

“Chuyện kia. . . Em không có cố ý.” Thanh âm của cô ta nhỏ như muỗi.

“Ba!” Một âm thanh vang lên, năm đầu tay ngay lập tức in trên làn da trắng nõn của cô ta, cô ta mở to mắt nhìn Uông Giai Vi, vẻ mặt của ả chính là bình tĩnh như vậy.

“Cũng đến lượt mày nhìn bản tiểu thư sao?”

“Chị!” Trong thanh âm của cô ta mang theo ủy khuất.

“Lần sau nhớ kỹ, mày không được nhìn gì hết, tốt nhất là cắt đi thật xa, lần sau sẽ không phải là một cái tát có thể giải quyết được đâu.” Thanh âm của ả đến một chút tình cảm cũng không có.

Cảm giác đối với Uông Giai Trùng, ngoại trừ chán ghét, vẫn là gai mắt.

Uông Giai Trùng bùm mắt nhìn bóng lưng đẹp đẽ của Uông Giai Vi lộng lẫy kia, trong lòng toát lên trận lửa giận không tên, dựa vào cái gì mà cô phải bị đối xử như vậy, dựa vào cái gì mà ả muốn đánh cô là có thể đánh?

“Uông Giai Vi, mày chờ đi, một ngày nào đó, nhất định có một ngày. . .” Cô cúi đầu nói thầm, trong mắt tất cả đều là oán hận.

(khúc mắc của chị em họ Uông, cùng tranh chấp của an hem Hạ thị từ từ nhen nhóm rồi âm ỉ, cái này sẽ nói sau.)

Bệnh viện.

Hạ Thiên Triệu đứng trước mặt Hàn Nhất Nhất, đột nhiên xuất hiện như vậy.

“Theo tôi trở về!” Hấn nói như ra lệnh, không cho phép có cơ hội thương lượng.

Hàn Nhất Nhất nhẹ giọng nói, “Có thể trở về cùng anh, thế nhưng tôi mong muốn anh có thể đáp ứng tôi một việc.”

“Hàn Nhất Nhất, cô học được kiêu ra giá sao, cô hẳn là biết kết quả khi ra giá với tôi.” Ánh mắt của hấn vẫn lạnh lùng cùng thâm thúy như mọi ngày.

“Tôi muốn Giai Trùng cùng sống với tôi, có thể chứ?” Hàn Nhất Nhất sau khi nói xong, ánh mắt rũ xuống, yêu cầu như vậy, tựa hồ có chút vô lý, cô chỉ là một hầu gái ở Hạ gia, là một phụ nữ do Hạ Thiên Triệu mua về, cô không phải chủ nhân của Hạ gia, cô dựa vào cái gì yêu cầu hấn đáp ứng.

“Nếu như cô thích xem tôi mang đàn bà trở về, tôi sẽ thỏa mãn cô!” Hấn đang cực lực mà không chế lửa giận trong lòng.

“Vậy anh đáp ứng hay không đáp ứng?” Cô kiên trì muốn hấn có thể cho cô một đáp án xác thực.

Khóe miệng Hạ Thiên Triệu tà tà lộ ra ý cười, “Chuyện cô phải làm hiện tại, là đứng lên theo tôi trở về.”

Cô càng muốn đáp án, hấn càng không cho cô, hấn muốn khiến cô nếm thử dần vật một người là loại tư vị như thế nào, nghĩ tới đây, hấn cư nhiên lại mong chờ.

“Cô có thể chọn không đi theo sau tôi, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của cô, thế nhưng cô phải biết rằng, tôn trọng không hề có nghĩa là đồng ý.” Hấn xoay người rời khỏi phòng bệnh, không hề trông rỗng nhưng không chút ảm áp.

Hàn Nhất Nhất vừa mới ra khỏi phòng bệnh, liền có người đi tới dẫn ra ngoài.

Hạ Thiên Triệu lái một chiếc xe đậu ở cửa bệnh viện mà cô vừa đi ra, có người chủ động thay cô mở cửa vị trí ghế phụ, sau đó đóng cửa lại.

“Cài dây an toàn cho tốt!” Thanh âm của hấn vẫn là lạnh lùng như vậy.

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể nghe lời làm theo, bởi vì cô biết, nếu như cô không cài cho tốt, như vậy hấn nhất định sẽ giúp cô cài tốt. Chiếc xe không có như cô tưởng tượng, rất thoải mái đối với lần cô nằm viện này hấn cũng không nhắc đến nửa chữ, thậm chí ở trong xe, hấn một câu cũng không nói.

Hấn không nói lời nào, cô lại càng vui vẻ nhàn rồi, khuôn mặt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Hạ Thiên Triệu tuy rằng vẫn luôn luôn nhìn phía trước, thế nhưng dư quang trong ánh mắt có khi dừng lại về phía Hàn Nhất Nhất, lại phát hiện cô gái này từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên một tư thế.

Từ sau khi hấn biết cô, duy trì một tư thế hay một thói quen chính là đặc trưng của Hàn Nhất Nhất.

Xe sắp đi vào khu biệt thực, Hàn Nhất Nhất đột nhiên la lên: “Dừng xe!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mang về nhà, được không?

Dứt khoát, Hạ Thiên Triệu giẫm mạnh một cái phanh lại.

Hàn Nhất Nhất nhanh chóng đẩy cửa xe ra, chạy đến trước vật thể chập bông màu trắng. Tay cô nhẹ nhàng mà duỗi ra, thử vuốt ve bộ lông nó.

Con chó cư nhiên không có gì sợ hãi, ánh mắt lóe sáng. Thậm chí mang theo một tia cầu xin.

“Mây bị thương.” Cô nhẹ nhàng mà nói lời vô nghĩa. Sau đó đem thân thể con chó nhỏ bế lên.

Lông nó màu trắng tuyền, nhưng bộ lông thưa thớt. Trên người bản như vậy, ôm nhẹ nhàng, một chút sức nặng đều không có, toàn thân chỉ còn lại da bọc xương, xem ra là một con chó lang thang đói bụng.

Hạ Thiên Triệu cách một khoảng cách, thấy không rõ trong ánh mắt của cô toát ra cái gì. Nhưng động tác cô khẽ vuốt làm cho hần lần đầu tiên cảm thấy được cô gái này tỏa ra một loại cảm giác giống như bé gái nhỏ, một cô gái nhỏ có tình cảm.

Cô ôm con chó nhỏ, đứng ở ngoài cửa xe, dè dặt hỏi “Tôi mang nó về nhà được không?”

Hần nhìn thấy trong mắt cô lóe ra mong đợi, chờ mong hần đồng ý, con người trong suốt như nước, cô khẩn cầu thấp thỏm nói hai chữ “về nhà”, trong lòng lại có một dòng nước ấm, làm cho hần không thể nói ra chữ “không”.

“Chăm sóc bản thân không tốt, cô có thể chăm sóc tốt cho chó?” Hần rõ ràng là muốn nói đồng ý, nhưng từ miệng nói ra lại thay đổi. “Tôi bảo đảm, tôi nhất định sẽ không làm cho nó mang đến phiền phức trong nhà, nếu anh không thích chó, chỉ cần anh tới, tôi nhất định bắt nó mang đi, tuyệt đối không cho nó xuất hiện trước mặt anh được không?” Hàn Nhất Nhất nghĩ đến hần không đồng ý, chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khẩn cầu, bắt cô để con chó nhỏ này ở bên ngoài. Nếu nó không gặp được người tốt bụng thu nhận và giúp đỡ, nó sẽ chết.

“Cô hôm nay làm sao lại dong dài như thế, lên xe!” Hạ Thiên Triệu biểu hiện ra sự không kiên nhẫn, ngữ khí che giấu bản thân muốn cự tuyệt lý do của cô.

Hàn Nhất Nhất còn không kịp ngấm nghĩ ý tứ những lời này, Hạ Thiên Triệu lại một lần nóng nảy nói “Nếu cô không lên xe, tôi đem cô cùng con chó đều ném ở chỗ này.”

Sau khi Hàn Nhất Nhất hiểu ý rõ ràng lộ ra ý cười, nụ cười nhợt nhạt ngọt ngào và xinh đẹp như vậy.

Hạ Thiên Triệu nhìn lại có một tia say mê.

Hàn Nhất Nhất mở cửa sau xe ra, đem chính mình cùng con chó ngồi vào vị trí đằng sau.

Hạ Thiên Triệu vỗ mạnh tay lái một cái, trong đầu thầm lẩm bẩm một tiếng: “Hàn Nhất Nhất chết tiệt.”

“Tôi và con chó ngồi ở phía sau, như vậy con chó sẽ không lại ảnh hưởng đến anh.” Thanh âm của cô thản nhiên, tuy rằng không ngọt nhưng không lạnh.

Hạ Thiên Triệu đồng ý cho cô mang theo con chó đi, trong lòng cô ít nhiều có một ít cảm động. Chỉ ít tại một khoảng khắc, cô cảm thấy người đàn ông này cũng không giống cô tưởng tượng là vô tình như vậy.

Dưới chân núi, một đám con cháu nhà giàu tụ tập một chỗ.

“Chúng ta muốn thắng! Chúng ta muốn thắng! Chúng ta muốn thắng!” Một số cô nàng xinh đẹp mặc áo đuôi ngắn siêu gợi cảm, bên cạnh là xe thể thao xa hoa sánh đôi.

“Băng nhi, chờ anh, một vòng nữa, anh nhất định đi vào trước bên cạnh em.” Một người con trai bá đạo nói xong, ở trên miệng của cô ta dùng sức cắn một cái. “Không, em không muốn chờ anh.” Hạ Băng mở to mắt quấy rối cự tuyệt hần.

“Tại sao?” Người con trai thật không ngờ cô ta sẽ cự tuyệt.

“Bởi vì em phải cùng điên cuồng với anh.” Cô ta ngẩng đầu, ngang ngược mà nói.

“Em không sợ?” Lần này người con trai trợn to mắt.

“Nơi này không có gì Hạ Băng em phải sợ.” Thân thể của cô ta dán hướng về phía thân thể hắn, phơi bày ra bên ngoài, chân dài cố ý vô tình đụng tới chỗ đùi hắn.

Tay người con trai dùng sức ôm chặt eo nhỏ của cô ta càng thêm dán hướng về phía hắn. “Không nên làm thân thể tức giận, nếu không anh sẽ không khách khí.”

“Không khách khí thế nào chứ?” Ánh mắt của cô ta lớn mật dừng ở hắn.

“Tiểu yêu tinh!” Hắn sùng nịch nói, tay lại dùng sức bóp đùi của cô ta một cái.

“Anh xấu xa!” Cô ta sẵn giọng nũng nịu, sau đó đẩy thân thể hắn, mở cửa xe, ngồi ở trên vị trí ghế phụ lái

Người con trai lấy tay vuốt cằm chính mình, trong mắt lộ ra ý cười không đành lòng. “Thật sự là một cô gái có khả năng khiêu chiến, đêm nay tôi sẽ thu phục cô, nếu có thể một lần hành động thắng được tâm hồn thiếu nữ, như vậy tôi trở thành con rể Hạ gia cũng không phải chuyện không có khả năng.”

Thời điểm khi hắn nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm mờ mờ.

“Vù vù. . .” Tiếng gào chậm rãi biến mất, tốc độ xe lại đang không ngừng tăng tốc.

“A. . . A a a! ! !” Hạ Băng ngửa đầu, lớn tiếng hét chói tai.

“Tiểu Băng, mau xuống dưới, mau xuống dưới! !” Người con trai quá sợ hãi.

Hạ Băng tiếp tục lớn tiếng la lên “A. . . A a a! ! !”

Người con trai chậm rãi giảm tốc độ, cho dù không thắng cũng không thể làm cho Hạ Băng gặp chuyện không may, hắn dừng nghĩ có thể bình yên mà ở lại cái thành phố này. Mặc dù hắn cũng là con cháu nhà giàu nhưng cùng với Hạ gia so sánh, không phải một đẳng cấp Hạ Băng kêu một mồi, phát hiện hắn gương mặt vẻ mặt lo lắng, trong lòng cô ta khẽ động, xoay đầu hắn qua, hung hăng mà hôn

“Trời ơi, đại tiểu thư!” Chỉ tiếc lời của hắn căn bản không thể nói ra, nụ hôn của cô ta dùng sức mà xâm nhập, căn bản không để cho hắn cơ hội thở.

Người con trai sợ nhất chính là xe trước mắt, chân cũng không dùng sức phanh lại, chỉ chậm rãi giảm lên. . . .

“Đừng. . . đừng. . .” Người đàn ông muốn rời đi nhưng Hạ Băng giữ chặt khuôn mặt hắn.

Hạ Băng hứng thú tăng vọt, càng là kích thích cô ta càng cao hứng

“Em điên rồi sao?” Người con trai vừa có cơ hội thở dốc, sợ tới mức thất thanh kêu to, trong thanh âm có một tia sợ hãi, việc này dù sao cũng là đang liều mạng.

“Làm sao, anh sợ như vậy?” Hạ Băng có thích thú mà nhìn hắn.

“Em quá nghịch ngợm” Người con trai ngăn chặn sợ hãi.

“Em còn có thể càng nghịch ngợm hơn.” Nói xong, tay cô ta với vào trong quần áo hắn “Tiếp tục lái xe, tốt nhất là càng nhanh càng tốt!”

Thanh âm của cô ta không có một chút sợ hãi, trừ bỏ chờ mong đó là cảm xúc mạnh mẽ.

“Em. . .” Người con trai có chút không thể nói gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Làm sao, không dám?”

“Làm sao có thể, anh không sợ mà.” Người con trai có chút chột dạ mà khoe sức, bảo hắn ở trước mặt Hạ Băng thừa nhận mình nhát gan, cũng quá là thương tổn đến mặt mũi đàn ông.

“Em thích anh như vậy, đủ đàn ông, đủ can đảm” Cô ta tăng tốc hắn, cười đến mức khoa trương.

Tay cô ta mềm yếu không có xương, ở chỗ mẫn cảm của hắn nhẹ nhàng nắm bắt.

“Tiểu Băng. . .” Hắn lái xe, mà tay cô ta lại còn muốn không ngừng khiêu khích, trong tình huống như vậy, hắn làm sao có thể thanh tịnh như không chứ?
“Em thích nghe anh gọi em Tiểu Băng, gọi lại. . .” Đầu lưỡi của cô ta nhẹ nhàng mà ở trên gương mặt hắn đi tới mà chuyển động lên xuống.

“Tiểu Băng. . . Tiểu Băng. . .” Như vậy. . . tiểu Băng. . .” Thanh âm của hắn dần dần mà nặng nề.

Hạ Băng thích thú lớn nhất là không ngừng khiêu khích cực hạn, càng là điểm yếu càng thích đùa, đùa càng hưng phấn, cô ta làm cho đàn ông vừa yêu vừa hận lại không thể buông tha.

“Trần Hường, chỉ là em thích, thích nhìn anh chết như vậy, thích chết như vậy. . .”

Toàn bộ thần kinh Trần Hường lại lần nữa nhanh chóng đóng băng, xem ra tiếng tăm Hạ Băng cũng không phải hư danh, muốn chơi cô ta cần phải trả giá.

“Có thích không?” Đôi mắt cô ta quyến rũ như tơ, bàn tay nhỏ bé xoay tròn lên xuống

“Thích. . . Thích. . .” Tay hấn lái xe không dám buông lỏng. Thế nhưng loại kích thích không rõ ràng này làm cho toàn bộ thần kinh hấn đều lâm vào một loại trạng thái sắp bộc phát.

“Vậy thế này chứ?” Tay cô ta găt gao nắm, vật trưởng đại của hấn truyền đến tê rần, nhưng cũng còn muốn thêm. . .

Tay Hạ Băng lại đột nhiên buông ra, lại găt gao nắm.

“A. . . Trời ơi!” Trần Hường hưng phấn mà nói lung tung.

Hạ Băng nhìn hấn dần dần lâm vào trạng thái bị mình khiêu khích, trong lòng cô ta cũng nhộn nhạo theo.

Cô ta lớn mật kéo một bàn tay hấn qua, đặt ở phía trước của cô ta

“Băng nhi, em. . .” Trần Hường quay đầu lại vừa thấy, phát hiện cô ta nhắm mắt, dùng tay hấn khẽ vuốt da thịt mềm mại nõn nà của mình.

“Ừm. . .” Cô phát ra âm thanh rất nhỏ, nói cho hấn, cô ta muốn thêm nữa. . .

“A. . .” Hạ Băng từ vị trí ghế phụ lái đổi tới vị trí người lái.

“Trần Hường, nhanh một chút. . .” Hạ Băng thét chói tai.

Tay Trần Hường đặt ở phía dưới của cô ta, nhìn thấy Hạ Băng hưng phấn, hấn đột nhiên có chút sợ hãi. Cô gái này thật là đáng sợ, nhưng lúc này hấn lại không dám dừng lại.

“Nhanh một chút, nhanh một chút nữa!” Nói xong, chân cô ta mạnh mẽ nhấn ga, tốc độ nhanh hơn, tốc độ xe thể thao “Vèo” một tiếng chạy rất nhanh.

“Băng nhi, em điên rồi!” Ánh mắt Trần Hường có chút hoảng sợ, việc này thật là liều mạng, tay hấn cũng không dám động đậy nữa, hấn sợ cô gái này thật sự sẽ đùa chết mình.

“Dừng dừng, dừng có chừng. . .” Hô hấp cô ta nặng nề. “Nhanh, gắng sức nhanh!”

Trần Hường nhìn thấy Hạ Băng đã giống điên cuồng, hấn sợ sệt, cô gái như vậy, chính là cho hấn mượn cái can đảm, hấn cũng không dám muốn.

“Ừm. . .” Hạ Băng hưởng thụ phát ra âm thanh. “Trần Hường, cho em. . . đi chuyển nhanh một chút. . .”

Trần Hường từ từ nhắm hai mắt, ngón tay dùng sức tốc độ nhanh hơn.

“A. . .” Cô ta điên cuồng mà thét chói tai, xe thể thao phóng cũng nhanh hơn.

Trong lòng Trần Hường hung ác, không cảm nhận gì ở cô ta, hấn mạnh mẽ rút tay mình ra.

Phía dưới Hạ Băng một khoảng trống rỗng, tay cô ta một trận run rẩy, hơi mất tay lái, xe đi tới một gốc cây đại thụ, chỉ nghe tiếng hai người nào đó thét chói tai.

Biệt thự Hạ Thiên Triệu.

Hân Nhất Nhất về đến nhà cũng không nghỉ ngơi, nhanh tìm thức ăn cho con chó, tắm rửa chải đầu cho nó.

Lúc tắm rửa, con chó nghịch ngợm bắn nước tung tóe lên người cô, vài sợi tóc trên trán cũng bị ướt nhẹp, cô khẽ nâng tay lên mà lau một cái, Hạ Thiên Triệu tựa vào cánh cửa cứ như vậy nhìn cô vội đèn vội đi, nhưng khóe miệng lại vô ý lộ ra vài phần ý cười.

“Về sau tao nên gọi mày thế nào đây?” Cô kì cò, đột nhiên nhớ tới hấn là nên cho nó một cái tên

“Con vật phiền toái.” Hạ Thiên Triệu ở phía sau vừa nhin không được nói.

Hàn Nhất Nhất quay đầu lại, phát tay làm nước trên tay dính lên áo hắn, không khách khí đáp lại “ Nó không phải là con vật phiền phức đâu.” Trong giọng nói lại có chút hờn dỗi.

Giờ khắc này, cô biểu lộ cảm xúc tự nhiên như vậy, đã quên người đàn ông kia là Hạ Thiên Triệu.

Cô lại một lần nữa xoay người, tiếp tục giúp con chó tắm rửa, coi như chuyện vừa rồi không xảy ra. Hạ Thiên Triệu đứng ở cửa, cười ra tiếng, muốn giận nhưng lại giận không được, thậm chí hắn còn có một tia thích thú.

“Bộ lông trên người mày đều là màu trắng, mặc dù rất thưa thớt, nhưng thực đáng yêu, gọi mày Tiểu Khả Ái đi!”

Con chó lắc đầu, nước bắn tung tóe lên người cô.

“Ha ha... Tiểu Khả Ái... Thật sự là buồn cười chết vì cô, con chó này thật không xứng với tên đó.” Hạ Thiên Triệu vô tình nói.

“Anh thật dong dài!” Hàn Nhất Nhất khinh bỉ hắn một cái.

“Đáng chết, cô đừng không biết tốt xấu, đừng quên tôi mới là chủ nhân các cô, cô có thể ở nơi này cho nó tắm rửa, đó là nhân từ của tôi, đừng tưởng rằng cô bị ốm tôi không dám làm gì cô!” Cư nhiên dám nói với Hạ Thiên Triệu hai chữ dong dài, thật sự là to gan lớn mật.

“Chó ngoan, mau nói với anh ta cảm ơn!” Hàn Nhất Nhất ôn nhu nói với con chó, mà con chó tựa hồ rất thông minh, lớn tiếng với Hạ Thiên Triệu mà sủa “Gâu... Gâu”

Nhìn đến cảnh này, Hạ Thiên Triệu thật muốn đi tới bóp cằm cô gái này.

“Không được sủa!”

“Gâu.. gâu...” Con chó dường như không hiểu, nó chỉ hiểu Hàn Nhất Nhất.

“Sủa nữa. Tao bảo người lột da của mày!” Hạ Thiên Triệu tức giận đến mặt đều cau lại, chẳng lẽ ngay cả con chó Hàn Nhất Nhất nuôi cũng dám giương nanh múa vuốt với hắn?

Hàn Nhất Nhất nghe được lời hắn nói, không nín được cười lên tiếng.

Hạ Thiên Triệu dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, cô gái này vẫn còn có thể cười được?

“Cười nữa, ngay cả cô lẫn con chó, tôi đều lột da!” Hắn nói. Ở trước mặt cô mà mặt mặt như vậy, thật là không còn thể diện.

“Chó ngoan!” Tay cô khẽ vuốt trên người nó, nó lập tức nghe lời không sủa, khoe miệng Hàn Nhất Nhất cười càng tươi.

“Lông trên người thật trắng, tao gọi mày Tiểu Bạch đi.” Hàn Nhất Nhất tiếp tục nói chuyện đặt tên với con chó.

“Tiểu Bạch.” Có chút chua xót mà nói.

“Về sau gọi mày Tiểu Bạch.” Hàn Nhất Nhất lại một lần nữa nhắc lại, không thêm hề để ý Hạ Thiên Triệu, cô tiếp tục vui vẻ cùng Tiểu Bạch.

Hạ gia.

Hạ Trảm Bằng cùng Hạ phu nhân từ Bi trở về, về mặt hai người đều cứng đờ.

A Kim chết, Hạ Băng tai nạn ô tô, một loạt sự việc này đều làm cho Hạ Trảm Bằng đau đầu. Việc khiến cho Hạ phu nhân đau đầu nhất đó là A Kim tự sát, trong lòng bà ta vô cùng đau đớn.

“A Kim, cái chết của cậu sẽ không vô ích.” Hai tay của bà dùng sức đan vào nhau, trong ánh mắt hiện lên sự hung ác chưa từng thấy.

“Ông Trương, chuẩn bị xe!” Hạ Trảm Bằng đến biệt thự liền không có cách nào ở lại thêm.

“Dạ, ông chủ.” Ông Trương nhận lời nói.

“Ông ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc đi!” Hạ phu nhân nhẹ giọng an ủi.

“A Kim đã chết, Hạ Băng luôn gây chuyện rắc rối khắp nơi, tôi làm sao nghỉ ngơi tiếp” Tay trái ông nhịn không được dùng sức đánh một cái vào tay phải.

“Ông để tôi giúp ông giải quyết chuyện này.” Hạ phu nhân dịu dàng nói “Hạ Băng bên kia ông đi xem trước một chút, đầu tiên tôi giúp ông đến hỏi về chuyện A Kim, ông xem có được không?”

“Nếu không, chúng ta đổi đi, chuyện A Kim không đích thân hỏi đến, trong lòng bất an, anh ta theo tôi nhiều năm như vậy, vậy mà...” Hạ Trảm Bằng nói không được.

“Đây chính là tạm thời, Bằng Bằng dù sao cũng là thân thích, nếu không đi, không chừng em Bích sẽ tưởng tôi không cho ông đi.” Bà mang Ngải Châu Bích ra, thu xếp việc nhà ổn thỏa.

Hạ Trảm Bằng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là đồng ý với Hạ phu nhân.

Về việc A Kim chết, Hạ Trảm Bằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, đối với cô gái Hàn Nhất Nhất này, ông cũng nhất định phải xem thể nào, rốt cuộc có ma lực gì làm cho đứa con mình ngay cả A Kim cũng nhẫn tâm xuống tay

Tại biệt thự Hạ Thiên Triệu.

Tiểu Bạch đến khiến cho vẻ mặt Hàn Nhất Nhất Nhất sáng rạng như ánh mặt trời, tinh thần cũng tốt so với lúc đầu.

Hạ Thiên Triệu cũng không ràng buộc cô nữa, nhưng muốn ra khỏi biệt thự, phải có hân đồng ý. Thế nhưng cả hoa viên biệt thự, cô có thể mang theo Tiểu Bạch chạy nhảy mọi nơi.

“Tiểu Bạch, chạy chậm một chút, chúng ta nhìn đây là hoa gì?” Cô thực hưng phấn mà chạy đến một dải hoa trắng tinh trước mặt.

“Ừm, rất thơm mát!” Mắt cô khép hờ, nhẹ nhàng mà cảm nhận mùi hoa

Tiểu Bạch ngồi xổm gần chân cô, cũng học bộ dáng của cô nhắm mắt lại, lưỡi thè ra đáng yêu.

“Đây là diên vĩ trắng (white iris), tượng trưng tình yêu say đắm, trong sáng chân thật nhất. Hạ Thiên Triệu người vô tình vô nghĩa như vậy lại thích diên vĩ, thật không thể hiểu được.” Cô thầm thì.

Tiểu Bạch dụi đầu vào chân cô, ngoe nguẩy ra vẻ làm nũng, giống như là muốn cô đừng nghĩ nhiều như vậy.

Cô ôm Tiểu Bạch vào lòng, đi dọc theo luống hoa diên vĩ, bỗng nhiên có con bướm màu lam bay qua, tôn lên vẻ đẹp đặc biệt.

Hàn Nhất Nhất cơ hồ như đang đắm chìm vào không khí tĩnh lặng của buổi chiều.

“Hàn tiểu thư!” Có người ở gọi tên của cô.

Hàn Nhất Nhất xoay người, thấy một gã vệ sĩ mặc đồ đen đến gần cô, cô dừng bước, ôm con chó nhỏ, hướng về phía hân mỉm cười thân thiện

“Có việc gì sao?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng chậm rãi mà ấm áp.

Nhưng mặt vệ sĩ lúc này bỗng nhiên đỏ bừng lên. Giờ khắc này, dường như cô không hề có một chút gì khiến người ta chán ghét, trước mặt hân là cô gái xinh đẹp, khuôn mặt lộ vẻ thân thiện mà mỉm cười hồn nhiên, rất ăn ý với màu trắng của hoa măng diên vĩ.

“Có người đến gặp Hàn tiểu thư, tôi đến gọi cô trở về.” Vệ sĩ cúi đầu, hân không dám nhìn Hàn Nhất Nhất, hân không quen xúc động như vậy.

“Có người đến gặp tôi sao?” Hàn Nhất Nhất có chút hoài nghi, dù sao ở biệt thự Hạ Thiên Triệu, người quen biết cô ít lại hiếm, cô lại không có người bạn thân nào, lập tức, cô lại phản ứng lại, hỏi: “Là Uông tiểu thư đến đây sao!”

Biết cô ở trong này, là bạn thân của cô, cũng chỉ có Giai Trùng.

“Cô cứ về là biết.” Vệ sĩ đáp.

“Cảm ơn anh!” Hàn Nhất Nhất cúi đầu, ôm Tiểu Bạch đi về phía đại sảnh biệt thự.

“Hàn tiểu thư.” Vệ sĩ gọi cô lại

Cô quay đầu lại, hoài nghi mà nhìn hân.

“Tôi là A Thất, nếu Hàn tiểu thư về sau có chuyện gì, có thể tìm tôi, tôi sẽ coi cô như Hạ thiếu gia, tôn trọng và trung thành với cô.” Trên mặt hân tất cả đều là tin tưởng vững chắc và chân thành.

Hàn Nhất Nhất cười, nụ cười ngọt ngào “Cảm ơn anh, A Thất!”

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy không phải Uông Giai Trùng, mà là Hạ phu nhân.

Đôi mắt của cô hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, cô nói nhỏ “Hạ phu nhân, chào!”

Hạ phu nhân nhìn thấy cô, tựa như có gai trong mắt, nhìn thể nào không vừa mắt như thế.

“Cô là giúp việc nơi này, ai cho phép cô nuôi chó!” Thanh âm của bà không hờn giận, tay dùng sức đập trên bàn.

Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, không có ý buông ra, chỉ nhẹ giọng mà nói: “Thật xin lỗi, Hạ phu nhân!”

“Người đâu, đem con chó này ném đi cho ta!” Bà lớn tiếng cả giận nói.

“Phu nhân, chuyện gì!” Lập tức hai vệ sĩ mặc đồ đen đi vào

“Con chó này, ném ra cho ta, Thiên Triệu ghét nhất vật nuôi, ta tuyệt đối không có phép nha đầu này ở trong này làm chủ.” Bà nghiêm khắc, thanh âm vô cùng uy chấn.

“Hạ phu nhân, không được, Tiểu Bạch là Hạ tiên sinh đồng ý mới mang về, xin bà cho nó ở lại chỗ này đi, nó rất nghe lời, tôi bảo đảm nó sẽ không mang đến cho Hạ tiên sinh cùng Hạ gia phiền phức gì.” Hàn Nhất Nhất cực lực mà giải thích, ôm thân thể Tiểu Bạch càng chặt.

“Phiền phức? Cô có biết hay không, cô chính là phiền hà Hạ gia, con chó của cô cũng giống cô, đều là làm phiền Hạ gia, trước tiên giải quyết chó của cô, giải quyết người của cô nữa!” Trong mắt bà lộ ra sát ý lạnh lùng.

“Không... Đừng...” Cô lắc lắc đầu.

Hạ phu nhân đưa mắt ra hiệu cho vệ sĩ, mạnh mẽ giật Tiểu Bạch rời khỏi Hàn Nhất Nhất.

“Không được lấy đi Tiểu Bạch, không được...”

“Gâu gâu... Gâu gâu...” Tiểu Bạch biết những người này muốn tách nó cũng chủ nhân ra, cũng trở nên cực kỳ không bình tĩnh, bắt đầu lớn tiếng mà sủa.

Tiểu Bạch kêu một tiếng, vệ sĩ không chút do dự cho một đám, đánh trúng đầu Tiểu Bạch.

“Đừng làm hại nó, xin các anh! Không được làm hại nó.” Hàn Nhất Nhất mở miệng, lớn tiếng mà nói. “Các anh bắt nó thả đi là được rồi, không cho nó tiến vào nơi này, nhưng xin đừng làm hại nó.”

“Tiểu Bạch, đừng kêu nữa!” Cô nói với Tiểu Bạch, tuy rằng nó không hiểu, nhưng cô hy vọng nó có thể giống như có thể hiểu được ý của cô. Cô biết, giờ phút này, nếu muốn cứu mạng Tiểu Bạch, cô phải từ bỏ tranh giành Tiểu Bạch, bằng không chọc giận Hạ phu nhân, không chừng sẽ giết chết Tiểu Bạch.

Nghĩ đến chuyện này, Hàn Nhất Nhất toàn thân rét run

Thấy vệ sĩ đi ra ngoài, Hạ phu nhân đi lên trước, muốn nói với Hàn Nhất Nhất lại thôi, chỉ phui hai bàn tay “Không biết tốt xấu là gì!” Bà lộ ra một mặt hung ác

Hàn Nhất Nhất bịt mắt cái gì cũng không có nói, chỉ lặng lặng mà nhìn bà.

“Cô đừng dùng loại ánh mắt mê hoặc người này nhìn tôi, cô mê được con tôi, không mê được bà già này.” Bà khinh thường mà châm biếm, “Bộ dạng cô xấu như vậy, dựa vào cái gì ở lại chỗ này.”

“Phu nhân hiểu lầm, tôi chỉ là nữ giúp việc nơi này, tôi cũng biết mình xấu, ngay cả xách giày cho Hạ thiếu cũng không xứng.” Giọng nói của cô nhẹ như vậy, không có một chút hờn giận, Hạ phu nhân ở đây tức giận cô, nhưng cô chỉ thờ ơ mà đáp lại. Những lời này cũng từng là lời Hạ Thiên Triệu nói với cô

“Đừng tưởng rằng cô nói như vậy, tôi sẽ buông tha cô, sẽ nghĩ cô là một người có chừng mực, sẽ cho rằng cô sẽ không quyến rũ con tôi, cô nghĩ sai rồi.”

“Phu nhân quá xem nhẹ Hạ thiếu gia rồi, Hạ thiếu gia là ai, phu nhân hẳn là rất rõ ràng, sao anh ấy có thể coi trọng loại người xuất thân hèn kém như tôi.” Hàn Nhất Nhất nói cũng là thật, cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn quyến rũ Hạ Thiên Triệu, càng không nghĩ mình sẽ thích Hạ thiếu. Về phần Hạ thiếu thích cô hay không, cô trước giờ chưa từng nghĩ đến.

“Hàn Nhất Nhất, cô đừng giả bộ ở trước mặt tôi, cô hiểu rõ, cô còn nhỏ mà đã dùng thủ đoạn để dụ dỗ đàn ông. Đàn ông như Hạ thiếu thế này, đàn bà với nó cũng chỉ là quần áo, nhưng nếu như quần này mang theo dao, làm bị thương người bên cạnh Hạ thiếu, tôi Dương Tình tuyệt đối sẽ không bỏ qua quần áo đó.” Bà thấp giọng lạnh lùng.

“Tôi không rõ ý phu nhân.” Hàn Nhất Nhất quả thật không biết mình làm hại đến ai, cô cũng chưa bao giờ nghĩ muốn đi hại ai, duy nhất một lần đã từng có ý định giết người cũng chỉ đối với kẻ suy đồi Hàn Chí Viễn kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Uy hiếp chạy trốn

“Không rõ?” Hạ phu nhân cười lạnh, “Tuy rằng diện mạo quả thật vô cùng xấu xí, nhưng lại tự cho bản thân là ngây thơ thanh thuần, thực sự là một tiện nhân từ trong xương cốt.”

Đối mặt với lời nói hung hăng dọa người của Hạ phu nhân như vậy, Hàn Nhất Nhất lựa chọn im lặng.

Ở trong mắt người ngoài, Hạ phu nhân luôn luôn dịu dàng trượng khí, nhưng phẩm chất ấy của bà lúc gặp Hàn Nhất Nhất lại hoàn toàn không còn, ngay cả bản thân bà cũng ngạc nhiên, vì sao Hàn Nhất Nhất này luôn dễ dàng khiến bà cảm thấy thất thố như vậy?

“Bị tôi nói trúng rồi sao? Câm rồi sao!” Sự chế giễu của Hạ phu nhân khiến bà càng nhìn càng thêm mất đi phong cách quý phái, dường chính bà ta cũng hoàn toàn quên bản thân đường đường là Hạ phu nhân.

“Phu nhân nếu đã nghĩ vậy, bà cứ cho là như vậy đi.” Thực ra, cô thầm nghĩ muốn im lặng, thế nhưng bà ta tốt xấu gì cũng là trưởng bối, không thể khiến bà ấy khó xử như vậy.

“Không phải là tôi cho rằng là như vậy, mà thực sự chính là như vậy, cô đem theo cái áo khoác đính tán này khiến Hạ gia chúng ta bị thương, ngày hôm nay tôi đến, chính là xử lý cái áo khoác này của cô.”

“Phu nhân, bà nói rõ ràng ra đi.” Hàn Nhất Nhất biết, Hạ phu nhân từ trước đến nay không thích cô, nếu như bà có thể thành công khiến cô rời khỏi đây, như vậy, cô nguyện ý phối hợp, bà cũng đỡ một nhọc.

“Tôi muốn cô rời khỏi đây, rời khỏi Hạ gia, cô muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể cho cô!” Hạ phu nhân trực tiếp nói ra.

“Được, chỉ cần phu nhân có thể để tôi rời khỏi nơi này, tôi nhất định rời đi, đồng thời một phân tiền tôi cũng không cầm.” Hàn Nhất Nhất bình tĩnh mà nở nụ cười.

Hạ phu nhân nghe được câu trả lời chắc chắn mà rõ ràng của cô như vậy, nhưng lại không rõ mình phải làm gì.

Bà muốn làm thế nào để Hàn Nhất Nhất sớm rời đi, mà Thiên Triệu cũng không biết, sau đó, bà còn muốn làm sao ngăn Hạ Trảm Bằng hỏi đến cái chết của A Kim và gặp mặt Hàn Nhất Nhất?

Bà hiện tại có khả năng đem Hàn Nhất Nhất rời đi, nhưng cần phải có kế hoạch chu đáo. Để Hàn Nhất Nhất rời khỏi biệt thự không có bất kỳ vấn đề gì, thế nhưng con trai bà trở về hỏi đến việc ra đi của cô, nhất định sẽ biết do bà làm. Ngộ nhớ nó lại vì Hàn Nhất Nhất mà trở mặt với bà thì quả thật không ổn, lại khiến cho Hạ Trảm Bằng nghi ngờ hơn thôi, lại còn phá hoại tình cảm lúc đó giữa bà và con trai sao?

Hạ phu nhân lúc này đột nhiên cảm thấy bất lực. Bà thực muốn trục xuất người đàn bà này, cũng tính toán muốn giết chết cô ta, thế nhưng cô ta không những không chết, trái lại còn hại chết A Kim trung thành nhất của bà. Giọng điệu này, bà sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Tốt, cô nhớ kỹ những lời cô đã nói ngày hôm nay, tôi sẽ lại đến tìm cô, nếu như cô thực sự còn muốn bỏ trốn, tôi sẽ làm như cô mong muốn, nếu như cô chỉ là dùng một chiêu này trì hoãn lại, cô nhất định sẽ hối hận.”

Trước khi Hạ phu nhân rời đi, còn quay đầu lại vừa quãng lại một câu nói: “Cô tốt nhất nhớ kỹ những lời hôm nay tôi nói, bất luận có chuyện gì cũng phải rời khỏi Hạ gia, bằng không tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết.”

Hàn Nhất Nhất đọc được từ trong ánh mắt của bà sự căm ghét và hoang mang, cô không có cách nào hiểu được ánh mắt ấy, bởi vì cô không biết bản thân rốt cuộc đã làm gì khiến Hạ phu nhân căm ghét mình như vậy.

Hạ phu nhân ngồi vào xe, xe vừa lăn bánh, bà đang chuẩn bị đóng cửa sổ xe, lại phát hiện một người phụ nữ đang đi về phía biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Người phụ nữ kia, bà hình như từng gặp ở đâu đó?

“Lão Trương, dừng xe!” Hạ phu nhân vừa nói xong, chiếc xe ngay lập tức dừng lại.

Không kịp chờ tài xế giúp bà mở cửa xe, bà tự mình nắm lấy tay nắm cửa, xoay bóng lưng kia lại kêu lên: “Uông tiểu thư!”

Uông Giai Trùng nghe thấy tiếng gọi, lập tức ngừng lại, quay đầu lại phát hiện là Hạ phu nhân, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

“Hạ phu nhân!” Cô ta đi tới bên cạnh Hạ phu nhân một cách chậm chạp mặc dù khoảng cách giữa bọn họ cũng không xa.

“Cô lại tới thăm chị em của cô sao?” Trong mắt của bà có ý cười sâu xa, ý cười này hàm chứa đầy khôn ngoan. Nhìn cô gái này, trong lòng bà đã nảy lên một loại kế hoạch khác.

“Đúng vậy, phu nhân nói quả thật chính xác.” Cô ta mỉm cười ngọt ngào.

“Ông tiểu thư bình thường hay tới đây?” Bà ta thăm dò tình hình mà hỏi thăm, nhưng trong lòng bà biết rất rõ, cô Ông tiểu thư này chẳng qua là trùng ý con trai của bà.

“Ừm, đến thăm Nhất Nhất, và Thiên Triệu.” Nói xong, cô ta ngượng ngùng cúi đầu.

“Hình như cô cũng không biết, người chị em tốt kia của cô rõ ràng là người hầu, lại lén lút...” Lời nói của Hạ phu nhân chỉ nói một nửa.

“Phu nhân, bà nói vậy là ý gì, Giai Trùng vẫn chưa hiểu, mong bà chỉ bảo rõ ràng.” Ông Giai Trùng nghi hoặc nhìn Hạ phu nhân.

“Nếu Ông tiểu thư có hứng thú, như vậy chúng ta đến nơi khác trò chuyện, thế nào?” Hạ phu nhân quả là thông minh, Ông Giai Trùng liếc mắt liền hiểu rõ.

“Vâng ạ, cháu vẫn muốn đến thăm hỏi bác gái, thế nhưng Thiên Triệu luôn luôn bề bộn nhiều việc, cho nên còn chần chừ chưa có đi, vẫn xin bác gái tha thứ.” Lời nói của cô ta thật ngọt, cẩn thận quan sát biểu tình của Hạ phu nhân, phát hiện bà ấy cũng không có bất mãn, trong lòng cũng thoải mái một chút.

“Đưa con này của ta chính là quá bận, sau này nếu cháu muốn đến Hạ gia chơi, thì cứ đến với bà già này, không cứ gì phải cùng Thiên Triệu đến.” Hạ phu nhân lời kéo tay cô ta, thân thiết nói chuyện. “Thực sự có thể chứ?” Ông Giai Trùng ngược lại cầm lấy tay của Hạ phu nhân, kích động không ngớt.

“Nhìn cháu vui chưa kia kia, đương nhiên là thật, chỉ cần cháu không chê bà già hết thời này có chút dong dài, sau này cháu cứ đến Hạ gia với ta.” Biểu tình thân thiết của Hạ phu nhân thực khiến cho nhiệt tình giữa hai người càng phân tán ra.

Ông Giai Trùng sau một lúc cao hứng cũng chẳng biết làm thế nào cho phải, nếu như cô ta có thể đối phó lại Hạ phu nhân, như vậy cô ta gả cho Thiên Triệu cũng chỉ còn một bước không xa, nghĩ đến vậy, cô ta như mở cờ trong bụng.

Ngồi trên xe của Hạ phu nhân, bọn họ thân thiết mà tán gẫu chuyện nhà, giống như cô ta đã là Hạ thiếu phu nhân của Hạ gia vậy.

Mà Hàn Nhất Nhất lúc này, đang điên cuồng mà tìm kiếm bảo vệ lúc này, cô muốn biết lúc này Tiểu Bạch ở chỗ nào?

“Tiểu Bạch không có việc gì, nó không có việc gì.” Ở trong lòng cô không ngừng tự an ủi bản thân.

Đương lúc cô đưa mắt tìm kiếm, A Thất liền gọi cô, “Hàn tiểu thư.”

Cô quay đầu lại, thấy chính là A Thất đang ôm Tiểu Bạch, mỉm cười mà nhìn về phía cô chào hỏi.

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!” Cô mặc kệ hình tượng, rất nhanh chạy tới, từ trên tay A Thất ôm lấy Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hướng về phía cô rung rung kêu lên, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng an ủi cô.

“A Thất, cảm ơn anh đem Tiểu Bạch về bên cạnh tôi, cảm ơn! Hàn Nhất Nhất liền nói vài tiếng cảm ơn, ngoại trừ cảm ơn ra, cô tìm không thấy từ khác thay thế thích hợp hơn nữa.

“Con chó này vốn là của Hàn tiểu thư, chỉ là tôi đem nó về với chủ mà thôi.” Hần lễ phép định quay đầu đi.

Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, tiếng cười trong trẻo vang lên.

A Thất nhìn cô vui vẻ cười, cảm giác thỏa mãn có một không hai. Cảm giác này thật khiến cả thể xác tinh thần của hắn đều như tràn ngập năng lượng và vui sướng.

Quán cà phê Tĩnh Bí, Hạ phu nhân và Ông Giai Trùng mỗi người một ly, nhẹ nhàng nói ngắn gọn.

“Giai Trùng, có thời gian đến Hạ gia, bác pha cà phê cũng không tồi.” Hạ phu nhân khai mào.

“Về sau Giai Trùng nhất định phải theo bác gái học hỏi nhiều, như vậy khí chất Giai Trùng mới có thể từ từ nâng cao”

“Đúng vậy, để nắm được lòng đàn ông, phải học rất nhiều đấy.” Hạ phu nhân dùng thìa nhẹ nhàng khuấy cà phê.

“Còn xin bác gái chỉ bảo một ít, đối với Thiên Triệu, cháu không nắm bắt được.” Lúc này, cô ta muốn phải lấy lòng Hạ phu nhân. Cô ta tin bà tìm cô ta đến uống cà phê tuyệt đối không phải chuyện đơn giản như vậy. Đã như vậy, không bằng cô ta thẳng thắn thành khẩn một chút, chiếm được tín nhiệm của Hạ phu nhân.

“Con bác, bác rất rõ, đàn bà bình thường rất khó đối phó, cho dù tới Hạ gia rồi, cũng sẽ không vượt qua ba tháng.”

“Cháu thật lòng yêu Thiên Triệu, cho dù không kết hôn, chỉ cần ở bên người anh ý, cháu cũng thấy đủ.” Ông Giai Trùng nhấp một chút cà phê.

“Đàn bà yêu con bác nhiều lắm, đàn bà muốn gả cho con bác lại khó đếm được. Phải biết rằng, chỉ cần kết hôn với con bác, cho dù là ly hôn, cũng có

thể được phí lý hôn đáng kể.” Tất cả điều này Hạ phu nhân nói là sự thật. “Cho nên có đôi khi, đối với đàn bà bên người Hạ Thiên Triệu, bác có phần khinh thường và mỉa mai.”

“Cháu biết, nhưng phu nhân, cháu yêu Thiên Triệu, thật sự không liên quan gì đến tiền, cháu cũng có thể cùng anh ý chịu khổ cả đời.” Cô ta kiên định trả lời, trong mắt không có một chút hoài nghi.

“Nếu cháu quyết định yêu con bác, vậy cháu phải hy sinh rất nhiều, cháu có thể làm không?” Hạ phu nhân bắt đầu chuyển đề tài, bà thấy cô gái này là thật lòng yêu Hạ Thiên Triệu, nhưng bà cũng rõ, con trai của bà rất khó sẽ yêu cô gái giống như Uông Giai Trùng.

“Cháu không sợ hy sinh, cháu sẽ nghe theo lời bác gái.” Cô ta lễ phép nói.

“Bác chỉ là mẹ của Thiên Triệu, Thiên Triệu muốn kết hôn với dạng đàn bà nào, bác sẽ không can thiệp. Cho nên rất nhiều lúc cháu phải dựa vào chính mình, dù sao cháu phải cùng rất nhiều phụ nữ tranh một người đàn ông, muốn đánh bại những người đó không phải dễ dàng.”

“Vâng, cháu biết, hiện tại còn có vài đối thủ mạnh, cô người mẫu xinh đẹp Kily và ngôi sao ca nhạc Ngô Tịnh, gần đây Thiên Triệu tìm nhiều nhất là hai bọn họ.” Cô ta khẽ ngả lòng.

“Ha ha...” Bà khẽ bật cười

“Bác gái, chẳng lẽ cháu nói sai rồi sao?” Nhìn Hạ phu nhân cười, Uông Giai Trùng có chút căng thẳng.

“Bọn họ đều là gặp dịp thì chơi, cho dù lấy về cũng sẽ không vượt quá ba tháng, cháu phải cẩn thận, cô lẽ là một người khác.” Bà giả bộ hỏi hột.

“Chẳng lẽ gần đây Thiên Triệu đổi bạn gái mới sao?” Uông Giai Trùng căng thẳng.

“Không có.” Hạ phu nhân trả lời thẳng.

“Vây...”

“Ồ biệt thự con bác, rất ít đàn bà có thể ở đó vượt quá ba ngày.” Hạ phu nhân nói xong nhẹ nhàng mà uống một ngụm cafe.

“Bác gái, không phải... điều đó không thể!” Uông Giai Trùng không muốn tin. Mặc dù trong lòng cô ta có lẽ là trước đây đã hoài nghi, nhưng cô ta không muốn chấp nhận sự thật như vậy xảy ra, cô ta tình nguyện chọn giả vờ ngốc.

“Cháu là người thông minh, hẳn là cháu hiểu được.”

“Nhất Nhất từng nói với cháu, cô ý không thích Thiên Triệu.”

“Tuy rằng bộ dạng Hàn Nhất Nhất không bằng cháu. Nhưng trên người cô ta cũng có điểm hấp dẫn đàn ông, con bác sẽ không vô duyên vô cớ đem một cô gái giữ ở bên người. Chỉ có hai lý do. Một là yêu cô ta, hai là lý do khác...” Bà cố tình muốn Uông Giai Trùng hứng thú.

“Vây một lý do khác đâu?” Uông Giai Trùng cầm chặt cốc cafe, tay lập tức run rẩy.

“Một lý do khác chính là... nó yêu cô gái kia, nhưng bản thân không biết hoặc là không muốn thừa nhận, giống như cháu không muốn chấp nhận Hàn Nhất Nhất quyến rũ con bác.” Hạ phu nhân nhìn thấu tất cả, tuy rằng bà không dám khẳng định Hạ Thiên Triệu có trăm phần trăm yêu Hàn Nhất Nhất hay không. Nhưng bà dám khẳng định là Hàn Nhất Nhất nhất định có vài điểm hấp dẫn, mà Hàn Nhất Nhất tính tình lạnh lùng, làm cho con bà nhất thời chinh phục không được mà thôi.

Mặc kệ như thế nào, Hàn Nhất Nhất đều đã là tình địch của Uông Giai Trùng. Hơn nữa bà phải làm cho bọn họ trở thành tình địch. Như vậy bà mới có kết quả mong muốn.

“Cháu và Nhất Nhất là chị em, cô ý từng nói không thích Thiên Triệu, cô ý đã đồng ý với cháu, muốn giúp cháu gả cho Thiên Triệu.” Cô ta lẩm bảm tự nói.

“Giúp thế nào? Cô ta giúp cháu cái gì?” Hạ phu nhân tò mò hỏi lại.

“Cô ấy...” Trong lòng Uông Giai Trùng thực ra rất hiểu. Lâu như vậy, Hàn Nhất Nhất cũng không giúp cô ta, cũng không giúp cô ta vào biệt thự. Còn có sáng ngày đó, cô thấy chuyện xảy ra giữa Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất, vậy mà Hàn Nhất Nhất còn là nước sốt cà chua dính vào.

“Cháu từ từ nghĩ lại đi, bất kì lúc nào muốn uống cafe đến Hạ gia tìm bác!” Tay bà nhẹ nhàng đặt ở tay cô ta, giảm bớt lo lắng trong lòng cô ta.

Trong phòng bệnh viện tư gia xa hoa.

“Ông, ông đã đến rồi!” Ngải Châu Bích lập tức cười, mặt nghênh lại.

Hạ Trầm Băng hé mặt ra, con gái liễu lĩnh này, cho ông vô số họa. Đôi khi ông thực hận không thể một phát súng bắn chết cô ta quên đi.

“Ông, lần này Băng Băng bị thương rất nặng, nhất định phải thay nó dạy bảo cho tốt, bằng không Băng Băng chúng ta oan ức quá.” Ngải Châu Bích lấy

tay lau khôe mắt, đau lòng không thôi.

“Dạy bảo? Tôi dạy bảo trước yêu nghiệt này đã.” Hạ Trầm Bằng đi đến giường bên cạnh, giận dữ nói.

Hạ Bằng ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn cha tức giận, một câu cũng không nói.

“Bằng Bằng, con làm sao vậy?” Ngải Châu Bích nhìn tình trạng con gái, không biết nguyên nhân.

“Hạ Bằng, con trai Trần thị đã chết, nghiệp trưởng này sớm hay muộn sẽ tính trên đầu của con, lần này mẹ không giúp được con.” Lúc Hạ Trầm Bằng nghe được tin này, phần nộ nghiêng răng, chơi cái gì không tốt, tự nhiên chơi trò chơi tốc độ. Cho dù bản thân chưa chết, nhưng đã kéo theo một người chịu tội thay.

“Ông, tay Bằng Bằng cũng gãy xương, ít nhất cũng phải nằm ở trên giường một tháng, bọn chúng biết sai rồi. Hơn nữa nếu con trai Trần thị kia không lôi kéo Bằng Bằng đi chơi, cậu ta làm sao chết, Bằng Bằng chúng ta làm sao phải bị thương đâu?” Ngải Châu Bích đứng ở bên con gái, đổ tất thảy lỗi cho Trần Hường.

Hạ Trầm Bằng tát một cái lên mặt Ngải Châu Bích, không có báo trước.

“Ông... ông đánh tôi?” Ngải Châu Bích không thể tin được mà khóc, chồng tự nhiên ra tay đánh bà ta.

“Tôi đánh bà đấy! Lúc này bà còn không biết bản thân sai ở đâu, con như vậy đều do bà làm hư, cục diện rối rắm này, các người tự giải quyết!” Hạ Trầm Bằng giậm chân.

Giận dữ, Hạ Trầm Bằng và vệ sĩ đá cửa đi ra ngoài. Hạ Bằng mắt lạnh lùng nhìn thấy cha vội vàng đến cũng vội vàng đi.

“Hàn tiểu thư, chúng ta đi thôi!” A Thất đứng cách Hàn Nhất Nhất không xa điềm điềm nói.

“Đi đâu?” Trong nháy mắt cô có chút nghi ngờ, cô cũng không có nói qua hôm nay muốn đi ra ngoài, mà Hạ Thiên Triệu cũng không có biến mặt hoàn toàn, cứ hai ngày lại gặp một lần.

“Ngày hôm qua Hạ thiếu từ bên Anh gọi điện về, nói hôm nay tôi phải mang cô đi bệnh viện kiểm tra lại.” A Thất thành thực trả lời, đi theo Hạ thiếu mấy năm nay, trừ bỏ Tình Ân tiểu thư được ngài ấy tỉ mỉ quan tâm thì Hàn Nhất Nhất chính là cô gái đầu tiên làm cho Hạ thiếu luôn nhớ kỹ trong lòng, điều này làm cho hắn rất ngạc nhiên rồi lại nghĩ có ẩn tình ở bên trong.

“Không cần phiền toái như vậy đâu, tôi hiện tại rất tốt.” Hàn Nhất Nhất khéo léo mà từ chối nói.

“Lần này chỉ là kiểm tra lại, chủ yếu là kiểm tra một chút trong cơ thể của Hàn tiểu thư có còn tồn tại chất độc hay không thôi, Hạ thiếu đã phân phó, chúng ta không thể nói không được.”

“Người này không chỉ có bá đạo, mà còn không phân rõ phải trái.” Hàn Nhất Nhất thực bất bình thay A Thất, Hạ Thiên Triệu đã phân phó thì bọn họ đúng là không thể nói không, có thể thấy được bọn họ đã phải chịu bao nhiêu là khuất nhục cùng mất tự do dưới trướng tên Hạ Thiên Triệu lãnh khốc này.

“Hàn tiểu thư, cô có ý gì vậy?” A Thất có chút không hiểu ý tứ của Hàn Nhất Nhất.

“Không. Không có gì.” Phát hiện chính mình dường như có chút nhiều chuyện, ngay lập tức nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi thôi.”

Cửa xe rất nhanh liền mở ra, Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch ngồi ở ghế sau, bộ dạng của Tiểu Bạch mấy ngày nay ngày càng đáng yêu, bộ lông vốn thừa thốt hiện tại đã rậm rạp hơn lên, đáng yêu đến mức làm cho Hàn Nhất Nhất một lát cũng không nỡ buông tay.

Bệnh viện tư nhân của tầng lớp thượng lưu.

Hàn Nhất Nhất kiểm tra lại tình hình rất tốt, nhưng để ngựa say ra sai sót, bác sĩ Tần đề nghị 3 ngày sau lại đến bệnh viện kiểm tra lại, đây là việc tuyệt đối phải làm, người của Hạ thiếu mang tới, bệnh viện đã độc toàn bộ tinh thần, một chút sai lầm cũng không thể có.

“Tốt, vậy phiền bác sĩ Tần.” A Thất đứng ở một bên cảm ơn.

Hàn Nhất Nhất hướng về phía bác sĩ Tần hơi hơi gật đầu mỉm cười, tuy rằng tính tình của cô có chút lãnh đạm, nhưng với người trên cô luôn luôn rất lễ phép cũng rất tôn trọng, chẳng qua là cô không có nhiều lời.

Bác sĩ Tần trong nháy mắt có chút hoảng hốt, khuôn mặt cô gái này thực là xấu, dường như có nét giống ai đó, thế nhưng chính ông lại không thể nhớ ra là ai.

Ở trong mắt ông, cô thực xấu nhưng cũng không đến nỗi chán ghét, nhưng người đàn ông như Hạ thiếu, không phải mỹ nhân không cưới? . Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng nhẹ giọng nói: “A Thất, Tiểu Bạch hình như muốn đi tiểu tiện, tôi mang nó đi xuống trước, chúng ta gặp nhau ở cửa.”

“Được, trong thời gian chờ tôi đi lấy xe.”

Bác sĩ Tần lấy một ít thuốc giải độc đưa cho A Thất mang về cho Hàn Nhất Nhất.

Mang Tiểu Bạch đi toilet giải quyết vấn đề xong, ra khỏi toilet Hàn Nhất Nhất mới phát hiện ra bệnh viện này quá lớn, có chút khí khấn tìm đường ra.

Cô ôm Tiểu Bạch đi trên hành lang, có thể nói đây là bệnh viện quý tộc thực sự, người rất thưa thớt. Cô nghĩ hẳn là phải tìm người để hỏi đường một chút, bởi cô thực không tìm được thang máy.

Cô nhẹ nhàng mà gõ đầu mình một cái.

“Tiểu Bạch, thực ngoan!” Đúng là chủ nào vật vậy, Tiểu Bạch thật giống tính của cô, im lặng mà rúc vào trong ngực cô.

Cô vỗ nhẹ bộ lông của Tiểu Bạch, khoe miệng hiện lên ý cười: “Tiểu Bạch, bây giờ chị mang em về nhà nha!”

Lời của cô vừa mới thốt ra xong, đột nhiên không biết là ai từ sau lưng đụng phải cô một cái, lớn tiếng la hét: “Tránh ra. . . . Tránh ra. . . .”

Hành lang lúc này còn vắng vẻ giờ đã có rất nhiều người, Hàn Nhất Nhất bị người khác đụng phải, thân thể lao về phía trước, Tiểu Bạch đang ở trong lòng cô cũng bị ngã trên mặt đất.

“Mau tránh ra, tránh ra. tránh ra.”

“Tiểu Bạch, cẩn thận.” Hàn Nhất Nhất thất thanh hô lên, chính mình cũng ngã xuống nhưng không bận tâm.

Đột nhiên có một cánh tay đưa ra, vòng qua eo cô túm được lưng áo, một cái xoay đẹp mắt, cơ thể Hàn Nhất Nhất đã đứng vững.

Cô hoảng hốt nhớ tới Tiểu Bạch, “Tiểu Bạch. . . .”

“Bản thân mình cũng nguy hiểm, còn bận tâm sủng vật của cô.” Thanh âm của một người đàn ông nhẹ nhàng ở bên tai cô thì thầm.

Nghe được giọng nói của người đàn ông này, Hàn Nhất Nhất mới lấy lại được tinh thần, nhin không được quay lại nhìn người anh, khí chất tao nhã, ngũ quan ôn hòa, giống như đầu giờ chiều lần đầu tiên mà cô gặp anh kia.

Cô nhận ra anh, cô còn nhớ rõ anh.

Lại nhìn đến anh, thế nhưng cô có chút ngượng ngùng, phát hiện thân thể hai người đang kề sát vào nhau, cô theo bản năng tránh ra cũng dụi dụi nói: “Cảm ơn!”

Anh ta ngồi xổm xuống, ôm lấy Tiểu Bạch, đem nó trả lại trên tay cô, “Thú cưng của cô không có việc gì”

“Cảm ơn!” Hàn Nhất Nhất nhận lấy thú cưng, nhìn anh ta một cái, phát hiện bản thân mình có chút bối rối.

“Chúng ta hẳn là đã gặp mặt nhau rồi.” Ánh mắt người đàn ông có chút bá đạo, lại tràn ngập chân thành cùng nhu tình, một chút cũng không có nhìn thấy nửa điểm chán ghét khi nhìn vào cô.

“Cô không nhớ rõ tôi sao?” Hàn Nhất Nhất nghe thấy câu hỏi của anh ta, trong lòng càng thêm kích động.

“Mỗi lần gặp cô hình như đều là trong lúc nguy hiểm” Thanh âm của anh ta vẫn rất nhẹ nhàng.

“Cảm ơn!” Hàn Nhất Nhất không biết nên nói cái gì, nói xong hai chữ cảm ơn liền thấy mình thực ngốc.

“Chúng ta gặp nhau hai lần, mỗi lần cô đều nói nhiều nhất chính là cảm ơn!”

“Vâng.” trong lòng Hàn Nhất Nhất có chút rối rắm, ngoại trừ cảm ơn cô cũng không biết là phải làm gì, “Tên của tôi là Hàn Nhất Nhất.”

. Người đàn ông khẽ nở nụ cười, nháy mắt mỉm cười cong lên, “Tôi gọi là Lãnh Nghiêm.”

“Lãnh Nghiêm” Hàn Nhất Nhất ở trong lòng nho nhỏ mà thì thầm.

“Cô định đi đâu?” Thanh âm của Lãnh Nghiêm rất điềm tĩnh.

“Đến đường Hữu Hoa.” Hàn Nhất Nhất vỗ về bộ lông Tiểu Bạch nói, có thể ổn định một chút bối rối trong lòng.

“Chúng ta cùng đường, tôi tiễn cô một đoạn!” Trong lời nói của anh ta có chút tự nhiên mà chân thành, Hàn Nhất Nhất không tìm được lý do cự tuyệt, kỳ thật chính là trong lòng cô không có ý nghĩ cự tuyệt.

“Cám ơn!”

“Chúng ta bây giờ đã biết tên của nhau, cô trái một cái cảm ơn phải một cái cảm ơn, dường như không coi tôi là bạn bè thì phải.” Lãnh Nghiêm lại từng bước kéo gần hai người lại với nhau.

Hàn Nhất Nhất đối với sự xuất hiện đột ngột của Lãnh Nghiêm, vừa vui mừng vừa hoảng sợ, đó là một loại cảm giác phức tạp.

Trong tiềm thức, anh ta nói cái gì cô đều thấy đúng, loại ý nghĩ này cũng làm cho cô tạm thời quên đi thân phận của mình, cô là được Hạ Thiên Triệu mua từ sông bạc về. Tại cửa của bệnh viện xe của A Thất đang chờ cô.

Xe chạy với tốc độ vừa phải, cô ôm Tiểu Bạch, bất chợt ngừng đầu, anh cũng tình cờ quay đầu lại nhìn cô, Hàn Nhất Nhất cảm nhận được ánh mắt đối diện, vội vàng né tránh, trong lòng lại có một tia ngọt ngào.

“Tôi nhớ rõ là anh hình như có một cô em gái tên là Dương Dương.” Cô thuận miệng nói.

“Đúng vậy, lần này nó có cùng tôi quay về thành phố F, có thời gian có thể cùng nhau tụ họp.” Lời nói của anh rất tự nhiên, giống như là bạn bè bình thường.

Loại thân thiết này cùng tự nhiên này làm cho Hàn Nhất Nhất ngạc nhiên xen chút mừng rỡ, đồng thời cũng có chút kinh ngạc.

Cô mỉm cười vui vẻ, sừng mặt nhợt nhạt hiện rõ núm đồng tiền làm cho người ta nhìn không được muốn hôn một cái, Lãnh Nghiêm nắm chặt tay lái, bàn tay có chút căng thẳng.

Tay anh thực tự nhiên mà bật nhạc, trong xe vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, bầu không khí càng trở nên ấm áp, chỉ là ai cũng không nói chuyện.

Xe chạy đến một cái đường rẽ, Hàn Nhất Nhất có chút nghiêng người, đột nhiên cảm giác được hạ thân có một dòng ấm nóng trào ra.

“Đến ngày rồi!” Hàn Nhất Nhất ở trong lòng hét chói tai, “Sẽ không trùng hợp như vậy đi!”

Hàn Nhất Nhất ngoái đầu. . .

Nhìn phía ngoài cửa sổ, hai bên lông mi nhanh chóng nhắm lại.

Đang buồn bực, lại một cổ nóng bỏng từ dưới trào ra, “Thực là xui mà, đau chết đi được, làm sao bây giờ?”

Hàn Nhất Nhất cảm thấy về được đến nhà đúng là bi kịch, như vậy không hay ho chút nào, không phải còn mấy ngày nữa mới đến sao? Như thế nào lại là hôm nay.

“Làm sao vậy?” Lãnh Nghiêm dường như đã nhận ra sự biến đổi của cô, quan tâm hỏi.

“A, không có việc gì. Không có việc gì.” Cô nói năng có chút lộn xộn.

“Lại nữa rồi, nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?” Giờ phút này cô có chút mất bình tĩnh, “Ghế xe có bị bẩn hay không đây? Mặc dù mặc quần bò, nhưng là cái kia vừa đúng thời điểm ra rất nhiều, ghế xe không chừng đã muốn. . . .”

“Thật sự không có việc gì sao?” Anh lại một lần nữa quan tâm nói: “Tôi thấy cô có vẻ rất buồn bực lại còn rất mệt mỏi nữa.”

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể cố gắng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, đồng thời, trong thân thể dòng chất lỏng âm ẩm lại trào ra, tay cô theo bản năng gãi gao mà bất lấy cửa xe, làm cho thân thể của chính mình cách ghế xe một chút.

“Gâu . . . gâu . . . gâu gâu . . .” Động tác của cô khiến cho Tiểu Bạch thấy không thoải mái, lớn tiếng mà kêu lên.

“Tiểu Bạch, ngoan!” Hàn Nhất Nhất quả thực sắp bị bức đến điên rồi, lúc này, Tiểu Bạch còn muốn quấy rầy.

” Gâu gâu . . . ư . . .” Tiểu Bạch ngược lại kêu càng lớn hơn.

“Lãnh tiên sinh, thật ngại quá, nếu không anh thả tôi xuống đây đi!” Khuôn mặt của cô tràn đầy áy náy, còn có chút ửng hồng.

“Không việc gì, nếu tôi đem cô thả xuống ở đây, liền rất không có mặt mũi, lại càng không phải bạn bè!” Phải biết rằng, nơi này rất khó bắt được xe, đi lại quanh đây đều là xe của cá nhân, không có đón khách.

Hàn nhất nhất cắn môi, không nhắc lại nữa.

Cửa sổ chậm rãi mở ra, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp của anh ta: “Có thể là trong xe rất buồn, Tiểu Bạch muốn thay đổi không khí.”

Quả nhiên, khi cửa sổ mở ra, Tiểu Bạch liền trở nên im lặng .

Hàn Nhất Nhất đón nhận ánh mắt của anh ta, dịu dàng mà mỉm cười, có một loại tình cảm tốt đẹp nảy sinh ở đáy lòng cô.

“Số nhà của cô là bao nhiêu?” Thanh âm của anh ta vẫn ôn nhu như trước.

Hàn nhất nhất mới giật mình quay lại, “Số 200 phía trước anh có thể dừng lại.”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Trong lòng cô rối bời, ngày đầu tiên đến luôn rất nhiều, mà cô cũng cảm giác được phía dưới rất ấm áp, không cần nghĩ nhiều, ghế xe khẳng định đã bị bẩn.

Chân anh ta bắt đầu chậm rãi đáp phanh, “Khi cô cùng một chỗ với tôi dường như cô rất căng thẳng, tôi đã làm cho cô sợ hãi sao?”

“Không. Không. Không phải.” Hàn Nhất Nhất vội vàng lắc đầu giải thích.

“Tốt lắm, về đến nhà rồi, hy vọng chúng ta có duyên gặp lại!” Nói xong, anh ta đứng dậy, rất thân thiết mà giúp cô mở cửa xe.

Hàn Nhất Nhất ngồi ở ghế phụ, lại không biết phải đi xuống như thế nào, thực là mất mặt mà.

“Làm sao vậy? Còn luyến tiếc không xuống sao?” Anh ta mỉm cười kèm theo một chút trêu chọc.

“Không phải, cái kia. Cái kia.” Lại nữa rồi, cô phải giải thích như thế nào đây, trời ạ, cứu giúp đi! Hàn Nhất Nhất bối rối chết mất.

Anh ta có chút nghi ngờ ánh mắt nhìn về phía cô.

Hàn Nhất Nhất cắn môi, hít sâu lại hít sâu, nói cho chính mình không có việc gì đâu.

“Thực xin lỗi!” thanh âm của cô rất thấp, nói xong, mặt đã đỏ hồng.

“Vô duyên vô cớ cô nói cảm ơn, có phải có chút kỳ lạ không?”

Anh tò mò, cô gái này có chút là cho anh không thể dứt khỏi, vết sẹo kia là dấu hiệu để anh nhận ra cô, thời gian vài năm, trừ bỏ vết sẹo không thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm mê người.

Hàn Nhất Nhất không hề giải thích, ôm Tiểu Bạch đứng lên, cúi đầu, cắn môi đứng ở một bên.

Lãnh Nghiêm lúc chuẩn bị đóng cửa xe, mới phát hiện trên chỗ ngồi có một mảnh nhỏ màu đỏ, lông mi anh ngược lại giăn ra, thì ra cô rối rắm mặt đỏ xấu hổ nói thực xin lỗi chính là vì cái này, nghĩ đến đây, anh nhin không được ở trong lòng cười đến vui vẻ.

Hàn Nhất Nhất trộm nhìn anh một cái, vẻ mặt anh thủy chung là bình tĩnh ôn nhuận.

“Hàn Nhất Nhất, mày thực mất mặt!” trong lòng cô không ngừng nén giận, nhiều năm sau gặp lại, lại gặp phải tình cảnh mất mặt này.

“Cái kia. Lãnh Nghiêm!” Cô nhẹ giọng mà gọi tên của anh.

“Đưa nhò ngọc!” Trái lại tay anh ta đột nhiên xoa tóc cô, mang theo sùng nịnh trong giọng nói.

Hàn Nhất Nhất đơ người đứng yên tại chỗ, tròn tròn mắt kinh ngạc, vì cái gì anh ta không tức giận ngược lại còn thân mật có chút cưng chiều? Cô kinh ngạc, nhưng cô càng thêm mê luyến.

Còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, Lãnh Nghiêm xoay người đi đến đằng sau xe, lấy ra một chiếc áo khoác hướng Hàn Nhất Nhất đi đến

“Anh.” Hàn Nhất Nhất muốn nói gì, nhưng cô cái gì cũng chưa nói ra.

Lãnh Nghiêm thực ôn nhu mà cầm áo khoác ở trên vai cô, ngón tay nhẹ nhàng kéo một chút liền buông ra, “Nơi này chạng vạng có chút hơi lạnh, khoác nó sẽ không bị cảm mạo!”

Anh ta không đề cập tới chuyện xấu hổ của cô.

“Lãnh Nghiêm” Thanh âm của cô mềm nhẹ khiến cô cũng có chút bất ngờ.

“Nhanh về nhà đi, uống nhiều nước ấm, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Trong lời nói của anh ta có chút quan tâm làm dao động chậm rãi chui vào lòng cô.

Hàn Nhất Nhất khoác áo khoác của anh ta, ôm Tiểu Bạch hướng biệt thự Hạ Thiên Triệu mà đi, nhin không được quay đầu lại, phát hiện Lãnh Nghiêm vẫn còn tựa vào bên cửa xe, mỉm cười ấm áp nhìn cô.

Lòng của cô bị nụ cười ấm áp này bao phủ, toàn thân đều trở nên nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cảm giác được nguy hiểm đang tới gần.

Ngay tại lúc hai người tạm biệt, cách đó không xa, cặp mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm hết thấy, trong xe của Hạ Thiên Triệu, ánh mắt thực phần nộ cũng đủ giết chết một đám người.

“Hàn Nhất Nhất!” từ trong miệng của hân lãnh khốc mà phun ra 3 chữ này.

Khi Hàn Nhất Nhất trở lại phòng khách, theo bản năng đi bật đèn.

Xoay người, lại phát hiện Hạ Thiên Triệu ngồi ở trên sofa, một đôi mắt thâm thúy mà ngạo nghễ nhìn thẳng cô, giống như phải xem thấu cô mới thôi vậy.

“Anh sao lại ngồi ở đây?” Hàn Nhất Nhất có chút sợ hãi theo bản năng hỏi, hỏi xong liền phát hiện chính mình phạm sai lầm.

“Đây là nhà của Hạ Thiên Triệu tôi, tôi vì cái gì không thể ngồi ở chỗ này!” Quả nhiên, thanh âm của Hạ Thiên Triệu trở nên nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Tôi không phải có ý này!” Cô biết chính mình không nên hỏi điều đó, muốn giải thích, nhưng lời chưa kịp nói ra, Hạ Thiên Triệu liền không chịu nổi tức giận đi đến trước mặt cô, một phen xé rách áo khoác trên người cô.

“Anh làm gì vậy?” Hàn Nhất Nhất có chút căng thẳng hô lên.

“Cô có cảm thấy thẹn với lòng mình một chút nào hay không vậy, A Thất ở cửa bệnh viện chờ cô, cô lại mặc quần áo của thằng đàn ông khác mà trở về, trong mắt cô còn có tôi hay không?” Hân lớn tiếng hướng cô gào thét, trong mắt có chút tơ máu đỏ ửng, cả người đều tăng thêm vài phần nguy hiểm, giờ phút này Hạ Thiên Triệu không thể kiềm chế tức giận.

“Tôi.” Nghĩ đến A Thất, Hàn Nhất Nhất vẫn là có chút tự trách, đều do cô quá ích kỷ.

“Thế nào, không còn lời nào để nói sao?”

“Không phải như thế, chỉ là ở bệnh viện tôi vô tình mà đụng phải một người bạn, sau đó anh ta liền tiện đường mà đưa tôi về.” Thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến chính mình cũng không nghe rõ, sự thật là cô đã quên A Thất.

Tay Hạ Thiên Triệu một phen bóp chặt cổ của cô, “Hàn Nhất Nhất, là ai cho cô mượn lá gan đi hẹn hò đàn ông khác?”

“Anh. Buông tay!” Hàn Nhất Nhất nhỏ giọng kháng cự.

“Hôm nay tôi sẽ bóp chết cô, cô là do Hạ Thiên Triệu tôi mua về, cô cũng chỉ có thể trung thành với tôi, cứ nhiên dám phản bội tôi!” Hân có chút phần nộ mà bất an, cô gái chết tiết này, bộ dạng xấu xí, vậy mà xấu cũng phóng đảng không chịu nổi, có cơ hội liền chạy đến bên người đàn ông khác.

“Anh điên rồi!” Hàn Nhất Nhất thật sự chịu không nổi Hạ Thiên Triệu, miệng phun ra ba chữ.

“Đúng là tôi điên rồi, hôm nay tôi sẽ khiến cho cô biết, tôi có thể đem mạng của cô mua về, cũng có thể lấy đi mạng của cô!” Hân nghiêng răng nói.

“Gâu gâu. gâu gâu.” Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng sủa lên.

“Tiểu. Bạch!” Hàn Nhất Nhất khó khăn mà nói.

Tay Hạ Thiên Triệu vẫn như trước không có buông ra, ngược lại càng thêm dùng sức mà bóp, Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng kêu, thấy không có tác dụng, nó xông lên hướng tới chân Hạ Thiên Triệu mà cắn.

Bị Tiểu Bạch cắn Hạ Thiên Triệu mới hoàn toàn thanh tỉnh, thấy Hàn Nhất Nhất sắp sửa hấp hối nên buông tay ra, Tiểu Bạch thì bị Hạ Thiên Triệu một cước đá văng qua một bên.

“Khụ khụ. Khụ khụ.” Hàn Nhất Nhất liên tục ho khan, mới có thể hít thở không khí.

Hai người lâm vào tình thế căng thẳng, không khí trở nên ngưng trọng.

Hàn Nhất Nhất ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay ra kiểm tra áo khoác bị Hạ Thiên Triệu ném sang một bên, mà động tác này đã hoàn toàn chọc giận Hạ

Thiên Triệu.

Hắn giờ chân đầm nát áo khoác trên mặt đất, bất luận cô dùng sức thế nào cũng không có cách nào giữ được chiếc áo đó.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hắn.

“Hàn Nhất Nhất, lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng!” Hắn từ trên cao nhìn xuống, không cho phép bất luận kẻ nào xem thường.

“Đây là áo của bạn tôi, tôi còn phải trả lại.” Hàn Nhất Nhất thẳng thắn mà trả lời đáp án từ đáy lòng mình, nguyên bản chính là cô muốn giặt sạch áo khoác này rồi sẽ tìm một cơ hội trả lại cho Lãnh Nghiêm.

“Đàn bà nói dối, ngay cả mắt cũng không nháy một chút!” Hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô, như là phải xem bằng được thứ hắn muốn trong mắt của cô.

“Tin hay không tùy anh!” Thái độ của cô thờ ơ mà cương quyết.

“Phanh.” Một âm thanh vang lên, Hàn Nhất Nhất bị Hạ Thiên Triệu một phen ném lên trên nền nhà, thân thể hắn nhanh chóng nhào tới.

“Anh muốn làm gì?” Hàn Nhất Nhất theo bản năng giờ tay nắm chặt cổ áo.

“Từ lúc nào thì biết phòng ngự thế, thế nào, nhanh như vậy đã muốn thủ tiết sao?” Trong mắt hắn trừ bỏ châm chọc chính là phần nộ, hắn thật muốn nhìn thấy người đàn bà ở trước mặt hắn làm ra vẻ lãnh đạm này, thận trọng trong mỗi bước đi, mà trước mặt người đàn ông khác lại thân nhiên tươi cười, xem xem bản chất con người cô ta là cái dạng gì?

“Anh thần kinh!” Hàn Nhất Nhất bị hắn tức giận vô lý nên có chút bức tức, cô chán ghét đàn ông như vậy, luôn không phân biệt tốt xấu mà đem người khác áp đặt theo cách suy nghĩ của bản thân.

Hạ Thiên Triệu không hề để ý tới cô, đề lên thân thể của cô, dùng sức kéo tay cô đang đặt ở trước ngực, gắt gao mà đem tay cô áp trên mặt đất.

“Hạ Thiên Triệu, anh buông tay ra!” Thanh âm của cô mang theo phần nộ.

“Cư nhiên học được cách tức giận, xem ra người đàn ông kia rất có vị trí trong lòng cô.” Tay hắn đang đè tay cô càng thêm dùng sức, Hàn Nhất Nhất cảm giác giống như tay mình bị bẻ gãy vậy.

“Đúng, anh ấy rất quan trọng, như thế được rồi chứ? Nếu như anh cũng có lòng tốt, anh có thể tha tôi, tôi rất xấu xí không xứng xách giày cho anh, người đẹp anh muốn có bao nhiêu mà chẳng được, các cô ấy có thể phục vụ khiến anh thấy thoải mái, nếu như tôi làm cho Hạ thiếu thấy chán ghét, tôi cũng có thể xin Hạ thiếu giờ cao đánh khề hay không, tôi là người không có bất cứ thứ gì cả!” Hàn Nhất Nhất nói một hơi, không có ý định dừng lại, những lời này cô đã muốn nói ra từ lâu.

Hạ Thiên Triệu vẫn duy trì tư thế ban đầu, trong ánh mắt thâm thúy có thể phun ra lửa.

“Cô càng ngày càng to gan, cư nhiên dám bàn điều kiện với tôi.”

“Hạ thiếu, tôi không phải bàn điều kiện với anh, tôi là cầu xin ngài!” Lần đầu tiên cô thành khẩn như vậy mà đi cầu xin một người, cầu xin hắn tha cô.

Hạ Thiên Triệu lựa chọn thô bạo mà cự tuyệt.

“Soạt.” Quần áo nháy mắt bị xé rách.

“Hạ Thiên Triệu, anh không thể lưu manh như vậy!” Hàn Nhất Nhất gần như muốn khóc.

“Tôi lưu manh như vậy đấy, cô là tôi mua về, cô nghĩ tôi lưu manh tôi liền lưu manh cho cô xem, cô cả đời này sẽ phải nhớ rõ tên của Hạ Thiên Triệu tôi.” Hắn bá đạo mà tàn nhẫn, thực chuẩn xác mà cắn nụ hoa phần hồng của cô.

“Dừng!” Cô lớn tiếng kêu lên.

Phụ nữ có muốn phản kháng, cũng không thể chống lại sức lực của đàn ông, huống chi Hạ Thiên Triệu là một người đàn ông trưởng thành.

Hắn cắn cô, dùng sức đến thô bạo, đau đến mức thân thể Hàn Nhất Nhất rét run.

“Buông.” Tay cô ở trên vai hắn dùng sức mà bấm, một chút sức lực phản kháng cũng không có, thanh âm cũng đã trở nên vô lực.

“Hạ Thiên Triệu, anh không thể như vậy. Anh không thể như vậy. Không thể.” Nước mắt của cô dọc theo mặt chậm rãi chảy xuống dưới, yên lặng không có một chút âm thanh.

Kỹ xảo nắm giữ, quần dài bị Hạ Thiên Triệu thuận lợi cởi bỏ, lộ ra quần lót màu trắng, tay hắn dùng sức lôi kéo, quần lót màu trắng liền rơi xuống.

Trên mặt quần lót màu trắng lại có một tảng lớn màu đỏ, ngăn người một hồi, hắn mới bình tĩnh.

Hắn nắm chặt tay, sau đó hung hăng đấm sang một bên, xoay người một cái, không do dự từ trên người cô đứng lên, không liếc mắt lấy một cái liền xoay người rời đi.

“Giám sát cô ta chặt chẽ cho tôi, không có sự cho phép của tôi, cô ta không được bước ra khỏi biệt thự nửa bước.” Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nói với vệ sĩ, mà giờ phút này, hắn cần người để hạ hỏa . . .

Trong căn phòng tràn ngập sắc màu ấm áp, kily cầm bộ đồ dưỡng da hương nhà tắm đi tới, cô ta dùng kem dưỡng xoa loạn lên toàn thân, ngửi thấy mùi thân thể thơm ngào ngạt, tâm tình của cô ta vẫn là không tồi.

“Hạ Thiên Triệu!” cô ta nhẹ giọng mà phun ra ba chữ này.

“Muốn anh sao?” Tiếp theo lời của cô ta, Hạ Thiên Triệu liền đã đứng ngay ở sau lưng của cô ta, lặng yên không một tiếng động.

“Trời ơi, trời ơi! Thiên Triệu! Sao anh lại tới đây?” Kily kinh ngạc đến mức miệng tròn như chữ O, chẳng qua là cô ta nhớ tới người đàn ông này, thuận tiện kêu tên của hắn ra, mà hắn cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của cô ta, cô ta kích động đến mức máu trong người muốn sôi trào lên.

“Lại đây!” lời nói của hắn mang theo khí phách ra lệnh .

Kily như là nghe thấy được mùi vị gì đó, mặc chiếc áo ngủ ren mỏng trong suốt, nhấc chân lên đá dép lê ra, nhẹ nhàng, nháy mắt mị hoặc từng bước một đi về phía Hạ Thiên Triệu.

Hắn nhẩn nai, nhìn người đàn bà trước mặt khoe khoang vẻ phong tình.

Ở trước mặt hắn, trừ bỏ cô gái chết tiệt Hàn Nhất Nhất kia, tất cả đàn bà đều hận không thể nhìn thấy hắn là muốn cời sạch đồ ra, bàn tay như rắn nước mà quán vào người hắn.

Hạ Thiên Triệu vươn tay, một phen kéo qua thân thể của cô ta, bàn tay cách áo ngủ, chuẩn xác không có lầm mà dừng ở trên nơi đầy đà của cô ta.

“Ừm, có chút đau đó, Thiên Triệu, anh thật là xấu.” Cô ta hờn dỗi oán hận, lại mang theo thanh âm hương thụ.

Hạ Thiên Triệu không có giảm bớt độ mạnh, ngược lại càng dùng sức thúc xoa nắn nơi cao ngất của cô ta.

“Thiên Triệu, nhẹ một chút” thanh âm của cô ta có chút ần ỉn vì đau, nhưng hết sức quyến rũ, ở trước mặt Hạ Thiên Triệu Kily thành công nhất chính là phối hợp vô cùng ăn ý với hắn ở trên giường, đây là nguyên nhân mà Hạ Thiên Triệu vẫn chưa vứt bỏ cô ta.

Hạ Thiên Triệu xuống tay vừa vội vừa nặng, hôm nay cơn tức của hắn rất lớn, hiểu được tâm tình của đàn ông cô ta sẽ tuyệt đối không hỏi gì, ở giờ phút này sẽ chỉ dùng thân thể của chính mình mà đi lấy lòng hắn, bởi vì giờ phút này điều mà hắn cần nhất chính là làm cho cơ thể được thả lỏng.

Hạ Thiên Triệu thô bạo xé rách váy ngủ của cô ta, Kily thực cố gắng phối hợp hắn, hai chân dùng sức nhảy dựng lên, quần chặt lấy hông hắn, ánh mắt chói lòa như ánh mặt trời, gắt gao mà dán lấy hắn.

Tay cô ta dùng sức mà cời quần áo trên người hắn ra, nơi nào quần áo của hắn vừa cời ra, môi của cô ta liền từng tắc mà liếm lấy.

Hạ Thiên Triệu xoay người một cái đã dán chặt Kily lên vách tường, như vậy càng dễ dàng cho hắn tiến vào, hai người không ngừng xé rách quần áo của đối phương, hô hấp ngày càng trầm trọng.

“A. .” nơi nóng bỏng của Hạ Thiên Triệu đã đi vào cơ thể cô ta, ra sức mà luật động, chỉ đợi đến lúc phát ra toàn bộ dục vọng.

“Thiên Triệu, mau. Cho em.” Kily hô hấp nặng nề mà phun trào, cô ta cảm giác được phía dưới một trận một trận địa nhiệt lượng đang chảy xuôi.

Chỉ cần tưởng tượng đến vui sướng kế tiếp có thể hưởng thụ thân thể của cô ta liền cảm không được mà hưng phấn.

“A A. . .” Hạ thiên Triệu khẽ gầm một tiếng liền ra sức mà luật động thân thể của chính mình . . .

“Thiên Triệu” Bị ném ở trên giường, KILY có chút vô lực mà gọi tên của hắn.

Hạ Thiên Triệu chỉ cảm thấy thân thể có vô số ngọn lửa, thân thể trao quyền cho người đàn bà mị hoặc dưới thân, nhưng hắn lại không chút vui sướng.

“Đừng nhanh như vậy. Đừng. . . Em sắp không chịu nổi!” Thanh âm của Kily mang theo tia cầu xin, đêm nay Hạ Thiên Triệu không giống với trước đây, thay đổi rất nhiều tư thế, mà hắn vẫn còn chưa có phát tiết ra. Con người thâm thúy của hắn không một tia cảm xúc, thân thể mãnh liệt mà hữu lực.

“Từ bỏ. Thiên Triệu.” Thanh âm của cô ta nhỏ đến mức không một tia sức lực, cảm giác chính mình sắp hôn mê bất tỉnh.

Cô ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, bao nhiêu lần, mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê, khi mà tỉnh lại lần nữa cô ta phát hiện hắn đưa lưng về phía mình vẫn hung hăng phát tiết.

Thanh âm cầu xin của cô ta dưới những động tác của hắn dần dần lại trở thành tiếng thờ đóc.

Thân thể được phát tiết, lửa giận được dập tắt, sắc trời cũng dần dần sáng rõ, Hạ Thiên Triệu từ từ nhắm hai mắt, thiếp đi một hồi.

Kily nhìn thấy Hạ Thiên Triệu thân quen, tuy lông mày nhíu chặt nhưng không giảm chút anh tuấn nào của hắn, bản thân cô không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Hắn cười quá nhiều đàn bà, hắn cũng nói qua, hắn sẽ cưới cô. Nhưng là chưa có một người đàn bà nào có thể làm vợ hắn quá ba tháng, vì cái gì không ai có thể lưu lại hắn?

Hắn có tiền, hắn có quyền, hắn còn có đủ mị hoặc đáp ứng dục vọng của đàn bà, cơ hồ như vậy không chút thiếu sót gì, hắn là người đàn ông mà không một người đàn bà nào không muốn cả.

“Em sẽ không thua bất kỳ người đàn bà nào, em muốn gả cho anh, hơn nữa em phải vượt qua ba tháng.” Cô ta ở trong lòng lẳng lặng, tối hôm nay không chừng chính là cơ hội tiến vào Hạ gia của cô ta, bởi vì đêm nay hắn không có dùng biện pháp phòng tránh gì, mà đêm nay đây là lần đầu tiên hắn làm xong sẽ ở lại ngủ, cô ta có rất nhiều lý do để lừa gạt hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô ta một trận vui sướng, với sự điên cuồng đêm nay, cô ta có thể dễ dàng mang thai, vậy cô ta sẽ có được tiền tài tiêu mãi không hết, còn có vị trí thiếu phu nhân của Hạ gia nữa.

“Ha ha ha ha. Ha ha.” nội tâm cô ta đã muốn cao hứng phấn chấn.

Phải biết rằng, Hạ Thiên Triệu cưới tám bà vợ, nhưng không có một người nào có thể có con của hắn, nếu cô ta mang thai, kia cô ta nhất định sẽ mẫu băng tử quý.

“Tĩnh!” cô ta quyền rũ nháy hai mắt linh động, thanh âm mềm mại.

“Ừ.” Hạ Thiên Triệu mở mắt ra, lên tiếng trả lời một câu, nắm lên quần áo liền hướng trên người mặc.

Kily thực chủ động vươn tay giúp hắn mặc quần áo, tay cô ta tựa hồ còn có chút không an phận, khi xẹt qua thân thể hắn, cố ý vô tình mà khiêu khích hắn

Tay hắn thực quyết đoán mà bất lấy tay cô ta nói, âm thanh lạnh lùng nói: “Uống thuốc đi không?”

Từ trước đến nay quyền chủ động đều là ở trên tay hắn, hắn muốn, đàn bà phải theo ý hắn, thời điểm hắn không có tâm tình, tốt nhất thông minh đừng có khoe khoang phong tình trước mặt hắn, đây là điều hắn vô cùng phản cảm.

“Vâng, đương nhiên ăn!” cô ta thực sẵn sàng địa nói xong: “Chỉ cần là chuyện mà Hạ thiếu từng phân phó, Kily vẫn luôn ghi nhớ trong lòng mà.”

“Tôi thích điểm này ở em” Tay hắn捏 một cái nơi đầy đặn của cô ta, không chút lưu luyến mà đi ra cửa.

Nhìn thấy bóng dáng không chút lưu luyến của hắn, trong lòng Kily có tia gì đó khó chịu.

“Hạ Thiên Triệu, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh phải yêu tôi!” cô ta tự tin tràn đầy mà thề, nhẹ nhàng mà quăng một chút tóc, đem thân thể của chính mình ngã trên sofa, nỉm hưởng thụ buổi sáng sớm.

Kily nằm ở trên giường không đến năm phút đồng hồ, liền có người ở bên ngoài gõ cửa.

Cô hưng phấn đứng lên, chẳng lẽ Hạ Thiên Triệu trở lại? Nghĩ đến đây, cô xoay người một cái nhảy dựng lên, chạy đến cạnh cửa.

“Thiên Triệu!” Cô ta reo to lên, cửa được mở ra, chiếu vào trước mặt cô, nhưng lại là người tài xế thân cận của Hạ Thiên Triệu.

“Tiểu thư Kiky, làm phiền cô rồi.” A Toàn bộ dạng rất lễ phép nói.

“Có việc gì sao?” Miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, nhưng sự mất mát như thế nào cũng không che giấu được.

“Tôi theo sự phân phó của Hạ thiếu, xin Kily tiểu thư đem thuốc này uống đi.” Hắn giống như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một vỉ thuốc cùng với một chai thủy tinh đựng nước.

“Có ý gì?” Cô một nửa giả ngu một nửa không thừa nhận.

“Việc này là tốt cho cô, cô có thể uống hoặc không uống.” A Toàn lạnh lùng mà nói.

“Tôi không có bệnh, nên tôi cũng không cần uống thuốc.” Giờ phút này, Kily hoàn toàn xác nhận, đây nhất định là thuốc tránh thai, xem ra Hạ Thiên Triệu tuyệt đối không tin tưởng cô, hắn chỉ tin chính bản thân mình. “Tiểu thư Kily, đây là mệnh lệnh của Hạ thiếu, cô tốt nhất là nên uống đi.” A Toàn cố ý nhấn mạnh.

“Anh là cái quái gì, dựa vào cái gì mà muốn tôi phải uống, nói không chừng đây là chủ ý của anh đi.” Kily lớn tiếng quát giận dữ quay trở lại phòng, chỉ cần Hạ Thiên Triệu không ở đây, cô sẽ không uống, chỉ cần trốn Hạ Thiên Triệu mười mấy giờ, cô có thể mang thai con của hắn, đây là mục đích lớn nhất của cô, nhất định phải kiên trì.

“A Toàn cũng không hy vọng sự tình phát triển theo hướng bạo lực.” trong mắt hắn lộ ra tia ngoan độc, loại ngoan độc này làm cho Kily nhin không được lùi từng bước.

“Anh đặt ở kia đi, lát nữa tôi uống, bây giờ tôi quá mệt.” Nói xong, Kily đi vào phòng, nhanh chóng đóng cửa.

Lúc cửa sắp đóng, A Toàn đặt một chân vào cạnh cửa.

Kily không thèm quan tâm chân của A Toàn có bị đau hay không, dùng sức muốn đóng cửa lại, mặc dù cô dùng lực khá mạnh, nhưng hắn là người luyện võ khí lực cũng không tới nên chân cũng không việc gì.

Cánh tay hắn lại dùng sức mở cửa, Kily cũng không thể chống lại được lực của hắn.

“Kily tiểu thư, không cần kháng cự vô ích, tính tình của Hạ thiếu hẳn là cô biết rõ, hà tất vì một lần không chắc chắn, trước mặt hạ thiếu cô sẽ không có địa vị đâu.” A Toàn nhỏ giọng mà khuyên bảo cô một chút.

Kily cắn môi, không nói gì.

“Uống đi, tôi sẽ làm như hết thấy không phát sinh chuyện gì, Hạ thiếu cái gì cũng không biết.” A Toàn một lần nữa đem thuốc cùng chai nước đưa tới trước mặt cô ta.

Kily vươn tay, tiếp nhận nước cùng viên thuốc, cảm giác được tay mình đang run rẩy.

A Toàn mắt chăm chăm nhìn cô ta, mỗi một chi tiết đều thu vào mắt, đối với đàn bà bên cạnh Hạ thiếu, hắn thấy nhiều rồi, có phản kháng nhưng không có mấy người, ngay cả vợ trước của Hạ thiếu, đều không có cơ hội thoát được.

Chỉ cần Hạ thiếu không áp dụng phương pháp tránh thai, hẳn nhất định trong thời gian ngắn nhất đem thuốc cùng nước đưa tới tay người đàn bà của Hạ thiếu, sau đó tận mắt nhìn thấy bọn họ uống vào.

Những người từng uống thuốc, trong mắt ngoại trừ phần nộ cùng hận ý, còn có bất đắc dĩ, là người đàn bà của Hạ thiếu nhất định sẽ có ba loại ánh mắt này.

Người duy nhất không có loại ánh mắt này, chỉ có Lâm Tĩnh Ân, chi tiết.

Biệt thự Hạ gia.

“Lão Trương, chuẩn bị xe!” Hạ Trầm Bằng lớn tiếng mà hét.

“Lão gia, khăn trương như vậy là muốn đi đâu? Chuyện của Băng Băng giải quyết sao rồi?” Hạ phu nhân ở một bên khăn trương hỏi.

“Chuyện của nha đầu chết tiết kia, tôi không muốn quản, chính mình gây họa thì tự chịu đi. Tôi muốn đi xem Thiên Triệu, tôi muốn đi xem cái cô Hàn Nhất Nhất kia!” Hạ Trầm Bằng kiên quyết nói.

“Ừ, vậy ông cẩn thận một chút, đừng dọa tiểu cô nương kia!” Hạ phu nhân ở một bên khuyên, cũng tiễn Hạ Trầm Bằng lên xe.

Lúc gần đi, còn không quên dặn dò lái xe: “Lão Trương, lái xe chậm một chút, chú ý an toàn!”

“Vâng, phu nhân!” Lão Trương gật đầu đáp ứng.

“Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ. Làm sao bây giờ.” Hạ phu nhân đi qua đi lại, nếu Trầm Bằng nhìn thấy Hàn Nhất Nhất cùng Hàn Chân giống nhau như vậy, có thể nghi ngờ hay không? Đáng sợ chính là, nếu Hàn Nhất Nhất thật sự là con của Hàn Chân, vậy thì, bà phải giải quyết việc này như thế nào đây?

Nếu Hạ Trầm Bằng từ trên người Hàn Nhất Nhất truy ra chuyện cũ, nếu biết người phụ nữ mà ông ấy yêu thích kỳ thật không phải không thương ông ấy, thì Hạ Trầm Bằng sẽ giải quyết việc này ra sao đây?

Bà không dám tiếp tục nghĩ nữa, càng nghĩ lòng bà càng hoảng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Bà yên lặng mà nói với chính mình.

Nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện không có bất luận kẻ nào, bà cầm lấy điện thoại bấm một chuỗi con số.

“Alo!” thanh âm của đôi phương nhẹ nhàng mà truyền đến.

“Tôi là Hạ phu nhân, ở quán trà đường XX chờ cô, chúng ta gặp nhau tâm sự!” Thanh âm của Hạ phu nhân lạnh như băng.

“Thực xin lỗi, tôi không ra ngoài được.” Hàn Nhất Nhất thành thực mà trả lời.

“Tôi sẽ cho người đi đón cô, cô nhanh nhanh chuẩn bị đi!” Nói xong, Hạ phu nhân liền cúp điện thoại.

Cầm lấy túi tiền đi ra bên ngoài, nhìn thấy Hạ phu nhân vội vàng rời đi, Ngải Châu Bích ở phía sau nổi lên nghi ngờ, bà cũng vội vàng mà rời đi.

“Lão Trương, ông đã gặp qua cái cô Hàn Nhất Nhất kia chưa?” Hạ Trảm Bằng tùy ý hỏi.

“Vâng thưa lão gia, tôi chưa có gặp qua.” Lão Trương cười cười nói, “Lão gia thực khản trương, không giống ngài chút nào.”

“Đúng vậy, tôi cũng không hiểu được, vì cái gì lại khản trương như vậy, mấy ngày nay mí mắt nháy rất nhiều, tôi cảm giác có chuyện gì đó, không biết có phải nguyên nhân là đây hay không.” Thanh âm của Hạ Trảm Bằng có chút phiền muộn.

“Lão gia, ngài suy nghĩ nhiều quá, lão Trương lái xe cho ngài đã 30 năm, thân thể ngài chắc không khỏe, thả lỏng một chút sẽ tốt thôi.” Đây chính là lời nói thật lòng của ông ấy, ở Hạ gia mấy chục năm nay, ông thấy nhiều chuyện lắm, nhưng Hạ Trảm Bằng đối với ông, cũng tốt lắm, chính sự tín nhiệm này, ông cam tâm tình nguyện đứng bên người Hạ Trảm Bằng cả đời.

“Cũng sắp tới rồi.” Hạ Trảm Bằng tự nhủ nói.

Bọn họ nói chuyện phiếm một lúc, gặp thoáng qua một chiếc xe khác, Hàn Nhất Nhất ngồi ở vị trí ghế lái phụ, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, bọn họ trên xe có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thấy rõ bên trong.

Hàn Nhất Nhất ở trong tiềm thức của Hạ Trảm Bằng, càng không nhìn thấy thì lại càng muốn gặp.

Bên trong quán trà.

“Hạ phu nhân, bà tìm tôi!” Hàn Nhất Nhất đứng ở trước mặt bà, rất cung kính mà chào.

“Ngồi đi!” ngữ khí của bà rất lạnh nhạt.

Sau đó không khí ngưng đọng vài phút, thái độ Hạ phu nhân rất nghiêm túc, bắt đầu nghiêm khắc mà ép hỏi Hàn Nhất Nhất.

“Hàn tiểu thư, trước tiên, tôi muốn hỏi cô một vấn đề.”

“Phu nhân bà hỏi đi!” Hàn Nhất Nhất hơi nở nụ cười một chút.

Hạ phu nhân nhìn má cô có hai núm đồng tiền, cảm giác có lửa thiêu đốt lòng bà, nhưng bà cố gắng kiềm chế chính mình.

“Cô yêu con trai của tôi sao?”

Hàn Nhất Nhất miệng đang uống một ngụm trà, thời điểm đó như sắp phun ra đến nói, cô bắt buộc phải nuốt nó xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cố tình kiếm chuyện

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, chống lại đôi mắt sắc bén của Hạ phu nhân, thần nhiên đáp lại: “Tôi không yêu con trai bà.”

Hàn Nhất Nhất vừa nói xong, Hạ phu nhân nâng tách trà lên, chậm rãi đặt gần bên môi của bà, nâng tay một lúc vẫn còn chưa uống, đem toàn bộ nước trong tách trà hắt lên mặt Hàn Nhất Nhất.

“A. . .” Đột nhiên bị hắt nước, khiến Hàn Nhất Nhất trở tay không kịp, nhẹn không được mà hét lên.

“Không yêu con tôi, vậy cô ở trong biệt thự của con tôi làm cái gì, nói, cô có phải có ý đồ gì khác hay không?” Bà cố ý kiểm chuyện.

Nước trên mặt Hàn Nhất Nhất toàn bộ chảy vào bên trong cổ áo, cô rất tự nhiên giơ tay giữ giữ áo, ngọc bội tùy thân của cô lại vô thức mà lộ ra.

Đôi mắt của Hạ phu nhân đột nhiên có điểm thất thần, thanh âm của bà có chút mất tự nhiên mà nói: “Ngọc bội trên người cô có phải là lấy trộm từ trên người con trai tôi không, cô ở bên cạnh con tôi chính là vì đồ vật này, có đúng hay không?”

Bà ta hùng hổ dọa người mà lên tiếng, hoàn toàn đem sự thật bóp méo.

“Hạ phu nhân, đều không phải như bà nghĩ, không phải.” Hàn Nhất Nhất giải thích.

“Thật không? Nếu như đều không phải, vậy cô đem ngọc bội tháo xuống cho tôi xem, nếu là của Thiên Triệu tôi cũng nhận ra được.” Hạ phu nhân chau ngoa nói.

“Thực sự là không phải, Hạ phu nhân.” Hàn Nhất Nhất lần thứ hai giải thích.

“Nếu như thật sự là không phải, cô vì sao không dám cho tôi xem, hay là cô chột dạ?”

Đối mặt với ngôn từ của Hạ phu nhân, Hàn Nhất Nhất không thể nói gì, chỉ có thể đem ngọc bội từ trên cổ gỡ xuống, phải biết rằng, đây là vật duy nhất mẹ lưu lại cho cô, cô cho tới bây giờ đều mang theo bên mình.

Lúc toàn bộ ngọc bội hiện ra trước mắt Hạ phu nhân, bà kinh ngạc mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, thậm chí nhất thời biểu hiện lo lắng không nhận lấy ngọc bội mà Hàn Nhất Nhất đưa qua.

“Hạ phu nhân, cái này là kỉ vật mà mẹ tôi để lại cho tôi, thật sự không phải là đồ của Hạ thiếu.” Cô cố gắng giải thích.

“Không, cô nói láo.” Hạ phu nhân động nhiên trở nên kích động, nắm chặt ngọc bội, tỉ mỉ tường tận nhìn, “Đây là đồ của Thiên Triệu nhà ta, đây là của con ta, đồ tiểu tiện nhận, cô cư nhiên dám lấy trộm đồ của Hạ gia ta.”

Tâm tình của Hạ phu nhân rõ ràng rất kích động, trong mắt của bà tất cả đều rất kinh khủng.

Bàn tay cầm ngọc bội run rẩy, song lại dùng toàn bộ sức lực nắm chặt nó, rất sợ có bất kì kẻ nào từ trong tay bà cướp đi.

“Hạ phu nhân, ngọc bội kia thật sự không phải là đồ của Hạ thiếu, nếu như bà không tin, chúng ta có thể đem đến trước mặt Hạ thiếu làm cho rõ ràng, ngọc bội này tôi đã mang bên người hơn mười năm, từ lúc vừa sinh ra thì đã mang theo bên người.” Hàn Nhất Nhất đồng dạng cũng rất khẩn trương vì ngọc bội kia, bởi vì . . . đây là của mẹ để lại cho cô.

“Cô còn nói láo, mẹ cô là loại người gì, cô là loại người gì, nói trắng ra là, các người đều là người hầu, người hầu làm thế nào có khả năng có loại vật quý giá như thế này, đây rõ ràng là vật Thiên Triệu đeo.” Hạ phu nhân hoàn toàn trắng đen lật ngược, đảo loạn thị phi.

“Hạ phu nhân, bà thật quá đáng, sao có thể tùy tiện mà nói oan cho người khác như vậy, đúng là tôi là người hầu, đúng là tôi nghèo đến không có lấy một phân tiền, tôi cũng sẽ tuyệt đối không lấy đi bất cứ thứ gì không thuộc về mình, tôi tôn trọng bà là bậc trưởng bối, nhưng bà vì sao vẫn cứ làm khó vãn bối là tôi như thế.” Hàn Nhất Nhất giận dữ, đã đụng đến giới hạn của cô, cô cũng không cách nào bình tĩnh thêm nữa.

“Ba!” Một âm thanh vang lên, Hạ phu nhân đứng lên, một cái tát lưu lại trên mặt Hàn Nhất Nhất.

“Một cái tát này, là dạy cô phải tôn trọng trưởng bối, dạy cô sau này tranh luận phải nhìn rõ đối tượng.”

“Bà. . .” Hàn Nhất Nhất bị chọc giận, đúng là ra đường gặp quỷ, đã bị ức hiếp lại còn để kẻ khác nói kỳ vật mẹ để lại là đồ ăn cắp, lẽ nào cô vừa mới sinh ra đã có thể đi ăn cắp đồ sao? Thực sự là buồn cười mà, vì sao Hạ phu nhân bịa chuyện còn muốn đem sai trái đổ hết lên đầu cô, đã thế còn bị người ta hắt trà, bạt tai.

“Thế nào? Không phục sao? Cô còn muốn đánh lão phu nhân ta mấy bạt tai phải không?”. Trong quán trà đột nhiên có một tên bảo vệ đến đứng chắn trước mặt cô.

“Bà trả ngọc bội lại cho tôi!” Hàn Nhất Nhất giờ tay.

Hạ phu nhân đến nhìn cũng không thêm liếc một cái, “Trần Ngũ, chúng ta đi.”

Nói xong, bà ta liền rời đi, Hàn Nhất Nhất vội vã đi tới ngăn cản Hạ phu nhân.

“Không trả ngọc bội lại cho tôi, bà không được đi!” Cô nhất quyết sẽ không để Hạ phu nhân cứ như vậy mà dễ dàng lấy đi vật quý giá nhất của cô.

“Ngọc bội này là do cô ăn cắp, nếu như cô lại ngăn cản tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát bắt cô đi, xem đến lúc đó cảnh sát sẽ tin cô hay tin tôi!” Bà ta uy hiếp nói.

“Chưa trả lại cho tôi, bà đừng mơ có thể rời đi!” Phải quật cường hơn nữa, Hàn Nhất Nhất đã chịu đến giới hạn, chỉ cần cô cảm thấy mình đúng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Hạ phu nhân liếc mắt, Trần Ngũ ngay tức khắc đem thân thể Hàn Nhất Nhất đẩy qua một bên, yểm hộ Hạ phu nhân rời đi.

“Hạ phu nhân, bà không thể như vậy! Bà trả ngọc bội lại cho tôi!” Cô đứng lên đuổi theo, Trần Ngũ lại cường ngạnh chắn lại trước mặt cô, thậm chí một tay đẩy cô ngã trên mặt đất, phần trán của cô không cẩn thận đập vào thành ghế, cứng rắng làm rách một miếng da, máu cũng như vậy mà từ từ chảy ra.

“Đồ không biết tốt xấu!” Trần Ngũ hèn mọn nhìn cô một cái, sửa sang lại cổ áo phục rồi rời khỏi căn phòng.

Tất cả sự tình đều được Ngải Châu Bích ngồi ẩn trong góc phòng đối diện bọn họ chứng kiến toàn bộ, lúc Hạ phu nhân vội vàng vàng rời khỏi quán trà, bà ta cũng theo sát ra ngoài, bà ta muốn biết ngọc bội của cái cô gái tên Hàn Nhất Nhất kia rốt cuộc là cái gì, vì sao Dương Tinh để ý miếng ngọc bội kia mà còn khấn trương như vậy.

Hàn Nhất Nhất vuốt miêng vết thương đang chảy máu trên trán, mắt trừng trừng mở lớn, nhìn hạ phu nhân rời đi, nhìn cái người có vẻ kiêu ngạo đến bảy phần kia biến mất, cô cần môi trầm mặc chịu đựng.

Cô đang chuẩn bị đứng dậy, một bóng người đứng chắn trước mặt cô.

“Cô bị thương?” Thanh âm của anh ôn nhu ấm áp giống như trước.

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, con mắt nhanh liếc qua, bởi vì cô ủy khuất nên nước mắt nhịn không được mà từ khóe miệng rớt xuống, thực sự cô đã học được không rơi lệ trước mặt người bên ngoài, cô cũng rất ghét bị người khác nhìn thấy mình khóc.

Tuy rằng chỉ là vội vã thoáng nhìn, thế nhưng cô cố nén cũng không thể chặn lệ tuôn rơi, tất cả đều hiện trước mặt anh, cánh tay mạnh mẽ đem cô nâng dậy, hai tay cầm lấy vai cô, đem khuôn mặt cô gần gũi mà đối mặt với anh . . .

Hàn Nhất Nhất muốn quay đầu đi, nhưng bởi vì cánh tay kia quá mạnh mẽ, chỉ có thể để mặc cho nước mắt tuôn rơi trước mặt anh, nhẹ nhàng mà dọc theo gò má của cô chảy xuống . . .

Mà một ngón tay của anh có thể cảm thụ được nước mắt ấm áp của cô, anh lần đầu tiên cảm thấy thương tiếc khi nhìn thấy smột cô gái khóc như vậy, mà cô lại không khiến cho kẻ khác chán ghét.

Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng, có chút vui sướng.

Lãnh Nghiêm nhìn thấy Hàn Nhất Nhất vẫn ở trạng thái kỳ lạ, ngón tay anh chỉ nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt mang lệ, thay cô lau nước mắt.

Ngay lúc đó trong lòng hai người đều có một cảm xúc khác thường lưu chuyển.

Thế nhưng Lãnh Nghiêm không thể kiềm chế bản thân, kim lòng không đậu mà đem cánh môi mình dán lên lúm đồng tiền của cô, Hàn Nhất Nhất cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh truyền đến, ánh mắt cô tròn tròn mở lớn lên.

“Không” Hàn Nhất Nhất lấy lại tinh thần, bản năng đẩy anh ra, thân thể mình rút lui về phía sau.

Tựa hồ Lãnh Nghiêm cũng nhận ra chính mình có vẻ thất thố, hai tay mở ra, thực lòng xin lỗi mà nói: “I’am sorry, xin đừng hiểu lầm”

Anh đứng ở nơi đó, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Hàn Nhất Nhất cũng không biết chính mình là vì cái gì, rõ ràng là cô rất chờ mong, nhưng chỉ cần có một ai đó chạm vào cô, cô lại theo bản năng muốn đẩy ra.

“Không không không, không phải!” cô cố gắng muốn giải thích, lại phát hiện càng giải thích, chuyện lại càng rối mù.

“Miếng vết thương của em còn có dính máu, tôi mang em đi bệnh viện khử trùng một chút.” Lãnh Nghiêm đem đề tài dời đi.

“Không cần, không có việc gì đâu!” hai tay cô lia lịa vung vẩy, giờ phút này, lòng của cô vô cùng bối rối, một màn ôn nhu vừa mới lại hiển hiện trong đầu cô, lại là kinh ngạc lại là xấu hổ.

Lãnh Nghiêm nhận thấy tâm lý biến hóa của cô, không để ý đến phản trần của cô, anh dắt tay cô liền đi ra ngoài.

Hàn Nhất Nhất khẽ từ chối một chút, rất nhanh liền buông tha.

Cô cứ như vậy mặc cho anh nắm lấy tay cô, cô ở phía sau anh quan sát khuôn mặt rần rởi của anh còn nửa mặt hơi mỉm cười.

“Lãnh Nghiêm, anh là thích tôi sao?” cô ở trong lòng trộm hỏi chính mình, “Anh không chê bộ dáng tôi khó coi sao? Vì cái gì tôi cảm thấy hết thảy này giống như đang nằm mơ.”

Hàn Nhất nhất như là nữ sinh lần đầu trải qua luyện ái, vừa chua xót lại ngọt ngào

“Trần ngũ, người đi về trước đi!” Hạ phu nhân mệnh lệnh .

“Vâng, phu nhân!” Trần Ngũ nghe lệnh trả lời.

Hạ phu nhân cầm khối ngọc bội kia, cẩn thận ngắm nghía lại cẩn thận xem xét, trong mắt kinh sợ lại là kinh sợ.

Không thể nghi ngờ, Hàn Nhất Nhất chính là con gái của Hàn Chân, ngọc bội này là đồ tùy thân năm đó của Hạ Trảm Bằng, đây là đồ mà mẹ Hạ Trảm Bằng cũng là mẹ chồng của bà để lại cho ông ta, mà ông ta lại không đem khối ngọc bội này cho bà Hạ phu nhân danh chính ngôn thuận, mà là đưa cho người con gái mà ông ta cho là mình yêu nhất – Hàn Chân.

Bà nắm chặt ngọc bội, sắc mặt từ hồng biến xanh từ xanh biến trắng.

“Hàn Chân, vì cái gì cô còn muốn đem tất cả tái hiện một lần nữa? Cô là người đàn bà thông minh như thế, cô hẳn là hiểu được, mấy thứ này căn bản là không nên tiếp tục tồn tại nữa, nó hẳn là phải theo cô chết đi vào phần mộ.”

Bà chỉ hận chính mình không thể một phen nắm nát khối ngọc bội này.

“Tôi phải làm thế nào mới có thể làm cho khối ngọc này biến mất đây?” Hạ phu nhân cầm nó giống như một củ khoai lang nướng nóng bỏng tay, chỉ có khối ngọc này biến mất, thân phận của Hàn Nhất Nhất cũng liền vĩnh viễn cũng không có người biết được.

Hạ phu nhân lúc này bối rối mà bức bội như vậy, hoàn toàn xem nhẹ rất nhiều yếu tố khác.

Bà nghĩ tới rất nhiều phương pháp, nghiền nát nó hay ném xuống biển, vừa đi vừa nghĩ, cách nào vừa nhanh lại vừa thuận tiện?

Có lẽ là suy nghĩ quá nhập tâm, ngược lại xem nhẹ dưới chân, bà đi giày cao gót, bởi vì đi quá mau, không cẩn thận đụng tới một cái gì đó, chân bị nhéo một chút.

Ngọc bội trên tay cũng bay đi ra ngoài, rơi ở trên mặt đất nảy mấy lần phát ra thanh âm dễ nghe, Hạ phu nhân nhìn thấy ngọc bội rớt xuống, khẩn trương chạy nhanh đứng lên đi nhặt nó.

Ai ngờ ngọc bội bị ảnh hưởng của trọng lực, vẫn dọc theo đường dốc mà trượt xuống.

Hạ phu nhân bất chấp vết thương trên chân, một đường chạy đến, thời điểm đang muốn đuổi theo kịp, tay vừa chạm vào miếng ngọc bội, nó lại lọt xuống kẽ đường.

“Chết rồi!” Hạ phu nhân lớn tiếng mà kêu lên.

Cuối cùng, tay bà vẫn là không có nhanh bằng tốc độ lăn của khối ngọc bội, ngọc bội thừa dịp có chút nước bắn dính vào lại lăn đi càng nhanh xuống cống thoát nước.

Bàn tay tuyệt vọng dừng ở trên miệng của cống thoát nước, bà ngây ngốc nhìn tất cả.

Ước chừng có vài phút đồng hồ, tư thế của bà đều không có biến quá, thậm chí người qua đường đã có vẻ mặt kỳ lạ nhìn bà

“Người này chắc là bị tâm thần!”

“Bà ta sao vẫn không nhúc nhích, đang diễn kịch à?”

Ngài Châu Bích đem hết thầy thu vào đáy mắt, cười xấu xa mà nhìn.

“Nếu khối ngọc bội này được định trước cuối cùng sẽ ở cống thoát nước dơ bẩn này, vậy thì liền ngủ ở đây đi, cho dù một ngày nào đó có người đào ra được, không chừng là lúc ta đã chết, Trảm Bằng cũng không còn nữa!” Hạ phu nhân có chút mất mát mà nghĩ như vậy.

Bà lê đôi chân có chút cứng nhắc, chậm rãi đi về phía trước.

Ngài Châu Bích thấy Hạ phu nhân đi xa, mới đến chỗ Hạ phu nhân đứng lúc này, ngồi xổm xuống, Hạ phu nhân xem ra rất coi trọng ngọc bội này, khối ngọc bội này rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Cô gái Hàn Nhất Nhất kia cùng khối ngọc bội này có quan hệ gì? Vì cái gì mà Hạ phu nhân luôn luôn dụi dụi mắt khi gặp Hàn Nhất Nhất lại trở nên chanh chua như vậy?

Hàng loạt câu hỏi trong đầu làm cho Ngài Châu Bích tràn ngập tò mò.

“Đương Tinh, cho tới nay tôi đều không đấu lại bà, đó là bởi vì tôi không nắm được nhược điểm của bà, nhưng hiện tại, cơ hội đã tới, tôi nhất định sẽ quật ngã bà!” Trong lòng bà căm thù mà nói.

Bởi Hạ phu nhân cản trở, Hạ Trảm Bằng không được như mong muốn mà nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, hỏi những người bảo vệ, mọi người đều cho rằng

Hàn Nhất Nhất là một cô gái xấu xí, trên mặt có một vết sẹo dài có thể dọa chết quỷ, cũng bởi vì vậy, Hạ Trảm Bằng lại cảm thấy hứng thú.

“Đến tột cùng là thế nào mà một cô gái xấu xí, có thể làm cho Thiên Triệu không màng đến lý lẽ, bởi vì cô mà giết chết hai người làm bị thương một người?” Nội tâm của ông phát sinh biến hóa.

“Lão gia, chúng ta mau đến xem chân của nhị tiểu thư có sao không?” Lão Trương ở trên xe quay lại hỏi.

“Không đi! Lần này, nhất định phải cho nó nhớ kĩ.” Hạ Trảm Bằng trên mặt lạnh lùng có thể kết thành sương.

Xe trên đường trở về, lại một lần nữa gặp xe của Hàn Nhất Nhất, lần thứ hai, Hạ Trảm Bằng cùng Hàn Nhất Nhất lướt qua nhau.

Bên trong xe, Hàn Nhất Nhất nhếch miệng không giấu được nội tâm vui vẻ, miệng vết thương trên trán đã được băng bó nhẹ nhàng lại, nghĩ đến Lãnh Nghiêm ôn nhu sẵn sàng, nội tâm Hàn Nhất Nhất nhin không được mà rung động.

Nhất định, đêm nay sẽ lại là một đêm không ngủ được, một cô gái trong lòng đầy tâm sự như cô, vui sướng dạt dào trên mặt có che lấp như thế nào cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chuyện xấu

tin tức trên bất kỳ tờ báo nào đó, vừa mở ra xuất hiện ngay khuôn mặt mang theo vết sẹo của Hàn Nhất Nhất.

Mà người đàn ông hôn môi của cô lại là ông trùm mới nổi trong giới bất động sản ở thành phố F mang quốc tịch Canada – gốc Hoa – Lãnh Nghiêm. Hiện nay là người đàn ông độc thân hoàng kim đứng đầu thành phố F.

Tiêu đề mở đầu trang đối thu hút: ‘ông chủ độc thân hoàng kim, không thương người đẹp thích xấu xí’

Hạ Thiên Triệu cảm quyền tạp chí ném mạnh lên trên bàn, tay nắm thành nắm đấm hung hăng đập lên.

“Shit!” Phần nộ không dứt, hần cảm áo khoác rời đi, một đêm chưa nhắm mắt, sáng sớm vừa liếc mắt cư nhiên đã nhìn thấy thứ bất mắt như vậy.

“Tiểu Bạch, mày nói xem anh ấy không phải là thích tao chứ?” Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, hạnh phúc nho nhỏ nói chuyện với nó.

Tiểu Bạch ở trong lòng của cô run lên, âm thanh gì cũng không phát ra.

“Tiểu Bạch, mày nói tao có thể thích một người đàn ông không? Thật sự sẽ giống như mẹ nói, nếu anh ấy không chê bộ dạng tao xấu, anh ấy chính là thật lòng yêu tao, là như thế này sao?”

“Tiểu Bạch, tao giống như có phần tự mình đa tình, Lãnh Nghiêm từ đầu đến cuối đều không nói qua thích tao, hình như chỉ có tao một lòng tình nguyện coi là như vậy.”

Hàn Nhất Nhất nói nói, tâm tình đột nhiên có chút chán nản.

“Tiểu Bạch, mày nói anh ấy thích cô gái như tao sao? Vừa xấu lại không có vị đàn bà . . .”

Lời của cô hoàn toàn im bật, bởi vì dư quang khóe mắt Hàn Nhất Nhất nhìn thấy một đôi giày da được lau sáng bóng lên, ánh mắt của cô hướng thẳng từ đôi giày da lên trên xem, nguy hiểm mãnh liệt không ngừng di chuyển trong con ngươi của hần.

“Hạ thiếu. . .” Thanh âm của cô nhỏ đến mức chỉ có cô mới có thể nghe được, tay ôm Tiểu Bạch bất giác mà hơi run rẩy.

Hạ Thiên Triệu một câu cũng không nói, chỉ dùng một đôi mắt khó đoán nhìn cô, vẫn không nhúc nhích, nhận thấy cô đang hoảng sợ.

“Hạ thiếu, anh làm sao vậy?” Hàn Nhất Nhất hơi chột dạ, cô không biết lời cô vừa mới nói, Hạ thiếu có phải đều nghe được hay không, tâm sự con gái bị người khác nghe lén, đúng là chuyện đáng xấu hổ thiên cổ.

Hạ Thiên Triệu mang theo phần nộ, tóm tay cô, đem cô ném trên mặt đất.

“Nói, ngày hôm qua cô đi đâu?”

“Một quán trà.” Cô không có chút tức giận nói.

“Người đàn ông kia hẹn cô có phải không?” Thanh âm của hắn tuy thấp nhưng mỗi một chữ lại giống như rống lên.

“Anh đang nói gì, người đàn ông nào, hẹn không hẹn cái gì?” Hàn Nhất Nhất hỏi lại, Lãnh Nghiêm căn bản không hẹn cô, chỉ là trùng hợp gặp được mà thôi.

“Cô còn giả vờ, có phải giả vờ rất đắc ý hay không, không nghĩ tới loại đàn bà như cô, bộ dạng xấu như thế, lại có thể quyến rũ đàn ông, thực chất bên trong cô có phải trời sinh là loại tiện nhân hay không?” Hạ Thiên Triệu không thể không chế chính mình.

“Hạ Thiên Triệu, anh câm miệng lại!” Hàn Nhất Nhất cũng tức giận, tại sao vì cô xấu thì nhất định phải chịu sự ghét bỏ của mọi người.

“Lại dám quát tôi câm miệng, tôi nghĩ cô chán sống rồi!” Hạ Thiên Triệu vung tay hai cái, hắn không đánh đàn bà, chỉ là cô gái này lại nhiều lần làm cho hắn không thể không chế chính mình.

Trên mặt Hàn Nhất Nhất nhanh chóng hiện lên hai vết bàn tay, trên mặt lập tức sưng đỏ.

Hạ Thiên Triệu thấy một màn như vậy, trong lòng lại tuôn ra một hồi hồi hận, muốn đi lên vuốt, rồi lại khó khăn nuốt xuống miệng con giận dữ này.

“Hàn Nhất Nhất, cô không nên ép tôi!”

Hàn Nhất Nhất lạnh lùng mà cười khò nói “Hạ thiếu, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi sao dám ép anh chứ?”

“Thằng đó là ai?” Hắn bức cô, cô có thể ngủ được mùi đàn ông trên người hắn, loại mùi này làm cho cô trong nháy mắt muốn ngất đi.

“Anh không có quyền quản tôi.” Hàn Nhất Nhất từ chối trả lời, đó là thuộc về không gian cá nhân của cô, cô cũng không hy vọng có người quấy rầy không gian nhỏ của cô.

“Không có quyền phải không?” Hắn cười lạnh “Người đâu!”

Một tiếng ra lệnh, A Thất từ bên ngoài đi vào, cung kính mà nói: “Hạ thiếu.”

“Mang Tiểu Bạch kéo ra ngoài giết, chia cho anh em thích ăn thịt chó.” Hắn biết rõ, giờ phút này Tiểu Bạch hoàn toàn có thể uy hiếp đến cô.

“Không, không thể!” Quả nhiên, Hàn Nhất Nhất lớn tiếng nói.

“Cho cô một cơ hội nữa.” Hắn nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt như nước của cô.

“Anh ấy là bạn của tôi, ở Canada, anh ấy đã từng cứu tôi một mạng.” Cô nhớ lại mà nói.

Hắn ghét nhìn thấy bộ dạng cô nhớ lại, cánh tay hắn đặt ở sau lưng cô xiết chặt nhưng hắn nhịn không được lại muốn hỏi tiếp “Còn có gì?”

“Anh ấy đối xử với tôi như bạn bè, lần trước gặp lại khi đi bệnh viện khám lại.”

“Cô thích nó?” Tay hắn lại một lần nữa dùng sức xiết chặt.

Hàn Nhất Nhất Nhất không nói ra tiếng

“Nói, có phải hay không?” Hạ Thiên Triệu gắt gỏng hỏi.

“Đúng, tôi thích anh ý.” Cô kiêu ngạo mà trả lời, cô không sợ chế giễu.

“Ha ha ha ha. . . Ha ha. . .” Hạ Thiên Triệu buông tay ra, đột nhiên lớn tiếng cười nói “Hàn Nhất Nhất à Hàn Nhất Nhất, cô có biết hay không, cô biết gì về người đàn ông tên Lãnh Nghiêm kia, con trai duy nhất của ông chủ tập đoàn âm thực tầm cỡ quốc tế, danh môn quyền quý, cô cho là một cậu chủ nhà hào môn như vậy lại thêm đề mắt đến loại đàn bà ngay cả chó mèo cũng ghét bỏ như cô sao?”

“Gâu. . . gâu. . .” Tiểu Bạch ở một bên lớn tiếng mà sủa, dường như nhìn ra chủ nhân của nó bị đã kích.

“A Thất, mang Tiểu Bạch ra ngoài, chỉ cần nó dám sủa bậy, giết!” Hắn lộ ra một màn hung ác.

Mặc dù Hàn Nhất Nhất biết người đàn ông như vậy sẽ không có gia cảnh bình thường, nhưng cô cũng không nghĩ tới Lãnh Nghiêm lại ưu tú như thế, mà bản thân, Lãnh Nghiêm cũng chỉ là giấc mộng của cô, một giấc mơ chỉ dám đặt ở trong lòng, là Hạ Thiên Triệu từng bước một bức cô đem giấc mơ đổi thành không có khả năng có thật.

“Sao? Nhụt chí? Thua trận?” Hắn cười nhạo.

“Vậy thì sao, tôi thích anh ấy, tôi cũng không cần anh ấy biết, anh ấy ở trong lòng tôi là được.” Cô ngang ngược mà cố chấp trả lời.

“Đừng không, cô đã thích hắn ta như vậy, cô mơ mộng không thực tế như vậy, tôi đây thực sự nói cho cô biết, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến mùi vị người đàn ông nào khác.” Hắn bị lời nói của Hàn Nhất Nhất làm tổn thương đến tận tủy.

Hắn nghĩ hắn đường đường là đại thiếu gia Hạ gia, còn hơn Lãnh Nghiêm, bối cảnh nhà của hắn càng cường ngạnh, ở thành phố F, ai cũng không dám động đến một sợi tóc của hắn, nhưng cô gái này lại tuyệt đối không đem hắn để vào mắt.

“Anh muốn làm gì?” Hàn Nhất Nhất sợ hãi lui về phía sau.

“Cô nói đi? Đàn ông còn có thể làm gì với đàn bà.” Hắn tà ác mà cười.

“Anh không thể như vậy!”

“Những lời này tôi nghe nhiều lắm rồi, tôi cũng nhin đủ rồi, cô là người của tôi, muốn tôi thả cô, chỉ có thể tôi chơi chán, đến lúc đó, cô có thể lại đi hỏi Lãnh thiếu gia của cô, xem anh ta có bằng lòng chấp nhận loại đàn bà mà Hạ Thiên Triệu tôi đã chơi chán hay không?”

“Anh thật vô sỉ.”

“Nghe bốn chữ vậy, tôi thấy thật cao hứng!”

Nói xong, hắn một thân mạnh mẽ quay lại, vững vàng đem thân thể của cô đặt ở dưới thân mình. . .

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà gãy dựa thân thể, chỉ cần có một chút khe hở, cô không từ bỏ cơ hội có thể né ra.

“Hàn Nhất Nhất, lúc này đây, cô chắc chắn không có cơ hội!” Hạ Thiên Triệu lộ ra nụ cười đắc ý.

“Hạ Thiên Triệu, tôi nhất định sẽ hận anh cả đời.” Hàn Nhất Nhất nghiêng răng nói

“Tôi không phải là Lãnh Nghiêm, tình nguyện bị loại người quái dị như cô hận cả đời cũng không nguyên ý bị cô thích cả đời.” Tay hắn linh hoạt tiến vào trong quần áo của cô.

Một bàn tay của cô vừa mới gờ lên đã bị Hạ Thiên Triệu ấn xuống, hắn mạnh mẽ mà đè xuống, cô không có sức lực phản kháng.

“Mặc dù bộ dạng cô rất xấu, mặc dù cô xấu không xứng đáng xách giày cho tôi, nhưng tôi có chút thực vừa lòng, đó chính là đáng người của cô không tệ, cảm xúc không tồi.” Hắn dán bên tai của cô, “Ngay cả làn da cũng không tồi.”

Nói xong, miệng của hắn còn không quên cắn vành tai của cô.

“Anh. . . biến thái!” Hàn Nhất Nhất muốn nâng chân lên, nhưng vừa mới hoạt động một chút, chân Hạ Thiên Triệu liền áp lên, một chút không gian động đậy cũng không cho cô. “Không nên thử phản kháng, càng phản kháng tôi càng hưng phấn, mà cô, càng phản kháng càng thống khổ!” Hắn vô sỉ mà đã kích Hàn Nhất Nhất.

“Hạ Thiên Triệu, chỉ cần anh không chạm vào tôi, bảo tôi làm cái gì, tôi đều có thể, xin anh, được không?” Hàn Nhất Nhất chỉ có thể ủy khuất mà cầu xin hắn.

“Hàn Nhất Nhất, cô càng không cho tôi chạm, tôi càng phải chạm, hơn nữa tôi sẽ cho cô biết, cô có bao nhiêu dâm đảng!” Hắn suy nghĩ mà trêu chọc cô.

Hắn mong đợi như vậy, phụ nữ lãnh đạm như thế, nếu như chơi đùa nhất định sẽ rất hấp dẫn, rất thú vị.

Tay hắn thành thạo mà xoa nắn hoa viên của cô, nhẹ nhàng mà lôi kéo nơi phấn hồng của cô, miệng của hắn dạo chơi qua lại trên cổ của cô. . . .

“Đừng. . . Đừng như vậy. . . Đừng đối với tôi như vậy. . .” Hàn Nhất Nhất gần như đau khổ mà nói ra.

Hạ Thiên Triệu túm quần áo xé một cái, dùng sức buộc chặt tay cô, chỉ có như vậy, hắn mới có thể càng thêm tập trung tinh lực khiến cô gái này ở dưới thân hắn không không chế được, hắn cũng không tin cô gái này không có cảm giác.

Hắn gần như là khiêng thân thể của cô, sau đó đem cô ném lên sô pha.

“Có biết hay không, đàn bà ở trên sô pha khác trên giường. Trên sô pha càng dễ thêm cao hứng, càng có thể biểu hiện sự dâm đảng của cô.” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng mà phiêu đảng bên tai cô.

“Không. . . Không. . .” Hàn Nhất Nhất vô số lần gãy dựa, chạm rãi lâm vào tuyệt vọng.

Hạ Thiên Triệu khẽ găm xương quai xanh của cô dọc theo xương quai xanh một đường xuống phía dưới, khẽ cắn nơi phấn hồng của cô, một bàn tay ở bụng của cô bắt đầu trượt xuống.

Hàn Nhất Nhất nghiêng rằng, khẽ lẩm bẩm: ” Hạ Thiên Triệu, anh. . . là ma quỷ. . Anh là ma quỷ. . . Tôi hận anh. . . Tôi hận anh. . .”

Thân thể hắn càng thêm tràn ngập cảm xúc mãnh liệt.

“Thực hài lòng, hôm nay cô không mặc quần bò!” Hắn nở nụ cười tà ác.

Tay hắn mau lẹ mà thuận lợi đi tới chỗ tư mật của cô, Hàn Nhất Nhất dùng sức mà khép chặt hai chân, muốn ngăn cản hắn đi tới.

“Thế nào? Vội như vậy sao?” Hắn cũng có đủ kiên nhẫn mà khiêu khích cô gái này, hắn không tin, trên đời này còn có thể có đàn bà Hạ Thiên Triệu hắn không nắm bắt được, chỉ cần đàn bà muốn một lần, nhất định sẽ lại muốn lần thứ hai, lần thứ ba.

Hiển nhiên, cô gái này vẫn chưa bị khai phá.

Hàn Nhất Nhất từ từ nhắm hai mắt, cự tuyệt trả lời hắn một câu gì.

Hạ Thiên Triệu không có gì do dự, ngón tay hung hăng mà duỗi thẳng đi vào.

“A. . .” Hàn Nhất Nhất lớn tiếng phát ra âm thanh, thật sự là đau đến có phần làm cho cô không chịu nổi

“Tôi thích nghe cô kêu!” Hạ Thiên Triệu hưng phấn mà nói, thanh âm của cô làm cho toàn thân hắn đều tràn ngập cảm xúc mãnh liệt.

Ngón tay hắn lại găt gao mà chuyển động “Thả lỏng”

Thanh âm của hắn trầm thấp mà áp lực, thân thể của cô miễn cưỡng nhưng lại tỏ vẻ băng lãnh như vậy, phía dưới lại chặt đến thế, của hắn lại to lớn. Làm sao có thể đi vào đây?

Hàn Nhất Nhất từ từ nhắm hai mắt, đau đớn mà lắc đầu.

Tay hắn lại một lần dùng sức, lại một lần bị hút chặt.

Hàn Nhất Nhất dùng sức mà cắn môi, cố gắng không phát ra chút âm thanh, cho dù là cô đau đến gần như chết, cô thà cắn môi chảy máu cũng không phát ra tiếng.

“Tại sao phải ủy khuất bản thân như vậy? Phát ra tiếng đi, tôi thích nghe tiếng cô rên rỉ.” Hạ Thiên Triệu không tự chủ được, hắn đã chậm rãi tiến vào, thậm chí có chút không khống chế được cảm xúc bản thân.

Hắn có thể cảm nhận được mảnh đất khô khốc của cô đã chậm rãi bắt đầu có cảm giác, nụ cười ở khóe miệng hắn tà ác cong lên.

“Thả tôi. . .” Hàn Nhất Nhất vô lực mà nói.

“Hạ thiếu. . .”

A Thất đứng ở ngoài cửa lớn tiếng gọi.

Hạ Thiên Triệu đang ở thời khắc máu chót, căn bản không nghĩ để ý đến hắn ta. Chửi nhỏ một tiếng: ” Shit!”

“Hạ thiếu, phu nhân đã tới!” A Thất nói lớn

Mà Hạ phu nhân tới lại bức Hạ Thiên Triệu đến tình trạng phải ngừng lại, Hàn Nhất Nhất cho dù rất không thích Hạ phu nhân, nhưng giờ phút này, nghe được ba chữ Hạ phu nhân này, cô giống như gặp được cứu tinh.

Hắn cũng không bỏ qua vẻ thờ phào trên mặt cô.

“Hàn Nhất Nhất, trốn qua mừng một tránh không khỏi mười lăm, chúng ta có nhiều thời gian.” Hắn kiểm chế thân thể xuống, sửa sang lại quần áo chính mình.

Hàn Nhất Nhất còn không kịp sửa sang lại quần áo, cửa đã bị mở ra, đầu tiên hiện đến trước mắt cô đó là mặt Hạ phu nhân, mà đằng sau Hạ phu nhân dĩ nhiên là Ưông Giai Trùng

Hàn Nhất Nhất nắm chặt quần áo bên cạnh, da thịt lộ ra bên ngoài.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy trong ánh mắt của cô ta, có chất vấn, có thất vọng.

“Giai Trùng. . .” Cô có chút ủy khuất mà mở miệng.

Ưông Giai Trùng chỉ cúi đầu, thấy bộ dáng của họ, không nhìn tới Hàn Nhất Nhất cũng không để ý đến cô đang gọi tên của cô ta.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Hạ Thiên Triệu tức giận, khi hắn nhìn đến Hạ phu nhân thế nhưng còn mang theo Uông Giai Trùng thì trong lòng hắn lại càng không thích.

“Thế nào? Mẹ không thể tới nhìn xem sao? Lúc này, con không ở công ty, con chạy về nơi này làm gì?” Hạ phu nhân bắt đầu hỏi lại hắn.

Hạ Thiên Triệu bị hỏi, nhưng vẫn kiên trì trả lời “Một phần văn kiện để ở nơi này.”

“Có đúng không? Còn để trên người đàn bà?” Bà châm biếm nói, cũng đi đến trước mặt Hạ Thiên Triệu, “Thiên Triệu, hôm nay mẹ đến chính là muốn cho con biết, con có vị hôn thê, hơn nữa sẽ lập tức kết hôn, chỉ nên chơi đùa bên ngoài, không nên đưa về nhà chơi, tuổi con không nhỏ, mẹ cũng muốn ôm cháu trai.”

“Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đó?”

“Thiên Triệu, nếu Giai Trùng cũng là bạn gái của con, mẹ cũng rất vừa ý con bé, con kết hôn nhiều lần như vậy, không một người nào có thể vượt qua ba tháng không ly hôn, lần này vô luận như thế nào, con phải nghe mẹ, hôn nhân của con, mẹ làm chủ!” Bà cường thế nói mà những lời này, rất rõ ràng là bà nói cho Hàn Nhất Nhất đang ở trên sofa nghe.

Uông Giai Trùng đứng ở bên cạnh Hạ phu nhân, len lén nhìn biểu tình trên mặt Hạ Thiên Triệu, trên mặt hắn vẫn chỉ một mực lạnh như băng cùng vô tình.

Cô thật không ngờ nhanh như vậy Hạ phu nhân đã cấp cho cô một danh phận, nhưng hứa hẹn lại này lại làm cho cô hưng phấn không thôi.

“Phu nhân, bây giờ cháu vẫn còn nhỏ, về phần kết hôn, có thể không cần cấp bách như vậy đâu, cháu cũng không hy vọng Thiên Triệu có nhiều gánh nặng về tâm lý. Cô khẽ cự tuyệt một chút.

“Giai Trùng, chuyện này ta làm chủ, sau khi kết hôn cháu vẫn có thể đi học như cũ. Đương nhiên, nếu cháu không muốn ta cũng không miễn cưỡng cháu.”

“Không không. Thế nào lại vậy chứ, cháu chỉ là lo lắng Thiên Triệu sẽ không có thời gian để chuẩn bị.” Nói xong, cô nhu tình mà nhìn hắn, nhưng mà hắn cũng chẳng hề cảm kích.

“Nó không cần có thời gian để chuẩn bị đâu, việc này cứ định như thế đi”

“Con không muốn”. Hạ Thiên Triệu không lưu tình mà nói, chưa từng cho Uông Giai Trùng một chút mặt mũi nào.

“Con có ý tứ gì? Chẳng lẽ con vì đứa con gái vô si kia mà trở mặt với mẹ hay sao?” Hạ phu nhân thực tình có chút kích động.

“Mẹ, người vì cái gì mà lại có ý làm như vậy?” Hắn có chút khó hiểu mà nhìn mặt mẹ mình.

“Vì cái gì?” Hạ phu nhân phẫn nộ mà nói: “Cô ta thực sự là không xứng làm con dâu Hạ gia chúng ta, thực sự cô ta chính là một khác tinh.”

“Cô ta vừa xuất hiện, con đã phái người giết Hàn Chí Viễn. Tiếp đó lại rảnh tay chặt đứt một ngón tay của huynh đệ. Ngay sau đó, A Kim lại gặp tai họa mà chết; chẳng lẽ như vậy cô ta không phải là kẻ chuyên gây tai họa, có xứng đáng tiến vào Hạ gia không?” Hạ phu nhân nghiêm khắc mà nói đạo lý.

Hàn Nhất Nhất đứng nghe, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Hạ Thiên Triệu, vì cái gì hắn cho tới tận bây giờ cũng không nói cho cô biết hắn phái người giết Hàn Chí Viễn, nghe đến tin tức kia, lòng của cô xác thực có chút xúc động, cũng là có một tầng chưa xốt.

Người đàn ông này đến tận cùng là đang nghĩ cái gì? Vì sao một chút cô cũng không thể đoán ra?

“Mẹ, người cũng biết con chưa bao giờ thích có người quản con!” Thanh âm nổi giận của Hạ Thiên Triệu vang lên.

“Nhưng ta không phải người khác, ta là mẹ con! Chuyện này đã định như vậy rồi, tháng sau, con phải kết hôn, cho con một tháng mà chơi đùa cùng cùng cô ta là đủ rồi”. Bà châm chọc mà nhìn Hàn Nhất Nhất.

“Hạ phu nhân, tôi không phải đồ chơi, không phải ngài muốn tôi thế nào thì tôi phải làm như thế!” Hàn Nhất Nhất đứng lên, cường ngạnh mà nói. Cô có người cần để ý, cô có cuộc sống phải theo đuổi, cô sẽ không cứ tiếp tục như vậy mà để người khác sắp đặt mình nữa.

“Con trai, con nghe được không? Người ta cần bản không yêu con”. Hạ phu nhân không chút lưu tình nào mà đã kích Hạ Thiên Triệu, bà rất rõ, với sĩ diện của con trai bà nó sẽ tuyệt đối không có khả năng cho phép cô gái kia công khai khiêu khích hắn.

“Hàn Nhất Nhất, cô cảm miệng!” Hắn phẫn nộ mà nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt mà cuồng vọng: “Cô phải nhớ kỹ, cô thiếu Hạ Thiên Triệu tới hai cái mạng”

“Là tôi nợ anh, tôi sẽ trả, nhưng chúng ta nhất định phải có một giới hạn, không phải sao?” Hàn Nhất Nhất dừng cảm tiếp tục nói: “Nếu anh muốn tôi còn sống, anh phải nói cho tôi biết, tôi phải sống như thế nào?”

Hạ Thiên Triệu nhốt cô tại biệt thự riêng biệt này, cũng không sẵn lòng cho cô một đáp án. Có một số việc, chẳng phải đã đến lúc phải sáng tỏ sao?

“Cô đã muốn như vậy, tôi thành toàn cho cô”. Thanh âm của Hạ Thiên Triệu lạnh lẽo phun ra từng chữ, từng chữ rõ ràng nói ra: “Một mạng người một tháng, nếu cô có thể vượt qua hai tháng này, cô có thể quang minh chính đại mà ra khỏi nơi này.”

“Được, một khi đã như vậy, thì sau hai tháng kia, chúng ta vĩnh viễn không thiếu nợ nhau”

“Hàn Nhất Nhất, cô đừng đáp ứng sớm như vậy, cô đích thực sẽ hối hận!” Con người hắc tà ác lộ ra ý nghĩ muốn hủy diệt: “Hai tháng này, hết thấy cô đều phải nghe lời tôi, nếu không cả đời này tôi đều đem cô nhốt tại nơi không thấy được ánh nắng mặt trời”. Đột nhiên, hắc dấn tại bên tai của cô khẽ nói: “Về phần chi tiết, buổi tối cô với cô thảo luận”. Miệng của hắc hiện lên một ý cười giảo hoạt, không cho người khác phát hiện ra.

Hàn Nhất Nhất rung mình. Con mắt trong veo chậm rãi chuyển thành sợ hãi cùng lo lắng. Cô hiểu được lời hắc nói có ý nghĩa gì.

Hạ phu nhân nhẹ tay mà khoát lên vai Ưông Giai Trùng, nhẹ giọng hỏi han: “Giai Trùng, nếu là hai tháng sau, cháu cùng Thiên Triệu kết hôn, cháu có ý gì hay không?”

Ưông Giai Trùng cúi đầu, cắn môi, chậm rãi ngẩng đầu, bày ra một cái mỉm cười hoàn mỹ: “Bá mẫu, ta có thể?”

“Ưông Giai Trùng, cô nếu muốn tốt, gả cho Hạ Thiên Triệu tôi cũng không phải là một chuyện vui gì”. Hạ Thiên Triệu nói với cô ta, thủy chung vẫn là còn sót lại một phần thương hại, bởi vì hắc cùng cô quen biết đã lâu, đối với hắc cô chẳng khác nào một người em gái.

“Em không sợ!” Cô cười đối mặt hắc, miễn là nhìn thấy hắc, ánh mắt thâm thúy của hắc, cô liền cảm thấy chính mình tràn đầy năng lượng.

Hạ Thiên Triệu nắm lấy áo khoác, nói vài câu đơn giản rồi rời đi.

“Giai Trùng đi tiễn Thiên Triệu”. Hạ phu nhân ở trước mặt lên tiếng nói, Giai Trùng mỉm cười chạy nhanh theo sau Thiên Triệu.

.....

“Hạ phu nhân, đồ của tôi người có thể trả lại cho tôi không?” Hàn Nhất Nhất vươn tay.

“Chờ hai tháng sau cô thuận lợi mà rời khỏi Hạ gia, ta nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại cho cô. Nếu không, cô có muốn cũng sẽ không thấy được nó, còn có, chuyện này ngoại trừ chúng ta biết, nếu để cho bất kì người nào biết nữa, cô cũng đừng mơ tưởng sẽ nhìn thấy nó”. Hạ phu nhân lạnh lùng mà nói, giờ phút này cô chẳng cần phải giả bộ nhân từ.

Hàn Nhất Nhất cắn răng, cô buộc lòng phải gật đầu đáp ứng: “Được, nếu ngài đến lúc đó không trả lại cho tôi, tôi nhất định sẽ để cho mọi người biết.”

“Đĩ nhiên. Hai tháng này cô tốt nhất thành thật một chút!” Hạ phu nhân cảnh báo.

Hàn Nhất Nhất nhủ thầm với chính mình nhất định phải nhẫn nại, chỉ cần qua hai tháng này, cô sẽ có tự do thật sự, cô liền có thể rời đi xa khỏi nơi thị phi này.

Ưông Giai Trùng mang theo vẻ mặt hớn hờ như mùa xuân đi tới, ngọt ngào mà kêu: “Bác gái.”

Trên khuôn mặt Hạ phu nhân nở ra một nụ cười thực sự ảm áp so với sự lạnh lùng ban nãy quả là quá đối lập: “Buổi tối sang nhà bác ăn cơm, bác cho người hầu chuẩn bị chút đồ ăn cháu thích đấy.”

“Cám ơn bác gái!” Cô ta ngọt ngào mà đáp lại, hai người thân thiết thảo luận thích ăn cái này không thích ăn cái kia, đem Hàn Nhất Nhất trở thành người vô hình trong mắt họ.

Hàn Nhất Nhất nhìn chăm chú Ưông Giai Trùng, trong lòng một trận lại một trận đau đớn, cô cảm thấy mình có chút không hiểu nổi cô ấy.

“Bác gái, cháu muốn cùng Nhất Nhất tâm sự, chúng cháu là chị em tốt đã lâu cũng không nói chuyện phiếm” Cô ta nhẹ giọng mà nói.

“Tôi phải nhớ đến ăn cơm, bác cháu mình cùng bàn luận về chuyện Thiên Triệu còn bé.” Ý cười trên mặt Hạ phu nhân càng lúc càng thêm sâu.

Ưông Giai Trùng nhìn theo Hạ phu nhân rời đi, mới đưa ánh mắt dừng ở trên người Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất nhìn phía cô ta, lộ ra một tia hữu hảo mà mỉm cười, dù sao trong lòng cô thực sự là có chút áy náy.

“Giai Trùng” Cô đến gần Ưông Giai Trùng, vươn tay muốn nắm lấy tay cô ta.

Ưông Giai Trùng theo bản năng tránh né, khuôn mặt không còn chút uy khuất nào mà tươi cười nhìn cô, trong lòng Hàn Nhất Nhất đột nhiên chấn động.

“Giai Trùng, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” cô chân thành nói, ánh mắt chân thành nhìn Giai Trùng

“Chúng ta còn gì để nói sao?” Lời nói của Giai Trùng thốt ra mang đầy khinh bạc

“Minh nghĩ cậu hiểu lầm.” Hàn Nhất Nhất trực tiếp nói ra vấn đề.

“Hiểu lắm?” Trong ngực Uông Giai Trùng giống như có một chiếc kim đâm vào, nói: “Cậu quần áo không chỉnh tề, nằm ở trên sô pha, Thiên Triệu lại ở bên cạnh, cậu cảm thấy có hiểu lắm trùng hợp như vậy sao?”

Dưới suy nghĩ của Uông Giai Trùng, bất luận là như thế nào, cô ngay từ đầu tiên đã nói cho Hàn Nhất Nhất biết, người cô yêu là Hạ Thiên Triệu, là người cô yêu cả đời, mà Hàn Nhất Nhất cũng đã hứa hẹn với cô, Hàn Nhất Nhất sẽ không yêu một người đàn ông như Hạ Thiên Triệu.

“Sự tình thực sự không phải như cậu trông thấy, cũng không phải như suy nghĩ của cậu.” Hàn Nhất Nhất không biết nên giải thích thế nào, sự việc xảy ra trước mắt làm cho cô hết đường chối cãi.

“Được, nếu đã không phải như tôi trông thấy hay như suy nghĩ của tôi, vậy cậu nói cho tôi biết, đến tột cùng sự thật là như thế nào?” Uông Giai Trùng theo lời của cô hỏi tiếp, nhất định bất cô phải có một lời giải thích. Đây đã là cho cô một cơ hội giải thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chuyện xấu 2

“Nếu mình nói với cậu, mình thật sự có yêu một người, nhưng không phải là Hạ Thiên Triệu, cậu có tin không?” Duy nhất Uông Giai Trùng hiểu lắm ý niệm của cô, thì cô phải thẳng thắn nói cho cô ta biết, cô yêu thương một người đàn ông khác, vẫn có thể xem là một lời giải thích tốt.

“Cậu yêu thương người khác?” Uông Giai Trùng có chút khó tin mà nhìn cô.

“Giai Trùng, cậu có nhớ rõ không? Ở Canada có thời điểm, mình từng nói cho cậu nghe, có một người đã cứu mình, mà ngay tại mấy ngày trước, mình lại lại gặp người đó.” Hàn Nhất Nhất tin tưởng, chuyện này, Giai Trùng nhất định có ấn tượng, đó là lần duy nhất ở trước mặt Uông Giai Trùng cô đề cập tới người đàn ông.

“Cậu nói là người đàn ông ba năm trước đây sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa thời điểm này lại gặp lại nhau, bọn mình đều nhận ra đối phương, tại thời khắc đó trong lòng mình liền cảm thấy rất hồi hộp. . . hơn nữa. . . .” Hàn Nhất Nhất có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Nếu là như thế, vì cái gì cậu không đi tìm anh ta, ngược lại, lại ở nơi này của Thiên Triệu chứ?” Uông Giai Trùng khó hiểu hỏi, đối với sự tình ngày đó của Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất, có nhiều sự tình mà cô không biết, mà cậu ấy, cho tới bây giờ cũng không nói.

“Không phải mình không nghĩ tới ra đi, mà là mình không đi được.” Ánh mắt Hàn Nhất Nhất thực sự là có chút ý muốn tránh né. Cô đang suy nghĩ là phải dùng cách gì mới có thể không làm cho Giai Trùng hiểu lầm và khó chịu.

“Cậu có ý gì?” Khuôn mặt Uông Giai Trùng thực sự là có chút hơi biến sắc.

“Mình chưa từng nói với cậu, mẹ mình đã chết, mình vì báo thù cho mẹ mà đi tới sông bạc, ở đó mình gặp Hạ Thiên Triệu, là anh ta đem mạng của tôi mua về đây, cho nên mình tạm thời không đi được, vừa rồi cậu cũng nghe tới rồi, hai tháng, chỉ cần hai tháng thôi mình sẽ hoàn toàn rời khỏi nơi này.” Cô đơn giản nói xong.

“Hàn Chí Viễn cũng bởi vì cậu mà bị Thiên Triệu sát hại phải không?” Uông Giai Trùng hỏi.

Tâm trí Hàn Nhất Nhất có chút run rẩy, nếu không phải Hạ phu nhân nói ra, cô căn bản không biết Hàn Chí Viễn đã chết: “Đúng, dùng mạng của mình để đổi, nhưng là do trước kia mình không biết cậu và anh ta có biết nhau”.

Hàn Nhất Nhất cố gắng nói dối, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự hiểu lầm của Uông Giai Trùng.

“Mình hỏi cậu, cậu và Thiên Triệu đã xảy ra chuyện không nên xảy ra hay chưa?” . Uông Giai Trùng miễn cảm như thế làm sao lại không biết, nhưng cơ bản là cô ta muốn nghe Hàn Nhất Nhất nói ra một cách rõ ràng.

Hàn Nhất Nhất đích thực dùng sức nắm chặt một góc áo, cô thực sự đã phát sinh quan hệ không nên phát sinh sao? Nếu không có, thì vết máu xử nữ của cô giải thích thế nào? Nếu đã xảy ra, chính là quá trình lại không nhớ gì, vậy nên giải thích thế nào?

Vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Thấy Hàn Nhất Nhất không nói, Uông Giai Trùng tức giận mà hỏi: “Cậu rõ ràng biết tôi yêu Thiên Triệu, vì cái gì cậu lại làm như vậy? Cậu đã nói cậu sẽ giúp tôi, nhưng đến kết cục tôi mới phát hiện ra cậu đều gạt tôi, cậu muốn tôi tin tưởng cậu sao? Cậu muốn tôi phải tin tưởng cậu như thế nào đây?”

Uông Giai Trìùng có chút kích động, có đôi khi, tâm lý con gái rất kì quái nhất, cô ta có thể cho phép và tha thứ người đàn bà khác âu yếm với người đàn ông mà cô ta yêu, nhưng không thể tha thứ cho chính bạn thân của mình thật sự có quan hệ với người mà cô ta yêu thương.

Người mà Uông Giai Trìùng cô yêu nhất chính là Hạ Thiên Triệu, nên nhất định cô phải cùng người đàn bà khác chia sẻ hân, Uông Giai Trìùng vô số đêm đã tự nhủ phải chấp nhận sự thật này.

“Mình cùng anh ta thật sự không giống như cậu tưởng tượng, cậu hãy tin mình, được không? Mình hứa với cậu, chỉ cần qua hai tháng này, mình sẽ không dây dưa với Hạ Thiên Triệu nữa!”

“Không, tôi không đồng ý!” Hàn Nhất Nhất mạnh mẽ đứng lên, kiên quyết phản đối.

Hạ Thiên Triệu không nhanh không chậm đứng lên, tới gần cô, tay nhẹ nhàng nâng cằm của Hàn Nhất Nhất lên, tà ác cười nói: “Hàn Nhất Nhất, cô không phải ngu ngốc, tôi cũng không phải ngu ngốc, đàn ông vì đàn bà làm một việc, luôn đòi hỏi đàn bà việc này việc nọ, bởi vì trên đời này không có việc vô duyên vô cớ mà trợ giúp, huống chi tôi đối với cô cũng không có tình cảm” (tình cảm lời ra còn ra về @. @)

“Nếu thiếu gia Hạ Thiên Triệu anh đã không có cảm tình với tôi, anh muốn đàn bà như thế nào sẽ đều có, cần gì phải cùng một người đàn bà mà mình không có cảm tình làm chuyện khiến cho người ta phải ghê tởm kia.” Trong tâm trí của Hàn Nhất Nhất mà nói, chuyện giữa nam và nữ luôn tồn tại một bóng ma.

“Ha ha.” miệng của hân nhẹ dán lên trán của cô khẽ hôn một cái: “Tôi đã quên nói cho cô biết, cùng với người đàn bà mà mình không có cảm tình làm cái chuyện giống như cô nói là ghê tởm đó mới có thể làm cho tôi không thấy áp lực, bởi vì tôi chỉ là phát tiết mà thôi, cô phải cảm thấy may mắn, bộ dạng của cô trông như vậy, mà Hàn Nhất Nhất cô lại có thể trở thành thứ đồ cho Hạ thiếu tôi đây phát tiết.”

Trên mặt hân tất cả đều là vẻ châm chọc.

“Hạ Thiên Triệu, kỳ thực tôi có khả năng làm rất nhiều, rất nhiều chuyện!” Hàn Nhất Nhất ngăn chặn phần uất trong lòng, đem chuyện để chuyển đề tài, cô khờ dại nghĩ rằng, có lẽ Hạ Thiên Triệu sẽ thích.

“Phải không? Nói xem cô sẽ làm cái gì?” Hạ Thiên Triệu hưng phấn nhìn cô, hân muốn nhìn xem cô gái trước mắt này tốt cùng là muốn dùng điều kiện gì để trao đổi với hân.

“Tôi có thể làm việc nhà, còn làm rất nhiều đồ ăn ngon miệng” .

“Đó là việc người hầu sẽ làm” . Hân không chút khách khí nói.

“Tôi có thể là quần áo, quần áo mặc vài lần sẽ giống hết quần áo mặc lần đầu.” Hàn Nhất Nhất chưa từ bỏ ý định.

“Thứ tôi chán ghét nhất là mặc lại quần áo lần thứ hai” . (lắm tiền đừng hỏi)

“Tôi không sợ chịu khổ, tôi có thể trở thành nhân viên cấp dưới của anh, tôi chỉ cần có cơm ăn, có chỗ ở là được, tôi không cần tiền lương”

“Tôi không thiếu nhân công, tôi lại càng không thiếu tiền!”

“Tôi có thể mát xa, tôi có thể giảm bớt áp lực công việc của anh!” Đây là Hàn Nhất Nhất liều mạng nghĩ đến, trước kia cùng mẹ sống cực khổ, mẹ làm nhiều việc nặng nhọc, cô từ nhỏ đã để ý, để làm giảm bớt nặng nhọc cho mẹ, cô thường xuyên mát xa cho mẹ, ít ra cũng có thể làm cho người thoải mái một chút.

“Nữ mát xa chuyên nghiệp so với cô tốt hơn rất nhiều!” Hạ Thiên Triệu căn bản là không cho cô một cơ hội.

Mặt Hàn Nhất Nhất càng lúc càng lạnh, nhìn thấy vẻ mặt hân cũng trở nên lãnh đạm, kỳ thật cô đã sớm biết sẽ như thế, Hạ Thiên Triệu là một người đàn ông như vậy sao có thể bỏ qua cho cô chứ?

“Có điều. . . ?” Hạ Thiên Triệu nhìn biểu hiện trên mặt cô, cố tình trêu đùa cô.

“Có điều cái gì?” Khuôn mặt Hàn Nhất Nhất đích thực có chút chờ mong.

“Chỉ cần tôi ở thành phố F, buổi tối sẽ về nhà dùng bữa, cô phải chuẩn bị bữa tối cho tốt; quần áo của tôi phải sạch sẽ; đến lúc tôi mệt mỏi sẽ phải đến mát xa!” Sau khi nói xong hân mang theo tà ý mà ghé sát thân thể của hân vào cô: “Tình tiết không bị Hạ Thiên Triệu tôi hạn chế!”

“Hạ Thiên Triệu, người.” Hàn Nhất Nhất nhìn thấy vẻ mặt vô lại của hân đang cười cợt nhìn mình, biết chính mình lại một lần nữa bị hân đùa giỡn.

“Hàn Nhất Nhất, nếu thật sự muốn rời khỏi tôi, hãy sắm vai này cho tốt trong hai tháng, nếu không, ngay cả cơ hội cô cũng không có” . Biểu tình của Hạ Thiên Triệu đột nhiên lạnh lùng: “Chỉ cần là Hạ Thiên Triệu tôi muốn gì đó, nếu không chiếm được tôi sẽ phá hủy nó”

Tay hân buông lỏng, Hàn Nhất Nhất tựa như một viên trân châu vỡ nát từ ngã ngồi xuống, Hàn Nhất Nhất có một chút kinh hoàng khi nhìn mặt Hạ Thiên Triệu không có một tia biến hóa.

.....
.. Biệt thự Hạ gia, trong bữa tối.

Hạ phu nhân đứng lên giới thiệu: “Đây là Uông Giai Trùng, Uông tiểu thư là vị hôn thê của Thiên Triệu, từ giờ mọi người cũng nên biết cô ấy là người Hạ gia”

Hạ phu nhân vừa nói xong, không chỉ có những người trên bàn com ngạc nhiên, mà ngay cả người hầu cũng kinh hãi, phải biết rằng Hạ Thiên Triệu đại thiếu gia chưa từng đồng ý với phu nhân mang người vào cửa, tuy nhiên Uông Giai Trùng cũng là một ngoại lệ, mà cô ta là do phu nhân giới thiệu, cho thấy vị Uông tiểu thư này không thể khinh thường.

Uông Giai Trùng lễ phép mà cúi người xuống một chút: “Chào mọi người, nếu Giai Trùng có gì làm chưa tốt, mong mọi người bỏ qua cho”

“Hôm nay cũng thật náo nhiệt a, tôi nguyên tưởng rằng Thiên Triệu phu nhân sẽ là một người quái dị kia, không nghĩ tới vẫn là một mỹ nhân khuyênh thành” Ngải Châu Bích có dừng khí cười lớn nói, trong không khí bỗng chốc phảng phất mùi vị kì quái

“Làm cho đi Ngải chê cười.” Uông Giai khẽ mỉm cười mà nói.

Một tiếng đi Ngải làm cho Ngải Châu Bích trong nháy mắt đã cup mắt xuống, Hạ phu nhân nhìn thấy biểu cảm này, tuy trong lòng rất vừa ý nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn là lạnh lùng.

“Cháu Giai Trùng xin chào bác trai”. Cô ta cười ngọt ngào, nhu thuận như lúc còn nhỏ.

Hạ Trảm Bằng gật gật đầu: “Ngồi xuống đi!”, ngữ khí ôn hòa.

Nhìn khuôn mặt Hạ phu nhân có ý cười, ông thông minh hiểu được Hạ phu nhân tìm một cô gái ngọt ngào vào cửa chẳng qua chỉ là muốn không chế để Hạ Thiên Triệu cưới vợ. Tuy nhiên, với cô vợ này của Hạ Thiên Triệu, Trảm Bằng thật sự không coi trọng.

“Lão gia, tôi có thể cầu lão gia một việc?” Ngải Châu Bích thành khẩn mà ủy khuất nhìn Hạ Trảm Bằng.

“Có chuyện gì cứ nói!” Hạ Trảm bằng không có biểu tình gì quay lại nhìn.

Hạ phu nhân cười ở trong lòng, nghĩ thầm, còn không phải là đứa con gái bảo bối của cô gặp họa lớn sao; nhưng ngoài mặt không lộ ra biểu tình gì, chính là chờ xem kịch hay được diễn tốt.

“Lão gia, gần đây Băng Băng xảy ra chuyện làm tôi rất đau đầu, cho nên chính tôi liền đi chùa cầu xin bình an cho Băng Băng, trong chùa có sư phụ già nói cho tôi biết, ngũ hành của Băng Băng thiếu mạng thổ, cần ngọc hộ thân, mà ngọc này tốt nhất nên là loại ngọc quý hiếm nên muốn mạo phép mượn ngọc của tổ tiên truyền lại cho Băng Băng đeo một thời gian được không, chờ cho khoảng thời gian này qua sẽ ngay lập tức trả lại!” Ngải Châu Bích thông minh mà đem đề tài dẫn tới ngọc bội bà ta biết chuyện năm đó lão phu nhân đem ngọc gia truyền đưa lại cho Hạ Trảm Bằng, tuy nhiên từ đó tới nay không thấy Hạ Trảm Bằng từng mang qua, vậy thì miếng ngọc bội kia đi đâu?

Liên tưởng tới vẻ mặt khác lạ của Hạ phu nhân khi nhìn thấy miếng ngọc bội kia bà dám đảm bảo ngọc bội này chính là ngọc bội mà mẹ Hạ Trảm Bằng truyền lại, cho nên liền thả con săn sắt bắt con cá rô mượn chuyện con gái ra làm mồi nhử.

“Châu Bích, đồ gia truyền là thứ cô nói mượn là có thể mượn được sao.” Biểu tình của Hạ phu nhân rõ ràng có biến hóa.

“Tổ truyền đó chính là dùng để phù hộ cho con cháu, Băng Băng là cháu gái Hạ gia, vì cái gì mà không thể mang đi? Chẳng lẽ chị lại hi vọng Băng Băng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao? Tuy rằng nó không phải là do chị sinh ra, nhưng ít ra nó cũng mang dòng máu Hạ gia, chị sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Nói xong, nước mắt bà ta đã vòng quanh hốc mắt.

“Tôi rõ ràng không có ý tứ này, cô vì cái gì nhất định phải nói xấu tôi?” Hạ phu nhân không tình nguyện mà hạ ngữ khí xuống vài phần, cũng không có ý định để cho Hạ Trảm Bằng lại nhớ đến ngọc bội.

Hạ phu nhân lạnh lùng mà nhìn thoáng qua Ngải Châu Bích, lại phát hiện ánh mắt của bà ta có một bộ dạng đặc ý, bà kinh ngạc.

Ngải Châu Bích nhìn về phía Hạ Trảm Bằng, nhẹ giọng trêu mếu: “Lão gia, tôi biết tôi từng quá chiều chuộng Băng Băng, cho nên nó mới thường xuyên gây họa, tôi cũng biết tôi sai lầm rồi, hiện tại tôi chỉ mong Băng Băng bình an khỏe mạnh, sau đó tìm một người đàn ông thật tốt mà kết hôn, sống hạnh phúc tới cuối đời, vậy là tâm nguyện người làm mẹ như tôi đã hoàn thành rồi. Tôi tin trong lòng lão gia, cũng hi vọng con của mình đứa nào cũng đều khỏe mạnh.”

Lời của bà ta tình ý chân thành, những câu nói biểu lộ tình cảm của người mẹ với đứa con.

Hạ Trảm Bằng ngẩng đầu nhìn bà ta, nước mắt nhộn nhạo nơi khóe mắt, nhớ đến mấy năm nay chính mình đối xử với người thân lạnh lùng, trong lòng cũng có chút áy náy, giọng nói cũng trầm xuống: “Bà bảo lão Trương đi mua ngọc bội cao cấp đưa cho Băng Băng”

“Lão gia, không phải như thế, ông hiểu lầm!” Ngải Châu Bích vội vàng giải thích.

“Ngải Châu Bích, lão gia nếu đã đồng ý cho Băng Băng một miếng ngọc bội cao cấp rồi, bà chỉ cần nói lão Trương muốn đánh khối ngọc bội thành cái dạng gì thôi.” Hạ phu nhân cố gắng không phát hỏa, uyên chuyển nói.

“Như vậy cũng tốt”. Ngải Châu Bích đột nhiên không nhanh không chậm đứng lên, nửa khóc nửa cười mà nói: “Đại sư nói, Băng Băng phải mang khối ngọc có hai đặc điểm, khác đi một chút cũng không thể được!”

“Hai đặc điểm? Chỉ cần thật sự có, Hạ gia sẽ thay Băng Băng tìm được, dù sao chúng tôi đều hi vọng về sau Băng Băng mạnh khỏe vui vẻ!” Hạ phu nhân rộng lượng nói, trong lúc này, bà nhất thiết phải làm một phu nhân thật tốt mới được.

“Thứ nhất: ngọc này phải có màu vàng, thứ nhì, ngọc này bên trong phải có một chữ ‘an’!” Hoàng ngọc vốn là khan hiếm, còn muốn ở trong khắc một chữ ‘an’ vào cũng không phải chuyện dễ, mà hai yêu cầu này, Hạ phu nhân cũng biết là phù hợp với miếng ngọc gia truyền.

Lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt trên bàn ăn đều kinh sợ.

“Đại sư kia là ai?”

“Loại ngọc này tôi đã thấy”

Hạ Hạ Trảm Băng Băng cùng Uông Giai Trùng đồng thời nói ra cùng một lúc, không khí lập tức trở nên quỷ dị khác thường.

Ánh mắt của Hạ Trảm Băng Băng đang từ trên người Ngải Châu Bích nhanh chóng chuyển dời tới Uông Giai Trùng, lo lắng cùng bức thiết mà truy vấn: “Mau nói ra, cô nhìn thấy ở đâu?”

Uông Giai Trùng bị Hạ Trảm Băng Băng nhìn, vẻ mặt sợ hãi tới mức không biết nên nói hay không nói ra sự thật, con người này tựa hồ đang phản ứng thái quá.

Mà giờ phút này, Hạ phu nhân, so với mọi người còn lo lắng hơn nhiều, bà ta đưa mắt nhìn Uông Giai Trùng, nháy mắt với cô ta. Nếu Uông Giai Trùng nhìn thấy thì chắc chắn là ở chỗ của Hàn Nhất Nhất, nếu để Hạ Trảm Băng Băng biết được điều này, nhất định sẽ là đại họa.

Uông Giai Trùng có chút bất an, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lại nhìn đến ánh mắt của Hạ phu nhân, cô ta có chút áy náy nói: “Bà phụ, kỳ thực ý của cháu là ngọc bội dạng vảy có đọc qua trong sách, ý cháu là loại ngọc này quả thực có thể mua được.” Hạ Trảm Băng Băng đột nhiên là nhụt ý chí, vẻ mặt như là mất mát và đau thương; Hạ phu nhân nhìn thấy vẻ mặt này, tâm đột nhiên nhói đau, đã trải qua nhiều năm như vậy, ông ta một chút cũng không quên, cũng vẫn nhớ.

Ngải Châu Bích nhìn biểu tình trên mặt Hạ Trảm Băng Băng thấy rằng sự tình không đơn giản như bà ta tưởng tượng, xem ra khối ngọc bội này đối với Hạ Trảm Băng Băng có ý nghĩa không nhỏ, bằng không ông ta sẽ không kích động như vừa rồi.

“Duong Tinh, tôi không tin lần này không hại chết được bà. Cứ ngồi đấy chờ xem, tôi nhất định phải biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra”. Ngải Châu Bích trong lòng oán hận nghĩ thầm.

“Vị đại sư kia là ai? Vì sao phải đúng là khối ngọc kia mới chịu?” Hạ Trảm Băng Băng ôm tia hi vọng cuối cùng mà nhìn Ngải Châu Bích.

“Lão gia, đại sư cho rằng chữ ‘An’ đại diện cho sự bình yên, mà hoàng ngọc phải là loại quý hiếm, nếu có cả hai yêu cầu kết hợp lại mới là tốt nhất.” Cái gọi là đại sư thật ra là do Ngải Châu Bích tự biên tự diễn, cho nên giờ có chút bất an trong lòng.

“Nói cho ta biết đại sư kia danh hiệu là gì, tới ngày mai đi gặp ông ta.” Dù phải đưa ra hình thù đặc biệt của khối ngọc này, nhưng chỉ cần một tia hi vọng, Hạ Trảm Băng Băng cũng không bỏ qua.

“Lão gia, vị đại sư này không dễ dàng gặp người lạ, nếu ông muốn gặp, tôi gọi điện thoại hẹn trước với bà ta sau đó chúng ta đến gặp, không lại làm phiền ba ấy!”. Ngải Châu Bích vội vàng tìm lấy cớ.

Hạ phu nhân cũng vội vàng vào hát bè: “Ngải Châu Bích nói đúng, dù sao vẫn là ẩn nhân tu hành rồi, vẫn là nên hẹn trước, com nước xong Ngải Châu Bích hẹn rồi ngày mai tôi cùng ông đi một chuyến”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chuyển biến

Uông Giai Trùng có chút bất an, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lại nhìn đến ánh mắt của Hạ phu nhân, cô ta có chút áy náy nói: “Bà phụ, kỳ thực ý của cháu là ngọc bội dạng vảy có đọc qua trong sách, ý cháu là loại ngọc này quả thực có thể mua được.” Hạ Trảm Băng Băng đột nhiên là nhụt ý chí, vẻ mặt như là mất mát và đau thương; Hạ phu nhân nhìn thấy vẻ mặt này, tâm đột nhiên nhói đau, đã trải qua nhiều năm như vậy, ông ta một chút cũng không quên, cũng vẫn nhớ.

+ Ngải Châu Bích nhìn biểu tình trên mặt Hạ Trâm Bằng thấy rằng sự tình không đơn giản như bà ta tưởng tượng, xem ra khối ngọc bội này đối với Hạ Trâm Bằng có ý nghĩa không nhỏ, bằng không ông ta sẽ không kích động như vừa rồi.

+ “Đương Tình, tôi không tin lần này không hại chết được bà. Cứ ngồi đấy chờ xem, tôi nhất định phải biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra”. Ngải Châu Bích trong lòng oán hận nghĩ thầm.

+ “Vị đại sư kia là ai? Vì sao phải đúng là khối ngọc kia mới chịu?” Hạ Trâm Bằng ôm tia hi vọng cuối cùng mà nhìn Ngải Châu Bích.

+ “Lão gia, đại sư cho rằng chữ “An” đại diện cho sự bình yên, mà hoàng ngọc phải là loại quý hiếm, nếu có cả hai yếu cầu kết hợp lại mới là tốt nhất.” Cái gọi là đại sư thật ra là do Ngải Châu Bích tự biên tự diễn, cho nên giờ có chút bất an trong lòng.

+ “Nói cho ta biết đại sư kia danh hiệu là gì, tới ngày mai đi gặp ông ta.” Dù phải đưa ra hình thù đặc biệt của khối ngọc này, nhưng chỉ cần một tia hi vọng, Hạ Trâm Bằng cũng không bỏ qua.

+ “Lão gia, vị đại sư này không dễ dàng gặp người lạ, nếu ông muốn gặp, tôi gọi điện thoại hẹn trước với bà ta sau đó chúng ta đến gặp, không lại làm phiền bà ấy!”. Ngải Châu Bích vội vàng tìm lấy cớ.

+ Hạ phu nhân cũng vội vàng vào hát bè: “Ngải Châu Bích nói đúng, dù sao vẫn là ân nhân tu hành rồi, vẫn là nên hẹn trước, cơm nước xong Ngải Châu Bích hẹn rồi ngày mai tôi cùng ông đi một chuyến”

+ Ngải Châu Bích ở một bên mang mặt cười phụ họa.

+ Ông Giai Trùng trong lòng cảm thấy thập phần quái dị: “Tại sao ngọc bội Ngải Châu Bích nói với ngọc bội mà Hàn Nhất Nhất mang theo bên người lại giống nhau tới thế? Mà ánh mắt Hạ phu nhân rõ ràng có ý bảo mình không thể nói? Hạ phu nhân vì sao không cho mình nói? Hạ phu nhân cũng đâu biết ngọc bội mình định nói là ngọc bội Hàn Nhất Nhất có? Mà tất cả chuyện này mấu chốt chính là Hạ Trâm Bằng nghe thấy khối ngọc bội kia, biểu hiện vô cùng khác thường, đây là có ý gì?”

+ Một loạt vấn đề làm cho Ông Giai Trùng thật sự quan tâm, từng nghe nhà giàu đều có bí mật, vậy thì rốt cuộc Hạ gia có gì kì bí? Ngọc bội có phải chính là ngọc bội kia? Chính là ngọc bội của Hàn Nhất Nhất?

+ Trôi ạt, nghĩ tới nghĩ lui, cô ta thậm chí nghĩ mà sợ hãi.

+ Ở trên có chuyện ở dưới không thể yên.

+ Trong thư phòng, Hạ Trâm Bằng hút xì gà, một điếu lại một điếu, không thể dừng.

+ “Chân Chân!” Nội tâm ông ta thống khổ mà nghĩ tới hai chữ này.

+ “Bà còn ở nơi này hay không? Nếu còn thì bà đang ở đâu? Bao nhiêu năm như vậy, bà còn muốn trốn ở đâu?” Mắt Hạ Trâm Bằng chậm rãi mở ra, nụ cười xinh đẹp của người phụ nữ kia hiện ra, trong suốt ngọt ngào nhưng con ngươi lại lạnh lùng

+ Lần đầu tiên gặp mặt là khi Hạ Trâm Bằng bị thương, bà đơn thuần như thiên sứ rơi từ trời cao xuống, mặc váy vải thô dài trắng nõn, tóc đen tùy ý rơi rụng trước ngực; diu ông ta vào một gian phòng nhỏ, cẩn thận giúp ông ta để ý miệng vết thương.

+ Cho đến hôm nay ông ta vẫn có thể nghĩ thấy một loại hương thơm như hoa, tràn ngập khắp người bà; dường như bà là một bông u lan trong sạch mọc trên vách núi đen.

+ Mỗi một hình ảnh khi ở chung đều được ghi nhớ trong tâm trí ông ta.

+ Vậy mà bà ta cuối cùng vẫn không thể tha thứ cho ông, còn ông chung quy không thể vì bà mà vứt bỏ tất cả, thay đổi tất cả, ông sẽ phải phụ trách Hạ gia, là chủ nhân của các huynh đệ trong Hạ gia.

+ “Chân Chân, là tôi trước kia đã quá sai lầm. Lúc trước, tôi không phải là không muốn từ bỏ tất cả mang bà đi. Nhưng, nếu bà thật sự yêu tôi, vì sao không thể ở lại bên tôi, vì sao không thể cho tôi cơ hội? Ngoại trừ việc cho bà làm phu nhân danh chính ngôn thuận, tất cả của tôi cũng sẽ đều là của bà, chỉ có bà mới chiếm được trái tim của tôi, vì sao bà không hiểu? Chân Chân, Chân Chân.”

+ Hạ Trâm Bằng yêu người phụ nữ ấy sâu sắc, nhưng bà lại bỏ ông ta mà đi, khiến ông ta hận bà, hận chính mình. Một người phụ nữ luôn miệng nói yêu ông, vì sao lại tuyệt tình không nói một tiếng mà bỏ đi, hơn nữa đã bao nhiêu năm vậy rồi mà một chút tin tức cũng không có.

+ “Chân Chân!” Đây là cái tên mà cả đời ông ta cũng sẽ không thể quên, lúc nào cũng nhớ đến, lúc nào cũng hận. . .

Chương 74: Chuyển biến -1

Edit: Bì Ngạn Hoa

+ Beta: Sahara

+ Ngải Châu Bích và Hạ phu nhân chạm vai nhau, trong một khắc, cả hai cùng dừng bước chân.

+ “Ngải Châu Bích, sáng mai tôi cùng Trầm Bằng đi bái kiến vị đại sư kia, hi vọng lần này hết thầy đều thực thuận lợi.” Trong giọng nói bà ta mang đầy ý châm chọc.

+ “Đại tỷ, chị yên tâm, em khẳng định chuyến này sẽ có kết quả, còn về chuyện ngọc bội, em cũng khẳng định vẫn sẽ có cơ hội tái diễn lần nữa.” Ngải Châu Bích không chút khách khí mà nói.

+ “Cô có ý gì?” Hạ phu nhân đề thấp giọng, trầm thấp quát.

+ “Đại tỷ nói ý gì? Em không hiểu, cái gì mà ý tứ gì, em chỉ là muốn nghe theo lời đại sư kia thôi, đánh một khối ngọc đưa cho Bằng mà thôi, vì sao đại tỷ nhìn qua lại đã có vẻ căng thẳng như vậy?” Bà ta ra vẻ mặt ngây ngô mà hỏi.

+ “Ngải Châu Bích, cô tốt nhất đừng có tỏ vẻ.”

+ “Hai ta là ai tỏ vẻ, chính bản thân đều biết mà!”. Ngải Châu Bích sờ lên ngọc trên châu trên tai, quay đầu lại không hề để ý tới sắc thái của hạ phu nhân.

+ Đúng lúc này, Uông Giai Trùng đi tới.

+ “Bá mẫu!” Thanh âm của cô vẫn vậy, thật là ngọt ngào, nhìn qua dáng điệu lúc nào cũng nhu mì động lòng người.

+ “Giai Trùng, hôm nay có vui vẻ không?” Hạ phu nhân kéo tay Giai Trùng, thân thiết hỏi han.

+ “Cám ơn bá mẫu, Giai Trùng kì thực rất vui vẻ! Cháu đến là để cáo biệt, hôm nào có thời gian sẽ lại đến, thương thức cả phê bá mẫu pha, thuận tiện thỉnh bá mẫu chỉ giáo!” Mím cười ngọt ngào, trên khuôn mặt như nở ra hai đóa hoa thẹn thùng

+ “Đi đi, cháu là một đứa nhỏ thông minh, bá mẫu nhất định sẽ đối đãi với cháu thật tốt!” Hạ phu nhân liếc mắt nhìn xung quanh, dán tai tại nàng nhẹ giọng nói: “Chỉ cần cháu nghe lời.”

+ Uông sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh liền trấn định lại.

+ “Giai Trùng hiểu”. Nụ cười của cô lúc nào cũng rất trong sạch.

+ “Về chuyện cháu nói từng đọc được trong sách nhắc tới ngọc bội này, vậy thì tốt lắm, nếu có cơ hội, cũng là để bá mẫu xem qua.” Hạ phu nhân cố ý như vô tình mà nói xong, lôi kéo tay cô ta đi đến cửa lớn.

+ Hai người liền nói chuyện một hồi rồi cáo từ.

+ _____

+ Sâu kín tận bên trong khách sạn xa hoa, truyền ra một tiếng thở dốc không ngừng.

+ “Ừm... tình yêu à... quá tuyệt vời...” Người phụ nữ mười ngón tay găt gao mà bắt lấy lưng người đàn ông, trên tấm lưng kia dường như lại có dấu vết của một lần roi.

+ “Thiên Cơ, anh nhất định đã làm chuyện này với rất nhiều đàn bà rồi phải không?” Người phụ nữ nằm trong lòng hắn mà hỏi.

+ “Đương nhiên, nếu tôi không làm với nhiều đàn bà rồi, làm sao có thể khiến em thỏa mãn và hạnh phúc thế được!” Hạ Thiên Cơ có chút sùng ái mà quất một chút trên mũi của nàng.

+ Đôi khi, Uông Giai Vi giống như một con mèo hoang, mãnh liệt mà hấp dẫn, thế nhưng chính là đôi khi hắn lại quá mức chán ghét con mèo hoang này, quá mức giờ nhanh múa vuốt làm cho đàn ông không tiêu thụ được.

+ “Đào hoa! Anh thật sự đã ngủ cùng nhiều cô gái như vậy?” Uông Giai Vi tận lực duy trì tính tình tốt đẹp của mình.

+ “Nói thật, không đếm được.” Hắn đúng sự thực mà trả lời, ở F thành này, sự đào hoa của hắn vô cùng nổi tiếng, hắn không giống với Hạ Thiên Triệu. Nếu Hạ Thiên Triệu chơi đàn bà ba tháng rồi ném, thì hắn Hạ Thiên Cơ đối với phụ nữ đều lên giường trước nói chuyện sau. Nếu có thể bầu bạn thì còn

có thể bảo trì được một thời gian, nếu không hài hòa thì sau khi lên giường liền ném. Hấn cương quyết phản đối việc cưới đàn bà quản lý hấn, trừ khi người phụ nữ này làm cho hấn có ham muốn mãnh liệt giữ lấy cả đời.

+ “Em đích thực là thuộc dạng gì?” Ông Giai Vi không e dè hỏi, hầu như đây là vấn đề mà người ta vẫn luôn lo lắng khi kết giao với một người đàn ông. Hạ Thiên Cơ chính là người đàn ông mà cô ta nhìn trúng, là một người đàn ông ưu tú lợi hại, là người khiến cô ta ngưỡng vọng. Hơn nữa, khát vọng chinh phục đàn ông của cô ta không phải chỉ là ở trên giường.

+ Đàn bà mà Hạ Thiên Cơ tiếp xúc cho đến nay đều chia làm hai loại: một loại là sẽ X, một loại là muốn X.

+ Cả hai loại này, hấn đều thích; hơn nữa loại thứ hai hấn càng muốn. Hạ Thiên Cơ nhớ rõ lần đó, giữa phòng khách, Ông Giai Vi đã hấp dẫn hấn thế nào, cho tới bây giờ Thiên Cơ cũng chưa có ý tưởng ném cô ta đi.

+ “Phải không? Vậy cho em biết, anh có bao nhiêu ham muốn?” Ông Giai Vi nâng chân trắng như ngọc lên, chậm rãi đặt ở bờ vai của hấn mà khiêu khích, ánh mắt yêu mị mà lạnh yên.

+ “Nhiều đến khi em mệt không đứng dậy được.” Hấn lại một lần nữa gọi lên ham muốn.

+ “Thiên Cơ... anh sao lại như vậy... Như vậy là tra tấn người...” Thanh điệu của cô ta run rẩy không thôi, thân thể của cô ta cũng theo đầu lưỡi của hấn quay cuồng một trận, run rẩy thức tỉnh.

+ Đến đỉnh điểm kích tình, Ông Giai Vi đột nhiên giật mình, trên người là khoái cảm như hư không tập kích, giờ phút này trong đầu cô ta chỉ còn một từ: muốn!

+ Hàn Nhất Nhất tháo tạp dề, đem đĩa đồ ăn cuối cùng bung lên bàn, xoay người đã thấy Hạ Thiên Triệu đứng ở dưới ánh đèn, trong ánh mắt giống như thiếu cái gì đó. Cô cố gắng nghĩ, có lẽ là lời giọng điệu hồng hách, hay là vẻ ngoài lạnh lùng, hay là nụ cười xấu xa?

+ “Tôi không biết anh thích ăn cái gì, cho nên tùy tiện làm vài món!” Hàn Nhất Nhất đưa bàn tay bé nhỏ có chút mất tự nhiên mà đùa nghịch.

+ Nhìn thấy dáng vẻ có chút gượng gạo giống như một cô vợ nhỏ của cô, hấn có một loại cảm giác không thể nói thành lời.

+ “Từ giờ trở đi cô phải nhớ kỹ, tôi không ăn cà, không ăn thịt gà.”

+ “Vâng.”

+ “Còn không đi dọn cơm?” Hạ Thiên Triệu cố ý trêu đùa cô, kiểu trêu ghẹo này làm cho tâm tình của hấn tốt lên rất nhiều.

+ “Tại sao đồ ăn bình thường như vậy chứ? Chẳng lẽ không đưa tiền cho cô sao?” Hạ Thiên Triệu có chút mà hờn giận, cho dù là đồ ăn ở nhà, hấn chưa từng ném qua các món bình thường như vậy.

+ “Anh ăn thử đi, nếu như ăn không ngon, lần sau tôi sẽ không làm.” Hàn Nhất Nhất nói cho chính mình, hấn thật là một công tử bột mà, chỉ là công tử mà thôi, chịu đựng hai tháng, hai tháng sau chuyện gì cũng đều không còn xảy ra nữa.

+ Hấn gấp một miếng đậu gàn nhất đặt vào miệng; Hàn Nhất Nhất theo dõi hấn, ánh mắt mang theo chờ mong cùng khát vọng có được một đáp án hài lòng của hấn.

+ “Hương vị thế nào?” Cô có chút cấp bách mà muốn biết hấn có vừa lòng hay không.

+ Hạ Thiên Triệu nuốt vào, lúc sau cũng chưa nói gì, gấp thêm một miếng nữa vào trong miệng.

+ “Không nghĩ tới người phụ nữ này làm những món ăn bình thường lại ngon đến vậy.” Hạ Thiên Triệu ở trong lòng có chút sùng sốt nho nhỏ.

+ “Lần sau lúc nấu phải chú ý, nấu khó coi đến vậy, không biết trang trí một chút cho đẹp sao?” Sau khi ăn no nê, Hạ Thiên Triệu vẫn không quên lấy trướng chọi đá, lời vừa nói ra, hấn phát hiện hình như bản thân lại nói sai rồi, bởi vì hấn hình thấy rõ ràng trên vẻ mặt cứng nhắc của Hàn Nhất Nhất.

+ “Vâng, tôi biết rồi!” Cô chỉ lạnh lùng trả lời lại. Người đàn ông đáng chết, ngay cả món ăn cũng phải trang trí cho đẹp mắt, mắc mớ gì còn để một kẻ xấu xí giống quý như cô ở bên cạnh chứ.

+ “Ngồi xuống đây!” Giọng nói của hấn có chút áp lực không cho người khác cự tuyệt.

+ “Không, tôi đi quét dọn nhà vệ sinh.” Hàn Nhất Nhất nhất thời kích động, khom người xuống thu dọn bát đĩa.

+ “Tôi nói cô ngồi xuống, thì phải ngồi, không lẽ cô không hiểu lời tôi nói sao?” Giọng nói của Hạ Thiên Triệu càng lúc càng lớn, tại sao cô vẫn không để lời của hấn nói trong mắt.

+ Hàn Nhất Nhất biết, người đàn ông này trong mắt người ngoài mãi mãi đều bình tĩnh khác thường, ở trước mặt cô luôn dễ dàng bộ lộ cảm xúc không ổn định.

+ Cô có chút run rẩy đi đến bên người hấn, tay của hấn kéo một cái, cả người cô liền dựa sát vào người hấn.

+ “Cô rất sợ tôi?” Âm thanh của hắn trầm thấp.

+ “Không, tôi tại sao phải sợ anh.” Cô giả vờ bình tĩnh, nhưng khi đối mặt với hắn, cô khó tránh khỏi hoảng sợ, hắn luôn đơn độc lạnh lùng như vậy, đặc biệt là ánh mắt đang truyền thông tin của hắn.

+ “Cô đang nói cho tôi biết, cô sợ tôi, nếu như không sợ tôi, tại sao tay của cô lại lạnh như vậy chứ, hơn nữa còn có chút run rẩy.” Cô thích nhìn thấy phản ứng sợ hãi nho nhỏ của cô, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ của cô càng làm hắn kiểm không được muốn khiêu khích.

+ “Đó chỉ là ảo tưởng của anh.”

+ “Ồ, vậy sao?” Hắn cười tà, vẻ mặt xấu xa. “Tôi quên nói cho cô biết, tôi thích ăn đậu hũ, đặc biệt của cô.làm đó.”

+ Tiếng cuối của hắn kéo thật dài, tay lại nâng cằm cô lên.

+ “Vâng, tôi nhớ kỹ rồi.” Cô nói với chính mình phải bình tĩnh.

+ “Bây giờ, tôi vẫn muốn ăn.” Giọng nói của hắn tràn đầy mập mờ, tràn ngập khiêu khích.

+ “À! Vậy tôi đi làm!” Hàn Nhất Nhất vội vàng đứng dậy, thoát khỏi cái nắm tay của Hạ Thiên Triệu, nhưng hắn lại vươn tay ra chạm đến cái eo nhỏ của cô, xoay người cô đè lại, ngông cuồng bá đạo nói: “Không cho phép phản kháng.”

+ Cuối đầu hôn lên đôi môi cô, đem toàn bộ lời cô nói nuốt vào trong.

+ Hai tay của Hàn Nhất Nhất để ở bên ngoài không có chút sức lực để phản kháng, nhưng rất nhanh, cô nhắm chặt mắt lại, thực ra trong lòng đã sớm biết, nếu như Hạ Thiên Triệu muốn để cho cô đi, cô chịu chút hy sinh này cũng là chuyện đương nhiên.

+ Hạ Thiên Triệu cảm nhận thấy cô đã từ bỏ phản kháng, cảm xúc càng thêm tăng vọt, buổi tối hôm nay, hắn phải làm cho người phụ nữ lạnh lùng không ai sáng nổi này từ nay phải mê đắm hắn.

+ Tay của hắn luồn vào trong áo cô, cả người cô có chút run rẩy, tay hắn lạnh lẽo như băng, so với nhiệt độ ấm áp của cơ thể cô có sự chênh lệch quá lớn.

+ “Cô sẽ thích nó nhanh thôi.” Giọng nói của hắn trầm thấp mê hoặc, ánh mắt hơi híp lại.

+ Hàn Nhất Nhất nhắm chặt hai mắt, nói với chính mình đó chỉ là một cơn ác mộng, chỉ cần ngủ một giấc, khi tỉnh lại coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

+ Hàn Thiên Triệu nhìn thấy cô nhắm chặt hai mắt, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa.

+ Hắn rất có kiên nhẫn chờ từng chiếc cúc áo của cô, cho đến khi một làn da trắng nõn của cô hiện ra trước mắt hắn, hắn có chút tham lam trần trọc chỗ phần hồng của cô.

+ Một lần lại một lần hôn lên da thịt của cô, cho đến khi chiếc cúc cuối cùng được mở ra, nụ hôn của hắn càng chạy xuống bên dưới. ...

+ Da thịt của Hàn Nhất Nhất từ trước đến giờ chưa bao giờ được hôn như vậy, âu yếm cùng dịu dàng này cô không đủ sức chịu đựng. Cô muốn hắn mau mau chấm dứt, cô chán ghét cảm giác bị hắn thăm dò như thế này.

+ Hạ Thiên Triệu biết rất rõ, cơ thể của người phụ nữ phải từ từ khai phá, mặc dù hắn không có kiên nhẫn, nhưng tuyệt đối sẽ không muốn một người phụ nữ không có phản ứng.

+ “Không cần.không cần nghĩ gì hết, bình tĩnh đi.” Trong lòng Hàn Nhất Nhất thầm nghĩ, nói với chính bản thân mình không cần làm theo những ý nghĩ của hắn.

+ Ý chí của cô cho dù mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần không phải là tấn đá, chỉ cần không phải là một người phụ nữ trời sinh có tính lạnh lùng, không màn chuyện đời thì với việc hoan ái này có thể là đối thủ của người đàn ông sao? Hạ Thiên Triệu chỉ cần có đủ kiên nhẫn, không nhanh không chậm, tay của hắn, dọc theo phần bụng, chạy xuống bên dưới.

+ Hàn Nhất Nhất cuối cùng không nhịn được, đứng mạnh dậy, cả người lùi về phía sau: “Anh không thể dùng cách này lăng nhục tôi.” Cô hoảng sợ rồi, bởi vì cô sợ bản thân sẽ giống những người phụ nữ khác của anh, ở trên người hắn trần trọc mà hầu hạ.

+ “Vậy cô nói xem, tôi nên lăng nhục cô như thế nào?” Tính tình của hắn dường như rất tốt, một chút nóng nảy cũng không thò ra trước mặt cô, kéo dài không dứt, cô chán ghét hương vị này, làm cho cô mê man.

+ “Anh.anh thực sự để tôi suy nghĩ.” Đánh hắn, hai chữ này cô không dám nói ra.

+ “Muốn nghĩ như thế nào?” Hắn dùng sức, kéo cô đặt trên sofa, cơ thể nóng bỏng của hắn đè lên người cô.

+ “Đừng có ép tôi!” Mặt Hàn Nhất Nhất có chút ửng hồng, cơ thể cô đang biến hóa, cô sợ loại biến hóa của cơ thể này gây cho cô cảm giác sợ hãi. Cô tại sao lại trở nên như vậy chứ? Tại sao lại như vậy? Cô rõ ràng chán ghét người đàn ông này, chán ghét những chuyện ghê tởm này.

+ Hạ Thiên Triệu lại hôn mạnh lên môi cô, hán muốn dạy cho cô biết một chuyện, đó là cho dù hôn như thế nào, sự ngây ngốc của cô làm cho hán không nhận được mà muốn cô ngay lập tức.

+ Mà cơ thể của hán đang nóng bỏng, cũng từ từ thức tỉnh mạnh mẽ, cơ thể mềm mại và mùi hương thơm ngát của cô làm cho hán không khống chế được muốn nhấm nháp thử.

+ Còn cô không cần dùng bất kỳ sự khiêu khích nào, cơ thể hán cũng đã có phản ứng, và hán đang dùng cơ thể nói cho cô biết, hán cần cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chuyển biến -2

“Hạ Thiên Triệu, xin anh đổi cách khác!” Hàn Nhất Nhất không chịu nổi sự ôn nhu của hán cô tình nguyện hán thô bạo mà cưỡng bức cô, cũng không muốn hán từng bước một như vậy buộc cô đối mặt với phản ứng nguyên thủy của cơ thể mình.

+ “Nhưng thân thể của cô nói cho tôi biết, cô thích như vậy.” Hạ Thiên Triệu nhìn cô sợ hãi thác loạn, hán nở nụ cười thỏa mãn, cô gái này có phản ứng thân thể của cô chính là chưa được khai phá mà thôi.

+ “Không. . . Không, anh nói dối.” Cô căng thẳng nhìn hán, muốn đẩy hán ra, lại phát hiện thân thể hán giống như sắt thép nằm ở trên người mình.

+ “Tôi có thể cảm giác được tay của tôi dính đầy chứng cứ xác định cô khát vọng.”

+ “Hạ Thiên Triệu. . .”

+ “Không nên có ý đồ phản kháng, cô có biết không, chỉ có thỏa mãn tôi, cô mới có thể rời đi, nếu không cả đời này cô chỉ có thể chết già ở trong biệt thự này.” Thanh âm của hán lạnh lùng, biểu tình lại có thể mập mờ đen tối, đây là dạng đàn ông gì vậy?

+ Hàn Nhất Nhất đem tất cả lời nói nuốt trở lại bụng, nhắm mắt lại không muốn lại đối mặt với người đàn ông như vậy. Đúng vậy, cô phát hiện mình ở trước mặt hán cho dù mặc quần áo, cảm giác giống như không mặc gì, cô ghét loại cảm giác này.

+ Vật cực đại của hán chậm rãi gần sát cô, cô sợ hãi càng không dám mở mắt ra

+ “Thả lỏng một chút. . . . Thả lỏng. .” Mặc dù cô đã không còn trinh tiết, nhưng lần trước cũng mới phá một lớp màng mà thôi. Mà trên ý nghĩa thật sự tiếp xúc thân thể còn chưa bắt đầu.

+ Hàn Nhất Nhất từ từ nhắm hai mắt, ngừng thở.

+ “Nếu cô không nghe lời, cô sẽ rất đau!” Thoi khắc máu chốt, thân thể hán đã không chờ được.

+

+ Thấy điệu bộ cố kìm nén của cô, trong lòng hán có chút ngập ngừng, nhưng căn bản trên thân thể không cho phép hán dừng lại, hán chỉ có thể không tiến vào cô toàn bộ, chậm rãi nhẹ nhàng mà vận vào thân thể, làm cho cô chậm rãi thích ứng hán. . .

+ “A. . .” Thân thể của hán đột nhiên chấn động, trong lòng trăm vị hỗn tạp, không nói nên lời là mùi vị gì, lông mi nhắm chặt càng thêm quăn quýt một chỗ.

+ Tại buổi tối yên tĩnh, Hàn Nhất Nhất cuối cùng vẫn không nhận xuống thân thể bị xuyên qua, một giây kia, thân thể của cô giống như một loại xé rách, trong đôi mắt nhắm chặt, nước mắt của cô chậm rãi chảy ra.

+ Hạ Thiên Triệu dùng cách tà ác nhất kết thúc thời kỳ con gái của cô.

+ Tiến vào trong cơ thể cô, trong nháy mắt kia, thân thể hán chiếm được sự thư thái. Mà hán nhìn nước mắt ở khóe mắt cô chảy xuống, là một loại cảm giác không nói nên lời.

+ “Đừng kiềm chế bản thân, tôi thích nghe thanh âm của cô, kêu ra đi!” Hán dùng sức chuyển động cơ thể, như là muốn cắn nuốt cô. Mà thân thể của hán lại một lần, một lần tiến vào, tự do lướt động, “Không, đừng. .” Cô không muốn biến thành đàn bà như vậy! Hàn Nhất Nhất liều mạng cắn môi, nói

cho chính mình không thể phát ra thanh âm gì.

+ Nhìn thấy kiềm nén của cô, hấn vừa bực vừa buồn cười.

+ “Thực chặt!” Hấn cười xấu xa nỉ non bên tai cô, thân thể dùng sức va chạm vào cô.

+ Hàn Nhất Nhất vừa thẹn vừa giận, nhưng một câu cũng không dám nói ra, cô sợ mình phát ra tiếng.

+ Âm thanh thân thể ma sát liên tiếp. . . .

+

+ Tỉnh lại, Hàn Nhất Nhất phát hiện mình nằm ở trên giường lớn, nhớ tới tối hôm qua phóng đảng, phóng túng tất cả. Cô không muốn nhớ lại nhưng dường như có một năng lực buộc cô phải nhớ lại.

+ Hạ Thiên Triệu giầy vò cô hơn nửa buổi tối, từ sofa đến phòng tắm, từ phòng tắm lên trên giường, hấn hoàn toàn không có để ý cảm nhận của cô, một lần lại một lần muốn cô.

+ Bên cạnh cô, trống rỗng một mảng, chỉ còn lại cái gối.

+ “Tất cả, có phải đã đủ. . . ?” Cô thật sự không muốn hỏi hấn một vấn đề, nhưng là nhịn không được lại muốn hỏi, hết thấy này bức cô đến một thế giới mâu thuẫn.

+ “Không được!” Cô lớn tiếng cả kinh hét, đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, vội vàng nắm quần áo lên chạy xuống lầu.

+ Mới vừa đi tới cửa, bị A Thất ngăn lại.

+ “Hàn tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Hạ Thiên Triệu đã ra lệnh từ giờ trở đi, không có lệnh của hấn, A Thất phải mỗi thời mỗi khắc đảm bảo Hàn Nhất Nhất đều ở trong biệt thự.

+ “Tôi muốn đi mua ít đồ!” Cô có chút ngây ngốc.

+ “Hàn tiểu thư cần cái gì, cô có thể nói cho A Thất, tôi nhất định sẽ bảo người giúp cô mua.” A Thất khẽ cười nói.

+ “Không cần, tôi tự đi mua.” Cô thẹn thùng cúi đầu.

+ Nhìn thấy biểu tình của Hàn Nhất Nhất, A Thất dường như hiểu được, “Hàn tiểu thư, tôi hiểu cô cần cái gì, nếu cô không có yêu cầu nhãn hiệu đặc biệt, tôi sẽ chọn cho cô loại đắt tiền.”

+ Phụ nữ luôn luôn ó vài ngày khác thường. Mà biểu tình của cô lại làm cho A Thất hiểu lầm cho rằng Hàn Nhất Nhất đến chu kì kinh nguyệt

+ “A!” Cô ngạc nhiên giương miệng.

+ “Còn có vấn đề gì sao?”

+ “Không phải, không phải như anh nghĩ, tôi không phải muốn đồ đắt, tôi muốn. . . . Tôi muốn. . .” Hàn Nhất Nhất thật sự nói không nên lời, nói như vậy làm sao cô có thể mở miệng chứ?

+ “Hàn tiểu thư, vậy cô nói cho tôi biết, đừng ngại” Trái lại A Thất phải mở miệng. Tuy rằng hấn không phải A Toàn, mỗi lần tiếp xúc đàn bà bên cạnh Hạ thiếu, khó tránh khỏi phải đi mua gì, nhưng hấn vẫn có chút bối rối.

+ “Ôi!” Hàn Nhất Nhất chán nản, giậm chân một cái: “A Thất, anh cho tôi đi, anh lái xe đưa tôi đi ra ngoài, tôi bảo đảm hoạt động trong phạm vi của anh được không?”

+ “Hạ thiếu đã dặn qua, không có ngài cho phép, Hàn tiểu thư không thể đi ra ngoài biệt thự.” Hấn có chút khó xử mà nói.

+ Hàn Nhất Nhất lại một lần thất thần, nhìn chằm chằm mắt A Thất, có một ý muốn gắt gao thôi thúc trốn đi. Tuy rằng cô biết A Thất chỉ là tuân mệnh làm việc. Nhưng giờ phút này cô thực sự chán ghét cổ chấp của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tránh thai

“A Thất, một lúc thôi, được không? Tôi cam đoan, nhất định ngồi xe của anh đi rồi sẽ ngồi xe của anh quay về.” Hàn Nhất Nhất biết, từ lần trước cô ngồi xe của Lãnh Nghiêm sau khi trở về A Thất đối cô so với trước kia đã nghiêm khắc hơn.

+ Ngồi đến Lãnh Nghiêm, lòng Hàn Nhất Nhất dâng lên một trận đau đớn, người đàn ông ôn nhu mà nhỏ như vậy, chung quy đã quá xa xôi với cô.

+ A Thất nhìn thấy vẻ mặt có chút mất mát của cô, không hề nhẫn tâm cự tuyệt, chỉ có thể cường ngạnh nói: “Chúng ta trước tiên phải nói cho rõ, cô phải cho tôi đi phía sau cô, nếu không tôi tuyệt không đồng ý.”

+ Hàn Nhất Nhất chỉ có thể gật đầu.

+ A Thất thật không ngờ, Hàn Nhất Nhất lại dẫn hắn đi đến tiệm thuốc Tây.

+ “Anh cũng không thể đứng ở bên ngoài chờ tôi sao?” Hàn Nhất Nhất chỉ có thể lại một lần nữa đưa ra yêu cầu.

+ “Không thể!” Lúc này đây, ngữ khí của A Thất không có tia thương lượng.

+ Mở cửa xe, đi theo sau cô, Hàn Nhất Nhất chỉ có thể kiên trì đi vào, chính là đảo qua quầy thuốc, cô cũng không biết thuốc tránh thai đặt ở đâu.

+ “Hàn tiểu thư, thân thể cô chỗ nào không thoải mái? Muốn thuốc gì cô nói cho tôi biết, tôi giúp cô tìm!” A Thất theo ở phía sau nói.

+ Hàn Nhất Nhất chính là liếc mắt quăn quanh, thấy cô không đáp lại, A Thất lựa chọn trầm mặc theo sát ở phía sau cô, tùy thời phòng ngừa cô có thể chạy mất.

+ Khi Hàn Nhất Nhất nhìn thấy hộp thuốc tránh thai khẩn cấp, mắt cô sáng ngời, bất chấp thẹn thùng, giờ tay cầm lấy, do dự một hồi, lại cầm một hộp nữa, đề phòng vạn nhất, cô tuyệt không thể có con với Hạ Thiên Triệu.

+ A Thất nhìn thấy hộp thuốc này, lại nhìn Hàn Nhất Nhất, vẻ mặt hắn ngưng trọng mà kinh ngạc. Rất nhiều đàn bà đều muốn có được đứa con của Hạ thiếu, mà cô gái này cư nhiên lại không muốn.

+ Nhìn thấy sườn mặt thanh lệ của cô, A Thất giật mình, đảo mắt, vội cúi đầu, đi theo Hàn Nhất Nhất tính tiền.

+ Tính tiền chính là một vị dược sĩ đã có tuổi, khi bà xem đến thuốc tránh thai trong tay Hàn Nhất Nhất, lại nhìn thấy A Thất ở phía sau, bà nhin không được trách cứ: “Về sau đừng để cho vợ anh uống thuốc nữa, như vậy đối với thân thể không tốt, đừng vì đàn ông sung sướng mà phải để ý đến thân thể của vợ, lần sau chọn cách đàn ông tránh thai đi, nghe thấy không?”

+ Ngữ khí của bà rất không thân mật mà nhìn A Thất, A Thất nghĩ muốn giải thích lại tìm không thấy lời để nói, hai người cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, sau đó, Hàn Nhất Nhất cầm thuốc nhanh chóng tiến vào trong xe.

+

+ “Hàn tiểu thư, vì cái gì cô phải làm như vậy?” A Thất chung quy không nhịn xuống được, hỏi Hàn Nhất Nhất vấn đề này.

+ “Không muốn” Hàn Nhất Nhất có chút lãnh đạm đáp lại.

+ “Kỳ thật Hạ thiếu là một người đàn ông rất tốt, có lẽ cô chưa nhìn thấy mặt tốt của cậu ấy thôi.” trong lòng A Thất, một người đàn ông như Hạ thiếu là người đáng để đàn bà thích, đáng để đàn ông tôn trọng.

+ “Tôi và anh ta thuộc hai thế giới khác nhau.”

+ “Kỳ thật tôi cảm thấy hai người đều rất giống nhau, đều là cái loại bề ngoài lãnh khốc, kỳ thật trong lòng đều rất nhiệt tình.”

+ “A Thất, lái xe!” Lúc này, cô không muốn cùng bất luận kẻ nào thảo luận về Hạ Thiên Triệu, lại càng không muốn cho chính mình và hắn có nhiều dây dưa hơn, hết hai tháng này, cô sẽ thoát khỏi nơi này.

+ Uống xong thuốc, theo bản năng, cô cảm thấy thân thể rét run, kỳ thật chính là tâm lãnh.

+ Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, mà tâm tình của cô lại hoàn toàn tương phản, ánh mặt trời chiếu rọi chiếc áo màu xám kia đập vào mắt cô, cô đứng lên, đi đến nhẹ nhàng vuốt ve.

+ Đây là chiếc áo mà Lãnh Nghiêm khoác lên người cho cô, cô có thể nhớ đôi mắt ôn nhu lúc đó của anh, còn có nụ cười ấm áp của anh.

+ “Lãnh Nghiêm!” cô nhỏ nhỏ trong lòng thì thầm, nhìn thấy quần áo, cô tưởng tượng bộ dáng khi anh mặc nó, thậm chí, cô còn tưởng tượng ra hình ảnh mình thất cả – vật cho anh.

+ Cô cởi quần áo trên người, không còn gì dư thừa, sau đó đem chiếc áo của Lãnh Nghiêm mặc lên người, coi như cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh sưởi ấm cho cô.

+ Ngồi xỏ ở một góc gần cửa sổ sát đất, quỳ gối ôm ngực, tóc rối bù , phía sau thân thể của cô, có một thân ảnh đang từ từ hướng cô đi tới.

+ Hạ Thiên Triệu sáng sớm ký kết một phần hợp đồng xong, liền vội vàng mà chạy về biệt thự.

+ Đây là lần đầu tiên ý thức muốn trở về, lần muốn nhìn xem cô gái bị hắn tra tấn cả đêm, hiện tại có bộ dáng gì, khi hắn bước vào phòng kia một khắc, mắt hắn liền tiếp cận cô, lòng mày hắn khóa càng chặt, ánh mắt không ngừng mà đan xen lửa giận cùng phần hận.

+ Sao hắn lại không có nghĩ ra, cô gái này cứ nhiên lại dám mặc quần áo của người đàn ông khác, toát ra một phần ý nghĩ làm cho hắn nghĩ muốn làm thịt cô.

+ Cô thấy hắn xuất hiện, toàn thân lại một lần khẩn trương đề phòng.

+ Ánh mắt hắn tựa như một mũi dao nhọn, giống như muốn chém nát quần áo trên người cô, làm cho cô không khỏi liên tục run rẩy, sợ hãi nháy mắt như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô, ở trên người cô nhanh chóng bùng nổ.

+ Phần nộ làm cho trong lòng dâng lên một cổ dục vọng mãnh liệt muốn giữ lấy, nhẹ nhàng nhủ mày, ánh mắt khiếp người giống như đem lưỡi dao sắc bén bắn thẳng đến lòng của cô, hận không thể lập tức đem cô cắn xé nuốt vào bụng.

+ Không ngôn ngữ nào trao đổi, Hạ Thiên Triệu giống con báo phát cuồng, bắt lấy cổ áo, dùng sức hướng hai bên xé mở.

+ Động tác mạnh mẽ mà thô lỗ, đợi cho Hàn Nhất Nhất muốn đi ngăn cản, thì thanh âm quần áo bị xé nát đã âm ỉ truyền đến.

+ “Hạ Thiên Triệu, anh là đồ điên! Kê điên!” Hàn Nhất Nhất thống khổ mà nhìn thấy quần áo bị xé nát, lên tiếng kêu to, dung tay đánh hắn, đánh vào người hắn, Hạ Thiên Triệu chỉ cảm thấy như mưa bay lất phất.

+ Ánh mắt Hàn Nhất Nhất toát ra hận ý với hắn, cô hận hắn, ngay cả giấc mơ muốn gần Lãnh Nghiêm hơn một chút của cô cũng bị hắn phá nát.

+ Hạ Thiên Triệu lãnh khốc , ôm lấy thân thể của cô dùng sức hướng trên giường mà ném

+ ——

+ Hàn Nhất Nhất đau đến răng nanh phát ra tiếng vang kèn kẹt.

+ Hắn giống một con dã thú đem thân thể xâm nhập vào cô, hai người không có ngôn ngữ không có đối mặt, Hạ Thiên Triệu ngay cả áo đều không có cởi.

+ Cô thống khổ, hắn dùng sức lướt động, mà tay hắn từ phía sau, gắt gao chà sát ngực cô, như là muốn bóp nát cô mới hả giận, mà hắn còn cảm thấy hết thấy này còn chưa đủ để hành hạ Hàn Nhất Nhất.

+ Trên thân thể của cô tất cả đều là dấu bàn tay của hắn.

+ Ở thời khắc đau đến muốn vỡ nát kia, rốt cục, tay hắn cầm lấy thắt lưng cô, dùng sức va chạm lần cuối cùng, xong việc không có gì lưu luyến mà rút ra khỏi cơ thể cô.

+ Thân thể của cô nằm ở trên giường, như một con cá chết, một chút nhúc nhích đều không có.

+ Chương 93: Bối rối – 1

+ Bầu trời tối đen, trời vừa sáng, trời lại tối.

+ Hạ Thiên Triệu lại một ngày không trở về, có đôi khi, hắn giống như một đứa trẻ thích giận dỗi. Mất hứng thì chơi trò mất tích, hứng thú lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của cô.

+ Hàn Nhất Nhất đang cho Tiểu Bạch ăn, Uông Giai Trùng giống như bà chủ kiêu ngạo, vẻ mặt vui sướng đi đến.

+ “Nhất Nhất!” Cô ta thân mật gọi cô, Hàn Nhất Nhất giống như thấy được tình cảnh trước kia khi hai người vẫn còn tốt đẹp.

+ “Nhất Nhất, bạn đã ăn tối chưa?” Cô ta quan tâm hỏi.

+ “Bữa tối?” Cô nghi ngờ nhìn cô ta.

+ “Thiên Triệu chẳng lẽ không nói với bạn sao?”

+ “Hả, cái gì?” Trên thực tế, hai ngày này Hạ Thiên Triệu căn bản không trở về, hắn hẳn là chán ghét cô. Hàn Nhất Nhất buông đồ ăn trong tay, chờ Uông Giai Trùng nói chuyện sắp xảy ra cho cô.

+ Uông Giai Trùng cười càng thêm sáng lạn, căn bản cô ấy không biết, xem ra đối với Hàn Nhất Nhất hắn cũng không duy trì hứng thú lâu dài như

những người đàn bà trước đây.

+ “Là thế này, hôm nay buổi tối sẽ có dạ tiệc, hẳn sẽ cho mình cùng tham dự, hơn nữa cho bạn chuẩn bị một chút, đến lúc đi, bạn có thể ở bên cạnh giúp mình xách túi.” Cô ta cao ngạo đứng trước mặt Hàn Nhất Nhất, lúm đồng tiền như hoa, vẻ mặt hơn vài phần giả dối cùng đắc ý.

+ “Ừ, được.” Không biết tại sao, lòng của cô giống như bị cái gì đập vào. Bọn họ đều hiểu rõ cô ghét chỗ đông người, huống chi là loại tiệc tối này, cô chính là một vai diễn trong vở hài kịch. Đây lại là một lần Hạ Thiên Triệu trêu chọc đi, nhưng cô cũng biết, cô không có quyền từ chối.

+ “Nhất Nhất, bạn giúp mình nhìn xem, mấy lễ phục này được không? Phải được một chút.” Cô ta lôi kéo tay Hàn Nhất Nhất, làm cho cô xem lễ phục vừa mua này, màu đỏ, màu trắng, màu lam.

+ “Bạn biết không? Tuy rằng mình là nhị tiểu thư Uông gia, nhưng mình không có nhiều lễ phục, cái này đều là Thiên Triệu tặng, mình thích đến sắp điên rồi, đó là vui sướng điên cuồng, hạnh phúc điên cuồng!”

+ Kia đều là một số y phục đẹp lộng lẫy, con gái với y phục đẹp khó tránh khỏi sẽ tròn hai mắt, Hàn Nhất Nhất cũng là con gái, cũng khen ngợi “Y phục này đều rất được, Giai Trùng bạn mặc nhất định rất lộng lẫy.”

+ “Thật vậy sao? Đây là lần đầu tiên cùng Thiên Triệu tham gia tiệc, mình không muốn anh ấy mất mặt, cho nên tối nay phải nhờ cậu làm cho mình một bộ tóc xinh đẹp.” Cô ta cười đơn thuần, chờ mong nhìn cô.

+ “Được, mình nhất định làm cho cậu một bộ tóc đẹp nhất!” Hàn Nhất Nhất từ thật lòng nói, chỉ cần Giai Trùng thật sự có thể thắng được lòng Hạ Thiên Triệu, chỉ cần bạn ấy cảm thấy hạnh phúc, cô sẽ chúc phúc. Mà việc Hạ Thiên Triệu làm với cô, cô vĩnh viễn sẽ không để cho Uông Giai Trùng biết.

+ Tóc dài được búi, vài sợi tóc trên trán đánh rối xõa xuống hai má, có vẻ đẹp của mỹ nhân thanh lệ nhưng rất phá cách, mặt Uông Giai Trùng xinh xắn hiện ra có vẻ mỹ lệ tinh tế.

+ “Nhất Nhất, bạn thật khéo tay, mình biết bạn sẽ không làm cho mình thất vọng” Uông Giai Trùng tự đáy lòng mà khen ngợi, mình đẹp trong gương, bọn họ sẽ không biết. Nhân lúc Hàn Phong hàng ngày giúp Uông Thái Thái chải đầu, trang điểm, đây cũng là nguyên nhân Uông Thái Thái vẫn không đuổi Hàn Phong đi, mà Hàn Phong có đôi khi cũng sẽ dạy Hàn Nhất Nhất một ít kỹ xảo, về một ít thuật che giấu vẻ đẹp, giúp cô lại thuận buồm xuôi gió, khi không có việc gì, cô thường xuyên cùng mẹ mượn thử chỗ trang điểm chải đầu tìm niềm vui.

+ Mà những điều tốt đẹp, cuối cùng chỉ trở thành hồi ức.

+ Váy dài màu xanh nước biển, Uông Giai Trùng hiện rõ khí chất tao nhã không thể nghi ngờ.

+ “Trời ơi! Mình cho tới bây giờ không thấy được mình có thể tao nhã như vậy.” Uông Giai Trùng đưa tay nhẹ nhàng che miệng mình. Từ nhỏ, cô cũng chỉ được nhìn chị ăn mặc, nhìn thấy cô ta mặc đủ loại quần áo màu sắc hình dạng xinh đẹp, cách ăn mặc như hoa hồ điệp lấp lánh.

+ Mà hôm nay, cô chính là cô gái chói mắt nhất trong Party này, cô sẽ trở thành cô gái rất không thể thiếu bên người Hạ Thiên Triệu.

+ “Nhất Nhất, cậu cũng chọn một bộ lễ phục đi.” Về tham gia tiệc tối, cô ta cũng không lo lắng đêm nay Hàn Nhất Nhất sẽ đoạt sự nổi bật của cô ta, ngược lại làm nền cho cô ta, cô ta sẽ có vẻ càng thêm xinh đẹp.

+ Thấy vết sẹo dài rõ ràng trên mặt cô, nhưng trong lòng cô ta lại trào ra một nụ cười đắc ý

+ “Không cần, mình là người hầu, mình mặc đơn giản, không để dọa người là được.” Hàn Nhất Nhất cười. “Buổi tối hôm nay cậu nhất định sẽ đánh bại tất cả cô gái ở đó, rất đẹp.”

+ Cô sửa soạn qua loa mái tóc dài của mình, nhẹ nhàng mà vuốt tóc sang bên có vết sẹo, như vậy thì chỉ có thể thấy một phần ba vết sẹo

+ Chính là một động tác đơn giản như vậy, che đi một chút, trong lòng Uông Giai Trùng cũng dâng lên một trận tức giận. Cho dù Hàn Nhất Nhất cùng cô ta hiện tại hoàn toàn là hai phía, một người đẹp một người xấu. Nhưng trong lòng, cô ta hy vọng chính là mọi người thấy một vết sẹo dài mà xấu của Hàn Nhất Nhất kia, mà không phải chỉ thấy một phần ba.

+ —

+ Hạ Thiên Triệu cũng không có xuất hiện, A Thất lái xe đưa các cô tới Party khách sạn.

+ A Thất mở cửa xe, Hàn Nhất Nhất liền thấy một bàn tay đàn ông đối diện, Hạ Thiên Triệu kia mang nụ cười tà mị ở khóe miệng, hẳn nhìn ánh mắt của cô, trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng.

+ “Thiên Triệu!” Uông Giai Trùng hạnh phúc mà đưa tay ra, sau đó kéo cánh tay hắn, đầu của cô ta nhẹ nhàng mà dựa ở trước ngực hắn, tựa như con chim nhỏ nép vào hắn, đáng vẻ hạnh phúc.

+ “Giai Trùng, mình cùng A Thất chờ hai người.” Hàn Nhất Nhất ngập ngừng đứng ở một bên.

+ Uông Giai Trùng nhìn Hàn Nhất Nhất khó xử, cậu ấy không đi cô ta sẽ càng phiền toái, lúc đang chuẩn bị đồng ý lại bị Hạ Thiên Triệu trực tiếp cự tuyệt nói: “Không thể, Giai Trùng cần người xách túi.”

+ “Thiên Triệu, thực ra em . .” Ông Giai Trùng còn muốn giải thích cái gì nữa, nhưng là cô thấy sườn mặt Hạ Thiên Triệu khẽ chuyển biến, đem điều định nói nuốt trở về.

+ “Party bình thường đều là hào môn tham dự, tôi là một người hầu, đi vào không thích hợp.” Tuy rằng cô biết chính mình xấu, nhưng cô cũng không muốn sắm một vai hề, đem chính mình đặt ở nơi nhìn cao quý này, lại không biết nói có bao nhiêu cô gái trong đó thật cao quý, sau đó nhận sự xoi mói hoặc chỉ trích của bọn họ.

+ “Cô chỉ cần cầm túi tìm cái góc có thể ăn cái gì, đây là nhiệm vụ của cô, cô có thể lựa chọn không đi, nhưng tôi cũng có thể thay đổi quyết định lựa chọn hai tháng sau!” Lúc hắn nói đều không có liếc nhìn cô một cái.

+ Cho tới bây giờ, hắn còn đang giận Hàn Nhất Nhất, chính mắt hắn nhìn thấy cô gái trước mặt nằm ở dưới người hắn trần trọc hầu hạ, giấy tiếp theo lại mặc áo của người đàn ông khác đi nhờ nhưng.

+ Mà hắn đem tức giận này tìm cho mình một lý do rất tốt, Hàn Nhất Nhất chỉ cần ở trong thời kỳ khế ước làm trái ý hắn một lần, hắn sẽ làm cho cô nhục nhã trước mặt mọi người, làm cho cô hiểu được chính mình đến tột cùng là món hàng gì.

+ Chương 94: Bối rối – P2

+ Hàn Nhất Nhất chỉ có thể giống như vai hề đi theo sau bọn họ, nhìn thấy hình bóng bọn họ hạnh phúc dựa vào nhau.

+ “Hạ thiếu đến rồi. . . Hạ thiếu đến rồi. . .” Đám người một trận ồn ào, Ông Giai Trùng kéo tay Hạ Thiên Triệu đi vào buổi tiệc, một khắc kia, cô ta cảm thấy giống như công chúa thật sự, mà thân phận của hắn vừa hay là hoàng tử của cô ta.

+ “Oa, đẹp quá!”

+ “Oa, đẹp trai quá!”

+ “Oa, rất xứng đôi!”

+ Có người phát ra một tiếng xúc động. Đồng thời cũng có người cũng không kiềm chế phát ra tiếng sột sạt.

+ Cô gái có một đôi mắt to nhọn lập tức nói: “Các cậu xem cô gái mới vào kia, sao ăn mặc tục như vậy, hơn nữa bộ dạng dọa người như vậy, các cậu xem vết sẹo trên mặt cô ta. Trời ơi. . . trời ơi. . .!”

+ Cô ta vừa nói, rất nhiều cô gái lập tức theo lời nói đứng lên, hơn nữa có mấy người lớn mặt trực tiếp quay lại vậy xem.

+ “Oa, Hạ thiếu lại đổi người yêu, bộ dạng thật sự xinh đẹp!” Một người đàn ông mặc tây trang màu trắng bụng lỵ rượu đi tới.

+ Ông Giai Trùng mỉm cười “Cảm ơn khen ngợi, tôi là vợ chưa cưới của Hạ thiếu.”

+ Hạ Thiên Triệu chỉ cười theo, không hề tỏ ra tức giận với sự chủ động của Ông Giai Trùng. Trong lòng hắn đã sớm chán ghét cô ta tự cho là thông minh, tự cho mình là phụ nữ của hắn.

+ “Xem ra Hạ thiếu sắp muốn kết hôn vợ thứ chín, chúc mừng trước!” Nói xong, hắn ta đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

+ Hàn Nhất Nhất giống như đang trốn chạy khỏi nơi có ánh sáng, cô đi đến chỗ tối.

+ Nhưng lại có một đôi mắt nhìn chằm chằm cô, hơn nữa còn đi theo cô đến chỗ tối.

+ Người mặc tây trang trắng mới vừa đi, một cô gái mặc trang phục đỏ, tóc ngắn đến ngực, vô cùng gợi cảm quyến rũ đã đi tới. Cô ta kinh ngạc gọi tên: “Ông Giai Trùng.”

+ “Chị!” Thanh âm cô ta không có một chút sợ hãi, ôm cánh tay Hạ Thiên Triệu thật chặt, động tác này khiến cho Hạ Thiên Triệu nhìn Ông Giai Trùng vài lần, hắn cảm giác cô ta có chút sợ hãi.

+ “Ai cho phép mày tới tham gia tiệc?” Trong mắt ả đồ kị cùng phần nộ, ả nhìn Ông Giai Trùng đang hoảng hốt.

+ “Tôi.” Hạ Thiên Triệu đáp lại.

+ “Hóa ra là Hạ thiếu, thật không nghĩ tới em gái tôi cư nhiên còn có bản lĩnh chiếm được lòng Hạ thiếu, bất quá tôi cần phải nhắc nhở Hạ thiếu, mẹ của em gái tôi là một loại hàng không dễ chọc.” ả xem mặt Ông Giai Trùng biến sắc, càng thêm đắc ý, gần sát thân thể Hạ thiếu, cắn tai hắn nói: “Mẹ nó từng là dâm phụ, cẩn thận nó cùng mẹ nó giống nhau, về sau là tiện phụ.”

+ “Ông Giai Vi. . .” Người xung quanh tuy rằng không nghe thấy Ông Giai Vi nói gì bên tai Hạ thiếu. Nhưng cô ta lại nghe thấy rõ ràng từng chữ. Hiển nhiên, Ông Giai Vi cũng không có ý định khiến Ông Giai Trùng không nghe được.

+ “Loại hàng gì không quan trọng, quan trọng là. . . đàn bà có thể nói ra hai chữ loại hàng, cũng không phải là loại hàng tốt gì, Ông tiểu thư, cô thấy

được chứ?” Tuy rằng Hạ Thiên Triệu không thích Uông Giai Trùng, tạm thời ở bên cô ta, nhưng cũng không có nghĩa cô ta có thể bị người khác bắt nạt mà không thể cãi lại.

+ “Hạ thiếu, anh. . .” Uông Giai Vi tức giận đến không biết nên nói cái gì, nắm ly rượu ở trong tay càng không ngừng run rẩy, cho đến khi một người đàn ông nhẹ tay khẽ cầm tay ả.

+ “Anh cả, lại muốn đổi vợ? Vợ anh người sau so với người trước lúc nào cũng đẹp hơn.” Hạ Thiên Cơ ôm thắt lưng Uông Giai Vi, ánh mắt lại lạc ở trên người Uông Giai Trùng.

+ Từ lúc cô gái này lên sân khấu, ánh mắt hắn ta vốn dừng ở trên người cô ta. Vẻ đẹp của cô ta có màu sắc truyền thống nhưng lại rất cởi mở. Vẻ duyên dáng và cổ điển ấy thật không dễ dàng gì chạm đến được, trái tim không thể tránh được rung động.

+ Hạ Thiên Triệu uống một ngụm rượu ” Cậu cũng không kém, đàn bà bên người cậu người sau so với người trước đều quyến rũ gọi cảm hơn.”

+ Nói xong, hắn dẫn Uông Giai Trùng bỏ đi. Ở nơi công cộng, từ trước tới nay hắn cùng với Hạ Thiên Cơ đều là đùa, có thể tránh thì cố gắng tránh đi, hắn cũng không muốn có tranh chấp gì với Hạ Thiên Cơ. Thậm chí đối với ba bang hội, chỉ cần không diệt sạch, hắn có đôi khi lựa chọn mắt nhắm mắt mở.

+ “Anh khen nó xinh đẹp?” Uông Giai Vi rõ ràng không hề giận, ả ghét nghe có người nói ai khác xinh đẹp so với ả, đặc biệt là người bên cạnh ả.

+ “Cô ta xinh đẹp mà.” Hạ Thiên Cơ nhìn chằm chằm bóng dáng cô ta, đàn bà thân hình như vậy nếu như coi hết toàn bộ đứng trước mặt hắn thì sẽ là cái dạng gì chứ?

+ “Hạ Thiên Cơ, em không cho phép anh nói nó xinh đẹp!” Uông Giai Vi bá đạo mà ngang ngược.

+ Biểu tình của ả khiến hắn nhớ tới hồi nhỏ, sau khi lớn lên em gái ả so với ả xinh đẹp hơn, mà ả lại cuồng dã hơn. Lúc đó hắn nói thẳng rằng ả không xinh đẹp bằng em gái. Sau khi lớn lên, hắn lại nói: “Cô đúng là xinh đẹp, nhưng cô ta làm sao có thể quyến rũ, xinh đẹp và gọi cảm bằng em. Loại đàn bà này không cần nhìn, ở trên giường là gỗ, còn em là rắn độc.”

+ Tay hắn càng dùng sức ôm chặt ả, suy nghĩ lại càng tà ác mà nghĩ: Uông Giai Trùng coi quần áo nằm trên giường thật sự là gỗ sao? Hay là so với rắn độc còn độc hơn?

+ “Không đứng đắn.” Ngực khí của ả rõ ràng là hờn dỗi.

+ “Em không phải thích cái không đứng đắn đó của anh sao?” Một tay hắn giơ lên, cả người ả xoay tròn trong vòng tay hắn, rồi hắn đưa ả tiến vào trung tâm sân nhảy.

+ “Đáng ghét!” Đàn bà ngoài miệng nói ghét, không chừng trong lòng lại thích thú.

+ Hàn Nhất Nhất vừa mới đi đến một nơi yên tĩnh, một người đàn ông say rượu đi đến.

+ “Chào người đẹp.” Hắn trêu chọc nhìn khuôn mặt cô gái xinh đẹp “Chúng ta uống một ly, thế nào?”

+ Hàn Nhất Nhất nghe được hai chữ người đẹp chỉ cảm thấy là một loại châm chọc, cô điều chỉnh hô hấp, tựa đầu thờ nhẹ nhàng, sau đó quay bên mặt có vết sẹo lên nhìn hắn.

+ “A!” Một tiếng hét, ngay sau đó âm thanh ly rượu rơi xuống đất, cũng may âm thanh ở trong bữa tiệc đã cao trào, khiến cho hiệu quả cũng không rõ ràng.

+ Nhìn đến người đàn ông bị dọa, Hàn Nhất Nhất có một loại thích thú không rõ, nhìn hắn quay người bỏ đi, cảm thấy trong lòng có một chút cô đơn.

+ “Bộ dạng xấu xí có thể dọa người, thực sự chán ghét đến vậy sao?” Trong lòng cô không khỏi hỏi lại vấn đề này.

+ “Tâm trạng cô thoạt nhìn có chút mâu thuẫn.” Ấm áp mà quen thuộc, thanh âm ở sau cô vang lên, cô kinh ngạc quay người, thấy anh cười dịu dàng cùng ngũ quan tuần tú.

+ “Sao anh ở nơi này?” Tâm tình Hàn Nhất Nhất lập tức chuyển buồn thành vui.

+ “Bởi vì cô ở nơi này.” Anh ta mang theo một chút ám muội nói, làm cho cô kim lòng không được ngượng ngùng

+ Nhìn thấy cô bị đông người vây xem cười nhạo, nhìn cô giống như trốn chạy đến góc này, lại nhìn cô bị đàn ông say rượu trêu chọc, cô trái lại hù dọa trêu chọc người của cô.

+ Lại nhìn cô như cô gái nhỏ thẹn thùng, Lãnh Nghiêm cảm thấy có một thứ chạy khắp ở trong lòng, giống như hạt giống gieo nhiều năm đến giờ đã nảy mầm. Anh hy vọng tất cả sẽ đều ổn.

+ Chương 95: Ghen

+ Hàn Nhất Nhất nắm chặt một ly đồ uống không biết bên trong đựng thứ gì, cô có chút bất an, cô đang muốn tìm thứ gì đó đến che giấu đi nội tâm đang bất thường của mình.

+ “Em khẳng định mình muốn uống ly Tequila này sao?” Lãnh Nghiêm mang theo ý cười nói.

+ “Không. Không.” Nghe được là Tequila, Hàn Nhất Nhất vội vàng đem ly rượu buông ra, nàng cũng không muốn say để người khác phải đưa về.

+ Tay anh khẽ phủ lên mái tóc cô, mang theo một chút nuông chiều, Hàn Nhất Nhất cảm thấy mặt mình đang phát sốt lên.

+ “Đi, anh mang em đi uống thứ mà em thích.” Anh rất tự nhiên mà nắm lấy tay cô kéo đi.

+ Trong lòng Hàn Nhất Nhất tràn ngập khoan khoái và ấm áp, cô thích sự nho nhã và ôn nhu của anh.

+ Cô không hỏi anh mang cô đi đâu, anh cũng không nói cho cô biết anh muốn dẫn cô đi đâu, đi tới một quầy bar nơi im lặng nhất trong buổi tiệc ngày hôm nay, đóng cửa lại, náo nhiệt bên ngoài cơ hồ bị ngăn cách.

+ “Nơi này đẹp quá. Hàn Nhất Nhất đi đến bên cửa sổ, thành phố F trong bóng đêm thật mỵ, xe cộ tấp lập khiến cho buổi tiệc xa hoa này so với bên dưới chân nó trở lên vô cùng nhỏ bé, không đáng kể.

+ “Thích không?” anh đứng ở phía sau cô, nhìn thấy mái tóc dài của cô hơi bay theo gió, dưới ngọn đèn, làm nổi bật lên làn da trắng nõn không tỳ vết, trừ bỏ vết sẹo, cô xinh đẹp tựa như thiên sứ.

+ “Thích!” Cô quay đầu lại, hướng về phía anh mỉm cười yếu ớt.

+ “Khi em cười rất đẹp.” Không biết là vì sao, những lời này liền thuận miệng như vậy mà nói ra, Hàn Nhất Nhất khẽ cúi đầu, đây là lần đầu tiên có người nói cô xinh đẹp, hơn nữa vẫn là người đàn ông mà cô tâm tâm niệm niệm muốn

+ “Sao anh có thể tìm được nơi này?” Cô không dám ngắt đầu, cô sợ hãi chính mình sẽ bối rối, chỉ có thể tìm cái chuyện đề tài câu chuyện.

+ “Đây là bí mật, nhưng nếu em thích, nơi này lúc nào cũng hoan nghênh em.” anh khoát tay, đi tới nơi mà Hàn Nhất Nhất nhìn tới.

+ “Thật vậy chăng?”

+ “Đương nhiên, khi nào em không tìm thấy anh, em có thể tới nơi này tìm anh, chỉ cần em đến là sẽ biết.” trong lời nói của anh lộ ra một tia thần bí, cho dù cô kinh ngạc, anh cũng chỉ cười không nói.

+ Hàn Nhất Nhất cũng không hỏi nhiều nữa, nhìn thấy bầu trời trong bóng đêm, nhìn thấy những tòa cao ốc rực rỡ muôn màu, nhìn người đàn ông đang cúi đầu tìm gì đó bên cạnh, đêm nay quả là say lòng người.

+ Cô khẽ mà thở ra mấy hơi, một bàn tay tùy ý đích tựa đầu phát từng đợt từng đợt thờ dài.

+ “Cô ấy hẳn là rất nhẹ, tuy rằng cô ấy rất cao.” Lãnh Nghiêm ở trong lòng nhẹ nhàng mà nói, một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, một chiếc quần bò đã bạc màu, tùy ý mà đơn giản.

+ Từ trên thân thể của cô, anh có thể tìm ra một số gì đó không hợp với tuổi của cô, ví dụ như tính tình quá lạnh nhạt, cùng với bản tính không thích tranh giành có vẻ như không giống với những cô gái thế hệ bây giờ, mà cô lại là trường hợp đặc biệt mà anh phát hiện ra.

+ “Thơm quá!” cô nghe mùi, đi đến phía trước anh, về mặt từ từ nhắm hai mắt ngửi mùi hương, có vẻ hoạt bát của một đứa bé nhỏ

+ “Càng lâu em sẽ càng yêu mùi hương này.” Tay anh lại thói quen mà muốn vuốt tóc cô, thậm chí còn muốn vò loạn mái tóc của cô hơn, sau đó rồi thành một mảnh, vui cười tranh cãi âm ỉ.

+ Loại ý tưởng tự nhiên nảy sinh này, làm cho anh nhìn không được có chút ngây ngốc, giống như có thứ gì đó trên cơ thể anh mà anh không thể không chế.

+ “Vâng, ngoại trừ nước sôi, em thích nhất mùi hương này, cả phê có hương vị bạn bè, tuy nó đắng nhưng là tinh khiết và thơm mát.” Cô cười khẽ.

+ “Anh chỉ uống cà phê với bạn thân, đồng thời anh thích cả phê do chính mình pha.” Anh mỉm cười đáp lại.

+ Bọn họ như là một đôi tình lữ, bọn họ lại giống như đôi bạn cũ lâu ngày gặp lại.

+ Bọn họ đều tự bung một ly cà phê, ở giữa cách một cái bàn nhỏ, bọn họ cùng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, giống như đang ngồi trên mây mà nói chuyện nghe tiếng gió thổi.

+ Hạ Thiên Triệu ở trong sân nhảy, mang theo Ưông Giai Trùng cùng nhảy, giành phần thắng đều được mọi người vỗ tay hoan nghênh, toàn cảnh đều là cảm thán hâm ộ, Ưông Giai Trùng thủy chung đắm chìm trong hạnh phúc, lần đầu tiên cô trở thành công chúa, lần đầu tiên cô được nhiều người chăm chú quan sát như vậy.

+ “Ông Giai Trùng, mày cứ khoe đi, về nhà tao không sợ không dạy dỗ mày đến hết.” Trong lòng Ông Giai Vi tràn ngập cảm hận với đứa em gái này, mà hôm nay, nguyên bản người đàn bà sáng chói phải là ả, dựa vào cái gì đứa em gái thấp hèn này có thể vượt mặt ả, cục giận này, ả nuốt không trôi.

+ “Đêm nay sắc mặt của em không được tốt nha.” Hạ Thiên Cơ thấp giọng nói.

+ “Cho nên anh phải lo lắng, em sẽ trở thành một con rắn cực độc, quấn quanh người anh, lúc nào cũng có thể tra tấn anh.” ả sát lại gần thân thể hắn, cắn cắn dải tai hắn, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú quan sát người đang thể hiện vũ điệu điêu luyện – Ông Giai Trùng, xem ra ả đã xem nhẹ thực lực của đứa em gái này.

+ “Không, Ông già chỉ có thể có một đứa con gái xinh đẹp, hơn nữa trong xã hội thượng lưu cũng chỉ được chấp nhận một mình em, nó so với em, hic, còn không đáng tiền. Suy nghĩ của ả vừa bật ra khỏi miệng, giày cao gót dưới chân đã tưởng như muốn giẫm nát chân Hạ Thiên Cơ.

+ “A.” Hạ Thiên Cơ cúi đầu rên ra tiếng, “Anh có làm gì em mà em đã kích động thế hả?”

+ Tay hắn dùng sức bóp chặt vòng eo của ả, tao nhã xoay người một cái, đã đối diện với khuôn mặt của Ông Giai Trùng.

+ Môi anh đào kia nhìn như thanh thuần lại lộ ra một cổ mị hoặc, còn có dáng người điệu mạn dưới lớp váy kia, làm cho hắn nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

+ “Anh ôm chặt quá, em sắp không thở nổi rồi.” Ông Giai Vi dè nén thanh âm.

+ Khi ả nhận thấy hạ thể Hạ Thiên Cơ có một cổ nhiệt đang bùng cháy, khoe miệng cười – quyến rũ, mà ả căn bản không có ý thức được, giờ phút này người đàn bà mà Hạ Thiên Cơ nghĩ muốn chính là đứa em gái mà ả hận thấu xương.

+ ———

+ Ánh mắt Hạ Thiên Triệu như tia chớp, rất nhanh mà nhìn quét mỗi một góc, nhưng một mực không thể nhìn thấy hình ảnh của Hàn Nhất Nhất.

+ “Cô ta đi đâu? Vừa đi đâu mất một cái đã không thấy.” Hắn cảm giác được máu trong người đang sôi trào.

+ “Thiên Triệu, cảm ơn anh.” Ông Giai Trùng như con chim nhỏ nép vào người hắn, đầu chôn trên bả vai rộng lớn của hắn.

+ “Cảm ơn tôi cái gì?” Hắn lạnh lùng nói, sắc mặt không nhìn ra chút biến hóa nào.

+ “Cảm ơn anh đã cho em hết thấy những tốt đẹp này, không có gì hạnh phúc hơn là anh ở bên cạnh em.” Tay cô càng tiến thêm một bước mà ôm lấy cổ hắn, mà thân thể cũng rất tự nhiên mà kề sát vào hắn.

+ Hạ Thiên Triệu có thể cảm giác được bờ ngực non mềm đang thổn thức trước ngực cô, nhưng là giờ phút này, hắn không hề có ý niệm muốn.

+ Âm nhạc cũng hoàn toàn đình chỉ.

+ Hạ Thiên Triệu nắm tay Ông Giai Trùng làm động tác chào tạm biệt, sau đó liền buông cô ra, không chút nào lưu luyến sự hấp dẫn của cô.

+ “Thiên Triệu!” Ông Giai Trùng như là sợ hắn sẽ rời khỏi cô vậy, vội kéo tay hắn đi xuống sân nhảy, bước chân Hạ Thiên Triệu không có vì cô mà chậm lại.

+ Ông Giai Trùng thấy Hạ Thiên Triệu đột nhiên có chút khác lạ, cũng không dám lên tiếng chỉ một mạch chạy theo hắn.

+ Hạ Thiên Triệu cảm ly rượu, dốc một ngụm uống cạn sạch, ánh mắt lộ ra tia hàn băng lạnh lẽo. Ngay lúc này, một người đàn ông không sợ chết lại đi tới.

+ Hạ Thiên Triệu ngẩng đầu, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt ánh mắt hắn ta lại chỉ một mực nhìn người đàn bà bên cạnh hắn – Ông Giai Trùng.

+ Chương 96: Ghen – 2

+ “Robert, đã lâu không gặp!” Hạ Thiên Triệu nhìn thấy trước mắt là một người con lai Anh Mĩ, bề ngoài anh tuần ở nước Mĩ từng mê chết một đồng phụ nữ, không nghĩ tới lại có thể gặp anh ta ở nơi này.

+ “Hạ thiếu, rất vui khi được gặp cậu, phụ nữ bên cạnh cậu đều xinh đẹp cả, phải cảm ơn trời rồi!” Anh ta mỉm cười có chút xấu xa.

+ “Cheers!” Hạ Thiên Triệu bung chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

+ “Hạ thiếu, tôi có một yêu cầu quá đáng.”

+ “Chúng ta từng là bạn tốt, tôi có thể giúp anh, tôi sẽ rất vui!” Hắn cười, nhưng vĩnh viễn không ai biết đằng sau khuôn mặt tươi cười kia hắn đang che giấu những gì.

+ “Tôi muốn mời vị phu nhân xinh đẹp này nhảy một điệu, có thể chứ?”

+ “Đương nhiên, nhớ đối tốt với vị hôn thê của tôi!” Hạ Thiên Triệu kéo tay Uông Giai Trùng để cô đi lên.

+ “Không, Thiên Triệu!” Uông Giai Trùng không thích ánh mắt người đàn ông này nhìn cô, như thể liếc mắt một cái có thể nhìn thấu cô vậy, giống như cô là người của anh ta vậy.

+ “Đừng sợ, bảo bối!” Hấn thích thú đem tay Uông Giai Trùng đưa tới tay Robert, lúc âm nhạc bắt đầu, bọn họ nhanh chóng di chuyển đến khu vực trung tâm của sàn nhảy.

+ “Hàn Nhất Nhất, nếu để tôi tìm được cô, cô nhất định phải chết!” Hạ Thiên Triệu đem chén rượu nắm chặt trong tay, chỉ kém không có bóp nát nó.

+ Uông Giai Trùng xoay cơ thể một cái, nhìn lại chỗ vừa rồi, thân ảnh Hạ Thiên Triệu sớm đã biến mất.

+ ——

+ “Tôi là Robert, xin hỏi quý danh của tiểu thư?” Robert tham lam mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Uông Giai Trùng, mỹ nữ Trung Quốc như thế anh ta đúng là hiếm thấy, nhìn mãi không biết chán.

+ “Uông Giai Trùng.” nhìn bộ dạng mê mẩn của anh ta, khóe miệng còn cười gian, biết rằng trong lòng anh ta có ý nghĩ xấu xa, mà Hạ Thiên Triệu lại có thể yên tâm giao cô cho anh ta khiến cả người cô mất tự nhiên, theo bản năng cô nghiêng người về phía sau.

+ “Uông tiểu thư, cô rất đẹp, giống như từ trong tranh bước ra vậy.” Cô càng muốn ngả ra sau, hấn càng hướng về phía trước dán thân thể của hấn vào cô, tay hấn che phủ trên lưng cô.

+ “Robert, tôi có chỗ không thoải mái.” Cô giả bộ đầu bị mất phương hướng, chuẩn bị lấy cớ rời đi.

+ “A, đừng lo lắng, tôi sẽ ôm chặt cô.” Nhân cơ hội đó, hấn ôm cả thân thể cô gần sát thân thể của hấn, thậm chí nửa người dưới có phản ứng hơi cương lên, gắt gao mà dán vào cô.

+ “Sorry!” Cảm giác được hấn quấy rầy, Uông Giai Trùng dùng sức đẩy hấn ra, điệu bộ gần như chạy để rời khỏi sàn nhảy.

+ Robert dùng một tay sờ cảm của mình, âm thầm mà nói: “Đừng nóng vội, tôi sẽ lỗi em về tay mình.”

+ Một tay khoát ra đằng sau, Robert không tiếng động quay đầu lại, ngay lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đã lâu không thấy, đại mỹ nhân!”

+ “Vừa mới tôi thấy ánh mắt của ah đều sắp rớt ra rồi.” Nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của hấn, à biết Robert có chủ ý gì,

+ “Không có gì có thể qua mặt được cô!” Hấn ôm bả vai của à, cười nói.

+ “Anh vừa mới chảy nước miếng vì một người phụ nữ, cô ta là em gái của tôi!” Uông Giai Vi cho Robert một ám chỉ rất có lợi.

+ Trong mắt anh ta tràn ngập những đóm lửa dục vọng, “Em gái của cô, thực SEXY hơn nữa rất đẹp!”

+ “Quý già!” Uông Giai Vi cúi đầu mắng ở trong lòng, nhưng nét mặt vẫn tươi cười, “Có nghĩ đến ném thư một chút không?”

+ “Cô vẫn khiến người ta yêu là vì vậy, đại mỹ nhân của tôi.” Hấn nhìn người đàn bà đã từng ở dưới thân hầu hạ mình này, hiện giờ càng trở lên xinh đẹp. “Bất quá hiện tại tôi lại càng muốn ném lại hương vị của em hơn.”

+ “Bỏ tiểu thư hiện tại không có hứng thú.” à rất khách khí mà kéo tay hấn khỏi vai mình, cười nói: “Thấy người đàn ông kia không, tôi hiện tại là người đàn bà của anh ta!”

+ “Như thế không giống em chút nào, em là đoá hồng của tất cả chúng tôi” Nghĩ vậy, mị vị của người đàn bà này, hấn vẫn luôn rất nhớ, chỉ tiếc hấn đến nay chỉ cùng người đàn bà này lên giường có một lần.

+ “Tôi hiện tại không thích làm rose của bất cứ ai hết, tôi chỉ là của Hạ Thiên Co!” giọng điệu Uông Giai Vi có chút khẳng định, từ sau lần chơi đùa đó, à thế, cho dù tham gia hoạt động âm nhạc của tư nhân, à chỉ phụ trách diễn tấu, tuyệt không tham dự.

+ Robet vuốt ve sau lưng à, à rất tức giận, nhưng giờ phút này, cũng không phải thời điểm à và Robert lèb trở mặt, à phải lợi dụng hấn để phá hỏng quan hệ của Uông Giai Trùng với người đàn ông kia.

+ “Sorry” hấn thực lịch sự mà nói, tuy rằng hấn vốn không lịch sự gì.

+ “Hôm khác chúng ta gặp nhau, tôi có thể nói về cô em gái xinh đẹp của tôi!” À từng bước lại gần hấn, dán tai bên tai hấn nói: “Anh có thể cùng cô ta chơi đùa!”

+ Lừa lại cho hấn một nụ cười mỉm, kiêu ngạo ngẩng đầu, tránh khỏi người hấn, đi về hướng người đàn ông đang mong ngóng của mình.

+ ———

+ Lãnh Nghiêm nhìn Hàn Nhất Nhất đối diện với mình, vậy mà có chút sững sờ, lông mi của cô đen dày, ánh mắt dịu dàng tình mịch như ánh trăng, cô hơi cúi đầu, trong ánh mắt, có làn khói nhẹ giống như chất chứa buồn phiền.

+ Lúc cô ngừng đầu, cô phát hiện ánh mắt Lãnh Nghiêm nhìn cô như một làn nước mùa xuân, sâu thẳm mà dịu dàng.

+ “Tôi. Mặt tôi có phải hay không nhìn rất.” Cô lần đầu tiên kích động lấy tay che khuất đi nửa bên mặt của cô.

+ “Không cần!” Tay anh theo bản năng giờ lên, nhẹ nhàng mà đem tay cô để xuống, “Tự nhiên là đẹp nhất.”

+ Nếu là người đàn ông khác nói những lời này, Hàn Nhất Nhất sẽ cảm thấy đó là đối trá đó là lừa gạt, nhưng về mặt của Lãnh Nghiêm, giọng nói của anh chân thành mà tự nhiên, không thể cho người khác nghi ngờ.

+ Ngay lúc anh cầm tay cô, lúc lời nói Lãnh Nghiêm vừa mới thốt ra, cửa bị một lực khá mạnh phá hỏng.

+ Hai người theo bản năng nâng mắt lên nhìn, Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Hạ Thiên Triệu mang theo ánh mắt xâm lược, cơ thể cô không khỏi rùng mình.

+ “Hạ thiếu, có việc gì sao?” đối với Hạ Thiên Triệu, khi anh đến thành phố F đã điều tra về anh ta, cho nên anh cũng không xa lạ, ngược lại có cảm giác quen thuộc.

+ “Buông cô ấy ra!” Hạ Thiên Triệu bá đạo mà lạnh lùng nói, hai tròng mắt sắc bén, mơ hồ lộ ra nguy hiểm.

+ “Cô ấy cũng không phải là người của Hạ thiếu, tôi có quyền từ chối anh!” Lãnh Nghiêm lạnh nhạt khê nói, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Hàn Nhất Nhất thì nở một nụ cười âm ỉ, nụ cười như một cơn gió mùa xuân, nhẹ nhàng thấm vào lòng cô, mà tay của anh, nhanh chóng cầm tay của cô.

+ “Lãnh Nghiêm.” Cô ở bên cạnh anh nhẹ giọng mà gọi, ánh mắt như nước mùa thu mang theo tin tưởng, Hạ Thiên Triệu làm cho cô vừa sợ lại vừa ghét, nhưng Lãnh Nghiêm vẫn như cũ cầm tay cô, làm cho cô ngập tràn sự tự tin.

+ Loại tự tin này khiến cho cô đã hoàn toàn quên đi thân phận của chính mình, đã quên đi mình cùng Hạ Thiên Triệu còn có thỏa thuận, chút án ỉ này khiến cô càng muốn trốn tránh, cô khao khát thoát khỏi Hạ Thiên Triệu, thoát khỏi nơi làm cho cô cảm thấy cô và người đàn ông này dơ bẩn như nhau.

+ Trước mắt hai người, dường như không đem lời nói của Hạ Thiên Triệu nghe vào tai, nhìn thấy cô và Lãnh Nghiêm nắm chặt tay nhau, ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Thiên Triệu như một lưỡi dao sắc bén, dường như kìm nén sự tức giận vô tận, làm cho trong lòng người khác này sinh sự sợ hãi.

+ Chương 97: Tổng tài bá đạo: Ghen – 3

+ “Hàn Nhất Nhất, cô không nghe tôi nói sao!” Một chút dịu dàng trong ánh mắt hần thán nhiên biến mất, thay vào đó là ánh mắt xâm lược cùng chiếm giữ.

+ “Đừng sợ, có anh ở đây!” Hạ Thiên Triệu càng bá đạo, Lãnh Nghiêm lại càng ôn nhu, giờ phút này càng dịu dàng càng chiếm được lòng của Hàn Nhất Nhất.

+ Hạ Thiên Triệu đặt tay lên đùi, hai bên sườn là hai khẩu súng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng, mà hần chính là muốn cho Hàn Nhất Nhất một cơ hội cuối cùng, nếu đáp án của cô làm cho hần thất vọng, hần chắc chắn làm cho cô biết cái gì gọi là đau khổ, cái gì gọi là kinh hoàng.

+ “Hàn Nhất Nhất, tôi muốn cô nói!”

+ Cô chống lại ánh mắt thâm thúy mang theo tia tàn nhẫn của hần, thứ kia giống như một thanh kiếm lợi hại đâm vào lòng cô, cô lại nhìn người đàn ông bên cạnh, âm ỉ như ngọc, nhưng cô có thể lựa chọn anh sao? Cô có tư cách này không?

+ “Hàn Nhất Nhất!” Thái độ Hạ Thiên Triệu vô cùng hung bạo, ở trước mặt hần, cô gái này lại có thể có ánh mắt triền miên này, dường như đã quên lời hần nói.

+ Hàn Nhất Nhất từ từ rút tay mình ra khỏi tay Lãnh Nghiêm, “Thực xin lỗi!”

+ “Nhất Nhất, vì cái gì mà em phải sợ anh ta?” Lãnh Nghiêm lại vươn tay ra, nhưng lại chỉ nắm được khoảng không.

+ “Thực xin lỗi, Lãnh Nghiêm!” Cô lặng lẽ ở trong lòng mà nói, tuy rằng anh cho tới bây giờ không hề nói anh thích cô, nhưng cô biết anh thích cô, thích một người, sẽ không mang cho người đó phiền toái.

+ Lúc Hàn Nhất Nhất từ bên người Lãnh Nghiêm ngoan ngoãn đi về phía mình, phần nộ của Hạ Thiên Triệu chậm rãi hóa thành đắc ý.

+ Hần đem cô kéo vào trong ngực mình, khoe miệng nhếch lên mang theo nụ cười xấu xa, nâng mắt lên nhìn Lãnh Nghiêm, “Đây là người phụ nữ của Hạ Thiên Triệu tôi, cho đến bây giờ, tôi là người đàn ông duy nhất của cô ta.”

+ Đây chắc chắn là nói cho đối phương nghe, lần đầu tiên của người người phụ nữ này là của hần, mà Lãnh Nghiêm căn bản không là gì cả.

+ Hạ Thiên Triệu dường như cũng không can tâm như thế, “Nếu Lãnh Nghiêm cậu muốn người phụ nữ của tôi, chờ tôi chơi đùa đến chán ngấy rồi tôi cũng không ngại ném ra cho cậu đùa giỡn tiếp, ha ha!”

+ Hấn lạnh lùng cười gượng vài tiếng.

+ Hàn Nhất Nhất cắn môi, cố nén không cho mình rơi lệ, giãy mạnh ra khỏi cánh tay hấn, đứng ở trước mặt Hạ Thiên Triệu.

+ Không để Hạ Thiên Triệu kịp chuẩn bị, Hàn Nhất Nhất giơ tay quăng một cái tát ở trên mặt hấn, cố nén cho nước mắt không tràn mi mà ra, còn chưa chờ hai người đàn ông lấy lại tinh thần, Hàn Nhất Nhất tông cửa xông ra ngoài.

+ “Hạ Thiên Triệu, anh là đồ khôn, đồ vô lại!” Nếu trên tay cô lúc đó có một con dao, Hàn Nhất Nhất sẽ không chút do dự đâm con dao đó vào bụng hấn.

+ Mãi cho đến khi Lãnh Nghiêm đuổi theo Hàn Nhất Nhất chạy ra ngoài, Hạ Thiên Triệu mới lấy lại tinh thần từ cái tát kia.

+ Nghĩ Hạ Thiên Triệu hấn là ai? Hàn Nhất Nhất là ai? Mà cô lại có thể dám đánh người như hấn, cho dù không chết cũng sẽ sống dở chết dở.

+ ——

+ Cửa khách sạn bị đẩy ra một cách vội vàng.

+ “Em yêu, em làm sao vậy?”

+ Hạ Thiên Cơ vừa mới nói xong, Ưông Giai Vi lại một lần nữa hôn lên cái miệng của hấn không để cho hấn có không gian nói chuyện, một chân nhẹ nhàng nhấc lên, dùng sức đá một cái, cửa bị đóng lại.

+ ả có chút không kiên nhẫn mà cởi quần áo của hấn.

+ “Làm sao vậy? không cần gấp như vậy.” Hạ Thiên Cơ vừa mới uống ba ly rượu, đang ở cuối phòng, lại bị người phụ nữ này “nhấn tâm” kéo vào đây.

+ Đôi mắt ả quyến rũ như tơ, chỉ cần đàn ông liếc mắt một cái, sợ là người đàn ông đứng đắn cũng sẽ không kìm chế được, nụ hôn của ả như mưa rất nhanh rơi trên cổ, trên vai hấn. . .

+ Áo bị cởi ra không còn một mảnh.

+ “Mau, vuốt ve em Anh yêu.” Ưông Giai Vi giờ phút này ngoài muốn ra cũng chỉ có muốn mà thôi.

+ “Chết tiệt, Robert!” Nghĩ đến vừa muốn uống xong chén rượu kia, ả hiểu được đây là do Robert giờ trò quý, chắc là muốn người phụ nữ nào đó, mà ả lại xui xẻo cầm chén rượu đó.

+ ả nhớ tới lần đầu tiên của mình, chính là bị hấn dùng thủ đoạn này để lên giường với ả. May mắn là khi ả uống xong ly rượu kia, Hạ Thiên Cơ lại đi tới, bằng không.

+ Trong cơ thể ả giống như có lửa thiêu đốt, không để cho ả một tia lý trí.

+ “Em uống thuốc!” hấn kinh ngạc mà nhìn người phụ nữ đang điên cuồng này.

+ “Không, em bị người khác hạ dược, mau, em chịu không nổi. chịu không nổi.” Tay ả nhanh chóng chu du trên người hấn, ả cần hấn, vô cùng muốn hấn.

+ Tay ả nhẹ nhàng mà vỗ về nơi tư mật của hấn, Hạ Thiên Cơ hóa bị động thành chủ động, đem ả áp vào góc tường, trong phòng mờ mịt, bọn họ dựa vào nhau dùng hơi thở thăm dò thân thể đối phương.

+ Một tay hấn xoa nắn bầu ngực mềm mại của ả, một tay vỗ về hông ả, hấn vuốt ve rất nhanh, khiến cơ thể đã động tình mạnh mẽ của Ưông Giai Vi càng hồ hấp dồn dập hơn.

+ Nụ hôn của hấn dừng ở trên vai ả, sau gáy ả, sau đó cắn vành tai ả, hồ hấp của ả chậm rãi biến đổi.

+ “Ân. anh yêu. . . muốn.” ánh mắt ả mê ly càng thêm khó nhận đục hóa.

+ Hạ Thiên Cơ dùng sức hướng ả, ả cấp bách yêu cầu hấn, hấn rất nhanh tiến vào hoa viên bí mật đã động tình của ả.

+ “A.” cảm giác trống rỗng trong cơ thể được giảm bớt, âm thanh thoải mái từ trong miệng ả bật ra.

+ Hấn nhìn thấy người phụ nữ dưới thân đang hưởng thụ, thân thể cũng theo đó kích động không thôi, ả rất tron, cũng rất chặt, cũng là một người bạn giường không tồi.

+ “Mau, dùng sức. em khó chịu. . . anh yêu. . . mau. . .” trong cơ thể được tính giống như phát nổ, bức ả muốn càng mạnh mẽ hơn.

+ Ông Giai Vi đem hai chân nâng lên, gắt gao mà kẹp lấy thắt lưng trắng kiện của hắn, “. Dừng sức.”

+ Thân thể của hắn dán vào vách tường, ả kẹp chặt hai chân, làm cho hắn đi vào càng sâu thêm, một lần lại một lần đâm vào thật sâu, rất nhanh mà mạnh mẽ, hại ả thở gấp không ngừng.

+ “A. em muốn. muốn. muốn tới.” Thân thể của hắn nhin không được run lên, sóng tình tới nhanh như vậy, cảm giác trống rỗng trong cơ thể chậm rãi giảm dần, nhưng rất nhanh, lại một cơn sóng tình khác ập tới.

+ Bọn họ chuyển đến trên giường, ả ở trên người hắn, loạn choạng dùng sức, lớn tiếng đem hưng phấn mà biểu đạt qua ngôn ngữ, một lần lại một lần dùng sức, cao thấp phập phồng.

+ Sự mạnh mẽ cùng dâm dăng của ả được Hạ Thiên Cơ thu hết vào đáy mắt, tay hắn chính là dùng sức mà nhu niết bầu ngực mềm mại của ả, hưởng thụ trải nghiệm khác hẳn với những người đàn bà khác, Mỗi người đàn bà bị hạ được cảm giác đều rất khác, hắn chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy.

+ —

+ Hàn Nhất Nhất dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi khách sạn, cô cần một mình bình tĩnh ngẫm lại.

+ “Nếu Lãnh Nghiêm muốn người phụ nữ của tôi, chờ tôi chơi đùa đến chán ngấy rồi tôi cũng không ngại ném ra cho anh đùa giỡn tiếp, ha ha!”

+ “Nếu Lãnh Nghiêm muốn người phụ nữ của tôi, chờ tôi chơi đùa đến chán ngấy rồi tôi cũng không ngại ném ra cho anh đùa giỡn tiếp, ha ha!”

+ Lời nói của Hạ Thiên Triệu giống như một con dao, hung hăng mà đem mặt xấu nhất của cô đào ra, để cho người đàn ông mà cô quan tâm biết mặt xấu của cô, nói cho anh biết, cô có bao nhiêu ti tiện.

+ Chương 98: Tôi để ý không phải việc này.

+ “Thiên Triệu, anh đi đâu, em tìm anh vất vả quá!” Ông Giai Trùng thấy bóng dáng Hạ Thiên Triệu, cảm xúc một trận dâng trào, rốt cục tìm được hắn.

+ Hắn chỉ liếc cô ta một cái, cũng không nói một câu.

+ “Thiên Triệu, em thật sự sợ tên Robert kia, anh ta. . .” Theo ánh mắt nhìn lại, trong con ngươi Ông Giai Trùng hiện ra trong sáng, đã ngăn nước, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái sẽ lập tức biến thành chuỗi trân châu bị đứt.

+ “Tôi sẽ bảo A Thất đưa cô về!” Hạ Thiên Triệu hiển nhiên không có tâm tình nghe lời của cô ta, càng không có kiên nhẫn cùng cô ta dây dưa. Trong đầu hắn chỉ còn hình ảnh Hàn Nhất Nhất với vẻ mặt tức giận và tuyệt vọng.

+ “Đừng, Thiên Triệu. . .”

+ Tay Hạ Thiên Triệu đã không lưu tình chút nào mà bỏ Ông Giai Trùng, xoay người một cái liền chìm ngập trong bữa tiệc.

+ Tay Ông Giai Trùng nhỏ bé gắt gao mà tóm váy, nước mắt ẩm ướt ở khóe mắt bị cô ta hung hăng kim nén trở vào.

+ Hai mắt cô ta nhìn chăm chú vào một cái góc trong bữa tiệc, sững sờ, ánh mắt ngạc nhiên, bởi vì ở đó không thấy Hàn Nhất Nhất nữa.

+ “Hàn Nhất Nhất, tại sao cô phải phá hư một đêm hoàn mỹ như vậy, đêm này chỉ thuộc về tôi!” Giác quan thứ sáu của đàn bà giúp cô ta hiểu rõ, việc Hạ Thiên Triệu rời đi chắc chắn có liên quan đến Hàn Nhất Nhất.

+ “Hàn Nhất Nhất, lại một lần, cô lừa tôi!” Cô ta tóm váy càng thêm dùng sức, bữa tiệc trước sau náo nhiệt, mà trong đám người náo nhiệt này đã không có Hạ Thiên Triệu giống như tất cả không có ý nghĩa.

+ Thấy bộ dáng Robert đang muốn đi tới, Ông Giai Trùng chạy trốn giống như né tránh, cô ta kết thúc giấc mơ công chúa vẹn vẹn hai mấy giờ.

+ Thành phố F ban đêm đẹp như vậy, đứng ở trên cầu vượt, trước mặt gió thổi, Hàn Nhất Nhất không muốn mở mắt

+ Cô hít một ngụm lớn, ngực phập phồng

+ Lãnh Nghiêm đuổi theo kịp, nhìn thấy Hàn Nhất Nhất cảm xúc có chút bất thường, tràn ngập lo lắng, sợ cô sẽ có gì quá xúc động

+ “Nhất Nhất!” Anh ta ôn nhu mà nhẹ giọng gọi cô, nhưng không dám tới gần cô.

+ “Không cần lo cho tôi, xin anh rời đi, rời đi!” Thanh âm Hàn Nhất Nhất mang theo run rẩy, thậm chí cô không muốn đối mặt Lãnh Nghiêm

+ Nghĩ lời Hạ Thiên Triệu nói, nghĩ bản thân cư nhiên còn đi hy vọng xa vời một người đàn ông sẽ yêu mình. Đây là một việc khờ dại biết bao.

+ “Cô bình tĩnh một chút được không?” Anh vẫn bình bình như vậy, anh không thể làm cho thanh âm mình biểu lộ lo lắng.

+ “Tôi không thể bình tĩnh, anh đuổi theo tôi ra tới đây làm cái gì? Anh muốn chê cười tôi phải không?” Cô ghét mình bị người khác vạch trần lộ ra cho người khác xem.

+ “Không phải như cô nghĩ, cô bình tĩnh suy xét một chút.” Lãnh Nghiêm thật không ngờ cô lại hiểu lầm.

+ “Hiện tại anh cũng thấy đấy, tôi chính là một truyện cười, tôi không biết xấu hổ, tôi làm công cụ ẩm giường của người khác, tôi còn có ý đồ quyến rũ anh, anh thấy chưa? Đây là tôi, là người quái dị năm đó anh cứu!” Cô hết sức mở mắt, quay lại làm cho anh thấy rõ ràng khuôn mặt thật của cô.

+ Lãnh Nghiêm trừng mắt, không biết phải làm sao mới có thể bình ổn cô giờ phút này tâm tình bị thương “Lãnh Nghiêm, nếu anh thật muốn tôn trọng tôi, cho dù một chút, tôi xin anh, xin anh hiện tại rời đi được không?” Hai mắt cô tràn ngập nước mắt, chỉ cần anh xoa người, liền có thể thuận lợi chảy xuống, cô thật sự không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt đàn ông.

+ “Không, tôi không đi!” Anh đột nhiên cố chấp, từng bước một đến chỗ cô.

+ “Anh không được lại đây!” Cô lui về sau.

+ Một cổ tuyệt vọng giống như thủy triều dâng lên trong lòng Hàn Nhất Nhất, khiến cô cảm thấy cả người lạnh lẽo.

+ “Hàn Nhất Nhất, tôi không cho phép cô coi thường chính mình như vậy, cô không thể!” Ánh mắt anh sắc bén giống như muốn quan sát nội tâm của cô.

+ “Chuyện của tôi không cần anh quản, anh tránh ra!” Cô kích động lớn tiếng nói, cô không muốn nghe người nào nói, cô sợ châm biếm, càng sợ quan tâm, bất kể cái gì, đều có thể đánh bại cô.

+ “Tôi đuổi theo ra đây, không phải đến chê cười cô, tôi chỉ muốn nói cho cô, mọi thứ cũng không quan trọng, bởi vì tôi tin, tôi tin cô tuyệt đối có nỗi khổ, với trực giác tôi tin cô, tôi tin cô chính là một cô gái tốt!”

+ Anh nói, đi lên phía trên. Hàn Nhất Nhất cũng chậm rãi dừng bước, nước mắt của cô chảy xuống gò má như hai dòng suối.

+ Anh không do dự đưa tay ra kéo cô dán vào người mình. . Như vậy anh mới có thể cảm nhận chân thực được cô không có điều gì bất trắc.

+ Hàn Nhất Nhất cố gắng muốn thoát ra mà Lãnh Nghiêm cũng không cho cô cơ hội.

+ Ngón tay hơi lạnh, lau nước mắt trên mặt “Hy vọng lần sau lúc gặp em, sẽ không phải là lúc em khóc, bởi vì anh thích nhìn em cười.”

+ “Tôi. . .” Hàn Nhất Nhất tình hình biến đổi, buồn vui cùng đến, cô có chút không chịu nổi, loại thủ sùng nhược kinh này giống như chuyện cả đời sẽ không xảy ra với cô.

+ Anh cúi xuống để thân mình sát vào mặt của cô, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô, giống như một cỗ lực từ mạnh mẽ xâm nhập day báo cô, khiến cô tạm thời quên đi chính sự tự ti của bản thân.

+ “Anh nhìn thấy tôi gần như vậy, anh không thấy tôi xấu sao?” Cô dừng cảm mà lại có chút sợ sệt hỏi anh.

+ “Nếu anh cảm thấy em xấu, anh căn bản sẽ mặc kệ em!” Tay anh muốn vuốt ve vết sẹo trên mặt cô.

+ Giống như bản năng trốn tránh, cô lập tức phản ứng: “Đừng đụng!”

+ Nhìn thấy cô sợ hãi, và trốn tránh như vậy, anh lại càng ôm chặt cô.

+ Hàn nhất Nhất lúng túng nhưng không khỏi kinh ngạc mừng rỡ, hai tay lại không biết nên để đâu, Lãnh Nghiêm ôm cô thật sao? Cái ôm này đại diện cái gì?

+ Một luồng điện mạnh mẽ đã kích thích cô, cổ vũ cô, tay cô chậm rãi cố lấy dũng khí đặt ở trên người anh, hưởng thụ ấm áp tạm thời này.

+ “Hàn Nhất Nhất. . .” Lãnh Nghiêm ở trong lòng nhẹ giọng mà nhớ kỹ tên này, “Về sau, nếu em có biết tất cả, hy vọng em đừng trách anh, người nào cũng cần trưởng thành.”

+ Tại sao, anh cảm thấy chính mình có một loại khó chịu không nói lên lời. Thậm chí sau này Hàn Nhất Nhất biết tất cả, anh không biết phải đối mặt với cô thế nào. Anh không muốn nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của cô, không muốn thấy cô rơi lệ, không muốn cô chịu đựng người khác nữa mai.

+ Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời, đêm đêm thật đẹp!

+ Mà dư quang khoe mắt lại khiến cô lại một lần nữa sợ hãi, Hạ Thiên Triệu giống như một tên ma quỷ không thể phai mờ, thân hình hần cao lớn bao phủ phía trước cô, đôi mắt mang theo lạnh lẽo bắn ra bốn phía, vẫn không nhúc nhích mà nhìn bọn họ ôm nhau.

Chương 77: Phá hủy cũng không thành toàn

Hạ Thiên Triệu bước từng bước đi về phía trước, ánh mắt hắn giống như muốn nhìn thấu nội tâm, vẫn không nhúc nhích, dường như muốn nuốt trọn cô vậy.

+ Toàn thân Hàn Nhất Nhất rét run, nhìn thấy chút thống khổ rồi lại thêm tức giận mang đầy vẻ hủy diệt của hắn, toàn thân cô nhin không được run rẩy lên.

+ Lãnh Nghiêm như là nhận thấy được sự nguy hiểm, buông thân thể của cô ra, chậm rãi quay người lại, nhìn thấy ánh mắt giống như thợ săn, hắn bội phục dũng khí của người đàn ông này, một cỗ khí thế chấp nhất, chỉ sợ hắn cũng không xác định được chính mình có yêu Hàn Nhất Nhất hay không.

+ “Hạ thiếu, buông tha cho tôi, tôi nợ anh, tôi dùng cách khác trả anh!” Hàn Nhất Nhất run rẩy, cô cả gan đưa ra yêu cầu này.

+ “Vì hắn?” Hắn lạnh lùng hỏi lại, không có một tia tình cảm.

+ Lãnh Nghiêm nhìn về phía cô, mà cô cũng đang nhìn anh, trong mắt hai người, dường như chỉ có đối phương.

+ Lãnh Nghiêm nắm chặt tay cô, mang đến cho cô sự khích lệ, hi vọng cô có thể hiểu ý của anh.

+ Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn về phía hắn, môi của cô hé mở phun ra một chữ: “Đúng!”

+ Trong lòng Hạ Thiên Triệu căng thẳng, giống như có một vật nào đó vừa vỡ tan.

+ “Tôi sẽ không đồng ý!” Hắn nhìn qua rất bình tĩnh, giống như không hề có tình cảm.

+ “Hạ thiếu, ngài ra điều kiện đi, ngài muốn cái gì Lãnh Nghiêm sẽ đáp ứng ngài.” Lãnh Nghiêm ở phía trước che trở cô, cùng hắn bàn điều kiện.

+ “Nếu tôi nói tôi muốn mạng của anh!” Miệng hắn tà tà nở nụ cười, dĩ nhiên làm người phải cây mạnh, Hạ Thiên Triệu hắn cũng sẽ không sợ mà đem Lãnh Nghiêm bức đến đường cùng.

+ “Hạ Thiên Triệu, anh không thể không có lý lẽ như vậy được! Anh không phải là đang bàn điều kiện mà là đang ép người!” Hàn Nhất Nhất tức giận nói.

+ “Hắn có thể lựa chọn không đồng ý.” Hắn thờ ơ mà nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Nghiêm, hắn không tin Lãnh Nghiêm có dũng khí khiêu chiến.

+ “Tại sao anh lại muốn mạng của tôi?” Lãnh Nghiêm nhìn không ra một tia bối rối, con người một mảng trầm tĩnh.

+ “Bởi vì Hàn Nhất Nhất nợ tôi hai mạng, nếu anh không chịu được ván cược này tôi cũng sẽ không làm khó anh.” Hắn không chỉ đang kích thích anh mà cũng là đang ép anh.

+ “Hạ Thiên Triệu, anh không chỉ vô si mà còn rất vô vị!” Hàn Nhất Nhất lòng nóng như lửa đốt, đồng thời cô cũng rất mâu thuẫn, cô rất muốn biết đáp án nhưng cũng sợ phải biết đáp án.

+ “Sự lạnh lùng ngày thường của cô đi đâu rồi, Hàn Nhất Nhất?” Nhìn thấy tâm thần không yên, luống cuống bất an của Hàn Nhất Nhất, hắn châm biếm hỏi lại.

+ Tay Hạ Thiên Triệu luôn ra sau rồi quay lại, mà trên tay hắn lúc này, đang cầm một khẩu súng.

+ Mắt Hàn Nhất Nhất trợn ngược lên, cô nghĩ người đàn ông này nhất định là điên rồi, nhất định là mất trí rồi.

+ “Anh muốn làm gì?”

+ “Chỉ là trò chơi, thế nào, cô sợ?” Hắn tà ác mà nhìn cô, “Cô có nhớ lần đầu tiên cô nhìn thấy tôi không, cô lấy mạng của cô ra trao đổi với tôi, lúc đó, trong mắt cô không có một tia tạp niệm, giống như không vương bận chuyện gì, vậy mà giờ phút này, cô lùi bước sao?”

+ Tâm tư bị nói trắng ra, Sắc mặt Hàn Nhất Nhất tái nhợt.

+ “Nếu anh thực sự muốn mạng của tôi như vậy, chỉ cần anh nói một câu, tôi lúc nào cũng có thể trả lại cho anh, nhưng anh không thể thương tổn người bên cạnh tôi, bất luận là vì cái gì.” Cô cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng, kéo dài âm thanh.

- + “Tôi đã nói rồi, hần ta có thể không đáp ứng!” Hạ Thiên Triệu cũng không để ý đến lời nói của cô, hần đánh cuộc chính là người đàn ông trước mặt này.
- + Người đàn ông này thật sự sẽ vì “người xấu xí” này mà hi sinh chính mình? Hi sinh tương lai tốt đẹp của mình?
- + “Việc này sao có thể đáp ứng, sao có thể đáp ứng!” Hàn Nhất Nhất có chút không khống chế được mà nói, gió một lần nữa thổi rối tung mái tóc của cô, thất thần trong bóng đêm, khuôn mặt của cô càng thêm tái nhợt, thân thể gầy yếu dường như chỉ cần gió lớn một chút, cô sẽ bị thổi bay.
- + “Có đáp ứng hay không không tới lượt cô nói, mà là hần!” Hần một tay chỉ vào Lãnh Nghiêm, một tay cầm súng.
- + Lãnh Nghiêm chỉ khẽ cười, nâng lên hai tròng mắt đẹp, ôn nhu mà vuốt những sợi tóc của Hàn Nhất Nhất bị gió thổi bay.
- + “Lãnh Nghiêm, tôi cho anh 30 giây suy nghĩ, nếu không lập tức rút dao cho tôi!” Trong lòng Hạ Thiên Triệu lửa giận bị buộc tới cực hạn.
- + Một màn này tựa như một con dao, Hàn Nhất Nhất không hề cự tuyệt, về mặt này của cô hần không thể có được, trong tiềm thức của hần, cô hần là sẽ từ chối Lãnh Nghiêm giống như đã từng trốn tránh hần, chứ không phải đứng im hưởng thụ đầu ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve kia.
- + “Hạ thiếu, tôi đánh cuộc với anh, nhưng chúng ta đánh cuộc số mệnh, tôi từ nơi này nhảy xuống, bất luận tôi chết hay sống, anh đều phải buông tha cô ấy!”
- + “Muốn tôi tha cho cô ta, trừ phi anh dùng súng bắn chết chính mình, trừ cách này ra thì không có cách khác!” về mặt Hạ Thiên Triệu kiên quyết.
- + Lãnh Nghiêm hiển nhiên có chút tức giận, Hạ Thiên Triệu là đang ép hần, hơn nữa là bức tới đường chết, hai người bọn họ đều hiểu rõ đối phương, mà trước mắt, bọn họ đang nội chiến, chiến tranh trong lòng, đang phân cao thấp.
- + “Anh đã cố chấp như thế, tôi với anh không có gì để nói! Nhưng tôi sẽ chứng minh cho Nhất Nhất thấy, tôi không sợ chết, hơn nữa tôi cũng không sợ hi sinh, nhưng tôi sẽ không hi sinh vô ích tính mạng của mình, mà là tôi có can đảm cùng cô ấy đi đến cuối cùng!”
- + “Không, Lãnh Nghiêm, cái gì em cũng không cần anh làm, không cần! Thực sự ! Cái gì cũng không cần!” Hàn Nhất Nhất gắt gao lôi kéo tay anh, chỉ sợ anh thật sự nhảy xuống dưới.
- + “Nhất Nhất, tin tưởng anh, chờ anh!” Trong mắt anh lóe lên tia sáng kiên định, như bầu trời đêm chỉ có một ngôi sao, ấm áp mà soi sáng khắp lòng cô.
- + “Đừng. Đừng.” Cô lớn tiếng hét lên, Lãnh Nghiêm lại hoàn toàn không để ý đến, dùng sức gạt tay cô ra, thả người nhảy xuống, chỉ cảm thấy vù một cái, bóng người biến mất trong không khí.
- + Hàn Nhất Nhất chạy lên định nhảy xuống theo, Hạ Thiên Triệu nhanh tay, ôm lấy cô, tức giận mà mắng: “Cô là đồ ngốc!”
- + “Buông! Hạ Thiên Triệu, tôi nguyện rửa anh không được chết từ tế! Nguyên rửa anh sau khi chết bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được đầu thai!” Hàn Nhất Nhất mở miệng lớn tiếng mắng.
- + Hạ Thiên Triệu gắt gao mà ôm chặt cô, “Chỉ có cô mới tin hần nhảy xuống sẽ chết! Ngủ yên!”
- + Thân thể Hàn Nhất Nhất ngừng giãy dụa, mang theo bảy phần vui sướng ba phần kinh ngạc mà nhìn hần.
- + “Hần là Lãnh Nghiêm, thỉnh thoảng nên động não một chút, nơi này là sông, nếu hần chết, hần sẽ không nhảy, chỉ có loại người ngốc nghếch như cô mới cho rằng hần thật sự sẽ vì cô mà chết.
- + Hàn Nhất Nhất không bởi vì lời nói của Hạ Thiên Triệu mà tức giận, ngược lại thấy may mắn, may mắn là anh không chết, nhìn thấy khóe miệng cô nở nụ cười, hai bên nướm đồng tiền thực ngọt ngào, nhưng nghĩ đến nụ cười này vì người đàn ông khác mà sinh ra, lửa giận lại bốc lên, hần không cho phép điều đó.
- + Hần muốn cho Hàn Nhất Nhất biết, chỉ cần hần muốn, hần có thể có rất nhiều cách làm cho cô đau đớn cùng khổ sở, khóe miệng nhếch lên ý cười xấu xa, hần cầm lấy súng chĩa xuống phía dưới, ngón tay để ở trên cò súng. . . .
- + “Không.” Hàn Nhất Nhất kêu to, thanh âm cắt ngang sự yên lặng trong đêm tối của thành phố F
- “Sự lo lắng khẩn trương của cô sẽ làm tôi tức giận. Nếu tôi tức giận, hậu quả cô không thể gánh nổi đâu.” Một đôi mắt lạnh của hần, thật sâu dừng ở cô.
- + “Tha cho anh ấy. Tôi cầu xin anh.” Con người đen ngập nước của cô như là ánh hào quang của ánh trăng.
- + Hần nhìn nàng, miệng mấp máy, như là muốn nói cái gì, nhưng quy lại, hần cái gì cũng không nói, chỉ là lên đạn súng lục.
- + “Cạch” một tiếng vang nhỏ.
- + “Không.” Hàn Nhất Nhất sợ hãi hét lên.
- + Nhưng là rất nhanh, khuôn mặt Hàn Nhất Nhất liền trở lên kinh dị, nhìn về mặt lạnh lùng ánh mắt thâm thúy của hần, lộ ra một cổ cứng cỏi, như là nằm

cây xanh um gì đó.

+ “Súng của tôi, Ronald Reagan vốn là không có đạn.” Hấn vung tay, khoe miệng set qua một tia đùa cợt, “Nếu hấn ta thật sự dừng cảm cũng đủ yêu cô, hấn nhất định có gan vượt qua chính mình, sự thật chứng minh, người đàn ông này vẫn còn e dè với cô, đồ con lợn.”

+ “Đồ con lợn.” Ba chữ này còn kéo dài giữ điệu, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng trở lên ngân nga.

+ Hàn Nhất Nhất giống như chết đứng mà bùng tỉnh từ trong giấc mộng.

+ Bàn tay to lớn của Hạ Thiên Triệu ôm lấy bả vai của cô, cổ ý càng kéo cô sát vào phía mình, cô phản kháng, hấn càng ôm chặt, thẳng đến khi cô không còn giấy dựa, sau đó đi nhanh về phía trước.

+ Ánh trăng kéo dài bóng của hai người . . .

+ ———

+ Ông Giai Vi dùng tay cào cào tóc của mình, cảm giác vừa lòng mới đi tới mở cửa.

+ Khi cô vừa đến chỗ cầu thang, phát hiện Ông Giai Trùng mặc một bộ quần áo mới đi lướt qua trước mắt mình, tâm tình thảo mẫn tối hôm qua của ả liền lập tức biến mất.

+ “Hừ, hừ. .” Thanh âm của Ông Giai Vi ở phía sau vang lên, một trận tiếng hăm hừ.

+ Ông Giai Trùng quay đầu lại, hơi hơi mỉm cười, “Chào chị nha!”

+ Thấy cô dừng bước chân, Ông Giai Vi rất nhanh liền đi xuống đi, đứng song song với cô.

+ “Tôi hôm qua, có phải cảm thấy chính mình thật phong tình hay không?” ả cười nhạt.

+ “Chị xinh đẹp gọi cảm như vậy mới là tâm điểm của buổi tiệc.” Cô cẩn thận đáp lại, phải biết rằng, Ông Giai Vi không bao giờ chấp nhận cho cô vượt qua vẻ phong tình của ả.

+ “Phải không? Bộ quần áo này hình như là sản phẩm trong bộ sưu tập mới nhất có số lượng của CHANEL nha.” Trong lòng ả đã sớm nhộn nhạo tức giận, cho tới bây giờ ở chưa từng để con nha đầu tạp chủng này vào mắt, hiện giờ cũng dám xuất hiện ở buổi tiệc danh tiếng, cư nhiên còn có được một người đàn ông vĩ đại, cứ việc là ả không thích người đàn ông kia, nhưng đàn bà trời sinh đã có tính đố kỵ, làm cho lòng ả càng thêm khó chịu đến cực độ.

+ Ở mặt ngoài ả nhiệt tình mỉm cười, thế nhưng vẫn tóm lấy cánh tay Ông Giai Trùng hướng dưới lầu từng bước đi xuống.

+ “Đừng vậy, đây là Hạ thiếu mua cho em đó, hôm nay buổi tối em còn phải đi đến nhà họ ăn cơm, chờ có cơ hội thích hợp em sẽ nói với ba, em mới có bạn trai.” Ông Giai Trùng hạnh phúc dào dạt toàn thân, ngay cả khoe mắt đều cười đến vô cùng xinh đẹp.

+ “X era Hạ thiếu thực sự rất thương em nha.” ả cơ hồ là nghiêng răng mà nói, mỗi một bước xuống, ả nâng chân mình lên nhưng không vội hạ xuống.

+ Trong lòng Ông Giai Trùng vẫn còn sung sướng, lại ở một khắc bước xuống kia, Ông Giai Vi lại ngược lại nâng chân lên, chỉ nghe “ầm . . ầm” một tiếng.

+ “Ha ha. Ha ha.” Ông Giai Vi đứng ở trên cầu thang lớn tiếng mà cười, khoa trương đến mức khuôn mặt trở lên vặn vẹo.

+ Một khắc khi thân thể của cô đụng tới sàn nhà, mắt cá chân truyền đến một trận đau nhói, ngẩng đầu nhìn về đặc ý ngang ngạnh của Ông Giai Vi, trong lòng nổi lên một trận u ám.

+ “Ông Giai Trùng, tao nên cười mày ngốc hay nên cười mày khờ dại đâu?” ả từng bước một đi xuống đến, mang theo vẻ khinh thị cùng chán ghét từ xưa đến nay, tư thái cao cao tại thượng, vĩnh viễn nói cho mọi người, ở Ông gia, chỉ có ả mới là công chúa của nơi này, chỉ có ả mới xứng đáng là công chúa hoàn chỉnh.

+ “Vì cái gì chị nhất định phải như vậy?” Nguyên bản, cô còn khờ dại nghĩ đến, có lẽ cô có Hạ Thiên Triệu, mâu thuẫn giữa cô và Ông Giai Vi hẳn là có điều giảm bớt, cũng không nghĩ đến, hai ngược lại càng thêm thù hận đối phương.

+ “Chán ghét của tao với mày đã tồn tại từ bao lâu nay, theo tao đi mày nhất định sẽ bị chán ghét, mày cũng bị tao khi dễ, bởi vì số mệnh của mày chỉ có vậy thôi.” Ánh mắt của ả sáng ngời, mỗi một tế bào đều cất giấu thần thái không hữu hảo, nhìn như một con hùng ưng, tùy thời sẽ tập kích đối phương.

+ Ông Giai Trùng cắn răng, chịu vũ nhục của ả, ra sức chống chính mình đứng lên, cùng ả mặt đối mặt nhìn nhau.

+ “Thế nào? Không phục?” Ông Giai Vi hai tay ôm ngực, vênh vác tự đắc nói.

+ “Có một câu, tôi có thể nói cho chị biết, ba mươi năm ĐÔNG, cũng có ba mươi năm Tây.” Thanh âm của Ông Giai Trùng cũng không nặng, nhưng là ngữ khí cũng không kém, ở trước mặt Ông Giai Vi, đây vẫn là lần đầu tiên cô chống cự như vậy.

+ Ông Giai Vi sau khi nghe được, trừng trừng suy nghĩ, “Tiện nhân, mày dám chửi tao!”

+ “Ba ba!” Hai tiếng, trên mặt Ông Giai Trùng hung hăng bị quăng hai cái tát.

+ Lúc này đây, Ông Giai Trùng không có do dự nữa, cô chịu đủ rồi, không thể chịu đựng thêm nữa, nên dốc toàn bộ sức lực mà đáp trả lại Ông Giai Vi.

+ Cô hung hăng dùng sức đẩy, thân thể Ông Giai Vi ngã xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng vang.

+ “Ông Giai Trùng, đồ tiện nhân cư nhiên mày dám ra tay, ai cho mà lá gan đó hả!” Á ta vĩnh viễn giống con cọp cái, đứng lên, chỉ thẳng vào mũi cô mà mắng.

+ “Đó là bởi vì mày quá phạm.” Cô chớp một đôi mắt to tròn, vô tội nói.

+ “Tao có thể quá phạm với mày, nhưng mày không có tư cách đó, tiện nhân.” Lời của ả vừa ra, hai tay nhanh chóng túm lấy tóc của cô.

+ “A. .” bị đau như xé rách, cánh môi nhanh chóng mở ra, hét lên thanh âm đau đớn.

+ “Tao nói rồi, mày không thể tranh với tao, vĩnh viễn đều không thể.” Á vận vẹo nghiêm mặt, thân thể khiêu gợi bị dánh vè của ả làm cho vận vẹp, không có nửa điểm khí chất.

+ “Ông Giai Vi, mày buông ra! Nếu không tao sẽ. Không khách khí đâu!” cô cảm nhận có chút vô lực, đầu bị ả giật đau đớn như kim châm.

+ “Mày cho là mày xinh đẹp, phải không? Mày cho là mày có Hạ Thiên Triệu làm chỗ dựa tao cũng không dám động mày, phải không? Tao hiện tại sẽ cho mày biết, vĩnh viễn mày không thể so với tao!” Tay ả giống như tay ma, tràn ngập sức lực.

+ “A. A.” đau đớn như xé rách truyền đến, Ông Giai Trùng biết, nếu cô không ra tay, mái tóc xinh đẹp của cô sẽ tan tành.

+ Mà người hầu tốp năm tốp ba bên cạnh cũng không có một người dám tiến lên giúp cô, thậm chí có chút trào phúng, chờ xem trò hay của cô.

+ Ông Giai Trùng dốc toàn bộ khí lực, nâng lên cái chân đau đớn không có một tia cảm giác, hướng tới bụng Ông Giai Vi mà đá thật mạnh. . .

“A.” Một tiếng thét chói tai vang lên, Ông Giai Trùng lại một lần nữa té ngã trên đất, mà lúc này đây, thân thể của cô như hợp làm một với cái côn đánh tới, cô ta ôm bụng kêu lớn một tiếng đầy đau đớn.

+ Ông Giai Trùng như là đã trải qua một hồi sinh tử, cả người hư thoát té ngã trên mặt đất, hai mắt không một chút lơ lửng nào mà ôm bụng nhìn chăm chăm Ông Giai Vi.

+ Nhìn thấy sự thống khổ hiện rõ trên mặt ả, cô có được cảm giác trước nay chưa từng có, đó là một loại vui vẻ, mà loại vui vẻ này làm cho cô cảm thấy đáy lòng mình đột nhiên có thắng lớn với người đối địch của mình trên thế gian.

+ Máy người hầu cùng một lúc phản ứng, chạy đến bên thân thể Giai Vi; nhưng ngay tại giây phút này một giọng nữ vang lên uy hiếp:

+ “Vừa mới sáng sớm, ai đã ở trong này cãi nhau vậy?” Ông phu nhân lớn tiếng nói, bỗng phát hiện người đang lăn lộn trên mặt đất chính là Giai Vi, vội cả kinh chạy lại:

+ “Giai Vi. Giai Vi. Con làm sao vậy?”

+ “Mẹ. Là nó đá vào bụng con!” . ả chỉ vào Ông Giai Trùng mà nói.

+ “Người muốn làm phản phải không?” Ông phu nhân trợn mắt lên mắng.

+ Ông Giai Trùng theo bản năng mà có chút sợ hãi, Ông phu nhân là người thủ đoạn như thế nào cô đều đã biết, mà cô trong lúc nóng giận cũng có chung bộ dạng như thế.

+ “Sự tình thật sự không phải như bà nhìn thấy đâu” Ông Giai Trùng vô lực mà giải thích, mặc dù việc này thoát nhìn như rất bé nhỏ.

+ “A Mai, ta hỏi người, vừa rồi chuyện gì xảy ra?” Ông phu nhân chỉ vào một người hầu hỏi.

+ “Vừa rồi là nhị tiểu thư đá đại tiểu thư.” A Mai không có một chút hàm hồ nào trả lời

+ “Nghe thấy không, chính là mày đá Giai Vi, ngay cả chị của mày mà mày còn dám đánh, mày so với mẹ mày còn hạ tiện hơn, là người hầu mà dám khi dễ chủ nhân!” Hạ phu nhân cao quý mà đoan trang đứng ở trước mặt Giai Trùng, không chút lưu tình nào nói: 1’Người đâu, đem roi cho ta!”

+ “Không. phu nhân. không thể.” Lời nói của Ông phu nhân vừa rơi xuống đất đã nghe thấy tiếng vội vàng thay Ông Giai Trùng cầu xin tha thứ.

+ “Ngô Tình, tránh ra! Nếu không ta cũng sẽ dạy dỗ người một trận”

+ “Phu nhân. đều là tôi sai, đều là tại tôi không có dạy dỗ Giai Trùng cẩn thận, tôi nguyện ý thay Giai Trùng chịu phạt, phu nhân cứ trừng phạt tôi đi!” Người đang cầu xin này chính là mẹ của Giai Trùng- Ngô Tĩnh. Bà theo bản năng muốn bảo vệ đứa con của mình.

+ “Người không đủ tư cách để cầu xin ta tha thứ”. Tay bà ta vung ra phía ngoài, người hầu A Mai liền đem roi đưa tới trên tay bà; Ông Giai Vi được người hầu giúp đỡ đứng lên, hung ác nhìn hai mẹ con ở phía trước mặt.

+ “Mẹ, mẹ do dự cái gì, cái loại tiện nhân Ông Giai Trùng đó, phải làm cho nó hết kiêu ngạo, cả đời này sống thấp hèn không đứng dậy nổi mới đúng.” Á vì chính mình đã trúng một đá đau đón tới ngừng thở, nếu không phải là bụng còn đau đón thì á đã lấy roi trong tay mẹ mà chính tay trừng trị con người kia.

+ “Không, phu nhân . . . không thể, tôi biết người bà hận chính là tôi, buông tha Giai Trùng đi! Điều là tôi sai, điều là tôi sai.” Ngô Tĩnh gất gao đem Ông Giai Trùng ra sau mình nhằm che chở, bảo vệ đứa con của mình luôn luôn là thiên tính của người làm mẹ.

+ “Ngô Tĩnh, chúng ta nói trước, ta tính toán với người cả đời này, cả đời người đều chỉ là người hầu của ta, cũng đừng nghĩ tới người là nhị phu nhân của Ông gia”

+ “Tôi biết, tôi vẫn luôn biết!” Ngô Tĩnh run rẩy, bản năng sợ hãi làm cho dung nhan xinh đẹp của bà lúc này đây tựa như một đóa hoa tàn héo.

+ Ông Giai Trùng nhìn thấy mẹ vĩnh viễn luôn có kết cục bị người khác khi dễ, trong lòng âm ức đau xót, cô thế, một ngày nào đó sẽ làm mọi người đều biết, Ông Giai Trùng cô không thể bị khi dễ.

+ “mày biết, mà chính là một con đàn bà thấp hèn không?” Ông phu nhân không chút lưu tình nào mà vung roi quật vào người Giai Trùng, mà Ngô Tĩnh lại gất gao ôm lấy cô, không cho cô bị ngon roi nào quật vào người.

+ “A Mai, các người là người chết sao? Đi kéo tiện nhân kia ra, bốn tiểu thư hôm nay nhất định phải ra tay.” Ông Giai Vi lớn tiếng reo lên, cùng lúc sai người hầu tiến lên, ai dám đối địch với á chỉ có con đường chết

+ Nhóm người hầu kia nghe lệnh, đều dùng hết sức lực mà giật hai mẹ con Giai Trùng ra.

+ “Mẹ. mẹ.”

+ “Giai Trùng. Giai Trùng. đều là mẹ không tốt, đều là mẹ của con sai.”

+ “Vút. vút!” Chiếc roi không c hút lưu tình nào mà hung hăng đánh trên người Ngô Tĩnh.” Tốt nhất là mày câm miệng cho ta, nếu không ta liền đánh trên người con tiện nhân kia gấp đôi.”

+ “Phu nhân . . . Xin bà, xin bà tha cho Giai Trùng đi!” Chỉ nghe ầm một tiếng tiếng đầu gối quỳ xuống đất, Ngô Tĩnh đau đón cầu xin nhìn bà ta.

+ “Đây đều là mày tự tìm đến, nếu lúc trước mày không câu dẫn lão gia, mày việc gì phải lưu lạc đến nông nỗi này? Tất cả đều là mày tự tìm đến, đồ tiện nhân.” Nghĩ đến năm đó, bà hảo tâm cứu Ngô Tĩnh, mà Ngô Tĩnh trái lại đi câu dẫn lão gia, dẫn tới tình cảnh vợ chồng tình cảm bất hòa, bà cũng vì vậy mà tra tấn Ngô Tĩnh, cũng vì vậy mà bất chấp thủ đoạn.

+ “Phu nhân. Là tôi sai, đều là tôi sai. Tôi biết tôi sai lầm rồi, mấy năm nay tôi đều thực an phận, xem ra ở mấy năm nay đều rất an phận, người tạm tha cho Giai Trùng đi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ Giai Trùng thật tốt, cam đoan con bé sẽ không bao giờ. không bao giờ. không bao giờ làm vậy nữa.” Bà cả gan mà nắm lấy góc áo của Ông phu nhân, hai hàng nước mắt lăn dài, đôi mắt ai oán mà nhìn tất cả.

+ Mấy năm nay, Ngô Tĩnh không trang điểm, không ăn mặc đẹp, chính là cố gắng an phận thủ thường, tập trung vào làm việc, chỉ cần là Ông phu nhân vẫn cho sống, còn có cơ hội gặp lại con, có đôi khi bị ngay cả người hầu khi dễ nhưng bà đều nhịn; vì Giai Trùng, bà tất cả đều có thể nhẫn nhịn mà sống.

+ Thế nhưng Ông phu nhân vẫn canh cánh trong lòng, Ông Vạn Thiên thay lòng đổi dạ là bắt đầu từ khi nào? Từ ngày bà mang theo Ngô Tĩnh trở lại Ông Gia, đã nhìn thấy Ông Vạn Thiên nhìn Ngô Tĩnh có biểu hiện kì lạ, bà đã biết là không ổn, thế nhưng lại không ngờ hai người họ nhanh như vậy mà đã bí mật ăn nằm với nhau, hơn nữa còn sinh ra loại con ngoài giá thú Ông Giai Trùng.

+ Nghĩ đến hết thảy chuyện trước kia, bà càng không nén giận tiếp được, tiện nhân kia còn có thể lên làm bà hai của Ông gia; lòng của bà bắt đầu tràn ngập thù hận, bắt đầu tranh đoạt, bà muốn cho Ngô Tĩnh biết, chủ nhân Ông gia chính thức vĩnh viễn là bà. Đây là điều mà chính ông trời đã sắp xếp.

+ “Phu nhân . . . phu nhân Van cầu bà.” Nhìn đến Ông phu nhân giống như có bộ dạng do dự, Ngô Tĩnh càng thêm cầu xin, ở trước mặt phu nhân, bà vĩnh viễn đều không có được chút giá trị cho bản thân mình.

+ Năm đó bà bị người hại đến bán sang Canada, bị bắt tiếp khách nhưng trước sau đều nghĩ cách chạy trốn, thật cảm tạ ông trời phu nhân đã hảo tâm nhận lấy bà, hơn nữa còn cho vào ở Ông gia làm người hầu.

+ Bà căn nguyên đều là mang theo cảm ơn tới tận đáy lòng, thế nhưng con mắt Ông Vạn Thiên nhìn bà đều là tràn ngập dục vọng, không lúc nào không hấp dẫn bà, chỉ cần bà theo ông ấy liền có thể làm nhị phu nhân; vào cái thời điểm đó, bà từng khờ dại nghĩ rằng làm nhị phu nhân, không cần cùng ân nhân của mình tranh đoạt, chỉ cần có được danh phận, từ nay về sau có được một gia đình là ổn.

+ Chính là bởi vì nhất thời tà niệm cùng tham niệm, bà như bị bỏ bùa mà hồ đồ hành động, thành nhị phụ nhân, nhưng trước sau không thể ngờ được tâm cơ quỷ quyệt của nữ nhân hóa ra sâu như vậy. Tới tận lúc bà trở thành nhị phụ nhân thì ác mộng của đời bà mới chính thức bắt đầu, mà cũng theo thời gian bà dần dần phát hiện ân nhân của bà so với bà tưởng tượng không phải là dịu dàng gì mà độc ác nhiều lắm.

+ —

+ “Trong mắt Uông Giai Vi ta, không có cái gì là lần sau đâu!” Nhìn thấy mẹ và Ngô Tĩnh, Uông Giai Vi đã sớm không kiềm chế được, đem roi trên tay Uông phu nhân đoạt mất, hướng tới Uông Giai Trùng đi đến.

+ Uông Giai Trùng nhìn thấy ả mang hận ý mà đi tới, cái loại đắc ý thắng lợi mà cười này, loạng choạng đưa roi về phía mình, cô đột nhiên có một tia hồi hận nổi lên vì chính mình đã xúc động, mà Uông Giai Vi nói muốn trừng phạt trên mặt cô, ả nói được nhất định sẽ làm được.

+ Nghĩ đến đây, Uông Giai Trùng thầm nghĩ, té ra nơi này là như vậy, vô luận như thế nào, hai mẹ con cô thật sự sẽ trở thành mặt hoa mắt.

+ Cô phần hận tận lực chống cự, lại đánh không lại nhóm người hầu đang vây kín lấy mình: “các người buông, quý tha ma bắt các người đi, lũ hạ nhân chết tiết. . .”

+ “Tiện nhân, thực nghĩ mình là chủ nhân sao; người so với mấy người hầu này còn thấp hèn hơn!” mạnh mẽ vung roi ra, nặng nề mà đánh trên người Uông Giai Trùng.

+ Roi này đánh vào lòng người, đau nhức lại nằm trên thân thể.

+ “Phu nhân. xin bà mở đại đức, bảo Đại tiểu thư buông tha con tôi đi, van cầu bà. van cầu.” Bị giữ chặt hai tay, Ngô Tĩnh chỉ có thể không ngừng dập đầu, làm cho đầu phát ra tiếng kêu thật mạnh, đứng ở trước mặt bà, Uông phu cao ngạo mà ngáng đầu, mặt lạnh mà khinh thị bà.

+ —

+ “Uông Giai Trùng, đêm qua mày thật sự rất nổi bật; lời nhiều như vậy, ánh mắt đàn ông đều nhìn vào, có phải cảm thấy mình là công chúa hay không? Có phải cảm thấy chính mình vô cùng xinh đẹp hay không?” Bàn tay Uông Giai Vi vurun ra, dùng sức mà chế trụ cằm cô ” Nếu tao in lại mười vết roi trên mặt của mày, lần sau không biết mày còn dám đi Party hay không?”

+ “Không. không. không cần. Không” Cô liều mạnh mẽ quay đầu đi, cô không thể biến dạng, không thể vì lí do gì mà biến dạng được.

+ “Tao phải làm cho mày so với Hàn Nhất Nhất còn xấu hơn, làm cho mọi người cảm thấy nhìn mày liếc mắt một cái so với ăn con giun còn ghê tởm hơn ngàn lần vạn lần.” ả lộ ra một tiếng cười ác độc, nghĩ đến khuôn mặt về sau của Uông Giai Trùng, ả càng cười to không ngừng.

+ “Uông Giai Vi, nếu chị dám làm trên mặt tôi xuất hiện một vết sẹo, Hạ s thiếu ẽ không bỏ qua cho chị” Cô thật sự là muốn tìm một thứ gì đó có thể ra mặt, bảo hộ cho chính mình.

+ “Haha. haha.” Uông Giai Vi cười có chút đau bụng, giống như nghe thấy cái tốt nhất để người ta chê cười “Mày đã biến thành quái dị, mày cho là Hạ thiếu còn có thể nhìn mày, liếc mắt qua mày lấy một cái sao? Mày cho rằng Hạ Thiên Triệu người thay đàn bà như thay quần áo có thể vì mày mà báo thù không?”

+ “Chị.” Lời nói của Uông Giai Vi quả thật nhất thời châm vào điểm yếu, làm cho cô không thể phản kháng.

+ “Mày thật nghĩ đến mày là tiên nữ sao? Cho dù Hạ Thiên Triệu yêu mày đến chết, cho dù hấn báo thù cho mày, thế nhưng mày biến thành người cổ quái thế này, sao hấn còn có thể cho đại kieu tám người khiêng mày về Hạ gia?” Uông Giai Vi một bên đắc ý mà càn rỡ cười.

+ “Mày đắc ý quá sớm, nếu mày thật sự dám hủy dung tao, tao thề cuộc sống của mày cũng không dễ chịu gì đâu , không tin, mày làm thử xem nào?” cô khẽ nhử đôi mày liễu, tia nhìn lóe lên làm hiện một đôi tròng mắt đầy tơ máu.

+ “Uông Giai Trùng, mày dám thách ta?” Miệng của Uông Giai Vi không chút tự giác mà hướng lên trên mặt Giai Trùng nói:

+ “Không phải không sợ sao? Hôm mày hủy dung tao, ngày sau tao nhất định sẽ tìm cơ hội hủy mày, mày đối xử tao thế nào, tao cũng dùng cách đó đối mày!” Giờ phút này, cô không cần phải sợ. trái lại cô cũng biết rõ, nếu cô cầu xin Uông Giai Vi, chỉ là chính mình bị chết nhanh hơn, nếu cũng là kết quả như vậy, chẳng bằng cứ cố gắng cho tới lúc chết còn hơn.

+ Quả nhiên, tay nắm roi của Uông Giai Vi chậm rãi thu về, mà tựa như mang theo một loại ánh mắt khác nhìn Uông Giai Trùng.

Đang trong lúc hỗn loạn, Uông Vạn Thiên đi đến.

+ “Các người đang làm gì ở đây? Muốn tạo phản phải không?” Uông Vạn Thiên mang theo một bụng tức đi vào nhà, nhìn thấy trước mắt một cảnh này, ông càng thêm đau đầu không thôi, một bụng đầy hỏa không nơi phát tiết.

+ “Ba ba, ba trở về thật đúng lúc, chúng nó vô lễ với mẹ con con, khi dễ con, chẳng lẽ con và mẹ không nên giáo huấn hai người này một chút sao?”

Uông Giai Vi thần tình ủy khuất.

+ “Lão gia, không phải như thế!” Ngô Tĩnh như là tìm được cây cứu mạng, nhanh chóng lớn tiếng mà nói, thu hút sự chú ý của lão gia.

+ Nhìn thấy một đầu toàn máu của Ngô Tĩnh, Uông Vạn Thiên sợ tới mức thất kinh: “Ài? Sao lại biến thành bộ dạng thảm hại tới mức này; có phải là chán sống hay không?”

+ Ngô Tĩnh yên lặng nghe, sau trợn to mắt mà nhìn, không dám tin tưởng những lời Uông Vạn Thiên trong miệng nói ra. Ông không biết bà? Không biết bà? Từng với bà đối xử tốt đẹp một thời, từng có một thời đem bà đặt trong lòng bàn tay, mỗi ngày đều khen bà là tiên nữ trên trời; thế mà hiện tại, ông ta cư nhiên không biết bà là ai.

+ Uông phu nhân ở một bên lộ ra lơ đãng mà cười: ” Lão gia, đây là em Tĩnh a”

+ Bà ta tao nhã, quý phái đoan trang giờ phút này đem so sánh với Ngô Tĩnh thật đúng là một trời một vực.

+ Uông Vạn Thiên quả thực không thể tin được, mở to mắt nhìn: “Người này lý nào đích thực là Ngô Tĩnh? Là vợ hai của ta?”

+ Ông trợn tròn mắt, quả thực không thể tin được người đàn bà ngày xưa đã biến thành bộ dạng này, hoàn toàn không có phong vận năm đó.

+ “Lão gia không cần kinh ngạc, người có thời gian dài không thấy Tĩnh muội, cho nên ngay cả Tĩnh muội bộ dạng gì đều sớm đã quên, bất quá không nhớ rõ quan hệ, tôi sẽ giúp lão gia nhớ rõ, cũng sẽ giúp lão gia quản lý chuyện trong nhà”. Bà ta lấy tư cách một nữ chủ nhân mà khoan dung đứng cạnh Uông Thiên Vạn.

+ “Các người muốn giáo huấn gì thì làm đi, thật không biết chính mình bị làm sao mà cư nhiên cười cái thứ như này mang về”

+ “Nếu Tĩnh muội đã không thể làm cho lão gia được vui, lại luôn phạm sai lầm, ta liền coi như người hầu đi” Tuy rằng Ngô Tĩnh ở Uông gia căn bản không được tính là phu nhân, nhưng có thể tìm được cơ hội thích hợp mà đem địa vị của bà ta trở thành người hầu thì cơ bản trong lòng cũng hân hoan ít nhiều.

+ Đàn bà thông minh lại có tâm cơ, một khi đã muốn đối phó một người, nhất định làm cho người đó sống không bằng chết. Bà từng bước, từng bước đem Ngô Tĩnh bức cho tới tận ngày hôm nay.

+ Bà không giống những người phụ nữ khác, chính là chậm rãi mà thâm ngoi cho quan hệ của hai người kia, lại tự thân lợi dụng quyền lực cùng bối cảnh gia tộc, làm cho Uông Vạn Thiên theo chủ ý của mình mà từ thích đến chán ghét và phản cảm với Ngô Tĩnh. Làm cho mẹ con Ngô Tĩnh từng bước trở thành người hầu cũng không bằng.

+ “Tốt! Bà làm chủ đi. Nhìn thấy người này ta đều cảm thấy rất phiền!” Ông ta ần ần cái trán một lúc, chuẩn bị quay về phòng ngủ nghỉ ngơi.

+ “Không thể, kiên quyết không thể!” Uông Giai Trùng vừa nghe đến việc mẹ bị biến thành người hầu, cô lớn tiếng mà đứng lên chống cự.

+ Uông Vạn Thiên không kiên nhẫn nhìn sang: “Mây gào cái gì, cả mây cũng nên biến thành người hầu đi!”

+ “Ba ba, người thực không thể như vậy được!”

+ “Uông Giai Trùng, mây có thấy phiền hay không?” Đối với đứa con gái này, không biết vì cái gì, hán cho tới bây giờ đều không có một chút cảm tình nào.

+ “Con sắp gả gả cho Hạ Thiên Triệu, chẳng lẽ ba không nghĩ đến việc Hạ gia làm thông gia với Uông gia sao?” Uông Giai Trùng lớn tiếng mà nói, cô tuyệt đối không thể làm cho mẹ mình trở thành một hạ nhân, cô phải thay đổi hết thảy, phải thay đổi, phải nhất định là cho Uông Vạn Thiên không xuống tay, làm cho Uông Vạn Thiên coi trọng đứa con gái là cô, cô có thể theo thời mà bước vào Hạ gia, thậm chí có thể một lần nữa thay đổi địa vị của chính mình ở Uông gia, cũng làm cho không ai dám động đến mình nữa.

+ “Cái gì?” Uông Vạn Thiên nghĩ đến chính mình nghe lầm, lại một lần nữa muốn nhận thức lại vấn đề mà hỏi lại: “Mây vừa mới nói cái gì?”

+ “Ba ba, đừng nghe nó nói bậy, nó đang lừa gạt ba, nó chính là không muốn chịu phạt!” Uông Giai Vi ngược lại khẩn trương đứng lên, ả cũng không hy vọng ba mình để mắt tới con người đáng ghét kia, càng không hi vọng nó có một ngày nào đó gia nhập Hạ gia trở thành bà lớn; Hạ gia chỉ có thể có cô đến đó, sao có thể đến phiền Uông Giai Trùng thân phận hèn hạ kia.

+ “Baba, con sắp gả cho Hạ Thiên Triệu, Hạ phu nhân chính thức nói ra điều đó, hai tháng nữa sẽ tổ chức hôn lễ cho con cùng Hạ Thiên Triệu, nếu người không tin, con có thể hẹn Hạ phu nhân cùng người gặp mặt.” Giai Trùng bắt ngay lấy cơ hội, lớn tiếng mà nói, cô phải chứng minh, cô muốn cho mọi người biết, cô- Uông Giai Trùng chính là người của Hạ gia, ai cũng không thể có tư cách khi dễ cô, chờ có một ngày, cô sẽ làm những người từng khi dễ cô biết được kết cục của việc này là gì.

+ “Con gái, con xác định là không có gạt ta?” Ngừ khí của Uông Vạn Thiên rất nhanh trở nên ôn hòa, trên mặt khoa trương che kín vẻ tươi cười, vẻ mặt dữ tợn ở trên mặt làm người ta cảm thấy ghê tởm.

+ Đến gần bên người Uông Giai Trùng, ông ta mới phát hiện bộ dạng đứa con gái này rất giống thời trẻ của Ngô Tĩnh, thậm chí so với Ngô Tĩnh còn nhiều điểm hấp dẫn hơn, ông ta giống như phát hiện một đại lục mới.

+ “Nhanh nhanh buông nhị tiểu thư ra, hạ nhân các ngươi không biết tốt xấu, nhanh buông tay ra!” Cùng với hành động, thái độ của Uông Vạn Thiên thay đổi một trăm tám mươi độ.

+ “vâng, lão gia!” . Nhóm người hầu nghe được lệnh, một đám vội vàng thả tay ra, sợ tới mức lui ra một bên.

+ Đột nhiên tình thế chuyển biến, làm cho mẹ con Uông Giai Vi trở tay không kịp.

+ “Ba ba, nó căn bản là nói bậy, nó chính là được Hạ gia biết chút mà thôi, đừng để bị nó lừa.” về mặt Uông Giai Vi không cam lòng, nếu làm như vậy, dĩ nhiên sẽ làm tiện nhân thoát thân dễ dàng, hơn nữa Uông Vạn Thiên đối với nó sẽ có vài phần nể mặt, đây là chuyện mà có năm mơ ả cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra.

+ “Được rồi, Giai Vi, con đừng làm phiền!” Uông Vạn Thiên không kiên nhẫn mà nói Uông Giai Vi, giờ phút này, ông chỉ muốn biết việc Uông Giai Trùng được gả cho Hạ gia có phải là thật hay không. Nếu sự thật là như vậy, ông cùng Hạ gia chính là thông gia, về sau trong thành phố F còn có người nhìn thấy Vạn Thiên ông mà không tôn trọng sao? Về sau còn có thể buôn bán nhiều loại hàng hóa to nhỏ không phải sao?

+ “Giai Trùng a, mau nói cho ba ba, hết thấy có phải là thật hay không, cũng hẹn Hạ phu nhân cùng ta gặp mặt bàn chuyện hẹn ước a” . Ông ta bày biện ra khuôn mặt lấy lòng, thậm chí còn quên mất vừa mới nãy còn đang chán ghét đứa con gái này.

+ “Baba, người yên tâm, cùng lắm là tới cuối tuần sau, đến lúc đó người cùng mẹ và con, 3 người chúng ta tới Hạ gia” Uông Giai Trùng cam đoan; “nhưng mà baba, con có một yêu cầu!”

+ “Con gái bảo bối, có gì cứ nói, cái gì baba đều đáp ứng cho con!” Nếu thực là có cửa nối quan hệ với Hạ gia kia, thì Uông Giai Trùng chính là công thần lớn nhất, về sau phía Hạ gia có gì đều phải dựa vào sức của cô, bởi vậy nên muốn nghĩ không muốn thay đổi thái độ cũng không được.

+ “Con muốn người chứng minh, mẹ con chính là nhị phu nhân Uông gia, hơn nữa mọi người cũng không có quyền sai bảo mẹ làm việc, nhất là đại phu nhân hơn nữa mẹ con con cũng phải có người hầu riêng, cũng phải có sinh hoạt phí hàng tháng, con và mẹ như vậy mới đi ra ngoài, mới không làm mất mặt Uông gia, con biết ba cũng đâu hi vọng Hạ gia khinh thường nhà chúng ta.” Uông Giai Trùng bắt đầu đã cơ bản không cho phép người đối thoại kháng cự, từ khoảnh khắc này về sau, cô phải tạo địa vị cho chính mình, không có địa vị thì nhất định sẽ không có tôn nghiêm.

+ “Đương nhiên, đương nhiên, mọi điều đó đều là việc nên làm, baba sẽ cho người hầu xuống, đội lát nữa liền cho 2 người ở phòng riêng, cả quần áo với đồ trang sức nữa.” Uông Vạn Thiên đứng ở trong đại sảnh, lớn tiếng mà nói: “Mạn Linh, về sau cái gì đều phân phó cho bọn hạ nhân làm, bà cùng Ngô Tĩnh vốn chính là chị em tốt, về sau nên giữ vững hòa khí, đừng tạo nên bất đồng nữa!”

+ “Baba, người như thế nào có thể như vậy được?” Uông Giai Vi quả thực không thể tin được, hết thấy thế nào lại thay đổi nhanh như vậy. Hai người kia dựa vào cái gì mà biến hóa nhanh chóng trở thành Nhị đương gia, đem cô cùng mẹ thành ra cái gì?

+ “Giai Vi, trở về nên nghỉ ngơi cho tốt, đội chút nữa còn đi luyện đàn!” Tạ Mạn Linh tức giận ngắt lời cô, bà trong lòng có đầy lửa giận nhưng mà bà sẽ không làm trò trước mặt Uông Vạn Thiên, bởi vậy chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười mà nói: “Được, lão gia!”

+ Uông Giai Trùng đỡ mẹ, nhìn thấy hết thấy, trong mắt tỏa ra hào quang, giống như nghênh đón ánh mặt trời buổi sớm, thật sự là vui sướng, mà trận chiến này, người thắng là cô.

+ Mười tám năm đến đây, giờ là lần đầu tiên cô thắng được địa vị, mà hiện tại việc cô cần làm chính là củng cố địa vị, cô tin tưởng, cô có thể làm được, chẳng sợ hy sinh hết thấy, cô không thể mất đi thứ này.

+ —

+ Đúng lúc này, ánh nắng xuyên qua tán lá cây, yên lặng mà chiếu tới cửa sổ sát đất trong biệt thự của Hạ Thiên Triệu, thông qua thủy tinh phản xạ đến người Hàn Nhất Nhất cùng Tiểu Bạch.

+ “Tiểu Bạch, mày nói tao nên làm cái gì bây giờ?”

+ “Tao có nên đi tìm anh ấy hay không? Anh ấy thực sự còn sống chứ!”

+ “Anh ấy nhất định là còn sống, nhất định phải còn sống!”

+ Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch ngồi ở sô pha, Hạ Thiên Triệu khiến cho cô không thể tiếp xúc ai, mặc dù hần nói tất cả chỉ là hư ảo, cô thà ngu dốt giống đồ ngọc vẩn nguyện tin tưởng, Lãnh Nghiêm tuyệt đối không sợ chết, cô tuyệt không oán hận việc Lãnh Nghiêm lựa chọn.

+ Ngược lại, Lãnh Nghiêm đem qua đích thổ lộ cùng ôm lấy làm cho cô có phản kháng cùng tư tưởng chống lại; nếu anh ấy thật sự tài giỏi, có thể không chế hết thấy, thì cô có thể liều lĩnh mà đi cùng với anh.

+ Tiểu Bạch lại nhảy xuống sô pha, chạy đi ra ngoài

+ “Tiểu Bạch, mày đi đâu? Từ từ tao.” Hàn Nhất Nhất cũng chạy theo xuống sô pha, đuổi theo Tiểu Bạch chạy ra đi.

+ Tiểu Bạch có thể là ở nhà có chút buồn chán, một đường chạy đi, Hàn Nhất Nhất chỉ có thể ở phía sau đi theo, đi ra phòng khách, rồi từ phòng khách

lại chạy tới ban công, sau đó là đi ra phía đường thông biệt thự với bên ngoài.

+ “Tiểu bạch, trở về.” Hàn Nhất Nhất ở phía sau kêu, Tiểu Bạch lại như trước chạy, cô cũng chỉ có thể đuổi theo.

+ A Thất thấy hết thấy, đã ở mặt sau đuôi theo Hàn Nhất Nhất: “Hàn tiểu thư, cô không thể đi ra ngoài, thiếu gia đã có mệnh lệnh, cô chỉ có thể ở trong biệt thự”

+ Đột nhiên, một hồi còi vang lên những thanh âm chói tai, một chiếc Bentley nhằm chính hướng biệt thự mà đi vào.

+ “Tiểu Bạch, cẩn thận.” Hàn Nhất Nhất sợ tới mức há to miệng, lớn tiếng mà kêu lên sợ hãi

+ Phía trước chiếc ô tô tựa hồ cảm giác được khác thường, mạnh mẽ phanh trụ lại. Tiểu Bạch đứng ở phía dưới ô tô, vẫn không nhúc nhích.

Hàn Nhất Nhất buông tay che miệng ra, nhanh chóng chạy đến bên cạnh ô tô, thấy biểu tình của Tiểu Bạch, đau lòng mà ôm lấy nó.

+ “Tiêu Bạch! Không phải sợ! Không phải sợ!”

+ Từ trên chiếc xe Bentley đi xuống là một vị người đàn ông hơi lớn tuổi, da ông ta do được chú ý chăm sóc mà bóng láng, ánh mắt Hàn Nhất Nhất vừa lúc đối mặt với đôi giày da của ông.

+ Cô híp mắt lại suy nghĩ, theo giày da mà ánh mắt chậm rãi hướng lên phía trên, vết sẹo hẹp dài của cô đối mặt với người đàn ông kia, ông có một đôi mắt sắc bén mà ôn hòa, đây là ấn tượng đầu tiên mà Hàn Nhất Nhất có về ông

+ Ông ta nhìn vết sẹo khó coi kia của cô, còn hướng cô khẽ mỉm cười một cái thật lịch sự, Hàn Nhất Nhất nhanh chóng ghi nhớ khuôn mặt này, ôm Tiểu Bạch rất nhanh mà trở về.

+ Người đàn ông liền đuổi theo từng bước, lại bị A Thát ngăn trở.

+ “Trương thúc, ngài như thế nào lại đến đây?”

+ “Ta đến thông báo với cậu một tiếng, nếu Hạ thiếu gia đã trở lại, nhớ báo cho cậu ấy quay về Hạ gia đi, phu nhân cùng lão gia đều muốn gặp cậu ấy.”
tầm mắt lão Trương không dời khỏi thân ảnh Hàn Nhất Nhất đã rời đi.

+ “Ánh mắt của cô ta rất giống ánh mắt của ai đó? Còn bóng dáng của cô ta, mình nhớ là đã từng gặp qua!” Trong lòng ông dấy lên nghi vấn mà tự hỏi chính mình.

+ “Ha thiếu gia gần đây tính tình không tốt lắm. Bất quá tôi cũng sẽ cố gắng nói với ngài ấy tới cùng!” A Thất cung kính mà hồi đáp.

+ “Cô gái vừa nãy có phải chính là người mà Ha thiếu mang về từ sông bac?” Lão Trương tùy ý hỏi han.

+ “Đúng vậy, có phải thấy là rất bất ngờ không? Bộ dạng xấu như vậy mà Hạ thiếu gia còn đưa cô ta về đây!”

+ Lão Trương cười cười, vỗ bả vai A Thất: “Tiểu tử nhà ngươi, xem người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài.”

+ “Tôi đương nhiên biết, kỳ thật tôi cảm thấy Hàn tiểu thư tốt lắm, tôi cũng không cảm thấy cô ấy xấu, nếu Hàn tiểu thư cùng Hạ thiếu kết hôn thì tôi thật sự cảm thấy vui vẻ.” Trong mắt hần hai dòng tử lộ ra đầy thành thực, giống như cuộc sống đều đơn thuần tốt đẹp như truyền cổ tích.

+ Lão Trương chỉ cười rồi lắc lắc đầu, không nói gì nữa mà lái xe rời đi.

$$+ \text{---}$$

+ . . . Uông Giai Vi mang một bụng tức giận đi luyện đàn, luyện đến một nửa mà tâm tình tiếp tục đi xuống, chỉ cần tưởng tượng đến Uông Giai Trùng kia vì giành thắng lợi mà đắc ý lên mặt, à liền hận không thể lấy dao mà đâm nó, làm cho nó cả đời này đều không cười nổi, không đứng dậy nổi.

+ “Ông Giai Trùng, tao với mày ai vào Hạ gia còn chưa định, tao nhất định sẽ đi trước mày một bước, chỉ cần tao vào Hạ gia trước, mày mơ tưởng được cưới xin đi vào.” Mặt của ả vẫn veo vì đồ kị đã có chút biến hình, phản đẩy đà trước ngực vì tức giận mãnh liệt mà phập phồng không ngừng.

+ Á lấy di động ra gọi điện thoại, bên kia lại không có người nghe máy.

+ “Làm cái gì? Rõ ràng không thèm tiếp điện thoại của mình?” Uông Giai Vi nhìn di động bức tức mắng mọ, nguyên bản tâm tình không tốt mà lại càng thêm nóng nảy.

+ Lại gọi điện thoại lại một lần nữa: “Ha Thiên Cơ, anh là đồ chết tiệt, tiếp điện thoại đi? Làm gì lại không tiếp điện thoại của tôi!”

+ Nhưng giờ phút này, Hạ Thiên Cơ nào có tâm tình đi tiếp điện thoại của Uông Giai Vi, chính là đang ôm mỹ nhân đến mất hồn.

+ “Thiên Cơ, có phải điện thoại của anh reo?” Trong lòng Hạ Thiên Cơ là một nữ nhân người lai đang nũng nịu kéo dài âm thanh, tay ở trước ngực hấn mà qua lại dao chơi.

+ “Anh có phải tiếp nó không?” Cô mở to một đôi mắt mị hoặc, chu môi đỏ mọng.

+ Hạ Thiên Cơ nhìn thoáng qua điện thoại báo hiệu, đem điện thoại di động mà thoải mái ném qua một bên: “Điện thoại của ai gọi cũng không quan trọng bằng Sweet heart trong lòng anh!”

+ Hấn dùng lực hướng tới miệng cô ta đang hơi nhếch lên mà hút đi, thuận thế đem cô ta áp đảo ở dưới thân mình.

+ “Anh. cái người xấu xa này. . . .”

+ “Anh hư hỏng sao? Anh có em sao lại không hư hỏng được?”

+ Tay cô ta không có chút ngưng ngừng nào mà ở trên thân thể của hấn về từng vòng tròn, cách quần của hấn mà nhẹ nhàng nắm lấy bộ phận đang trưởng đại kia.

+ “Nơi này, có xấu xa không?” Cô ta khẽ cười mà phun ra nơi đầu lưỡi.

+ Miệng của hấn dần dần đi xuống dưới, bàn tay lại dùng sức mà chà sát ở trước ngực cô ta.

+ “Đừng. Nhẹ thôi. Sắp nát rồi.” Cô ta chu cái miệng nhỏ nhắn, lấy tay nhẹ nhàng mà cầm lấy quần áo của hấn.

+ “Anh muốn làm cho nó vỡ vụn. cắn nó. . . .” Bàn tay to lớn của hấn vung lên, quần áo truyền đến âm thanh bị xé rách.

+ “Ôi, không. Quần áo Prada mới của em!” Dưới thân, nữ nhân đột nhiên tròn to mắt, lộ ra vẻ hờn giận; đồ lót chính là nhãn hiệu parda cô mới mua, cứ như vậy mà bị Hạ Thiên Cơ xé rách, cô có thể không đau lòng sao?

+ “Hầu hạ anh cho tốt, cho em mua mười bộ Prada!” Hạ Thiên Cơ hơi nhíu mày một chút, vung tiền như rác mà nói.

+ “A. Rất hào phóng. Em yêu anh quá!”, cô ta vừa mới có biểu cảm mắt mát, giờ đây tâm tình vui sướng không thôi, xoay người lại, nằm lên trên Hạ Thiên Cơ.

+ Tay cô ta rất nhanh mà cởi quần áo trên người hấn, trong lúc cởi bỏ y phục đồng thời vuron ra đầu lưỡi, một đường đi xuống.

+ “Ấn.” Hạ Thiên Cơ thả lỏng mà nằm ở phía dưới, mặc cho cô ta dùng sức toàn thân lấy lòng hấn.

+ Cô ta nghe được sự hưởng thụ của hấn liền đứng lên, tay nhỏ bé mà thuần thực cởi bỏ quần áo của hấn, nhìn cái vật nam tính đã sớm ngao nghể dựng thẳng kia, cô tanhàng mất quyền rũ cười.

+ Một bàn tay linh hoạt mà nhẹ nhàng vuốt từ dưới lên trên.

+ Thân thể Hạ Thiên Cơ bỗng chốc hơi run rẩy, xem ra, điểm kích thích của hấn vẫn là nơi này.

+ Cô ta nâng hai ngón tay lên, phát hiện ra có chút cảm không nổi. . . .

+ “Chiều nó cho tốt, nó thư thái thì em mới có thể thoải mái.” Hấn điều chỉnh tư thế, khép hờ quan sát mà hưởng thụ vui thích kế tiếp.

+ Cô ta rất nhanh mà lè đầu lưỡi ra, theo thứ đang nhô lên trên kia mà qua lại xoay tròn, nhắm nháp.

+ Cho đến khi cái miệng nhỏ nhắn của cô ta đem toàn bộ nó ngậm vào, đu đưa nó từ trên xuống dưới.

+ “Mau một chút.”

+ “Ừ, ừ!” cô ta chỉ là đáp lại bằng ừ, cực đại đang tràn ngập trong miệng cô ta, căn bản là không nói ra lời.

+ “A a! Ừ! ! !” Thần kinh Hạ Thiên Cơ thông qua hạ thân mà truyền từng cơn kích thích đến đại não, miệng cô gái này mang cho hấn rất nhiều thư thái, đàn bà dùng miệng với hạ thân hấn thực nhiều, nhưng chưa từng có một ai có thể ở trong một thời gian dài như thế mà duy trì động tác này, thời gian càng lâu hấn liền có một loại cảm giác mãnh liệt làm thân thể của hấn trở nên nhộn nhạo.

+ Miệng của cô ta mạnh mẽ nhả thứ kia ra, sau đó hai tay nắm chặt, rất nhanh mà trượt nó qua lại, đưa Hạ Thiên Cơ vào một trận khoái cảm đặc biệt.

+ Cô nhếch cái mông lên, tách hai chân ra, chậm rãi đem chính cơ thể mình mà đưa tới trên người hấn, ngấm ngay cực đại của hấn, nhẹ nhàng mà trượt chứ không ngồi xuống.

+ “Tiểu yêu tinh, đừng đùa.” Hô hấp của hấn tăng thêm, dùng sức nâng chính hạ thể của mình lên, muốn hung hăng mà tiến vào.

+ Cô ta phát ra tiếng cười khanh khách, nhẹ nhàng nâng chính mình lên, làm cho hấn không có được cô.

+ “Em dám đùa anh. Ấn. em, đồ đàn bà dâm dăng này.” Thân thể hấn vì không chiếm được cô ta mà càng là điên cuồng muốn.

+ “Có bản lĩnh, đến đây. Đến đây.” Hai tay cô ta nhẹ nhàng mà vỗ về khuôn ngực của mình, vờn đầu lưỡi lại khẽ liếm đôi môi, ánh mắt như câu hồn mà bắn thẳng tới hắn.

+ Hạ Thiên Cơ từng gặp qua nhiều phụ nữ phóng đảng, nhưng loại vừa phóng đảng lại vừa biết kiềm chế thể này này quả thực là rất ít.

+ Hắn xoay thân một cái, trần áp đem cô ta ép nằm bên dưới.

+ “Anh muốn làm gì. Không cần. Đừng mạnh mẽ quá. Anh như thế làm em sợ a.” Cô ta tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng lại khanh khách mà cười.

+ “Nhìn em như là tiểu yêu nhập vào thì còn sợ gì. A!”

+ Nâng một chân của cô ta bắt vòng qua người mình, thẳng tiến, hai người đồng thời phát ra hương thụ sung sướng.

Uông Giai Vi cảm di động đến thẳng biệt thự tư nhân của Hạ Thiên Cơ, vô luận như thế nào, cô hôm nay đều phải tìm được hắn, ả phải nói ý nghĩ của chính mình cho hắn, ả cũng hi vọng hắn cũng chiều theo ý kiến của mình.

+ “Hôm nay sao lại kì quái đến một người cũng không có.” Uông Giai Vi buồn bực, bình thường nơi này tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ có một bảo mẫu quét dọn nhà cửa.

+ Uông Giai Vi căn bản không ngờ Hạ Thiên Cơ sẽ ở biệt thự, nhìn thấy không có ai, ả đang chuẩn bị trở về, lại đột nhiên phát hiện cửa biệt thự không có khóa.

+ Lòng hiếu kì thúc đẩy, cô đẩy cửa đi vào, một đường chậm rãi mà hướng tới bên trong đi đến.

+ “Di Hoàng này thật là, không ở biệt thự mà ngay cả cửa cổng cũng không khóa, nếu mất đồ vật thì làm sao bây giờ? Đợi lát nữa nhìn thấy Thiên Cơ nhất định phải nói chuyện, tốt nhất là thay luôn người hầu.” ả không gặp di Hoàng nhiều lần cho lắm, tâm lý sinh ra một cổ chán ghét.

+ “Sao lại có túi của phụ nữ ở đây?” Ánh mắt Uông Giai Vi tròn to, cầm lấy bao nhanh chóng mở ra, phát hiện là một đồng đồ phụ nữ dùng để trang điểm cùng nước hoa.

+ “Hạ Thiên Cơ.” Đôi mắt đẹp của Uông Giai Vi vừa chuyển, lợi ra khứu giác nhạy bén của như lang sói.

+ Hạ Thiên Cơ mang đàn bà về nhà? Như vậy, có cái gì ở trong kia, ả tự nhiên hiểu rõ, mà giờ phút này ả càng muốn biết đến tột cùng là loại đàn bà nào đang ở trong phòng kia? Là loại đàn bà nào dám giành giật đàn ông với ả. .

+ ả phần nộ mà phá cửa từng gian phòng một, lại không thấy một người nào, không cam lòng buông tha như vậy, ả nghĩ kĩ, nếu túi này ở đây, thì nhất định con đàn bà kia cũng sẽ ngay gần đây.

+ “Chẳng lẽ là ở trên lầu?” ả ngẩng đầu, nhìn đến thang lầu, giống như một con thỏ nhỏ mà mạnh mẽ chạy lên, hoàn toàn quên mất việc chính mình là một vị thiên kim tiểu thư.

+ ả tới gần một nơi, cái loại cảm giác này rất rõ ràng, đàn bà đều là có trực giác thiên tính gần giống với trực giác động vật.

+ Trong mơ hồ, ả nghe được thanh âm trầm thấp mà đứt quãng, ả càng thêm khẳng định không chút nghi ngờ gì.

+ Thanh âm kia thoát ra khỏi cửa phòng không khóa chặt, ả càng tới gần, lông mi trên mặt càng nhúu chặt, bên trong phòng tiếng của đàn bà ngày càng cao vút.

+ Nga. A. thật thoải mái.

+ “Giết chết người.

+ “A. em còn muốn. em còn muốn. em còn muốn.”

+ Uông Giai Vi trong chốc lát mặt mày biến thành xanh mét, con người quả thật là lừa gạt thoát ra, trong khoảnh khắc thiêu đốt tới cực hạn.

+ Kinh ngạc, phần nộ, cũng chỉ là kinh ngạc cùng phần nộ.

+ “Hạ Thiên Cơ, thẳng khôn nạn!” Đẩy cửa lớn ra, lớn tiếng mà mắng chửi.

+ Âm thanh của ả làm bừng tỉnh hai người đang chiến đấu kịch liệt trên giường.

+ Hạ Thiên Cơ không nghĩ rằng cô ta cư nhiên sẽ chạy tới đây, trong lòng cực kì khó chịu, nhưng mà động tác căn bản vẫn không dừng lại được, hắn đang ở trên đỉnh. . .

+ “Có người nhìn!” Dưới thân cô gái mở to đôi mắt mị hoặc, nhìn thấy Uông Giai Vi đang phần nộ, một chút cũng không có ngại ngùng, ngược lại còn có

một tia cười đắc ý.

+ “Các người. các người đích thật là một đôi cầu nam nữ!” Ông Giai Vi tức giận tới ánh mắt đều tái đi, cư nhiên hoàn toàn đem ả là không khí, ả tuyệt đối không thể chịu đựng được việc người khác đối với ả như thế, ả hiện tại chính là phải đi ra ngoài, cô tuyệt đối không cam tâm

+ Phần nộ, cô cầm lấy gối ngay bên cạnh, hướng tới hai thân thể kia mà ném

+ Trên giường hai người đang đạt tới cao trào, sau đó Hạ Thiên Cơ cũng rút thân thể của chính mình ra, tùy tay cầm đồ vật vấy quanh mình mà xoay người, thấy được sự phẫn nộ của Ông Giai Vi.

+ Ngờ khí của hắn không mang theo một tia hờn giận mà nói: “Ông Giai Vi, cô tới đây làm cái gì?”

+ Nghe được lời nói của Hạ Thiên Cơ, Ông Giai Vi tròn to đôi mắt đẹp, không thể tin được đêm qua người này còn cùng mình chơi cái loại ML của nam nữ, hiện tại lại cùng con đàn bà khác lên giường, ghê tởm hơn chính là lại còn nói ra những lời như thế làm cho người khác buồn bực khó chịu.

+ “Thiên Cơ!” Dưới thân người đàn bà không hề bận tâm đang lửa thế, từ phía sau dán vào thắt lưng hắn.

+ “Con điểm, cút cho tao!” Ông Giai Vi nổi giận đùng đùng với người đàn bà kia.

+ “Chị thật hung hăng a!” Nói xong, cô ta càng thêm tùy ý mà đem thân thể mình dán lên người Hạ Thiên Cơ, cô ta không sợ, đối với cô ta mà nói, có đôi khi cùng đàn ông chơi đùa mà thấy đàn bà phát hỏa, cô còn có phần vui vẻ.

+ “Miki, em đi trước đi!” Hạ Thiên Cơ biết, nếu hắn dung túng Miki, như vậy chuyện Ông Giai Vi có thể điên lên mà đánh Miki là có khả năng, mà giờ phút này, hắn cảm thấy hắn cũng cần phải cùng người đàn bà này nói chuyện thật rõ ràng.

+ “Em chờ anh gọi em, đừng làm cho người ta chờ lâu quá, em sẽ không chịu nổi đâu.” . cô ta để lộ khuôn ngực trắng nõn đầy đà, hướng tới môi hắn, hôn cái hôn thật vang dội.

+ “Đồ con điểm!” Ông Giai Vi tức giận đến độ cả người phát run, theo hàm răng mà hung hăng phun ra ba chữ này.

+ “Oa, chị tức giận bộ dạng thật là khó coi, nếp nhăn vì thế mà liền có, như vậy nhanh chóng mà biến thành lão bà nha!” Miki đi đến trước mặt Ông Giai Vi mà nói, không quên mang theo khuôn mặt tươi cười châm chọc.

+ “Mày. Mày.” Ông Giai Vi lần đầu tiên bị người khác châm chọc như vậy, tức giận đến nhất thời không biết phải làm thế nào, từ trước tới giờ cả chưa hề gặp qua một người không biết xấu hổ như thế, chính là chưa từng thấy nên không biết phải đối mặt thế nào.

+ “Nói đi, cô tìm đến tôi có chuyện gì?” Hạ Thiên Cơ sợ hai người khai chiến, đem Miki đẩy ra ngoài cửa, xoay người lạnh lùng hỏi.

+ “Thiên Cơ, trước kia anh không như thế? Không phải thực tình anh rất thích khoái cảm mà em mang đến cho anh sao?” Ông Giai Vi mang theo ủy khuất, hờn giận nói.

+ “Ông đại tiểu thư, tôi có thể cho cô vui sướng, chính là cô không tất yếu phải chạy đến nhà một người đàn ông độc thân, hơn nữa không chào hỏi, chẳng lẽ cô là ngày đầu tiên nhận thức Hạ Thiên Cơ tôi sao?” Cô ta thật sự không biết hay giả vờ không biết, hắn, Hạ Thiên Cơ bên người không thể chỉ có một người đàn bà, đào hoa vốn là thiên tính của hắn, không có người đàn bà nào có thể quản được hắn.

+ “Sao anh có thể quá đáng như vậy, chính anh cũng thấy được, anh ở trên giường cùng cái con Miki gì đó làm chuyện kia, em đã đến, mà anh vẫn có thể làm chuyện kia trước mặt em?”

+ “Vậy cô nghĩ muốn tôi phải như thế nào? Đàn ông ngay tại thời điểm máu chót không thể xuống, nếu không rất dễ bị liệt dương a.” .”

+ “Anh nói như vậy thì tất cả hết thảy đều là sai lầm của tôi rồi.”

+ Ông Giai Vi cảm thấy được chính mình bại trận dưới tay người đàn ông này, vì cái gì mà đến đây, ả cư nhiên còn muốn đứng ở trước mặt hắn; đàn ông trước kia đều là vây lấy ả, ả muốn có trăng sẽ được trăng, muốn sao sẽ có sao, cho tới bây giờ đều là ả đuổi đàn ông đi, thế mà bây giờ đụng phải Hạ Thiên Cơ, hết thảy đều thay đổi.

+ Hạ Thiên Cơ sau khi nghe được, suy nghĩ, nghĩ sau này vẫn nên để ý một chút.

“Giai Vi, tôi nghĩ chúng ta cần có một lần nói chuyện thẳng thắn với nhau!” Hạ Thiên Cơ nằm ở một bên sofa, nhếch chân lên bắt chéo.

+ “Tốt, em cũng có chuyện quan trọng muốn nói với anh” . Ông Giai Vi đi đến bên người hắn, ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười ngọt ngào, sự tình kia ả tạm thời để ở trong lòng, còn cái con Miki gì kia ả nhất định sẽ làm cho nó phải chịu chút đau khổ.

+ Ông Giai Vi kỳ thật để ý cũng không phải Hạ Thiên Cơ chơi đùa đàn bà khác, cái làm cho ả để ý chính là khi ả vội vàng đuổi tới thì hắn lại không khống chế được, tuy rằng ả lấy tình dục làm thể mạnh, nhưng ả biết rõ Hạ Thiên Cơ vốn không thiếu đàn bà đảo quanh, cho nên phải từ từ từng bước mới khống chế được hắn, mà tất cả mọi lỗi lầm ả lại đổ hết lên đầu những người đàn bà nằm dưới thân hắn.

+ “Được, em nói trước đi!” Hạ Thiên Cơ miễn cưỡng mà trả lời, thân thể Ông Giai Vi quả thật có chút mê người, nhưng hắn cũng không thể bởi vì một

cây mà buông tha cho cả rừng rậm

+ “Thiên Cơ, em biết em có thời điểm tùy hứng thiếu suy nghĩ, nhưng là bởi vì em thật sự yêu anh!” Ắ tựa đầu, gối lên bờ vai của hắn, nhẹ giọng mà nói.

+ Thân thể Hạ Thiên Cơ đột nhiên cứng ngắc, ả đột ngột thổ lộ làm cho hắn có chút trở tay không kịp, tất cả mọi người đều là vì phong tình mà nhập cuộc chơi, Ưông Giai Vi hẳn phải hiểu rõ, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa mà thôi.

+ “Chúng ta kết hôn đi!” Còn chưa chờ Hạ Thiên Cơ đáp lời, Ưông Giai Vi đem một câu hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ nói tới mà nói ra. Ân tình lưu luyến trong đáy mắt phát ra bốn phía, tràn ngập chờ mong cùng tình cảm mãnh liệt.

+ Hạ Thiên Cơ nhìn ả ta, có chút không thể tin, miệng của ả cũng có ngày nói ra những lời này sao.

+ Nhìn thấy hắn kinh ngạc chưa lấy lại tinh thần, Ưông Giai Vi “xì” một tiếng liền bật cười; “Thiên Cơ, anh đang choáng váng phải không?” một lần nữa ả vuốt ve cánh tay hắn, tựa đầu trên vai hắn.

+ Tuy bên người Hạ Thiên Cơ, đàn bà nhiều không ngừng, nhưng Ưông Giai Vi rất tin, một đồng đàn bà đó thì người làm hắn yêu chỉ có ả, bởi vì ả là người ở bên hắn lâu nhất, cũng là người đàn bà hắn tôn tâm tư theo đuổi nhất, mà ả từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới, Hạ Thiên Cơ kết giao với đàn bà chính là hắn gặp dịp thì chơi, coi như công cụ phát tiết.

+ Hạ Thiên Cơ đưa tay đem Ưông Giai Vi đang tựa trên vai mình mà nhẹ nhàng lôi đến: “Ưông Giai Vi, em suy nghĩ quá nhiều rồi, anh tới bây giờ chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn.”

+ Một câu này như một trận thiên lôi đánh ở trên người ả: “Nhưng em muốn kết hôn!” Lúc ả nói lời này, ngữ khí đều trở nên dồn dập.

+ “Ưông đại tiểu thư nếu muốn kết hôn, có thể chọn trong một đám người.” Trong lời nói của hắn mang theo sự khinh bỉ, bộ dáng như sự việc không liên quan đến hắn, thậm chí một chút thương tâm, khổ sở đều không có biểu hiện gì để có thể lộ ra ngoài.

+ “Nhưng em chỉ muốn cùng anh kết hôn!” Ưông Giai Vi chấp nhất không thôi, ả không nghĩ Hạ Thiên Cơ lại có thể nhanh chóng cự tuyệt như thế, giờ phút này trong tư tưởng của ả nhất định phải gả cho Hạ Thiên Cơ.

+ “Nhưng là tôi chưa nghĩ đến sẽ kết hôn với em, với tất cả đàn bà tôi chỉ là chơi đùa mà thôi, chẳng quan cô là người mà có thời gian lâu hơn mà thôi; cho dù cô kết hôn, nếu ngày sau còn tưởng niệm cơ thể của tôi, chúng ta còn có thể tiếp tục ML (Make love) Hân phóng đảng tự do, đối với kết hôn tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, đàn bà muốn gả cho Hạ Thiên Cơ hẳn còn nhiều lắm, hắn cũng không phải là Hạ Thiên Triệu, gặp một người lấy một người, đàn bà vui chơi là tốt rồi, không nhất thiết phải lấy về nhà.

+ Ánh mắt ở dưới lông mi của Ưông Giai Vi lờ lờ tỏa sáng, giống như bụi gai tưng ở giữa một đồng lửa, giống như muốn đem lời nói của Hạ Thiên Cơ thành mồi lửa thiêu rụi tất cả.

+ “Hạ Thiên Cơ, anh đừng được một tác lại muốn tiến một thước, Ưông Giai Vi tôi chẳng lẽ không xứng với anh như vậy?” lời nói của hắn làm cho ả không dám tin tưởng chính mình, chẳng lẽ ả không đủ xinh đẹp? Không đủ gọi cảm? Không đủ quyến rũ hay là không đủ gọi tình?

+ “Lí lẽ này ở đâu ra?” Hắn nâng cằm của ả lên, khuôn miệng lộ ra đường cong duyên dáng: “Tôi cùng đàn bà làm chuyện kia, tôi cũng không nghĩ tới muốn kết hôn, tôi nghĩ là cô biết.”

+ Nếu không phải bởi vì Ưông Giai Trừng bức bách, ả thế nào cũng không nghĩ đến đột nhiên bức Hạ Thiên Cơ kết hôn đâu, cũng bởi vì bức hôn như thế này, ý thức của ả mới khắc sâu được rằng người đàn ông này hoàn toàn là không có đem ả đặt ở trong lòng.

+ Trong lòng ả dâng lên một trận ủy khuất, nhin không được mà khóc lớn, tựa như mới trước đây, chỉ cần ả muốn thứ gì đó, mẹ không có mua cho ả, chỉ cần khóc và khóc, tính tình cáu bẳn thì ngay lập tức liền có.

+ Oa. a. oa. Nước mắt như một dòng hồng thủy, hùng dũng mà tràn ra.

+ Điều Hạ Thiên Cơ thấy phiền nhất chính là đàn khóc.

+ “Ưông Giai Vi, nếu cô còn dám khóc ra một tiếng, tôi lập tức đem cô từ nơi này đá văng ra”. Nói đến chỗ này, hắn lạnh mắt ; ánh mắt mơ hồ toát lãnh huyết.

+ Vô quyết dày có móng tay nhọn, Hạ Thiên Cơ vừa nói ra lời, ả lập tức ngừng khóc.

+ Nhưng lại rất nhanh thấy biểu tình giận dữ của hắn chậm rãi biến mất, ả không chút do dự bỏ nhào vào trong ngực hắn, bàn tay bé nhỏ đánh lên người hắn: “Hạ Thiên Cơ, anh hung dữ với em? Anh vì cái gì mà dám đánh em? Anh xấu lắm, xấu lắm

+ Một nửa giận, một nửa hờn, ả đối với người này là vừa yêu vừa hận vừa giận vừa thương.

+ “Chúng ta tốt đẹp gặp mặt thì cũng tốt đẹp mà chia tay đi!” Hắn vỗ vỗ bả vai của ả.

+ “Không, em không muốn! Anh đừng nghĩ nhanh như vậy liền bỏ em, em không chịu. em không bỏ. em không bỏ.” Ắ tính tình tiểu thư mà không hề nhẽo, gắt gao ôm chặt, sống chết không buông.

+ Hạ Thiên Cơ nghiêm mặt, không nói thêm nữa.

+ “Em không kết hôn, còn không được sao? Em không muốn chia tay, chờ khi anh nghĩ muốn kết hôn mới kết hôn, dù sao em cũng sẽ không chia tay.” trong lòng Ưông Giai Vi hiểu rõ, ả phải chậm rãi mà thu phục Hạ Thiên Cơ, về nhà phải nhờ mẹ dạy để còn áp dụng hành động.

+ Thân thể của ả như bông vải mềm mại, dán trên người hắn mà làm nũng.

+ “Tôi có rất nhiều đàn bà, tôi vĩnh viễn cũng không thể chỉ vì một người mà an phận rửa tay gác kiếm.” Ý đồ của hắn là làm cho ả hết hy vọng.

+ Ưông Giai Vi liền nghĩ, trong đầu hiểu rõ nhiều điều. ả nâng đôi mắt đẹp, nị thân như đã hiểu: “Em hiểu rõ rồi, em về sau sẽ mặc anh, chúng ta chính là chơi đùa, chính anh cũng đã nói, chúng ta rất ấn ý với nhau, vì cái gì không thể bảo trì quan hệ như vậy?”

+ Cô biết hắn thích nhất là đàn bà rên rỉ dưới thân hắn.

+ ả quyến rũ hắn, ôn nhu dịu dàng hôn lên bờ môi của hắn, đầu lưỡi ở trong khoang miệng hắn mà qua lại trắng trọc, thân thể mềm mại đối tư thế, ngồi lên trên hắn . . .

+ Trong phòng bắt đầu trình diễn một cảnh đông cung đồ . . .

Biệt thự Ưông gia

+ “Nhị tiểu thư xin chào.”

+ “Nhị tiểu thư xin chào.”

+ Nhóm người hầu đều nhiệt tình mà tôn trọng chào hỏi Ưông Giai Trùng, đứng ở một bên, sắc mặt Ưông Giai Vi rất nhanh tái mét.

+ “A Mai, ai cho phép các người kêu tiện tì này là nhị tiểu thư?” ả vành mặt hất hàm sai khiến mà chất vấn.

+ “Thưa Đại tiểu thư, đây là lão gia nói, từ nay về sau nếu thấy nhị tiểu thư đều phải xưng cô ấy như vậy, còn có nhị phu nhân, nếu ai dám không lễ phép, liền quay trở về quê nhà đi.” Thân thể A Mai run rẩy, chỉ sợ giờ phút này, Đại tiểu thư gây chiến, hai bên đều xúc phạm nhau, nặng thì có khi túm tóc giật tai.

+ “Cha thật là vô dụng, cút!”

+ A Mai thấy Ưông Giai Vi không xử phạt mình về thể xác, mừng rỡ như điên mà trả lời: “Vâng, đại tiểu thư”

+ Ưông Giai Trùng chính là khẽ cười, mặc quần áo đẹp cùng trang sức, cô càng thêm kiều diễm xinh đẹp, cái loại chuyển động trong mắt Ưông Giai Vi chính là chỉ hận không thể một phát giết cô.

+ “Chị cả, xin chào. !” cô làm bộ như không có việc gì theo sát ả mà chào hỏi.

+ “Mày đừng đắc ý quá sớm, cẩn thận ngày nào đó từ phía trên rơi xuống đến thịt nát xương tan!” ả cắn răng, đôi mắt đẹp giận dữ, oán hận mà nói.

+ “Em sắp đến Hạ gia dùng bữa tối, bác Hạ còn đang chờ em, trở về sẽ cùng chị nói chuyện phiếm” Sắc mặt cô như hoa xuân, quay đầu lại cười, làm cho Ưông Giai Vi càng nổi ra cơn giận dữ.

+ Lại nhìn thấy bóng dáng cô lay động như đóa hải đường, mái tóc buông hồ như những làn sóng.

+ Lái xe khom lưng, thay nó mở cửa xe, hết thấy đối đãi đều thay đổi khi ả ra khỏi nhà, điều này làm cho ả không thể chịu đựng được, cơn tiện tì kia lại có thể ngang hàng với chính mình.

+ “Ưông Giai Trùng, đồ tiện nhân. Tao nhất định sẽ giết chết mày!” Nội tâm bên trong ả hò hét, hai tay nắm chặt.

+ “Giai Vi.” Ưông phu nhân khẽ lay vai ả

+ “Mẹ”. ả giống như bắt được một cái phao cứu sinh: “Nói cho con biết, con phải làm như thế nào mới có thể đánh tiện nhân đó quay về nguyên hình? Con chán ghét nhìn nó ở trước mặt con giả dạng làm một danh媛 tiểu thư, con càng chán ghét nó đến Hạ gia.”

+ “Mẹ cũng như thế thôi!” trên mặt Ưông thái thái cũng không thấy có được bao nhiêu vui sướng, phải biết rằng, bà phải nhìn Ngô Tĩnh đang ở trên cao chót vót như hiện giờ, không khác nào ở trái tim của bà bị dao khứa một nhát.

+ “Chúng ta phải làm sao bây giờ?” ánh mắt ả cầu cứu nhìn Ưông phu nhân, ả tin mẹ có thể cho ả một chủ ý tốt, tựa như trước đây, ả không biết phải làm thế nào, mẹ luôn cho ả một phương án giải quyết đắt giá.

+ “Miễn là Ưông Giai Trùng đó không có được Hạ Thiên Triệu, hai người đó có thể không đánh mà quay về nguyên hình, thậm chí còn thảm hại hơn.” Bà có thể tưởng tượng đến Ưông Vạn Thiên nếu biết Ưông Giai Trùng căn bản không có cửa tiến vào Hạ gia, ông ta có thể đem tất cả trừng phạt trút cả

lên người Ưông Giai Trùng, thậm chí là ném khi Ưông gia, ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép có người lừa gạt mình.

+ “Con phải ngăn cản thế nào?”

+ “Chỉ cần con gả vào Hạ gia là được!” Ưông phu nhân nhìn con gái, không nhanh không chậm mà nói.

+ “Ôi, không, mẹ!” ả cự tuyệt nói, bởi vì chiêu này ả đã từng thử qua, mặc kệ có dùng thế nào, loại đàn ông như Hạ Thiên Cơ căn bản là không đáng tin cậy.

+ “Không phải con đang kết giao cùng nhị thiếu gia của Hạ sao? Con phải nắm chắc cơ hội mà tiến nhập Hạ gia, từ giữa thâm ngòi quan hệ của Ưông Giai Trùng và Hạ gia!” sắc mặt Ưông phu nhân nghiêm túc nói, chân thành dạy con gái.

+ “Lại nữa rồi!” Ưông Giai Vi vô cùng đau đầu mà hò hét, vẻ mặt cũng chậm chạp héo rû: “Mẹ, Hạ Thiên Cơ căn bản không nghĩ đến việc kết hôn, con đã thử qua, hẳn không muốn lấy con”

+ Đối với mẹ con cô mà nói, đây là một loại đã kích trầm trọng, mà nhìn hai mẹ con Ngô Tĩnh, nhất định phải chặt đứt quan hệ của Ưông Giai Trùng và Hạ gia.

+ “Hạ Thiên Cơ không muốn kết hôn?” Con gái của mình so với người khác không thua kém gì, vì sao hẳn lại không có hứng thú?

+ “Đúng vậy, con đã hỏi qua, chính là ngày hôm qua, là hẳn xác minh nói, chỉ nghĩ chơi đùa với con mà thôi.” Ngữ khí của ả đầy ngập một mảnh bi thương, vẻ mặt này của ả rất ít khi biểu lộ, thường ở trên mặt chính là vênh vao cùng mãnh liệt, còn có gọi cảm khiêu tình.

+ “Nếu không thể đồng ý, vậy thì bức hôn.” Trên mặt Ưông phu nhân lộ ra một cỗ cương quyết đầy rẫy mưu toan.

+ “Bức hôn? Bức hôn như thế nào? Vạn nhất dồn hẳn vào đường cùng, ngay cả chơi đùa cũng không nguyện ý cùng với con, vậy phải làm sao?” Ưông Giai Vi lo lắng hỏi.

+ “Giai Vi, một trong những phương pháp đàn bà thành công bức hôn chính là có thai!”

+ “Mang thai đứa nhỏ của Hạ Thiên Cơ?” Ưông Giai Vi mở to hai mắt, không dám tin, ả mới hai mươi tuổi, ả còn chơi chưa đủ, ả không nghĩ đến phía sau có đứa nhỏ.

+ “Đúng vậy, con phải hoài thai cốt nhục của Hạ gia, sau đó bức hôn, nhờ đứa nhỏ mà ở ghế trên, hơn nữa còn có thực lực của Ưông gia chúng ta, Hạ gia sẽ không có lí nào không cho con vào nhà!” Ưông phu nhân tràn đầy tự tin mà nói.

+ Vấn đề làm cho Ưông Giai Vi đau đầu chính là, Hạ Thiên Cơ từ trước tới giờ đều rất cẩn thận, cùng đàn bà quan hệ nhất định sẽ mang theo thứ kia, cho dù ngẫu nhiên một lần không mang, về sau cũng sẽ cho ả uống thuốc tránh thai.

+ “Mẹ, Hạ Thiên Cơ thật ra rất cẩn thận, mỗi lần cùng con phát sinh chuyện đó đều dùng biện pháp an toàn.” ả có chút chán nản mà trả lời Ưông phu nhân.

+ “Cơ hội đều là do chính mình tranh thủ, chính mình nhìn đi, gia nhập Hạ gia thì cả đời này con cũng không khổ, tuy rằng Hạ Thiên Cơ không phải con cả, nhưng Hạ Thiên Triệu hoàn toàn là không thể làm chồng, hẳn cưới tám vợ, không vợ nào vượt qua 3 tháng, gả cho loại đàn ông đó còn không bằng gả cho Hạ Thiên Cơ.”

+ Lui một vạn bước mà nghĩ, cho dù Ưông Giai Trùng gả cho Hạ Thiên Triệu, hôn nhân cũng chỉ có ba tháng là sẽ li dị, lúc đấy chỉ có thể quay về Ưông gia, mà nếu Ưông Giai Vi gả cho Hạ Thiên Cơ thì sẽ trở thành nhị thiếu phu nhân của Hạ gia, đến lúc đó, muốn trừng phạt hai mẹ con Ngô Tĩnh dễ như trở bàn tay.

+ “Vậy được, con nghe lời mẹ.” Ưông Giai Vi quả quyết trả lời.

+ “Mẹ sẽ dạy con mấy chiêu!” Nói xong, bà dán vào tai Ưông Giai Vi mà nhỏ giọng dặn dò, chỉ thấy Ưông Giai Vi sắc mặt một trận kinh hãi đặc ý dạt dào.

+
.....

+ Sau khi ra lệnh cho lái xe chờ ở cửa sau, Ưông Giai Trùng tự mình nghênh ngang mà đi vào biệt thự Hạ gia

+ “Ưông tiểu thư, xin chào!”

+ “Ưông tiểu thư, xin chào!”

+ Từ lần trước Hạ phu nhân nói danh phận của cô, người hầu đối với cô đi vào Hạ gia đều có phần lễ phép thêm.

+ “Ưông tiểu thư, cô đã tới rồi, phu nhân hiện tại đang ở hoa viên ngắm hoa, tôi ra thông báo cho phu nhân biết!” Một người hầu nói.

+ “Vũ Tàn, không cần.” Cô mỉm cười mà nói với người hầu, thân thiết đề bạt ý của mình: “Chính tôi đi tìm bác gái là tốt rồi, đúng lúc tôi cũng muốn ra hoa viên đi dạo”

+ Vũ Tàn gật đầu mà nói: “Ông tiểu thư thật tốt quá, phu nhân quả nhiên không chọn sai người!”

+ So với nhị phu nhân hạ gia, thái độ của Ông Giai Trùng rất là thân thiết, cô vẫn thường biết, ở Hạ gia, Hạ phu nhân đối đãi người hầu đều là khéo léo, mà cô muốn giành lấy sự tín nhiệm của Hạ phu nhân, như vậy cũng phải là giống với cách Hạ phu nhân xử sự

+ Tại một góc hoa viên đang lặng lẽ trình diễn một màn

Vườn hoa Hạ gia tụ tập bao nhiêu loài bướm, nơi nơi đều tràn ngập hương thơm bao phủ.

+ Chỉ một mình đến hoa viên, Ông Giai Trùng cũng có chút lạc đường, tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Hạ phu nhân đâu. Vì thế, cô buông ý định tìm kiếm của chính mình, bắt đầu chậm rãi mà trở về.

+ “Ngài Châu Bích, rốt cuộc cô muốn đùa cái gì?”

+ Đột nhiên, có một âm thanh vọng đến bên tai Ông Giai Trùng, cô vừa nghe liền biết người nói chuyện là Hạ phu nhân, cô vội trộm đứng ở một ngách nhỏ nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt Hạ phu nhân giận dữ, mà đứng ở đối diện với bà ta chính là nhị phu nhân Hạ gia: Ngài Châu Bích vẻ mặt đầy đắc ý.

+ “Hai người kia đang nói gì vậy? Vì sao sắc mặt Hạ phu nhân lại khó coi thế kia?” Lòng hiếu kỳ quá phá, cô lựa chọn nghe lén, ở sâu bên trong nội tâm của cô, cô càng khát vọng biết được một ít tin tức có lợi cho chính mình, bởi vì muốn gả nhập Hạ gia, sống cuộc sống Hạ gia, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mà cô hiện tại đang ở một vị trí tiến thoái lưỡng nan, ngoại trừ gả nhập Hạ gia, không còn lựa chọn nào khác.

+ “Đại tỷ cần gì phải tức giận như vậy, muội muội không có chọc giận tí nha!” Ngài Châu Bích đưa bốn giờ tay bắt lấy hạt trân châu, khe khẽ mà cười.

+ “Cô dẫn ta cùng lão gia đi gặp cái gì gọi là đại sư, căn bản là cô nói dối, người đó do cô thuê đóng tạm mà thôi!” Hạ phu nhân tức giận mà lớn tiếng.

+ “Bà theo dõi tôi!” Vẻ mặt Ngài Châu Bích biến đổi, bắt đầu hướng về phía Hạ phu nhân mà giận dữ.

+ “Ta chỉ là muốn cô xác nhận động cơ mà cô làm ra nhiều trò như vậy, đừng cho là ta không biết cô đang suy nghĩ cái gì?” Hạ phu nhân đối với chuyện ngọc bội, trong lòng sáng tỏ, không biết Ngài Châu Bích xướng ra là rốt cuộc có mục đích gì.

+ “Hừ, tôi suy nghĩ cái gì? Bà vẫn muốn biết?” Ngài Châu Bích trơ trẽn mà cười lạnh.

+ “Chỉ cần tôi đem chuyện này đến tố giác với lão gia, tôi dám cam đoan, ông ấy nhất định đem cô đuổi ra khỏi Hạ gia, đến lúc đó không ai cứu được cô đâu!” Bà lạnh giọng đe dọa, chuyện ngọc bội vốn dĩ là chuyện nhỏ, nhưng nếu để Hạ Trầm Băng biết chuyện này vốn là bà ta bày ra, hơn nữa cảm ngọc bội Hạ gia truyền lại như đi diễn trò, việc lớn như vậy, lại còn làm Hạ Trầm Băng mất một đứa con.

+ “Tốt, bà đi tố giác đi, tôi đây liền đem mọi chuyện đại náo xem lúc đó ai là người bị hại!” Ngài Châu Bích đề cao thanh âm lên rất nhiều, tuyệt không sợ hãi, bởi vì bà ta biết rõ, khối ngọc bội kia khẳng định có liên hệ rất lớn với Hạ phu nhân.

+ “Lời cô nói là có ý tứ gì? Lừa lão gia cũng không phải ta, ta chỉ là tin theo lời cô, lão gia đối với tôi xử phạt lớn nhất vẫn chỉ là vài câu trách cứ, chứ với cô thì tội nặng khác hẳn.”

+ “Đương Tinh, bà cho là tôi thật sự ngu ngốc như vậy sao?” Bà ta cười lạnh.

+ “Cô muốn nói cái gì? Không phải bí hiểm với tôi như vậy!” Hạ phu nhân có chút khản trương, nhìn ánh mắt Ngài Châu Bích đều toát lên vẻ đắc ý mà không chút sợ hãi.

+ Ở một bên nghe lén Ông Giai Trùng cũng khản trương mà ngừng thở, xem ra kế tiếp sẽ có điểm trọng yếu bị vạch trần.

+ “Chính mình làm chuyện gì chẳng lẽ bà còn không biết sao?” Ngài Châu Bích hỏi lại Hạ phu nhân.

+ “Tôi chưa bao giờ làm trái với lương tâm, cô cũng không cần phải tìm điểm yếu của tôi là gì”. Ngôn từ của Hạ phu nhân chính nhân quân tử đáp lại, vẻ mặt cao quý đoan trang.

+ “Phải không? Nếu thật bà không làm gì trái với lương tâm, vì cái gì đối với ngọc bội lại khản trương như thế?”

+ “Tôi khản trương đối với ngọc bội là bởi vì lão gia, cũng vì cái nhà này!” Lời dù nói như vậy, nhưng biểu tình của bà đã bắt đầu có chuyển biến.

+ “Nếu đúng như lời bà nói, vậy bà vì cái gì mà cướp ngọc bội từ trên người đứa con gái quái dị kia, hơn nữa còn ném vào cống thoát nước.” Ngài Châu Bích gắt gao mà nhìn chăm chăm vào mặt Hạ phu nhân, bà nhất định phải tìm được sơ hở trên khuôn mặt kia.

+ Nghe được lời của bà ta, mặt Hạ phu nhân nhất thời một mảng xanh ngắt, đôi môi run run mà nói: “Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?”

+ “Nếu đại ti không hiểu, vậy tôi đành nói rõ. được rồi, tôi sợ dĩ muốn thay Băng Băng cầu ngọc bội chính bởi vì tôi nhặt được ngọc bội từ dưới cống thoát nước lên, là một ngọc bội có chữ An bên trong.”

+ Lời này vừa nói ra, Hạ phu nhân rốt cuộc không kìm được cảm xúc kích động, đứng lên: “Cô theo dõi tôi?”

+ “Tôi vì cái gì không thể theo dõi? Cái này gọi là không làm điều xấu, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, xem ra ti ti cũng không thật là tốt đẹp.” ý cười trên mặt Ngải Châu Bích sáng lạn như một cây hoa tường vi.

+ “Khối ngọc bội kia ở đâu? Cô để nó ở đâu?” Bà lớn tiếng mà chất vấn.

+ “Đại tỷ, tức giận dễ già đi, làm gì phải lo lắng như vậy?” Ngải Châu Bích cười ha ha, nhiều năm như vậy, trước mặt Hạ phu nhân bà chưa bao giờ thắng, chưa bao giờ thấy bà ta xấu mặt trước mặt mọi người, mà hiện tại, xem ra, bà ta đang ở tột cùng nỗi sợ hãi.

+ “Nói đi, cô rốt cuộc muốn cái gì?” Hạ phu nhân rất nhanh liền tỉnh táo lại. “Đại tỷ, thật sự là người rất thông minh, trách không được lão gia vẫn yêu thương ti như vậy!” Bà có chút chua chát mà nói.

+ “Nếu cô nghĩ muốn trước mặt lão gia nói cái gì, cô có thể trực tiếp đem ngọc bội giao cho lão gia, nhưng là, tôi khẳng định, cô lại muốn cái gì đó từ tôi.” Hạ phu nhân lạnh lùng lên tiếng.

+ “Đúng vậy, tôi có có hai điều kiện, nếu bà có thể đáp ứng tôi, tôi sẽ đem ngọc bội trả lại cho bà, nếu bà không đáp ứng được, tôi đem ngọc bội đưa cho lão gia, tuy rằng tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi tin tưởng lão gia nhất định biết, bằng không ông ta sẽ không khác thường mà muốn biết đại sự cùng chủ nhân khối ngọc bội kia” Bà mở miệng đem vấn đề nói thẳng.

+ “Nói!” Hạ phu nhân cắn chặt hàm răng, lãnh hận theo miệng thốt ra ngoài một chữ, loại cảm giác bị người khác uy hiếp này làm cho bà cực kì khó chịu cùng có cảm giác không an toàn.

+ “Thứ nhất, tôi muốn con trai bà rời khỏi tam hội, lập hội trưởng tam hội mới là Hạ Thiên Cơ”. Tưởng tượng đến tương lai con trai của mình là lão Đại mà mỗi người trong thành phố F này vừa tôn trọng vừa sợ hãi, trên mặt bà có một cảm giác vui mừng cùng đặc ý.

+ “Điều thứ hai là cái gì?”

+ “Thứ hai, tôi phải biết rằng vì cái gì mà lão gia quan tâm tới khối ngọc bội? Còn có, vì sao ngọc bội lại trên người đứa con gái quái dị kia, bà nhất định là biết?” Chỉ biết chân tướng, bà về sau này mới có thể càng làm cản trước mặt Hạ phu nhân, thậm chí là làm cản cả Hạ gia.

+ “Ngải Châu Bích, cô không cần được một tác lại muốn tiến một thước.” Hạ phu nhân nuốt hận mà nhìn ánh mắt tràn đầy tham lam của Ngải Châu Bích.

+ “Bà có thể lựa chọn không đáp ứng, như vậy giao dịch này tôi có thể cùng lão gia đàm phán, Ngải Châu Bích tôi chính là không sợ cá chết lưới rách.” Ngải Châu Bích biết rằng nếu cơ hội đến, bà tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

+ “Cô.” Hạ phu nhân hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh mà nói tiếp: “Tôi có thể đáp ứng cô điều kiện thứ nhất, về phần điều kiện thứ hai, tôi sẽ không nói cho cô biết, bởi vì không có ý nghĩa đối với cô”

+ “Nếu như vậy, tôi đành phải đi tìm lão gia!” Nói xong, Ngải Châu Bích xoay quay định rời đi

+ “Đứng lại!”

+ Hạ phu nhân lớn tiếng mà quát, cản lại bước chân của Ngải Châu Bích.

Ngải Châu Bích trong lòng tràn đầy đắc ý mà cười: “Duong Tinh, bà chờ chết đi, xem tôi trừng trị bà như thế nào, xem tôi đuổi bà ra khỏi Hạ gia như thế nào”

+ “Ngải Châu Bích, tôi không sợ nói cho cô, nếu cô đi tìm lão gia quả thật sẽ chỉ còn một loại kết quả.” “Tôi không tin tưởng lời nói của bà.” Thế nhưng, trên thực tế, Ngải Châu Bích cũng có chút biết, bởi vậy bà dừng bước chân lại.

+ “Khối ngọc đích thị là của lão gia, sự tình cũng có chút quan hệ với lão gia, lão gia sở dĩ khẩn trương như vậy là vì có một ít bí mật với lão phu nhân cùng khối ngọc này, còn lại tôi cũng không biết. Cô đem khối ngọc bội này giao ra, nhiều nhất chính là lão gia không quan tâm tới tôi nữa, tạm thời cô được sủng ái, nhưng nếu nói đến đưa con cô lên làm bang trưởng ba bang hội, cô liền mơ tưởng đi!” Hạ phu nhân thông minh mà đem sự tình che giấu đi mà nói.

+ “Sự tình sẽ không đơn giản giống như bà nói, nếu thật sự là như vậy, vì cái gì khối ngọc bội này lại ở trên người đứa con gái quái dị kia? Chuyện này bà giải thích thế nào?” Ngải Châu Bích chất vấn, nhưng thực ra chuyện này bà không có để trong lòng.

+ “Tôi cũng không biết, tôi chỉ không nghĩ sẽ gọi cho lão gia chuyện cũ làm ông ấy thương tâm mà thôi, tôi đã lựa chọn giấu diếm đi, mà cô còn đi bêu ra, nếu cô muốn biết chân tướng, vậy cô đến hỏi lão gia, tôi chỉ dám khẳng định con trai của cô cả đời này đều không được làm bang chủ ba bang hội” Hạ phu cũng không nói ra sự thật.

+ Ngải Châu Bích đứng tại chỗ, không thể không tự hỏi một lần nữa, vạn nhất sự thật đúng như lời Duong Tinh nói, như vậy bà chỉ là tạm thời được Hạ Trảm Bằng sủng ái, nhưng việc sủng ái này so với việc con trai được lên vị trí bang chủ ba bang hội, thì không đáng kể, mà tạm thời bà cũng chỉ có thể lựa chọn duy nhất là tin tưởng bà ta, mà Duong Tinh cũng không phải dễ đối phó như bà tưởng.

+ Ngải Châu Bích cắn cắn môi nói: “Đương Tinh, bà điên rồi”

+ “So với cô, tôi còn kém nhiều lắm!” Trong lời nói hung hăng của Hạ phu nhân vẫn không quên ý ca ngợi mỉa mai

+ “Tôi muốn đưa con tôi mau chóng lên làm bang chủ ba bang hội!”

+ “Có thể để con trai cô lên làm bang chủ ba bang hội, ngọc bội kia cô phải trả cho tôi, nếu không tôi có thể đưa con cô lên thì cũng có thể đim con cô xuống.”

+ Trong lòng Ngải Châu Bích một trận lạnh lẽo, giờ phút này bà mới hoàn toàn phát hiện con người của Hạ phu nhân đoan trang cao quý, trước đây bà thực ra chỉ là nhận thức được một ít mà thôi.

+ Hai thân ảnh sau khi chấm dứt câu chuyện cũng chậm chậm mà biến mất ở hoa viên.

+ —

+ Ưông Giai Trùng ở chỗ cũ lặp lại đoạn đối thoại kia, cái cô gái quái dị trong miệng Ngải Châu Bích chính là Hàn Nhất Nhất, mà cô từ nhỏ ở cùng một chỗ với Hàn Nhất Nhất, kì thực cũng từng gặp qua khối ngọc bội kia.

+ Phải biết rằng ngọc bội kia cùng Hàn Nhất Nhất chắc chắn có quan hệ, nhất định phải hành động với Hàn Nhất Nhất trước, mà coi quan hệ của cô và Hàn Nhất Nhất, nếu cô biết được quan hệ trong đó như thế nào thì Hạ phu nhân sẽ càng thương yêu cô hơn, vậy thì đem cô gả cho Hạ Thiên Triệu là tình thế bất buộc.

+ Nghĩ đến đây, mặt cô tươi như hoa đào mà cười đến sáng lạn.

+ —

+ “Đại mỹ nhân, cười đến cũng thật xinh đẹp, nghĩ chuyện gì mà lại vui vẻ đến thế?” Một người đàn ông không hề kiêng kị mà đưa tay đặt bên hông Ưông Giai Trùng .

+ (edit: Nghe giọng nói đã biết là ai chưa? Lạy trời không có H, tổn hại thanh danh em

+ Beta: ha ha . . .)

+ “A. Anh muốn gì? Đột nhiên bị đùa giỡn, cô sợ tới mức kêu to lên”

+ “Khán trương như vậy làm gì? Anh sẽ không thương tổn em!” Hạ Thiên Cơ nguyên bản là tới tìm Ngải Châu Bích, không tìm được mẹ, lại không nghĩ rằng ngoài ý muốn ở chỗ này nhìn thấy Ưông Giai Trùng, làm hắn thật muốn có yến tiệc nha.

+ “Anh buông tay ra!” Cô dùng hết sức muốn gỡ bỏ bàn tay to lớn trên lưng mình.

+ “Thất lưng của em thật nhỏ, thật dễ nắm bắt” Hắn cười đến vô lại, lại trơ tráo nói.

+ “Lưu manh, nếu không buông tay, tôi sẽ lớn tiếng hét đấy.” Ưông Giai Trùng tức giận tới đỏ mặt.

+ “Em kêu đi, kêu đi, bốn thiếu gia càng thích, đến lúc đó mọi người đều nói, cô là một chân theo tôi, đến lúc đó cô trở thành bà chủ nhỏ của Hạ gia,” Hắn đùa giỡn mà nhìn khuôn mặt cô, trên mặt lúc đỏ lúc trắng như hoa đào.

+ “Anh. anh là người thế nào mà mặt dày như thế?” Cô chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ lại cực kì vô lại như vậy, Ưông Giai Trùng không thể nói gì.

+ “Thích anh như vậy sao? Đại mỹ nhân!” Một bàn tay hần mân mê cầm cô, môi đỏ mọng hé mở, thật là mê người, hận không thể hung hăng mà cắn lên, ăn luôn.

+ “Buông!”

+ “Không buông.” Hắn mãnh liệt mà đem cô xiết vào người, cô gái này thật là xinh đẹp mê người, đáng người yêu kiều, môi đỏ mọng, làm cho hắn nhìn không được mà muốn phạm tội. (cái bạn nam phụ này rảnh rồi nên lúc nào cũng thừa khí lực)

+ Xoay người lại, đem cô đặt ở bên cạnh một gốc cây đại thụ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau nói: “Nếu cô dám lên tiếng, mọi người Hạ gia sẽ đều biết Ưông Giai Trùng cô đã từng lên giường với Hạ Thiên Cơ tôi, như vậy Hạ gia sẽ tuyệt đối không để cho cô kiêu ngạo mà làm thiếu phu nhân đâu”

+ “Người bức ta?” Ưông Giai Trùng gắt gao giữ lấy cánh tay hắn đang dò xét thân thể mình.

+ “Nói thật, anh thích em, bởi vậy cho nên mới nguyện ý bức em!” (có ai muốn ném dếp vào thùng này như em không?)

+ “Anh nói như vậy, sẽ không sợ chị của tôi sau khi nghe được sẽ thương tâm sao?” Ưông Giai Trùng do dự, cô thật không ngờ Hạ Thiên Cơ sẽ nói như

vậy, đây chính là người đàn ông mà chị của cô si ngốc nghĩ muốn có, nếu có thể cướp được người đàn ông này cũng đủ để cho Uông Giai Vi bị bại.

+ “Còn hơn cả chị, anh càng mê em hơn!” (em thật sự muốn xé xác thằng này rồi đấy). Nói xong, hắn rút cuộc không ức chế được, hung hăng mà cắn lên đôi môi đỏ mọng mê người của cô, dùng sức mà mút vào, muốn hấp thụ càng nhiều hương thơm

+ Uông Giai Trùng giãy dụa, đối với Hạ Thiên Cơ cô không có hảo cảm, người đàn ông mà cô muốn gả cho chính là Hạ Thiên Triệu, mà hắn như thế nào lại mạo phạm cô, nếu cô không phản kháng, như vậy về sau sẽ càng nguy hiểm.

+ Nghĩ đến đây, cô dùng sức cắn, hung hăng cắn một cái vào đầu lưỡi của hắn. (tất cả nhà dùng một phút mặc niệm cho Uông Giai Trùng đi là vừa)

+ “A.” Quả nhiên, Hạ Thiên Cơ ngay lập tức nhả ra, lớn tiếng nhện đau mà nói: “Thật độc ác, bọn thiếu gia thích!”

+ “Tôi không thích anh!” cô lớn mật đáp lại

+ “Uông Giai Trùng, cô chờ đấy, tôi sẽ khiến cô phải thuộc về tôi!” Hạ Thiên Cơ mang theo một tia dục hoả mà nói.

+ “Anh nằm mơ.” Đang nói, cô thừa dịp hắn không để ý, dùng giày cao gót hung hăng mà đạp cho hắn một cước vào ống chân hắn, nhanh chóng chạy đi.

+ “A” Hạ Thiên Cơ nhện không được lại kêu ra một tiếng đau đớn, vuốt phía chân còn đau mà phát ra một câu thô tục.

+ “Uông Giai Trùng, tôi sẽ có được cô!” Hắn thề, chính hắn cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy cô gái này, lại có một loại dục vọng mãnh liệt muốn giữ lấy (cả nhà chơi trò đoán đề đi, liệu Uông Giai Trùng có phải là điểm dừng chân cuối cùng của bạn Hạ Thiên Cơ? Đoán đúng được quả ^^)

+ Khi hắn nghe được có khả năng cô trở thành chị dâu hắn, thế nhưng tâm tình hắn có chút tức tối, thậm chí muốn nổi giận.

+ Mà giờ phút này, Uông Giai Trùng càng cấp bách muốn biết khối ngọc bội cùng Hàn Nhất Nhất đến tột cùng là có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tàn bạo mà dịu dàng

Biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

+ Trong căn phòng khách rộng lớn, đèn pha lê dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào phát ra quang mang chói sáng, Hàn Nhất Nhất ngồi bên bàn com, một mình lặng lẽ ăn những món ăn mà A Thất chuẩn bị cho mình.

+ Trải qua lần trúng độc kia, đồ ăn của cô đều được A Thất kiểm tra nghiêm ngặt, không có vấn đề gì mới đưa đến cho cô ăn.

+ “Hàn tiểu thư, Uông tiểu thư đến thăm cô.” A Thất đứng ở một bên, nho nhã phục vụ chu đáo.

+ “Nhất Nhất!” Cô ta lộ ra một nụ cười lấy lòng.

+ “Giai Trùng!” nhìn thấy Uông Giai Trùng lại tìm đến mình, lòng của cô cũng ít nhiều được an ủi, bởi vì cô nghĩ vì Hạ Thiên Triệu mà Uông Giai Trùng sẽ không bao giờ thêm đề ý đến cô nữa.

+ “A Thất, tôi nghĩ cùng Giai Trùng nói chuyện một hồi, có thể chứ?” Ánh mắt cô trong sáng, như nước suối từng giọt thấm vào lòng hắn.

+ “Chỉ cần Hàn tiểu thư ở biệt thự, đều nghe Hàn tiểu thư phân phó.” A Thất lễ phép đi ra cửa, để cho hai cô gái không gian độc lập.

+ “Giai Trùng, mình lấy nước trái cây cho cậu.” Hàn Nhất Nhất xoay người đi đến tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một lọ nước trái cây cùng một lọ nước khoáng.

+ Hành động tự nhiên mà tùy ý, giống như nơi này chính là nhà của cô, không có gì câu lệ, một màn này lại làm cho Uông Giai Trùng ản ản khó chịu.

+ “Cảm ơn!” Cô ta tuy rằng cười, lời nói ra lại mang theo chua xót.

+ “Giai Trùng, cậu còn giận mình sao?” Hàn Nhất Nhất quyết định thẳng thắn thành khẩn, bởi vì cô muốn quý trọng tình bạn này, đây là người bạn duy nhất trong 18 năm qua của cô, ở trong lòng cô, trừ bỏ mẹ cô ấy là người quan trọng nhất.

+ “Nếu mình nói không giận cậu, đó là giả!”

+ “Thực xin lỗi, Giai Trùng.” Cùng Hạ Thiên Triệu dây dưa không rõ là điều cô thống khổ nhất, nhưng cô không biết phải làm thế nào mới thoát được.

+ “Nhưng là mình biết cậu cũng là bất đắc dĩ, cho nên mình nói với chính mình, mình phải tin tưởng cậu, bởi vì chúng ta là chị em tốt từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nếu chúng ta không tin tưởng nhau, sẽ có rất nhiều hiểu lầm sinh ra, mình quý trọng tình bạn của hai chúng mình,, cho nên mình không muốn tình bạn của chúng mình bị thương tổn!” Cô ta nắm chặt tay Hàn Nhất Nhất, thành khăn mà chân thật, giống như mới trước đây hai người ước định một chuyện sau đó ngoắc ngoắc tay.

+ “Thật tốt quá, Giai Trùng! Mình nhất định sẽ tuân thủ lời hứa của mình!” Hàn Nhất Nhất cảm động nắm chặt tay cô ta, cảm dưới thanh tú, tựa như tái nhợt mà giờ phút này đã ửng hồng.

+ Uông Giai Trùng khẽ nhủ mi, có chút ngầy ngốc, như là đang suy nghĩ cái gì.

+ “Làm sao vậy? Giai Trùng, vì cái gì ánh mắt của cậu lại kỳ quái như thế? Trên người mình có cái gì bị bẩn sao?” Con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô, bình tĩnh mà chớp động.

+ “Không có gì, mình chỉ là nhìn thấy cổ cậu trông trơn, giống như thiếu cái gì đó.” Cô ta như vô tình nói, giống như thật sự không liên quan.

+ “A, cái kia.” Tay cô đột nhiên có chút mất tự nhiên mà buông ra xoa cổ chính mình, miếng ngọc mẹ đeo cho cô từ nhỏ đã mất.

+ “Mình nhớ rõ cậu vẫn mang theo một miếng ngọc bội mà, hơn nữa cậu coi như bảo bối ý, sao đột nhiên lại không đeo nữa?” Đôi mắt to của cô ta lóe sáng, ngây thơ như đứa nhỏ, nhìn không ra có gì không ổn.

+ “Miếng ngọc bội kia lần trước mình tắm có gỡ xuống, đặt ở trong phòng, hôm nay quên không mang theo.” Trong lòng cô lặng lẽ nói lời xin lỗi, cô lại nói dối.

+ Nhưng là trừ cách đó, cô không còn cách nào, Hạ phu nhân nói với cô, chuyện này chỉ có thể bí mật của hai người, nếu không cô không thể lấy lại ngọc bội nữa.

+ “Miếng ngọc kia với cậu quan trọng như vậy, mình thấy từ nhỏ cậu đã rất giữ gìn nó, là đồ gia truyền nhà cậu sao?” cô ta ở bên cạnh, dè dặt hỏi.

+ “Đúng, đó là của mẹ mình để lại cho mình.” Thanh âm của cô rất nhỏ, là giọng mũi, nghe cơ hồ có chút bẽ tắc.

+ “Thực xin lỗi, Nhất Nhất, lại nhắc chuyện cũ thương tâm của cậu! Nhưng mình nhìn miếng ngọc đó thấy nó thực đặc biệt nha, chúng ta là chị em tốt, mình cũng muốn đánh một miếng ngọc bội như cậu, cậu cho mình xem miếng ngọc kia một chút đi, cậu nói được không?”

+ “A, vì cái gì đột nhiên nghĩ muốn xem ngọc bội?”

+ “Bởi vì có vị đại sư nói với mình, ngọc là trăm năm hảo hợp gì đó, mang theo nó có thể trừ tà, mà quan trọng nhất là đại sư nói mình rất hợp mang ngọc, mang ngọc có thể mang đến vận may cho hôn nhân của mình, cậu biết đấy, mình rất chờ mong cuộc hôn nhân với Thiên Triệu.” Cô ta lại giữ chặt tay cô, nhẹ lay động, “Cậu cho mình mượn nhìn một cái thôi, được không? Được không?”

+ Hàn Nhất Nhất nghe xong trong lòng giật mình, như ngồi trên đồng gai, toát đầy mồ hôi, kế tiếp cô phải làm thế nào đây?

+ Cô nhìn ánh mắt chờ mong của Uông Giai Trùng, còn có sự dối đãi chân thành như chị em của cô ta, nhưng nếu cô không nói dối thì cô đã thất hứa với Hạ phu nhân, cô nuốt nuốt nước miếng, cố lấy dũng khí nói.

+ “Giai Trùng, kỳ thật khối ngọc kia không phải của mẹ mình cho đâu.” Hàn Nhất Nhất còn nói ra, “Hắn là cũng là mẹ của mình để lại cho mình.”

+ Uông Giai Trùng bị lời nói của cô làm cho muốn hôn mê, “Nhất Nhất, cậu muốn nói cái gì? Một hồi nói là của mẹ cậu cho, một hồi lại nói không phải.”

+ Chuyện tới hiện giờ, cô cảm thấy không cần phải giấu diếm thân thế của mình với Uông Giai Trùng, chị em tốt thì phải cùng nhau chia sẻ, Giai Trùng tin nhiệm cô vậy cô cũng phải tin tưởng Giai Trùng, vì thế, cô đem toàn bộ thân thế của mình nói cho Uông Giai Trùng biết.

+ Uông Giai Trùng mở to mắt chấn kinh, chưa hoàn hồn ngồi thụp xuống sô pha, cô phải suy nghĩ một chút mới được.

+ Tay cô ta nhẹ nhàng day thái dương, nói cho chính mình phải bình tĩnh suy nghĩ một chút.

+ “Giai Trùng, cậu làm sao vậy?” Nhìn thấy cô ta kinh ngạc quá mức, Hàn Nhất Nhất hơi hơi có chút lo lắng, ngồi xuống bên cạnh cô ta

+ “Không có việc gì, Nhất Nhất! Mình chỉ là đột nhiên bị kinh hách, mình cũng chưa từng có nghĩ tới thân thế của cậu cư nhiên ly kỳ như vậy.”

+ “Nếu không phải trước khi ra đi mẹ mình nói cho mình biết, mình cũng không biết mình không phải là con đẻ của mẹ.” Nghĩ đến cái chết của Hàn Phong, lòng Hàn Nhất Nhất nhin không được mà đau đớn.

+ “Vậy ba của cậu đâu, cậu có tính đi tìm ông ấy không?” Uông Giai Trùng trộm nhìn sắc mặt của Hàn Nhất Nhất.

+ “Không tính sẽ tìm, tìm được rồi thì phải làm thế nào đây? Đối với ba của mình đến bây giờ mình chưa từng có cảm giác nào, trong ấn tượng của mình, ba là từ quá xa lạ, cho nên mình quyết định cứ như vậy thuận theo tự nhiên đi.”

+ “Nhưng cậu không tò mò chút nào sao? Cậu tuyệt đối không muốn làm rõ thân thế của mình sao?” Ông Giai Trùng chưa từ bỏ ý định hỏi.

+ “Không cần lo lắng cho mình, mình không sao đâu.” Trái lại cô vỗ nhẹ Ông Giai Trùng, chưa từng nghĩ tới sự kinh ngạc của cô ta còn mang ấn ý khác.

+ Trong đầu Ông Giai Trùng có một ngọn lửa thiếu đốt, nếu cô lớn mật đoán, nhất định Hàn Nhất Nhất và Hạ gia có quan hệ, ngọc bội là của lão phu nhân, chẳng lẽ là con gái lưu lạc bên ngoài của lão phu nhân? Nhưng là nghĩ lại lại thấy tuổi chênh lệch nhiều quá .

Trên đường trở về Ông Giai Trùng không ngừng lặp lại suy đoán.

+ Lời Hạ phu nhân nói, Ngải Châu Bích nghi vấn, ngọc bội của lão phu nhân, sự đề ý quái lạ của Hạ lão gia, còn có lời nói của Hàn Nhất Nhất, cùng với di ngôn của Hàn Phong, hết thảy này tựa hồ không phải chỉ là trùng hợp đi!

+ Ông Giai Trùng đem hết thảy vấn đề này khác ở trong đầu, lấy ra giấy bút đem những người này này vẽ lại, chậm rãi giả thiết.

+ Giả thiết ngọc bội là của lão phu nhân, bà đem ngọc bội truyền cho chương môn con dâu Hạ phu nhân, mà Hạ phu nhân đã đánh mất, Hạ lão gia thực thương tâm, cho nên vừa nghe có tin tức về ngọc bội liền biểu hiện thái độ khác thường, mà mẹ Hàn Nhất Nhất vừa vặn nhặt được khối ngọc bội này, cảm thấy ngọc bội thực đáng giá, bắt nó trở thành bảo vật gia truyền của chính mình

+ Ông Giai Trùng về mấy quyển sách, cảm thấy điều này quá đơn giản , nếu chính là như thế, Hạ phu nhân căn bản không cần biểu hiện khẩn trương như thế.

+ Cô gạch gạch xóa xóa, tiếp tục đoán.

+ Nếu đoán liều hơn một chút, giả thiết ngọc bội là của lão phu nhân, lão phu nhân đem ngọc bội truyền cho Hạ lão gia, Hạ lão gia lại đem ngọc bội đưa người mà mình yêu, giả thiết người này không phải Hạ phu nhân, mà là người đó sau khi Hạ phu nhân biết rất tức giận, tìm được cô ta, cũng cho một ít tiền đuổi cô ta đi, khi rời đi, người kia đã mang thai, đứa nhỏ sinh ra cô ta liền chết, vừa lúc gặp mẹ nuôi của Hàn Nhất Nhất, khi mẹ nuôi chết nói cho Hàn Nhất Nhất biết cậu ấy không phải là con đẻ của bà. . .

+ Như vậy, cái người kia chính là mẹ của Hàn Nhất Nhất, như vậy ba ba của Hàn Nhất Nhất chính là Hạ Trầm Băng, như vậy cậu ấy và Hạ Thiên Triệu chính là anh em ruột?

+ Mà Hạ phu nhân khẳng định biết, cho nên mới muốn ngăn cản Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu cùng một chỗ, cho nên mới kéo cô đến làm thế thân.

+ Nghĩ đến đây, nghĩ vậy, Ông Giai Trùng có chút kinh sợ, chính là suy đoán này rất logic, giống như đây chính là sự thật, nếu hết thảy là thật, như vậy Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất cùng một chỗ chính là ** .

+ Anh trai cùng cha khác mẹ yêu em gái, hơn nữa hai người có thể đã xảy ra quan hệ? Nghĩ đến hình ảnh mà cô từng nhìn thấy, lòng của cô không khỏi trầm xuống.

+ Cô gút gao nắm chặt tờ giấy đang viết, nếu này hết thảy là thật, như vậy kế tiếp, cô nên làm cái gì bây giờ?

+
.

+ Hoàng hôn buông xuống, hoa viên tràn ngập mùi hoa thơm ngát, ánh nắng chiều ngày mùa hè mê người đến thế, ánh nắng ửng đỏ chiếu rọi từng tác da thịt của Hàn Nhất Nhất.

+ “Tiểu Bạch, mày nghe lời, đừng lên tiếng, ở chỗ này chờ tao!” Hàn Nhất Nhất đem Tiểu Bạch từ trong ngực buông ra.

+ Tiểu Bạch cái hiểu cái không nhìn thấy cô.

+ Hàn Nhất Nhất nhìn nhìn quanh quẩn, phát hiện không có một thân ảnh nào, A Thát hai phút trước mới đến xem qua cô, giờ này hẳn là đi giúp cô chuẩn bị bữa tối .

+ “Thực xin lỗi , A Thát! Chỉ mong đêm nay Hạ Thiên Triệu sẽ không xuất hiện, như vậy anh và tôi đều có thể tránh được kiếp nạn này.” Cô ở trong lòng yên lặng thương tiếc.

+ Một đôi tay linh hoạt đặt lên vách tường, cô đã nhìn hai ngày, vị trí này là nơi thấp nhất trong biệt thự, mà nơi này ra bên ngoài cũng là nơi cách bảo vệ xa nhất.

+ “Ông!” Tiểu Bạch thấy cô muốn rời khỏi, nhện không được khẽ kêu một tiếng.

+ “Hur!” Cô giơ một ngón tay lên miệng, nhỏ giọng thổi, ám chỉ Tiểu Bạch im lặng.

+ Quả nhiên, Tiểu Bạch thực nghe lời không lên tiếng nữa, chính là trước nhảy sau lùi.

+ Hàn Nhất Nhất nhìn thấy bộ dáng cố gắng của Tiểu Bạch, chung quy không thể nhẫn tâm, đành phải đem Tiểu Bạch ôm vào trong ngực, một bàn tay dùng sức hướng lên trên tường. Tiểu Bạch thực thông minh, nhìn thấy nhanh đến đỉnh, chính mình dùng cảm nhảy đến trên tường, giẫm bót gánh nặng cho cô.

+ Cũng may Hàn Nhất Nhất nhẹ người, tay chân lại linh hoạt, tuy rằng chịu chút khổ, nhưng cũng không có bị thương lớn, khi cô vừa nhảy xuống mặt đất, có một loại tiêu sái tự do đích, vươn tay Tiểu Bạch thực linh hoạt địa hướng trong lòng cô nhảy vào.

+ Hàn Nhất Nhất lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, trời chạng vạng chiều, cô dùng cảm bước đi bước đầu tiên.

+
.

+ Vẫn là cảnh đêm quen thuộc này, vẫn là hương vị quen thuộc này Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch đứng ở cửa trước sổ sát đất, tâm tình kích động lại bất an, chờ mong lại sợ hãi.

+ “Lãnh Nghiêm, em đến đây, anh sẽ xuất hiện sao?” Cô ở trong lòng nhẹ nhàng tự hỏi, vừa nhìn cảnh đêm của thành phố F, ngay cả những tòa nhà bình thường cô cảm thấy thực cao lớn, đứng ở nơi này nhìn lại, đều trở nên nhỏ bé.

+ “Anh vẫn bình an sao? Anh sẽ xuất hiện sao?” cô nhin không được lại hỏi, cũng nhẹ nhàng mà phát ra âm thanh.

+ “Đương nhiên, anh nói rồi, chỉ cần em tới, anh sẽ ngay lập tức chạy tới đây!” Anh xoa hai tay, đứng ở nơi đó, ánh đèn hắt trên người anh, cả người lộ ra nho nhã cùng quý khí.

+ Nếu có thể dùng hoàng tử để miêu tả anh, thời khắc khi mà quay đầu lại kia, anh chính là hoàng tử trong lòng Hàn Nhất Nhất.

+ “Lãnh Nghiêm!” rất nhanh cô đã chạy đến cạnh anh, anh mỉm cười giang tay ra.

+ Tiểu Bạch nhẹ nhàng nhảy, liền ở bên cạnh cửa sổ sát đất ngưng tĩnh nhìn những ánh đèn, giống như nơi này thực hấp dẫn nó.

+ “Em biết anh sẽ không có việc gì cả, em biết anh sẽ không có việc gì cả!” Cô nhào vào trong ngực anh, nhỏ giọng mà nũng nịu nói.

+ “Đưa ngực.” Tay anh chạm vào tóc cô, nhẹ nhàng ngửi hương thơm người cô, “Anh nói rồi, nơi này có thể nhìn thấy cả thành phố F, anh và em cùng xem, vẫn xem, nhìn đến khi không bao giờ em muốn nhìn . . . nữa mới thôi!”

+ Bỗng nhiên, ngẩng đầu, cô nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt trong veo như nước không chút gợn sóng sợ hãi, lúc này, khi anh nói xong những lời kia, bỗng nhiên tựa như pháo hoa nở rộ sáng chói.

+ Anh có chút si ngốc mà nhìn cô, lại có chút xúc động cùng mê luyến, tay anh nhin không được vuốt ve mặt của cô, đem nó áp ở trong lòng bàn tay, sau đó thâm tình mà ôn nhu cúi đầu, tìm kiếm hương thơm một mảnh mê người kia.

+ Tĩnh đến tự nhiên, Hàn Nhất Nhất hơi hơi nhắm mắt lại, mang theo một tia e lệ, mang theo một tia chờ mong.

+ Anh lưu lút vào, ôn nhu khẽ mở cánh môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt ở khoang miệng của cô trần trọc, cuốn lấy khiến cô có chút trở tay không kịp, không biết phải hôn lại anh thế nào.

+ Cảm giác được cô e lệ cùng ngây ngô, anh càng thêm ôn nhu.

+ Anh cùng với Hạ Thiên Triệu hôn không giống nhau, Hạ Thiên Triệu chỉ biết bá đạo mà cường thế cướp lấy, chưa bao giờ bận tâm đến cô nghĩ muốn cái gì không nghĩ muốn cái gì.

+ Nghĩ đến đây, Hàn Nhất Nhất giật mình mở mắt, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt này cô lại nghĩ đến tên đàn ông chết tiệt kia.

+ Cảm giác được động tác của cô đột nhiên cứng cồng, anh cũng đem cô buông ra.

+ “Có phải không thích như vậy hay không?” thanh âm của anh là săn sóc như vậy.

+ “Không phải, không phải như thế!” cô bối rối mà cẩn thận giải thích, suy nghĩ chợt lóe lên kia, anh nhin không được muốn lại một lần nữa bắt lấy.

+ Còn chưa chờ cô lấy lại tinh thần, hai tay anh đem cô ôm vào trong lòng chính mình, lại một lần nữa hôn lên cánh môi mềm mại mà thơm ngát của cô.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn sáng rực trong bóng đêm, bên trong cửa sổ, Tiểu Bạch đi đến gần cửa sổ sát đất, Hàn Nhất Nhất cùng Lãnh Nghiêm trùng phùng sau xa cách, bừng tỉnh sau nụ hôn nồng cháy, đã định trước là một lần bắt đầu cũng là một lần kết thúc.

+ “Lãnh Nghiêm, em. .”

+ Lời của cô còn chưa nói ra, anh lại một lần nữa hôn lên, dường như chỉ rời đi một chút cũng là một loại dày vò.

+ “Đừng đi!” Anh ôm cô, hôn cô, cảm xúc mạnh mẽ khác thường.

+ “Em không đi, Lãnh Nghiêm, em không đi!” Cô quay lại ôm anh, thân thể anh dần dần ấm áp, tay anh vòng qua eo thon của cô càng ngày càng chặt.

+ Hô hấp của cô có chút khó khăn.

+ “Lãnh Nghiêm, anh ôm em chặt quá!” Anh ôm cô chặt đến mức khó thở.

+ “Anh chính là muốn ôm chặt em, muốn em không rời khỏi anh nữa!” Hơi thở anh nóng bỏng phả ra, dọc theo cổ của cô, cằm của cô, xương quai xanh của cô, một tắc một tắc. . . .

+ “Ừ. . .” Cô nhẹ nhàng mà rên lên tiếng, cô muốn đẩy đầu của anh ra.

+ “Đừng cự tuyệt anh! Đừng!” Anh giống như nói mê, giống như là nói cho cô nghe, càng như là nói cho một người khác nghe, tại sao cô lại có ảo giác như vậy?

+ “Lãnh Nghiêm. . .” Cô khẽ mà gấp gọi tên của anh, muốn kéo anh ra khỏi dục vọng khát cầu.

+ Tay ở bên hông cô không tự giác di chuyển, hô hấp bên tai phả lên trên cổ mảnh khảnh của cô, càng ngày càng nóng rực.

+ “Anh thích em!” Anh cắn vành tai của cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lời lẽ ni non.

+ “Vâng!”

+ Anh cùng với cô đối diện, anh nhẹ giọng mà ôn nhu gọi tên của cô: ”Nhất Nhất. . .”

+ Đầu lưỡi của anh cùng môi của cô dây dưa một chỗ thật lâu, thân thể anh chậm rãi phát sinh thay đổi tế nhị, tay dọc theo người cô, chạm thẳng đến nơi mềm mại.

+ Thân thể của cô bỗng giật mình, lập tức tỉnh táo rất nhiều, cô vẫn không thích bị người đụng vào.

+ “Đừng như vậy. . . . Lãnh Nghiêm. . .” Thanh âm của cô thực nhẹ. “Anh muốn! Nhất Nhất!” Mắt anh lóe lên, cả người tràn ngập dục hòa, giống như muốn nhẹ nhàng đem Hàn Nhất tiến nhập vào trong thân thể anh.

+ Nói thẳng ra như vậy, làm cho cô nhẹn không được mặt đỏ tim đập, thậm chí cô bị kích thích muốn lập tức đem mình hiến dâng cho anh, chính là lý trí nói cho cô, không thể như vậy, đây là một loại bản năng.

+ “Cho em chút thời gian được không?” Cô nghĩ mình không thể là gánh nặng cho anh, cô hy vọng thoát khỏi bóng ma Hàn Chí Viễn cùng Hạ Thiên Triệu, nguyên vẹn đem mình cho anh.

+ Lãnh Nghiêm không có ép buộc nữa, anh không nghĩ dùng sức mạnh mà muốn cô.

+ Anh ôm cô, đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn bóng đêm thành phố F, pháo hoa lúc này xoay tròn trên không, đẹp như sao băng, chợt lóe qua.

+ “Đẹp quá!” Cô nhẹn không được cảm thán.

+ “Còn có đẹp hơn!” .

+ Ngay sau đó, pháo hoa tiếp một tràng tới, mảng lớn kéo dài sáng ở trong trời đêm, đặc biệt xinh đẹp, làm cho thành thị này thoát nhìn càng thêm hấp dẫn, càng thêm mê người.

+ ———

+ Thật lâu sau

+ “Lãnh Nghiêm, dẫn em đi!” Cô rúc vào trong lòng ngực anh, trong lòng tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc, cô không muốn trở về, nơi đây bất cứ lúc nào cô cũng có thể phải đối mặt với tên ma quỷ kia.

+ “Được, anh hứa với em, anh nhất định sẽ mang em đi!” Anh ôm cô, hôn nhẹ tóc của cô.

+ “Không thể là bây giờ sao?” Cô yếu ớt, thân thể hơi run rẩy, như dòng nước nhộn nhạo nhẹ nhàng ở trong lòng anh.

+ Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời như ánh trăng thần nhiên ưu sầu, trong lòng anh một trận đau thương. “Nếu bây giờ anh mang em đi, chúng ta như vậy là chạy trốn, thể lực của Hạ Thiên Triệu không đơn giản như em nghĩ.”

+ “Vậy anh lỡ để em bên người anh ta sao?” Nghe anh nói, lòng của cô đã bị tổn thương, một cổ bi ai không nói lên lời.

+ Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô, cầm chặt, “Tin tưởng anh! Anh sẽ dẫn em đi, nhưng không phải bây giờ, anh không phải sợ bỏ mạng nơi xa xăm, anh sợ em không có cảm giác an toàn.”

+ Cô mỉm cười yếu ớt đem tia ưu sầu chôn thật sâu ở nội tâm, nói cho chính mình, phải tin tưởng lãnh Nghiêm

+ “Em phải về sớm một chút, nếu Hạ Thiên Triệu phát hiện em vắng mặt, A Thất sẽ bị xử phạt!” Cô hạ thấp tầm mắt không dám ngẩng lên, cô sợ chỉ khi liếc mắt một cái, nước mắt sẽ nhịn không được chảy xuống.

+ “Nhất Nhất. . . Nhất Nhất. . .” Hai tay của anh lần thứ hai nâng mặt của cô lên, ngón tay xẹt qua nước mắt đã trượt xuống “Đừng khổ sở, anh nhất định sẽ mang em đi!”

+ “Vâng, em tin! Lãnh Nghiêm, em tin tưởng anh!” Con người cô ngập nước mắt, nhưng cứng cỏi sáng chói như ánh sao đêm

+ Anh hôn cô, dùng sức, thật sâu hấp thụ hương thơm trong miệng của cô, đến khi cô đẩy anh ra, anh mới ôm cô đi đến dưới lầu.

+ Anh đưa cô đến cửa biệt thự, anh thậm chí giúp cô đi vào trong biệt thự. Đến lúc anh không thấy thân ảnh cô, anh mới dần dần mà biến mất trong bóng đêm.

+ Mà lúc này đây bỏ qua, khẳng định anh sẽ phải hối hận, nhiều năm sau nhớ tới, anh vẫn đau đớn không thôi, cô tin nhiệm đem tương lai chính mình giao cho anh vậy mà anh lại chấp tay đem cô đẩy quay về bên người đàn ông cô sợ hãi kia.

+ Có cơ hội, có người bỏ lỡ, rồi cuộc không quay về được như lúc ban đầu.

+ ———

+ Hàn Nhất Nhất mang theo Tiểu Bạch lại một lần về tới biệt thự Hạ gia, mà chờ đợi cô là một màn mới.

+ Hấn xoa hai tay, trong con người lãnh liệt như băng, trời đông giá rét, đâm thẳng lòng của cô, toàn thân cô lại một lần nữa đề phòng run rẩy.

+ Cô nhảy xuống, tiếp được Tiểu Bạch.

+ Xoay người, thấy hấn đứng ở bên cạnh cách đó không xa dưới ngọn đèn, mắt hấn trước sau chưa từng nháy mắt một cái, cũng không từng rời đi khỏi thân ảnh của cô nửa giây.

+ Hai người đối diện rất lâu, Hàn Nhất Nhất ngừng thở, tiếp theo sẽ phát sinh cái gì cô hoàn toàn không dám nghĩ.

+ “Nói cho tôi biết, tại sao cô đi ra ngoài còn muốn trở về?” hấn giống như một con báo, đi từng bước một đến gần cô, mang theo nguy hiểm cùng xâm lược.

+ “Tôi trở về là tiếp tục chuyện tôi đáp ứng anh.” Cô đứng thẳng lưng, nói cho chính mình đừng sợ.

+ “Thật sự nghe lời như vậy sao?” Ánh mắt hấn giống như hùng ưng, giống như muốn bóc lột mớ lòng của cô ra nhìn một cái, cô đến tận cùng có phải đang nói nói dối hay không.

+ Thấy cô không nói, hấn ra đòn trí mạng đánh vào lòng cô “Là tình nhân không muốn mang cô đi, cho nên cô đã trở lại!”

+ Cảm giác được ánh mắt hấn thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, hơn nữa còn mang theo bão táp tiếp đến, lại nhìn bóng dáng chính mình, ánh trăng chiếu rọi đưa bóng dáng bọn họ tà tả sát nhau.

+ Cô ôm Tiểu Bạch, từ đầu đến cuối chưa từng ngẩng đầu, chờ con “Gió tanh mưa máu” sắp đến. . . .

Bóng đêm bao la mờ mịt, ánh trăng như nước chảy sáng trong, với phong thái mạnh mẽ hấn đứng dưới ngọn đèn mờ, giống như một cây đại thụ vững chắc, có thể che chắn gió mưa, nhưng không phải ai đều có thể đi đến núp phía dưới, bởi vì đó là một gốc cây đại thụ bất cứ lúc nào đều có thể đã thương người.

+ “Hạ thiếu, chúng ta có thể cùng nói chuyện được không.” Hàn Nhất Nhất cố lấy dũng khí, đem lời muốn nói nói ra.

+ “Nói vào trọng tâm!” Hấn kéo gần khoảng cách bọn họ, thở ra hơi thở mang theo hương vị xì gà cùng rượu đỏ.

+ “Tôi muốn nói chuyện về. . .”

+ Không đợi lời của cô nói xong, ngón tay Hạ Thiên Triệu nhẹ nhàng mà đặt ở miệng của cô “Nếu là nói người tình của cô, tôi cảm thấy hứng thú, nhưng là tôi cũng có thể tức giận bất cứ lúc nào!”

+ Cô thoáng nhìn tia lạnh lẽo lóe lên trên mặt hấn, hấn xiết chặt cằm, khiến môi của cô không nhịn được có chút run rẩy.

+ “Sự tức giận của tôi chỉ chờ cô căng thẳng!” Thanh âm hần mềm nhẹ khác thường, mềm nhẹ làm cho cô nhìn không được muốn chạy trốn

+ Sau ót truyền đến một trận đau đớn, ngón tay hần xuyên qua mái tóc đen của cô, khứ giác nhạy bén “Trên người cô có hương vị người đàn ông kia.”

+ “A!” Hàn Nhất Nhất đau đến kêu to.

+ Năm ngón tay hần nhẹ mà nắm chặt tóc của cô “Muốn nói chuyện với tôi, trước tiên đem người chính mình rửa sạch sẽ đi!”

+ Cô nhìn ánh lửa trong mắt hần hiện ra, giống như hùng ưng lạnh lùng xuyên thẳng vào lòng cô.

+ “Cút!” Thái dương hần chậm rãi nổi lên gân xanh, hần thật muốn đem cô gái này mà thiêu đốt hoàn toàn, cư nhiên cô dám mang theo hương vị người đàn ông khác đứng ở trước mặt hần.

+ Nhìn thấy hần thô bạo, Hàn Nhất Nhất thực biết điều rời đi.

+ —

+ Không gian phòng tắm rất lớn, làn nước thơm mát, theo da thịt trắng nõn của cô chậm rãi chảy xuống

+ Nằm trong bồn tắm lớn, tâm tình cũng sợ sệt, cô không biết nếu cô đứng lên, đi ra ngoài đối mặt với Hạ Thiên Triệu chuyện sẽ như thế nào.

+ Sự thật không xa cô nghĩ đơn giản như vậy, thậm chí cô còn không đứng lên, cửa phòng tắm đã mở, Hạ Thiên Triệu giống như thường thức một bức tranh, hai tay giao nhau ở trước ngực.

+ “Làm sao anh vào được?” Cô rõ ràng đã đóng cửa rất kỹ, nhưng hần tự nhiên dễ dàng, không cần tốn nhiều sức đứng ở trước mặt của cô.

+ “Ở trong này, không có chỗ nào có thể ngăn được tôi!” Hần tự tin, khiến cho hần nhìn qua càng thêm tràn ngập sức hấp dẫn nam tính.

+ “Phiền anh ra ngoài trước, tôi lập tức tốt rồi!” Sau khi nói xong, cô cắn môi hối hận, Hạ Thiên Triệu là ai, nói lời này không khác dẫn lửa thiêu thân.

+ “Sợ cái gì? Lo nghĩ tôi sẽ ăn cô?” Hần khoi mào hứng thú, buông cánh tay, vừa đi vừa nói: “Thân thể cô có chỗ nào tôi chưa xem qua?”

+ Hàn Nhất Nhất giờ tay định lấy khăn tắm bên cạnh.

+ Hần bước một bước lớn đi đến trước mặt của cô, tay bá đạo mà bao trùm trên tay của cô “Tôi phải kiểm tra!”

+ “Kiểm tra cái gì?” Mặt của cô không tự giác đỏ lên, đó là một loại đỏ xấu hổ

+ Trong mặt nước, đường cong thân thể cô như ẩn như hiện, bầu ngực cân đối, còn có cái eo nhỏ mềm mại kia, chân thon dài, mỗi một tác lộ ra da thịt trắng nõn dưới bọt nước

+ Như bản năng nguyên thủy, mới liếc mắt một cái, hạ thân hần không tự chủ được còn có phản ứng, hần gầm nhẹ “Đáng chết.”

+ Trong không khí càng lúc càng nóng, thân thể của hần cũng càng ngày càng nóng, tại sao lại như vậy?

+ “Tôi phải kiểm tra đàn bà của tôi có bị người khác dùng trộm hay không!” Hần dương tay mạnh mẽ nhắc lên, thân thể Hàn Nhất Nhất như con chim nhỏ theo dòng nước hiện ra, làn da mỗi một tác hoàn hảo không tỳ vết, cũng không có dấu ấn hay là vết sẹo nào.

+ “Tốt lắm!” Mắt hần dường như hiểu rõ mỗi một tế bào có “Chúng có gì đều không có, là hần ta kém, hay là các người không đủ kịch liệt?”

+ Lời hần nói giống như sét đánh giữa trời quang, hung hăng mà làm cô bị thương.

+ “Hạ Thiên Triệu, anh vô liêm sỉ, nhưng không phải đàn ông nào đều có thể vô liêm sỉ giống như anh!” Đây là sỉ nhục đối với cô, lại sỉ nhục đối với Lãnh Nghiêm

+ “Sao? Nhanh như vậy liền thương đàn ông khác, đừng quên, khế ước hai ta chưa kết thúc, trong khoảng thời gian này, cô chính là đàn bà của tôi, mà cô lại dám một mình trốn đi nhảy vào trong lòng đàn ông khác, là tôi vô liêm sỉ hay là cô dễ tiện.

+ “Àm!” Một thanh âm vang lên, thân thể Hàn Nhất Nhất một lần nữa lại bị ném vào trong bồn tắm, bọt nước bắn tung tóe dính vào trên mặt Hạ Thiên Triệu

+ Hàn Nhất Nhất như một con thỏ nhỏ bị thương, hai tay gấu gao bảo vệ trước ngực

+ Lời Hạ Thiên Triệu nói như một con dao, đau đớn đâm ở ngực của cô, cô hiện tại là ai? Hiện tại cô có thân phận gì? Là đàn bà Hạ Thiên Triệu không muốn nhìn, nhưng còn đang cầu nguyện người đàn ông mang cô đi?

+ Cô quả thật cũng dễ tiện!

+ “Hàn Nhất Nhất, cô thật sự nghĩ cô tràn đầy sức hấp dẫn? Cô thật sự nghĩ cô xấu như vậy còn có thể hấp dẫn Lãnh Nghiêm?” Cô chán ghét nhìn người đàn ông này, nhìn đến hấn, cô mới biết được mình thật sự có bao nhiêu đê tiện!

+ “Đi ra ngoài!”

+ “Cò dảm đem lời nói vừa rồi lặp lại lần nữa!” Hạ Thiên Triệu tức đến muốn bẻ đầu, người đàn bà này coi hấn là gì? Lại có thể dảm bảo hấn đi ra ngoài!

+ “Tôi nói anh đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

+ “Đừng. . . Đừng” Cô mở to đôi mắt, tức giận mà nhìn hẳn

+ Tay hắn bịt chặt miệng của cô “Cô vĩnh viễn cũng không hiểu được vị trí của mình, tôi không hiểu là cô bất hạnh hay là cô bi ai, cô rơi vào trong tay Hạ Thiên Triệu tôi, cô chỉ có tham mà thôi.”

+ Hấn cởi quần áo, nhảy vào trong bồn tắm

+ “Đừng vội vã đuổi tôi ra ngoài, qua đêm nay, tôi dám cam đoan cô sẽ ngoan ngoãn mà nghe tôi nói, không bao giờ nghĩ tới người đàn ông Lĩnh Nghiêm kia nữa. . . !” tay hắn không buông ra mà mắt hắn lại tràn ngập dục vọng . . .

+ Mỗi một động tác của cô, ngay cả vẻ mặt bảo hấn đi ra ngoài đều làm cho hấn mãnh liệt muốn giữ lấy cô gái này

+ Cô liều mạng mà lắc đầu, hấn lại như cười như không nhìn cô

+ Tay hẩn nhẹ nhàng lôi kéo, áo choàng trên người hẩn, thân thể hẩn và cô đối lập nhau, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng rõ ràng.

+ “Ừm . . . ĐỪNG ĐỪNG. . .” Thanh âm của cô xuyên thấu qua khe hở tay hắt, truyền ra chính là “Ừ”

+ # đã che chắn #

+ Phải thu phục người đàn bà này, hấn mỗi lần đều phải tập trung tinh lực, bày ra bộ dáng đối phó với kẻ địch

+ Không có hôn môi, không có âu yếm, chỉ có tiếng nước bị thân thể càn quấy, hấn chuẩn xác mà tàn khốc xuyên qua thân thể của cô

+ Ánh mắt Hàn Nhất Nhất như cá chết mở lớn hơn nữa, một mảng màu xám, không có ánh sáng gì

+ Cái loại bị xuyên qua khô khốc đau đớn này, vết thương trong lòng chưa kịp liền miệng lại một lần nữa bị thương tích đau nhức

+ Hấn dừng lại ở trong cơ thể của cô, cũng không vội vã muốn tiến công cô, mà là mang theo nụ cười xấu xa tà ác nhìn cô từ giây dựa đến tuyệt vọng

Đối với thân thể đàn bà, hẳn hiểu rõ thế nào hẳn đều biết.

+ Hân muốn Hân Nhất Nhất từ thất vọng chậm rãi tiếp nhận mình, khiến cơ thể của cô có phản ứng, sau đó lại cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí khiến cô ý thức được mình so với hân càng vô liêm sỉ hơn.

+ Nơi đó của cô châm rầy trở nên ướt át, mà vật cường đại của hắn đã châm rầy trở nên to lớn, thân thể phụ nữ luôn dễ dàng bán đứng suy nghĩ của họ.

+ Đàn ông là động vật sống bằng nửa thân dưới, phụ nữ một khi bị ảnh hưởng cũng sẽ phải muốn.

+ Tay hắn đang che miệng của cô chậm rãi buông ra.

+ Cô mở miệng mà thở dốc, trong ánh mắt u ám dần dần dấy lên một loại như hận thù “Ha Thiên Triệu, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

+ “Xem ra cô vẫn không trung thực như thế!” Tay hấn lần thứ hai bít miệng của cô.

+ “Hàn Nhất Nhất, tôi cực, cô sẽ yêu tôi, theo hiểu biết cô bắt đầu quen thuộc thân thể tôi, trong quá trình ngạo mạn chậm sờ soạn thân thể cô, tôi muốn cô yêu tôi!” Tay hắn xoa nhẹ mái tóc sớm đã ẩm ướt của cô.

+ “Năm mơ!” Hai chữ của cô phun ra rõ ràng như vậy, mặc dù cách bàn tay, Ha Thiên Triều cũng có thể nghe được.

+ Ha thân hấn dùng lực mạnh một cái, hung hăng mà đi sâu vào thân thể của cô.

+ “A. . . Đừng . . .”

+ Hấn càng thêm dùng sức chuyển động thân thể của hấn, bọt nước vẩy ra bên ngoài bồn tắm lớn, mà hấn càng thêm mạnh mẽ.

+ Hàn Nhất Nhất khó thở không biết làm thế nào, thân thể của cô ở phía dưới hần cùng hần hải hòa phát ra âm thanh, một trận một trận cùng bọt nước hòa lẫn

+ “Có phải rất khó chịu hay không? Có phải muốn kêu hay không?” Thân thể hắn tiếp tục nằm rạp xuống, thanh âm hắn trầm thấp mà ồm ồm.

+ “Đừng. . . Đừng.” thanh âm từ nơi đó truyền đến, không biết là giãy dụa là đau đớn hay là hưởng thụ.

+ Hắn nhẹ nhàng mà giảm tốc độ, để tiến vào thật sâu trong cơ thể của cô, lại đi vào thêm một chút, hắn thấy rõ ràng sắc mặt của cô có một chút thay đổi.

+ “Ha ha.” Ở trong lòng hắn cười xấu xa.

+ Kỹ thuật thuần thực, khiến cho hắn càng dễ dàng khơi mào hưng phấn của đàn bà, hắn biết tốc độ cùng tiết tấu như thế nào có thể cho đàn bà vừa thấy đau lại vừa thấy hưởng thụ.

+ Chuyển động nhẹ nhàng, lại tiến vào thật sâu một chút một chút. . . để vào chỗ sâu nhất của cô.

+ Tay hắn nhẹ nhàng di chuyển, mà cô vẫn cắn chặt môi.

+ Hắn cười càng tà ác, xem ra cô rơi vào tình trạng này, nhất định cô là người đàn bà có tình cảm, đàn bà không dạy dỗ không được.

+ Không có bất luận báo trước nào, hắn thông thả mà xâm nhập, tốc độ đột nhiên trở nên rất nhanh, mỗi một lần tiến vào lại xâm nhập nơi sâu nhất của cô.

+ Nhìn đến mặt cô có chút ửng hồng, cô biết cô nhanh. . .

+ Hắn rất nhanh mà mạnh mẽ khiêu khích thân thể, tay trên mặt đột nhiên buông ra, thanh âm Hàn Nhất Nhất kim lòng không được truyền đến.

+ “A. . . A”

+ Hô hấp nặng nề của Hạ Thiên Triệu càng trở nên dồn dập, hai tay hắn đột nhiên ôm chặt cô, lại càng đi sâu vào trong cơ thể cô.

+ “A. . .” Thân thể Hàn Nhất Nhất chịu không nổi sóng triều mang đến, thanh âm không thể đè nén mà phát ra

+ Hạ Thiên Triệu muốn chính là kết quả như vậy, bất ngờ đem cô nhập vào trong người hắn, làm cho cô ý thức được trong lòng mình nghĩ người đàn ông khác, lại còn có thể dưới thân người đàn ông này trần trọc hầu hạ.

+ “Thích không?” Giọng mũi của hắn nồng đậm sát bên tai của cô, trong nháy mắt truyền khắp mỗi một góc không khí mờ ám.

+ “Không! Sao. . . . Sao lại. . . như vậy?” Thân thể của cô thừa nhận hắn, thanh âm của cô trở nên hỗn loạn, hô hấp mất cân bằng nghiêm trọng, ngay cả nói đều nói không liền mạch.

+ “Tôi muốn cho cô thoải mái, bởi vì tôi thích nghe cô kêu. . .”

+ Bọt nước văng khắp nơi, hắn nặng nề mà kích thích mỗi một vị trí trên cơ thể cô.

+ “Kêu lên, tôi thích thanh âm của cô, đặc biệt thích cô kêu!” Hắn một lần lại một lần lưu loát than nhẹ bên tai của cô.

+ Hắn đem hai chân của cô để ở trước ngực cô, mỗi một lần hắn tiến vào càng thêm nhanh, càng thêm sâu. . .

+ “Đừng lại. . .” Cô phát ra âm thanh nặng trĩu.

+ “Tại sao không muốn? Cô thích, tôi có thể cảm giác được cô thích!”

+ “Không. . . Không. . . Đúng vậy. . .” Thanh âm của cô đứt quãng cùng hô hấp giao hòa, còn có thân thể nóng bỏng bán đứng suy nghĩ của cô.

+ Cô cắn răng, không muốn chấp nhận, rõ ràng cô chán ghét người đàn ông này, căm ghét người đàn ông này, tại sao thân thể của cô lại biến thành như vậy?

+ Nước mắt của cô không nhịn được chảy ra

+ Hắn ôm lấy thân thể của cô, từ trong nước đi tới, đem cô áp trên vách đá, không có sức nước, hắn càng thêm thoải mái ra vào. . .

+ Tận đến lúc con sông triều dội đến hắn, hắn mới chậm rãi đem toàn bộ cơ thể hòa nhập vào cô. . . .

+ —

+ Thân thể của cô một lần lại một lần bị dày vò, dần dần mệt mỏi, hắn rút ra, cô mệt đến ngất ở trên sofa, ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, từ từ cô nặng trĩu mà ngủ thiếp đi.

- + Khi Hạ Thiên Triệu tắm đi ra, lại phát hiện hồ hấp của cô đã đều đều.
- + Hấn gần sát cô, có chút si mê mà nhìn cô.
- + “Hàn Nhất Nhất, bộ dạng cô thật xấu!” Hấn cúi đầu nói nhỏ, nhưng khóe miệng cũng không ý thức cười rộ lên, độ cong như trăng rằm thật là khiến người ta si mê.
- + “Hàn Nhất Nhất. . . Hàn Nhất Nhất. . .” Hấn gọi tên của cô, kim lòng không được, tay vỗ về chơi đùa vài sợi tóc trên trán cô, cô hơi hơi mở ra đôi môi như một đóa hồng mê người.
- + hấn nhin không được đem môi mình áp lên môi cô, bất động thật lâu, cứ như vậy cảm nhận được mềm mại của cô, độ ẩm của cô.
- + “Tôi nhất định là điên rồi!” Lần thứ hai tỉnh táo lại thì hấn không ý thức được lẩm bầm một câu, nhìn thấy thân thể cô kín đáo có thể ngủ, lại đem chính mình cuộn chặt thành 1 đống.
- + Hấn ôm thân thể nhỏ gầy lên nhưng ôm ở trong lòng chính mình, cô mềm mại mà dán trên người hấn, mùi hương của cơ thể quen thuộc đâm vào thần kinh hấn, một đợt kích thích nóng bỏng lại tràn đầy qua thân thể hấn, hấn quả thực không thể tin được chính mình lại dễ dàng bị kích thích như thế
- + hấn chỉ có thể cố nén phần kích thích này, ôm cô đi vào trong phòng, nhẹ nhàng mà đem cô đặt trên giường.
- + Áo choàng trên người cô tuột ra, một khế tuột ra kia, thân thể cô đầy đặn mà mê người kích thích thị giác hấn.
- + Hấn ép buộc chính mình rời tầm mắt đi, lại nhin không được mở to hai mắt, tay hấn không chịu điều khiển của đại não, nhẹ nhàng mà chạm vào nơi mềm mại của cô . . .
- + Nơi phần hồng của cô thật mê người, đầu lưỡi không nhin được nhẹ nhàng đảo qua, vừa hôn thì không thể cứu vãn
- + Trong lúc ngủ mơ, cô khó nhin mà rên lên.
- + “Ưm. . . Đừng lộn xộn,,!” Cô khẽ mở môi anh đào, thanh âm trong lúc ngủ mơ mang một chút nũng nịu.
- + “Đáng chết!” Lúc đầu hấn định dùng động tác kế tiếp, lại bị thanh âm của cô kích thích khó mà nhin nổi.
- + Hấn không hề do dự, thân thể lại một lần nữa tiến gần vào cô, hấn nóng bỏng, cô lạnh lùng, dần dần mà hòa hợp làm một.
- + Phản ứng của cô trong lúc ngủ mơ là phản ứng tự nhiên, làm cho hấn nhin không được lại muốn cô lần nữa.
- + “Người đàn bà này, tôi thích phản ứng khi ngủ mơ của cô!”
- + Hấn nhìn khuôn mặt cô, cười tà mị, ngay cả vết sẹo kia trong mắt hấn cũng trở nên đặc biệt đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 122

Trong một biệt thự tư nhân tại thành phố F.

Uông Giai Trìung cắn chặt môi, áp chế thân thể đang run rẩy của chính mình.

"Robert. . . Robert. . ." Uông Giai Vi cầm đầu cổ vũ gọi tên Robert, còn hấn chủ động đứng lên, dù đáng về hấn có tuấn tú thì cũng không thể che giấu bản chất đáng khinh của hấn.

Hấn mang theo nụ cười gian xảo đứng lên, từng bước một đi đến phía Uông Giai Trìung.

Uông Giai Vi đem tất cả nụ cười giấu ở trong lòng.

"Thật ngại quá, tôi muốn đi toilet!" Uông Giai Trìung mang theo vẻ mặt xin lỗi mà nói.

Mọi người đều ngăn ra.

"Mày có ý gì?" Ông Giai Vi có chút tỏ ra tức giận.

"Vừa rồi uống rượu nhiều quá, nên có chút khó chịu!" Cô ta có chút lo sợ mà nói.

"Không sao, không vội, em đi đi! Toilet ra cửa rẽ trái là thấy." Robert ở một bên điềm tĩnh nói, cá đã đến miệng, sao có thể trốn khỏi lòng bàn tay hắn được chứ.

Ông Giai Trùng bình tĩnh, nhẹ nhàng bước đi, mở cửa phòng.

Tiếng giày cao gót nện trên mặt đất truyền đến tai bọn họ.

"Robert, anh không sợ tuột mất con cá này sao?" Alice ở một bên nhin không được mà hỏi.

"Trốn không thoát được đâu, yên tâm đi, hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán đi, nếu mọi người vẫn muốn chơi tiếp, thì có thể xuống phòng khách dưới lầu chơi, ở đó có rất nhiều phòng và không gian cho mọi người!" Nụ cười của hắn ẩn chứa vẻ xấu xa.

Alice có chút hờn giận: "Mất hứng, chán quá, em muốn đi Lan Phủ uống rượu."

Ngay sau đó, hai người còn lại cũng đi.

Ông Giai Vi nhìn hắn, có một tia cười nhạo.

"Đừng có quên, em cần băng ghi hình! Nếu không lần sau sẽ không dễ làm ăn nữa đâu!"

"Yên tâm đi, nhất định sẽ cho em, anh thật không ngờ, em lại tốt với anh như vậy, lần sau chúng ta chơi, anh nhất định cho em đến cao trào!" Càng nói đến câu cuối, thanh âm của hắn càng thấp, mang theo nụ cười gian xảo.

Ông Giai Vi chỉ để lại cho hắn một bóng lưng mỹ lệ, mà hiện tại, trong người ả vô cùng trống rỗng, vừa mới bị Robert khiêu khích, toàn thân ả giờ đều là hỏa, giờ phút này, trong đầu ả chỉ có hình ảnh của Hạ Thiên Cơ.

Mà Hạ Thiên Cơ có lẽ cũng sắp đến biệt thự, nghĩ đến đây, dưới thân ả như bị một trận sóng nhiệt đánh úp, nghĩ đến hết thảy những việc sắp đến, cảm xúc của ả lại cuộn trào.

Robert lấy tay vuốt cằm, nhìn thấy Ông Giai Vi biến mất ở trước mắt: "Thực nhìn không ra, cô ả này thật tàn nhẫn, dám bỏ thuốc chính em gái của mình."

Hắn không thể không bội phục thủ đoạn của người đàn bà này, mà hắn cũng đứng dậy, thuốc cũng đã bắt đầu có tác dụng, người đàn bà ở toilet lúc này cũng nên đi ra rồi chứ.

Ông Giai Trùng phát hiện, nơi này căn bản là không có người, nhưng cánh cửa duy nhất lại có người canh gác nghiêm ngặt, ngoài cửa còn có một lái xe canh gác.

Cô ta trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào?

Bất giác, trong cơ thể lại có một luồng khí nóng đang từ từ thiêu đốt, đang ăn mòn thần kinh của cô ta, kể cả hành động của cô ta.

"Vi sao lại nóng như vậy? Vi sao lại khó chịu như vậy?" Tay cô ta nhin không được mà cời áo của chính mình, miệng không ngừng thảm thĩ: "Nóng quá. . . nóng quá. . ."

Chân cô ta lại càng không biết nên đi về đâu? Lại nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, nghe thấy tiếng cười thỏa mãn nho nhỏ của Alice, còn có Mindray ở phía sau lớn tiếng nói: "Alice, hai ta tìm chỗ chơi tiếp, chơi cho đã. . ." (@__@) bé thương trong sáng, không đầu độc tâm hồn độc giả).

Alice lại không chút nể nang nói: "Ồ, honey, mức độ duy trì của anh khiến em không thể chấp nhận, chờ anh có đủ khả năng làm em đến cao trào thì hãy tới tìm em!"

Ông Giai Trùng tránh ở một bên, nhìn thấy bóng dáng bọn họ rời đi mới bước ra. (bạn ơng, bạn có thấy bạn Giai trùng này tốc độ tên lửa không?)

Nhưng thân thể nóng như thiêu đốt làm cho bước chân của cô ta trở nên chậm chạp.

Khi cô ta vừa đẩy cửa muốn đi ra ngoài, lại phát hiện một người đàn ông đứng ở trước mắt cô ta, cô ta chỉ cảm thấy choáng váng, thiếu chút nữa là ngã xuống, là hắn một tay đỡ lấy cô ta.

"Chúng ta lại gặp mặt rồi, mỗi lần gặp em đều cảm thấy thật mê người, vẻ mặt của em thật sự là làm cho người ta nhìn thấy mê hồn." Hạ Thiên Cơ một tay tóm chặt thắt lưng cô ta, cất lời khen bốn cột.

"Buông tôi ra. . . để tôi đi. . ." Thanh âm của cô ta trầm thấp đến mức có chút run rẩy.

Nhìn khuôn mặt cô ta đỏ hồng, tựa hồ có vẻ không bình thường, cô ta rõ ràng là bị người ta bỏ thuốc.

"Em . . bị người ta bỏ thuốc?" Hần đoán thử. (bạn thương linh cảm có chuyện không hay =" "

Uông Giai Trùng cảm thấy thân thể của chính mình hiện tại đều nóng bỏng, lại liên tưởng tới chén rượu mình đã uống kia, còn có lời nói của Hạ Thiên Cơ. . . Cô ta hẳn đã bị Uông Giai Vi hãm hại, nhìn Hạ Thiên Cơ, lại nghĩ đến Robert, cô ta nghiêng chặt răng.

"Dẫn tôi đi, tôi phải rời khỏi nơi này, mau." Âm thanh của cô ta trầm thấp mà kìm nén.

Hạ Thiên Cơ ôm tiểu mỹ nhân, không hề suy nghĩ, nghiêng người một cái đã bế cô ta trên tay mình, sau đó ném vào trong chiếc Bentley trước cổng, ung dung lướt qua bảo vệ cửa. . .

"Cho tôi chút đá. . . Tôi nóng. . ." Uông Giai Trùng liếm đôi môi khô khốc, có chút đau đớn trong lời nói.

Hạ Thiên Cơ nhìn thấy sự khó chịu của Uông Giai Trùng, trong lòng một trận khao khát, hận không thể ngay lập tức mà áp người vào. (@__@)

Tiếng chuông di động vang lên, vừa nhìn thấy là điện thoại của Uông Giai Vi, hẳn lựa chọn nghe, thuận tay lấy một chai nước ném vào tay Uông Giai Trùng, cô ta như bắt được phao cứu mạng, liền áp chặt nó lên mặt, lên cổ mình.

"Thiên Cơ, anh đang ở đâu? Sao anh không tới đón em?" Âm thanh bên kia có chút oán giận.

"Anh đang bận, không có thời gian đón em, em bảo lái xe đưa về đi." Thanh âm của hắn lạnh nhạt.

"Không cần, người ta nhớ anh, nhớ đến muốn chết đây. . ." Âm thanh kiều mị, trầm thấp, ngằn nói cho hắn biết ả hiện tại là cấp bách muốn có hắn, trên thực tế, ả muốn hắn đến chết, giờ phút này, ả cực độ cần một người đàn ông để an ủi sự trống rỗng của mình.

"Anh đang xử lý chút chuyện, em tự nghĩ cách đi." Hắn không để cho ả có cơ hội nói tiếp, trực tiếp tắt điện thoại.

Nhìn Uông Giai Trùng bên cạnh, đôi bàn tay trắng nõn đang cầm chặt chai nước khoáng, di lên mặt rồi xuống cổ. . . thậm chí còn đặt nó ở trên ngực, miệng càng không ngừng nỉ non: "Nóng. . . Tôi nóng. . . Ngứa. . ."

Thanh âm của cô ta trầm thấp, vỡ vụn, như đang thăm thì, giống như một trận sóng mê người bao trùm lên đầu óc của Hạ Thiên Cơ.

Tay đang lái xe không nhìn được mà chậm lại, một tay hắn nhẹ nhàng đặt trên người cô ta, nhiệt độ nóng bỏng làm cho hắn không nhìn được mà lần xuống dưới. (*amen, anh bớt cảm thú đi một tí thì có chết ai không? Đừng làm trong xe)

"Ừm. . . thật thoải mái. . . Thêm một chút nữa. . ." Cô ta nhắm mắt, giờ phút này suy nghĩ đã hoàn toàn không thuộc về chính mình nữa, chỉ cảm thấy làm sao cho mát mẻ thoải mái mà thôi.

"Có phải còn muốn hay không?" Hạ Thiên Cơ lúc này cũng rất thống khổ, đang phải lái xe, còn muốn trêu đùa với người đàn bà này, thậm chí còn phải khống chế thân thể của chính mình, hắn chỉ muốn mau chóng chạy đến cửa khách sạn.

"Ừm. . . nóng, tôi muốn uống nước. . . cho tôi nước. . ."

"Đừng sốt ruột, nhịn thêm một chút nữa, sắp có rồi!" Thanh âm của hắn lộ ra nhu tình, nhìn thấy hai má cô ta ửng đỏ, còn có đôi môi mê người kia, bộ ngực cao lộ ra một nửa kia, tất cả đều đang kích thích thân dưới của hắn trường đau.

Hần cơ hồ chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến khách sạn, sau đó liền vào phòng tổng thống.

Thân thể Uông Giai Trùng bị ném mạnh lên chiếc giường lớn mềm mại, tâm trí của cô ta vẫn không tỉnh táo lại, ngược lại thân thể càng thêm vô cùng khó chịu.

Tay cô ta rất tự nhiên mà cởi bỏ những chương ngại vật trên người mình. . .

"Ồi. . . ôi. . . thật khó chịu. . . tôi khó chịu quá. . ." Thanh âm gần như mang theo tiếng khóc vang lên, ý nghĩ của Hạ Thiên cơ bị đánh bại, nhào ngay lên trên thân thể của cô ta.

"Thật là một con dê non béo mập mà, để con sói ta đến giúp em. . ." Nói xong, tay hắn dùng sức mà nắm lấy nơi mềm mại của cô.

"A. . ." Cô ta phát ra thanh âm dường như rất thỏa mãn.

Hắn càng thêm dùng sức mà nắm bắt, tay kia thì cởi quần áo của chính mình.

"Còn muốn. . . tôi ngứa. . . khó chịu. . ."

"Nói cho anh biết, em khó chịu chỗ nào?"

"Chỗ nào cùng đều . . khó chịu . ."

"Chỗ nào ngứa?" Tay hắn rất nhanh mà lướt qua da thịt cô, đến vùng bụng dưới, nhẹ nhàng mà chuyển động.

"Không biết, chỗ nào cũng đều khó chịu . . rất khó chịu . ."

Hạ Thiên Cơ buông cô ta ra, đứng lên.

"Đừng . . đừng rời khỏi tôi . . khó chịu lắm" Uông Giai Trùng không cảm giác được sự tồn tại của hắn, sợ hãi giống như đánh mất thứ quan trọng nào đó, cô ta đưa tay ra nhưng không nắm được bất cứ thứ gì.

"Đừng nóng vội, con dê non béo mập của anh!" Hắn nhanh chóng cởi tất cả quần áo, lửa thể giống như cô ta, thân thể hắn chính là vừa mới đặt trên người cô ta, cô ta đã thỏa mãn mà phát ra thanh âm "Mát quá, thật là thoải mái!"

Tay cô ta không khỏi gãi gao mà ôm lấy thân thể của hắn, so với thân thể nóng bỏng của cô ta, thân thể hắn lại mát như băng, khi lửa gặp được băng, cô ta thể nào cũng không nguyện ý buông tay. "Đừng đi . . đừng đi . ."

"Tiểu yêu tinh tra tấn người ta, đừng ôm anh chặt như vậy, được không?" Ôm chặt lấy hắn như vậy, hắn làm thế nào mà hành động được, cái người đàn bà "không biết gì" này.

Dán trên thân thể quyến rũ của cô ta, thân thể của hắn sớm đã có phản ứng.

Miệng của hắn dán lên đôi môi của cô ta, ra sức mà mút lấy, thừa dịp cô ta hơi lơ lửng, dùng sức nâng thân thể của mình lên, để tiện cho đôi tay của mình có khoảng trống, lướt trên da thịt cô ta.

"Ừm . ." Thanh âm từ miệng cô ta thoát ra đầy thỏa mãn.

Bờ môi của hắn một đường đi xuống, cho đến chỗ phần hồng của cô ta, dao động qua lại, dùng miệng cắn.

"A. . ." Lực cắn nhẹ truyền đến cảm giác đau đớn.

Tay hắn không một chút lơ lửng mà một đường trượt đến nơi tư mật của cô ta, nơi đó sớm đã ẩm ướt, tay hắn chỉ nhẹ nhàng xẹt qua chỗ ẩm cảm của cô ta, cô ta nhìn không được mà phát ra thanh âm.

"Nơi đó thật khó chịu . . Chính là nơi đó, đừng rời đi . ." Tay của cô ta theo bản năng mà giữ lấy tay hắn, không cho tay hắn rời đi, "Chính là nơi đó. . . mạnh thêm chút nữa. . ."

Hắn tà ác nhìn bộ dạng khổ sở của người đàn bà này, tưởng tượng đến kế tiếp cô ta sẽ có hành động kích tình như thế nào cùng âm thanh dẫn dụ người khác như thế nào.

Ngón tay chậm rãi nhẹ nhàng mà hướng đến nơi cô ta khát vọng, từng chút từng chút một tiến vào, từng chút từng chút chôn vùi bàn tay hắn ở trong đó.

"Ừm . ." Âm thanh hưởng thụ thoải mái truyền đến, nhưng ngay sau đó, một trận đau đớn khó chịu truyền đến, cô lớn tiếng mà thở ra: "Đau. . ."

Trong con mắt của Hạ Thiên Cơ ánh lên một tia kinh ngạc, quả thực hắn tiến vào rất nhẹ, vì cái gì mà đau đớn? Để kiểm chứng, hắn một lần nữa đưa tay sâu vào bên trong, hơn nữa cũng tăng thêm một chút lực.

"Không . . đau quá. . . nhẹ một chút. . ." Đôi mắt của cô ta đã mờ mịt, mặc dù có hơi truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng cô ta căn bản không để hắn rời đi, cho dù đau, ngược lại càng muốn nhiều hơn.

Anh sẽ ôn nhu một chút!" Tay hắn không xâm nhập vào nữa, mà là ở quanh thân cô ta nhẹ nhàng qua lại, nơi đó đã tràn đầy nước.

Lúc này thanh âm của cô ta lúc cao lúc thấp.

Hạ Thiên Cơ biết cô ta đã muốn rồi, hắn mạnh mẽ mà rút tay ra, phát hiện nơi đó dính đầy hương vị của cô ta.

"Đừng . . đừng đi . . tôi vẫn còn khó chịu. . ." Tay hắn chỉ vừa mới rời đi, liền truyền đến những thanh âm khó chịu của cô ta.

Hạ Thiên Cơ không thể tưởng tượng được, rốt cuộc thì đã chuốc cho cô ta bao nhiêu thuốc?

Hắn hơi cúi đầu, nhìn thấy nơi tư mật tuyệt vời của cô ta, phần hồng hấp dẫn làm hắn không kim lòng được mà cúi đầu hôn, nuốt nuốt nước miếng: "Ôn nhu kích thích em trước đây!"

Dứt lời, hắn một phen vùi đầu vào, vờn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng mà càn quét.

"Ồ. . ." Đầu của cô ta tự giác mở rộng ra, hận không thể chứa được hai cái đầu. (benbabinhyen: tác giả viết kinh dị quá vậy trời)

Hạ Thiên Cơ đưa lưỡi thâm nhập, ở nơi tư mật chui vào vách tường quấy đảo, chỉ nghe một trận một trận thanh âm đầu lưỡi cùng nước giao nhau.

"A. A."

Tốc độ của hắn càng nhanh hơn, Uông Giai Trùng lại chưa bao giờ phải chịu quá nhiều kích thích như thế này, thấy mình hưng phấn như đang ở trên mây.

"Ta ngứa. . . ngứa quá. . ." Hắn lại dùng lực, càng làm cho thân thể kia truyền đến tín hiệu khát cầu.

Hạ Thiên Cơ hiểu, cô ta hẳn là đã chuẩn bị thật tốt, chỉ chờ hắn tiến vào.

Hắn ngẩng đầu, cảm lấy vật trường đại của mình, nhắm ngay vào nơi tư mật của cô ta, vừa mới tiến vào, cô đã nhịn không được mà kêu lên: "Thật thoải mái. . ."

Hắn cười tà ác, đẩy mạnh người một cái, toàn bộ vật trường đại của hắn tiến vào cơ thể đang trống rỗng của cô ta.

"A. . . Đau quá. . . A. . ." Cô ta đột nhiên kêu to, đau đến mức ngóc đầu lên.

Hạ Thiên Cơ cảm giác được một dòng ấm nóng theo vật trường đại của hắn chảy ra bên ngoài, hắn biết đó khẳng định không phải là bằng chứng cho sự thâm nhập của cô ta, mà là máu tử nữ của cô ta.

"Uông Giai Trùng, không ngờ em vẫn còn là một tử nữ, xem ra đại ca của anh vẫn còn lưu tình với em nhỉ. . ." Hắn kinh ngạc, hắn hưng phấn, đồng thời cũng đặc ý, không phải là chưa từng chơi đùa qua tử nữ, nhưng tử nữ này lại là người đàn bà bên người Hạ Thiên Triệu. "Tôi đau, anh đi đi. . ." Thân thể đau đớn làm cô ta không dám muốn nữa, bản năng muốn hắn rời khỏi thân thể của mình.

"Ngaoan, nghe lời, rất nhanh sẽ tốt thôi!" Phía dưới của hắn đã muốn đau trường, nếu không hoạt động sẽ cực kỳ khó chịu. "So với chị gái của em, thân thể em càng làm cho người ta thêm mê đắm, thật sự là sạch sẽ mà lại mê người."

Đội cô ta có thể thích ứng được vật trường đại của hắn, hắn nhẹ nhàng mà động hạ thân, cảm giác cô không có phản ứng gay gắt, hắn lại càng thêm mạnh mẽ mà tiến vào.

"Đau. . . Đừng cử động. . . Không cần dùng sức. . ." Hai mắt cô ta mê say, mặc dù nói như vậy, nhưng tay cô ta theo bản năng lại gắt gao bám chặt lấy người hắn, giữ chặt lấy, đau đớn cũng không chịu buông tay.

"Lập tức sẽ trở nên tốt thôi!" Thanh âm của hắn có chút kìm nén.

Hắn ở trên người cô chậm rãi di chuyển, đau đớn dần dần giảm bớt, mà tác dụng của thuốc lại dần dần gia tăng, mãnh mẽ đánh sâu vào thân thể cô ta.

"A. Ô ô."

"Quá tuyệt vời, anh rất thích tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc. . ." Hắn hưng phấn mà nói, hạ thân vận động càng trở nên nhanh hơn.

"A. . . sâu một chút. . . tôi muốn. . . muốn. . ." Giờ phút này Uông Giai Trùng hoàn toàn chìm đắm trong sự hoan lạc mà người đàn ông trên người mang lại, cô ta lần đầu biết đến tình dục, lại bị bỏ thuốc kích thích, bắt đầu trở nên đắm đuối.

"Kêu to lên. . . khóc đi. . . tiểu tiện nhân. . ." Hắn mạnh mẽ tiến vào, mỗi một lần đều thâm nhập vào chỗ sâu nhất của cô ta.

Cô ta phát ra tiếng kêu khóc như sống như chết, hai người càng cố sức cuốn chặt lấy nhau.

Cô ta như là vẫn không đủ, một lần rồi lại một lần mà đòi hỏi hắn.

Hắn hơi có chút mệt, cô ta không cần học hỏi chút nào, tác dụng của thuốc làm cô ta không còn thận trọng, ngồi ở trên người hắn, dùng sức đung đưa thân thể của mình, mái tóc buông xõa trên da thịt trắng nõn, Hạ Thiên Cơ nhìn có chút mất hồn.

Người đàn bà này, hắn đã muốn rồi! Nhìn thấy cô ta phóng đảng mà phong tình, hắn muốn chiếm cho bằng được, không muốn để người đàn ông khác khác chia sẻ, đây là lần đầu tiên có một người đàn bà làm cho hắn có ý muốn chiếm hữu tuyệt đối.

"Ô ô. A a. Ô ô" Cô ta dùng sức, phát tiết những tác dụng của thuốc còn sót lại trong cơ thể, một lần lại một lần xõa tung mái tóc trên thân thể đang lắc lư của chính mình, khát cầu đạt đến cao trào hơn nữa.

Trong phòng tràn ngập thanh âm khao khát, lúc trầm lúc bổng, lặp lại không dứt. . .

Một lần rồi lại một lần kịch liệt chiến đấu, hai người rốt cuộc mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ sâu.

Đến khi Uông Giai Trùng mở mắt phát hiện người đàn ông lả tả nằm bên mình là Hạ Thiên Cơ, về mặt tràn đầy đau khổ không nói nên lời. Cuối cùng, thứ quý giá nhất của cô ta không thể dâng cho Hạ Thiên Triệu người đàn ông mà cô ta yêu nhất.

"Em tỉnh rồi?" Hạ Thiên Cơ chống tay ngồi dậy, nhìn thấy người đàn bà sau khi tỉnh dậy vẫn xinh đẹp như trước, lại nghĩ tới một hồi đấu tranh kịch liệt tới hôm qua, tâm tình một mảnh tốt đẹp.

"Đã khóc đến mức này sao không nhanh chóng mà chạy đuổi theo anh ta đi, tiểu tình nhân của cô đảm bảo chưa đi xa đâu, nhanh thì còn kịp đấy." Lời nói của hắn mang theo chút chua xót, đau cũng kích thích, nước mắt của cô gái này tất cả đều vì người đàn ông kia, người chỉ biết lợi dụng cô, hắn chưa từng gặp qua ai ngốc như cô, ngốc thật ngốc.

"Tôi không cần anh lo." Thanh âm của cô đầy nghẹn ngào.

"Cô cho là tôi thích quần cô à? Cái thứ người như cô, bị người khác lợi dụng xong lại ở đây đau lòng đứt dạ mà khóc lóc, nếu như thích thì đuổi theo đi, tiếp tục để cho hắn ta lợi dụng đi." Hạ Thiên Triệu nổi trận lôi đình, rõ ràng là hắn muốn đi an ủi cô, nhưng là lời nói ra vĩnh viễn đều biến vị.

"Tôi nói không cần anh lo, anh đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa." Cô chán ghét khi cô yếu đuối nhất đều chạm phải hắn, hắn còn muốn đứng ở đây mà chê cười tình yêu cô đã từng cho là thể non hẹn biển sao?

"Đây là nhà của tôi, dựa vào đâu cô lại dám đuổi tôi."

"Nếu như vậy, vậy anh để cho tôi đi đi, hiện tại tôi với anh cũng không còn ý nghĩa gì nữa, tôi ở đây cũng chỉ tổ tốn thêm tiền thuốc của anh thôi, tôi không có tiền trả lại anh, anh muốn lấy gì đó thì cứ cầm đi." Cô dùng tay không ngừng lau nước mắt trên má, cô vẫn luôn nghĩ, té ngã thì tự mình đứng lên, khóc thì tự mình phải lau khô.

Nhìn thấy bộ dáng quật cường của cô, hắn hận không thể bóp chết cô, vì sao cô không thể học lấy một phần tính tình của những người phụ nữ khác, như chim nhỏ nép vào người hắn, yếu thế một chút, mà cô không nên cứng chọi cứng, không nên làm hắn tức giận.

"Hắn Nhất Nhất cô đừng hòng mang nước mắt của cô ra để đổi lấy sự mềm lòng của tôi, không có chuyện tôi sẽ thả cô đi đâu, cô đừng mơ nữa, phải kiên trì tới ngày cuối cùng mới được." Hắn hung hăng đáp lại,

"Anh sắp kết hôn, anh còn nhốt tôi ở đây, anh phải làm gì với vợ anh, sao anh có thể vô sỉ như thế hả, nếu không phải anh vô sỉ và vô tình, cũng sẽ không khiến Lãnh Nghiêm thống khổ như vậy, nếu không phải anh như thế, căn bản Lãnh Nghiêm cũng không đến gạt tôi" Nghĩ đến đây lòng cô lại lần nữa đau nhói.

"Cô nói đủ chưa hả, ở trước mặt tôi không được nhắc tới hai từ Lãnh Nghiêm." Hắn dùng lực xiết chặt cổ tay cô, lớn tiếng hét.

"Hạ Thiên Triệu, tôi chịu đựng anh thế là đủ lắm rồi, chịu đủ vô lý, còn có sự dã man của anh nữa, anh hi lộ vô thường, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, bắt mọi người đều phải nghe anh nói, anh cho anh là thần sao? Danh dựa vào đâu mà lại ngang ngược thế hả, dựa vào đâu?" Hắn Nhất Nhất đột nhiên mất kiểm soát tuôn ra một tràng dài cả giận.

"Hắn Nhất Nhất, cô là lợn à? Chẳng lẽ ngay cả một chút cảm giác cô cũng không có nhận ra sao, chẳng lẽ cô không nhận thấy, tôi" Trong lúc phấn nộ,, ba chữ kia hắn không thể nào phun ra được, chỉ dám lẳng lặng nói trong lòng: "Chẳng lẽ em không nhận thấy Tôi thích em sao?"

"Thứ tôi cảm nhận được chính là sự ngang ngược, vô tình, vô sỉ, còn có những con giận dữ của anh nữa." Cô nói xong, hai vai nhịn không được mà run rẩy.

Chóng lại hai tròng mắt cơ hồ muốn phun ra lửa của hắn, giống như có thứ gì đó len vào lòng của cô.

"Tôi ác độc, vô tình, vô sỗ, vậy cô nói cho tôi biết, nếu tôi đủ ác độc, tôi sẽ không thêm cá cược với cô nếu tôi đủ vô tình căn bản tôi không cần phải Ngăn cản cô dùng dao tự sát, nếu tôi đủ vô sỉ khi cô bị thương căn bản tôi không nên cứu cô, lúc mà Lãnh Nghiêm cho cô lựa chọn cuối cùng tôi nên một phát súng giải quyết cô luôn, như vậy Hạ thiếu tôi sẽ không bao giờ phải chịu tiếng xấu là để cho người đàn bà bên cạnh mình cầm súng lên đầu."

Hắn đã tức giận đến tột điểm, mỗi câu nói sau so với câu trước càng thêm lớn tiếng, mỗi câu so với câu trước lại càng áp lực, càng nói càng đi tới gần cô, mà cô lại chậm rãi lùi đi, một mực lùi đến góc tường.

Hắn Nhất Nhất trợn lớn mắt, mỗi khi nghe được một câu hắn nói ra lại lần nữa cảm giác mình bị bức đến muốn nổ tung rồi.

"Cô nói đi . . . cô nói đi"

"Đừng hỏi tôi, tôi không biết, tôi không biết . . ." cô bịt chặt tai, kinh hoàng hét lớn.

Hắn nghiêng người, ôm lấy đầu của cô nâng lên, hung hăng mà hôn.

"Ồ ồ." cô mở to mắt, muốn phản kháng, môi lại bị dùng sức chà sát.

Hơi thở bạo ngược cường thế của hắn tràn đầy khoang miệng của cô.

Hắn Nhất Nhất coả thấy bản thân mình tựa như sắp chết đi, vì sao ngay cả hít thở cũng khó khăn. Giờ phút này căn bản tay cô không thể nhúc nhích, vai bị thương bên kia vô tình bị Hạ Thiên Triệu đè vào.

"Đau. . ." chữ đau căn bản là nghe không rõ lắm

Hạ Thiên Triệu giống như con nghiện thấy thuốc, càng không thể ngừng lại, hô cô càng sâu, chẳng thềm để ý đến cô vẫn một mực phản kháng

Cô dùng cánh tay không bị thương đâm vào ngực hắn, dùng sức đẩy hắn ra, tựa hồ hắn cảm giác được cho nên chậm rãi buông cô ra.

Nhìn thấy cánh môi bị hôn đến mức sưng đỏ lên của cô, tựa hồ càng thêm mê người.

"Từ giờ trở đi anh không được chạm vào tôi." Cô vừa dỗi vừa phẫn nộ nói.

"Ai quy định?" Giờ phút này, hắn tuyệt không nghĩ muốn phát giận với cô, hắn kẻ sát vào người cô, không cho thân thể cô có cơ hội nhúc nhích, ngón tay lại yêu thương vén những sợi tóc hỗn độn ra sau mang tai cho cô.

Hắn Nhất Nhất thà rằng chịu hắn dùng bạo lực bởi cô cũng không nguyện ý nhìn thấy hắn đột nhiên trở lên dịu dàng với mình, cô không chịu nổi hắn như vậy.

Cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn, tìm bừa cái cớ nói, "Tôi . . . tôi bị thương . . . Anh không thể chạm vào tôi." Nói xong đầu cô cúi càng thấp.

"Anh sẽ dịu dàng hơn." Hắn vô cùng vui vẻ dán vào bên tai cô nói nhỏ, dọc theo vành tai của cô hôn xuống.

"Đừng . . . Đừng mà . . ." Tay cô định ngăn trở, cô không thể theo kịp biến hóa thất thường của hắn, mới một giây trước hắn hò hét với cô, giây tiếp theo đã có thể dịu dàng cắn cổ của cô. Nếu Nhất Nhất hiểu được hắn, cô sẽ biết chỉ khi ở trước mặt cô Hạ Thiên Triệu mới có thể trở thành hi nộ vô thường như thế, ở trước mặt những kẻ khác hắn luôn luôn là kẻ bình tĩnh, thậm chí chưa từng có người đàn bà nào có thể dễ dàng khơi mào lửa giận của hắn.

"Cái gì cũng có thể hết." Hơi thở của hắn đã trở lên dồn dập, tay hắn đang chuyển động bên ngoài lớp quần áo của cô.

"Anh . . ."

"Đừng từ chối anh đừng . . ." hơi thở nóng bỏng, thanh âm dịu dàng, đột nhiên như là mị hương, tiêu tán trên người cô, cô cảm thấy toàn thân mình đã không còn khí lực để phản kháng.

Cô trấn định nhắc nhở chính mình, "Đây chỉ là một trong những việc cần làm trong bản hợp đồng, không phải sao?"

Chỉ còn lại có 4 ngày, dù có phải chịu khổ vất vả đến mấy, qua 4 ngày này cô sẽ tự do."

Nghĩ đến đây, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, cũng không có ý đồ phản kháng nữa.

Hắn nhẹ nhàng mà cời bỏ áo của cô ra, trên miệng vết thương của cô dịu dàng mà hôn, giống như đang hôn một con búp bê bị thương. Hắn Nhất Nhất lại ngoái mặt đi . . . Không biết vì sao, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống.

Từ bỏ." Tay cô khẽ che lại miệng vết thương, không muốn nhìn thấy hắn tiếp tục hôn nữa, nhu tình như thế, cô nghe thấy tiếng lòng mình bị thu phục.

"Thực xin lỗi, anh không nên làm em bị thương." Hắn lại đột nhiên nói ra ba chữ này.

Hắn Nhất Nhất nghe thấy thanh âm tan nát cõi lòng của chính mình, đây là hắn tự trách sao? Đây cũng không phải lỗi của hắn.

"Không không không không. Đây là lỗi của hắn, tất cả đều là lỗi của hắn. . . ." Hắn Nhất Nhất cảm thấy tất cả đều trở lên hỗn loạn, sao cô lại có cái nhìn khác về người đàn ông như hắn chứ?

Hơi thở ấm áp của hắn lại lần nữa cần quyết thân thể của cô, mang theo mùi thuốc lá tươi mát, còn có mùi hương dịu dàng của sữa tắm, hòa trộn cùng với mùi hương cơ thể của cô.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại không dám tiếp tục hít thở mùi hương này nữa, nhắc nhở chính mình không được thích ứng mùi hương này.

Hắn dán lên người cô, có nơi nào đó đã kiềm chế không được mà biến hóa.

"Anh muốn em. . . Anh rất muốn em. . . ." Hắn mãnh liệt khát cầu, thanh âm kích thích cô.

Cô cảm giác bản thân mình như bị ma nhập, hòa theo tiếng gọi, hòa theo hơi thở của hắn . . .

Tay hắn vuốt ve nơi mềm mại của cô, dán vào lỗ tai của cô nói: "Anh muốn em. . ."

Lại một trận thờ dồn dập xông vào mũi, cảm giác nâng nâng, cuốn cô đi. Trong lòng cô lớn tiếng hò hét cầu xin. Bàn tay dán trên người cô của hắn đã sớm không thành thật muốn bắt giữ thứ gì đó của cô.

"Nhanh một chút." Hắn Nhất Nhất nhẹ giọng rên.

"Không vội, chúng ta có thời gian cả một đêm cơ mà." Hắn lại xấu xa trả lời.

Hắn Nhất Nhất cắn răng oán hận, rõ ràng hắn biết ý của cô không phải vậy, cô chán ghét hắn hỏi như thế, chán ghét hắn khiêu khích mình như vậy, cô

thà rằng bản thân là một cái máy được lập trình để hoàn thành nhiệm vụ, chính là kẻ tiếp đã hoàn toàn đánh vỡ tất cả ý nghĩ này.

Hắn dán chặt vào cô, làm cho cô cảm nhận được nơi nóng bỏng của hắn.

Cô ngượng ngùng ngoái mặt đi . . . , mà hắn chính là nhẹ nhàng dùng một chút lực, mắt nhìn cô, thấp nói: "Nhìn anh."

Hắn càng dán chặt hơn, hô hấp cung xăng ồ ồ, tay hắng phiêu dang trên bờ lưng lạnh lạnh của cô, từng chút từng chút xâm nhập vào nơi huyền bí của cô.

"Hạ thiếu . . ." Lời nói của cô mang theo cầu xin, mắt không dám mở ra, cô sợ hãi bối rối trong cô sẽ bị hắn phát hiện ra.

"Gọi tên của anh." Hắn khẽ cắn vành tai cô, ngón tay duỗi ra . . .

"A. . . ." tiếng rên của cô rất nhẹ, nhẹ đến mức chỉ mình cô có thể cảm nhận được, thân thể theo bản năng càng thêm căng thẳng.

Hạ Thiên Triệu chỉ cười vui vẻ, lộ ra chiếc răng khểnh trắng ngà, kéo tay cô đến cảm nhận nơi nóng bỏng của hắn.

"Không. Buông!" Lúc này đây, cô theo bản năng từ chối, dùng sức lôi lại.

Hạ Thiên Triệu nhận thấy tia giận hờn trong lời nói của cô liền không có miễn cưỡng cô nữa, mà khiêu khích những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, nhìn cô cắn chặt môi không dám rên ra tiếng.

"Đừng đè nén bản thân, anh thích nghe em kêu, anh thích nghe tiếng của em." Thân thể trần của hắn lại càng dán chặt vào cô, tay cầm lấy cảm cô, thờ dốc.

Hắn dùng chút lực, khoái cảm nguyên thủy truyền đến, một lần lại một lần, chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô . . .

(tác giả: tiếp theo thế nào thân nhóm tự tưởng tượng nha. . . hắc hắc)

Trong căn phòng tổng thống của khác sạn.

Hạ Thiên Cơ nâng cằm Ưông Giai Trường lên, nhìn cánh môi đỏ mọng ướt át của cô ta, nhin không được hỏi: "Em hy vọng tôi sẽ chịu trách nhiệm?"

"Không hy vọng." cô ta không chút do dự đáp lại, cô ta dùng át cả đánh cuộc, chỉ mong thứ mà cô ta muốn sẽ có được.

"Gã cho tôi, không tốt sao?" hắn khẽ nhủ mảy, lần đầu tiên hắn cầu hôn một người, cư nhiên lại bị cự tuyệt.

"Đương nhiên là tốt, căn bản anh không muốn kết hôn với tôi, chỉ là tình huống vô tình phát sinh, tôi cần gì phải cho là thật?" cô ta cắn cánh môi, mân miệng.

"Tôi nói cho em biết, lúc này đây tôi thực sự muốn chịu trách nhiệm với một người đàn bà."

"Phải không?"

"Em không tin? Hay là em không muốn tin? Hay là sợ gã cho tôi sẽ không thể gã cho anh cả của tôi nữa?" nói đến đây hắn có chút ề ảm chớp mũi.

"Không, tôi không yêu anh của anh, nếu yêu anh ta, anh cho rằng tôi vẫn còn lần đầu tiên sao?" ở giờ khắc này cô ta không giống như trước đây ghét bỏ Hạ Thiên Cơ nữa, ngược lại lại càng muốn có được hắn, cô ta muốn có được hứa hẹn của hắn, bởi vì hiện tại chỉ có hắn mới có thể giúp cô ta thoát khỏi hoàn cảnh kia, phải càng nhanh càng tốt.

Hạ Thiên Cơ có chút mê man, nhưng nhìn thất dáng người xinh đẹp của cô ta, dục tình lại khó nhịn, thậm chí hắn còn muốn lột trần cô ta đặt dưới thân một lần nữa.

"Tôi chịu trách nhiệm với em, chúng ta kết hôn đi."

Biệt thự Ưông gia.

Hai đêm Ưông Giai Vi không có ngủ được, thặng đến nghe tin Hạ Thiên Triệu sắp kết hôn mà đối tượng kết hôn không phải Ưông Giai Trường lòng của ả mới cao hứng lên, tầy đi tất cả lo lắng phía trước.

"Ưông Giai Trường, số mày phải ăn phân chó, ai dè mày chạy mất, không chụp được ảnh của mày quả là đáng tiếc, nhưng mà nghe thấy mày không thể gã cho Hạ Thiên Triệu, không chụp được ảnh của mày tao cũng vui sướng." Sáng sớm ả đã hưng phấn tỉnh dậy, ả phải vạch trần bộ mặt thật của Ưông Giai Trường với ba mình, làm cho nó không có đường lùi, làm cho so với trước kia còn phải thảm hơn.

"Cái gì, mày cho mày là chủ nhà này sao mà dám ngủ đến bây giờ mới dậy?" Ông Gia Vi khí thế bùng bùng nhìn thấy Ông Giai Trùng ở câu fhang.

"Chị Trương, cho yoi một ly sữa, hôm nay tôi không muốn uống sữa đậu nành." Cô ta nói với người hầu bên cạnh, không thèm để ý đến Ông Giai Vi.

"Ông Giai Trùng, tao thấy hình như mày còn chưa hiểu rõ tình hình lắm, hiện tại mày đã bị Hạ gia từ hôn, cư nhiên còn dám nghênh ngang ngồi ở trên bàn." Á ta lớn tiếng cười nhạo.

Ông Giai Trùng thực bình tĩnh gồi vào bàn ăn, chậm rãi trét mứt hoa quả lên miếng bánh mì.

Ông Giai Vi thấy cô ta hoàn toàn không để mình vào mắt, tức giận vươn tay ra đoạt lấy miếng bánh mì trên tay cô ta, hung hăng ném vào mặt khiến cho mứt quả dính đầy trên làn da trắng nõn của cô ta.

"Ông Giai Vi, tôi muốn chị lau khô mặt cho tôi." Mặt cô ta có thứ gì đó thiêu đốt như là khiêu khích.

"Ông Giai Trùng mày còn chưa tỉnh mộng sao? Mày còn nằm mộng làm thiếu phu nhân của Hạ gia sao, con bà nó? Ha ha . . . Ha ha mày nhìn bộ dáng hiện tại của mày đi, chẳng khác gì một con chó đi ăn xin, thật là đáng thương nha." Tiếng cười của ả vang trời, ngón tay chỉ thẳng vào mặt cô ta.

"Mới sáng sớm đã cãi nhau gì vậy?" Ông Vạn Thiên kéo thân hình mập mạp đi xuống dưới.

"Baba tỉnh rồi sao? Mau đến nhìn nhị tiểu thư mới bị người ta vứt bỏ của nhà ta đi." Á ta uốn éo đi đến bên cạnh Ông Vạn Thiên, cũng kéo lấy cánh tay ông ta.

"Giai Trùng, ai bắt nạt con?" Ông Vạn Thiên gạt tay Ông Giai Vi ra, vội vàng đi lên, lớn tiếng hét: "Chị Trương, đến giúp nhị tiểu thư lau khô mặt đi."

"Baba con muốn chị lau mặt giúp con, bởi vì chính chị ta hất vào mặt con." Cô ta cắn răng ác ý nhìn ả ta.

"Giai Vi, sao con lại đối xử với em gái của mình như vậy, con là chị phải biết chăm sóc em chứ?" Ông Vạn Thiên quát Ông Giai Vi, phải biết rằng hiện tại Ông Giai Trùng chính là cửa vào nhà quyền thế Hạ gia của ông ta.

"Baba con nghĩ ba còn chưa biết đại thiếu gia họ Hạ sắp kết hôn."

"Trời ơi, trời ơi, đây là sự thật chẳng, sao lại nhanh như thế? Giai Trùng, sao lại không nói cho ba biết vậy?" Ông ta cao hứng không biết phải làm gì mới tốt.

"Baba, ba lầm rồi, hạ thiếu gia không có cưới con gái của ba, là là người mẫu nổi danh Kily kia." Á ta kéo dài cái tên Kily, mang theo đắc ý cười nhìn Ông Giai Trùng, chờ trò hay tiếp theo của cô ta.

"Cái gì? Người Hạ thiên Triệu cưới không phải là Giai Trùng mà là cái cô người mẫu gì gì kia sao?" hai mắt Ông Vạn Thiên mở to, không thể tin được hỏi.

"Kily." Á ta lại lần nữa nhắc lại tên vợ sắp cưới của hạ Thiên Triệu, "Cho nên mới nói, baba, con gái của ba bị người ta ruồng bỏ, cuộc sống công chúa mà ba cho nó cũng không thể làm cho nó thành hoàng hậu được."

"Giai Trùng đây là sự thật sao?" Ông ta không chết tâm hỏi.

"Đúng vậy ba ngày nữa Hạ Thiên Triệu sẽ kết hôn, vợ sắp cưới là người mẫu nổi danh Kily không phải con." Ông Giai Trùng phục hồi bình tĩnh nói.

"Sao mày lại vô dụng như vậy? Thịt ngon tới tay còn để người khác đoạt mất? Tao đặt cho mày cái tên này để làm cái gì a? chẳng lẽ mày không có lòng muốn giữ chặt Hạ thiếu sao? Hiện tại thì tốt rồi, để cho người khác đoạt mất, tao còn nuôi mày để làm gì, hừ." Thái độ của ông ta chuyển 180 độ.

"Baba, nó chỉ là đũa hao tiền tốn của, nó không làm ra tiền được, nó giống mẹ nó thôi, ngay cả mẹ nó cũng không bằng ý, để cho người ta chơi chán rồi ném vào xó." Mỗi một câu của ả đều chanh chua ác độc.

"Nhị tiểu thư, để tôi lau giúp cô . . ." chị Trương cầm một cái khăn nóng sạch sẽ đi tới.

"Lau cái gì mà lau, cút sang một bên cho tôi." Ông Vạn Thiên bộ dáng tức giận, thay đổi bất thường.

"Baba, ba hẳn là cho nó trở về căn phòng người hầu của nó đi, nó với mẹ nó nữa." Á ta giật giấy Ông Vạn Thiên, không tin không đim nó chết được.

"Baba, lời con còn chưa nói xong." Cô ta tuyệt đối không tức giận, đối với tất cả phản ứng lúc này, tất cả đều nằm trong dự liệu của cô ta, cô ta đoán rằng trong gia đình này chỉ có cô địa vị mới có thể khống chế nó.

"Mày còn cái gì nữa mà nói? Lãng phí bao nhiêu tiền của tao, mau trả lại cho tao, mau cút cho tao, đừng có mà làm chướng mắt tao."

"Ba ngày sau là hạ thiên triệu cùng Kily kết hôn, năm ngày sau, là ngày con và nhị thiếu gia Hạ Thiên Cơ hết hôn." Cô ta bình tĩnh nói, mắt đảo qua nhìn Ông Giai Vi.

Như một trận sấm chớp đánh vào trên người Ông Giai Vi.

"Uông giai trờng, mảy đang nói cái gì? Mảy điên rồi sao? Nảo mảy hồng rồi à ? Hạ thiên cơ là người đàn ông của tao, cho dù anh ấy kết hôn cũng chỉ có thể là tao, làm sao đến phiên mảy! Mảy tính cái gì vậy!" Ầ bắt an hét to.

"Tin hay không tùy chị, nhưng là ngay ngày hôm qua, chúng tôi đã đi lĩnh chứng , chỉ thiếu hôn lễ nữa thôi." Cô ta cười đến ngọt ngào, rất đắc ý, nhìn thấy khuôn mặt vì tức giận mà méo mó của uông giai vì cô ta muốn hết vang, muốn đem toàn bộ tức giận bao ngày nay xả ra.

"Mảy nói bây! Mảy nói bây! Mảy nói bây! Tao phải xé cái miệng của mảy ra." ả kích động chạy đến bên cạnh cô ta, vươn tay muốn xé miệng của cô ta a.

"Chị Trương, nhanh đi ngăn Đại tiểu thư lại, đừng để cho nó nổi điên! Nhanh đi!" Lòng Uông vạn thiên bùng bùng loạn lên, mới sáng sớm đã chịu kích thích như vậy, cả kinh một đợt, nhưng chỉ cần có thể kết hôn, ở trong mắt ông ta, ai đều giống nhau, chỉ cần có họ Hạ, chính là mã đáo thành công rồi.

Uông Giai Vi giống như phát điên đi đánh cô ta, lại bị người hầu gạt gao tóm lại, ả ôm đầu thét chói tai, "Đám hạ nhân chúng màu, buông ra. Chúng mảy nên đến mà túm con tiện nhân Uông Giai Trờng kia kia."

"Chát." Một tiếng vang lên, mặt Uông Giai Vi xuất hiện năm đầu ngón tay, người hầu cũng kinh ngạc, phải biết rằng ở Uông gia không ai có thể động vào ả.

"Mảy đánh tao?"

"Đúng tôi đánh chị thì sao? Không phục à?" Uông Giai Trờng hếch cằm, khinh thị, lại một bạt tai nữa tặng cho ả ta.

"Baba, con mới là con gái của ba, ba bảo bọn họ buông ra."

"Giai Vi, con đừng có kích động như vậy, bình thường con cũng hay khi dễ em gái, hiện tại tốt rồi, giải hòa, con mau về nghỉ ngơi đi, không có lệnh của ta, đừng có chạy loạn ra ngoài." Uông Vạn Thiên thay đổi đến chóng cả mặt.

Uông giai Vi như bị đánh đòn cảnh cáo, mới kịp phản ứng suy nghĩ cặn kẽ, Uông Giai trờng kết hôn cùng Hạ Thiên Cơ, mà hiện tại ả đang chìm trong giấc mộng muốn có con với Hạ Thiên Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chuyện thuốc tránh thai

Màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng thán nhiên chiếu vào trong phòng, nhìn người đàn ông đã ngủ say bên cạnh mình, khoe miệng có ý cười thỏa mãn như đứa trẻ được quà, thế nhưng cô lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, trong lòng rất ấm áp. Nhịn không được cô vươn một ngón tay muốn chạm tới ý cười thỏa mãn kia.

Chung quy, giờ đến nửa đường lại rút trở về, mà điều hiện tại cô phải làm là nhanh chóng đứng dậy, xuống lầu, sau đó tìm ngăn kéo. . .

Lại liếc mắt nhìn kỹ một cái, xác định hần đã ngủ say, hơn nữa có tiếng hít thở đều đều truyền tới, cô mới nghiêng người chân trần đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bật đèn dưới lầu, tất cả đều rất nhẹ nhàng.

Lấy cái ly rót nước ấm vào, sao đó kéo ngăn kéo ra lấy thuốc, không chút do dự nuốt một viên. Khi đem viên thuốc còn lại để vào trong hộp, cô lại rút trở về, sợ sẽ có vạn nhất, lại uống thêm một viên.

"Em uống gì đó?" kỳ thật Hạ thiên Triệu không có ngủ, cô chỉ cần hơi nghiêng người một cái hần đã bừng tỉnh, hần không có gọi cô lại vì hần muốn nhìn coi nửa đêm cô trở dậy là muốn làm cái gì.

"Không có gì . . . chỉ là mấy viên thuốc mà bác sĩ Tần kê thôi, tôi quên không uống, tỉnh lại mới nhớ đến, cho nên đi xuống uống thuốc." Lời nói của cô có chút run rẩy, vội vàng đẩy hộp thuốc vào trong ngăn kéo.

"Thuốc bác sĩ Tần kê?" không phải tất cả đều để trên lầu sao? Sao lại chạy xuống đây, vì sao động tác của cô lại nhanh như vậy, như là muốn che giấu cái gì đó.

Hần bước đi xuống, hần thật sự muốn biết bác sĩ Tần đã kê thuốc gì mà lại làm cô khẩn trương như vậy.

"Đúng vậy, thuốc bác sĩ Tần kê." Cô có chút chết lặng lặp lại, hơn nữa nghênh đón hần, "Tôi uống xong thuốc rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi."

"Gấp cái gì?" cô càng bối rối hẳn lại càng có tính hứng thú.

Không đợi cô kịp nói thêm gì nữa, hắn đã đi tới, kéo ngăn kéo ra.

"Không." Hàn Nhất Nhất lớn tiếng gọi cản lại, nhưng đã không kịp nữa rồi, cô quay đầu đi, . . . Không dám tưởng tượng ra hoàn cảnh xấu hổ sắp tới.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy nhãn hiệu thuốc tránh thai khẩn cấp kia, con người thâm thúy của hắn không một tia sáng.

Bỗng nhiên hắn cầm lấy hộp thuốc, dùng sức bóp chặt quay nhìn cô hỏi, "Hàn Nhất Nhất em có ý gì hả?"

Cô gái này quả là không biết tốt xấu là gì, Hạ Thiên Triệu hắn không có chủ động bắt cô uống thuốc thì đó đã là phúc khí của cô, mà cứ nhiên cô lại tự tung tự tác, dám uống loại thuốc này, rõ ràng không phải chỉ là một hai lần gì đó.

"Tôi chỉ không muốn sau này thêm phiền toái mà thôi, chẳng lẽ Hạ thiếu muốn sau này bên người chúng ta có cái gì trói buộc sao?" Hàn Nhất Nhất ăn ngay nói thật nói.

Quả thực Hạ Thiên Triệu sắp tức đến điên lên rồi, cứ nhiên cô dám nói con là trói buộc phiền phức, giấc mộng mà biết bao người đàn bà khác muốn có được với cô lại trở thành trói buộc, rốt cục là cô ngu ngốc hay là cô đã chán ghét hắn đến nông nổi này?

"Như vậy không phải hợp lòng Hạ thiếu sao? Cũng đẹp bỏ phiền toái sau này." Cô vẫn đứng một bên thật thà giải thích, hoàn toàn không nhìn thấy lửa thiêu đốt trong mắt hắn lúc này.

"Em có cảm nhận, em có não hay không hả?" hắn đem số thuốc còn lại dẫm bẹp dưới chân.

"Sao anh lại làm vậy, tôi là muốn sau này tốt thôi, sao anh lại tức giận chứ?" Hàn Nhất Nhất ủy khuất quát lớn, dựa vào cái gì sau mỗi lần người thu thập tàn cuộc lại là cô?

"Loại thuốc này không được uống nhiều, đừng trách tôi chưa có nhắc nhở em, nếu sau này không có con được đừng có trách tôi." Hắn tức giận không chỉ do cô uống trộm thuốc tránh thai, mà tức giận hơn là cô không coi trọng thân thể chính mình.

"Chính anh cũng biết không thể uống bậy, vậy sao anh không làm tốt chuyện phòng tránh chứ, tôi đã nghĩ tốt cho anh, anh còn dựa vào đâu mà hung dữ với tôi. Anh cho là tôi ngu không biết tác hại sao? Anh cho là tôi vì anh mà nguyện ý uống nó sao?"

Một trận ủy khuất dâng tràn trong lòng, cho tới bây giờ cô chưa từng cảm thấy hèn mọn bất lực như vậy.

"Em . . ." Tất cả những lời muốn nói đột nhiên hắn phải nuốt vào trong bụng.

Phản ứng của cô gái này sao lại chậm chạp như vậy chứ? Bao nhiêu chuyện như thế mà ngay cả một chút cô cũng không có cảm giác sao?

"Dù sao tôi cũng cảnh cáo em, đây là lần cuối cùng, nếu còn có lần sau, em vĩnh viễn . . ." thiếu chút nữa đem mấy chữ "vĩnh viễn dứt khỏi mắt tôi" nói ra, giữa chừng lại nghĩ lại.

"Vĩnh viễn thế nào?"

"Vĩnh viễn đứng ở bên cạnh tôi, đừng có mà mơ có thể thoát khỏi. Cả đời em cũng chỉ có thể là người hầu của tôi mà thôi." Hắn ngang ngược nói.

"Tôi mới không cần." cô theo bản năng cự tuyệt, trong lòng lại tức giận bất bình, "Nói tôi không có não, không biết cảm nhận. Thế mà còn làm trò sắp lấy vợ còn nuôi tiểu tình nhân, thật là quá vô sỉ."

"Đó không phải là chuyện em có đồng ý hay không, Hạ Thiên Triệu tôi nói là có thể làm được. Nếu em không tin, thử cãi lời một lần coi." Hắn nhú mày, uy hiếp nói.

"Thử thì thử, ai sợ ai?" Nhưng là thanh âm lại nhỏ đến ngay cả chính mình đều nghe không được, cô quả thật rất sợ hắn ta nói được làm được, cả đời này cô sẽ phải ở bên cạnh hắn, hoặc là đợi đến khi hắn đùa vui chán rồi, hoa tàn bướm chán, sẽ đá cô ra khỏi đây, nghĩ đến đây, cô rung mình một cái.

"Được, tôi không uống, nhưng là . . ." những lời tiếp theo cô khó có thể nói thành lời.

"Nhưng là cái gì?" Hắn có chút bức mình hỏi lại, cô gái này vẫn luôn phiền toái như vậy, hơn nữa cô còn không ngừng cò kè mặc cả với hắn.

"Nhưng là. Nếu. Nếu anh." Kim lòng không đậu, trên mặt nổi lên hai đám mây đỏ ửng.

"Nhưng là cái gì? Nếu cái gì?" Nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô, hắn biết cô muốn nói gì, nhưng hắn lại muốn chính cô phải nói ra mới thôi.

"Chính là. Chính là nếu còn có tiếp theo." cô không dám nhìn hắn.

"Nói, nói tiếp cho tôi coi?" Hắn nhú mày nhìn cô, vẻ mặt có ý cười xấu xa.

"Anh là tên ngốc sao? Tôi nói nhiều như thế, chẳng lẽ anh còn không hiểu sao?" nhìn thấy ý cười của hắn, Hàn Nhất Nhất biết bản thân mình đang bị hắn

đùa giỡn, thăm nghĩ mình quá non, kẻ thông minh lỏi đời như Hạ Thiên Triệu sao lại không rõ ý tứ của cô chứ?

"Em mới là tên ngốc thì có? Ngay cả nói cũng không nói được, em không nói sao mà tôi biết được?" Hân đùa giỡn đến cùng thì thôi.

"Không phải là muốn ... muốn tôi nói sao ? Anh hãy nghe cho kỹ đây." Hân Nhát Nhát mặt đỏ tới tận mang tai, "Về sau tôi không uống thuốc nữa bởi vì tôi không muốn ở bên cạnh anh cả đời, anh phải làm tốt biện pháp phòng tránh, nếu không anh không được khi dễ tôi."

Hai chữ khi dễ nói rất nhỏ, nói mà ngay cả cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Hân Nhát Nhát, hình như em đã quên, nơi này tôi là chủ, em là người phải nghe lệnh, mà không phải người ra lệnh đâu." Hân cười đến đắc chí như vậy, khoe miệng cong lên, lộ ra răng khênh trắng bóng, chính là vì cái gì cô lại muốn cầm dao chặt ngay cái đầu của hân xuống?

Trên thực tế, cô sẽ không làm như vậy, mà là lựa chọn rời đi, để cho hân một cái bóng đáng lạng yên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tại một quán cà phê cao quý nọ

Hạ phu nhân thông thả bước vào.

Kily nhìn thấy Hạ phu nhân, liền đứng ngay dậy, nhẹ nhàng cúi người, "Mẹ!" Từ khi định ngày kết hôn cùng Thiên Triệu, sau lần ăn cơm tại Hạ gia, cô ta đã đổi cách xưng hô gọi Hạ phu nhân là mẹ.

"Ừ!" Bà nhả nhặn gật đầu, tuy rằng bà trước kia có cái nhìn không tốt với những người phụ nữ trong giới giải trí, đối với những phụ nữ bên cạnh Hạ Thiên Triệu con trai bà, trước giờ bà không hề coi trọng. Nhưng hiện tại Kily không giống như vậy, dù sao cô ta cũng đang mang cốt nhục của Hạ gia.

Nụ cười trên mặt bà không che giấu được vẻ vui mừng, nói: "Mau ngồi xuống, chú ý thân thể, nhất định phải chăm sóc bản thân mình cho tốt."

Kily cười càng thêm ngọt ngào, nhưng khoe miệng lại miễn cưỡng, trong lòng tràn ngập oan khuất mà không thể nói nên lời, phải biết rằng vài ngày trước cô ta đã bị sảy thai, nhưng ở trước mặt mọi người vẫn phải tỏ vẻ hạnh phúc vì sắp được làm mẹ.

"Gần đây có đặc biệt thích ăn gì không? Là thích ăn chua hay ăn cay?" Hạ phu nhân quan tâm hỏi, muốn ăn gì đều có liên quan đến cục cưng trong bụng, đó là cháu đích tôn tương lai của Hạ gia, sao có thể không quan tâm được.

"Ăn chua." Cô ta mỉm cười ngọt ngào, lẩn lộn trong giới giải trí, cô ta rất biết chăm chút cho bản thân, đồ ăn cay, cô ta không bao giờ đụng đến.

"Chua là tốt, chua trai cay gái!" Hạ phu nhân cười càng thêm vui vẻ nhưng rất nhanh bà lại nói: "Cháu đầu của Hạ gia, bất luận là trai hay gái, đều là bảo bối của Hạ gia, về sau các con sinh thêm mấy đứa nữa, bà nội sẽ chăm sóc chúng."

Đối với đứa trẻ, bà thật sự rất mong mỏi.

"Chỉ cần ba mẹ thích trẻ con, con cùng Thiên Triệu nhất định sẽ cố gắng sinh thêm mấy đứa." Tay cô ta đặt ở trên bụng, giống như vẫn còn đứa nhỏ trong đó.

"Ngày kia con cùng Thiên Triệu kết hôn, rất nhiều chuyện phải làm, nhưng đừng để chính mình quá mệt mỏi, không thì chúng ta sẽ lo lắng đấy!" Hạ phu nhân mặt mày tươi cười, nhưng vẫn ẩn giấu một tia bất đắc dĩ.

"Dạ, con biết, nhất định sẽ không làm mình mệt mỏi, không nghĩ cho mình cũng sẽ nghĩ cho cục cưng trong bụng." Cô ta vẫn cười như trước, nhưng mặt lại cứng ngắc.

"Biết là tốt rồi, biết là tốt rồi!" Bà nhìn thẳng vào Kily, thật ra cô ta rất xinh đẹp, chẳng trách Hạ Thiên Triệu lại say mê người phụ nữ này như vậy, nhưng hiện tại bà phải làm một việc.

Khẽ hắng giọng, "Kily à, con sắp sửa là vợ của con trai ta, nhưng có một số việc, ta phải nói cho con biết trước."

"Mẹ, có chuyện gì mẹ cứ nói đi ạ, đối với con, mẹ không cần phải khách sáo đâu ạ." Cô ta là người thông minh, lúc này hẹn gặp cô ta, khẳng định không đơn giản chỉ là thăm hỏi đứa nhỏ.

"Vậy con phải đáp ứng mẹ, sau khi nghe xong phải ổn định cảm xúc, Thiên Triệu là người như thế nào hân là con biết." Hạ phu nhân dặn trước.

"Mẹ, con không sao, mẹ nói đi." Cô ta bình tĩnh nở nụ cười, Hạ Thiên Triệu chuyện gì chẳng làm được, ngay cả con đẻ của mình cũng có thể giết chết, còn có cái gì là hấn không làm được nữa.

"Thiên Triệu ở trong biệt thự có một người phụ nữ, chuyện này hẳn là con biết?"

"Người nói đến người phụ nữ xấu xí đó sao?" Đối với người phụ nữ này, cô ta thực khinh thường, cho dù tính nết tốt như thế nào, đàn ông dù sao vẫn là một loài động vật coi trọng thị giác, cho nên hẳn sẽ không để cô ta vào mắt.

"Đúng, chẳng lẽ con không có một chút lo lắng nào sao? Ngày kia kết hôn rồi, nhưng biệt thự của Thiên Triệu còn có một người phụ nữ, nếu không đuổi cô ta đi, cô ta có thể sẽ phá đám vợ chồng các con, ta không muốn cháu nội ta bị ảnh hưởng." Hạ phu nhân đã có chút không vui.

"Ý mẹ là muốn con đuổi cô ta đi sao?"

Cô ta có chút không tin hỏi lại, tuy rằng cô ta khinh thường Hàn Nhất Nhất, nhưng có một người phụ nữ lúc nào cũng kề kề bên cạnh cũng thật là chướng mắt, nếu việc này được Hạ phu nhân đồng ý, vậy thì cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

"Con hãy để cô ta tự đi là được, nhưng mà con phải cho cô ta một con đường."

"Con không hiểu rõ ý tứ của mẹ?" Kily có chút mờ mịt hỏi, không cho cô đuổi cô ta đi, lại muốn để cô ta tự đi, những người phụ nữ có thể cặp kè bên Hạ thiếu, có mấy người cam tâm tình nguyện tự rời đi đâu, trừ khi cô ta bị bệnh.

"Ngày con kết hôn, khẳng định sẽ rất náo nhiệt, sẽ có nhiều người tham gia, đến lúc đó Hàn Nhất Nhất cũng có thể tham gia hôn lễ, cô ta là người hầu của Hạ gia, đến hầu hạ cũng thực rất bình thường, nơi tổ chức hôn lễ sẽ mở cửa, muốn để cô ta đi thực dễ dàng." Bà không nhìn được, miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

"Vậy nếu Thiên Triệu biết đó là ý của con, nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, anh ấy ghét nhất là bị người khác không để vào mắt." Đối với điểm này, cô ta vẫn rất rõ ràng, qua mặt hấn, hấn sẽ trừng phạt rất nặng.

"Sẽ không đâu, con yên tâm đi! Con ta ta rõ, con đã mang thai, nó có thể làm gì con? Đàn bà có thể dối, nhưng mà đứa trẻ vĩnh viễn không thể dối được. Nếu con bây giờ không bảo vệ quyền lợi của mình, sau này vào Hạ gia, chẳng phải sẽ bị người phụ nữ bên ngoài đó bắt nạt hay sao." Bà vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Kily, bà đã dự tính kỹ càng, không tin Kily sẽ để yên cho Hàn Nhất Nhất.

Chỉ cần Kily làm tốt bước này, những việc kế tiếp tự nhiên sẽ tốt thôi.

"Mẹ, người nói thật chính xác, nhưng mà cho dù con đem cô ta đến hôn lễ, cô ta sẽ chịu đi sao, nếu cô ta không muốn đi, con cũng không thể ép cô ta đi, nếu quá lộ liễu, Thiên Triệu khẳng định sẽ biết." Đối với Hàn Nhất Nhất cô ta không thể nắm chắc, còn với Hạ thiếu cô ta vẫn có chút sợ hãi, dù sao cô ta cũng biết người đàn ông này vô tình đến mức nào.

"Việc này thì con yên tâm đi, cô ta sẽ đi, không cần lo lắng!" Bà khích lệ, nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay cô ta.

Cô ta nhìn Hạ phu nhân nắm chắc thành công, trong lòng nảy sinh một cảm giác không nói nên lời, bà mẹ chồng tương lai này của cô ta cũng không phải là một người đơn giản, không phải như vẻ bề ngoài mà cô ta thấy.

Đối với Kily mà nói, người của Hạ gia không thể đắc tội, đặc biệt là Hạ phu nhân, về sau cô ta còn muốn dựa vào sự giúp đỡ của bà ta. Nghĩ đến đó, cô ta phải mạo hiểm một lần.

Đoán chính xác thời gian Hạ Thiên Triệu không ở trong biệt thự, Kily nghênh ngang đi vào trong.

"Kily tiểu thư, cô có việc gì không?" A Thất đứng trước mặt muốn ngăn không cho cô ta đi vào.

"Ta đến để xem sau khi kết hôn với Thiên Triệu sẽ ở chỗ nào cho thoải mái, trước kia ta đã tới biệt thự, cảm thấy nơi này không tồi, cho nên muốn đi vào xem." Cô ta tìm một lý do rất hợp lý, trên mặt là nụ cười vui vẻ.

"Hạ thiếu đã nói nơi này không thể tùy ý ra vào." A Thất nói sự thật.

"A Thất, ta tương lai sẽ là Hạ thiếu phu nhân, chẳng lẽ ta đến xem nhà mới mà người có thể cản trở sao?" Cô ta bùng bùng lửa giận, Hạ Thiên Triệu thế mà lại hạ lệnh nơi này không thể tùy tiện ra vào, người bên trong là gì mà ngay cả thiếu phu nhân tương lai cũng ngăn cản?

"Kily tiểu thư, xin đừng làm tôi khó xử? Tôi cũng chỉ tuân theo mệnh lệnh của Hạ thiếu thôi!" A Thất cố gắng ngăn cản, gần đây đã xảy ra một số việc, Hạ thiếu đối với nơi này càng quan tâm nghiêm ngặt hơn, nếu lại có gì đó sơ suất, hẳn thực sự sợ khó giữ được cái mạng này.

"Hiện tại là các người đang làm khó dễ ta? Ta là một người phụ nữ, xem qua một chút sẽ ảnh hưởng gì đến các người chứ?" Cô ta trợn mắt, thật muốn tát cho hấn một phát, nhưng giờ này, cô ta phải nhịn, chuyện nhỏ không nhịn, sẽ ảnh hưởng đến chuyện lớn.

"Kily tiểu thư, A Thất không phải có ý này, chỉ là . . ."

"A Thất, chuyện gì vậy?" Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch từ cửa khác đi ra.

"Hàn tiểu thư!" Hân cung kính gọi cô.

Thái độ như vậy làm cho Kily đứng một bên lòng bưng bưng lửa giận, cư nhiên dám xem người phụ nữ xấu xí này là chủ nhân còn chủ nhân thực sự lại coi là người ngoài.

Hân Nhất Nhất nhìn thấy Kily, hơi mỉm cười nói: "Kily tiểu thư, xin chào!"

"Hãy gọi ta là Hạ thiếu phu nhân!"

Cô ta làm ra vẻ là nữ chủ nhân, kiêu ngạo mà ngẩng đầu, khinh miệt nhìn Hân Nhất Nhất.

"Hạ thiếu phu nhân, xin chào!" Hân Nhất Nhất nhã nhặn chào.

Việc này làm cho Kily cảm thấy lạ, cô ta tỉ mỉ đánh giá Hân Nhất Nhất, trừ bỏ cái vết sẹo kia, vẻ mặt quả thật là đẹp, điều này làm cho cô ta cảm thấy ngoài ý muốn, nếu cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ, chẳng phải là . . .

Nghĩ đến đó, cô ta bắt đầu thấy ghen tị.

"Ta đến xem nơi này, đã lâu rồi không tới, muốn xem nơi này có thể làm nhà mới của ta và Thiên Triệu được không, Thiên Triệu nhà chúng ta người cũng biết, có phụ nữ gì đó cũng là chuyện thường, chỉ cần có thể an phận mà sống, ta cũng sẽ không có ý kiến gì."

"Hạ thiếu phu nhân, đã đến đây rồi vậy tôi vào trong pha trà cho cô!" Hân Nhất Nhất mời, cô tất nhiên là hiểu được, người phụ nữ này đến đây tìm cô khẳng định là có việc, phụ nữ tìm cô, không gì khác là muốn cô rời khỏi Hạ Thiên Triệu. Nếu thật sự có cách nào có thể rời khỏi hắn, cô thật sự nguyện ý muốn thử.

Cũng có hiểu biết đấy. Rất rõ ràng, một chiều này, Kily thực hài lòng, Hân Nhất Nhất nguyện ý đem vị trí của bản thân mình hạ thấp hơn một chút, coi như là biết điều, nếu không cô phải chinh cho cô ta một trận.

Hân Nhất Nhất đem trà pha xong đặt trước mặt Kily, sau đó ngồi ở chỗ cách cô ta không xa, Tiểu Bạch rúc vào dưới chân cô.

"Hàn tiểu thư, ta nghĩ có một số việc cô nên hiểu." Kily không hề vòng vo, cô ta quyết định trực tiếp đem chuyện chính ra nói.

"Hạ thiếu phu nhân đang nói đến thân phận phải không?" Cô biết, tất cả những người phụ nữ bên cạnh Hạ thiếu đối với hai chữ thân phận đều rất miễn cảm, nhưng cô không dám xác định trăm phần trăm rằng Kily đề cập đến điều này.

"Xem ra cô rất thông minh, thảo nào có thể ở bên người Thiên Triệu lâu như vậy, nhưng thật đáng tiếc, cô quá xấu xí, nếu Thiên Triệu lấy một người cực kỳ xấu xí làm vợ, khẳng định sẽ khiến mọi người chê cười hắn, cho nên, người cũng chỉ có thể xứng đáng làm người hầu thôi."

Cô ta bùng trả, nhẹ nhàng mà uống, tựa như mình là một người tao nhã và khéo léo, mà cô ta hoàn toàn không ý thức được, một người phụ nữ tao nhã thật sự sẽ không bao giờ vì đồ kị mà chằm chọc người khác.

"Đương nhiên, tôi chỉ là người hầu của Hạ gia. Nếu Hạ thiếu phu nhân có điều gì dạy bảo, xin hãy trực tiếp nói cho tôi biết!" Đối với kiểu khoe khoang hư vinh như của Kily, cô đã gặp không ít, xem thường dung mạo của cô, cô cũng có thể bình tĩnh.

Cô im hơi lặng tiếng, chờ xem tiếp theo Kily muốn cô làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 127

Biệt thự Uông Gia

Nhân dịp Uông Vạn Thiên đi vắng, hai mẹ con Uông Giai Vi lại nghĩ ra một kế sách, thề sống chết cũng phải ngăn cản cuộc hôn nhân này.

Một tiếng ầm vang lên, cửa phòng của Uông Giai Trùng bị đá tung ra, Uông Giai Vi vẻ mặt phẫn nộ, như muốn cầu xé Uông Giai Trùng.

"Nếu chị đem tức giận đến nói chuyện với tôi, thì nơi này không chào đón chị!" Uông Giai Trùng trực tiếp đẩy ả ra ngoài cửa.

"Uông Giai Trùng, mày bây giờ có thể đắc ý một chút, nhưng tao ra lệnh cho mày, mày phải ly hôn với Thiên Co!" Cảm xúc của ả bây giờ rất hỗn loạn.

"Giai Vi!" Uông phu nhân đứng bên cạnh nhắc nhở, nhưng căn bản không thể sửa được tính tình nóng nảy của ả.

"Ông Giai Vi, tôi cũng nói để cho chị biết, thủ tục đăng ký kết hôn chúng tôi đã làm rồi, chỉ chưa mở tiệc rượu chúc mừng, nếu chị không ngại, tôi rất hoan nghênh chị đến chúc mừng hôn lễ của tôi!" Cô ta cười có chút giả hoạt.

"Mày là đồ tiện nhân không biết xấu hổ, hôm nay tao sẽ liều mạng với mày!" Nói xong, ả liền xông lên phía trước đẩy Ông Giai Trùng. Rất nhanh, hai người liền xông vào cầu xé nhau.

"Hai người dừng tay, dừng tay cho ta!" Ông phu nhân rõ ràng không dự đoán được sự việc lại đến nước này, nhìn thấy hai người đánh nhau, bà ta quyết định giúp đỡ con gái.

Ông phu nhân liều mạng kéo Ông Giai Trùng, để cho con gái đánh Ông Giai Trùng càng mạnh tay hơn.

"Tao muốn giết mày, tao muốn giết cái đồ đồ tiện nhà mày, dám tranh giành người đàn ông của tao, mày là cái đồ không biết xấu hổ, mày không biết xấu hổ, tiện nhân . . . tiện nhân . . . A a !!" Ông Giai Vi cũng điên lên, nắm đầm nện lên người, lên mặt . . của Ông Giai Trùng.

Ông Giai Trùng lúc này hoàn toàn ở thế bị động, không nhúc nhích được, đã trúng không ít đòn.

"Ông Giai Vi, chị điên rồi, dừng tay, mẹ con các người buông tôi ra! Buông tôi ra . . . !" Mặc kệ cô ta la hét thế nào thì hai mẹ con ả cũng không chịu buông tay.

"Cứu mạng . . . cứu mạng . . ." Ông Giai Trùng hét chói tai, muốn để người bên ngoài nghe thấy, như vậy cô ta có thể nhanh chóng được cứu.

"Tiện nhân . . . tao cho mày kêu cứu, tao cho mày kêu cứu . . ."

Ả vả liên tiếp mấy cái vào miệng Ông Giai Trùng.

Ông Giai Trùng cố chịu đau, nhân lúc ả đưa tay đến, cô ta liền há to miệng, cắn thật mạnh vào tay của Ông Giai Vi.

"A . . . Ai da . . . đau quá, con chó điên, mày nhà ra cho tao!"

Ả dùng tay kia giật tóc Ông Giai Trùng.

Ông Giai Trùng vẫn cố gắng cắn, ngay cả vậy cũng không buông tay, cô ta đem tất cả sức mạnh đặt trên hàm răng, ra sức cắn.

"Đau chết mất . . . á . . ."

Ông phu nhân thấy con gái bị cắn, chỉ có thể buông tay ra, đi giúp đỡ con gái, kéo miệng cô ta ra, máu cùng nước miếng chảy ra bên ngoài, không biết là của Ông Giai Trùng hay của Ông Giai Vi.

"Các người đang làm gì vậy?" Ngô Tĩnh đẩy cửa bước vào, nhìn thấy ba người đang túm lấy nhau, sợ tới mức mắt tròn ngược, khi nhìn thấy con gái mình đang bị ức hiếp, mắt càng mở lớn hơn.

Nhìn thấy mẹ mình xuất hiện, Ông Giai Trùng nhả miệng ra, lớn tiếng kêu lên: "Mẹ, cứu con!"

"Giai Trùng . . . Giai Trùng . . ." Ngô Tĩnh liền đi lên, liều mạng kéo con gái đang bị kẹp ở giữa hai người ra.

"Giai Vi, con có sao không? Để mẹ xem con bị thương ở đâu?" Ông phu nhân lo lắng xem xét cánh tay đang chảy máu của Ông Giai Vi.

"Mẹ, đau quá . . . Đau quá . . . Tao hận mẹ con nhà mày, hai mẹ con mày thấp hèn như vậy, dựa vào cái gì mà đòi ở cùng chúng tao, dựa vào cái gì có thể kết hôn với Thiên Cơ, Thiên Cơ là người đàn ông của tao!" Ông Giai Vi đột nhiên khóc lớn, ả không thể cam tâm tình nguyện chịu thua Ông Giai Trùng được.

"Đừng khóc, bảo bối . . . Đừng khóc . . ." Ông phu nhân ôm chặt lấy Ông Giai Vi, ánh mắt chứa hàn khí giống như dao sắc chiếu lên người mẹ con Ngô Tĩnh.

Tiện nhân Ngô Tĩnh trước kia đã chiếm mất người đàn ông của bà ta, giờ con gái ả lại định chiếm người đàn ông của con gái bà, bà ta làm sao có thể bỏ qua nỗi hận này được.

Ngay bên cạnh, Ngô Tĩnh lo lắng kiểm tra miệng vết thương do Ông Giai Vi gây ra, "Giai Trùng, miệng con chảy máu, có đau không?"

"Con không sao!" Cô ta lắc đầu nói không có việc gì, nhìn thấy Ông phu nhân trong mắt đầy thù hận, cô ta biết, mẹ con cô ta cùng mẹ con Ông Giai Vi cả đời đều là thù hận, vĩnh viễn không thể hóa giải, nếu không phải cô chết thì chính là ả ta phải chết.

Bốn người nhìn nhau, sự phẫn nộ vừa rồi dần dần bình ổn lại, nhưng trong lòng hai bên đều hiểu thù hận lại càng sâu, chờ đợi thời cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa đối phương vào chỗ chết.

"Ông Giai Trùng, ta khuyên cô nên biết điều một chút, rời khỏi Hạ Thiên Cơ, nếu không các người nhất định phải chết một cách nhục nhã!" Ông phu nhân uy hiếp.

"Chúng tôi đã kết hôn, không thể ly hôn, người Thiên Cơ thích là tôi, yêu cũng chính là tôi!" Cô ta đắc ý nói, mỗi một câu đều làm tim Ông Giai Vi đau đốn, nhìn đến ả tức giận như phát điên lên, cô ta trong lòng cảm thấy thật thoải mái.

"Có đúng không?" Ông phu nhân lại không cho là đúng, cười nhạo nói: "Các người hôm qua mới có ý định kết hôn, phỏng chừng ông bà Hạ hôm nay mới biết, cô gái lúc đầu muốn gả cho con trai cả của Hạ gia, đột nhiên biến thành vợ của con trai thứ, ta nghĩ cha mẹ của Hạ Thiên Cơ sẽ không chấp nhận đâu, nếu như ta cố gắng thêm một chút, ta nghĩ cô rất nhanh sẽ bị bỏ rơi."

"Bà có thể cố gắng thế nào chứ? Bà cho là bà có thể ngăn cản được sao? Chỉ cần tôi muốn gả cho Hạ Thiên Cơ, các người đều không thể ngăn cản được, về phần cha mẹ nhà Hạ gia, lại càng không cần bà phải quan tâm, tôi nghĩ mẹ chồng rất thích nhận tôi làm con dâu, còn về phần cha ở đây, lại càng hài lòng về khả năng của tôi, tôi gả cho Hạ gia đối với ông ấy, đúng là một chuyện đại hỉ." Ông Giai Trùng không chút khách khí đáp lại, hơn nữa còn hoàn toàn tự tin.

Quay lại, cô ta mang theo một chút khinh thường nhìn hai mẹ con Ông Giai Vi, dùng giọng điệu cảm thông nói: "Tôi thực ra rất lo lắng cho cuộc sống sau này của bác gái, tôi gả cho Hạ gia rồi, như vậy mẹ tôi chính là bà thông gia của Hạ gia, nên cha tôi sẽ thường xuyên dẫn mẹ tham dự các hoạt động, giới thiệu với tất cả bạn bè mẹ tôi chính là thông gia với Hạ gia, con gái thứ hai của bà chính là nhị thiếu phu nhân của Hạ gia!"

"Mày . . . Ông Giai Trùng, mày! Mẹ kiếp thực đáng phi nhỏ, mày đừng có đắc ý, tao nhất định sẽ cho mày chết! Đồ dê tiện!" Ông Giai Vi bị lời nói của cô ta làm cho tức giận đến không thể chịu được.

"Được, tôi ngược lại sẽ cười vào cô, xem hai mẹ con bị bỏ rơi sẽ làm gì nhị thiếu phu nhân của Hạ gia là tôi đây." Ông Giai Trùng giờ đây sẽ không lùi bước, sẽ không sợ hãi, càng khiến cô ta tổn thương, cô ta càng phải sống sung sướng cho ả nhìn, người không tôn trọng cô, cô nhất định phải làm cho họ chẳng khác người hầu, thậm chí là giống con chó đi cầu xin cô.

"Ông Giai Trùng, cô đừng quá đắc ý!" Ông phu nhân bèn nhón đáp lại, "Không ngại nói cho các người biết, ta ở đây còn có căn cứ mẹ cô là người đàn bà dám đăng, mà ta dự định sẽ đem chúng giao cho Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân, để họ thấy thông gia của mình là người dám đăng, vô sỉ như thế nào, mẹ nào con nấy, ta tin rằng họ tuyệt đối sẽ không cần một đứa con dâu như vậy."

Sao có thể như vậy. "Phu nhân, bà không thể làm thế, bà không thể làm vậy được, đây rõ ràng là bà hăm hại tôi, bà vì sao phải đối xử với tôi như vậy?" Ngô Tinh cảm xúc có chút kích động nói.

"Lão gia nhiều năm như vậy không chạm vào cô, cô không chịu nổi cô đơn, cô với Hoa Nô hàng xóm bên cạnh biệt thự yêu đương vụng trộm, chứng cứ các người ngoại tình đang trong tay ta, ta phải đưa nó cho lão gia, còn có cả người nhà Hạ gia, ha ha . . ."

Ông phu nhân đắc ý mà cười điên cuồng.

"Ông Giai Trùng, bây giờ mày biết rồi chứ, mày chờ chết đi!" Ông Giai Vi đứng bên cạnh phụ họa.

"Giai Trùng . . ." Ngô Tinh bên cạnh nhỏ giọng gọi con gái, Ông Giai Trùng nắm chặt tay mẹ, trấn an: "Không có việc gì, có con ở đây!"

"Ông Giai Trùng, nói thẳng cho cô biết, nếu như bây giờ nó ở trên tay của tam phu nhân của Hạ gia, cũng chính là mẹ chồng tương lai của cô, ta tin rằng bà ta nhất định cực kỳ ác cảm với cô, nhất định sẽ đứng ra buộc con trai phải bỏ cô." Ông phu nhân hoàn toàn tự tin nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ông Giai Trùng.

"Tôi cho bà một cơ hội cuối cùng, tốt nhất bây giờ bà hãy hủy bỏ cái đĩa đó đi, nếu không tôi sẽ cho các người chết thảm hại hơn." Ông Giai Trùng nghiêng răng, trừng mắt nhìn hai mẹ con ả.

"Ha ha . . . Ông Giai Trùng, mày nghĩ chúng ta là đồ ngu sao? Mày nghĩ rằng chúng ta sẽ hủy bỏ nó sao? Mày nghĩ chúng ta là nhà từ thiện sao? Đối với loại xuất thân ti tiện như các người, căn bản là không xứng được đứng trước mặt chúng ta." Ông Giai Vi cho rằng mình nhất định thắng, đắc ý cười.

"Đúng không? Cũng có thể không hủy bỏ nó? Thậm chí, cô có thể đem giao nó cho mẹ chồng tương lai của tôi, hoặc giao cho cha ta xem, sau đó các người đạt được mục đích, Hạ gia bỏ ta, cha đem hai mẹ con chúng ta đuổi đi, sau đó các người tiếp tục ngược đãi ta và mẹ ta." Ông Giai Trùng đối với chuyện này tức giận cực điểm, nhưng biểu hiện trong lời nói và vẻ mặt lại không thấy một chút lo lắng.

"Tuy rằng cô và mẹ cô đều ti tiện, nhưng ta phải thừa nhận, cô so với mẹ cô có chút thông minh hơn, nhưng mà một kẻ tiện nhân thông minh luôn làm cho người ta chán ghét." Ông phu nhân bày bản chất thực của mình.

"Mẹ, chúng ta đi thôi, chúng ta bây giờ phải đi đến Hạ gia, xem cô ta giải quyết thế nào!" Ông Giai Vi đã không thể chờ đợi được, muốn lập tức nhìn thấy kết cục của Ông Giai Trùng.

"Gấp gì chứ, tôi cũng có một chiếc đĩa, tôi đang nghĩ, nếu chiếc đĩa này được truyền lên mạng, thậm chí là các tạp chí lớn và truyền thông, thì sẽ náo loạn như thế nào nhỉ?" Cô ta không nhanh không chậm mà nhìn hai người, khẽ mỉm cười, trong tình cảnh hỗn loạn như thế này, cô vẫn có bản lĩnh xoay chuyển lại tất cả. Lời nói của cô khiến cho hai mẹ con Ông Giai Vi tò mò, Ông Giai Trùng rốt cuộc muốn nói đến điều gì?

Ông Giai Trùng nhìn hai mẹ con ả, trong lòng càng thêm phần chấn động lên, kế tiếp, cô nhất định sẽ cho bọn họ biết, Ông Giai Trùng hiện tại, tuyệt đối không còn là con bé đáng thương mặc cho người ta xúc phạm như lúc còn nhỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 128

"Mày rút cuộc muốn nói gì? Đừng lãng phí thời gian nữa, nói cho mày biết, lần này mày chết chắc rồi, đừng mơ tưởng tìm lý do hay cái cớ gì để kéo dài thời gian!" Ông Giai Vi vội vàng nói.

"Cái gì vậy? Cái đĩa gì?" Ngược lại, Ông phu nhân lại rất mất bình tĩnh hỏi, thậm chí có chút khản trương. Biểu hiện của Ông Giai Trùng nói cho bà biết, nhất định cô ta có thứ gây hại đến hai mẹ con bà, bằng không cô ta sẽ không bình tĩnh như vậy.

"Ở đây tôi có một ít hình ảnh và ghi âm, về trò chơi người lớn của chị, đương nhiên, còn có những tiếng rên tuyệt vời đến động lòng người!" Ông Giai Trùng cười, động đến vết thương ở miệng, lập tức thu lại nụ cười.

"Ông Giai Trùng, mày có ý gì? Cái gì mà trò chơi người lớn? Tiếng rên gì?" Ông Giai Vi đột nhiên sợ hãi đứng lên, lớn tiếng hét chói tai, trò chơi người lớn đối với ả mà nói chỉ là chuyện bình thường, nhưng mẹ ả thường xuyên nhắc nhở cho ả không được đùa với lửa **, nhưng ả chưa bao giờ để ý.

"Tôi nghĩ chị đã quên rồi, tôi ngược lại thì may mắn đã được chị chỉ giáo, nhìn thấy một lần người thật chơi trò chơi người lớn, chị khi đó bộ dạng thật mê người, tôi nghĩ internet và các tờ tạp chí đối với đại tiểu thư nhà họ Ông rất có hứng thú đấy, nếu chị không sợ chết, thì tôi cũng không sợ, mọi người sẽ cùng liều mạng, để xem ai thắng ai thua!" Ông Giai Trùng lấy di động ra, bên trong truyền đến những tiếng rên làm người ta mặt đỏ tim run.

"Mày nói vậy, mày không có chứng cứ, sẽ không ai tin mày đâu!" ả không tin sẽ có người quay được cảnh lúc đó, trò chơi đó mọi người sẽ không ghi lại, không ai muốn mình gặp phiền toái cả.

"Muốn chứng cứ, tôi hiện giờ sẽ bật lên cho chị nghe." Nói xong cô ta lấy điện thoại di động ra.

"A . . . Robert . . . Nhanh hơn một chút . . . A, em sắp không chịu được nữa rồi . . . Mạnh lên . . . Nhanh hơn một chút đi . . ."

Những âm thanh cứ thế được truyền ra từ di động, là những tiếng thờ dốc cùng với âm thanh dâm dăng của ả.

Ông Giai Vi nghe thấy những âm thanh đó, dường như muốn điên lên, chạy tới đoạt lấy di động từ tay Ông Giai Trùng, lớn tiếng hét: "Tao bây giờ sẽ vứt xuống đất, giẫm nát nó."

Nói xong, nghe thấy tiếng điện thoại bị ném xuống đất, và tiếng giày cao gót giẫm lên.

"Tao cho mày kêu . . . tao cho mày kêu này . . . Giẫm chết mày . . . Giẫm chết mày . . ." Ông Giai Vi hung hăng giẫm, như một người điên.

"Chị giẫm cũng vô dụng, tôi đã sao ra rất nhiều bản, chỗ chị nhìn thấy, chỗ chị không nhìn thấy đều có cả!" Trong lòng Ông Giai Trùng cười càng thêm hả dạ, coi Ông Giai Trùng cô là con cóc sao? Cô ta đâu có ngu ngốc như chị của mình.

Ông phu nhân sắc mặt tái xanh, nhìn thấy con gái tuyệt vọng ngã trên mặt đất, bà thật sự bị kích động.

Mà đứng bên cạnh là Ngô Tĩnh, cũng mang theo ánh mắt khác thường nhìn Ông Giai Trùng, những thay đổi trong mấy ngày nay, bà dường như không nhận ra chính con gái ruột của mình, thấy con gái thật xa lạ, cô con gái bé nhỏ ngoan ngoãn, vâng lời đã không còn, hiện giờ đứng trước mặt bà, là một người con gái khôn ngoan đầy thủ đoạn.

Đối với sự thay đổi này, bà thật sự không biết là tốt hay là xấu, hai mẹ con bà có thể sẽ không phải chịu ức hiếp nữa, nhưng bà làm sao lại có thể vui khi chính bà phát hiện ra bà càng ngày càng không thể hiểu được những chuyện con gái làm.

"Ông phu nhân, hiện giờ bà muốn thế nào? Chỉ cần bà ra lệnh một tiếng, tôi tuyệt đối không ngăn cản bà, nhưng bà cũng không ngăn cản được tôi!" Ông Giai Trùng giờ phút này tuy rằng đắc ý nhưng không biểu hiện thái độ hí hửng "À, tôi nói cho các người biết một việc nữa, cho dù là bà đem chiếc đĩa đó giao cho mẹ chồng tôi, tôi tin rằng tôi vẫn có thể làm cho mẹ chồng tôi chấp nhận tôi, bà có dám đánh cược không?"

"Ông Giai Trùng!" Ông phu nhân giống như một con hổ thất bại, thấy vẻ mặt đắc ý của Ông Giai Trùng, bà mới phát hiện ra bà đã xem nhẹ con tiện nhân này, cô ta còn lợi hại hơn mẹ cô ta, không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần, thủ đoạn cũng mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Có phải chị không phục không?" Ông Giai Trùng nhìn thấy Ông Giai Vi thần thờ ngồi trên mặt đất, cô ta rất vui sướng, thậm chí cô ta còn muốn xát thêm muối vào những vết thương đang rỉ máu của ả nữa.

"Ông Giai Vi chị có biết vì sao Thiên Cơ lấy tôi không? Chị có biết Thiên Cơ và tôi có quan hệ từ lúc nào không?" Tiếng nói của cô ta thật dịu dàng đến nỗi nghe ra lại thấy thật giả dối.

Ông Giai Vi mở to mắt giận dữ nhìn cô em cùng cha khác mẹ của mình.

"Chính là ngày hôm đó, chị đe dọa tôi, mang tôi đi xem trò chơi người lớn của các người, chị đã cho thuốc vào rượu của tôi, mà vừa khéo lúc đó tôi lại

gặp Thiên Cơ, anh ấy thậm chí không hề nghĩ ngợi liền dẫn tôi đi, sau đó xảy ra chuyện gì, chị khẳng định biết chứ, nhỉ . . ."

Lúc này Uông Giai Trùng liền cười to, nhưng vết thương trên miệng làm cho cô ta không thể cười hết cỡ được, nhưng mà cảm giác chiến thắng lại làm cho cô ta thật sự thích thú, thì ra khi chứng kiến người đàn bà từng ức hiếp mình bị thua trong chính tay mình, lại là một việc vui vẻ như vậy.

"Uông . . . Giai . . . Trùng . . ." Uông Giai Vi nghiêng răng nói từng chữ một.

"À, đúng rồi, tôi còn phải nói cho chị biết, tôi và Thiên Cơ nếu không nhờ chị khổ tâm sắp đặt, nói không chừng sẽ không nhanh như vậy mà phát sinh quan hệ, chị chính là bà mai của chúng tôi đó, lẽ thành hôn của tôi, nhất định không thể thiếu chị được!" Nghĩ đến việc làm cho Uông Giai Vi chứng kiến cảnh hạnh phúc khi người đàn ông mà ả yêu nhất cưới người phụ nữ mà ả hận nhất, việc đó sẽ hả lòng hả dạ đến mức nào.

Uông Giai Vi vươn mạnh hai tay, lớn tiếng hét chói tai: "Tao phải bóp chết mày . . . Tao phải bóp chết mày . . . A a . . . A a . . ."

Khi Uông Giai Trùng vừa phản ứng, hai tay Uông Giai Vi đã túm chặt lấy cổ cô ta, cô ta cố sức phản kháng, tóm tóc ả mà giật thật mạnh.

Nhìn thấy cảnh trước mặt, Ngô Tĩnh chạy tới đẩy Uông Giai Vi ra, Uông Giai Vi giống như một con chó điên, lại nhào đến, cũng may Uông Giai Trùng giờ phút này phản ứng nhanh, nhưng mái tóc dài của cô ta lại bị Uông Giai Vi túm chặt lấy.

Uông phu nhân chạy đến ngăn cản Ngô Tĩnh, hai cặp mẹ con điên cuồng mà cầu xé, đến khi một nhóm người hầu xuất hiện mới ngăn cản được một màn bi kịch sắp xảy ra.

.....

Tại biệt thự Hạ gia

"Cái gì? Con muốn kết hôn?" Ngải Châu Bích nghe con trai mình đột nhiên nói muốn kết hôn, không thể tin được mà mở to hai mắt, trước kia bà khuyên con trai nhanh chóng kết hôn để sinh cháu nội cho bà, nó lại sống chết không muốn, bây giờ lại đột nhiên nói với bà nó muốn kết hôn. Chuyện này đối với Ngải Châu Bích mà nói, thật là một chuyện tốt.

"Đúng vậy, mẹ, con dự định ba ngày sau khi anh cả kết hôn sẽ mở tiệc, thật là có lỗi vì giờ mới nói cho mẹ biết!" Hạ Thiên Cơ thực bình tĩnh nói.

"Cái gì? Nhanh như vậy, con kết hôn với ai? Vợ của con là thiên kim nhà ai? Con tại sao không nói cho mẹ biết?" Trái tim nhỏ bé của Ngải Châu Bích cùng một lúc chịu hai lần kích động, bà khẽ vuốt ngực.

"Người này mẹ biết."

"Là ai, nói mau?" Bà khẩn trương hỏi lại con trai.

"Uông Giai Trùng!" Hần nhún vai nói, thậm chí hần còn đang chờ tiếp theo mẹ mình có khả năng sẽ bùng nổ ra tiếng hét chói tai.

"Cái gì, con sẽ kết hôn với đứa con gái bị Hạ Thiên Triệu bỏ rơi?" Hai mắt Ngải Châu Bích mở lớn, việc này hoàn toàn không nằm trong phạm vi chấp nhận của bà.

"Đúng vậy!" Vốn Hạ Thiên Cơ muốn nói với mẹ mình là hai người đã đăng ký kết hôn, nhưng vì lo lắng cho sự an toàn sau này, cho nên hần quyết định bình ổn cảm xúc của mẹ trước đã.

"Không, ta không đồng ý! Kiên quyết không đồng ý!" Ngải Châu Bích phẫn nộ đứng lên, đập bàn lớn tiếng quát con trai.

Hạ Thiên Cơ biết mẹ sẽ không đồng ý, nhưng thật không ngờ phản ứng lại mạnh mẽ như vậy, hần đột nhiên có chút ngáy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 129

"Mẹ à, con đã quyết định sẽ kết hôn với Giai Trùng, bởi vì bọn con đã đăng ký rồi!" Hạ Thiên Cơ trực tiếp lật bài ngửa, mặc kệ như thế nào, trên pháp luật, Uông Giai Trùng đã là vợ của hần rồi, nếu như ly hôn, cô ta có thể lấy đi một nửa tài sản của hần, hần tin rằng, mẹ hần sẽ không chấp nhận điều đó.

"Mày là đồ nghiệt tử, mày sao có thể đối xử với mẹ mày như vậy, chuyện lớn như vậy, mày tại sao không nói cho mẹ biết trước?" Ngải Châu Bích đánh cho thẳng con trai bất hiểu máy cái thật mạnh.

"Mẹ, con quyết tâm rồi, mẹ an tâm chuẩn bị làm mẹ chồng đi, mẹ trước kia trách con không kết hôn, giờ con kết hôn rồi, mẹ vẫn trách, rốt cuộc con phải như thế nào, mẹ mới hài lòng đây?" Hạ Thiên Cơ kiên nhẫn khuyên mẹ, hi vọng bà có thể hiểu được, mọi việc đã được định rồi.

"Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, dù sao thì ta cũng không thể đồng ý được, kiên quyết không đồng ý!" Ngải Châu Bích bắt đầu bước bình như một đứa trẻ.

"Ly hôn là phải phân chia tài sản, mẹ chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn con trai mẹ bị mất đi một nửa tài sản sao?" Hấn ra vẻ khổ sở nói.

"Gia sản của Hạ gia, cô ta không có can đảm mà đòi phân chia đâu, đòi tiền, ta có thể quăng cho cô ta một ít!" Bà bữu môi, tức giận nói.

"Mẹ, mẹ không thể nghĩ cho con trai mẹ một lần sao, con là thật lòng muốn kết hôn với cô ấy." Đối với Ông Giai Trùng, Hạ Thiên Cơ rất có hứng thú, ít nhất hẳn đã chấp nhận người phụ nữ này.

"Thiên Cơ à, mẹ nghĩ đầu óc con bị nhúng nước hay là bị đốt đến mức hồ đồ rồi. Ông Giai Trùng là người đàn bà mà anh cả con không cần nữa, mà con lại muốn lấy cô ta về làm vợ, con bảo ta về sau làm sao có thể ngăn đầu trước mặt mẹ cả con được đây!" Nghĩ đến Dương Tinh lại một lần nữa thắng mình, bà liền cảm thấy thật phẫn nộ.

Tuy rằng Hạ Thiên Triệu cưới đến tám vợ, nhưng không một người vợ nào sinh được một mụn con cho Hạ gia, mà không ngờ thắng con trai mình lại không biết hơn kém gì, lại đi lấy người đàn bà mà Hạ Thiên Triệu không cần về làm vợ, làm sao bà có thể chấp nhận được.

"Mẹ, việc này đã định rồi, người đồng ý hay không đồng ý cũng phải chấp nhận, dù sao con trai mẹ đã quyết tâm rồi!"

Hạ Thiên Cơ trực tiếp nói thẳng ra.

"Mày là thằng con bất hiếu, mày có phải muốn chọc cho mẹ mày tức chết mày mới cam tâm không hả!" Ngải Châu Bích thở hổn hển, vung tay múa chân mà mắng.

"Mẹ, thực xin lỗi, lần này nhất định phải nghe con!" Nói xong, Hạ Thiên Cơ không để ý Ngải Châu Bích ở phía sau gọi to liền rời đi.

Còn lại Ngải Châu Bích đứng trong phòng khách, một mình buồn phiền và tức giận.

"Ông Giai Trùng chết tiệt, cô muốn vào cửa nhà họ Hạ ta, ta sẽ không cho cô vào." Bà thật sự tức giận, quyết định tìm Ông Giai Trùng nói cho rõ ràng, để chính cô ta chủ động đưa đơn ly hôn, rời xa Thiên Cơ, con trai bà, tuyệt đối không thể lấy người đàn bà bị Hạ Thiên Triệu vứt bỏ được.

Ông Giai Trùng mỉm cười đi đến trước mặt Ngải Châu Bích nhẹ giọng nói: "Mẹ!"

"Ông tiểu thư, xin chú ý cách xưng hô, hãy gọi ta là Tam phu nhân!" Ngải Châu Bích không chút cảm kích, lạnh như băng từ chối.

Ông Giai Trùng có chút xấu hổ ngẩn người, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

"Con và Thiên Cơ đã kết hôn rồi, hi vọng người có thể tác thành." Cô ta tươi cười nói.

"Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, ta hôm nay tìm đến cô chính là muốn nói chuyện này với cô." Ngải Châu Bích vẻ mặt lạnh lùng, nhìn mặt Ông Giai Trùng càng khiến người khác thích thì bà lại càng thấy chán ghét, "Ta nói thật với cô, hôn nhân của cô với con trai ta, ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận, cũng đừng trông cậy ta sẽ đồng ý."

"Con rất muốn biết, người vì sao lại phản đối như vậy?" Ông Giai Trùng vẫn bình tĩnh như trước, "Là bởi vì con từng cùng Hạ Thiên Triệu có hôn ước phải không?"

"Đúng, cô và Hạ Thiên Triệu từng có hôn ước, bây giờ Hạ Thiên Triệu không cần cô nữa, cô liền quán lấy con trai ta, một người phụ nữ dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy, tuyệt đối không phải là người tốt đẹp gì."

Bà lạnh nhạt nói, ánh mắt khinh thường làm cho Ông Giai Trùng trong lòng cực kỳ khó chịu.

"Con và Thiên Triệu đã là chuyện trước kia, mà hiện giờ, con biết người quan trọng nhất đối với con là ai, bởi vì con và Thiên Cơ là thật lòng yêu nhau."

"Thật lòng yêu nhau?" Ngải Châu Bích nghe đến bốn chữ này, nhin không được hừ một tiếng cười lạnh: "Loại đàn bà con của vợ lẽ như cô, thân phận thấp hèn mà đòi gả vào nhà họ Hạ chúng ta, còn dám nói là thật lòng yêu nhau? Ta nghĩ cô chính là muốn gả vào nhà giàu có để làm thiếu phu nhân."

Ngải Châu Bích khi nói những lời này, hoàn toàn quên chính bản thân mình cũng chỉ là vợ lẽ của nhà quyền quý, mà con trai bà cũng chỉ là con vợ lẽ.

"Người sao lại nói như vậy? Con quả thật là con vợ lẽ, nhưng con vợ lẽ thì không được thương yêu sao?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Ông Giai Trùng cuối cùng không nói thẳng ra Ngải Châu Bích cũng chỉ là vợ lẽ, nói ra chỉ làm quan hệ giữa hai người càng thêm rối rắm.

Nhưng Ngải Châu Bích lại không nghĩ như vậy, bà nhìn Ông Giai Trùng, khinh thường nói: "Cô ra giá đi, chỉ cần hợp lý, ta sẽ cho cô, ta chỉ có một điều kiện, là cô cầm tiền xong thì phải cút đi."

Ông Giai Trùng cười khổ nhìn Ngải Châu Bích, người phụ nữ này cũng không có thủ đoạn cao siêu gì, định dùng tiền để đuổi cô ta đi sao, cô ta đâu có

ngu dốt như vậy.

"Con nghĩ nhà họ Ôn tuy rằng không nhiều tiền như nhà họ Hạ, cũng không phải nhà quá giàu có, nhưng vẫn còn hơn nhiều nhà khác, về phần tiền, và cuộc sống vật chất, con cũng không thiếu!" Cô ta làm ra vẻ một thiên kim tiểu thư, khi nhắc đến tiền không thêm bận tâm.

"Cô đã không cần tiền, vậy cô nói xem, cô muốn cái gì? Nếu cô thật sự không muốn bất cứ cái gì, vậy thì hai người vui vẻ chia tay đi."

"Con chỉ muốn có Thiên Cơ!" Lời nói của cô ta rất kiên quyết.

"Ôn Giai Trùng, cô thật không biết xấu hổ, ta đã nói rồi, chuyện cô và Thiên Cơ con trai ta kết hôn ta tuyệt đối không đồng ý, cô hãy từ bỏ cái ý nghĩ đó đi."

Ngải Châu Bích chết cũng không chịu nhượng bộ.

"Hiện giờ là thời đại hôn nhân dựa theo luật pháp, con và Thiên Cơ đã đăng ký kết hôn, hôn nhân của chúng con được pháp luật bảo vệ, con nghĩ rằng con và Thiên Cơ một lòng với nhau, thì người cũng không thể ngăn cản được!"

Cô ta bình tĩnh nhìn bà, hoàn toàn tin tưởng Hạ Thiên Cơ sẽ đứng về phía cô ta.

"Cô là đồ tiện nhân, cô đừng tưởng cô có vẻ ngoài xinh đẹp mà có thể quyến rũ Hạ Thiên Cơ con trai của ta, nói cho cô biết, đàn bà vĩnh viễn đều là vật ngoài thân, mà ta là mẹ nó, đàn bà có thể chọn lựa, nhưng mẹ thì vĩnh viễn chỉ có một, đến lúc đó, xem Thiên Cơ sẽ chọn cô hay chọn ta!"

Ngải Châu Bích đối với chuyện này không chút yếu thế, còn chưa có vào cửa nhà họ Hạ mà đã dám đối đầu với bà, đến lúc trở thành con dâu bà thật rồi thì không biết sẽ thế nào nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt của bà ta tự tin như vậy, trong lòng Ôn Giai Trùng dù sao cũng có chút lo lắng, nếu thật sự Ngải Châu Bích lấy cái chết ra để uy hiếp, như vậy, cơ hội chiến thắng của cô ta sẽ ít hơn rất nhiều, đối với lần đặt cược này, Ôn Giai Trùng chỉ cho phép mình thắng chứ không thể cho phép mình bị thua được.

Nhìn thấy Ôn Giai Trùng có chút do dự, bà thừa thế ép cô ta: "Cho nên, cô vẫn nên từ bỏ ý định vào nhà họ Hạ đi, ta sẽ không để cô chịu thiệt thòi, chỉ cần cô trả tự do cho Thiên Cơ."

"Con vẫn giữ câu nói đó, con sẽ không ly hôn với Thiên Cơ đâu! Chỉ cần con không ký tên, ai cũng không thể ép con được!" Cô ta bình tĩnh đáp lại.

"Nếu như vậy, thì chúng ta hãy chờ xem, ta sẽ cho cô biết, cô không những không vào được Hạ gia, không những không lấy được Thiên Cơ, mà ngay cả một xu cô cũng không có được!"

Bà hùng hổ đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Con còn có chuyện muốn nói, người đừng vội đi!" Ôn Giai Trùng nói, dường như còn điều gì muốn nói với Ngải Châu Bích.

"Cô không muốn ly hôn, vậy thì hai chúng ta không thể nói chuyện vui vẻ được, trừ phi cô đồng ý ly hôn, nếu không chúng ta không còn gì để nói nữa!" Ngải Châu Bích tuyệt tình đáp lại.

"Con tin rằng . . . Tam phu nhân . . ." Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Giai Trùng vẫn quyết định chuyển cách xưng hô với Ngải Châu Bích thành Tam phu nhân, "Tam phu nhân, đối với chuyện của Hạ phu nhân hẳn là người rất có hứng thú."

Quả nhiên, nghe đến cái tên Hạ phu nhân, Ngải Châu Bích dừng ngay bước chân lại, nhìn Ôn Giai Trùng bằng con mắt hơi khác một chút.

"Ta cảnh cáo cô trước, đừng có giờ trò trước mặt ta, nếu không ta cam đoan sẽ để cho cô chịu không nổi." Ngải Châu Bích không quên cảnh cáo cô ta lần nữa.

"Chúng ta làm một cuộc trao đổi, thế nào?" Ôn Giai Trùng uống một ngụm cà phê, không nhanh không chậm nói.

"Cô dựa vào cái gì mà đòi trao đổi với ta?"

Nhìn Ôn Giai Trùng còn chưa thoát khỏi hình ảnh một đứa con gái ngây thơ, lại có bộ dạng chừng chạc từng trải, Ngải Châu Bích dường như cảm thấy mình đã quá xem nhẹ người đàn bà này rồi.

"Nếu người muốn làm Hạ phu nhân, con cảm thấy chúng ta có thể làm cuộc trao đổi này!" Ôn Giai Trùng hiểu rõ, loại đàn bà như Ngải Châu Bích, sẽ không cam tâm cả đời đứng dưới Hạ phu nhân.

"Cô nói bậy bạ gì đó?" Trước mặt người ngoài, bà dù có dã tâm, cũng tuyệt đối không thừa nhận.

"Về sau chúng ta đều là người một nhà, con khẳng định sẽ luôn về phe Tam phu nhân, bởi vì con là vợ của Thiên Cơ, như vậy Tam phu nhân cũng là mẹ của con, con sao có thể hại người." Cô ta khéo léo nói.

"Điều cô muốn trao đổi là để ta đồng ý chuyện cô và Thiên Cơ kết hôn, sau đó . . ." sẽ giúp bà thành Hạ phu nhân, bà cuối cùng cũng không nói ra lời

đó.

"Đúng vậy, chỉ cần người không phản đối, vị trí Hạ phu nhân sớm muộn cũng sẽ thuộc về người." Ông Giai Trùng trong lòng cảm thấy thật sự có lỗi với Hạ phu nhân, nếu không phải Hạ phu nhân bức ép cô ta đến bước đường này, cô ta cũng sẽ không "bán đứng" bà như vậy.

"Cô dựa vào cái gì mà mạnh miệng nói như vậy?" Ngải Châu Bích đã thấy có chút dao động.

"Người còn nhớ không, ngày đó người nói vì nhị tiểu thư Hạ Băng nên đã xin một miếng ngọc bội, lúc ấy con nói con đã nhìn thấy một miếng ngọc bội giống như miếng ngọc bội mà người miêu tả."

"Nếu ta nhớ không lầm, lúc ấy cô nói cô đã nhìn thấy trong tiểu thuyết?" Nghe cô ta nhắc đến chuyện ngọc bội, Ngải Châu Bích càng thêm hứng thú.

"Đó là bội vì Hạ phu nhân đã ra hiệu cho con, cho nên con mới im miệng." Ông Giai Trùng ăn ngay nói thật, nói hết mọi chuyện.

"Vậy cô rốt cuộc đã biết những gì?" Lời nói của Ông Giai Trùng càng khơi gợi hứng thú của bà ta.

"Nếu người không để ý cách xưng hô, con có thể gọi người là mẹ được không?" Tại thời điểm mấu chốt, cô ta không quên tranh thủ để có được vị trí mong muốn. Trong mắt đều là nét cười, càng làm cô ta thêm phần xinh đẹp.

Ánh mắt này hoàn toàn tự tin, Ngải Châu Bích chắc chắn Ông Giai Trùng đã biết điều gì đó? Mà lý do Hạ phu nhân nói với bà lúc đó chắc chắn chỉ là một cách đối phó, bí mật gì mà khiến cho Hạ phu nhân phải khẩn trương như vậy, mà Ông Giai Trùng lại có thể hoàn toàn tự tin nói cho bà biết, bà có thể ngồi lên vị trí của Hạ phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: CHƯƠNG 130+131+132

Các bạn đọc giả truyện tổng tài làm ơn chú ý hộ mình: "Ngày hôm nay 4/6 mình post 3 chương, sau đó nghỉ post đến hết ngày mừng 8, vậy cho nên mong rằng các bạn đọc truyện bỏ bớt chút thời gian đọc cái này, tránh tình trạng hỏi nhiều khiến ad phải trả lời nhiều lần."

Edit: Cherry Li

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Chương 130:

Ngải Châu Bích cười cười, khoe miệng tạo thành một đường cong khá đẹp.

"Muốn làm con dâu của Ngải Châu Bích ta, nói dễ cũng không dễ, nói khó cũng không khó, ta sẽ xem xem cô có làm cho ta nhìn cô bằng con mắt khác được không."

Bà nói một câu mà có đến hai nghĩa, Ông Giai Trùng làm sao lại không hiểu rõ được.

"Mẹ, người cứ yên tâm đi, con khẳng định là luôn đứng về phía người, người sống tốt, Thiên Cơ mới có thể tốt được, mà Thiên Cơ có tốt thì con và con cái sau này cũng mới tốt được!" Cô ta cười phụ họa, trong lòng lại có chút chua xót.

Khi đã sắp đi đến thống nhất, Ông Giai Trùng thể hiện thành ý, nên đã đem chuyện Hàn Nhất Nhất có khả năng là con gái riêng của Hạ Trảm Bằng nói cho Ngải Châu Bích biết, hai người còn bàn bạc là bên trong sẽ có sự tình như thế nào, Hạ phu nhân vì sao lại sợ Hạ Trảm Bằng biết đến đứa con gái riêng này đến vậy.

Trên quan điểm đối với sự việc này, lần đầu tiên, Ông Giai Trùng và Ngải Châu Bích hòa thuận với nhau như vậy. Mà đối với sức hấp dẫn của vị trí Hạ phu nhân, bà ta quyết định lựa chọn tác thành cho Ông Giai Trùng và Hạ Thiên Cơ, bởi vì, Ông Giai Trùng đối với bà, có liên quan về lợi ích rất lớn, mà quan hệ giữa cô ta và Hàn Nhất Nhất càng làm cho bà cảm thấy là một thử quan hệ có thể lợi dụng.

Hôn lễ của Hạ Thiên Triệu, thật sự phô trương và rất đông khách khứa.

Kỷ mặc một bộ áo cưới màu trắng điểm lệ, hạnh phúc đến nỗi quay mấy vòng trước gương, cô ta thực sự đã gả cho Hạ Thiên Triệu như nguyện ước, đây là điều mà ngay cả nằm mơ cô ta cũng đều nghĩ đến.

Hạ phu nhân đã đến, trong gian phòng liền chỉ còn lại hai người.

"Kily, hôm nay con rất đẹp!" Hạ phu nhân khách sáo nhẹ giọng khen.

"Cảm ơn mẹ!" Cô ta cười thật ngọt ngào.

"Hàn Nhất Nhất đã đến chưa?" Bà tiện miệng hỏi, thân thiết giúp cô ta sửa lại chiếc voan đội đầu màu trắng.

"Con đã để cô ta phụ trách việc cung cấp hoa quả bên khu phía tây, cô ta sống rất đơn giản, nếu cô ta thật sự muốn chạy trốn, khẳng định có thể chuồn đi, chỉ sợ cô ta sẽ không đi mà thôi." Cô ta có một chút oán giận nói.

"Yên tâm đi, con hôm nay nhất định sẽ là một người phụ nữ xinh đẹp nhất! Chú ý giữ gìn sức khỏe cho tốt, đừng để mình quá mệt mỏi, ta sẽ bảo A Cẩm đến chăm sóc con." Hạ phu nhân thân thiết nói, dù sao trong bụng cô ta cũng là cốt nhục của Hạ gia.

"Cảm ơn mẹ, mẹ thật tốt đối với con!" Cô ta cười, nhưng trong lòng thì thật là chua xót, không biết trong vòng một tuần sau khi kết hôn xong, nếu Hạ phu nhân biết được tin cô ta đã chẳng may bị sảy thai, có phải thái độ sẽ hoàn toàn thay đổi hay không?

Hạ phu nhân lấy cớ đi chào hỏi khách, liền đi ra ngoài.

Hàn Nhất Nhất vốn là muốn trốn đi, nhưng nghĩ hôm nay đã là ngày cuối cùng, qua ngày hôm nay, chỉ cần Hạ Thiên Triệu có thể giữ lời hứa, thì tại sao cô không đường hoàng mà ra đi chứ?

Điều quan trọng hơn là, cô còn muốn tìm Hạ phu nhân để lấy lại miếng ngọc bội, mà trong hôn lễ hôm nay, cô hẳn là có cơ hội gặp mặt Hạ phu nhân.

Nhìn cảnh tượng long trọng trước mắt, đàn ông đàn bà quần áo đều lộng lẫy xa hoa, dường như cô quá cách xa bọn họ rồi.

Nhìn đám người bên trong, cô dường như vô tình nhưng thật ra là cố ý ngẩng đầu, giống như muốn tìm một ai đó, nhưng lại không thấy, trong lòng có chút mất mát.

"Cô lại đây!" Đột nhiên có người thấp giọng gọi cô.

"Bà gọi tôi sao?" Hàn Nhất Nhất chỉ vào chính mình nói.

Đối phương là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cách ăn mặc chắc là quán gia gì đó, nhưng bộ dạng lại thực hiện hòa, Hàn Nhất Nhất nghĩ thầm, có lẽ là nhân viên phụ trách hậu cần của hôn lễ, không chừng là muốn nàng làm việc gì.

"Phu nhân nhà chúng ta tìm cô!" Người phụ nữ trung niên nhẹ giọng nói.

"Phu nhân nhà các người tìm tôi?" Hàn Nhất Nhất có chút kinh ngạc hỏi, nàng không hề biết phu nhân nào mà.

"Phu nhân nhà chúng ta nói bà có cầm của cô một miếng ngọc bội, giờ muốn trả lại cho cô!" Tiếng nói của bà thật bình tĩnh, khoe miệng hơi giật giật.

"Bà nói phu nhân nhà bà là . . ." Hàn Nhất Nhất lập tức hiểu ra.

"Đúng, chính là bà ấy!"

Bà cũng không muốn Hàn Nhất Nhất nói ra ba chữ Hạ phu nhân, sau đó nhẹ giọng nói: "Cô ra ngoài bãi cỏ, sau đó rẽ phải, nhìn thấy một cái ngõ nhỏ, đi vào cuối ngõ, phu nhân sẽ đợi cô ở đó, bởi vì bà ấy dặn rằng chuyện này không thể để cho người khác biết."

"Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ lựa cơ hội mà đi!" Hàn Nhất Nhất quay lại nhỏ giọng nói.

Người phụ nữ trung niên nói xong liền rời đi, không thấy xuất hiện nữa.

Nhân lúc người đến càng nhiều, cô dâu cũng bắt đầu xuất hiện, Kily mặc bộ váy cưới trắng muốt đi ra, đứng bên cạnh là vẻ mặt lạnh lùng của Hạ Thiên Triệu, hắn mặc một bộ âu phục màu đen càng toát lên vẻ anh tuấn và quý phái. Trong đôi mắt sâu thẳm kia, dường như không ai có thể nhìn thấu, trong đám người nho nhã vây quanh bọn họ, Hàn Nhất Nhất nhìn chiếc áo phong và quần bò giản dị của mình, thật hoàn toàn cách biệt với đám người kia.

Nhìn thấy hắn thể hiện vẻ mặt lạnh lùng, đó là người đàn ông mà cô vĩnh viễn không thể hiểu được, đằng trước và đằng sau, cô đều không hiểu được. Cô chậm chậm lùi bước, nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đang tập trung lên người cô dâu và chú rể, cô quyết định lúc này đi ra ngoài bãi cỏ.

A Thất vẫn cứ đi theo Hàn Nhất Nhất, bất luận cô đang làm cái gì, hắn đều nấp ở một góc để quan sát Hàn Nhất Nhất, bởi vì, nhiệm vụ của hắn hôm nay là trông chừng cô, đây là mệnh lệnh thép của Hạ thiếu, nếu như để cô chạy mất, hắn cũng có thể biến mất mãi mãi.

Hắn trước sau vẫn đi theo từng bước chân của cô, tuy rằng hắn biết Hạ thiếu thích Hàn Nhất Nhất, nhưng hắn lại không hiểu vì sao Hạ thiếu thích cô, mà lại muốn kết hôn cùng với người phụ nữ khác?

Chẳng lẽ Hàn Nhất Nhất lại không thích Hạ thiếu, Hạ thiếu vì muốn kích động cô nên đã dùng chuyện kết hôn để đạt được mục đích.

A Thất lắc lắc đầu, không thèm nghĩ đến mấy vấn đề này nữa, đối với hắn, chuyện tình cảm thật sự rất phức tạp.

Đến lúc phát hiện ra Hàn Nhất Nhất lại quẹo vào một ngõ nhỏ, hắn mới thấy tình hình có chút không bình thường, ngõ nhỏ như thế này vốn không có người, theo kinh nghiệm mà hắn đã từng trải qua, hắn dường như đã nhận ra tín hiệu nguy hiểm.

Cô càng chạy càng nhanh, càng chạy càng xa.

A Thất đuổi theo rất nhanh, lớn tiếng gọi ở phía sau: "Hàn tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Hàn Nhất Nhất nghe được tiếng của A Thất, đầu giống như bị gõ một cái, không tốt rồi, theo bản năng bước chân càng nhanh hơn.

"Hàn tiểu thư, theo tôi về đi, cô chạy không nhanh bằng tôi đâu!" A Thất sai mấy bước lớn, đã đuổi tới bên cạnh Hàn Nhất Nhất.

"A Thất, anh có thể buông tha cho tôi được không, tôi chỉ muốn đi lấy một vật thôi, tôi cam đoan nhất định tôi sẽ trở về, hãy tin tôi!"

Hàn Nhất Nhất chấp hai tay, nói như van xin, cô biết A Thất là người tốt.

"Hàn tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, nếu như không tìm thấy cô, Hạ thiếu sẽ lấy mạng của tôi!" Những lời này, dường như là những lời A Thất nói nhiều nhất với cô.

"Tôi thật sự cầu xin anh, được không?" Hàn Nhất Nhất đau khổ cầu xin anh ta.

"Cô định làm gì? Đi vào trong ngõ nhỏ thế này, tôi chẳng nhìn thấy gì, cô muốn lấy cái gì? Đồ vật đó quan trọng như vậy sao? Tôi sẽ đi lấy thay cô, tôi dám đảm bảo, A Thất tôi nhất định sẽ đem đồ vật đó về cho cô, nếu không thì mạng nhỏ này của tôi cũng không cần nữa!" Hắn lấy đầu ra để bảo đảm.

Mà xung quanh bọn họ, có người đang cầm súng, chĩa thẳng về hướng Hàn Nhất Nhất, đang sắp nổ súng vào cô.

Lời nói của A Thất làm cho Hàn Nhất Nhất gấp đến mức dậm mạnh chân. A Thất chính là người mà cô chết cũng không thay đổi.

"Đoàng . . . đoàng . . ." liên tiếp hai tiếng, viên đạn hướng Hàn Nhất Nhất lao tới.

"A . . ." Trong đó có một viên đạn bắn trúng vào lưng nàng, bởi vì phản ứng theo bản năng đang bị thương, thân thể hơi nghiêng sang một bên nên viên đạn tiếp theo đã bị chệch sang hướng khác.

A Thất lập tức kéo Hàn Nhất Nhất ra sau hắn, rất nhanh liền móc súng lục ra.

"Bám sát sau lưng tôi, không được ngẩng đầu!" Giờ phút này, hắn không thể chú ý đến vết thương của cô, chỉ có thể bảo vệ cô để cô không bị thêm vết thương nào nữa.

Tiếng súng của A Thất cũng vang lên, nhưng là vang lên ở bên trong ngõ nhỏ.

"A Thất, anh đi đi, không cần lo lắng cho tôi!" Sắc mặt Hàn Nhất Nhất tái nhợt, yếu ớt khuyu xuống.

"Hàn tiểu thư . . . Hàn tiểu thư . . ." Mặt A Thất biến sắc, vội ôm Hàn Nhất Nhất vào trong ngực mình.

"Các người là lũ vô lại, các người ra đây cho ta . . ." A Thất phần nộ hết lớn, tiếng súng lại một lần nữa vang lên, mà hắn làm như vậy, là muốn người của Hạ thiếu có thể nghe được tiếng súng mà nhanh chóng chạy tới đây.

Hắn ôm cô đi ra ngoài ngõ nhỏ, kẻ thù đang nấp trong bóng tối lại lần nữa chĩa súng, nhắm vào Hàn Nhất Nhất, nhưng lại phát hiện thân thể của A Thất ngay lập tức đã chặn hết.

"Mẹ kiếp!" Hung thủ trong lòng tức giận, nòng súng không chút do dự mà nhắm ngay vào A Thất, "Bố mày trước tiên xử lý mày, rồi sẽ cho con bé xấu xí kia một phát súng, không chết cũng phải chết."

"Hàn tiểu thư, cô đừng sợ, người của Hạ thiếu rất nhanh sẽ chạy tới đây!" A Thất vừa đi vừa trấn an.

"Hàn tiểu thư, cô hãy gắng sức, cô nhất định phải gắng sức! Cô là cô gái kiên cường nhất, nhẫn nhịn nhất mà tôi từng gặp, nhất định cô có thể làm được!" Trên mặt A Thất đã đổ đầy mồ hôi, vẫn liên tục đề phòng chỗ rẽ nào đó bên cạnh có thể vang lên tiếng súng.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, con đường phía trước có một ngã ba, hung thủ nhất định là đứng ở chỗ đó bắn ra, chẳng qua hắn đã sơ suất một chút, nếu như chỗ rẽ đó có thể đi vòng một chút, như vậy hắn có thể trong thời gian nhanh nhất đi vòng ra phía sau chỗ rẽ đó, tấn công sau lưng là có lợi nhất.

"Đoàng . . ." Tiếng súng lại một lần nữa vang lên, phát ra từ phía sau A Thất, bắn vào chính giữa ngực hắn, tay cầm súng của hắn đã run rẩy, nhưng ý chí nói cho hắn biết, hắn không thể gục ngã được, hắn phải mang Hàn Nhất Nhất đến trước mặt Hạ thiếu, đây là sứ mệnh của hắn, nếu nhiệm vụ không hoàn thành, thì hắn không thể chết được.

Edit: Chery Li

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Chương 131:

"A Thất . . . A Thất . . ." Hàn Nhất Nhất vừa nhìn thấy máu từ ngực hắn trào ra, sợ tới mức mặt càng trắng bệch.

"Chạy mau! Chạy về phía trước!" A Thất cố gắng dùng sức lực cuối cùng nói với cô, toàn thân che chở để cô chạy trốn.

"Không, hai chúng ta phải cùng đi, tôi diu anh, tôi sẽ diu anh ra ngoài!" Hàn Nhất Nhất gắt gao túm lấy vạt áo của hắn, dùng hết sức lực mà diu hắn đi, hai người lê từng bước một.

"Hàn tiểu thư, bỏ ta ra!" Giọng nói của A Thất đã trở nên rất nhỏ.

"Tôi sẽ không buông tay, tất cả là tại tôi, thực xin lỗi, A Thất!" Nhìn thấy miệng vết thương của hắn so với vết thương của cô còn nghiêm trọng hơn, cô áy náy muốn chết, nếu không phải vì cô, A Thất căn bản là sẽ không đi vào chỗ này, như vậy hắn sẽ không thể bị thương được.

"Hàn Nhất Nhất, tôi bảo cô đi, cô không nghe thấy sao!" Hắn cầm súng bắn một phát lên trên trời.

"Tôi nói không đi thì nhất định là không đi, nếu đã cùng tới đây, thì nhất định phải cùng nhau đi ra ngoài!" Hàn Nhất Nhất chẳng lẽ lại là hạng người sợ chết, cô có thể bỏ mặc A Thất để chạy trốn ư, cô tình nguyện chịu chết, chứ không cầu mong được sống như vậy.

A Thất nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt cô, tóc tai cô lộn xộn, lại còn sau lưng đỏ tươi toàn máu, hắn biết chính mình phải quyết đoán, nếu như hai người đều chết, chi bằng để một người sống sẽ tốt hơn.

"Nếu cô còn không đi, tôi bây giờ sẽ chết cho cô xem." Nói xong, hắn cầm súng chìa thẳng vào đầu mình.

"Không, A Thất . . . Anh đừng có ép tôi . . ." Mắt Hàn Nhất Nhất đầm lệ, cô sao lại không hiểu ý của A Thất cơ chứ, nhưng khiến cô bỏ mặc hắn, cô thật sự không làm được.

"Đi mau đi!" Trong phút chốc, miệng hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

"A Thất . . ." Hàn Nhất Nhất nhìn thấy máu tươi nhiễm đỏ quần áo hắn, và ý chí kiên định của hắn, hắn thật sự sắp nổ súng rồi.

Hàn Nhất Nhất biết, nếu như cô đi rồi, thì hắn sẽ chết, còn nếu cô không đi, có lẽ hắn còn có một tia hi vọng.

"Đi mau đi!" Hắn lại một lần nữa ra sức thúc giục, thật sự bây giờ đã rất cấp bách rồi.

"Chết thì cùng chết, nếu anh tự sát, tôi cũng sẽ bị một người khác giết chết, dù sao thì tôi sẽ không đi!" Cô cố chấp bỏ qua cơ hội chạy trốn, nâng cánh tay hắn tiếp tục đi về phía trước.

Đứt khoát như vậy, kiên định như vậy.

A Thất rốt cuộc hiểu được, vì sao Hàn Nhất Nhất lại hấp dẫn được Hạ thiếu. Chẳng qua hắn hiểu rõ, viên đạn bắn trúng vào nơi trọng yếu của hắn, hắn bây giờ chỉ là kiên cường chống đỡ.

Hung thủ từ một nơi bí mật gào to, "Mẹ nó, còn chưa chết!"

Hắn thật không ngờ, ngay cả trúng hai viên đạn mà còn chưa chết, tên A Thất chết tiết. Thời gian không cho phép hắn nổ súng một cách bí mật nữa, xem ra hắn thực sự phải lộ diện rồi.

Nghĩ đến đây, hắn không chút do dự từ phía sau đi ra, trực tiếp giương súng nhắm vào A Thất.

"A Nguyên! !" A Thất không thể ngờ, người âm thầm giết hắn và Hàn Nhất Nhất lại là A Nguyên.

"Mày đã biết quá nhiều, càng phải chết." Súng của hắn đã sẵn sàng nhả đạn.

"Chạy mau!" Đó là hai chữ cuối cùng của A Thất. Ngay sau đó, hắn liền dùng thân thể của mình chặn lấy súng của A Nguyên, liều mạng ôm lấy A Nguyên.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy cảnh này, biết rằng A Thất vĩnh viễn không thể quay về được nữa, mà việc cô có thể làm bây giờ chỉ có thể là chạy thật nhanh.

Chạy được một đoạn không xa, A Nguyên liền đuổi theo.

Hàn Nhất Nhất nghĩ lần này mình chết chắc rồi, nhưng vào thời khắc này, một chiếc xe đỗ lại trước mặt cô, người bên trong gọi to: "Lên xe!"

Còn chưa chờ cô phản ứng lại, người trong xe đã cầm súng bắn liên tiếp ra bên ngoài, A Nguyên chỉ có thể liên tục tránh đi, do đó đã bỏ lỡ cơ hội giết chết Hàn Nhất Nhất.

Tơ mắt nhìn Hàn Nhất Nhất lên xe, nghênh ngang mà rời đi.

Hàn Nhất Nhất nhìn qua gương chiếu hậu thấy người A Thất toàn là máu, nước mắt ào ào rơi xuống, "A Thất, thực xin lỗi . . . thực xin lỗi . . ."

Không không chế được cảm xúc, làm miệng vết thương của cô chảy máu, ngay cả miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

"Hàn tiểu thư, cô hãy kiên trì!" Tiếng nói của người đàn ông có chút mạnh mẽ và vững vàng.

Hàn Nhất Nhất nghe thấy âm thanh thật quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc nói: "Bác sĩ Tần . . ."

"Đừng nói, mau chóng nằm xuống!" Bác sĩ Tần không nghĩ rằng, vốn dĩ là tới tham gia hôn lễ, không ngờ lại nghe được tiếng súng, chạy tới nơi lại nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, người đầy máu đang cố sức chạy trốn.

Hàn Nhất Nhất cảm thấy mình rất mệt mỏi, A Thất đã biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô nhắm mắt lại . . .

Mơ màng, cô cảm thấy thân thể của mình bị dao cắt sau đó lại được khâu lại, lặp đi lặp lại, cô tỉnh rồi lại ngủ.

"A Thất . . . không được đi . . . không được đi . . ."

"Lãnh Nghiêm, đừng rời đi . . . đừng rời khỏi em . . ."

"Hạ Thiên Triệu, anh là thằng khốn nạn, anh rút ngay . . . rút ngay đi . . . Đừng động vào người tôi . . . đừng động vào người tôi . . ."

Cho dù trong lúc mê man, trong đầu cô cũng hiện lên vô số hình ảnh.

"Mẹ, mẹ ở đâu? Mẹ đã đi đâu? Ngọc bội của con, ngọc bội mất rồi . . . Con muốn tìm lại nó . . . con muốn tìm lại nó . . ."

Bác sĩ Tần nhìn thấy cô ngủ mơ toàn gặp ác mộng, trong lòng không nhận được mà cảm thấy đau đớn, trên trán của cô đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

Ông rất tự nhiên vươn tay ra, lau mồ hôi trên trán cho cô, sau đó liền buông tay, ông không dám động vào vết sẹo trên mặt kia.

Tay ông chợt ngừng lại, vết sẹo của cô không hề lồi lên, chẳng lẽ? ?

Nhìn kỹ lại mặt cô, sắc mặt nhợt nhạt, một nửa như thiên sứ, một nửa lại như ma quỷ, nếu hai bên đều như thiên sứ, như vậy?

Nghĩ đến đây, ông đứng lên, đi đến chỗ để hòm thuốc, lấy ra một bình nước thuốc màu tím, chấm lên bông, nhẹ nhàng lau thử lên vết sẹo của cô.

Với công dụng mạnh của thuốc tím đặc hiệu dùng để làm sạch này, vết sẹo trên mặt của Hàn Nhất Nhất biến mất, da mặt lại trắng nõn không tí vết.

Bác sĩ Tần mở to hai mắt, tự nhủ nói: "Ta nên sớm đoán được, ta nên sớm đoán được . . ."

Hàn Nhất Nhất vẫn mê man nằm trên giường.

"Quá giống . . . Quả thực cực kỳ giống . . ." Bác sĩ Tần rốt cục hiểu được, vì sao mỗi lần nhìn đến Hàn Nhất Nhất, ông đều cảm thấy cô rất giống một người phụ nữ, hóa ra không phải ông nhầm lẫn, mà cô quả thật là bản sao của Hàn Chân.

Nghĩ đến người phụ nữ này, ông không khỏi nhớ tới Hạ Trâm Bằng, mà năm đó Hàn Chân đã cố gắng cầu xin ông, cầu xin ông không được nói cho Hạ Trâm Bằng biết bà ấy đã mang thai, cầu xin ông phẫu thuật để bà có một khuôn mặt khác.

Ông đã làm được, ông đã giúp bà ấy, lần từ biệt đó, đã 20 năm rồi, mà Hàn Chân cũng không bao giờ đi tìm ông nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Nhất Nhất, ông không khỏi tự hỏi: "Con thật sự là con gái của Hàn Chân sao? Con chắc chắn phải, bằng không sao lại giống nhau đến vậy?"

Ông càng nhìn cô, sau lưng lại càng lạnh toát, nếu cô thật sự là con gái của Hàn Chân, vậy thì cô và Thiên Triệu chẳng phải là **?

Lúc đầu ông dự định, báo cho Hạ thiếu, Hàn Nhất Nhất đang ở chỗ ông, nhưng giờ phút này, ông lại do dự, ông không thể tưởng tượng được, nếu tất cả suy đoán của ông là sự thật, vậy thì sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, liên lụy đến những người vô tội.

Theo tính cách của Hạ Trâm Bằng, ông năm đó giúp Hàn Chân chạy trốn, Tần Phái ông sẽ là người đầu tiên bị ông ta bắn chết, còn có Hạ phu nhân, một khi Hạ Trâm Bằng điều tra ra chuyện năm xưa, vậy thì kết cục của Hạ phu nhân sẽ rất thê thảm, và còn Hạ Thiên Triệu, nếu biết người mình yêu lại chính là em gái mình, theo tính cách tàn bạo của hắn, không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa ?

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ đó, bác sĩ Tần ngờ ngác đến xuất thần, giống như Hàn Chân lại một lần nữa đứng trước mặt ông, nhẹ nhàng mà gọi ông: "Anh Phái!"

Không biết từ lúc nào, trên mặt ông đã xuất hiện hai hàng lệ.

Sao có thể như vậy được.

Hạ Thiên Triệu không thể ngờ rằng, Hàn Nhất Nhất lại bỏ trốn ngay trước mắt hân.

Khi thủ hạ của hân báo tin, sắc mặt hân như mây đen bao phủ, bỏ mặc nghi thức hôn lễ và cô dâu, quay đầu đi ra.

Kỷ xấu hổ đối diện với quan khách. Hành vi của Hạ Thiên Triệu đã tổn thương lòng tự tôn của cô ta một cách nghiêm trọng, cô ta lại bị chú rể vứt bỏ, không hề có bất cứ một lý do nào cả, trong lịch sử kết hôn của Hạ Thiên Triệu, cô ta là người đầu tiên bị như vậy.

"Hạ Thiên Triệu, tôi nhất định sẽ làm cho anh phải hối hận!" Cô ta nghiêng răng, uất hận mà thề.

Khi Hạ Thiên Triệu chạy tới hiện trường, Hàn Nhất Nhất sớm đã không thấy, chỉ có A Thất đang nằm trên vũng máu, trợn trừng hai mắt, giống như muốn nói gì cho hân, nhưng lại không thể nói gì được nữa.

Hạ Thiên Triệu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt hai mắt khép lại, cúi đầu nói: "A Thất, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người tìm ra hung thủ!"

"Ở đây ngoại trừ thi thể của A Thất, còn có người nào khác nữa không?" Hân cố gắng nén đau đớn vì mất đi A Thất hỏi.

"Hạ thiếu, không có, máu tươi chảy tới giao lộ liền biến mất." A Toàn đứng một bên giải thích.

Hạ Thiên Triệu vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt tràn đầy sát khí.

Nhiệm vụ hôm nay của A Thất là trông chừng Hàn Nhất Nhất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tìm Hàn Nhất Nhất mới có thể làm sáng tỏ mọi việc.

"Hạ thiếu, vẫn không tìm thấy Hàn tiểu thư, liệu có phải là?" A Toàn đứng một bên nhỏ giọng nói, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Hạ thiếu, hân không dám nói tiếp.

"Người nghi ngờ Hàn Nhất Nhất giết A Thất, sau đó chạy thoát?" Con người của hân chợt lóe lên.

"Thuộc hạ chỉ đoán vậy thôi, có rất nhiều động cơ để Hàn Nhất Nhất làm như vậy." A Toàn thật ra cũng không tin tưởng, nhưng tại hiện trường, hân tìm không ra dấu vết của người thứ ba.

"Không có khả năng đó, Hàn Nhất Nhất sẽ không làm như vậy, A Thất chính là vì bảo vệ Hàn Nhất Nhất mà chết." Hạ Thiên Triệu quét đôi mắt tinh tường nhìn khắp bốn phía, mong muốn tìm được một chút dấu vết.

"Nhưng Hàn Nhất Nhất vẫn luôn muốn rời khỏi đây!" A Toàn cũng vì điểm này mà cho rằng Hàn Nhất Nhất có động cơ giết người.

"Hàn Nhất Nhất tuyệt đối không giết người, A Thất đối với cô ấy không tồi, cô ấy sẽ không làm như vậy đâu. Nhất định là có người tìm Hàn Nhất Nhất để gây phiền toái, là ai?"

Trong đầu hân hiện lên một người, nhưng rất nhanh liền phủ nhận.

"Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả anh em đều phải tìm cho ra được Hàn Nhất Nhất, cho dù đã chết, cũng phải đem thi thể của cô ấy đến gặp ta!"

"Rõ!" A Toàn lui xuống, không dám nói thêm một câu nào.

Edit: Cherry Li

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Chương 132:

Bên trong chiếc xe lồng lẩy, Hạ phu nhân làm mặt lạnh.

"Xin lỗi, phu nhân." A Nguyên cúi đầu, không dám nhìn Hạ phu nhân lấy một cái.

"Cô ta thế nào?" tiếng nói của bà ta hết sức lạnh lùng, biểu hiện đoan trang dịu dàng ngày bình thường hoàn toàn biến mất.

"A Thất đã yểm hộ cho cô ta, nhưng cô ta hân là bị thương rất nặng, trúng ba phát đạn, vết thương nặng như vậy, chắc chắn phải đến bệnh viện! Thuộc hạ nhất định sẽ tìm được cô ta, giúp người giải quyết việc phiền toái này." A Nguyên hi vọng có thể lấy công chuộc tội.

"Không phải là cố gắng tìm được cô ta, mà là phải nhanh chóng giết chết cô ta! Hơn nữa còn phải ra tay nhanh hơn con trai ta, biết không?" Sắc mặt Hạ phu nhân khó coi đến cực điểm, nếu Hạ Thiên Triệu tìm thấy Hàn Nhất Nhất trước, vậy thì tất cả mọi việc bà làm sẽ coi như uống phỉ rồi.

"Người yên tâm, thuộc hạ sẽ làm được!"

"A Thất lúc đó đã gọi tên người, Hàn Nhất Nhất có nghe được không?" Đây là vấn đề mà bà ta rất quan tâm.

"Phu nhân yên tâm, không có!" Hấn không nhìn được mà run lên, không nghĩ rằng Hạ phu nhân lại thông minh như vậy, hấn căn bản là không nói cho Hạ phu nhân biết A Thất có gọi tên hấn, nhưng bà ta dường như biết hết mọi chuyện.

"Người nói Hàn Nhất Nhất đã lên một chiếc xe, người có ấn tượng với chiếc xe đó không?"

Phải tìm thấy Hàn Nhất Nhất nhanh hơn Hạ Thiên Triệu, người lái xe đưa cô ta đi là một điểm mấu chốt.

A Nguyên trong đầu rất nhanh liền nhớ lại tình hình lúc đó, nhưng hấn hoàn toàn không có ấn tượng gì với biển số của chiếc xe đó. "Là một chiếc xe Mercedes, màu đen."

Hấn chỉ có thể nhớ được như vậy thôi.

"Ta biết rồi, người đi điều tra tất cả các bệnh viện ngày hôm qua có tiếp nhận bệnh nhân bị thương do súng gây ra, kể cả bệnh viện nhỏ và phòng khám tư nhân, phải bí mật điều tra." Bà ta cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng, "Còn nữa, sắp xếp một vài người theo dõi tình hình bên con trai ta, có việc gì phát sinh phải liên lạc với ta ngay, nếu như tìm thấy Hàn Nhất Nhất, cứ giết vô điều kiện!"

"Đã rõ!" A Nguyên nhìn thấy sắc mặt của Hạ phu nhân, mấy chục năm qua, hấn ta chưa từng thấy vẻ nghiêm trọng đó bao giờ.

Hạ phu nhân bình tĩnh trở về nhà, thậm chí còn lấy ra danh sách, xem từng cái tên một, trong đầu bà đang nhớ lại những người ngày thường đi xe Mercedes màu đen!

Không bỏ qua bất cứ người nào.

Tần Phái vẫn là người cô đơn, biệt thự này, trừ ông ra, chỉ có duy nhất một người hầu.

Xe của ông để ở nhà kho dưới tầng hầm của biệt thự, chiếc xe ông thích nhất chính là Mercedes, nhưng bây giờ, ông phải tránh xa Mercedes, vì vậy ông phải sử dụng chiếc xe ông yêu thích thứ hai là Touareg.

Trong lúc thành phố F bị bọn xã hội đen náo động, thậm chí còn làm cho cảnh sát chú ý, mà Hàn Nhất Nhất vẫn mê man tại biệt thự của bác sĩ Tần.

Khi cô tỉnh lại, trong phòng trống trải không có người, cô hoảng hốt nhìn mọi vật đều xa lạ, mà ba chỗ bị thương trên thân thể cô đều được quấn băng gạc kín mít.

Về những việc vừa xảy ra, giống như một giấc mộng vậy.

"A . . ." Cô vừa muốn đứng dậy, liền cảm thấy toàn thân đều đau đớn, nhìn không được kêu lên một tiếng.

"Đừng lộn xộn, nằm xuống đi!" Bác sĩ Tần đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh đó, liền chạy nhanh lại nói.

"Bác sĩ Tần . . ." Hàn Nhất Nhất nhớ ra, lúc cô té xỉu có nghe được một giọng nói, chính là của bác sĩ Tần, vậy phải chăng cô lại rơi vào tay của Hạ Thiên Triệu?

"Trước tiên đừng lộn xộn, nằm xuống đi, cô cần nghỉ ngơi, thân thể cô bây giờ rất yếu."

Hàn Nhất Nhất có thể kiên cường sống sót, đúng là kỳ tích, vết thương mới và vết thương cũ cùng một chỗ, cô lại bị tới bốn viên đạn bắn trúng.

"Tôi muốn biết, tôi đang ở đâu?" Đôi môi khô khốc của cô hơi mím lại, sắc mặt vẫn tái nhợt không có một chút sắc hồng.

"Không cần lo lắng, cô hiện tại đang ở nhà tôi, rất an toàn." Ông hơi mỉm cười.

"Tôi ở nhà ông, vì sao?" Hàn Nhất Nhất có chút không thể tin được, vì sao ông ta không giao cô cho Hạ Thiên Triệu.

"Bởi vì tôi biết cô không muốn ở bên cạnh Hạ thiếu." Ông vẫn cười, nhưng nụ cười lại có chút chua xót, nhìn thấy khuôn mặt của cô, ông không kìm lòng được lại nhớ tới một khuôn mặt khác, nhưng tất cả chỉ là những hồi ức xưa cũ phải kìm nén.

"Vậy ông sẽ giúp tôi sao?" Cô mở to đôi mắt trong suốt, mang theo một tia cầu xin nhìn về phía ông ta, trực giác mách bảo cô, bác sĩ Tần là người tốt, hơn nữa sẽ sẵn sàng giúp đỡ cô.

"Cô muốn tôi giúp cô như thế nào?" Bác sĩ Tần tò mò hỏi.

"Tôi muốn rời khỏi đây!"

"Việc này có thể, nhưng cô phải tịnh dưỡng để thân thể khỏe mạnh mới có thể đi! Tôi sẽ cho cô một hy vọng hoàn toàn mới để bắt đầu cuộc sống."

"Ông thực sự có thể giúp tôi?"

"Cô có biết người kia vì sao muốn giết cô không?" Bác sĩ Tần chuyển chủ đề hỏi.

"Tôi không biết, nhưng mà . . ." Hàn Nhất Nhất giống như nhớ ra điều gì, nhưng cô không biết có nên nói ra những lời này hay không, thậm chí nếu cô nói ra, bác sĩ Tần liệu có tin tưởng cô không?

"Nhưng mà cái gì, cô nói cho tôi biết, không phải sợ!" Ông trấn an cô, ánh mắt rất chân thành.

"Tôi sợ đi đến nơi đó, là bởi vì Hạ phu nhân nói sẽ đem ngọc bội trả lại cho tôi, nhưng mà tôi không biết Hạ phu nhân không hề ở đó, đột nhiên lại xuất hiện một sát thủ, tôi không có kết thù kết oán với ai, nhưng sát thủ đó lại hướng về phía tôi, hơn nữa . . ." Hàn Nhất Nhất nói xong, đột nhiên hiểu được.

Đúng vậy, thế giới này không có chuyện trùng hợp như vậy, Hạ phu nhân muốn gặp cô, bà ta không đến mà lại có một sát thủ xuất hiện, như vậy nói lên điều gì?

"Ý của cô là Hạ phu nhân thuê người giết cô, đúng không?"

Hạ phu nhân nhất định là đã biết Hàn Nhất Nhất chính là con gái của Hạ Trảm Bằng, cho nên muốn giết người diệt khẩu.

"Tôi không biết nữa, nhưng mà quả thật Hạ phu nhân đã hẹn tôi, hơn nữa tôi cũng không hề đắc tội với Hạ phu nhân, vậy vì sao bà ta lại muốn giết tôi?" Hạ phu nhân dù không thích cô, chán ghét cô và con trai bà ta ở cùng một chỗ, nhưng hai người đã có giao ước, đến lúc thích hợp, cô chắc chắn sẽ bỏ đi, vĩnh viễn không xuất hiện, bà ta vì sao nhất định phải đẩy cô vào chỗ chết.

Bác sĩ Tần nhìn thấy sự nghi ngờ của cô, ông cuối cùng vẫn giấu diếm sự thật, dùng một lý do để thay thế, "Có thể bà ta sợ Hạ thiếu đối với cô vẫn nhớ mãi không quên, sẽ ảnh hưởng đến nhà họ Hạ."

"Thật sự đơn giản như vậy sao?" Hàn Nhất Nhất cảm thấy lý do này có chút gượng ép, nhưng cô lại không nghĩ được lý do nào đúng hơn.

"Đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi cho tốt, cô cần một thời gian tĩnh dưỡng." Ông cắt ngang suy nghĩ của cô, bác sĩ Tần nghĩ, cô càng biết nhiều, sẽ càng bất lợi, mà cô ở lại thành phố F, sớm hay muộn cũng bị Hạ phu nhân hại chết, Hạ phu nhân sẽ không cho phép con trai mình yêu em gái cùng cha khác mẹ.

Hạ phu nhân ra tay như vậy, ông có thể lý giải được, nhưng thật sự quá mức tàn nhẫn, lúc trước bà ta đã dùng mọi thủ đoạn để bức ép Hàn Chân, bây giờ đến cả con gái của bà ấy cũng không buông tha, thật không biết nếu Hạ Trảm Bằng một ngày nào đó biết được, ông ta sẽ nghĩ như thế nào?

Đối với người đàn ông này, ông tôn trọng, ông hâm mộ, đồng thời, ông cũng từng hận, hận ông ta không thể chăm sóc tốt cho Hàn Chân, cho dù ông biết Hạ Trảm Bằng là bất đắc dĩ.

"Hàn Nhất Nhất, cô rất đẹp!" Bác sĩ Tần đột nhiên khen ngợi, cười càng thân thiết, ở trong lòng ông, ông coi Hàn Nhất Nhất như con gái ruột của ông vậy.

Ông muốn cô ở lại bên cạnh ông để ông có thể chăm sóc, chỉ tiếc đây chỉ là một mong muốn xa vời.

"Bác sĩ Tần, ông không phải là nhìn lầm chứ?" Hàn Nhất Nhất cảm thấy ông ta dường như đùa hơi quá, từ khi trên mặt cô có vết sẹo, cho tới bây giờ mọi người đều mắng cô là người cực kỳ xấu xí, mà ông ta lại nói cô rất xinh đẹp?

"Sau này cô có thể thoát khỏi hình dạng kia, cô bây giờ, đẹp giống như một thiên sứ vậy!"

Hàn Nhất Nhất đột nhiên mở to hai mắt, vuốt mặt mình, chẳng lẽ cô đã bị nhìn thấu rồi sao?

"Không phải kinh ngạc, tôi là bác sĩ, hơn nữa tôi còn là một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ!" Bác sĩ Tần giải thích nghi vấn của cô, "Cô vì sao lại muốn để người khác nhìn thấy mặt xấu xí của mình chứ?"

Bị nhìn thấu, Hàn Nhất Nhất cũng không có ý che giấu nữa, thân nhiên nói: "Bởi vì mẹ tôi nói, con gái đáng vẻ quá đẹp sẽ gây ra tai họa, hơn nữa đàn ông lấy cô ấy cũng chỉ bởi cô ấy xinh đẹp, chứ không phải vì yêu cô ấy."

"Mẹ cô hiện giờ thế nào?" Bác sĩ Tần sốt sắng hỏi.

"Bà ấy mất rồi!" Đôi mắt cô hiện lên một tia đau buồn.

Đùng đùng, đoàng đoàng, giống như có một tia sét đánh trúng người ông, thân thể ông hơi loạn choạng, ông phải nắm lấy thứ bên cạnh tay mới không ngã xuống.

"Bác sĩ Tần, ông làm sao vậy?" Tình trạng của ông đột nhiên như vậy, làm cho Hàn Nhất Nhất rất lo lắng.

Ông xua xua tay, lắc đầu nói: "Không có việc gì, chỉ là lượng đường trong máu quá thấp, thỉnh thoảng sẽ hơi bị choáng!"

Bác sĩ Tần không hỏi kỹ vấn đề đó nữa, bởi vì ông không thể biểu hiện quá rõ ràng, thời gian này cô cần phải tĩnh dưỡng, ông vẫn còn nhiều cơ hội để hỏi sau.

Hiện tại, việc quan trọng nhất đó là làm thay đổi khuôn mặt của Hàn Nhất Nhất, bởi vì cô chỉ cần xuất hiện, nhất định sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

"Hàn tiểu thư, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô một chút."

"Bác sĩ Tần, ông nói đi, ông đã cứu mạng tôi, chỉ cần là việc tôi có thể làm tôi nhất định sẽ giúp!" Hàn Nhất Nhất cười nhẹ, lúm đồng tiền hiện trên khuôn mặt cô, thật là quen thuộc.

"Để tiện cho cô rời khỏi nơi này, tôi phải làm cho khuôn mặt của cô thay đổi, làm cho tất cả mọi người đều không thể nhận ra cô, cô có đồng ý không?" Bác sĩ Tần nhìn cô, chờ mong đáp án của cô.

"Được, có thể!" Hàn Nhất Nhất không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

"Cô không hỏi xem tôi định làm khuôn mặt cô biến đổi như thế nào sao? Nếu như tôi làm cho cô trở nên xấu xí, thì làm sao?" Ông giống như một người cha yêu chiều nói.

"Mạng của tôi là do bác sĩ Tần cứu, tôi sao còn lo lắng làm gì!" Hàn Nhất Nhất cũng không biết vì sao, dù sao cô vẫn rất yên tâm.

"Đứa trẻ này!" Ông thân thiết nói.

"Bác sĩ Tần là muốn thoa thuốc lên mặt tôi sao?" Cô thuận miệng hỏi.

"Ừ, loại thuốc này khi thoa lên, mặt của cô sẽ biến đổi, làn da của cô sẽ vàng hơn, thậm chí trên mặt sẽ có nhiều vết lốm đốm, nhưng chỉ cần rửa sạch, sẽ không có vấn đề gì." Bác sĩ Tần cười khế, "Cô không cần lo lắng, chờ một ngày cô thực sự tìm được người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương cô, cô có thể quay trở lại diện mạo thật sự của mình, anh ta nhất định sẽ càng thêm yêu thương cô!"

Hàn Nhất Nhất cúi đầu cười nhẹ, hơi quay sang một bên, trong lòng lại thấy có chút đau đớn, lúc cô mang diện mạo thật sự, Lãnh Nghiêm sẽ quên Hàn Nhất Nhất trước kia mà yêu Hàn Nhất Nhất xinh đẹp sao?

Cho dù có yêu, thì đó cũng không phải là điều mà cô muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 133

Hạ Thiên Triệu giống như người điên, thành phố F như bị lật tung lên, nhưng cũng không tìm ra Hàn Nhất Nhất, mà Hạ phu nhân lại thông minh hơn, nhờ chiếc xe Mercedes màu đen đỏ mà bà ta từng bước từng bước tìm ra được bác sĩ Tần.

Mặc dù như vậy, nhưng khi hình dáng của Hàn Nhất Nhất thay đổi, lại làm cho bà ta có chút nghi ngờ.

Thân phận mới của Hàn Nhất Nhất là con gái của một người bà con xa của bác sĩ Tần, bởi vì trong nhà không còn người thân nào cả, cho nên bác sĩ Tần phải để cô lại bên mình, tên mới của cô giờ là Tần Mạch Li.

Bất kể bà ta có bao nhiêu nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ, kể cả bây giờ Hạ phu nhân có tìm ra cô, thì thân thể cô đã khỏe lại hoàn toàn, bác sĩ Tần đang tìm cơ hội để cô chuẩn bị ra nước ngoài học tập.

Từ đây về sau, trong khoảng thời gian dài 4 năm, Hàn Nhất Nhất đều ở nước Mỹ chăm chỉ học tập, giống như đã đoạn tuyệt liên hệ với thành phố F vậy, nhưng trong rất nhiều đêm yên tĩnh, cô ngẫu nhiên nhớ tới những người ở thành phố F đó.

Uông Giai Trùng như mong muốn, lấy được Hạ Thiên Cơ, hôn lễ được tổ chức xa hoa và sang trọng.

Cô ta cười rạng rỡ, Uông Giai Vi náo loạn hôn lễ, cuối cùng lại bị Uông Vạn Thiên nói rằng cô con gái này đầu óc không bình thường mà kéo ra khỏi hôn lễ, Uông Giai Trùng vì trả thù mà nhìn Hạ Thiên Cơ càng dịu dàng, ngọt ngào hơn. Uông Giai Trùng muốn đạt được tất cả khát vọng, tiền tài, địa vị, sự tôn trọng, nhưng một người khi đã có những tham vọng này, sẽ bị nó thiêu đốt, mỗi lần nhìn đến Hạ Thiên Triệu, lòng cô ta lại không nhịn được mà đau đớn, người đàn ông này, ngay cả con mắt cũng không liếc cô ta một cái, điều này làm cô ta càng thêm tức giận.

Lại nói đến lúc đó Uông Giai Trùng và Ngải Châu Bích đạt được thỏa thuận, bởi vì Hàn Nhất Nhất biến mất, nên kế hoạch không thể thực hiện được, Uông Giai Trùng đã từng đi tìm Hàn Nhất Nhất, nhưng thế nào vẫn không thể tìm thấy.

Bởi vậy, Ngải Châu Bích không hề vui vẻ và vừa lòng, thậm chí đã nghĩ đến việc đuổi Uông Giai Trùng, nhưng đúng lúc bà có ý nghĩ này, một sự việc khác đã ảnh hưởng đến bà ta, đó chính là Uông Giai Trùng mang thai.

Gả cho nhà giàu, điều gì là quan trọng nhất, quân bài quan trọng nhất là cái bụng phải to lên. Cháu nội đầu của Hạ gia so với những việc khác đều là quan trọng bậc nhất, bởi vì Uông Giai Trùng đã mang thai, điều này có ảnh hưởng cực kỳ lớn đến Hạ phu nhân.

Rất nhiều lần, Hạ phu nhân muốn làm cho Uông Giai Trùng sảy thai, nhưng đến lúc sắp thực hiện được, Ngải Châu Bích lại ám chi với Hạ phu nhân, nếu bụng của Uông Giai Trùng có vấn đề gì, vậy thì bà ta sẽ công khai chuyện miếng ngọc bội.

Nói đến chuyện ngọc bội, phải nói đến lúc trước Hạ phu nhân và Ngải Châu Bích đã có thỏa thuận, chỉ cần Hạ phu nhân cho Hạ Thiên Cơ làm hội trưởng của ba bang hội, vậy thì bà ta sẽ đem ngọc bội trả lại cho Hạ phu nhân, nhưng không đợi Hạ phu nhân giúp Hạ Thiên Cơ lên làm hội trưởng ba bang hội đó, Hạ Thiên Triệu đã cho giải tán nhóm xã hội đen này, từ nay về sau sẽ làm ăn chân chính, mà Hạ Thiên Cơ dưới sự chèn ép của Thân Từ Kiều (trong truyện người tình giấu mặt) và chính phủ lúc đó mạnh mẽ ngăn chặn, cuối cùng không ngăn nổi ba bang hội giải tán.

Sản nghiệp đang kinh doanh của Hạ gia bao gồm sông bạc, khách sạn, khu nghỉ dưỡng v. v. . . , dù không còn ba bang hội, nhưng ở thành phố F này, thực lực nhà họ Hạ xưa nay không ai có thể sánh bằng. Hạ Thiên Cơ bởi vì mất đi bang hội, tâm tình buồn bức không vui, đối với sản nghiệp nhà họ Hạ, quản lý cũng lơ là hơn, vì thế, càng thêm phóng túng.

Sau khi Uông Giai Trùng mang thai, hẳn ta không cường nổi sự hấp dẫn của những người đàn bà khác, lại bắt đầu quay về với dáng vẻ công tử đào hoa, cùng những người đàn bà khác dây dưa không rõ ràng, Uông Giai Vi thấy Hạ Thiên Cơ lại khôi phục bản tính trước kia thì rất ủng hộ.

Cô ta không cảm thấy có gì không tốt, dùng mọi thủ đoạn để quyến rũ Hạ Thiên Cơ, lúc này, cô ta đối với Hạ Thiên Cơ không biết là yêu hay chỉ để trả thù, nhưng nhìn thấy Hạ Thiên Cơ ở trên người cô ta, làm chuyện thân mật, lại nghĩ đến Uông Giai Trùng đang cô đơn ở nhà, cô ta liền cảm thấy sáng khoái.

Trong tiểu thuyết của Trương Ái Linh có một đoạn thoại đã trở thành kinh điển, lấy được hoa hồng trắng rồi, thì hoa hồng đỏ chính là một hạt ngọc chu sa trong lồng ngực, hoa hồng trắng thì biến thành hạt cơm, lấy được hoa hồng đỏ rồi, thì hoa trắng chính là vàng trắng sáng ngoài cửa sổ, còn hoa hồng đỏ thì là vết máu muối trên mắt.

Hạ Thiên Cơ càng ngày càng cảm thấy người đàn bà trong nhà không thú vị, ngược lại, lại thấy Uông Giai Vi càng ngày càng tạo hứng thú cho hẳn ta, bởi vậy, bọn họ không hề kiêng dè mà cùng nhau tham dự tiệc tùng khắp nơi, Uông Giai Trùng chỉ có thể để bụng bội nhẩn nhện trong lòng, ở nhà làm nhị thiếu phu nhân của Hạ gia, cô ta biết ở thời điểm quan trọng, không thể để bị động thai, chỉ cần sinh được một bé trai, thì ai cũng đừng nghĩ chuyện động đến vị trí của cô ta.

Bụng của Uông Giai Trùng cũng không chịu thua kém, sau mười tháng mang thai, đã sinh hạ ra một bé trai kha khá, khi cô ta vất vả sinh con, Hạ Thiên Cơ lại đang đắm say hoan lạc cùng với Uông Giai Vi, sung sướng giống như thần tiên.

Vì vậy, mâu thuẫn giữa Uông Giai Trùng và Uông Giai Vi càng gay gắt, Uông Giai Trùng cũng chỉ làm bộ như không biết, chờ thời cơ chín muồi.

Hàn Nhất Nhất mất tích, nhưng Tiểu Bạch vẫn ở trong biệt thự của Hạ Thiên Triệu, từ nay về sau, sẽ trở thành chú cún nhỏ bên cạnh hẳn, không có việc gì đặc biệt, Tiểu Bạch sẽ luôn bên cạnh Hạ Thiên Triệu.

Toàn bộ phụ nữ đều bắt đầu thấy tò mò, không hiểu một tổng tài giàu có, lạnh lùng và đẹp trai, vì sao lại luôn đem theo một con chó bên người, không ai hiểu vì sao lại như vậy.

Bên cạnh Hạ Thiên Triệu như trước vẫn có rất nhiều phụ nữ, họ đều muốn được gả vào Hạ gia, nhưng bốn năm qua, Hạ Thiên Triệu lại không hề tái hôn với bất kỳ một người phụ nữ nào.

Kily và Hạ Thiên Triệu cũng không qua lại, mỗi một lần cô ta muốn gần gũi với Hạ Thiên Triệu đều bị từ chối, sau đó cô ta nhận ra rằng Hạ Thiên Triệu là một người đàn ông vô tình, thậm chí có lúc cô ta còn muốn đánh hẳn, nhưng đều thất bại, cuối cùng Hạ Thiên Triệu nói chuyện với cô ta một hồi, sau đó đã đi, từ đó về sau, Kily hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện bên cạnh Hạ Thiên Triệu nữa.

Hàn Nhất Nhất chỉ giữ liên lạc với một mình bác sĩ Tần. Qua bác sĩ Tần, cô được biết, Uông Giai Trùng được gả cho Hạ Thiên Cơ, dù ít dù nhiều cũng có chút mất mát, cô ấy chẳng phải yêu Hạ Thiên Triệu sao? Không phải không có hẳn thì không thể sống nổi sao?

Về phần Hạ Thiên Triệu, cô chưa từng hỏi, nhưng bác sĩ Tần lại vô tình nói cho cô biết hẳn vẫn chưa tái hôn, không biết vì sao, trong tim cô giống như bị gai đâm, nhớ tới những việc hẳn đã làm với mình.

Về phần Lãnh Nghiêm, có rất ít người biết được tin tức của anh, có đôi khi ở thành phố F, có đôi khi lại ở Canada, nhưng vẫn một mình, không hề có người phụ nữ nào cả.

Bác sĩ Tần dường như không được khỏe, kết quả kiểm tra ra là bị ung thư gan giai đoạn cuối. Hàn Nhất Nhất quyết định kết thúc việc học hành, lại một lần nữa quay lại thành phố F, cô cảm thấy cô nên chăm sóc bác sĩ Tần trong những ngày cuối đời, vì ông ấy rất cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 134

Tùng đột từng đột tiếng thở hổn hển cứ quanh quẩn trong phòng.

"Hạ thiếu . . . Muốn . . . Còn muốn . . ." Người đàn bà ở bên cạnh hắn khấp hờ đôi mắt quầng rử, chìa tay như muốn ôm lấy cổ hắn.

Sau khi hắn ý thức được, đem tay cô ta đặt bên giường, nặng nề đè xuống, xoay mạnh hông.

"A . . . Hạ thiếu . . . Anh thật lợi hại . . . sắp không được rồi . . . thật thoải mái . . ." Hắn càng dùng sức, cô ta càng khoan khoái.

Hạ Thiên Triệu nặng nề thở hổn hển, không có bất kỳ lời nói nào, càng dùng sức nắn bóp bộ ngực lớn đang rung lắc không ngừng của cô ta.

"A . . . Đau . . . Hạ thiếu nhẹ thôi . . ." Người đàn bà bị nắm chặt đau đớn không dứt.

Cô ta không nói thì không sao, vừa nói thì hắn càng dùng sức, người đàn bà nghiêng răng kêu to, mà hắn lại làm như không thấy, chỉ để ý phát tiết dục vọng của chính mình.

"A . . . Hạ thiếu anh thật xấu . . ." Cô ta chỉ có thể chịu đau, cố gắng nâng thân thể của mình lên, càng phụ họa theo hắn.

Trong lòng thật không ngờ, người đàn ông này vì sao một câu cũng không nói, cô ta đã dùng toàn bộ khả năng để quầng rử hắn, chẳng lẽ cô ta thật sự không quầng rử nổi hắn sao? Nhưng mà người đàn ông này tinh lực dồi dào, làm cho cô ta yêu đến điên cuồng, không chỉ có tiền, có thế, có dung mạo mà ngay cả thể lực cũng dồi dào như vậy. Người đàn ông như vậy, nếu có thể chiếm làm của riêng, sẽ như thế nào nhỉ.

Nghĩ đến đây, cô ta nổi lên ham muốn, càng phô ra vẻ phong tình lẳng lơ, tiếng rên cũng tràn đầy dục vọng, cô ta cảm thấy đàn ông đều thích đàn bà rên rỉ ở trên giường.

Hạ Thiên Triệu thuận tay nắm lấy một thứ đồ, bịt lấy cái miệng cô ta đang kêu rên không ngừng, mà chuyện như vậy không chỉ một hai lần, bởi vì hắn chán ghét đàn bà ở dưới thân hắn kêu rên không dứt, hắn chỉ cần phát tiết, loại âm thanh này làm cho hắn chán ghét, hắn thà bịt miệng cô ta còn hơn phải tiếp tục nghe âm thanh đó một lần nữa.

Người đàn bà trợn to đôi mắt, không dám tin nhìn người đàn ông đang ở trên người mình, người đàn ông này đem lại cho cô ta từng đột từng đột khoái cảm, đang tiến sâu vào thân thể cô ta, mà cô ta muốn kêu lại không thể kêu được . . .

Sau khi đã thỏa mãn, Hạ Thiên Triệu không chút lưu luyến mà rời khỏi thân thể của cô ta.

Người đàn bà đó thỏa mãn nằm trên giường, vẫn như đang ở trên mây, chưa lấy lại được tinh thần như bình thường.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch từ một gian phòng khác chạy vào, người đàn bà đó nhìn thấy chú chó nhỏ lông trắng, biết đó là con vật mà Hạ thiếu yêu thích, chạy nhanh ra lấy lòng, thậm chí ngay cả quần áo còn chưa mặc lại.

"Oa, Tiểu Bạch dễ thương quá, mau tới đây ta ôm một cái nào!" Cô ta thậm chí nhảy xuống giường mà chạy tới, muốn ở trước mặt Hạ thiếu thể hiện cô ta rất yêu thích chú chó nhỏ này.

"Gâu gâu . . . Gâu gâu . . ." Tiểu Bạch chán ghét hướng về phía cô ta sủa vang.

"Ngay cả tiếng sủa cũng hay đến vậy, thật đáng yêu, đợi lát nữa ta cho mày đi mua quần áo mới, trang điểm cho mày thật đẹp, được không?" Nói xong, cô ta vươn tay ra muốn chạm vào Tiểu Bạch.

"Không được đụng vào nó!" Hạ Thiên Triệu thất lại cả vật, nhẹ nhàng kéo cho ngay ngắn, thanh âm lạnh lùng.

Cánh tay vừa đưa ra vội rút ngay lại.

"Hạ thiếu, người ta chỉ là đặt biệt thích Tiểu Bạch. Đề cho em chăm sóc nó được không?" Tưởng rằng Hạ thiếu đã muốn thân thể của mình, cô ta liền nghĩ mình có thể tiến vào cuộc sống của Hạ thiếu, loại phụ nữ tự cho mình là thông minh này, Hạ Thiên Triệu rất phản cảm.

"Cút!" Hắn không chút khách khí phun ra một chữ.

"Hạ thiếu, anh đừng có xấu như vậy! Được không? Người ta sẽ bị tổn thương đó!" Nói xong, đôi mắt trang điểm đậm của cô ta đã bắt đầu ngấn lệ.

"Tôi chỉ nói một lần, đừng để tôi lặp lại lần thứ hai!" Hắn nắm chặt cổ tay cô ta, lạnh lùng nói, trong âm thanh không có một chút nào triu mến, sau đó đẩy mạnh, thân thể cô ta ngã nhào xuống dưới thảm.

Hắn ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nhảy vào lòng hắn, nhẹ nhàng mà nép vào hắn. Hắn vuốt nhẹ bộ lông của Tiểu Bạch, không thèm liếc mắt đến người đàn bà vừa bị ném xuống đất.

Người đàn bà đó lần đầu tiên bị uất ức như vậy, chưa từng có người đàn ông nào sau khi thỏa mãn dục vọng, đối xử với cô ta vô tình như người đàn ông này, trách không được tất cả mọi người đều nói, người đàn ông vô tình nhất thành phố F là Hạ thiếu, nhưng một người đàn bà bị đẩy ra, lại có một đám

đàn bà khác chạy tới, dù có vô tình nữa thì vẫn là một báu vật.

Trong biệt thự của bác sĩ Tần.

Ông đang nằm trong sân phơi nắng, người hầu đi đến, nói có một vị khách đến thăm.

Bác sĩ Tần và Hạ Trảm Bằng đã rất lâu rồi không gặp mặt, lúc này gặp lại, cả hai đều cảm thấy đối phương đã già rồi.

"Tần Phái!" Trong giọng nói của Hạ Trảm Bằng dường như có chút ghen ngào, bọn họ từng là anh em tốt, nhưng bởi vì chuyện của Hàn Chân, hai người liền có một chút ngăn cách.

"Cám ơn ông đã đến thăm tôi!" Bác sĩ Tần thấy ông ta cũng đã già, Hạ Trảm Bằng oai phong một cõi năm xưa, hiện giờ đầu cũng đã hai thứ tóc, ngay cả râu cũng đã có chút bạc đi, vẻ thù địch trên người cũng đã giảm đi rất nhiều, nhưng khí chất vẫn như thời còn trai trẻ.

"Ta hi vọng ông có thể tiếp tục sống."

"Ha ha . . ." Ông nhẹ nhàng mà nở nụ cười "Nhiều năm như vậy, tôi cũng đã sống đủ rồi, tôi không quen biết Chân Chân trước ông, nhưng tôi nghĩ sẽ đi gặp bà ấy trước ông!"

Mặc dù biết Hàn Chân yêu Hạ Trảm Bằng, nhưng trong lòng ông đến nay vẫn luôn yêu Hàn Chân, dù ông và Hàn Chân trong suốt cuộc đời chỉ gặp nhau bốn lần, nhưng bốn lần đó lại khiến ông vẫn độc thân đến cuối đời.

"Tần Phái, ông vẫn thích khiêu khích ta, nhưng mà ta không tin Chân Chân đã ra đi, ta tin rằng một ngày nào đó, bà ấy sẽ trở về!" Ông ta vẫn cố chấp nghĩ như vậy.

"Bà ấy sẽ không quay về, bà ấy từ lâu đã không thể trở về được nữa rồi!" Đó là Hàn Nhất Nhất nói cho ông biết. Ông đã dùng bốn năm để chấp nhận sự thật Hàn Chân đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

"Ông nói dối!"

"Nếu như tôi nói dối, ông vì sao lại thấy bất an như vậy, ông tìm bà ấy hơn hai mươi năm, ông có tìm được bà ấy không?" Lời nói của Bác sĩ Tần khiến ông ta không thể phản bác lại được.

Đúng vậy, ông ta đã tìm bà hơn hai mươi năm, nhưng mà không hề có một chút tin tức nào của bà cả.

Nhìn thấy Hạ Trảm Bằng bị đánh bại, nhìn thấy trong mắt ông ta đều là tang thương và đau buồn, ông cảm thấy Hạ Trảm Bằng cũng cô độc giống như ông.

Ông vẫn còn độc thân, mà ông ta thì đã kết hôn với những người phụ nữ khác, nhưng họ đều không phải là người ông ta yêu, người ông ta yêu đã vĩnh viễn rời xa ông ta, thậm chí, người phụ nữ ông ta yêu nhất có thai với ông ta mà ông ta cũng không hề hay biết. Điều này thật đau đớn biết bao.

"Mấy năm nay, ông vẫn còn nhớ bà ấy sao?" Hạ Trảm Bằng đã không còn hận Tần Phái. Năm đó, ông ta hận Tần Phái bởi vì người Hàn Chân gặp lần cuối cùng là Tần Phái. Mấy năm nay, ông ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, dù ông ta biết hai người bọn họ trong sạch, nhưng ông ta vẫn không thể thừa nhận chuyện người đàn ông cuối cùng Hàn Chân gặp mặt trước khi bỏ đi là Tần Phái.

"Tôi rất nhớ bà ấy, nhưng mà khẳng định là ông còn nhớ bà ấy hơn tôi!" Lúc bác sĩ Tần nói lời này, cũng đã bình thường trở lại, mấy năm nay, ông đã học được cách tha thứ, tha thứ cho việc Hạ Trảm Bằng không thể đem lại cuộc sống hạnh phúc cho Hàn Chân, làm cho bà ấy phải lưu lạc tha hương, ra đi ở nơi đất khách. Thậm chí ngay cả việc bà ấy được an táng ở nơi nào cũng không ai biết.

Nghĩ đến những điều này, trái tim ông lại nhói đau, nụ cười thuần khiết như nước của Chân Chân, dường như chưa từng rời khỏi bọn họ, dường như bọn họ chưa bao giờ xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 135

Hạ Trảm Bằng vỗ vỗ bả vai của bác sĩ Tần, trong mắt có nén bi thương, bọn họ từng yêu cùng một người phụ nữ, bọn họ cũng từng sống chết có nhau.

"Ông phải sống thêm vài năm nữa, chúng ta có thể làm thêm rất nhiều chuyện nữa." Khi Hạ Trảm Bằng biết tin ông ta bị ung thư gan giai đoạn cuối, ông đã nước mắt vòng quanh, không nghĩ gì nhiều mà chạy ngay đến thăm ông ta, mọi oán hận mấy năm nay liền tiêu tan hết.

"Tôi chính là thầy thuốc, có thể sống được bao lâu tôi là người biết rõ nhất." Thời gian cuối cùng còn lại cũng chỉ dăm bữa nửa tháng, nhưng ông không hề nói cho bất kỳ ai, ông muốn lặng lẽ mà ra đi.

"Tần tiên sinh, Mạch Li tiểu thư đã trở về!" Người hầu đi vào, nhẹ nhàng nói.

Trong mắt ông chợt lóe ra một tia sáng, Hàn Nhất Nhất đã quay về.

"Mau, mau đỡ ta đi gặp nó!" Âm thanh của ông đầy kích động. Hạ Trảm Bằng kinh ngạc nhìn biểu hiện này, Mạch Li tiểu thư là ai? Ông ta chưa từng nghe nói đến, cũng theo sau đi gặp cô gái tên Mạch Li kia.

Sự thay đổi duy nhất của Hàn Nhất Nhất chính là cái tên và sự tự tin trong ánh mắt. So với bốn năm trước, cô càng thêm tự tin và tràn đầy hi vọng.

"Chú Tần!" Cô cười ngọt ngào, gọi Tần Phái. Dù khuôn mặt kia có biến đổi, nhưng chỉ cần cô cười liền giống trước kia, lúm đồng tiền hiện trên hai bên má.

"A Li, mau tới đây!" Tiếng nói của ông run rẩy, đưa tay vẫy.

Hàn Nhất Nhất đi lên phía trước, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào bàn tay to lớn của ông, vẫn ấm áp như vậy, Tần Phái đã tái sinh cô, cho cô dũng khí và hi vọng để tiếp tục sống, cho cô cảm giác ấm áp như tình cha con.

Hạ Trảm Bằng đứng ở phía sau, nhìn thấy người con gái dung mạo kỳ lạ này, có một loại cảm xúc thân thiết không thể nói rõ. Đặc biệt, khi cô gái kia nở nụ cười, nhìn đến hai má lúm đồng tiền, ông ta dường như lại nghĩ đến Hàn Chân.

"Chú Tần, cháu đã quyết định không đi nữa, cháu quyết định sẽ ở đây với chú!" Cô dường như có một chút giống như trẻ con, hờn dỗi trước mặt ông, cô hi vọng trong mấy ngày cuối đời này, hai người lại giống như bốn năm trước khi cô bị thương, chăm sóc nhau giống như cha và con gái.

"Chú Tần cũng quyết định không đi, sẽ để A Li chăm sóc." Ông ha ha cười lớn, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Hàn Nhất Nhất nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh, tóc đã bạc trắng, bên trên khóe miệng chòm râu cũng đã có chút bạc, nhưng vẫn rất uy nghiêm, làm cho người ta nhìn không được phải nhìn chăm chú, chắc chắn lúc trẻ là một người đàn ông phi phàm. Đó là cảm giác đầu tiên mà Hạ Trảm Bằng đem lại cho Hàn Nhất Nhất.

"Trảm Bằng, tôi giới thiệu với ông một chút, cô bé này là Tần Mạch Li, cháu gái của tôi!" Bác sĩ Tần đang nghĩ, nếu Hạ Trảm Bằng biết, cô gái đứng ở trước mặt này là con gái của ông ta và Hàn Chân, ông ta sẽ kích động như thế nào?

"A Li, chào chú Hạ đi."

"Chú Hạ!" Hàn Nhất Nhất chào ông, hơi hơi mỉm cười.

"Nếu là cháu gái của ông, thì cũng chính là cháu gái của ta, về sau có việc gì khó khăn, cứ đến tìm ta!" Hạ Trảm Bằng nói xong, vẻ mặt vẫn như trước, nhưng trong thâm tâm luôn có một cảm giác đặc biệt nhưng rốt cuộc là gì thì ngay cả ông ta cũng không hiểu rõ.

Ba người cứ như vậy trò chuyện. Tuy rằng Hạ Trảm Bằng làm cho người ta có cảm giác xa cách, khí thế uy nghiêm làm cho người khác không dám đến gần, nhưng cô không hiểu sao vẫn thấy rất gần gũi, hai người nói chuyện thật thân thiết.

Bác sĩ Tần nhìn thấy mọi chuyện, trong lòng thờ dài, đây có lẽ là máu mủ tình thâm, trời sinh thân thiết, không có gì có thể ngăn cản được. Có lẽ, trước khi ông ra đi, ông phải làm một chuyện, mặc kệ nó đúng hay sai, ông sẽ quyết định đem Hàn Nhất Nhất trả lại cho Hạ Trảm Bằng.

Tần Phái đã gắng gượng được ba mươi ngày. So với dự tính trước đó đã vượt thời gian hơn một nửa. Nhưng cuối cùng ông cũng đã ra đi, ông cũng giống như bất kỳ ai, trước khi chết, đều có chút luyến tiếc với trần thế.

Trước khi đi, ông đem Hàn Nhất Nhất giao phó cho Hạ Trảm Bằng. Thậm chí, ông đã nói cho Hạ Trảm Bằng và Hàn Nhất Nhất biết, việc học hành của Hàn Nhất Nhất mấy năm nay đều do quỹ của họ Hạ tài trợ, ông nói với Hàn Nhất Nhất, cô hẳn là phải cảm ơn Hạ Trảm Bằng.

(Quỹ nhà họ Hạ là do Hạ Trảm Bằng lập ra, quỹ tài trợ này về cơ bản rất ít xuất hiện trước giới truyền thông, là do lão Trương quản lý, chuyên dùng để giúp đỡ những học sinh nghèo vượt khó, mà tất cả tiền bạc đều do Hạ Trảm Bằng tài trợ. Năm đó, bác sĩ Tần quả thật có liên lạc với lão Trương, thậm chí các khoản chi phí bên ngoài của Hàn Nhất Nhất cũng đều do quỹ của họ Hạ giúp đỡ. Ông năm đó sợ đi làm như vậy, là hi vọng về sau Hàn Nhất Nhất và Hạ Trảm Bằng có một chút liên hệ. Đây là điều cuối cùng mà ông có thể làm vì Hàn Chân. Ông tin rằng Hàn Chân cũng hi vọng một ngày nào đó cha con bọn họ có thể gặp lại nhau.

Bác sĩ Tần cuối cùng lựa chọn giấu kín chuyện Hàn Nhất Nhất là con gái Hạ Trảm Bằng. Bởi vì ông hi vọng quan hệ giữa Hàn Nhất Nhất và Hạ Trảm Bằng cũng giống như quan hệ giữa ông và cô. Bây giờ dung mạo của Hàn Nhất Nhất cũng không làm cho người ta hoài nghi cô là con gái của Hàn Chân. Nếu như cha con họ có thể coi nhau như bạn bè, lại không làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình yên của Hàn Nhất Nhất, thì đây chẳng phải là chuyện vui sao, ông cũng tin rằng, Hạ Trảm Bằng sẽ quan tâm và đối xử tốt với Hàn Nhất Nhất.

Biệt thự, xe và tiền gửi ngân hàng, ông đều để quyền thừa kế cho Hàn Nhất Nhất, để cho cô có sự bảo đảm về kinh tế thật vững chắc.

Bác sĩ Tần đi rồi, Hàn Nhất Nhất đem toàn bộ tài sản quyền góp cho quỹ từ thiện. Cô chỉ để lại biệt thự và bà Ngô là người hầu trong biệt thự vẫn luôn đi theo bác sĩ Tần.

Hạ Trâm Bằng lại cố chấp muốn nhận Hàn Nhất Nhất làm con gái nuôi. Cuối cùng, Hàn Nhất Nhất cũng đồng ý, nhưng bởi vì bác sĩ Tần vừa mất, nên cô vẫn không đến nhà ông ta, bình thường đều là Hạ Trâm Bằng đến thăm cô.

Hạ Trâm Bằng và Hàn Nhất Nhất ở cùng nhau, luôn có một loại cảm giác thân thiết không nói nên lời, trò chuyện cùng cô, cũng là một niềm vui. Hàn Nhất Nhất cũng rất thích ở bên người đàn ông này, nhưng cô vẫn không hề biết Hạ Trâm Bằng chính là cha của Hạ Thiên Triệu, cô chỉ coi ông ta là bạn thân nhất của bác sĩ Tần, mà ông ta lại là người giúp đỡ cô học tập, mối quan hệ giữa hai người, vừa giống như bạn bè, vừa giống như là người thân.

Sau khi bác sĩ Tần mất được 1 tháng, Hàn Nhất Nhất do dự không biết nên ở hay nên đi. Cô đang nghĩ mình nên ở lại thành phố F hay là quay về nước Mỹ, lúc này, Hạ Trâm Bằng lại khuyên cô ở lại.

Nghĩ đến ông ta đã già, bác sĩ Tần lại được chôn cất ở đây, ngay lúc này, vừa khéo công ty mà cô đã nộp hồ sơ xin việc bên Mỹ cũng có trụ sở ở thành phố F, nếu như cô không muốn quay về Mỹ, thì cũng có thể làm việc ở thành phố F. Mọi thứ giống như một cơ duyên, nên Hàn Nhất Nhất quyết định sẽ ở lại đây.

Đúng vậy, thành phố này làm cô nhớ tới nhiều chuyện cũ, nhưng cũng là nơi có nhiều kỷ ức tốt đẹp. Thậm chí trong lòng cô, vẫn mong muốn được ở lại. Nhưng lý do quan trọng nhất, cô muốn ở lại để tìm hiểu xem cuối cùng A Thất là bị ai giết chết. Từ khi A Thất chết, cô vẫn không thể quên được kỷ ức ngày hôm đó.

Hạ Trâm Bằng hay lui tới biệt thự của bác sĩ Tần, làm cho Hạ phu nhân có chút nghi ngờ, bà ta tạm thời không đấu với Ngải Châu Bích nữa, mà quyết định sẽ đi đến biệt thự của bác sĩ Tần tìm hiểu rốt cục là có chuyện gì.

Ngày hôm sau, Hàn Nhất Nhất đi đến công ty thương mại quốc tế AK để làm việc. Bà Ngô làm bữa sáng và bữa trưa ưa thích cho cô, đối xử với cô như chính con gái mình. Hàn Nhất Nhất cảm động, như mình vừa tìm được một người mẹ hiền. Cô sau đó đổi cách xưng hô từ bà Ngô sang mẹ Ngô.

Hạ Trâm Bằng chúc mừng cô tìm được công việc mới, tặng cho cô một sợi dây chuyền kim cương hình cò may mắn, Hàn Nhất Nhất lần đầu tiên được nhìn thấy một sợi dây chuyền đẹp như vậy. . .

Toàn bộ cuộc sống mới, làm cho Hàn Nhất Nhất có một sức sống rạng ngời. Nhưng sự tốt đẹp và bình an đó, nhanh chóng bị đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Đồi chài gay gắt

Biệt thự Uông gia.

Uông Giai Trùng mang theo con trai là Hạ Chính Dương về nhà mẹ đẻ, Uông Vạn Thiên bế Hạ Chính Dương, liên tục hỏi cái này cái nọ, muốn ăn gì muốn chơi gì? Phải biết rằng, Uông Giai Trùng một năm cũng không về nhà được hai lần, mà hôm nay là sinh nhật 45 tuổi của mẹ Uông Giai Trùng, cho nên liền mang theo con trai và lễ vật mà Hạ gia chuẩn bị trở về.

"Giai Trùng, con ở bên đó sống có tốt không?" Ngô Tĩnh hiện tại đã trở nên xinh đẹp hơn nhiều, sắc mặt hồng hào, trang điểm lại càng ưa nhìn, thậm chí còn có chút thời thượng.

Uông Giai Trùng nhìn thấy những thay đổi của mẹ, trong lòng ít nhiều cũng có chút an ủi, mẹ ở Uông gia hiện tại không ai dám ức hiếp nữa.

"Con sống rất tốt, hai mẹ con Uông Giai Vi có còn ức hiếp mẹ nữa không?" Đây mới là điều Uông Giai Trùng lo lắng nhất.

"Không có, hiện giờ bọn họ cũng không dám làm gì mẹ, mẹ có người hầu riêng, lão gia cũng bệnh vực mẹ, cho nên bọn họ không dám làm gì cả." Ngô Tĩnh nhìn Uông Giai Trùng, phát hiện cô ta vẫn xinh đẹp mẽ người như trước, chỉ là thiếu một chút tư vị của thiếu nữ, so với ngày trước có gầy hơn một chút.

"Vậy thì tốt rồi, nếu bọn họ còn dám ức hiếp mẹ, mẹ hãy nói cho con biết."

Uông Giai Trùng vì để mẹ không bị ức hiếp, đã đặc biệt lựa chọn mấy người hầu, trước mặt Uông Vạn Thiên và mẹ con Uông Giai Vi nói là người của Hạ gia, rõ ràng là muốn nói cho bọn họ biết, mẹ của cô ta là không thể động đến, người hầu của mẹ cô ta cũng là không thể động đến.

"Mẹ chỉ lo lắng cho con thôi, Giai Trùng, con gần đây gầy quá."

Ngô Tĩnh không biết có nên hỏi tiếp không, về phần hành vi của Hạ Thiên Cơ, bà ít nhiều cũng có nghe được đôi chút.

"Con là đang giảm béo thôi, Thiên Cơ nói anh ấy thích con gầy một chút mà." Cô ta giả bộ vui vẻ.

Hai mẹ con đang trò chuyện, Uông Giai Vi đột nhiên lại xuất hiện trước mặt bọn họ, vẫn là kiểu trang điểm kẻu gọi, mang theo vẻ hoang dã, "Ồ, hóa ra là nhị thiếu phu nhân của Hạ gia đã trở về, tao vẫn cho rằng nhị thiếu gia nhà họ Hạ thích đàn bà mang lại cảm giác xác thịt, không ngờ Thiên Cơ lại thích loại xương xẩu."

Ả nhìn với vẻ chế giễu, cười đắc ý, chồng của mày không yêu chiều mày, nên mày mới gầy, thành mụ vợ già, trong lòng ả oán hận mà nói.

"Mẹ, con mang quà đến cho mẹ, đây là do Thiên Cơ bảo con mua cho mẹ đấy!" Cô ta thậm chí không thèm chào hỏi Uông Giai Vi, điềm nhiên lấy ra một chiếc hộp tinh xảo, sau đó mở ra, bày ra trước mặt bọn họ.

"Trời ơi! Quý báu như vậy, mẹ đã có tuổi như thế này, đâu cần dùng đến thứ đồ xa xỉ như vậy, con cứ giữ lại mà dùng đi!"

Ngô Tĩnh nhìn thấy chiếc dây chuyền kim cương lấp lánh, ít ra cũng phải đến mấy trăm vạn.

"Mẹ, con không dùng, dây chuyền ở nhà con nhiều đến mức đeo không hết, Thiên Cơ thường xuyên mua cho con." Cô ta như là cố ý ở trước mặt Uông Giai Vi mà thể hiện sự ân ái của cô ta và Hạ Thiên Cơ, còn có Hạ Thiên Cơ yêu thương cô ta đến mức nào.

"Thằng Thiên Cơ này, thật là biết chiều vợ! Mẹ cũng yên tâm rồi!" Ngô Tĩnh bên ngoài thì cười, nhưng trong lòng lại thấy chua xót.

"Đều là những hàng lỗi thời, có gì quý hiếm đâu, hiện giờ đều đang một đeo kim cương màu lam, chồng mày đã mua cho mày chưa? Thế mà bạn trai của tao đã mua cho tao một chiếc nhẫn kim cương màu lam rồi đó." Nói rồi, Uông Giai Vi làm bộ than thở: "Chà, cũng không biết Thiên Cơ nghĩ thế nào, tao đã nói chỉ cần một cái nhỏ thôi, không cần mua cho tao chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy, có đôi khi quá phô trương, cũng không tốt, các người nói có đúng không?"

Uông Giai Trùng nắm chặt hai tay, buông ra, lại nắm chặt lại.

Ngô Tĩnh dường như ngửi thấy mùi thuốc súng, bà ta chỉ có thể vờ như không biết, kéo tay Uông Giai Trùng nói: "Chúng ta đi xem xem bánh ngọt đã cắt xong chưa, cùng mẹ đi ăn chút đi!"

"Ồ, vợ và đi ăn bánh ngọt như vậy cũng không phải là chuyện hay đâu, tao khuyên mày, vẫn nên mau về nhà đi, nếu không chồng của mày hiện giờ vẫn còn quần quýt trên giường của người đàn bà nào, mày còn không biết được đâu." Uông Giai Vi vẫn không muốn buông tha cô ta.

"Chồng của tôi quần quýt trên giường của người đàn bà nào, không cần chị phải lo." Uông Giai Trùng không nhẫn nhịn được nữa, lớn tiếng đáp lại.

"Oán phụ phòng không ra uy rồi hả, không có chồng đoái hoài đến có phải là rất cô đơn không?" Ả không hề thấy xấu hổ với những lời này.

"Giai Vi, cô còn chưa kết hôn, sao lại có thể nói những lời này chứ." Ngô Tĩnh thấy chướng mắt, không nhịn được mà nói giúp cho con gái.

"Bà cũng là bán xác thịt, còn biết xấu hổ sao? Điều này thật buồn cười? Ha ha. . ." Uông Giai Vi càng thêm đắc ý, cười nhạo hai mẹ con họ.

Uông Giai Trùng buông nắm tay đang nắm chặt, tiến đến trước mặt Uông Giai Vi.

"Tôi là nhị thiếu phu nhân của Hạ gia, cho dù chị có ra vẻ lẳng lơ, cũng chẳng qua chỉ là một con gà mà chồng tôi nuôi ở bên ngoài, vĩnh viễn cũng không bước được vào cửa của Hạ gia!" Uông Giai Trùng cười như không cười đáp lại.

"Mày. . . mày mắng ai là gà hả? Có giỏi thì mày lặp lại lần nữa?" Uông Giai Vi giận đến tái mặt.

"Quyến rũ chồng người khác còn làm ra vẻ, ngay cả con gà cũng không bằng!"

"Uông Giai Trùng, mày dám mắng tao!"

"Tôi không những dám mắng chị, tôi còn dám. . ." Nói xong, cô ta đưa tay lên, giáng xuống một bạt tai, nghiêng răng nói: "Tôi còn dám đánh chị!"

Uông Giai Vi tức giận đến trợn trừng hai mắt, đưa tay lên muốn đánh trả, lại bị Uông Giai Trùng túm chặt giữa không trung.

"Uông Giai Vi, tôi cảnh cáo chị, về sau thông minh một chút, đừng có khoe khoang trước mặt tôi, bởi vì hiện tại chị không có cái tư cách này, bởi vì tôi mới là vợ của Hạ Thiên Cơ, Hạ Chính Dương là cháu trưởng của Hạ gia, mà tôi, là nhị thiếu phu nhân của Hạ gia!" Nói xong, cô ta buông tay, quay đầu bước đi.

Ngô Tĩnh nhìn thấy cảnh hai người đấu đá nhau, lại nhìn thấy con gái mình mạnh mẽ như vậy, bà biết con gái sẽ không bao giờ bị ức hiếp nữa, nhưng cũng sẽ không bao giờ còn là cô bé con ngoan ngoãn nghe lời và nhẫn nhịn trước kia nữa.

"Uông Giai Trùng, mày cứ đợi đấy, tao sẽ làm cho nhị thiếu phu nhân của Hạ gia là mày đi gặp quỷ, tao cũng sẽ làm cho Hạ Chính Dương của mày đi gặp quỷ!" Ả nghiêng răng, oán hận mà rủa thầm trong lòng.

Mấy năm nay, hai mẹ con Ông Giai Vi thấp kém đi rất nhiều, đặc biệt là Ông phu nhân Tạ Mạn Linh, bà ta nhắc nhở mình phải nhẫn nhịn thêm nữa, nhìn thấy người từng là con hầu dưới tay mình lại một lần nữa xoay người trở thành chủ nhân, oán hận trong lòng chưa từng ngừng lại.

Hôm nay là sinh nhật tuổi 45 của bà ta, tổ chức vô cùng xa hoa và long trọng, rất nhiều phu nhân cao quý nhìn thấy bà ta đều tán dương sự xinh đẹp của bà ta, còn có đứa con gái đã gả vào Hạ gia, giờ đây mỗi lần dạ tiệc, nhân vật chính đều là Ngô Tĩnh.

"Mẹ, có phải trong lòng rất không vui không?" Ông Giai Vi đứng bên cạnh mẹ, trong mắt cũng là phần nộ.

"Giai Vi, con không được thua kém!" Ông phu nhân càng thêm phần nộ, thậm chí còn có ý nghĩ muốn giết Ngô Tĩnh, nhưng hiện tại, Ông Vạn Thiên lại coi bà ta như báu vật, đi đâu cũng mang theo, hoàn toàn quên mất người vợ cả là bà.

"Mẹ yên tâm đi! Con nhất định sẽ khiến cho Ông Giai Trùng nhà tan cửa nát, nó cướp mất Thiên Cơ của con, bây giờ con sẽ cướp lại của nó, con phải bức bọn họ ly hôn!"

"Giai Vi, không thể hồ đồ như vậy." Ông phu nhân ngăn cản, bà ta biết ý nghĩ của con gái, nhưng việc đó thật mạo hiểm và vội vàng, ngược lại có thể còn xói hỏng bông không.

"Không bức bọn họ ly hôn, thì làm sao đánh bại hai mẹ con nó!" Ông Giai Vi nghĩ đến những sự chịu đựng trong mấy năm nay lại càng cảm thấy không cam lòng.

"Mẹ đã nói với con rất nhiều lần, gả vào nhà giàu cái gì là quan trọng nhất, con cái nối dõi là quan trọng nhất, nghe lời mẹ, lên mang thai với Thiên Cơ, sau đó sinh con ra, cho dù không là vợ cả thì cũng có thể làm vợ lẽ, đến lúc đó chúng ta sẽ càng có nhiều cơ hội để đối phó với hai mẹ con tiện nhân đó!"
Nỗi hận của bà ta, còn nhiều gấp vạn lần so với Ông Giai Vi.

"Mẹ, nhưng con muốn làm vợ cả, con không muốn làm vợ lẽ!" Á bữu mỗi nói về không hài lòng.

"Vội gì chứ, hiện tại nếu con bức bọn họ ly hôn, tức là tự tìm đường chết, hiện tại Ông Giai Trùng đã sinh được con trai là cháu trưởng của Hạ gia, không biết có bao nhiêu uy phong, vị trí của nó con tạm thời không thể động đến."

"Nó có đứa con trai bảo vệ địa vị của mình, vậy thì hại chết con trai của nó là được rồi!" Á tùy tiện nói.

"Con điên rồi, giết người là phải đền mạng, cháu trưởng của Hạ gia mà con cũng dám có ý xấu, con thật sự không muốn sống nữa sao?" Ông phu nhân bị suy nghĩ của con gái dọa đến mức kinh hãi, đồng thời cũng không khỏi lo lắng cho Ông Giai Vi, xúc nổi và ấu trĩ, nó làm sao có thể đấu với người đàn bà bụng dạ đen tối như Ông Giai Trùng.

"Nhưng con không chịu được con tiện nhân Ông Giai Trùng lại mạnh hơn con." Á có chút tức khuất mà nói với mẹ.

"Cho nên con không được thua kém, con cũng phải sinh con trai, chỉ cần có con trai, con sẽ vào được Hạ gia, có được sự yêu chiều của Thiên Cơ, lúc đó đẩy mẹ con Ông Giai Trùng vào lãnh cung sẽ đơn giản hơn nhiều, mẹ của Ông Giai Trùng cũng sẽ không còn chỗ dựa, đến lúc đó con được gả đi rồi, còn có mẹ hỗ trợ con, ba con khẳng định cũng sẽ không phản đối, chỉ cần con được yêu chiều là thắng!" Bà ta tận tình khuyên bảo.

Ông Giai Vi tựa hồ có chút hiểu ra, chỉ cần ả có thể chịu thiệt thòi một chút, làm vợ lẽ trước, muốn làm vợ lẽ thì phải mang thai với Hạ Thiên Cơ, chỉ cần mang thai rồi, thì tất cả sẽ dễ dàng.

Nghĩ đến đây, ả dường như tự tin hơn một chút, gần đây, Thiên Cơ đối với ả càng thêm yêu chiều, muốn lên mang thai với hần hần là một việc rất dễ dàng.

Biệt thự của bác sỹ Tần chính là nơi hiện tại Hàn Nhất Nhất đang ở.

"Hạ phu nhân, xin hỏi phu nhân đến đây có việc gì không?" Vũ Ngô nhìn thấy Hạ phu nhân đến, trong lòng có chút kinh ngạc, người đàn bà này mỗi lần đến đều sẽ không có chuyện gì tốt đẹp, bà không có cảm tình với Hạ phu nhân.

"Ta muốn biết, Hạ lão gia gần đây có phải là thường xuyên đến đây không?"

"Tôi không hiểu phu nhân nói thường xuyên đến là có ý gì?"

"Ông ấy muốn gặp ai ở đây phải không?" Trong lòng bà ta có chút không vui, nhìn thấy người hầu không vừa mắt này, bà chỉ có thể nén phần nộ ở trong lòng.

"Nơi này ngoại trừ tôi và tiểu thư nhà chúng tôi, không còn ai khác."

"Tiểu thư nhà các người? Bác sỹ Tần từ khi nào lại có con gái vậy?" Lần này, đến lượt Hạ phu nhân kinh ngạc.

"Điều này không phiền Hạ phu nhân phải quan tâm." Vũ Ngô có ý tiễn khách, Hạ phu nhân lẽ nào lại không hiểu, nhưng bà ta chưa từ bỏ ý định.

"Ta có thể gặp mặt tiểu thư nhà các người không?"

"Ai muốn gặp tôi?" Hàn Nhất Nhất bước ra, đứng ở trước mặt bà ta.

Hạ phu nhân nhìn cô, chỉ cảm thấy rất quen, bà ta hẳn là đã gặp qua ở đâu, nhưng tại sao bà ta có chút không nghĩ ra?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Báo thù

"Cháu tên là Tần Mạch Li, phu nhân gặp cháu có chuyện gì sao!" Vừa nhìn thấy là Hạ phu nhân, ánh mắt của Hàn Nhất Nhất đã ẩn giấu sự oán hận, người đàn bà này thiếu chút nữa đã hại chết mình, là hung thủ giết chết A Thất, nhưng hung thủ đứng trước mặt cô, cô lại không thể tố cáo.

Cô nắm chặt tay, nói với mình phải bình tĩnh.

"Ta nhớ ra rồi, cô là con gái của một người bà con xa của bác sỹ Tần, cô là cháu họ của ông ta, đúng không!" Hạ phu nhân đã có ấn tượng, bọn họ bốn năm trước đã từng gặp nhau, người con gái này vẫn xấu xí như trước.

"Vâng, không biết phu nhân đến đây có chuyện quan trọng gì không?" Cô cố tỏ vẻ bình tĩnh mà lạnh nhạt, nói với mình không được biểu hiện ra quá nhiều nhân tố tình cảm.

"Là thế này, bởi vì lão gia nhà ta gần đây thường xuyên đến đây, nên ta muốn biết lão gia có phải đã thích chỗ này rồi hay không, cho nên đến xem sao, nếu có thể, ta muốn. . ."

"Lão gia nhà phu nhân?" Hàn Nhất Nhất có chút nghi ngờ mà nhìn bà ta.

"Tiểu thư, hóa ra cô không biết, vị này là Hạ phu nhân vợ của Hạ lão gia!" Mẹ Ngô ở bên cạnh giải thích.

"Đúng vậy, ta là vợ của Hạ Trảm Bằng!" Hạ phu nhân nhấn mạnh thêm một lần nữa, nhìn Tần Mạch Li, bà ta cảm thấy Hạ Trảm Bằng có thể đã thích người con gái này, tuy nói là trẻ, nhưng màu da lại kém như vậy, trên mặt còn đầy những nốt lấm tẩm, đến bà ta còn nhìn không được.

Hàn Nhất Nhất phản ứng lại, cô hẳn phải sớm đoán ra, ở thành phố F mang họ Hạ chẳng có mấy người, vậy thì Hạ Thiên Triệu cũng chính là con trai của cha nuôi của cô, người đàn bà trước mắt này là phu nhân của cha nuôi, đi một vòng, cô lại đụng phải Hạ gia.

"Hóa ra là phu nhân của cha nuôi!" Cô giả bộ có chút kinh ngạc, "Vú Ngô, đi rót trà đi!"

"Cha nuôi?" Lần này đến lượt Hạ phu nhân kinh ngạc, Hạ Trảm Bằng nhận con gái nuôi từ khi nào, bà ta hoàn toàn không biết, hơn nữa lại là người con gái mà bà vừa nhìn đã thấy ghét.

"Vâng, bởi vì chú của con đã ra đi, cho nên đã phó thác con cho Hạ lão gia, Hạ lão gia liền nhận con làm con gái nuôi." Cô cẩn thận ứng phó, nhìn người đàn bà bên ngoài thì đoan trang cao quý nhưng bản chất lại thật xấu xa.

"Hóa ra là vậy, vậy thì ta hiểu rồi!" Sắc mặt bà ta có chút xấu hổ.

Hai người đứng ở một bên xem ra lại càng thêm khó xử, Hàn Nhất Nhất mời bà ta vào trong uống trà nhưng bà ta mượn cớ có việc phải đi, nhìn thấy bóng lưng bà ta rời đi, Hàn Nhất Nhất trong lòng khẽ nói: "A Thất, tôi sẽ giúp anh điều tra rõ sự thật, anh đã vì tôi mà chết, tôi nhất định sẽ thay anh tìm ra hung thủ."

Công ty thương mại quốc tế AK.

"Aily, cô qua đây một chút!" Giám đốc lớn tiếng gọi.

Ở công ty thương mại quốc tế, cơ bản là mỗi nhân viên ở đây đều có tên tiếng Anh, Hàn Nhất Nhất cũng không ngoại lệ, tên tiếng Anh của cô chính là Aily.

Hàn Nhất Nhất nhanh chóng đến trước mặt giám đốc, "Xin hỏi có việc gì!"

"Cô gọi điện thoại tới hỏi xem, bên khách sạn Vạn Thiên tại sao lại rút mất hai gian phòng mà công ty chúng ta đã đặt từ 3 ngày, phải biết là ngày mai khách hàng sẽ đến, nếu để khách hàng nước ngoài cảm thấy chúng ta ngay cả khách sạn cũng sắp xếp không tốt, vậy thì công ty chúng ta còn có cái gì có thể khiến họ tin tưởng được đây." Sắc mặt của giám đốc rất khó coi, phải biết rằng lần này tới đây đều là những khách hàng vô cùng quan trọng, hơn nữa còn có một khách hàng đã dặn dò là muốn ở tại khách sạn Vạn Thiên.

Hàn Nhất Nhất sau khi nhận được nhiệm vụ, liền gọi điện thoại đến bộ phận phục vụ khách hàng của Vạn Thiên, truy hỏi rốt cuộc là có chuyện gì, đáp án bên kia đưa ra lại là đã kín phòng.

"Ba ngày trước chúng tôi đặt phòng, các cô đâu có nói đã kín?" Hàn Nhất Nhất nhẹ nhàng nói, hy vọng đối phương có lời giải thích hợp lý.

"Xin lỗi, do nhân viên phục vụ lúc đó không tra rõ ràng, hệ thống kỳ thực đã kín phòng, có điều cô ta không nhìn thấy, gây phiền phức cho cô xin lượng thứ." Nhân viên phục vụ nói câu xin lỗi rất chuyên nghiệp, không hề có chút thành ý.

"Đây là lỗi của công ty các cô, không nên để khách hàng phải chịu."

"Chúng tôi đã xử phạt nhân viên phục vụ đó rồi!"

"Chúng tôi hiện giờ chỉ có một yêu cầu, chính là tối mai và hai buổi tối tiếp theo phải giữ lại hai gian phòng, đây mới là cách giải quyết khó khăn, bởi vì lần này chúng tôi có việc gấp, cũng xin cô phối hợp một chút, xem có thể có hai gian phòng trống trong thời gian này hay không, bởi vì chúng tôi lần này là do khách hàng yêu cầu, cho nên chỉ có thể xin các cô giúp đỡ." Hàn Nhất Nhất cố gắng nói thật nhẹ nhàng thật nhẹ nhàng.

"Thực xin lỗi, chúng tôi không thể đáp ứng." Nhưng đối phương lại lạnh lùng mà cự tuyệt, thậm chí còn cúp luôn điện thoại với cô.

Nắm chặt điện thoại Hàn Nhất Nhất tức giận, đây chính là kiểu phục vụ của khách sạn năm sao ư? Có kiểu đối xử với khách hàng như vậy sao? Cho dù thế nào, cô phải khiếu nại, điện thoại không được, vậy thì cô sẽ trực tiếp đến khách sạn gặp giám đốc, bởi vì cô biết điện thoại có thể không gọi được đến chỗ giám đốc, cho dù thế nào, cô cũng không thể để công việc của mình gặp sai sót.

Khách sạn Vạn Thiên

Hàn Nhất Nhất đứng trước phòng làm việc của giám đốc tư vấn lễ tân, nhân viên tư vấn chỉ mỉm cười nói, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?

Hàn Nhất Nhất đành phải giảng giải dông dài một lượt, đáp án nhận được vẫn là: "Xin lỗi, khách sạn chúng tôi đã kín phòng, hai gian phòng mà cô đã đặt trước không đặt được."

"Nhưng lúc đó không hề nói cho chúng tôi là không đặt được, hiện giờ khách hàng của chúng tôi sắp đến rồi, các người lại nói không đặt được." Hàn Nhất Nhất cố nén lửa giận trong lòng.

"Thực xin lỗi, tôi xin thay mặt cho nhân viên phục vụ lúc đó xin lỗi cô vì thông tin sai sót, thực sự xin lỗi." Cô ta tỏ vẻ vô cùng xin lỗi, nhưng Hàn Nhất Nhất cần không phải là lời xin lỗi.

"Tiểu thư, tôi năn nỉ cô, cô xem thế này có được không, cô có thể dàn xếp một chút với những khách thuê khác được không? Lần này chúng tôi thực sự là rất gấp." Hàn Nhất Nhất không ngừng bày tỏ cô đang rất cần hai gian phòng này.

Nhưng thái độ hòa hoãn và khả năng không giải quyết được vấn đề của nhân viên phục vụ ở đây khiến cô phát điên, cô không hiểu nổi tại sao lại không đặt được hai gian phòng đó.

Cô một lần lại một lần lặp đi lặp lại. Đột nhiên có một con chó sủa vang với cô.

"Tiểu Bạch, mày làm sao vậy?" Hạ Thiên Triệu đeo kính râm, không hiểu tại sao Tiểu Bạch lại đột nhiên mất kiểm soát như vậy, bước chân hẳn cũng dừng lại.

Tiểu Bạch từ trên lòng hắn nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến chỗ Hàn Nhất Nhất, vừa chạy vừa sủa gâu gâu.

"Tiểu Bạch. . . Tiểu Bạch. . ." Hạ Thiên Triệu bước theo hướng Tiểu Bạch.

"Gâu gâu. . . gâu gâu. . ." Tiểu Bạch đột ngột chạy đến cạnh Hàn Nhất Nhất, ra sức dùng mũi ngửi hít cô, mùi hương này Tiểu Bạch từ xa đã ngửi thấy.

Hàn Nhất Nhất nghe được tiếng sủa liền quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Bạch, trong mắt cô lộ ra kinh ngạc và vui mừng, trong lòng lại thầm gọi lớn: "Tiểu Bạch. . . Tiểu Bạch. . ."

Nhưng cô lại không dám đến ôm Tiểu Bạch, bởi vì thân phận hiện tại của cô không thể đến ôm nó.

"Gâu gâu. . . gâu. . ." Tiểu Bạch vẫn ngửi hít bên chân cô, Tiểu Bạch xác định không sai mùi hương của cô, nhưng cô tại sao một chút cũng không muốn ôm nó?

Hạ Thiên Triệu dừng trước mặt cô, cách lớp kính râm nhìn người đàn bà mặt đầy tàn nhang này, không có gì đặc sắc, nếu nói chính xác đặc sắc chính là xấu xí, nhưng Tiểu Bạch tại sao lại có biểu hiện khác thường như vậy? Hắn không hiểu nổi.

Hàn Nhất Nhất thật không ngờ sẽ gặp lại Hạ Thiên Triệu trong tình huống này, hẳn so với bốn năm trước càng thêm lạnh lùng, cả người tản ra khí chất khiến người khác không thể đến gần, nhưng tim của cô lại bất giác đập mạnh.

Nhìn hắn một cái, vội vàng quỳ xuống, ôm lấy Tiểu Bạch, "Con chó nhỏ này thực đáng yêu!"

"Bỏ nó xuống!" Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nói.

Hàn Nhất Nhất lại cười nói: "Con chó nhỏ này dường như lại rất thích tôi, có thể để tôi ôm một chút được không?"

Hạ Thiên Triệu bỏ kính râm xuống, nhìn hai lúm đồng tiền hiện bên khóe miệng kia, hần đường như nhìn thấy một khuôn mặt khác.

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu đón nhận ánh mắt thâm sâu không nhìn thấy đáy kia, chỉ một cái rồi vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn đến lần thứ hai, lo sợ chính mình sẽ để lộ ra sơ hở.

Tiểu Bạch thật ngoan ngoãn mà rúc vào lòng cô, giống như trước kia, nó cọ cọ vào quần áo cô, tham lam hít hà mùi hương quen thuộc kia.

Nhìn thấy Tiểu Bạch đột nhiên lại ngoan ngoãn nằm yên trong lòng một người đàn bà xa lạ, Hạ Thiên Triệu lại một lần nữa kinh ngạc.

"Cô là ai? Tại sao lại ở đây?" Hạ Thiên Triệu lạnh lùng lên tiếng, nhìn người đàn bà xa lạ dường như đột ngột xuất hiện trước mắt mình.

"Hạ thiếu, để tôi giải thích!" Một nhân viên tư vấn ân cần bước lên trước, ưỡn ngực, dùng thanh âm mềm mại ngọt ngào nói rõ tình hình Hàn Nhất Nhất vì sao lại ở đây.

Sắc mặt lạnh lùng của Hạ Thiên Triệu nghe xong còn lạnh lùng hơn.

"Ba ngày trước không từ chối khách hàng, dựa vào cái gì mà hôm nay lại từ chối khách hàng, chẳng lẽ đây là lỗi của khách hàng sao?" Ý kiến của khách hàng luôn là điều Hạ Thiên Triệu tôn trọng nhất, khách sạn năm sao, hần muốn tất cả phải là tốt nhất, bất kể là trang bị phần cứng hay trang bị phần mềm của khách sạn.

"Nhưng thưa Hạ thiếu, lúc đó thật sự là hệ thống bị lỗi, mà hiện tại quả thực đã không còn phòng." Nhân viên tư vấn bị thái độ lạnh lùng của Hạ thiếu dọa đến nỗi không dám tự mình đa tình nữa.

"Tôi nghĩ cô bắt đầu từ bây giờ phải đi học lại lớp bồi dưỡng người mới một lần nữa đi, và gọi cả giám đốc của các cô đến văn phòng của tôi!" Hạ Thiên Triệu vẫn như trước không chút biểu cảm.

Hàn Nhất Nhất đối với thái độ xử lý sự việc của Hạ Thiên Triệu khá hài lòng, thậm chí có chút kính trọng hần, sùron mặt anh tuấn của hần vẫn đầy nam tính như vậy.

Đột nhiên, Hạ Thiên Triệu xoay người, vừa lúc đối diện với ánh mắt của cô đang nhìn hần, cô thất kinh vội né tránh, Hạ Thiên Triệu đối diện với đôi mắt trong suốt kia, trong lòng cả kinh, nhưng rất nhanh lại khôi phục về bình tĩnh, lý trí nói cho hần biết, người đàn bà này không phải là Hàn Nhất Nhất.

Hần ôm lấy Tiểu Bạch từ tay cô, Tiểu Bạch lập tức sủa vang lên.

"Vị tiểu thư này, hai gian phòng của cô sẽ giao cho cô đúng hạn!" Nói xong, Hạ Thiên Triệu ôm Tiểu Bạch tiếp tục đi về phía trước, không quay lại nhìn bất kỳ ai lấy một lần.

Chỉ có Tiểu Bạch vẫn cố sức sủa vang, Hàn Nhất Nhất nhìn theo bóng dáng họ đi xa dần, trong lòng gọi lớn: "Tiểu Bạch. . . Tiểu Bạch. . . chị rất nhớ em. . ."

Còn thái độ tiếp theo của nhân viên phục vụ khách hàng đối với cô đã hoàn toàn thay đổi, nói sẽ lập tức sắp xếp phòng cho cô. . .

Dịch: Benbobinhyen

Chương 138: Thu mua, gặp lại người quen

Công ty thương mại quốc tế AK.

"Aily, cậu có biết không, công ty chúng ta bị thu mua rồi, không biết chúng ta có bị sa thải hay không." Mini một nữ đồng nghiệp của công ty AK ghé sát vào bên tai Hàn Nhất Nhất.

"Mặc kệ có bị sa thải hay không, chúng ta cứ làm tốt công việc của mình là được rồi." Hàn Nhất Nhất bình thản nói, hoàn toàn không sợ bị sa thải, đối với cô, chỉ cần công việc làm tròn trách nhiệm, không thẹn với lương tâm là được.

"Chỉ cần không bị sa thải, thật ra công ty chúng ta bị thu mua mình còn thấy rất vui nữa kia!" Nụ cười trên mặt Mini có chút si mê. Hàn Nhất Nhất chỉ có thể lắc lắc đầu, cười theo cô ta, nhưng không hề đưa ra ý kiến.

"Cậu có biết không, CEO của tập đoàn thu mua công ty chúng ta vẫn còn độc thân, nghe nói rất đẹp trai, hơn nữa lại chưa từng có tai tiếng, tuy rằng không đủ, nhưng chúng ta có thể ở dưới mà YY anh ấy." Cô ta cười càng thêm si mê.

"Mini, nếu cậu còn không trở về chỗ, phiên dịch đơn hàng mà bên Canada yêu cầu, mình nghĩ cậu thực sự sẽ bị sa thải đấy." Hàn Nhất Nhất đành phải nhắc nhở cô ta, nếu đơn hàng này không đưa ra được, muốn không sa thải cô ta cũng khó.

"Trời ơi! Aily, I love you! Nếu không phải là cậu nhắc mình, thì mình đã quên mất rồi!" Mini kinh hãi, vội vàng trở lại chỗ làm việc của mình, nhanh chóng bịt tai bịt mắt.

Nhân viên của toàn bộ tập đoàn công ty AK thống nhất chuyển đến tòa nhà bên cạnh, cùng thuộc một tòa nhà với tập đoàn mới đã thu mua, tất cả nhân

viên của công ty AK tạm thời đều có thể ở lại, đồng thời về nhân sự không có bất kỳ sự điều chỉnh nào, đây là do công ty mới sắp xếp, xem ra CEO của công ty mới vẫn thực là không tồi, trong lòng Hàn Nhất Nhất khẽ khẽ đưa ra quan điểm của mình.

Phải biết rằng, tổng bộ của công ty AK đều ở nước Mỹ, thành phố F chỉ là một chi nhánh nhỏ bé mà thôi, tổng cộng nhân viên chỉ có 32 người, chủ yếu là phụ trách việc phiên dịch, và chuyển tiếp công việc giao dịch giữa tổng bộ và thành phố F, 32 người này đều thành thạo nghiệp vụ và về mặt phân công không hề thừa ra một người, vì thế không cắt giảm nhân viên là sáng suốt.

Ngoại trừ xảy ra biến đổi về tòa nhà làm việc, những công việc khác về cơ bản không có gì thay đổi, Hàn Nhất Nhất thỉnh thoảng phải tăng ca, về công việc vẫn có thể tự ứng phó, thỉnh thoảng cũng nghe Mini tán chuyện, toàn là về CEO, như đẹp trai thế nào, bên dưới có bao nhiêu người ái mộ anh ta. . .

Trong thang máy sau khi ăn trưa trở về, Mini như mọi khi nói với cô: "Aily, chiều nay CEO sẽ tổ chức họp toàn thể công ty, đến lúc đó chúng ta có thể tận mắt chứng kiến CEO đẹp trai anh tuấn của chúng ta trông ra làm sao rồi." Cô ta chấp hai tay, trên mặt cười tươi như hoa.

Hàn Nhất Nhất nhìn bộ dáng của cô ta, lại nhìn không được mà cười.

Lúc này, thang máy đột nhiên dừng lại, cửa thang máy mở ra, bước vào là hai người đàn ông mặc tây trang màu đen.

Hàn Nhất Nhất theo bản năng ngẩng đầu lên lùi về phía trong thang máy, chừa chỗ cho bọn họ, khi cô nhìn thấy một trong số họ, tim cô chợt nhảy thót lên.

Đây quả là trùng hợp, thành phố F lớn như vậy, người vốn cho rằng sẽ không gặp phải lại gặp phải rồi, người đàn ông lại rất bình thản nhìn cô, không có bất kỳ thái độ gì.

Vẫn là phong thái tao nhã mà cao quý đó, Mini lại thì thảo bên tai cô: "Không biết CEO của chúng ta sẽ đẹp trai đến mức nào, nhiều phụ nữ theo đuổi anh ta như vậy, mà anh ta đều không để vào mắt, thật đúng là thần tượng của mình."

Hàn Nhất Nhất nhìn chằm chằm sườn mặt kia, dường như không nghe thấy bất kỳ lời nào.

Mini lấy tay huých cô, "Cậu lẽ nào một chút cũng không tò mò sao?"

"Nhiều phụ nữ theo đuổi anh ta như vậy mà còn không theo đuổi được, nói không chừng là GAY!" Hàn Nhất Nhất chịu không nổi mấy ngày nay Mini cứ huyền thoại không dứt về CEO, hơn nữa lại còn cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói đó, cô quyết định kích thích thần kinh của Mini, để cô ta hoàn toàn hết hy vọng.

"Trời ơi! Sao có thể như vậy! Mình không tin!" Mini nói lớn.

Người đàn ông phía trước quay đầu lại nhìn hai cô, một người đàn ông mặc tây trang trong số đó lạnh lùng hỏi: "Các cô ở bộ phận nào?"

"Liên quan gì đến anh?" Mini khó chịu đáp lại, khi cô ta nhìn thấy khuôn mặt kia, nhìn không được mà ngây ngốc kêu to: "Oa, thật đẹp trai! Trời ơi, sao lại có thể đẹp trai đến vậy, còn đẹp trai hơn cả Hanazawa!"

Ngay lúc này, chuông cửa thang máy vang lên, Hàn Nhất Nhất kéo tay cô ta chạy ra khỏi thang máy. Mini vừa chạy vừa oán trách cô sao lại chạy nhanh như vậy, phải để cô ta nhìn soái ca thêm một lúc nữa chứ.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, lại có thể đụng phải Lãnh Nghiêm ở đây!

"Lãnh Nghiêm. . ." Đúng vậy, từ lần trước cô cự tuyệt cùng anh bỏ đi, đây là lần đầu tiên họ gặp lại, anh nói sẽ đợi cô, nhưng từ sau khi đó, cô không nhận được bất kỳ một dòng thư hay cuộc điện thoại nào của anh, có lẽ đó hoàn toàn chỉ là tình cảm đơn phương của cô mà thôi.

Đột nhiên cảm thấy tâm tình suy sụp, Hàn Nhất Nhất xoay người một mình đi ra.

Trong WC, trong phòng pha trà, đều có con gái đang thảo luận về cuộc họp toàn công ty chiều nay, thảo luận về CEO độc thân, chủ đề tán chuyện của phụ nữ vĩnh viễn là đàn ông, quần áo và trang sức, ngoài ra còn có ** của người khác.

Hàn Nhất Nhất rửa tay, đột nhiên hiểu ra.

Vì sao lại đụng phải Lãnh Nghiêm trong thang máy này chứ? Tại sao mọi người đều nói đến CEO? Đẹp trai cao quý độc thân. . . Phải chăng là đang nói đến Lãnh Nghiêm?

Nghĩ đến đây, cô gần như chạy đến trước máy tính, nhanh chóng tìm kiếm thông tin về việc công ty AK bị thu mua, quả nhiên, thu mua AK chính là công ty thương mại mới phát triển của tập đoàn Lãnh Thị, Lãnh Thị sau khi trải qua kinh doanh bất động sản, lại một lần nữa tiến quân ra thương mại quốc tế, thu mua 82% cổ phần của công ty AK của Mỹ, hành động này bị giới truyền thông nói là người phụ trách muốn mượn việc này để đẩy giá cổ phiếu của Lãnh Thị, và thương hiệu của Lãnh Thị từ âm thầm, khách sạn đến bất động sản lại đến với thương mại quốc tế, đồng thời chia tách nó ra trên thị trường quốc tế. . .

Trong cả cuộc họp, lời nói của Lãnh Nghiêm rất ít, đơn giản mà chặt chẽ, phương thức chiến lược và phát triển nghiệp vụ, nói rất sinh động mà giàu tình cảm, từ lúc đứng lên bục đến lúc xuống không vượt quá thời gian mười phút.

Những người ngồi dưới tham dự hội nghị im lặng như tờ, Lãnh Nghiêm nói xong tiếng vỗ tay vang lên như sấm, thậm chí có nữ sinh thét chói tai, Hàn Nhất Nhất chỉ yên lặng ngồi ở một góc phía sau cùng, nhìn thấy dáng hình anh bị vô số ánh hào quang vây xung quanh.

Một khắc kia, cô cảm thấy chính mình lúc đầu có thể mê đắm anh giống như những người con gái kia, có lẽ mê đắm không phải là yêu, cô tự cảnh báo chính mình, thận trọng không để mình dễ dàng bỏ ra tình cảm.

"Aily, đến phòng của giám đốc!" Mini nhỏ giọng nói, như là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Hàn Nhất Nhất nhìn cô ta, chờ cô ta nói tiếp.

"Người đàn ông mà hôm qua mình vừa nhìn thấy bước vào thang máy, chính là người đàn ông ở bên cạnh CEO, khẳng định là những lời chúng ta nói hôm qua bị anh ta nghe được rồi, Aily, mình cầu xin ông trời bỏ qua cho lần này." Tâm trạng Mini có chút lo lắng.

"Không có việc gì đâu!" Cô trái lại còn trấn an Mini, cùng lắm thì cô đi, như vậy càng tốt, hoàn toàn cắt đứt những mong muốn quyến luyến mà cô từng có với Lãnh Nghiêm.

"Còn không có việc gì, hôm qua trước mặt CEO cậu còn dám nói anh ta là GAY, anh ta khẳng định là tới để trả thù cậu đó! Khốn kiếp, đẹp trai như vậy mà không tha cho một lần sao!" Khi Mini ở trong phòng họp, nhìn thấy CEO đang oai phong trên bục kia chính là soái ca trong thang máy, cô ta kinh ngạc đến mức rớt cả cằm.

Hàn Nhất Nhất cho cô ta một nụ cười khoan dung, ung dung đi vào phòng làm việc của giám đốc.

Giám đốc chỉ đặt một bản tài liệu đến trước mặt cô, nặn ra một nụ cười nói: "Bắt đầu từ ngày mai, cô có thể không cần đến đây làm việc nữa!"

Tay Hàn Nhất Nhất đang định cầm tài liệu dừng lại giữa không trung, cô không ngờ tốc độ của Lãnh Nghiêm lại nhanh như vậy.

"Vâng, tôi biết rồi, thưa giám đốc!" Cô không phản kháng, càng không biểu hiện ra một chút bất mãn nào.

"Thật là bình thản! Chẳng trách lại có thể có được vận may tốt như vậy." Trên mặt giám đốc lộ ra vẻ cười như không cười, "Điền xong bản tài liệu này, ngày mai đến phòng làm việc của CEO ở tầng 26 để xử lý nghiệp vụ, nói cách khác, cô về sau trực tiếp do CEO quản lý, nghiệp vụ mà cô đảm nhiệm có thể thay đổi, công việc sau này sẽ càng bận, những điều cô học được cũng sẽ giúp cô tăng lên gấp ngàn lần."

"Trợ lý của CEO?" Hàn Nhất Nhất mở to mắt không dám tin, "Không phải là sa thải tôi à?"

"Sa thải cô, vì sao phải sa thải, từ khi cô vào làm việc ở công ty vẫn luôn chăm chỉ, nỗ lực của cô tôi đều có thể nhìn thấy, cô đi rồi tôi lại ít đi một trợ thủ đắc lực, có điều cô đến phòng làm việc của CEO, tôi rất lấy làm mừng thay cho cô, sau này không có việc gì thì nhớ trở về đây thăm chúng tôi!" Thái độ của giám đốc cười rất khách khí.

Hàn Nhất Nhất giống như đang ở trên mây, thoáng chốc từ một nhân viên nhỏ bé ở tầng lớp thấp kém ngoi lên tầng trên, hơn nữa lại là nơi người người ngưỡng mộ, cô rốt cuộc là nên cự tuyệt hay là nhận lời?

Lời góp ý tích cực của quản lý và sự nhiệt tình của Mini, khiến cô buộc phải lựa chọn ở lại.

Hàn Nhất Nhất về đến biệt thự, vú Ngô nói với cô, Hạ lão gia đến thăm cô.

"Cha nuôi!" Cô khẽ nhoen miệng cười.

"A Li, công việc vất vả như vậy, mệt như vậy thì đừng đi làm nữa!" Hạ lão gia nhìn thấy đã 8 giờ tối, cô mới về đến nhà, nhìn không được mà nói về đau lòng.

"Không vất vả, rất thực tế!" Mặc dù có chút mệt, nhưng tự lực cánh sinh khiến cô có cảm giác thành tựu và thỏa mãn, hơn nữa mức lương hậu hĩnh có thể nuôi sống cô và vú Ngô.

"Con gái cuối cùng vẫn phải lấy chồng, chỉ cần lấy được tầm chồng tốt, thì cả đời sẽ không phải lo buồn!" Hạ Trầm Bằng vẫn có chút tư tưởng truyền thống, nhìn thấy diện mạo của Hàn Nhất Nhất, ông không khỏi có chút buồn thay cho cô, diện mạo như vậy làm sao có thể gả cho một người đàn ông vừa có tiền lại vừa có thể đối tốt với cô đây?

"Cha nuôi, người không cần lo lắng cho con, con có thể tự nuôi sống mình, cho dù cả đời này không lấy chồng cũng sẽ không chết đói được." Cô nói có chút bông đùa.

"Sao có thể nghĩ như vậy được, con yên tâm, cha nuôi nhất định sẽ tìm cho con một đám thật tốt! Hôm nay ta đến đây, là muốn hỏi con có yêu cầu gì đối với một nửa sau này?" Hạ Trầm Bằng cảm thấy Hàn Nhất Nhất rất đáng yêu và khiến ông quý mến, nhưng đứng ở góc độ một người đàn ông, muốn chấp nhận dung mạo của cô là một chuyện phải có dũng khí lớn, vì vậy, ông đau đầu đã mấy ngày nay.

"Cha nuôi đã muốn con lập gia đình như vậy, vậy thì hãy tìm cho con người đàn ông nhiều tiền nhất đẹp trai nhất thành phố F là được, con sẽ lập tức lấy người đó!" Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Trầm Bằng, Hàn Nhất Nhất không nhịn được mà bật cười to lên.

Hạ Trầm Bằng nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thấy hài lòng, trong thâm tâm, ông luôn muốn mang đến cho cô những thứ tốt nhất. Khi

cô vô tình nói muốn gả cho người đàn ông đẹp trai nhất có tiền nhất thành phố F, ông liền bật cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hôn ước lịch đôi

Hàn Nhất Nhất cười xong, há to miệng uống bát canh mà vú Ngô bung cho cô, căn bản là không để ý đến lời mình vừa nói, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Hạ Trảm Bằng thông thả mở miệng, "Sau này con đừng gọi ta là cha nuôi nữa, trực tiếp gọi ta là ba!"

Một ngụm canh thiếu chút nữa thì phun ra, cổ nuốt xuống, lại sặc đến mức chảy cả nước mắt, vú Ngô ở bên cạnh không ngừng vỗ lưng, "Cô từ từ một chút, đừng có vội như vậy! Từ từ một chút sẽ không bị sặc!"

Hạ Trảm Bằng đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, lại cảm thấy thực ấm áp, cười lớn nói: "Có phải đã dọa con rồi không?"

Một lúc sau, Hàn Nhất Nhất mới bình ổn lại, đôi mắt trong veo điểm lệ như mây trời, "Con không nghe lầm chứ!"

"Con vừa nói, con muốn gả cho người đàn ông nhiều tiền nhất đẹp trai nhất thành phố F, muốn nói đến nhiều tiền nhất thì khẳng định phải là Hạ gia nhà chúng ta, người đàn ông đẹp trai nhất Hạ gia và nhất thành phố F chính là con trai ta, con gả cho con trai ta thì sau này con có thể trực tiếp gọi ta là ba được rồi, chẳng lẽ ta nói sai sao?"

"Khụ khụ khụ. . . khụ khụ. . ." Hàn Nhất Nhất vì lời nói này mà lại ho không ngừng.

"Đừng quá kích động, cha nuôi không có lừa con, con trai ta rất đẹp trai!" Điều này thực sự không phải là Hạ Trảm Bằng khoa trương về Hạ Thiên Triệu, trên thực tế, hẳn vừa anh tuấn vừa có năng lực, chỉ là không chung tình với đàn bà, nhưng Hạ Trảm Bằng lại không nghĩ như vậy, chỉ cần Hàn Nhất Nhất gả vào Hạ gia, ông nhất định sẽ che chở cho Hàn Nhất Nhất, cho dù có ly hôn, ông cũng sẽ đem nửa tài sản của Hạ gia cho cô đứng tên thừa kế, để cô cả đời này không phải lo lắng về cuộc sống nữa.

Trong thành phố này, muốn tìm một người thật lòng với Hàn Nhất Nhất cũng không phải là chuyện dễ dàng, so với tìm ở nơi khác, chỉ bằng trực tiếp gả vào nhà mình, ít nhất còn có ông chăm sóc.

"Không không. . . Hạ lão gia, tiểu thư nhà chúng tôi chưa lấy ai, còn Hạ thiếu đã từng lấy đến 8 người vợ, vạn nhất sau này bỏ rơi tiểu thư nhà chúng tôi thì làm thế nào, tuyệt đối không thể!" Vú Ngô còn lo lắng hơn cả Hàn Nhất Nhất, bà không chấp nhận để Hàn Nhất Nhất nhảy vào hố lừa.

Ánh mắt Hàn Nhất Nhất nhìn vào một góc, trầm tư suy nghĩ.

'Gả cho Hạ Thiên Triệu? Gả cho Hạ Thiên Triệu? Gả vào Hạ gia, vậy thì có thể thường xuyên đối mặt với Hạ phu nhân, như vậy thì muốn điều tra hung thủ giết A Thất sẽ dễ dàng rồi, thậm chí, cô cũng muốn biết Hạ phu nhân tại sao lại muốn dồn cô vào chỗ chết, nếu chỉ vì không muốn Hạ Thiên Triệu lấy một người xấu xí mà giết cô, thì chứng tỏ tâm địa bà ta hiểm ác đến mức nào, bà ta không muốn vợ của Hạ Thiên Triệu là một người xấu xí, vậy thì người xấu xí là cô tại sao lại không nhân cơ hội này mà khiêu khích bà ta. . .'

"A Li. . . A Li. . ." Hạ Trảm Bằng gọi liên mấy tiếng, Hàn Nhất Nhất mới từ trong suy tư mà định thần lại.

"Thế nào? Đề nghị này của cha nuôi không tồi chứ!"

"Cha nuôi, là con trai của người lấy con, hẳn có đồng ý hay không mới là trọng tâm, con không muốn mặt dày mày dạn đâu!" Cô chu miệng, tỏ ra hơi bất mãn.

"Điều này con không cần lo lắng, lời ta nói, con trai ta khẳng định sẽ nghe, cha nuôi cũng chỉ là muốn tốt cho con, sau này gả vào Hạ gia, chúng ta chính là người một nhà, con cứ bầu bạn với ông già cô đơn ta đây là được rồi!" Tuy con cái ông không ít, nhưng không có đứa nào chịu cùng ông nói chuyện phiếm, ngược lại những ngày này ở cùng với Hàn Nhất Nhất, lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Tiểu thư, cô phải suy nghĩ cho kỹ!" Vú Ngô ở một bên khuyên giải cô, nhưng trong lòng, thực ra bà cũng là lo lắng cho Hàn Nhất Nhất, bác sỹ Tần tự nguyện cô đọc cả đời, nhưng Hàn Nhất Nhất muốn tìm một người đàn ông tốt, dường như là một việc rất khó, trên đời này, có mấy người đàn ông không coi trọng diện mạo chứ.

"Con xấu xí như thế này, con trai của người khẳng định sẽ không thèm lấy, như thế này con sợ sẽ dọa đến người của Hạ gia!" Hàn Nhất Nhất rất biết rõ mình.

"Ai nói con xấu, ta sẽ bịt miệng người đó lại! Con trai ta không phải là người thô tục như vậy, trước đây con trai ta đã từng thích một người đàn bà rất xấu xí, có điều sau đó không biết tại sao người đàn bà đó lại biến mất." Đối với Hàn Nhất Nhất, Hạ Trảm Bằng vẫn có chút tiếc nuối vì chưa gặp được

cô.

"Thật vậy sao!" Hàn Nhất Nhất có chút chột dạ, người đàn bà xấu xí mà ông nói đến kỳ thật chính là cô.

"Con cứ chờ tin tốt lành của cha nuôi đi!" Hạ Trảm Bằng nói như đinh đóng cột.

"Vây A Li xin nghe lời của cha nuôi!" Hàn Nhất Nhất ưng thuận.

Đối với cô, nếu muốn điều tra ra cái chết của A Thất và việc mình bị hại năm đó, còn có chuyện ngọc bội, cô buộc phải tiếp cận Hạ phu nhân mới có thể điều tra ra, mà gả cho Hạ Thiên Triệu, cũng là lý do tốt nhất tiện lợi nhất nhanh chóng nhất, đây là một cơ hội lựa chọn tốt nhất mà ông trời ban cho cô, nếu bỏ lỡ, thì cô có thể cả đời này cũng không thể báo thù cho A Thất.

Nếu cứ sống như vậy, để người hy sinh vì cô không được an nghỉ, cô sống còn có ý nghĩa gì, còn tình yêu, đối với cô đã là một chuyện rất xa vời rồi.

Cô đã từng dành cả chân tình và dũng khí để yêu Lãnh Nghiêm, nhưng cái anh ta cho cô lại chỉ là lợi dụng, thứ cô có được chỉ là một tình yêu đầy dối trá, từ đó, cô không còn dám tin tưởng nữa.

Biệt thự Hạ gia

Hạ Thiên Triệu vì cú điện thoại thúc giục của cha mà phải về nhà.

"Cái gì? Ba muốn con kết hôn?" Hạ Thiên Triệu ngạc nhiên nhìn người cha trước giờ chưa từng quan đến chuyện hôn nhân của hắn, bây giờ lại muốn sắp xếp hôn sự cho hắn.

"Thế nào? Con có ý kiến?" Thái độ của ông vẫn giống như đang phân phó công việc ngày thường, chỉ cần ông nói được, cho dù là ai cũng phải phục tùng.

"Những người vợ mà con lấy ba vẫn không ngại nhiều không ngại phiền sao? Con khó khăn lắm mới yên tĩnh không lấy vợ được vài năm không phải là rất vừa ý ba và mẹ sao?" Hạ Thiên Triệu phản bác lại Hạ Trảm Bằng.

"Nhưng hiện giờ con đã 32 tuổi rồi, em trai con cũng đã 30, con lấy 8 người vợ chẳng có ai là không bị con bỏ, so với như vậy, không bằng để ba tìm cho con một chỗ dựa!"

"Chỗ dựa? Đàn bà như thế nào có thể làm chỗ dựa? Bây giờ có mấy người đàn bà không ham tài sản của Hạ gia chứ." Hạ Thiên Triệu nói không chút e dè, tuy hắn rất đẹp trai, nhưng đàn bà lại càng coi trọng tiền của hắn hơn, nếu hắn không có tiền không có gia tài, dù có đẹp trai nữa thì những người đàn bà đó cũng sẽ không thèm để mắt đến.

"Ham tiền của con chứng tỏ con có bản lĩnh đó!" Hạ Trảm Bằng bình thản đáp lại, "Dù sao thì hôn sự lần này, ba thay con quyết định rồi, con bé này cũng không xinh đẹp gì, nhưng rất hiền lành, con xem những người đàn bà con chọn trước đây, người nào cũng xinh đẹp mỹ miều, nhưng chẳng ai ở lại được, cho nên ba tìm cho con một người không xinh đẹp!"

Hạ Trảm Bằng ngược lại lấy việc Hàn Nhất Nhất xấu xí nói đến thật vĩ đại, rất hợp lý lẽ.

Hạ Thiên Triệu im lặng nhìn Hạ Trảm Bằng, không biết trong đầu ông đang nghĩ gì, kéo hắn về nhà để nói với hắn những lời này, nói cho hắn biết ông đã tìm một người xấu xí để làm vợ thứ 9 của hắn.

"Gâu gâu. . . gâu gâu. . ." Tiểu Bạch quẩn quanh dưới chân hắn, nghe được tiếng kêu của nó, hắn ôm nó vào lòng, đây đã trở thành một thói quen của hắn.

"Nếu con không đồng ý thì sao?" Hạ Thiên Triệu vuốt ve lông của Tiểu Bạch, lạnh lùng nói.

"Không thể không đồng ý!" Hạ Trảm Bằng kiên quyết đáp lại, nhưng rất nhanh ông liền phát hiện phương thức thể hiện của mình sai rồi, đối với Hạ Thiên Triệu giờ đây đã thành công đến mức không lời nào nói nổi, ông không thể dùng sức mạnh, vì thế vội vàng đổi giọng.

"Ba đã lớn tuổi rồi, cũng chẳng sống được mấy năm nữa, ba bang hội cũng đã giải tán, lúc tuổi già muốn nhìn thấy con thành gia thất tốt đẹp một lần lẽ nào khó như vậy sao?"

"Nếu ba muốn con kết hôn, thì con kết hôn cho ba xem là được rồi, hà tất phải để con lấy một người xấu xí." Bản chất của đàn ông trời sinh vẫn là không thích đàn bà xấu.

"Xấu xí thì có sao? Con năm đó cũng từng yêu một người xấu xí, bọn họ đều nói vết sẹo đó của cô ta đáng sợ như ma quỷ!" Hạ Trảm Bằng giảng giải đạo lý như một đứa trẻ đòi ăn kẹo.

"Cô ấy là cô ấy, không ai có thể so sánh với cô ấy được!" Trong con mắt lạnh lùng của Hạ Thiên Triệu ánh lên đau đớn, Hàn Nhất Nhất biến mất đã bốn năm, dù hắn có tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy cô, mà cái chết của A Thất cũng không có bất kỳ phát hiện nào mới, điều này vẫn luôn là nỗi đau ẩn chứa trong lòng hắn.

"Ba không phải là muốn con so sánh với cô ấy, con cũng đã nói, dù sao kết hôn là để cho ba xem, vậy thì con cần gì phải để ý xem đối tượng kết hôn là

ai?"

"Ba tại sao lại khẳng khái muốn con cùng cô ấy kết hôn? Có ý đồ gì?" Hạ Thiên Triệu thấy ba cứ muốn hấn lấy người đàn bà kia, hấn lại trở nên tò mò. "A Li là do Tần Phái phó thác cho ba, tuy rằng không xinh đẹp nhưng rất lương thiện, ba lại không yên tâm gả nó cho người khác, sợ người ta đối xử với nó không tốt, như vậy thì ba đã phụ sự giao phó của Tần Phái trước lúc lâm chung rồi!" Nói xong, đôi mắt Hạ Trảm Bằng đã ngấn lệ.

Giữa Tần Phái và ba hấn có một số khúc mắc, hấn ít nhiều cũng nghe nói, nhưng Tần Phái năm lần bảy lượt cứu Hạ Trảm Bằng, cho nên hấn ít nhiều có thể lý giải được một chút tâm lý muốn báo ân của ông.

"Vậy là ba muốn con cả đời này thay ba chăm sóc cô ấy?" Hạ Thiên Triệu trực tiếp chỉ ra sự lợi hại của vấn đề.

"Cô ấy muốn kết hôn, ba chỉ muốn đáp ứng nguyện vọng của cô ấy mà thôi, còn sau này có thể ở cùng nhau hay không, đó là chuyện của hai con, ba sẽ không quản, con không đến nỗi ngay cả việc muốn báo ân này của ba cũng không thể đáp ứng chứ." Hạ Trảm Bằng về mặt chân thành nói, trong lòng lại chắc chắn, ông không tin con trai ông đến mức này vẫn còn cự tuyệt ông.

"Lấy cô ấy thì được, nhưng con nói trước, sau này khi con ly hôn ba không được can thiệp, ngoài ra cuộc sống riêng của hai chúng con ba cũng không được can thiệp!" Hạ Thiên Triệu chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận việc lấy cô, nhưng khi thời gian đã kha khá, hấn khẳng định sẽ ly hôn giống như trước kia, đến lúc đó hấn có thể cho cô phí ly hôn nhiều hơn bất kỳ người vợ nào trước đó.

Trong lòng Hạ Trảm Bằng lại có tính toán khác, cho dù ly hôn, ông cũng có biện pháp, theo chút hiểu biết của ông đối với con trai mình, ông cảm thấy Hàn Nhất Nhất không chừng có thể thu phục vị đại thiếu gia không yên phận này.

Ông vỗ vai con trai nói: "Chỉ cần con lấy cô ấy, đừng ngược đãi cô ấy, ba cái gì cũng có thể đáp ứng, nhưng trong vòng ba năm không được ly hôn, sau ba năm con không muốn ly hôn là tốt nhất, còn nếu con muốn ly hôn thì ba cũng không cản con, có được không?"

"Ba năm?" Hạ Thiên Triệu kêu lớn về không phục, vợ của hấn chưa ai vượt qua được ba tháng.

"Thiên Triệu, ba sẽ không can thiệp con ly hôn sau ba năm, chẳng lẽ trong ba năm có một người vợ lại khó thực hiện như vậy sao?" Hạ Trảm Bằng dùng lý lẽ để thuyết phục.

Hạ Thiên Triệu nhìn Hạ Trảm Bằng nói: "Được, tùy ba muốn làm thế nào thì làm!"

Không đợi Hạ Trảm Bằng nói thêm, hấn ôm Tiểu Bạch bỏ đi, đối với người già sẽ có thời kỳ hồi xuân, hấn tình nguyện trốn tránh, mà Hạ Trảm Bằng hiện giờ trong mắt hấn, chính là lúc thời kỳ hồi xuân tới rồi, nếu không tại sao lại đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, thật không biết người con gái xấu xí kia xấu đến mức nào, lại còn chấp nhận một hôn lễ không có tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đây là công việc của cô

Buổi sáng Hàn Nhất Nhất vừa đến công ty, sau lưng đã có một đám người đang chỉ trỏ.

"Cô xem, cô xem, chính là cô ta, trợ lý do CEO chỉ định, lại có diện mạo thế kia!" Những âm thanh chế giễu từ sau lưng truyền đến, hoàn toàn không để ý đến cô đang đi đến trước mặt bọn họ.

"Đúng vậy, không biết cô ta có ma lực gì, lại có thể làm trợ lý, không chừng, người ta giờ thủ đoạn gì rồi!" Mùi vị ghen tị không chút che giấu lòng đố kỵ của bọn họ. "Diện mạo đến mức này, những nốt tàn nhang trông phát khiếp, mặt lại vàng như bà cô già, cô cô này không biết dựa vào bản lĩnh gì!" Có người đẹp bạo miệng còn không kìm chế được mà buông lời mắng chửi thô tục, Hàn Nhất Nhất dựa vào cái gì mà có thể làm trợ lý.

Ít nhiều cũng muốn trào cao nhưng đều không trào lên nổi, trợ lý là chức vụ gần gũi CEO nhất, có rất nhiều cơ hội và thời gian cùng CEO ở chung một chỗ, đối với những nữ đồng nghiệp từ lâu đã ngưỡng mộ anh ta, hơn nữa lại là những nữ đồng nghiệp xinh đẹp, trong lòng ít nhiều cũng không phục.

"Này này. . . này này. . . tôi nói các cô đều là được đào tạo cao cấp, không phải là bằng đại học thì cũng là bằng nước ngoài, còn tố chất thì sao? Tố chất ở đâu? Aily của chúng ta từ khi vào công ty luôn chăm chỉ cố gắng, CEO của chúng ta coi trọng cô ấy, dựa vào cái gì không thể làm trợ lý!"

Mini từ phía trước bước tới nghe được những người này ở phía sau vung tay múa chân, liền bất bình thay cho Hàn Nhất Nhất.

"Ồ hay, cô tỏ vẻ cái gì chứ? Cô cho rằng cô tự trọng nghĩa cái gì chứ, cô chẳng phải đang nghĩ sau này sẽ gần quan mà được ban lộc, dù sao Aily cũng xấu xí, không sánh được với cô!" Người phụ nữ táo bạo lúc này trực tiếp nhảy ra, đứng trước mặt Mini chỉ cao 160 cm, thân hình cao 172 cm của cô ta tỏ ra vô cùng cao ngạo.

"Chúng tôi là bạn bè, cô đừng có bụng dạ hẹp hòi, trong lòng mình xấu lại nghĩ ai cũng xấu như mình!" Mini bị nói đến mức nổi giận, tuy cô si mê CEO, nhưng cũng chỉ là si mê mà thôi, chưa từng có những suy nghĩ không biết thân phận.

"Ai mà biết được cô có coi cô ta là bạn bè hay không, không chừng là muốn tìm cớ che đậy, hôm nay tôi nói cho cô biết, nếu sau này cô còn dám ở trước mặt tôi nói những lời như chúng tôi không có tổ chức, tôi nhất định sẽ khâu miệng cô lại!" Nói câu này vẫn là người phụ nữ táo bạo kia, tên là Qiqi, từ nước ngoài về, tính tình nổi tiếng nóng nảy và táo bạo.

"Người làm trợ lý là tôi, nếu các người không hài lòng với tôi thì có thể tìm tôi, hoặc tìm CEO mà tố cáo, bày tỏ những bất mãn đối với công việc của tôi, những điều này tôi đều có thể tiếp nhận, mọi người làm việc đều là vì công ty, cho nên mời mọi người trực tiếp đưa ra ý kiến và vấn đề, tất cả việc công giải quyết theo nguyên tắc công!" Mỗi câu nói của Hàn Nhất Nhất đều lạnh lùng mà thỏa đáng.

Những người phục và không phục đều cười nhạt, nhưng không làm khó dễ cô nữa.

Hàn Nhất Nhất kéo tay Mini đi ra, đám người ở lại cũng từng tốp tản ra, chỉ có Qiqi vẫn nghiêng răng tức giận.

"Aily, cô đừng có đắc ý!" Chỉ cần là người đàn bà dám đến quá gần CEO, cô ta đều sẽ không bỏ qua.

Cánh vừa rời lọt vào mắt Lãnh Nghiêm, trong vẻ mặt lạnh lùng của anh có thêm chút tán thưởng, xem ra người phụ nữ này thật thú vị, giải quyết sự việc có tình có lý, quả nhiên không nhìn lầm người, đối với cô, anh dường như càng có chút chờ mong.

Bởi vì người phụ nữ này sẽ không giống như những trợ lý khác luôn "chiếu tướng" anh, mỗi ngày hận không thể kề cận bên anh 24 tiếng, cô hẳn là một ngoại lệ, đây cũng là điều mà anh muốn.

Hàn Nhất Nhất ngồi vào bàn làm việc không lâu, mở máy tính không đến mười phút, có ba người đi đến, có một khuôn mặt cô không thể quen thuộc hơn được nữa, có điều cô không dám đối diện với anh.

Cô cúi đầu chào Lãnh Nghiêm: "Lãnh tổng, xin chào!"

"Miki, Lucy, đem tài liệu để ở chỗ Aily, tất cả những văn bản trên mạng đã hoàn thành cũng giao hết cho cô ấy, dùng tốc độ nhanh nhất!" Lãnh Nghiêm đứng ở một bên nói ngắn gọn và nghiêm túc.

"Vâng, thưa Lãnh tổng!" Hai người đồng thời đáp lời, đồng thời mang từng chồng từng chồng tài liệu đặt ở bên cạnh cô, rất nhanh, bàn làm việc của cô đã bị chất đầy.

Hàn Nhất Nhất trợn mắt nhìn tất cả những thứ này, không có biểu cảm gì, chờ Lãnh Nghiêm giao nhiệm vụ cho cô.

"Aily, tôi muốn cô đem những tài liệu này kết hợp với những văn bản trên mạng, chỉnh sửa một bản mới cho tôi, phải toàn diện nhất, phải có phân tích số liệu, phải có sự kết hợp văn bản, quan trọng nhất là phải ngắn gọn!" Lãnh Nghiêm nhìn cô, không chút biểu cảm mà bổ sung một câu: "Tôi không hy vọng lại nhìn thấy một đồng lời vô nghĩa!"

"Khi nào cần ạ?" Hàn Nhất Nhất lại không hề bị dọa, việc này nằm trong dự liệu của cô, người có thể làm đến vị trí này, người bên cạnh tuyệt đối đều phải có hiệu suất, vạch chiến lược cho anh, phân tích nguy cơ, quản lý đầu tư khẳng định đều là những người vô cùng xuất sắc.

Mà điều cô phải làm, là có thể nhanh chóng toàn diện giúp anh xử lý tư liệu thành bảng biểu, có thể phân tích vấn đề một cách đơn giản và nhanh gọn nhất.

Đây là công việc cơ bản nhất của một trợ lý, muốn làm tốt, lại cần phải có lòng kiên nhẫn và tinh thần trách nhiệm thật lớn.

"2h chiều ngày mai đưa cho tôi, nhớ kỹ, cần cả tiếng Trung và tiếng Anh!" Nói xong câu này, anh quay lưng rời đi.

Trong tòa nhà làm việc của Lãnh Nghiêm, trao đổi giữa Hàn Nhất Nhất và anh chỉ giới hạn ở công việc, còn bình thường, cô tuyệt đối không tìm bất kỳ cớ gì để tiếp cận anh, bởi vì cô biết sâu sắc rằng, anh và cô là người của hai thế giới khác nhau, không thể đi cùng nhau được nữa.

"Cô vẫn chưa về sao?" Lãnh Nghiêm bước ra khỏi văn phòng, nhìn thấy cô vẫn còn ngồi trước máy tính vất vả tăng ca, nhin không được mà khen một câu.

"Tôi làm nốt phương án này sẽ về!" Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, sùng mặt hé ra một nụ cười nhẹ.

Nụ cười nhìn sao quen thuộc đến vậy, quen thuộc đến mức trái tim anh run rẩy.

"Bản tổng kết và phân tích phương án của cô hôm trước, làm rất tốt!" Anh cho cô một sự khẳng định, trong vòng một ngày, dùng số liệu và biểu đồ để tổng kết các hạng mục công việc của kỳ trước, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì.

"Cám ơn Lãnh tổng, đây là việc tôi nên làm." Nói xong, cô lại cúi đầu, nhìn vào máy tính.

Nhìn thấy cô chăm chỉ làm việc, còn có lúm đồng tiền lộ ra mỗi khi cô cười, anh nhớ tới người con gái ấy, chỉ cần không có việc gì, mỗi buổi tối, anh đều đến đó đợi cô, nhưng cô lại dứt khoát không bao giờ xuất hiện nữa.

Nghĩ đến đó, lông mày anh bắt giác nhíu chặt lại.

"Nếu tan ca không có việc gì, chúng ta cùng nhau đi uống cà phê đi!" Anh vốn chuẩn bị rời đi, nhưng không biết tại sao đột nhiên lại muốn tìm một người để bầu bạn với mình.

"Ồ. . ." Hàn Nhất Nhất có chút ngạc nhiên quay đầu lại, không dám tin là Lãnh NghiêM lại đưa ra lời mời, những nữ đồng nghiệp hay tán chuyện kia chẳng phải đã nói Lãnh tông chưa bao giờ đi gần phụ nữ sao?

"Đi thôi! Công việc giao cho cô chiều nay, ngày mai trước khi tan ca đưa cho tôi là được, bây giờ cùng tôi đi uống tách cà phê đi!"

"Lãnh tông, thật ngại quá, ở nhà còn có người đợi tôi, tôi không thể về nhà quá muộn!" Cô dường như cúi đầu nói cho xong, cô sợ chỉ cần mình ngẩng đầu thì sẽ không chịu nổi sức hấp dẫn của anh.

"Không sao, vậy thì cô về sớm một chút đi!" Tuy có chút mất mát, nhưng anh cũng không miễn cưỡng người khác.

Lãnh NghiêM không nhìn cô nữa, mà lập tức đi thẳng ra ngoài, ánh đèn kéo dài cái bóng cô đơn của anh trông thật thê lương, Hàn Nhất Nhất nhìn thấy cảnh này, trong lòng nhin không được mà nhói đau, phát hiện anh hóa ra cô đơn đến vậy.

Làm việc ở tầng lầu của anh đã được một tuần, hầu như mỗi buổi tối, cô đều nhìn anh một mình tăng ca, sau đó cô đơn rời đi.

Ma xui quỷ khiến cô lưu lại tài liệu, trực tiếp tắt nguồn điện, kéo túi xách chạy vội ra ngoài.

"Lãnh tông, chờ một chút!" Cũng may thang máy không đi lên nhanh như vậy, cô lại thấy mừng.

"Có việc sao?" Nhưng trong lòng anh lại có chút vui sướng, giữa người với người, có đôi khi luôn có một cảm xúc không thể hiểu được, tựa như sức hấp dẫn của một người đối với một người khác.

"Tôi nghĩ, hương vị cà phê hẳn là không tồi, đặc biệt là hương vị ở Lam Sơn!" Hàn Nhất Nhất khẽ cười.

Lãnh NghiêM nhìn cô có chút thất thần, dường như người nói câu nói này chính là Hàn Nhất Nhất.

"Lãnh tông, có phải là không muốn uống cà phê nữa?" Nhìn thấy anh không có phản ứng gì, cô cho rằng anh đã thay đổi ý định, mà cô lại tự mình đa tình.

"Không phải, chỉ là cô khiến tôi nghĩ đến một người!"

Thanh âm của anh đột nhiên trầm xuống, mà lời anh nói lại khiến tim Hàn Nhất Nhất đập mạnh, muốn hỏi nhưng lại không dám tiếp nhận câu nói sau.

"Cô ấy cũng giống cô, cũng thích nhất là cà phê Lam Sơn, có điều, so với cà phê, cô ấy lại thích uống nước lọc hơn!" Nói đến đây, khóe miệng anh khẽ cười, như đang đắm chìm trong ký ức tốt đẹp trước đây.

Hàn Nhất Nhất muốn bước đi, lại không thể bước nổi, giống như đã bị cái gì giữ chặt lại.

Thang máy tới rồi, làm giảm bớt sự trầm mặc giữa hai người.

Qua lớp gương cốt thép mờ ảo của thang máy, cô nhìn thấy sườn mặt anh tuấn của anh, lại nghĩ đến những lời anh vừa nói, trong lòng cô vẫn không thể bình tĩnh lại.

Anh chỉ là ngẫu nhiên nhớ đến cô? Hay là vẫn luôn nhớ đến cô? Anh còn độc thân thật sự bởi vì năm đó anh đã từng nói sẽ vẫn chờ đợi cô sao?

Nghĩ đến đây, cô như bị cái gì đó chặn lại, trong lòng nghẹn ngào.

Hai người cứ trầm mặc như vậy, từ thang máy đến bãi đỗ xe, xe của anh vẫn là chiếc xe đó, giống như bốn năm trước, thậm chí động tác mở cửa của anh cũng quen thuộc như vậy.

Nhưng tâm trạng đã không còn là tâm trạng của năm đó nữa.

"Lãnh NghiêM, nếu năm đó em hoàn toàn không biết được sự thật, em sẽ cảm thấy bản thân mình hạnh phúc như một kẻ ngốc." Cho tới nay, chỉ cần nghĩ tới anh, cô vẫn như cũ không thể chấp nhận anh đã từng lợi dụng tình cảm và sự ngây thơ ban đầu của cô.

Lãnh NghiêM tựa hồ rất trầm tư, thỉnh thoảng mới quan tâm hỏi một câu: "Nhiệt độ của điều hòa có thích hợp không?"

Cô chỉ lặng lẽ gật đầu.

Trong xe ngoài hai người bọn họ, chỉ còn tiếng nhạc trôi êm đềm, nhưng lặp đi lặp lại chỉ có một bài hát.

Cô tò mò hỏi một câu: "Tại sao lại chỉ có một bài hát?"

"Thứ tôi thích chỉ có một!" Tự nhiên như vậy, bình thản như vậy.

Đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào nói ra câu đó, trong lòng Hàn Nhất Nhất sẽ cho rằng người đàn ông này giả bộ hoặc nịnh bợ, nhưng Lãnh Nghiêm thì khác, biểu cảm của anh, thân phận của anh, hành vi của anh, còn có thanh âm của anh, cô đều cảm thấy là thật, cũng giống như khi cô còn mê đắm anh.

Xe chậm rãi tới nơi, mà hoàn cảnh quen thuộc lại khiến cô căng thẳng đến không thở nổi, cô thậm chí còn hồi hận vì đã lựa chọn cùng anh đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Bất ngờ giữa những bất ngờ

Bước vào thang máy lên thẳng phía trên, đến tầng lầu cao nhất thành phố này, nơi đây, cô đã tới không chỉ một lần, mà mỗi một lần, đều có anh ở bên cạnh cô.

"Cà phê ở đây mùi vị rất đặc biệt", Lãnh Nghiêm không nói nhiều, Hàn Nhất Nhất cũng ít nói, giữa hai người như có một tầng ngăn cách nhưng lại cực kỳ ăn ý với nhau.

"Lãnh tổng, thì ra anh cũng rất biết thưởng thức", cô chỉ có thể nương theo lời anh mà nói tiếp. Chính là vừa mở miệng, cô lại cảm thấy lời nói của mình có chút dư thừa.

"Nơi này có thể ngắm cảnh toàn bộ thành phố, sẽ giúp đầu óc thanh tỉnh hơn", anh mỉm cười với cô.

Không biết vì sao, cô cảm giác anh tựa như luôn luôn âm áp như vậy, đặc biệt là khi mỉm cười, luôn khiến cô kim lòng không đậu mà say mê, cảm giác này hoàn toàn khác biệt với khi ở bên Hạ Thiên Triệu.

"Trời ạ, mình đang nghĩ cái gì vậy? Cứ nhiên lại đi so sánh anh cùng Hạ Thiên Triệu", ở trong lòng Hàn Nhất Nhất khinh bỉ chính mình.

Rất nhanh, anh dẫn theo cô vào phòng riêng của mình, bên trong hết thảy đều giống hệt bốn năm trước, thậm chí ngay cả hương vị cà phê cũng không thay đổi. Hương vị Lam Sơn, mùi thơm nguyên chất, không hề ngửi thấy hương vị đi kèm cà phê, anh vẫn như trước thích cà phê nguyên chất, điểm này hai người rất giống nhau.

Tựa như một thói quen mà cũng có thể là theo tự nhiên, bản năng cô đi đến chỗ ngồi bên kia, còn chưa kịp ngồi xuống, Lãnh Nghiêm đã gọi giật lại.

"Aily, cô không thể ngồi chỗ đó", thanh âm của anh thực lãnh đạm.

Hàn Nhất Nhất nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ mà đứng luôn tại chỗ, không biết phải làm thế nào cho phải.

"Sorry, vị trí đó chỉ dành cho một người duy nhất ngồi, cô có thể ngồi bên này". Anh chỉ vào vị trí pha cà phê gần quầy bar.

Như một loại ma chú, lời của cô còn chưa kịp suy nghĩ đã vọt ra khỏi miệng, "Xem ra, nơi này có cổ nhân của Lãnh tổng nha".

Sau khi nói xong, cô liền có chút hối hận, nhưng sau lại rất muốn nghe đáp án của Lãnh Nghiêm, mà anh lại giống như không nghe thấy điều gì, chỉ lẳng lẳng pha cà phê.

Năm ngón tay thon dài như ngọc mềm mại, cô nhìn có chút si mê, thậm chí hoài niệm bàn tay anh từng nắm lấy tay cô. Cô thích người đàn ông có những ngón tay thon dài, nhìn Lãnh Nghiêm, anh là người thích yên tĩnh, dịu dàng mà nho nhã, không xem là hoàn hảo, vừa gặp

được cô không nhận được mà tự hỏi chính mình, chẳng lẽ cô thật sự một chút cũng không nhớ anh sao?

Đáp án nói cho cô là không. . .

Thời gian tựa như đã trôi qua rất lâu, bầu không khí vẫn nặng nề như cũ. Anh đem cà phê vừa pha xong bung đến trước mặt cô, hương vị trên người anh phảng phất pha vào trước mặt cô, làm cô mê say không thôi.

Tiếp tục im lặng, hai người ngoại trừ uống cà phê thì chính là lẳng lặng nghe nhạc, mà anh vẫn đứng ngay bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô, ngắm cảnh đêm thành phố F, chỉ là đêm nay, ngoài cửa sổ cũng không có pháo hoa loé sáng.

Giữ chặt ly cà phê, đêm trên thành phố F, bóng lưng Lãnh Nghiêm cô đơn, cà phê Lam Sơn đậm đà hương vị. Giống như cảnh vật này, thời gian này chỉ thuộc về riêng anh vậy, còn cô chính là một người thưởng thức tốt nhất, im lặng đến mức không để lại một chút dấu vết.

Anh lái xe đưa cô về nhà, đưa đến tận cổng biệt thự.

Đến khi xuống xe, anh nhẹ nhàng nói, "Cám ơn cô, Aily".

"Hắn là tôi phải cám ơn cà phê của Lãnh tổng mới đúng", Hàn Nhất Nhất mỉm cười, khoe miệng lộ ra má lúm đồng tiền, xinh đẹp đến mê người.

Lãnh Nghiêm trong nháy mắt thất thần, nhưng rất nhanh liền lấy lại được bình tĩnh, thực lịch sự mà giúp cô mở cửa xe.

Bất kể là khi nào, anh đều luôn tao nhã như vậy, cả người tỏa ra hơi thở của thân sĩ quyền quý. Rất giống với hoàng tử bạch mã trong mơ của các cô gái.

"Em nghỉ, khi tuổi em còn trẻ như trước kia em nhất định đã rất yêu anh", chờ đến khi xe anh đi thật xa rồi Hàn Nhất Nhất mới luyến tiếc rời đi, nước mắt bất giác rơi xuống tự lúc nào không hay.

Cô nghĩ anh đã quên cô, chỉ là thật không ngờ, thì ra anh vẫn còn nhớ đến cô.

Ngày hôm sau đi làm, biểu tình của hai người không có gì khác biệt, giống như tối hôm qua giữa họ căn bản là không hề đi uống cà phê cùng nhau, thậm chí anh cũng không đưa cô về nhà.

Buổi tối hôm sau, Hạ Trầm Bằng mang đến tin tức đã định ngày tổ chức hôn lễ, chính là ba ngày sau.

"Cha nuôi, thế này có gấp quá không", Hàn Nhất Nhất mở miệng hỏi.

"Không gấp, ba ngày sau vừa đúng là ngày hoàng đạo, chưa biết chừng không bao lâu sau ba lại có cháu nội để ôm rồi", ông bắt đầu phấn khởi giống như một đứa trẻ, không ai cho rằng ông chính là Hạ Trầm Bằng mà hai mươi năm về trước khiến người ta chỉ nghe đến thôi cũng phải sợ đến mất mặt.

'Cháu nội? ! ! Trời đất, cha nuôi, người cũng đừng nghĩ nhiều quá thế chứ. Con làm sao có khả năng để mang thai đứa nhỏ của Hạ Thiên Triệu được'. Lời này Hàn Nhất Nhất chỉ dám nói trong lòng, nghĩ đến người đàn ông tàn bạo mà vô tình kia, cô tuyệt đối không thể để cho đứa nhỏ của mình có một người ba ba như thế.

"Nhưng mà con trai của người còn chưa gặp qua con lần nào mà", tuy rằng hai người đã gặp mặt nhau rồi, nhưng cô cũng không chắc Hạ Thiên Triệu thật sự có thể chấp nhận diện mạo này của cô hay không. Từ điểm này thôi cô càng thêm khẳng định Hạ Thiên Triệu cưới vợ hoàn toàn chỉ để cho vui, trách không được một người mới hơn ba mươi tuổi thôi mà đã cưới đến tám vợ, trong lòng cô càng nghĩ càng khó chịu.

"Chuyện này ta cũng nói rồi, không quan trọng. Hai đứa cứ kết hôn với nhau thì mọi chuyện liền OK, kết hôn xong từ từ bồi dưỡng tình cảm mới là tốt nhất", ông tự tin nói, giống như ông rất có kinh nghiệm vậy.

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể cười gượng không nói gì thêm, nghe Hạ Trầm Bằng bàn bạc về chuyện hôn lễ, lựa chọn địa điểm, sẽ có những người nào đến dự, sẽ làm có bao nhiêu xa hoa, cô nghe xong mà đầu óc muốn hôn mê.

"Cha nuôi, ngừng lại", Cô nhìn không được cắt ngang.

"Làm sao vậy? Con có điều gì không hài lòng sao? Ta sẽ bảo người chủ trì sửa lại cho tốt".

"Ý con không phải thế này", Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Hạ Trầm Bằng lo lắng như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm động, cô có đức hạnh gì mà được một nhân vật quan trọng quan tâm chu đáo như thế chứ.

"Vậy ý của con là gì, con cứ nói cho cha nuôi nghe, chỉ cần cha nuôi có thể làm được thì nhất định sẽ đồng ý với con", ông vỗ ngực cam đoan.

"Cha nuôi, con chỉ muốn làm đơn giản một chút, không cần phải phức tạp như thế này đâu, người biết mà, con chỉ là sợ phiền toái thôi", cô tựa như đã quen với việc làm nũng với Hạ Trầm Bằng.

"Như vậy lại ủy khuất cho con a, con là con dâu mà đích thân Hạ Trầm Bằng ta lựa chọn, sao có thể để hôn lễ của con không chút khí thế như vậy chứ, khí thế càng lớn càng chứng minh địa vị của con ở Hạ gia càng cao, đứa con này!", ông có chút không hiểu được nhìn cô, chẳng lẽ như vậy không tốt? Chẳng phải tất cả phụ nữ đều muốn có một đại hôn xa hoa lộng lẫy sao.

"Hạ thiếu là một nhân vật quan trọng thế, con muốn làm vợ anh ấy lâu một chút a, rất nhiều thị phi, chắc chắn là sẽ không ít những ánh mắt chê trách, lạng lẽ kết hôn không chừng còn có thể ở lâu hơn một chút nha".

Hạ Trầm Bằng rất muốn nói cho cô không cần lo lắng, trong ba năm Hạ Thiên Triệu tuyệt đối sẽ không ly hôn, đây là ước định giữa hai cha con ông, nhưng là ông lại không nói ra, bởi vì ông không muốn để cô biết trong chuyện kết hôn này chỉ có một mình cô là tình nguyện.

"Cha nuôi, người đồng ý với con đi, người đồng ý với con đi mà", cô đứng đưa cánh tay cha nuôi, miệng thì không ngừng năn nỉ.

Cuối cùng, Hạ Trầm Bằng không chịu nổi Hàn Nhất Nhất làm nũng nữa nên đành phải nghe theo tất cả lời của cô, làm đơn giản từ đầu đến cuối.

Hàn Nhất Nhất sao lại không muốn một hôn lễ lãng mạn mà ầm ập được, chẳng qua màn hôn lễ này chỉ là một ván cờ mà thôi, nam không có tình nữ không có ý, hẳn ta cưới cô, chắc chắn là do Hạ Trâm Bằng bức bách, còn cô cưới hẳn, đơn giản chỉ là vì A Thất.

Yên lặng kết hôn, lặng lẽ ly hôn, đây mới là điều cô muốn nhất, bắt đầu làm sao thì kết thúc thế ấy, cô đã nghĩ dùm hẳn chu toàn hết rồi.

Hạ gia, Uông Giai Trùng được biết, người vợ thứ chín của Hạ Thiên Triệu chuẩn bị bước chân vào Hạ gia.

Cô nắm chặt đôi đũa, không dám động, bởi vì cô sợ chỉ cần vừa động nhoáng một cái chiếc đũa liền rớt xuống đất. Rốt cục thì hẳn cũng muốn lấy người vợ thứ chín, không biết người vợ này có giống lần trước hay không, hôn lễ cử hành được một nửa liền hủy bỏ.

Bốn năm nay, cô là em dâu của hẳn, hẳn là anh chồng của cô. Thế nhưng mỗi một ngày, cô đều hy vọng hẳn quay về biệt thự Hạ gia, so với trông mong Hạ Thiên Cơ còn hơn gấp bội phần.

Hạ Thiên Cơ ở bên ngoài lêu lổng như thế nào cô chưa từng thấy đau lòng quá, chỉ cần không uy hiếp đến địa vị của cô thì cô chẳng thêm quan tâm, chẳng thêm quan mấy chuyện đó làm gì.

Chính là Hạ Thiên Triệu nếu có quay về Hạ gia cũng chưa từng liếc nhìn cô một cái, cô chỉ có thể vụng trộm mà thương tâm hồi lâu. Cô từng nói sẽ yêu hẳn cả đời thì nhất định sẽ yêu hẳn cả đời. Cô có thể giao thân xác cho một người đàn ông khác, thậm chí còn vì kẻ đó mà sinh con, nhưng lòng dạ cô vẫn thủy chung, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

"Giai Trùng à, anh chồng con cưới chị dâu mới, con phải chuẩn bị lễ vật cho chu đáo, lần này mặc kệ có thành công hay không, mặc kệ thời gian dài nhiều đi chăng nữa cũng không thể thất lễ với cô dâu mới được, bằng không thì chính là con người làm em dâu này không đúng a". Ngải Châu Bích làm trò trước mặt Hạ phu nhân nói, trong lời nói toàn là châm chọc.

Vài năm nay, có Hạ Chính Dương, bà ta không ít thì nhiều cũng được đứng cạnh bên Hạ Trâm Bằng, thậm chí ở những buổi lễ tiết nữa. Phần lớn đều là Hạ phu nhân nhường cho bà ta, Hạ phu nhân bị bà ta áp chế lại cũng không dám lên tiếng, không chỉ có chuyện có cháu đích tôn, quan trọng hơn là bà ta vẫn cất giấu miếng ngọc bội kia.

"Vâng, thưa mẹ", cô ngẩng đầu, bày ra một nụ cười thật sáng lạn, chỉ có chính cô biết đằng sau nụ cười này có bao nhiêu chua xót.

"Chị cả, nghe lão gia nói, lần này người phụ nữ mà Thiên Triệu cưới hình như bộ dạng không được xinh đẹp lắm, về sau sinh ra đứa nhỏ không đáng yêu, như vậy người khác nhìn sẽ không yêu thích đâu a", Ngải Châu Bích cười sung sướng, chỉ cần có thể kích thích được Hạ phu nhân, đó chính là lạc thú trong cuộc sống này của bà ta.

"Không làm phiền em Bích quan tâm, đây là đích thân lão gia chọn, lão gia thích mới là quan trọng nhất", ngôn tại ý ngoại, bộ dạng Uông Giai Trùng có xinh đẹp bao nhiêu đi chăng nữa, Hạ lão gia đối với cô ta cho tới bây giờ đều là không lạnh không nhạt.

Ngải Châu Bích bị chặn họng đến một câu cũng nói không nên lời.

"Mẹ, con ăn no rồi, bây giờ con đi xem Chính Dương, hai người cứ từ từ dùng bữa", nói xong, cô liền rời khỏi bữa ăn này, trên bàn cơm chỉ còn lại Hạ phu nhân và Ngải Châu Bích so đo với nhau, còn những người đàn ông của Hạ gia thì rất ít khi có mặt trên bàn cơm.

"Vậy mau đi đi, nhìn xem Chính Dương có ngoan hay không, nó là cháu đích tôn của Hạ gia chúng ta, nhất định phải nuôi nấng thật tốt", ba chữ 'cháu đích tôn' này được nhấn mạnh cũng thực vang dội.

Dù cho Hạ phu nhân có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, con trai bà có lợi hại chừng nào, cưới tám người vợ thì cũng chưa từng sinh được đứa con trai nào, đây là nỗi buồn phiền từ trước tới nay của Hạ phu nhân, Ngải Châu Bích biết được không ít lần lấy nó ra để khiêu khích bà.

Mỗi khi nhắc tới chuyện này, Hạ phu nhân chỉ còn nước ngậm bồ hòn làm ngọt, nhìn Ngải Châu Bích đắc ý làm càn trước mặt mình.

Hôn lễ của Hạ Thiên Triệu, ngay đêm hôm trước giống như một trận bão táp đang âm ỉ, càng nhiều âm mưu đang chờ bị khai ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Phòng tân hôn – căn phòng cô đơn

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Cục dân chính thành phố F, Hàn Nhất Nhất đứng ở nơi đó, người đàn ông bên cạnh chính là Hạ Trảm Bàng, cô nghe thấy ông ấy đang cực lực đè nén cơn tức giận của mình.

"Con có ý tứ gì? Cái gì mà không đến được? Làm cái gì đó hả?", Hạ Trảm Bàng né tránh Hàn Nhất Nhất quay sang một bên, rống lên với cái điện thoại.

"Con không có mặt thì cục dân chính cũng sẽ giúp ba giao ra giấy kết hôn, chuyện này con tuyệt đối tin tưởng ở ba mà", Hạ Thiên Triệu ngồi trong phòng làm việc của mình nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt âm trầm.

"Là con kết hôn hay là ta kết hôn đây hả? Con đây là cái thái độ gì chứ?", ánh mặt trời chiếu thẳng xuống trước mặt ông, nếu quay lại mấy năm trước, dù ông có móc súng ra mà chia thẳng vào đầu con trai cũng là chuyện bình thường.

"Con kết hôn cũng không ít lần, cục dân chính từ trước đến giờ cũng chưa đi quá hai lần, bây giờ có đi hay không cũng thế, ba cứ lo liệu đi, con đã đồng ý kết hôn với một kẻ xấu xí hơn nữa còn là ba năm sau mới ly hôn đã muốn nhân từ quá rồi, nếu cô ta cảm thấy được ủy khuất với bản thân mình thì có thể lựa chọn không kết", một Hạ Thiên Triệu lạnh lùng của trước kia đã quay lại.

"Con tên tiểu tử này, con đang muốn làm ta tức chết có phải không?", Hạ Trảm Bàng phần nộ không vui.

"Cứ vậy đi, đại hội cổ đông sắp bắt đầu rồi, con đang vội đến không có thời gian kết hôn, gả cho Hạ Thiên Triệu phải như vậy, cô ta bằng lòng thì tiếp, không muốn thì dẹp đi". Nói vừa xong, mặc cho tiếng rống muốn bẻ nhà ở đầu bên kia điện thoại, lập tức cúp máy, rồi tắt máy luôn.

Đối với hôn lễ mà Hạ Trảm Bàng đã an bài, hắn cũng chỉ là cho cô ta một danh phận, còn những thứ khác, đừng trông mong gì vào hắn quá nhiều rồi đến lúc lại phải trả giá.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Hạ Trảm Bàng, cô lập tức bày ra một khuôn mặt tươi cười, trong lòng cô có chút cảm thấy áy náy với cha nuôi.

"Ba, chúng ta đi thôi", cô thực nhanh nhẹn thực chu đáo nói, nhìn theo sắc mặt của ông, cô có thể kết luận tên khốn chết tiệt Hạ Thiên Triệu này chắc chắn là không muốn tới nơi này, như vậy cô cần gì phải làm khó xử cha nuôi đang hết lòng vì cô mà lo nghĩ đây chứ.

"A Li, con. . .", ông không thể tin được tiếng xưng hô vừa rồi của cô, hơn nữa cũng không hề tức giận, không hề chất vấn Hạ Thiên Triệu vì sao không xuất hiện.

"Ba ba", cô lại ngọt ngào gọi một tiếng nữa, mấy ngày nay ở chung, cô cảm thấy ông tựa như một người cha già hết lòng vì cô mà lo lắng.

"Thiên Triệu, thẳng thóc này hôm nay tạm thời có chuyện khẩn cấp, cho nên không tới được, con cũng biết công việc của nó cực kì bẽ bộn, hơn nữa. . ."

"Con biết, con hiểu mà, con chính gả cho một người đàn ông đẹp trai nhất, có tiền nhất thành phố F này, bận rộn là thiên chức của anh ấy, còn trách nhiệm của người phụ nữ chính là hậu thuẫn sau lưng cho người đàn ông mà", cô pha trò với bản thân mình, an ủi tâm tình của Hạ Trảm Bàng, kéo tay ông đi vào bên trong.

Hàn Nhất Nhất tuy rằng rất ít khi ảo tưởng hôn lễ của mình sẽ diễn ra như thế nào, thế nhưng ngày này thật sự cũng đã tới rồi, cô mới biết được hôn lễ quả thực là đơn giản đến bị kịch.

Lúc làm thủ tục, ảnh chụp chồng mình lại phải dùng đến máy tính để ghép vào, thậm chí ngay cả ký tên đều được chuẩn bị tốt từ trước, còn hắn chưa từng thấy lộ mặt.

Hôn lễ của cô lại càng không có bao nhiêu bất ngờ, không phải bởi vì đơn giản quá mà là bởi vì từ đầu tới giờ chú rể cũng chưa từng xuất hiện.

Hạ Trảm Bàng ngoại trừ tươi cười với cô ra, những người khác đều nhìn thấy ông mặt mày xám tro mây đen đầy đặc, trước bàn ăn xa hoa, người trong Hạ gia vắng mặt duy nhất chỉ có Hạ Thiên Triệu.

Uông Giai Trùng lần đầu tiên gặp mặt người vợ thứ chín của Hạ Thiên Triệu, khi nhìn đến mặt cô, trái tim đang treo lơ lửng trên cao mới từ từ hạ xuống, Hạ Thiên Cơ bày ra bộ dạng không liên quan đến mình, ăn được nửa bữa đã muốn chạy, bị một câu quát của Hạ Trảm Bàng thôi một cử động nhỏ cũng không dám.

Trên bàn cơm, người hăng hái nhất không ai khác chính là Ngải Châu Bích, bà ta vừa định mượn dịp đả kích Hạ phu nhân một chút, lời nói vừa ra khỏi miệng, đã bị Hạ Trảm Bàng ngồi bên ngấm uy hiếp, mấy lời hay ho Ngải Châu Bích đành phải nuốt vào bụng.

Thái độ của Hạ phu nhân đối với cô từ đầu đến cuối không được niềm nở cho lắm, thậm chí lúc có mặt Hạ Trảm Bàng ở đây, mới bày ra được bộ mặt dễ nhìn, còn lại đều tỏ ra rất lạnh nhạt.

Có lẽ đây là một loại bài xích theo bản năng, Hạ phu nhân đối với cô, mặc kệ cô là Hàn Nhất Nhất trước đây hay Hàn Nhất Nhất bây giờ, bà đều chán ghét.

Bữa cơm cứ tiếp tục như vậy, mỗi người mang một loại tâm tư, Hàn Nhất Nhất ngược lại lại trông rất bình tĩnh, yên lặng ăn cơm, với mỗi người vẫn duy trì sự kính trọng nên có.

Sau khi kết thúc, cô còn cảm thấy thật may mắn vì đã chọn một hôn lễ đơn giản, nếu làm xa hoa quá, chú rể vắng mặt cả buổi lễ, thế thì cô sẽ trở thành chủ đề lớn nhất của báo chí thành phố F mất, cô cũng sẽ trở thành một Kily thứ hai làm trò hề cho cả thành phố.

Cả ngày, Hạ Thiên Triệu không hề quay về Hạ gia, phòng tân hôn của cô thực vắng lặng, tân phòng chỉ có một mình cô.

Hạ Trảm Bằng thậm chí đã phái vệ sĩ đi tìm Hạ Thiên Triệu về nhà, ai ngờ lại không có kết quả, ngược lại lại bị thuộc hạ của Hạ Thiên Triệu đánh cho sưng mặt sưng mày. "Tiểu tử này là đang ra oai với ta sao? Người ta phái qua mà nó cũng dám đánh, có phải cả ta đứng trước mặt nó nó cũng không kiêng nể mà đánh luôn hay không? ! !", Hạ Trảm Bằng nổi con thịnh nộ, tay lăm lăm khẩu súng đi thẳng ra bên ngoài, lớn tiếng rống, "Lão Trương, chuẩn bị xe". *mắc cười quá =]]

"Ai nha, lão gia, ông đây là muốn làm cái gì vậy? Con trai chỉ là đang bận thôi mà, khi nào nó nghỉ thông rồi ắt sẽ trở về", Hạ phu nhân thấy Hạ Trảm Bằng cư nhiên lại lấy súng, tim bà sợ đến mức như muốn vọt ra, đây là đang ép cha con trở mặt thành thù.

Mà tất cả những chuyện này, càng khiến bà càng thêm chán ghét Hàn Nhất Nhất, vừa vào cửa đã khơi mào hai cha con đối chọi, thật đúng là đồ sao chổi.

"Tôi đang muốn xem xem, có phải Hạ Trảm Bằng đã già quá rồi hay không, nó mới dám không đem tôi để vào mắt", hai hàng lông mày của ông nhíu chặt, lộ ra vẻ hung ác.

Trên thực tế, màn vừa rồi đều bị Hàn Nhất Nhất vừa vận nhìn thấy, cô bước xuống lầu.

"Ba ba", trên gương mặt của cô không chút nào là không vui, bình tĩnh đến mức khiến Hạ Trảm Bằng phải đau lòng.

Ông là muốn cho cô gái này một tương lai hạnh phúc, lại không nghĩ rằng đưa con trai mình hết lần này đến lần khác tổn thương người ta.

"A Li, con đừng lo lắng, Thiên Triệu sẽ lập tức trở về", Hạ Trảm Bằng tựa hồ so với cô còn nóng ruột hơn.

"Ba ba, không sao đâu ạ, anh ấy bận thì cứ để anh ấy làm, con cũng có công việc của mình, anh ấy muốn trở về khi nào thì về là được rồi".

"Điều này sao có thể, cái nhà này còn có phép tắc, ta không cho phép nó làm càn như vậy được", Hạ Trảm Bằng đột nhiên giận dữ, con trai ông mà ông lại không quản được, điều này làm cho ông không thể nào chịu đựng nổi.

"Tôi nói lão gia, con dâu cũng đã hiểu chuyện như vậy, ông cần gì phải làm rối lên đâu, đến lúc đó lại khiến Thiên Triệu không dám trở về, cái nhà này còn là phép tắc gì nữa không", trên mặt bà có chút không vui, chính bà còn hận không thể nói thêm này đó, bảo Thiên Triệu sao có thể chạm vào một người đàn bà thế này, không trở lại mới là sáng suốt.

"Đều là do bà chiều đến hư, chuyện gì cũng nghe theo nó", lửa giận của Hạ Trảm Bằng đột nhiên lại chuyển hướng sang Hạ phu nhân.

"Cái gì mà tôi chiều con, con trai chúng ta vĩ đại biết chừng nào, tất cả mọi người đều thấy được, hơn nữa, chuyện lấy vợ đối với nó mà nói chẳng có gì mới mẻ, ông không nên ép nó, càng ép chỉ khiến nó càng xa cách hơn mà thôi".

"Bà đang trách móc tôi sao? Ngay cả bà cũng muốn làm trái ý tôi có phải không?", đến lúc này, lửa giận của Hạ Trảm Bằng hoàn toàn bị khơi lên.

Hạ phu nhân mới ý thức được chính mình vừa chọc giận Hạ Trảm Bằng, đứng ở một bên không dám lên tiếng.

"Ba ba, mẹ, đều là do con không tốt, nếu hai người vẫn to tiếng với nhau như vậy, con nghĩ con nên quay về thôi", Hàn Nhất Nhất đứng bên cạnh, thật sự không đành lòng xem tiếp, áy náy trong lòng đối với Hạ Trảm Bằng lại càng thêm mấy phần.

Nếu cô không đồng ý cuộc hôn nhân này, sẽ không có chuyện gì phát sinh.

"A Li, chúng ta không cố chấp nữa, con yên tâm, ba ba sẽ không để con phải chịu ủy khuất", Hạ Trảm Bằng khản trương nói, sợ cô thật sự quay về nhà.

"Kỳ thật con không cảm thấy ủy khuất gì, chồng con con biết rõ, cho nên, ba ba, ba cũng đừng quá đem mấy chuyện nhỏ nhặt này ở trong lòng làm gì".

Hàn Nhất Nhất ở một bên quan tâm nhẹ nhàng nói, cô hy vọng Hạ Trảm Bằng hiểu được, kỳ thật cô không để ý nhiều đến vấn đề này, chỉ cần có thể đi vào Hạ gia là đã đủ rồi, mà cô lại không thể nào nói cho ông, cô đến đây chỉ vì muốn thăm dò Hạ phu nhân.

"Được, ba ba không quản nữa, con cũng đừng quay về, qua hai ngày nữa ta chuẩn bị kế hoạch du lịch cho hai đứa đi hưởng tuần trăng mật". Hạ Trảm Bằng quyết định, dù thế nào đi nữa cũng muốn để cho hai người ở cạnh nhau một thời gian, quan trọng nhất là, ông không thể để nhất nhất phải ủy khuất.

Không cho cô được một hôn lễ xa hoa, thậm chí ngay cả đêm tân hôn cũng phải một mình chần đon gối chiếu, thế nào cũng phải làm chút gì đó đền bù cho cô, mà thứ có thể làm được giờ chính là tuần trăng mật.

"Không cần đâu ba ba, con còn phải làm việc nữa, hơn nữa công việc bề bộn, cũng không có thời gian", Hàn Nhất Nhất vội vàng cự tuyệt, cùng Hạ Thiên Triệu ở chung, đây chẳng phải đem mình đẩy xuống hố lửa sao? Huống chi, cô gả cho Hạ Thiên Triệu, ý đồ là nhằm vào Hạ phu nhân, cô muốn nắm chắc cơ hội đem Hạ phu nhân xử lý tốt mới được.

"Công việc cũng có thể xin nghỉ, tuần trăng mật này nhất định phải đi, Dương Tinh, bà nói xem hưởng tuần trăng mật ở đâu thì tốt?", ông quay đầu lại hỏi phu nhân bên người.

"Cái này. . . xem A Li thích nơi nào đã", Hạ phu nhân hơi cười cười, trong lòng một chút vui vẻ cũng không có, bà không quen nhìn Hạ Trảm Bàng sắc sảo Hàn Nhất Nhất như thế, tất cả những thứ này, đều vượt qua phạm vi dễ dàng tha thứ của bà.

"A Li, con muốn đi đâu?"

Hàn Nhất Nhất nhìn ánh mắt tha thiết cùng chờ mong, cô lại không đành lòng cự tuyệt, cô chỉ có thể nói cho chính mình liều mạng, tuần trăng mật thì cứ tuần trăng mật đi! ! !

"Nước Pháp lãng mạn, là nơi tốt nhất để hưởng tuần trăng mật, A Li, con thấy thế nào?", Hạ Trảm Bàng thấy cô không nói, chủ động đưa ra tên nước ngoài.

"Dạ, vậy đi Pháp vậy", Hàn Nhất Nhất đành gật đầu ưng thuận.

Đêm tân hôn đầu tiên, cô một mình nằm trên giường phủ kín những cánh hoa hồng ngủ một đêm, cảm giác không có gì là không ổn, một mình trái lại lại càng nhàn hạ ung dung tự đắc.

Kết hôn hay không kết hôn duy nhất khác nhau chính là cô cùng mẹ Ngô chuyển từ biệt thự của bác sĩ Tần sang ở bên biệt thự Hạ gia, đây là yêu cầu mãnh liệt của Hạ Trảm Bàng, cô cũng biết thời biết thế đồng ý, vì điều này rất thuận với ý cô.

Điều khiến cô cảm thấy buồn bực chính là, cô từ đầu đến giờ tìm không ra được cách nào để ở chung với Hạ phu nhân.

Buổi tối thứ tư sau khi kết hôn, Hàn Nhất Nhất tranh thủ làm xong một dự án cuối cùng, lúc đang chuẩn bị rời đi, Lãnh Nghiêm lại từ trong phòng làm việc tổng tài đi ra.

"Aily, cùng đi uống một ly cà phê chứ", lời anh vẫn cứ bình tĩnh như vậy tùy ý như vậy, giống như bạn bè cũ lâu năm hẹn nhau ra ngoài vậy.

Hàn Nhất Nhất còn chưa kịp phản ứng lại đã gật đầu đồng ý với anh.

Trên đường đi cùng anh đến nơi uống cà phê, cô cảm thấy chính mình tựa như đang sa vào giữa đám mây mù.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tuần trăng mật

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Một làn hương thơm cà phê nồng đượm quen thuộc, lúc này đây, cô chủ động ngồi xuống vị trí gần quầy bar.

Lãnh Nghiêm cúi đầu pha cà phê, động tác chăm chú lại thực tao nhã.

Cô có chút mê mẩn, Lãnh Nghiêm như vậy đối với cô có một lực hấp dẫn trí mạng, đang ở lúc này, chuông di động đột nhiên vang lên.

Vừa thấy người gọi đến là Hạ Trảm Bàng, cô liền ấn phím nghe.

"A Li, tám giờ sáng mai phải lên máy bay sang Pháp rồi, tối nay con đi nghỉ sớm chút đi", Hạ Trảm Bàng ở bên kia nói, thanh âm không nghi ngờ gì là đang rất vui vẻ, không nghĩ tới Hạ Thiên Triệu lại đáp ứng kế hoạch hưởng tuần trăng mật này dễ dàng như vậy.

"Ah, ngày mai sao?", Hàn Nhất Nhất cảm thấy mấy chuyện này có vẻ như quá nhanh, Hạ Thiên Triệu từ sau khi kết hôn cũng chưa từng quay về nhà, đột nhiên lại đồng ý đi du lịch tuần trăng mật, người đàn ông này chắc chắn là không có ý tốt gì.

"Đúng vậy, ngày mai! Theo kế hoạch là mười ngày, nếu con thấy chơi không đủ thì cứ ở lại chơi tiếp, đến khi nào muốn quay về thì về", bên kia như cũ vui mừng đến nhin không được.

"Như vậy thì lâu quá, con còn phải đi làm nữa ba à", sự thật thì ngược lại, hai người bốn ngày cuối tuần phải giả vờ, có nghĩa là cô còn phải giả vờ thêm sáu ngày nữa, rất phiền lòng.

"Người phụ nữ quan trọng nhất là hôn nhân, công việc thì cứ xin phép lãnh đạo nghỉ, lãnh đạo không phê thì từ chức luôn đi", Hạ Trâm Bằng theo thói quen bắt đầu tự an bài theo ý mình.

Hàn Nhất Nhất biết, dù cô có vịn bao nhiêu lí do với Hạ Trâm Bằng đi chăng nữa cũng không nói rõ được, vấn đề cái gì mà từ chức cũng có thể giải quyết được, cho nên cô không nói thêm điều gì, lựa chọn đồng ý rồi cúp điện thoại.

Cô cúp điện thoại xong vừa quay đầu lại liền thấy Lãnh Nghiêm bùng cả phê đã pha xong đứng ngay đằng sau lưng cô.

"Hương vị vừa pha xong mới là tuyệt nhất, nếm thử đi", Hàn Nhất Nhất nhìn vào trong ánh mắt anh, cảm giác trái tim mình đang đập thình thịch liên hồi.

"Uhm", cô tiếp nhận cả phê, vội vàng cúi đầu xuống.

Trong không khí, hương thơm cả phê tràn ngập. Lãnh Nghiêm nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên mở miệng, "Trước kia có một cô gái đến đây, tôi vẫn ở nơi này chờ cô ấy, nhưng cô ấy lại chưa từng xuất hiện".

Bàn tay bùng ly cả phê của cô run rẩy một chút, cả phê bắn ra ngoài làm phồng tay cô, cô theo bản năng đau kêu một tiếng, đồng thời ly cả phê bị đánh rơi xuống thảm, phát ra tiếng vang rất nhỏ, cô vội vàng ngồi xổm xuống nhặt ly lên.

"Làm sao vậy? Có bị phỏng hay không?", Lãnh Nghiêm cũng hạ mình ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi han.

"Sorry, làm dơ thảm của anh rồi, tôi rất xin lỗi". Hàn Nhất Nhất áy náy mà lí nhí xin lỗi, nhưng chủ yếu là mượn cơ hội dời đi cảm xúc.

"Để tôi xem tay cô có phải bị thương rồi hay không?", anh cầm lấy tay cô, nhìn đến có một chỗ nhỏ nhỏ hơi đỏ lên.

"Nha, tôi không sao, một lát là tốt rồi", cô nhẹ nhàng rút tay về, như vậy ngược lại lại khiến cô hít thở không thông.

Lãnh Nghiêm tựa hồ cũng nhận ra bản thân có chút quan tâm thái quá, liền đứng lên quay mặt sang phía khác.

"Để tôi giúp anh dọn dẹp nơi này một chút", Hàn Nhất Nhất muốn làm giảm bớt bầu không khí xấu hổ này.

"Không sao, cô theo tôi cùng ngắm cảnh đêm đi", Lãnh Nghiêm cự tuyệt cô, lúc cự tuyệt cũng không hề nhìn cô, ánh mắt anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Hàn Nhất Nhất gắt gao nắm chặt nắm tay, buông ra, lại gắt gao nắm vào, cứ như vậy luân phiên qua lại, cô cảm thấy chính mình nên rời khỏi nơi này, cô sợ bản thân tiếp theo sẽ xúc động quá mức. Mà lý trí nhắc nhở cô biết, cô hiện tại đã kết hôn, cô có nhiệm vụ trong người, tuyệt đối không thể phát sinh tình cảm gì với Lãnh Nghiêm được nữa.

"A. . . Lãnh tổng. . .", cô ngập ngừng đánh vỡ không gian im lặng giữa hai người.

"Uhm", anh nhẹ nhàng mà đáp lời, ý bảo cô có điều gì muốn nói thì cứ tiếp tục.

"Tôi muốn xin nghỉ vài ngày", cô cố lấy dũng khí nói.

" Bao lâu?", anh hỏi luôn.

"Sáu ngày".

Hàn Nhất Nhất chờ Lãnh Nghiêm hỏi cô là chuyện gì, như vậy cô sẽ trực tiếp nói cho anh, cô chính là xin nghỉ kết hôn, thế nhưng Lãnh Nghiêm lại không hỏi gì thêm, trực tiếp bỏ qua.

"Được, xử lý xong rồi quay về làm việc", anh liền đồng ý, sau đó không nói thêm điều gì.

Lặng lặng mà ngây người một hồi, sau đó đưa cô về nhà, anh không hỏi cô, mà là trực tiếp đưa cô về biệt thự của bác sĩ Tần. Cô muốn nói là cô đã chuyển nhà, nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng.

_____pingki_____

Hàn Nhất Nhất tưởng rằng phi cơ tám giờ sáng nay sẽ cất cánh ở sân bay, lại thật không ngờ cứ như vậy mà ngồi phi cơ tư nhân, mà bên trong, cả một không gian rộng lớn không có lấy một người.

"Làm gì chứ? Đừng nói là để một mình tôi bay đi, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là tuần trăng mật của nhà giàu sao", Hàn Nhất Nhất trong lòng nói thầm, nghĩ đi nghĩ lại, một mình thì một mình, coi như đi du lịch không mất tiền vậy.

Lúc cô vừa ngồi xuống ổn định, chuẩn bị làm một khách du lịch, đột nhiên từ bên trong cùng của phi cơ truyền ra một trận tiếng sủa 'gâu gâu', trái tim cô như bị thứ gì đó siết lại, không dám nhúc nhích.

Tiểu Bạch rất nhanh chạy tới bên chân cô, không hề tỏ ra xa lạ, Hàn Nhất Nhất ngồi xổm xuống ôm lấy nó.

Hạ Thiên Triệu từ phía sau nhìn bóng lưng người phụ nữ này, cực kỳ giống Hàn Nhất Nhất, mãi đến khi nhìn thấy mặt của cô, hắn mới biết được kia chỉ là ảo giác mà thôi.

"Cô chính là Tàn Mạch Li?", ngữ khí của hắn lạnh như băng, thậm chí mang theo một tia chất vấn.

"Đúng vậy", cô gật đầu, không bày ra chút cảm xúc nào, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

"Như vậy, chúng ta nói chuyện đi", hắn ngồi xuống đối diện cô, thuận tay khui một chai rượu vang đỏ.

"Muốn nói chuyện gì?", Hàn Nhất Nhất cực lực tỏ ra bình tĩnh, ngược lại lại có vẻ quá mức lãnh đạm, không giống với biểu hiện của một người phụ nữ bình thường đối với chồng tương lai của mình.

"Nói về sau này cô nên chú ý cái gì".

Hàn Nhất Nhất im lặng không nói, chờ câu tiếp theo của hắn.

Hắn nhấp một ngụm rượu lớn, nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu cô, cô cúi đầu vuốt ve thân thể Tiểu Bạch, cảm giác ánh mắt như muốn đốt cháy người đối diện của hắn, không dám đối diện.

"Tôi cưới cô, là bởi vì ba ba tôi muốn tôi làm vậy, cũng không phải là tôi muốn, cô hiểu không?", hắn nói thẳng, không hề quanh co lòng vòng, đối với Hạ Thiên Triệu mà nói, đây chính là phương thức giải quyết vấn đề vừa hữu hiệu mà cũng nhanh nhất.

"Uhm, tôi biết".

"Thứ tôi có thể cho cô chỉ có danh phận cùng tiền bạc, cô tốt nhất nên nhận lấy, không nhận cũng phải nhận", hắn vẫn luôn nhìn cô, như đang nhẫn nại chờ cô ngẩng đầu.

Hàn Nhất Nhất chỉ đáp lời, "Được".

Đáp án của cô vượt ngoài dự kiến của hắn, lại như đã không đoán trước được.

Hắn là chồng của cô, ngày làm giấy đăng ký, hắn vắng mặt, ngày kết hôn, hắn cũng vắng mặt, đêm tân hôn, hắn vẫn vắng mặt, cho đến ngày thứ tư, hai người mới gặp mặt nhau.

Hạ Thiên Triệu uống rượu, nhìn Hàn Nhất Nhất đối diện, hắn cũng không tin cô có thể cúi đầu như vậy mãi cho đến nước Pháp.

Hàn Nhất Nhất bị hắn nhìn đến mức không thể chịu đựng được hơn nữa, đành phải nhận thua mà ngẩng đầu lên, kia liếc mắt nhìn nhau một cái, giống như có gì đó như muốn đâm chọc vào đối phương, Hàn Nhất Nhất thậm chí có thể ngửi được hương vị quen thuộc phát ra từ trên người hắn.

"Đáng ghét, tên đàn ông này vẫn là đáng giận như vậy, vẫn làm phiền người khác như thế", cô cúi đầu ở trong lòng nguyên rửa hắn.

"Chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt".

"Uhm, lần trước còn phải cảm tạ Hạ thiếu đã giúp công ty chúng tôi giải vây, mới đặt được phòng khách sạn của các người". Hàn Nhất Nhất tỏ cáo, cô hiện tại đã không còn là cô của bốn năm trước, cô không hề nợ hắn điều gì, cô có thể đứng lý hợp tình mà đối đáp với hắn.

"Sang Pháp rồi, tôi có lẽ sẽ không có thời gian ở cùng với cô, cho nên cô nên chuẩn bị tâm lý trước đi. Thế nhưng sẽ có người hầu và vệ sĩ đi cùng cô, như vậy cô sẽ không bị lạc đường không tìm được đường về". Hắn sơ dĩ đáp ứng đến Pháp là bởi vì hắn vừa vận cần đi thị sát khách sạn bên này, Hạ Thiên Triệu hiện tại sông bạc trải rộng sang nhiều quốc gia, khách sạn cũng không kém.

"Tôi có thể đưa ra một yêu cầu nhỏ, được không?", Hàn Nhất Nhất nhìn hắn nói.

"Nói!", hắn chán ghét người khác đòi hỏi yêu cầu với hắn, đàn bà cũng không ngoại lệ, nếu là muốn được đi theo hắn mấy buổi tối này nợ, như vậy hắn khẳng định sẽ trực tiếp đá cô ta quay về.

"Để cho chú chó nhỏ đáng yêu này ở cùng tôi, được không? Tôi cảm giác tôi và nó rất tâm đầu ý hợp nha", cô vuốt ve bộ lông nó, thực tự nhiên, Tiểu Bạch nằm yên trong lòng cô, cực kì nghe lời. Từ khi Hàn Nhất Nhất đi rồi, Tiểu Bạch ngoại trừ hắn ra, không chịu thân thiết với bất cứ người nào, ban đầu, Tiểu Bạch ngay cả hắn cũng không để ý.

"Không thể", hắn trực tiếp cự tuyệt, phải biết rằng hiện tại hắn đã quen với Tiểu Bạch ở bên cạnh, Tiểu Bạch không ở bên người, hắn sẽ không thoải mái.

"Tại sao chứ?".

"Không tại sao gì hết, chính là không thể", hắn bá đạo mà vô lý, tuyệt không cho cô một đáp án nào.

"Gâu gâu. . . gâu gâu. . .", Tiểu Bạch tựa hồ nghe được cái gì, giống như đang kháng nghị.

"Anh xem, đến nó cũng phản kháng, nếu anh không chịu đồng ý với tôi, tôi đây liền mất tích luôn ở Pháp, xem anh làm thế nào nói với ba ba". Hàn Nhất

Nhất có chút tức giận, đối với sự 'keo kiệt' của hắn cô cực kỳ bất mãn.

Hàn Nhất Nhất tuy rằng tức giận, nhưng bên trong lại mang theo chút hương vị làm nũng, Hạ Thiên Triệu cư nhiên không hề ghét bỏ, phải biết rằng đàn bà ở trước mặt hắn mà làm nũng, mười trong mười người đều bị khinh thường, thậm chí là khiến phải cút đi.

"Anh không nói lời nào thì tôi sẽ hiểu đó là anh đã đồng ý, dù sao tôi cũng đã nói rõ rồi, anh đồng ý thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý", cô bắt đầu bướng bỉnh cố chấp.

"Cô đang uy hiếp tôi sao?".

"Không nha, tôi chỉ muốn có người ở cùng tôi mà thôi".

"Có người hầu và vệ sĩ chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Bọn họ không phải là người sao?".

"Tôi không cần bọn họ, tôi muốn tự do, tôi muốn Tiểu Bạch là đủ rồi", Hàn Nhất Nhất tiếp tục tranh thủ cho mình.

"Tiểu Bạch? Làm sao cô lại biết nó gọi là Tiểu Bạch?", Hạ Thiên Triệu đột nhiên không khống chế được mà bóp cổ của cô, giống như phải lột sạch một tầng da mặt trên mặt cô, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Bộ mặt thật của cô ta là gì?

Hàn Nhất Nhất bị động tác đột nhiên của hắn làm cho hoảng sợ, tay kia liều mạng kéo tay hắn ra.

"Nói, cô là ai?". Hắn bất chợt thay đổi thành người khác.

"Anh. . . anh. . . buông tôi. ra. . .", cái cổ của cô bị người ta bóp chặt, hô hấp trở nên khó khăn.

Nghe được thanh âm đứt quãng của cô, Hạ Thiên Triệu như là đột nhiên bừng tỉnh, buông lỏng tay ra.

Hàn Nhất Nhất há hốc miệng mà thở phì phò.

"Mau nói, là ai nói cho cô biết, nó gọi là Tiểu Bạch?", hắn chỉ vào Tiểu Bạch hỏi.

Hàn Nhất Nhất cũng thật không ngờ chính mình đột nhiên lại mất tự nhiên mà đem Tiểu Bạch nói ra, trong đầu vội vã tìm cớ để nói dối Hạ Thiên Triệu.

Tĩnh tĩnh Hạ Thiên Triệu có vẻ như không được tốt lắm, vừa rồi cô không nói lời nào, hắn lại hết lần này đến lần khác lớn tiếng chất vấn cô, ngữ khí nặng nề.

Hàn Nhất Nhất chỉ có thể giả vờ như hô hấp của mình tạm thời còn chưa khôi phục lại bình thường, quay sang chỗ khác khinh bỉ vài cái, mới nhẹ nhàng mà vỗ ngực, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng. . .

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

"Nếu cô không muốn chết một cách rất khó coi thì tốt nhất nên thành thật một chút", ánh mắt Hạ Thiên Triệu sắc bén như chim ưng, bắn thẳng vào trái tim cô.

"Tôi thật sự không hiểu nổi, vì cớ gì mà tâm tình của anh đột nhiên lại trở nên khó chịu như thế, tôi chẳng thấy mình nói sai chỗ nào cả.", Hàn Nhất Nhất chớp chớp mắt, vô tội mà nhìn hắn.

Đôi mắt hắn giống như muốn phun ra lửa vậy.

Trong đầu Hàn Nhất Nhất vừa loé ra một ý, làm bộ ủy khuất nói, "Sở dĩ tôi biết nó gọi là Tiểu Bạch là bởi vì lần trước ở khách sạn Vạn Thiên, anh đã nói cho tôi biết".

Tay cô nhẹ nhàng mà ấn ấn lên quanh cổ, vừa rồi hắn quả thực đã dùng lực rất lớn, đến nỗi bây giờ vẫn còn ấn ấn đau.

"Tôi có sao?", Hạ Thiên Triệu nhanh chóng lục soát lại tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, hắn quả thật có gọi Tiểu Bạch, bởi vì Tiểu Bạch tự động lại chạy khỏi bên cạnh mình, thật là như vậy sao? Hắn không dám tin tưởng lại tìm không ra lý do nào khác tốt hơn.

"Đương nhiên là có a, hơn nữa, Hạ thiếu yêu quý con chó này như vậy, muốn thăm dò được tên của nó thực sự là một chuyện dễ dàng. Tuy rằng tôi gả cho anh, cũng không phải là vì tôi yêu anh, nhưng chỉ là một ít tư liệu cơ bản, ba ba sẽ nói cho tôi biết". Cô oán giận nho nhỏ, đem chột dạ giấu ở trong lòng.

"Không nên dờ dờ ở trước mặt tôi, nếu để cho tôi biết được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!", hắn nâng cằm cô lên, buộc cô phải bốn mắt nhìn nhau nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cô há miệng thở dốc, chung quy không nói thêm gì, nhắm chặt hai mắt, mãi đến khi cảm giác tay hắn đã rời khỏi cô rồi cô mới từ từ mở mắt ra.

Suốt trên chặng đường bay, hai người không nói gì, cô thỉnh thoảng sẽ chơi đùa cùng Tiểu Bạch, còn hắn vẫn tiếp tục mở máy tính ra xử lý công việc.

Bây giờ cô mới phát hiện, thì ra hắn thật sự rất bận rộn, bốn tiếng ngồi trong phi cơ đã mở ít nhất ba cuộc hội nghị trực tuyến, tuy rằng thời gian không nhiều lắm, nhưng là nghe báo cáo, phân tích này nọ đều phải tiêu hao rất nhiều trí óc cùng tinh lực.

Phi cơ hạ cánh, Hạ Thiên Triệu đem Tiểu Bạch để lại cho cô, lại cảnh cáo thêm, nếu Tiểu Bạch mất tích, cô cũng phải biến mất theo, nếu Tiểu Bạch chết, cô cũng phải chôn cùng. @@

Sau khi nói xong, liền ba ngày sau ở Pháp, cô đều không gặp qua thân ảnh của hắn, bên người chỉ có người hầu cùng vệ sĩ, cái gọi là tuần trăng mật như trước vẫn là chuyện của một mình cô.

_____pingki_____

Bên trong cửa kính, Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch vừa xem tạp chí vừa uống cà phê, thỉnh thoảng lại ngắm những người đi đường, nhón nhơ cho qua hết thời gian nhàn hạ.

Chính là vệ sĩ đang đứng cách đó không xa khiến cô rất không thích, luôn cảm giác mình làm gì cũng bị người ta dõi theo. Hạ Thiên Triệu thì lại không nghĩ vậy, hắn chỉ cần trong mười ngày này Hàn Nhất Nhất còn sống để trở về thành phố F là được rồi, chẳng thêm quan tâm đến tự do hay không tự do.

"Tiểu Bạch, hai chúng ta lên lút bỏ trốn đi", cô vuốt ve nó, nhẹ nhàng mà tự nói.

Ngay tại giờ phút này, có một anh chàng đẹp trai người Pháp từ phía đối diện đi tới chỗ cô, cô mỉm cười chào tới anh ta, anh chàng đẹp trai người Pháp lịch sự ngồi xuống, hỏi cô cần giúp đỡ gì không.

Hàn Nhất Nhất vừa nói vừa cười, anh chàng đó liền tiếp gật đầu.

Không đến một lúc, Hàn Nhất Nhất đứng dậy đi vào toilet, một vệ sĩ rất tự nhiên bám sát phía sau. Anh chàng người Pháp cũng đi theo luôn vào.

Mười phút sau, vệ sĩ vẫn đứng canh trước cửa toilet, Hàn Nhất Nhất lại bắt một chiếc xe đi tới thị trấn nhỏ ở Haute-Normandie quê nhà của Monet ở Pháp, lần đầu tiên hưng phấn mà hát ầm ĩ.

*Monet (Claude Monet: một họa sĩ lừng danh người Pháp, là một trong những người đã sáng lập ra trường phái ấn tượng)

"Tiểu Bạch, em thấy có vui không? Không còn ai theo dõi chúng ta, để chị mang em đi đến nơi có cảnh đẹp như tiên cảnh chốn nhân gian, nơi đó ngoài hoa ra còn có hoa, là một thị trấn nhỏ mà chị rất muốn đi a", Hàn Nhất Nhất hưng phấn nói với Tiểu Bạch, dù là nó nghe cũng không hiểu gì, thế nhưng tâm tình khoái trá luôn có thể cuốn hút tất cả những sự vật xung quanh mình.

Tiểu Bạch cũng vui theo cô, hưng phấn nhảy chồm lên.

Hạ Thiên Triệu tựa như đã quá xem thường Hàn Nhất Nhất, ở Pháp này không có gì có thể làm khó cô, bởi vì cô ngoại trừ thông thạo tiếng anh cùng tiếng trung ra, dùng tiếng pháp để giao tiếp cũng không có vấn đề gì.

Thị trấn nhỏ Giverny là nơi mà Monet đã từng sống, họa sĩ trường phái ấn tượng Monet lựa chọn nơi này làm nơi nghỉ dưỡng trong quãng đời còn lại của mình, nơi đó đồi núi trùng trùng điệp điệp, một màu xanh thắm, nơi nơi nở đầy, mỗi ngã tư đường đều phẳng phất hương hoa cỏ.

Hàn Nhất Nhất bị cuốn hút bởi không gian u tĩnh nơi này, bởi cả sự nhàn nhã. Lần đầu tiên đặt chân đến, cô liền yêu thích không rời.

Mỗi ngày đều nằm trên bãi cỏ, đặt mình vào giữa biển hoa, việc làm chính là đọc sách, nghe nhạc, uống cà phê, và cùng Tiểu Bạch tắm nắng, cười xe đạp, ở lại đây ngày nào cũng thong thả nhàn nhã như vậy, giống như hết thấy trần thế đều không liên quan gì tới cô.

Hạ Thiên Triệu gọi điện thoại tới, cô nhìn như không thấy.

Trong vòng ba ngày, cô chỉ gửi về cho hắn một tin nhắn ngắn ngủn năm chữ: "Chớ quấy rầy, đều khỏe".

Gọi điện thoại tới nữa, cô liền trực tiếp tắt máy, lại càng ra sức hưởng thụ phần tự do khó được này, hắn vứt lại cô một mình hưởng tuần trăng mật, cô làm sao có thể lãng phí lòng tốt của hắn đây, không hưởng thụ cho tốt thì đúng là bạc đãi chính mình.

Bình an vô sự vượt qua ba ngày, ba ngày hạnh phúc đơn giản mà vui vẻ, hoàn toàn không ý thức được "nguy hiểm" đang từng bước đến gần.

Buổi sáng sớm ngày thứ tư, Hàn Nhất Nhất vừa mới rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang chuẩn bị ra ngoài, lại bị một trận tiếng chuông tiếng chuông thúc giục làm cho giật mình mà dừng bước, mí mắt trái đột nhiên giật giật, linh cảm có chuyện không hay lan ra toàn thân.

Quả nhiên, ngay lúc này khuôn mặt âm trầm của Hạ Thiên Triệu xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt như muốn xé tan cô ra của hắn, cả người tàn ra nguy hiểm.

"Sao anh lại tìm được đến đây?", cô có chút bất ngờ, cũng có chút sợ hãi.

"Tần Mạch Li, cô đang muốn chơi trò gì vậy?", hắn một phen đóng sầm cửa lại, phát ra tiếng vang thật mạnh.

"Anh nhẹ chút, phòng ở này là tôi đi thuê đấy, còn có, mới sáng ra đừng làm ảnh hưởng đến những người xung quanh, như vậy không lễ phép", Người phụ nữ này là đang muốn dạy dỗ hần sao? Hạ Thiên Triệu quả thực không thể tin được, kẻ xấu xí này cư nhiên không thèm để ý đến hần đang tức giận ngược lại còn muốn chỉ trích hần không lễ phép, xem ra không dạy dỗ cô ta cho tốt một chút, cô ta sẽ không biết mình chính là "bà xã" của Hạ Thiên Triệu.

Hần không đáp lại, bá đạo túm chặt lấy cổ tay của cô.

"Hạ Thiên Triệu, anh không được bạo lực với một người phụ nữ như tôi, tôi sẽ khinh bỉ anh", đối với sự bạo ngược của Hạ Thiên Triệu, cô từng lĩnh hội qua rồi.

"Khinh bỉ? Hình như cô đã quên rồi, cô chính là người đàn bà của Hạ Thiên Triệu tôi, muốn khinh bỉ cũng chỉ có thể là tôi khinh bỉ cô".

"Anh cứ việc khinh bỉ tôi, nhưng anh không thể nào ngăn cản được tôi không khinh bỉ anh".

"Cô. . .", Hạ Thiên Triệu luôn luôn không giỏi trong mấy việc đấu võ mồm cùng phụ nữ.

"Tôi cứ khinh bỉ anh, khinh bỉ anh cái đồ không giữ chữ tín, khinh bỉ anh đồ đàn ông nói chuyện không giữ lời, khinh bỉ anh đồ bất lịch sự còn đánh phụ nữ". Hàn Nhất Nhất biết, để hần ta công kích mình thì tốt hơn hết là để cô làm cho hần cứng họng không còn lời nào để nói.

"Tôi làm sao mà không giữ chữ tín? Cô dựa vào cái gì mà nói tôi không giữ lời hứa?", người phụ nữ này hoàn toàn không biết nhìn lại mình sao? Cư nhiên dám ở trước mặt hần chơi trò mất tích, hoàn toàn không đem lời của hần để vào tai, cô ta còn có chút gì là phong phạm của Hạ thiếu phu nhân không? ? ?

"Chúng ta đến Pháp là để hưởng tuần trăng mật, anh không ở cùng với tôi, tôi chưa nói câu nào, cũng không oán giận, nhưng anh dựa vào cái gì mà đem tôi giam lỏng, dựa vào cái gì mà can thiệp vào tự do của tôi, chỉ điểm này thôi đã đủ để tôi khinh bỉ anh không tôn trọng nữ quyền."

Hạ Thiên Triệu bị cô nói á khẩu không trả lời được.

"Nếu tôi nhớ không lầm thì này đó đều là Hạ thiếu nói ra trước a", cô càng ngày càng bức bách hần, làm cho hần đuối lý.

Thế nhưng Hạ Thiên Triệu lại không phải là một người đàn ông có thể dễ dàng đối phó như vậy, cho dù hần đuối lý, hần cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

"Có điểm này, cô quên rồi thì phải, cô là vợ của Hạ Thiên Triệu tôi, chịu sự bảo hộ của pháp luật, đối với cô, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ cô. Mà cô. Cư nhiên không có một chút đức hạnh của người làm vợ, mất tích ba ngày, điện thoại không tiếp, gọi đến nữa còn dám tắt máy, cô đây là đang thờ ơ với cuộc hôn nhân của chúng ta, thái độ này là thái độ vô trách nhiệm".

Hàn Nhất Nhất bị hần nói quả thực muốn khóc, lại còn nói đến hôn nhân, nói đến trách nhiệm, người đàn ông hoàn toàn không có chút ý thức trách nhiệm này lại có thể không biết xấu hổ mà cùng cô thảo luận về trách nhiệm.

"Thế nào? Bị tôi nói trúng rồi phải không? Không lo lắng đi, với cái thái độ này của cô, tôi càng phải tăng cường bảo hộ cô hơn nữa", hần cười xấu xa nhìn cô, nếu cô muốn tự do, kia hần liền cho cô "tự do" gấp đôi.

"Anh có bệnh à? Cái gì mà trách nhiệm cái gì mà hôn nhân, anh dựa vào cái gì bắt tôi phải một mình gánh vác, anh cũng là một phần trong cuộc hôn nhân này, nhưng trong ngày đi đăng ký kết hôn anh đang ở đâu? Lúc tổ chức hôn lễ anh ở chỗ nào? Ba ngày đầu kết hôn ông chồng kia vẫn chưa đến, anh không biết là là anh đứng ở chỗ này mà nói với tôi không phải buồn cười lắm sao?", Hàn Nhất Nhất không nói gì mà cười khan hai tiếng, quay đầu còn muốn chạy trốn, lại bị hần liều chết nắm lấy cổ tay.

"Cô đây là đang trách móc tôi không làm tròn trách nhiệm của người chồng sao?", tay hần lại một lần nữa siết chặt lấy tay cô.

"Anh buông ra, tôi không muốn đôi co gì nữa, tôi đồng ý với anh, hai ta không ai quản ai, tôi mặc kệ anh, anh cũng đừng quản tôi, dù sao những phép tắc của Hạ gia tôi sẽ tuân thủ hết, nhưng anh không thể can thiệp vào tự do của tôi", đối với tự do vẫn mục tiêu theo đuổi của Hàn Nhất Nhất.

"Hiện tại tôi là chồng cô, cô càng không cho tôi quản, tôi lại cứ muốn quản". Nói xong, hần kéo tay cô đi vào phòng trong.

"Anh muốn làm gì? Anh buông tôi ra, buông tay", Hàn Nhất Nhất lớn tiếng kêu.

"Cô chẳng phải nói tôi không làm hết sức trách nhiệm người làm chồng sao. Ngay bây giờ tôi sẽ bồi thường phần trách nhiệm này".

Hàn Nhất Nhất bị hần mạnh mẽ kéo vào trong phòng, hần dùng sức một cái, đem cả người cô một khối hung hăng ném lên trên giường, nếu người phụ nữ này còn không hài lòng, vậy thì hôm nay hần sẽ khiến cho cô thỏa mãn mới thôi. *p/s: với những người biến thái thì không nên chọc làm gì =]]

"Anh bị bệnh thần kinh à! Ai thèm quan tâm chứ", Hàn Nhất Nhất rống giận, xoay người một cái muốn đứng lên, tiếp theo liền chạy về phía cửa.

"Lúc này còn giả vờ thánh khiết làm cái quái gì", hần không chút thương tiếc mà mĩa mai giấu cọt.

"Ai giả vờ với anh, muốn làm thì đi mà tìm người phụ nữ khác đi, chúng ta không cần phải xen vào chuyện của nhau", Hàn Nhất Nhất có chút bực dọc, trong lòng lại không tránh khỏi sợ hãi.

"Tàn Mạch Li, cô chết chắc rồi", Hạ Thiên Triệu từ phía sau lưng một phen ôm lấy thân thể của cô, không phải là vì cô có bao nhiêu hấp dẫn, mà là người phụ nữ này cư nhiên đã thương tự tôn của hắn, cư nhiên dám bảo hắn đi tìm người đàn bà khác.

Tìm ai là chuyện của hắn, tuyệt đối không tới phiên người phụ nữ nào xen vào, xem ra không để cho cô ta ăn chút "khổ" thì cô ta không biết hắn lợi hại bao nhiêu.

Edit: Pingki

Beta: Muathuvang

Hắn Nhất Nhất nhìn người đàn ông đang tự cởi cà- vạt của mình ra, thân thể cô bắt gặp lui sát về phía đầu giường, cảm giác sợ hãi không ngừng dâng cao, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cô sao lại không biết chứ.

"Hạ Thiên Triệu, anh không thể làm như vậy", cô biết, chuyện một khi hắn đã muốn làm, cô càng trốn hắn sẽ càng không bỏ qua.

"Thế này không phải là điều cô muốn sao? Trở thành đại thiếu phu nhân của Hạ gia, trở thành vợ của Hạ Thiên Triệu tôi, hưởng hết vinh hoa phú quý, tôi không có mặt trong buổi hôn lễ, để cô phòng không gối chiếu, đây đều là do tôi không làm tròn trách nhiệm của người chồng, thì bây giờ, tôi chẳng phải đang chuẩn bị làm những chuyện mà cô muốn làm sao?"

Hắn nhìn cô, không chút ngưng ngừng cởi áo, lộ ra nước da màu đồng, thân thể rắn chắc mà cao lớn, khiến cô không khỏi thẹn thùng mà quay đầu đi chỗ khác.

Còn chưa chờ cô quay đầu lại, thân thể hắn đã xông lại chỗ cô.

"Cô đây là đang chờ tôi đến giúp cô cởi áo tháo thắt lưng ra sao?", thanh âm của hắn trầm thấp, nhưng máy móc không có một tia ấm áp mà lạnh như băng.

"Tôi sẽ không chủ động lên giường với anh, nếu anh bằng lòng muốn làm tình cùng một con rối gỗ giống phụ nữ thì cứ việc, tôi sẽ không bài xích".

Hắn Nhất Nhất cũng làm vẻ lạnh lùng mà đáp trả hắn, cô không tin một người đàn ông sẽ chút cảm giác nào khi làm tình cùng với một thân thể phụ nữ tro ra như rối gỗ, loại chuyện này chỉ có thể xảy ra khi một người đàn ông đã quá nhiều năm hoặc là vừa được ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa chạm qua đàn bà mà thôi, mà đàn ông giống như Hạ thiếu đây, sao có thể đi lấy lòng thân thể của một người phụ nữ.

"Cô đang mời gọi tôi đấy à?", Hạ Thiên Triệu lạnh lùng nhìn qua, nhìn Hắn Nhất Nhất đang không dám nhìn mình, hắn cảm thấy người vợ này của hắn quả thực là một người phụ nữ không dễ đối phó.

"Không có, tôi không giống Hạ thiếu, đối với những thứ mình không thích tôi tuyệt đối sẽ không chạm vào". Cô cương quyết trả lời, hơn nữa thực rõ ràng mà nói cho hắn biết, cô không thích hắn, tuyệt đối sẽ không thêm chạm vào hắn.

"Nếu cô đã không thích tôi thì hà cớ gì lại muốn gả cho tôi?", gương mặt nghiêm nghị của hắn trầm xuống, càng khiến người ta đoán không ra.

"Hạ thiếu vừa có tiền bộ dạng lại đẹp trai, là ước mơ của bất cứ cô gái nào, tôi thích tiền a, cho nên tôi nguyện ý gả cho Hạ thiếu, chỉ thế thôi, mà chính anh cũng đã nói qua, thứ anh có thể cho tôi chỉ có hai cái, một là danh phận hai là tiền mà".

Hắn Nhất Nhất đem chính mình nguy trang thành một người phụ nữ ham mê vật chất, nếu có thể làm cho hắn nghĩ như vậy, đây chẳng phải là một chuyện tốt sao, về sau nếu bọn họ phải ở chung thì càng đơn giản càng dễ dàng hơn.

Hắn nhìn thấy vẻ hoàn toàn không thèm để ý về mặt hắn trong mắt cô, đó giống như thái độ khi hắn khinh thường đàn bà, nhưng từ trước tới nay đều là độc quyền của hắn, từ khi nào thì hắn lại bị chuyển thành đối tượng bị khinh thường thế này?

"Tàn Mạch Li, dường như cô đã quên, người cho cô tiền, cho cô danh phận là tôi, nếu cô không lấy lòng được tôi thì ngay bây giờ tôi cũng có thể phế bỏ danh phận đó của cô, còn về chuyện tiền, tôi muốn cho bao nhiêu thì sẽ cho bấy nhiêu!", muốn chơi cùng hắn, khinh thường hắn, cô ta còn non lắm.

"Anh. . . thật vô si!", Hắn Nhất Nhất chỉ có thể nhẫn nhịn, dù sao cô không thể vì chút vui vẻ nhất thời mà đem bản thân mình giao cho hắn.

"Sau này còn vô si hơn nữa, bây giờ sẽ cho cô ném thù!". Hắn tiến đến gần sát cô, lạnh lùng nói.

Hắn Nhất Nhất không nói lời nào, thân thể chỉ biết cứng ngắc, không hề nhúc nhích.

"Cô đang chơi trò giả cá chết với tôi sao?", hắn tựa như đang cực lực áp chế cơn giận.

"Ngại quá, người phụ nữ mà Hạ thiếu anh cưới phải chính là một cái đầu gỗ, đối với mấy chuyện làm tình cùng hầu hạ đàn ông này, không có hứng thú", bảo cô chủ động đi lấy lòng hắn, khiêu khích hắn, mơ đi.

"Đầu gỗ?", hắn tựa hồ có chút thích thú, cái gọi là người phụ nữ đầu gỗ chính là chưa bao giờ được chạm vào một người đàn ông ưu tú, thậm chí còn phải nhờ đàn ông khơi mào hứng thú dục vọng cho cô ta. "Nếu Hạ thiếu không ngại phản ứng như vậy, tôi cũng có thể hoàn thành trách nhiệm làm vợ của mình, không biết Hạ thiếu có làm được không, nhưng tôi nói rõ trước, tôi có thể", Hắn Nhất Nhất khẳng định với hắn, bảo cô lên giường, bảo cô làm

chuyện đó, tất cả đều không thành vấn đề, nhưng bảo cô chủ động khiêu khích cùng với chuyện có phản ứng, vậy thì xin lỗi.

"Tần Mạch Li, cô tưởng cô là mỹ nữ sao? Chạm vào cái loại thân thể khô quắt này, hơn nữa nhìn về mặt khó coi dâm dăng đáng ghê tởm kia, cô tưởng rằng tôi sẽ có hứng thú thực sự với cô chắc?", Hạ Thiên Triệu bị kích thích mà phản bác lại. *chưa ngoa lắm @@

Cư nhiên cô dám mĩa mai bóng gió hần, hần không phải kẻ đàn ông đói khát gì, lại càng không đến mức đi chạm vào cái đầu gối.

"Nếu đã như thế, vậy Hạ thiếu vẫn còn duy trì loại tư thế loại này để làm chi a?", hiệu quả Hàn Nhất Nhất muốn chính là thế này, làm cho hần rơi khỏi đài, chỉ có thể rút lui.

Hạ Thiên Triệu ở trong lòng cắn răng đếm một, hai, ba, bình tĩnh, một, hai, ba, bình tĩnh hơn nữa. . . .

_____pingki_____

Hạ Thiên Triệu nghẹn một bụng tức, sau đó bất cứ chuyện gì, hần đều ra sức soi mói bắt bẻ Hàn Nhất Nhất, Hàn Nhất Nhất vừa tiếp nhận, cũng không quên đánh trả lại hần, đây với cô mà nói, mỗi lần có thể trông thấy Hạ Thiên Triệu bị cô bức đến á khẩu không trả lời được, cô đều rất vui vẻ, thậm chí là cực kì sung sướng.

"Tôi không uống cà phê, bây giờ tôi muốn đi ăn cơm Tây!", Hạ Thiên Triệu thấy Hàn Nhất Nhất đi về phía tiệm cà phê, hần khẳng khẳng muốn làm ngược lại, mặc dù hương thơm cà phê có một sự hấp dẫn cực lớn với hần.

"Vậy anh cứ đi ăn cơm Tây của anh, tôi đi uống cà phê, hai ta không can thiệp chuyện của nhau!", Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch, không chút để ý tới hần bước thẳng vào bên trong.

Cô đã không còn là cô gái của bốn năm trước chỉ biết chịu đựng người ta ức hiếp mình, bốn năm kia đi học ở Mỹ, cô độc lập, có hiểu biết, có bạn bè, hiểu được bản thân muốn theo đuổi cái gì.

"Vi để tránh cho cô lại mất tích một lần nữa, tôi có nghĩa vụ và có trách nhiệm yêu cầu cô phải luôn ở bên cạnh tôi", hần vô lý đưa ra yêu cầu, tức giận nói với cô.

"Đó là chuyện của anh, liên quan gì tới tôi, tôi bây giờ muốn làm chính là chuyện của tôi, nếu anh sợ tôi chạy mất thì cứ theo cách của tôi đó mà làm", nói xong, cô không thèm để ý tới hần, lập tức tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Trong lòng cười thầm, "Hạ Thiên Triệu, tôi chính là muốn chinh chết anh, xem anh làm thế nào!".

Hạ Thiên Triệu từ trước tới nay làm sao cũng không ngờ tới được, chính mình cư nhiên bị người ta gạt bỏ sang một bên còn chưa nói, trước đến giờ toàn là người khác phải cầu hần, đến nơi nào hần đều là toà sáng ánh hào quang, mà hiện tại, người phụ nữ này dám trả treo, so với Hàn Nhất Nhất, cô ta còn đáng ghét hơn.

Phải kiên trì, đi theo vào bên trong.

Hàn Nhất Nhất nhìn về mặt bị ức hiếp của hần đi vào, trong lòng lại càng vui như nở hoa hơn, Hạ Thiên Triệu hần cuối cùng cũng có ngày hôm nay.

"Chẳng phải anh không muốn uống cà phê sao?", Hàn Nhất Nhất cố ý chọc giận hần.

Hạ Thiên Triệu đón nhận ánh mắt của cô, nhìn thấy một tia đắc ý vui vẻ trong đó, càng phát hiện ra bản thân mình đang bị ghen ứ, cư nhiên bị cô ta coi thường.

"Tần Mạch Li, cô muốn chơi đùa phải không, được lắm, vậy thì để tôi chơi cùng cô!" Người đàn ông như Hạ Thiên Triệu hần không phải là loại dễ chọc, trong lòng hần âm thầm nói.

"Tôi nghĩ thông suốt rồi, nếu vợ "thân yêu" của tôi muốn uống cà phê, tôi đương nhiên là phải cùng cô ấy uống rồi, bây giờ vẫn đang trong tuần trăng mật, tôi sao có thể lạnh nhạt vợ của tôi được chứ?". Hần cười xảo quyệt, nham hiểm.

Hàn Nhất Nhất vừa nghe mấy lời này, toàn thân không khỏi nổi da gà, hần đang làm gì vậy, còn gọi cô là "vợ thân yêu"? Hần đang muốn chơi trò gì?

Hần đột nhiên thay đổi chiến thuật khiến Hàn Nhất Nhất lập tức mất bình tĩnh.

Tiếp sau đó, bất kể Hàn Nhất Nhất muốn làm chuyện gì, hần cũng đều bỏ qua, hoàn toàn vui vẻ mà hết sức phối hợp, điều này ngược lại lại khiến cô cảm thấy buồn bực.

"Vợ yêu à, tiếp theo em còn muốn ngắm cảnh vui chơi gì nữa không?"

"Cái gì cũng không muốn ngắm!", Hàn Nhất Nhất tức giận trả lời.

"Chúng ta định nán lại đây bao lâu nữa vậy?", Hạ Thiên Triệu cũng không tin hần không làm phiền chết cô, nếu cô ta dám tỏ vẻ mất kiên nhẫn với hần, hần nhất định sẽ cho cô ta 'đẹp mặt'.

"Ngày mai sẽ đi".

"Vậy ngày mai chúng ta đến Provence đi, nơi đó nhất định khiến em tỉnh táo hơn, kết thúc tuần trăng mật ở đó quả là một sự lựa chọn không tồi", hân chưa từng cãi nhai nói chuyện nhiều như vậy, thế nhưng khi nhìn thấy một người bởi vì hân cãi nhai mà trở nên càng ngày càng mất bình tĩnh thì hân cảm thấy cãi nhai cũng là một chuyện vô cùng đáng yêu a!

"Không đi!", Hàn Nhất Nhất bị hân làm phiền đến mức không muốn nói gì hơn nữa.

"Nếu vợ yêu của anh không muốn đến Provence thì em muốn đi đâu?", hân vô cùng vui vẻ mà hỏi tiếp, hoàn toàn mang dáng dấp của một người đàn ông tốt tính.

"Tôi muốn đi Rome".

"Được, chẳng đường cuối trong tuần trăng mật của chúng ta sẽ dừng chân ở Rome, vậy em muốn trải qua như thế nào?", hân càng nói càng hăng.

Thấy cô không trả lời, hân lại hỏi: "Vợ yêu à, ý của anh là chúng ta có thể đến một giáo đường ở Rome để bù thêm một hôn lễ kiểu Tây, làm một khung cảnh thật lãng mạn, hoặc là chúng ta có thể nhập tục cùng họ, đi dép lê, đội mũ rom xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ tràn ngập hơi thở nghệ thuật, hay là chúng ta có thể dạo chơi quanh các thắng cảnh một chút, ví dụ như quảng trường La Mã, đấu trường Roma, Palatine Hill. . .".

Hàn Nhất Nhất nhìn cái miệng Hạ Thiên Triệu không ngừng cãi nhai, cô thật muốn xông lên mà chặn cổ hân lại, lớn tiếng gào thét với hân, "Im miệng! Im miệng!".

Trên thực tế, cô không có khả năng làm được vậy, cô biết hân chính là đang ép cô phát cáu, hân càng ép cô, cô càng không tức.

Nếu hân thích diễn trò như vậy, được, cô diễn cùng hân, để xem cuối cùng ai mới là người không chịu nổi trước.

"Chồng yêu à~~", cô ngọt ngào tươi cười với hân, ngữ khí vô cùng dịu dàng.

Hạ Thiên Triệu đột nhiên dờ người ra, nhưng rất nhanh liền lấy lại được bình tĩnh.

"Vợ yêu có ý chỉ gì sao?".

"Em thấy đề nghị của anh rất tốt, chúng ta có thể đến một giáo đường ở Rome làm một hôn lễ kiểu Tây, làm một khung cảnh thật lãng mạn, sau đó chúng ta sẽ đi dép lê, đội mũ rom ôn lại nét trữ tình của người La Mã thế kỷ 19, cùng cưỡi xe đạp dạo quanh phố lớn ngõ nhỏ ở Rome, về phần du lịch thắng cảnh ấy à, chắc không cần đi đâu, tuần trăng mật của hai chúng ta hân là nên hưởng thụ thời gian hai người, anh nói có phải không, chồng yêu?".

Sau khi nói xong, Hàn Nhất Nhất thực muốn ói, lời nói sến súa như vậy mà cư nhiên cũng có thể nói ra khỏi miệng được.

"Đương nhiên, tất cả đều nghe theo vợ yêu, vợ yêu muốn thế nào thì chúng ta sẽ làm thế ấy", Hạ Thiên Triệu mỉm cười, ánh mắt trời chiếu xuống làm lộ ra chiếc răng khêh trắng tinh, thật là đẹp, Hàn Nhất Nhất có chút thất thần.

Tay hân đột nhiên dùng sức một cái, đem thân thể của cô ôm vào trong ngực mình.

Cô ngửi thấy hương vị trên người hân, một cảm giác quen thuộc đã lâu phả vào mặt, trái tim bỗng nhiên đập loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tuần trăng mật - 2

Edit: Cà Phê Đắng

Beta: Pingki

Ban đêm, Hàn Nhất Nhất thừa dịp Hạ Thiên Triệu phải hội họp không có thời gian rảnh, liền chạy về phòng khóa trái cửa lại.

Lúc Hạ Thiên Triệu vặn mở cửa ra, không thấy phản ứng gì, trong lòng bùng lửa giận. Người đàn bà này coi hân là cái gì? Là tên trộm sắc sao? Cô ta thật sự tưởng mình ngon ăn chắc, mẹ kiếp!

Hân giận đến mức hận không thể đập nát cánh cửa này.

Hàn Nhất Nhất giả bộ như không nghe thấy, ôm Tiểu Bạch lăn lộn trên giường, trong lòng mừng thầm nói : “anh cứ đập đi, đập đến nát tay tôi cũng không mở cho anh!”

Tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập, có thể thấy được tâm trạng của Hạ Thiên Triệu đang rất nóng nảy.

Hàn Nhất Nhất lại nhắc điện thoại lên, báo với khách sạn là phòng của cô đang bị quấy rối nhờ người ta bố trí bảo vệ đuổi kẻ quấy rối kia đi.

Gác điện thoại xong, trong lòng cô vô cùng sáng khoái : “Cảm giác chinh kẻ khác hoá ra cũng có thể Happy như vậy. Hạ Thiên Triệu, anh cứ hận tôi đi, cứ việc hận đi!”

Hạ Thiên Triệu thật không ngờ trong đời mình cũng có lúc gặp phải những cảnh ngộ như thế này, thật đúng là nhục nhã hèn. Tất cả những chuyện này, phải đợi đến khi hắn gọi điện thoại tới cho giám đốc phụ trách khách sạn ở Pháp thì nhân viên lễ tân và bảo vệ mới biết là kẻ gây rối hoá ra là tổng tài của tập đoàn mình, sợ tới mức chân mềm nhũn, không ngừng xin lỗi, nhận lỗi, cầu xin bỏ qua.

“Đi, đem cửa phòng của người phụ nữ vừa tố cáo tôi mở ra, đồng thời trói luôn cô ta lại cho tôi”, gương mặt tà ác của Hạ Thiên Triệu lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Dám dờ dẫm với tôi. Tần Mạch Li, cô cứ đợi đó!”

Khi Hạ Thiên Triệu đi vào bên trong phòng khách sạn, liền nhìn thấy Hàn Nhất Nhất bị trói gô lại thì cơn giận lúc này của hắn mới dần dần lắng xuống, thay vào đó là bắt đầu trêu đùa : “Ai nha, vợ yêu à, em làm sao vậy? Kẻ nào dám đối xử với em như thế này?” Hạ Thiên Triệu giả bộ kinh hãi, giống như tất cả những chuyện này không liên quan tới hắn.

“Giả bộ, anh cứ giả bộ đi. Để xem anh giả bộ tới khi nào? Đồ mèo khóc chuột!”, trong lòng Hàn Nhất Nhất cực kì tức tối, cả giận mà nói.

“Trời đất, mấy tên xấu xa này, cư nhiên ngay cả vợ yêu của anh mà cũng dám dẫm miêng lại” Hạ Thiên Triệu lắc đầu tỏ ra vẻ khó hiểu.

Hắn nhìn thấy trong mắt cô bắn ra đầy giận dữ. Trong lòng hắn càng thêm thích thú.

“Gâu...Gâu...” Tiểu Bạch ở bên cạnh không ngừng kêu lên.

“Tiểu Bạch ngoan, lại với ba ba nào” Hắn vươn tay, Tiểu Bạch vô cùng thân thiết mà nhảy vào lòng hắn. Nhưng vẫn rất lo lắng mà sửa to, ý bảo hắn giúp Hàn Nhất Nhất cởi bỏ dây thừng ra.

“Đừng âm ỉ, đừng nháo loạn, im lặng một chút, Tiểu Bạch!” Hắn vỗ về nó, căn bản là không hề có ý tứ muốn giúp cô cởi bỏ dây trói.

Hàn Nhất Nhất bị bịt miệng không thể nói chuyện, cả người cũng bị trói chặt, không thể di chuyển dù là một tấc.

Cô thực sự là tính sai rồi, quên mất khách sạn này là của Hạ Thiên Triệu. Lần này đúng là trên đầu thái tuế không thể chọc bừa a...

“Ô ô...Ô ô...” Hàn Nhất Nhất phát ra âm thanh, nói cho hắn, giúp cô cởi dây trói.

“Tiểu Bạch, như thế nào bây giờ càng ngày càng không nghe lời. Ngoan, sang bên kia chơi đi” Hắn đem nó thả xuống dưới, từng bước tới gần Hàn Nhất Nhất.

Cẩn thận kiểm tra từng bộ vị trên người cô, lắc đầu nói : “Mấy tên người Pháp thật đúng là không dễ động vào, lại có thể ngược đãi vợ yêu của anh đến mức này. Anh đang cân nhắc xem có nên tố cáo chúng không nhỉ”

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Hàn Nhất Nhất sớm đã băm vằm hắn ra ngàn mảnh.

“Thật đáng thương, làm chồng như anh đây, làm sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ?” Nói xong, hắn giả vờ tốt bụng nói lòng miêng dẫm trên miệng của cô ra.

Hàn Nhất Nhất hít được không khí trong lành, há miệng ra thở phì phò, căm tức mà hét lớn : “Hạ Thiên Triệu, thả tôi ra”

“Vợ à, thái độ này của em là gì? Hung dữ như vậy, có ai đối xử với chồng của mình như em không?” Hắn nhìn cô thực ỳ ạch, ý cười xấu xa trong mắt lại càng thêm sâu.

Hàn Nhất Nhất trong lòng âm thầm đếm một, hai, ba, bình tĩnh, bình tĩnh...

Bây ra một nụ cười tươi, ngọt ngào nói : “Chồng yêu à, giúp em cởi dây thừng đi”

“Vợ à, em là muốn anh giúp em cởi sao” Nụ cười càng thêm xấu xa hơn, dây thừng buộc chặt như vậy, muốn cởi ra phỏng chừng phải chạm cái này sờ cái kia. Không cho hắn chạm, hắn càng chạm. Làm trái lại hắn thì chỉ còn nước càng làm càng ngược lại.

“Đương nhiên a, chồng yêu của em đẹp trai như vậy, lại yêu vợ mình như thế, chắc chắn sẽ giúp vợ cởi trói rồi”. Cô chính là đang diễn trò cùng hắn, áp chế mấy tư tưởng tệ hại hơn mà hắn còn chưa kịp nghĩ ra.

“Vợ à, đừng nóng vội. Chồng của em lập tức đến đây”. Nói xong, tay hắn vươn ra, chạm nhẹ một cái vào dây thừng.

“Chồng à, anh đang muốn làm cái gì vậy? Trực tiếp giúp em cởi trói chỗ tay là được rồi” Hàn Nhất Nhất bắt chước nói theo mấy lời thoại ồn ào của mấy diễn viên nữ trên TV. Trong lòng lại dâng lên một trận buồn nôn.

“Vội gì chứ, từ từ rồi sẽ đến a, chỗ nào cũng phải cởi. Em xem trên người bị quá trói dây thừng trói này, phải từng bước từ từ”.

“Không sao, anh giúp em cởi trói ở tay là được, còn lại tự em có thể làm được” Hàn Nhất Nhất cười nhưng bắt đầu hoảng sợ. Tên Hạ Thiên Triệu chết tiệt này, lại đáng có chủ ý xấu xa gì đây, khiến cô muốn phát điên.

“Không được, em đã nói chồng yêu vợ nhất, anh đương nhiên phải giúp em cởi bỏ tất cả rồi. Vì không để em phải vất vả. Chồng yêu sẽ quyết định giúp em cởi sạch đám dây thừng này, kể cả tay luôn, có phải được chiều chuộng mà lo lắng hay không.” Hắn cũng không tin, hắn lại thất bại trước một con nhóc.

“Được chiều chuộng quá mà lo lắng sao?” Hàn Nhất Nhất dờ khóc dờ cười.

Tay của Hạ Thiên Triệu đã di chuyển tới trên người cô, vuốt ve đoạn dây thừng đang trói chặt cô lại, căn bản là không hề có ý nghĩ muốn cởi chúng. Chẳng qua là đang chơi đùa trên chộc cô.

Hàn Nhất Nhất dùng hết toàn bộ khí lực trong người để kiềm chế cơn giận trong lòng.

“Thì ra, làn da của vợ anh cũng không tệ nha, làn da ở cổ lại có thể trắng nõn nà như vậy. Nếu trên mặt cũng tốt thế này, không chừng vợ yêu của anh lại là một đại mỹ nhân a”. Tay của hắn không nhìn được mà đem áo của cô kéo xuống rộng hơn.

“Đừng lộn xộn!” Hàn Nhất Nhất nói, mang theo một tia cầu xin.

“Không động, thì làm sao có thể giúp vợ yêu cởi dây trói đây?” Hắn hứng lên đùa giỡn.

“Hạ Thiên Triệu...” Cô gần như nghiêng răng nói, bởi vì tay của hắn rất không an phận chạy tới chạy lui trên thân thể cô, hơn nữa còn dừng lại ngay chỗ “mềm mại” của cô nữa.

Hắn mở to mắt có chút kinh ngạc nói : “Anh cứ nghĩ đáng người vợ yêu của anh khô quắt không có gì, không ngờ vẫn rất có cảm xúc nha”.

“ Anh...”

“Cổ này, không phải B+ thì cũng là C, tuy là không được nổi rõ như cúp D, nhưng cúp C cũng cảm giác cũng rất tốt”, thanh âm của hắn đột nhiên trầm xuống, ghé sát vào bên tai của cô mà nói, một bàn tay vừa lúc bao phủ lên nơi mềm mại của cô.

*BT quá mức =]]

Giương mặt cô đột nhiên ửng hồng, cô bất mãn nhất, chán ghét nhất chính là lúc bị hắn chơi xấu. Bởi vì, lúc này cô không biết dùng cách nào để đối phó với hắn nữa.

“Thì ra xúc cảm của em thật sự không tồi”, ấy vậy mà lại có chút không kìm lòng được, nơi nào đó trên thân thể hắn bắt đầu có phản ứng.

Hơi thở của hắn thực ấm áp, pha lẫn với mùi rượu vang cùng chút hương vị của cà phê

“Thả tôi ra”, thanh âm của cô vừa trầm vừa mềm mại.

“Đừng nóng vội, em yêu...” Hắn bắt đầu mê loạn, không kìm lòng được mà hôn từ bên tai cô, tiếp tục dọc theo cổ xuống xương quai xanh của cô. Hơi thở ấm áp truyền khắp cơ thể cô, cảm giác một trận tê ngứa bỗng nhiên kéo tới.

“Đừng...” người đàn ông này thì ra giống hệt trước kia, sắc mặt thay đổi như thời tiết vậy. Một giây trước không chuyện gì thể này. giây sau liền đổi khác ngay lập tức.

Thân thể của hắn đột nhiên dán chặt vào người cô, tay dùng sức nắm chặt lấy, thậm chí khiến nơi mềm mại của cô truyền đến chút kích thích. Hơi thở của hắn trở nên cực kì nặng nề, hắn không ngờ thân thể của cô cự nhiên lại thơm như vậy, hấp dẫn khiến hắn không thể kiểm soát được.

“Anh không thể như vậy! Buông ra...”, thân thể Hàn Nhất Nhất hoàn toàn nằm trong lòng hắn không thể nhúc nhích được.

“Cô là vợ của tôi!”, hắn càng thêm làm càn, tay hắn xé rách quần áo của cô, vòng trên của dây thừng bị hắn cởi hai ba nút là có thể tháo ra được. Gần như không thể chờ đợi được, bàn tay to của hắn khát khao hơn, chặt chẽ hơn, chắc chắn hơn mà sát gần với da thịt cô, hoàn toàn thân thiết.

“Hạ Thiên Triệu, anh đã nói không thêm chạm vào tôi mà, anh không thể nói một đằng làm một nẻo.” Hàn Nhất Nhất lấy lời của hắn nói ra mà biện bạch.

“Lời nói buổi sáng và buổi tối có thể thay đổi, hiện tại tôi đang cần đàn bà, cô lại là vợ của tôi, cô phải có nghĩa vụ đáp ứng.” Bàn tay của hắn cố hết sức mà khiêu khích nục nục của cô, nhẹ nhàng xoay niết, rồi lại dùng sức nhào nặn.

“A...đau...”, thanh âm của Hàn Nhất Nhất theo bản năng mà phát ra.

Hắn dùng một tay giúp cô nới lỏng dây thừng, một tay còn lại khiêu khích thân thể của cô. Đối với thân thể đàn bà, chỉ cần hắn chịu khiêu khích thì không có người đàn bà nào là không có cảm giác.

Hàn Nhất Nhất tuy rằng trong lúc làm tình không hề có một chút chủ động cũng không nghĩ như thế nào, thậm chí đôi khi còn có chút bài xích, nhưng không có nghĩ là thân thể của cô không có phản ứng.

“Anh nói chuyện không giữ lời, anh là đồ khốn”. Thân thể của cô lại bị hắn khiêu khích đến mức không còn một chút khí lực, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không còn.

Hắn mặc kệ những lời nói của cô, tay không ngừng trượt qua lại trên thân thể của cô.

“Đừng...đừng...” Cô ở trong lòng thét lớn, nhưng miệng lại mím chặt lại. Cô hy vọng dùng phản ứng lạnh nhạt của mình nói cho hắn biết, cô bài xích hắn, chán ghét hắn.

Miệng hắn khẽ cắn lên nụ hồng của cô, cảm nhận được sự mềm mại của nó ở trong miệng mình trở nên ngao nghể đứng thẳng lên.

Tay hắn không an phận mà ở nơi tư mật, bắt đầu di chuyển nhẹ nhàng trên đầu gối của cô. Đó là một nơi mẫn cảm nhất.

Tay của cô vẫn bị dây thừng trói chặt, cô ra sức giãy giụa nhưng không có chút tác dụng gì.

“Em đang nói dối. Vợ yêu của anh à, em có phản ứng.” Hắn ngẩng đầu cười xấu xa, nhìn hai mắt cô đang nhắm chặt, nụ cười càng xấu xa hơn.

Hắn dùng ngón tay mình đến nơi ẩm ướt của cô, nhẹ nhàng mà... đi vào.

“Không...”, cô thấp giọng cầu xin.

Hắn lại không thể kìm lại được.

“Vợ yêu của anh à, đừng nhịn. Anh biết em khó chịu, cứ kêu ra đi!”, nơi ướt át của cô không thể lừa được hắn, hắn quá hiểu biết đàn bà khi cùng đàn ông.

Bộ dạng cô từ từ nhắm hai mắt lại cố kìm nén bản thân mình, đột nhiên lại hiện lên bộ dạng của Hàn Nhất Nhất, thân thể của hắn chợt nguội lạnh.

Chính là một cơn lạnh lướt qua. Đột nhiên như có cái gì ngăn chặn hắn, thân thể trong nháy mắt trở nên nguội lạnh, thậm chí ngay cả nơi nào kia cũng từ từ mềm xuống. *cái gì tự hiểu nha @@ Ngón tay đặt trong thân thể cô, không chút do dự rút ra. Nhìn khuôn mặt lúm đóm của người phụ nữ này, là vợ trên danh nghĩa của hắn, vì cái gì hắn lại luôn sinh ra ảo tưởng.

Thân thể Hàn Nhất Nhất đột nhiên ngã xuống đất. Cô mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Thiên Triệu trở lên lạnh lùng, không biết hắn bị cái gì kích thích. “Giúp tôi cởi dây trói trên tay”, đây là lần đầu tiên cô muốn nhìn vào mắt hắn mà nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra, cô sợ chẳng may lại khiêu khích hứng thú của hắn.

Ánh mắt cô vô tội, bắt lực lại kiên định cùng quật cường, thậm chí còn có chút sợ hãi, loại ánh mắt này giống như vết sẹo của Hàn Nhất Nhất, khiến Hạ Thiên Triệu nhìn chăm chăm, không hề nhúc nhích.

Trong lòng cô gào thét: “Đừng có nhìn tôi như vậy...”

Hắn lại hạ mình ngồi xổm xuống một lần nữa, nâng khuôn mặt của cô lên, càng lúc càng kề sát vào mặt cô.

“Cô có biết không, cô rất giống một người” Lời của hắn tựa như muốn nói cho cô nghe nhưng lại giống như không phải nói cho cô nghe.

Cô chỉ nhìn lại hắn, như là chờ hắn nói tiếp.

“Cô và cô ấy giống nhau, không, cô và cô ấy không giống nhau” Hắn thì thầm tự nói, hắn nhìn vào mắt cô, tựa như muốn nhìn thấu tất cả.

“Thả tôi ra đi” cô thử cầu xin hắn cởi trói cho mình.

Ngay tại giờ khắc này, hắn đột nhiên như phát điên mà ôm lấy thân thể của cô, hung hăng ném cô lên giường lớn.

Đem quần của cô một phen kéo xuống, không một tia dấu hiệu báo trước trực tiếp tiến vào cơ thể của cô.

Sự chặt khít của cô...khô khốc, tựa như bị xé rách ra, đau đớn vô cùng.

“A...anh là đồ khốn kiếp...” Sự đau đớn kia dường như khiến cô không thở nổi, toàn thân không kiềm chế được mà run rẩy.

“Cô vì sao lại giống cô ấy, vì sao?”, mặc cho thân thể của cô lúc này yếu ớt, đau đớn như thế nhưng hắn lại không chút thương tiếc mà đâm sâu vào nơi mềm mại của cô.

Thân thể hắn không chút thoải mái nhưng vẫn chết lặng mà phát tiết, hắn không hề cảm thấy chút hương thụ nào.

Nhưng loại ma sát thân thể mang theo đau đớn này, lại khiến hắn không thể kìm lòng được mà nhớ tới Hàn Nhất Nhất, nhớ tới người phụ nữ khẳng khái một mực muốn rời khỏi hắn.

“Không...Không cần di chuyển nữa...”, mỗi một lần hắn chuyển động, mang đến cho cô không phải vui sướng, mà là đau đớn.

Bốn năm, thân thể của cô so với cô gái chưa trải qua chuyện đó không khác biệt là mấy, kiểu làm không chút dịu dàng như thế này khiến cô đau nhức gấp bội phần.

Hắn lại níu non những suy nghĩ trong lòng mình, từng đợt từng đợt đi sâu vào, vật to lớn của hắn bên trong chật khít của cô như bị bao vây lại gần như không thể thở nổi, không ngừng xuyên qua.

Mãi cho đến khi hết thảy không còn chút sức lực nào nữa.

.....

Nhận được giấy xét nghiệm, Ônng Giai Vi hét chói tai đầy phần khích. Kết quả dương tính, này có nghĩa là cô ta đã có thai, cái thai này là của Hạ Thiên Cơ. Nhiều năm như vậy rốt cục cô ta cũng được như ý nguyện mang thai đứa con của hắn.

Cô ta khẩn trương cầm điện thoại, run rẩy bấm từng số. Nhưng lý trí nói cho cô ta biết, cô ta phải báo cho Ônng phu nhân trước rồi mới nói cho Hạ Thiên Cơ.

“Mẹ, con mang thai, con mang thai rồi!” Điện thoại vừa kết nối, Ônng Giai Vi liền cao hứng mà hét lên.

Bên kia, Ônng phu nhân đang uống trà, vừa mới nhấp được một ngụm liền phun hết ra, hơn nữa toàn bộ đều phun lên mặt người hầu.

“Bảo bối, lặp lại lần nữa cho mẹ nghe?”, Ônng phu nhân cũng không dám tin. Hết thảy sự việc dường như đến quá nhanh.

“Con mang thai rồi, mẹ! Con mang thai, là con của Hạ Thiên Cơ, của Thiên Cơ”, cô ta nhắc đi nhắc lại, chỉ có như vậy cô ta mới có thể lấy lại chút bình tĩnh trong giây phút vui sướng này.

“Giai Vi, bảo bối của mẹ. Giai vi, là thật sao ? », trong lòng Ônng phu nhân vô cùng hiểu rõ, đứa nhỏ này làm cho bọn họ một lần nữa hắt ngẩng mẹ con Ngô Tĩnh.

“Là thật, thực sự là thật. Mẹ! con phải làm sao bây giờ, mẹ. Con rất kích động, bước tiếp theo con nên làm cái gì bây giờ?”. Cô ta giống như một đứa trẻ mê mẩn trong hạnh phúc mà trở nên bất lực.

“Trước hết không được nói cho bất cứ ai biết, cũng không được nói cho Hạ Thiên Cơ. Đứa nhỏ nhất định phải bình an khỏe mạnh mà sinh ra. Chỉ cần có đứa nhỏ, Hạ gia nhất định chấp nhận con, tin tưởng mẹ”.

Ônng phu nhân quả quyết một nếu bây giờ nói cho Hạ Thiên Cơ biết, nhờ đâu hắn muốn bỏ đứa nhỏ này hoặc bị Ônng Giai Trùng biết. Như vậy, Giai Vi muốn sinh đứa bé này thì phải cảnh giác hơn rất nhiều.

“Vâng, con nghe theo mẹ, hết thảy con đều nghe theo mẹ hết!”. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô ta cũng chậm chậm bắt đầu kiểm chế bản tính cao ngạo của mình. Tuy rằng cô ta không hiểu vì lý do gì mà không được nói ra, nhưng cô ta tin tưởng mẹ luôn muốn tốt cho mình.

Tin vui này không thể ngờ gì nữa chính là vương bài trong tay hai mẹ con Ônng Giai Vi. Bất kể là trai hay gái đều là “giấy thông hành” hết, dù là thiếp, vào được Hạ Gia, cơ hội để đánh bại được Ônng Giai Trùng cao hơn rất nhiều.

Tâm tình Ônng Giai Trùng cũng không tốt hơn chút nào. Hạ Thiên Triệu cưới vợ thứ chín, trong lòng cô ta vô cùng ghen ghét, bộ dạng xấu xí như thế, dựa vào cái gì mà được hắn cưới về, mà năm đó hắn lại khẳng khái vứt bỏ cô ta.

Vốn dĩ cô ta mới chính là vợ thứ chín của hắn, nhưng cuối cùng giấc mộng ban đầu của cô ta lại hoàn toàn thay đổi, trở thành vợ của Hạ Thiên Triệu là điều cả đời cô đều mơ ước. Dù gả cho Hạ Thiên Cơ nhưng cô ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội, cho dù là không có khả năng nhưng cô ta vẫn chờ.

Cô ta mang theo Hạ Chính Dương, giúp thẳng bé đẩy xích đu, nhưng tâm tình lại đang suy nghĩ chuyện khác.

“Mẹ ơi, vui quá! cao hơn một chút nữa”, Hạ Chính Dương khanh khách cười lớn.

Cô ta chỉ theo ý nó, bản năng dùng sức đẩy xích đu cao hơn.

“Cao hơn một chút nữa, con muốn nhìn xem thế giới bên ngoài kia” Nó dùng giọng trẻ con của mình, kêu lên vui sướng.

Không chút ý thức, tay Ônng Giai Trùng không ngừng tăng thêm lực mà đẩy đi. Căn bản không ý thức được nguy hiểm đang đến gần đứa con trai của mình.

“Uông Giai Trùng!”, đột nhiên một giọng nữ chói tai vang lên, Uông Giai Trùng đột nhiên tỉnh lại, phát hiện con trai đang đu rất cao. Cô ta sợ tới mức khản trương che miệng lại, sợ phát ra âm thanh gì dọa đến đứa nhỏ, xích đu đưa qua đưa lại, cô ta liều mạng túm lấy dây thừng, xích đu theo quán tính bị hất lên cùng với thân thể đứa nhỏ, cũng may cuối cùng cũng dừng lại, Hạ Chính Dương không có chuyện gì ngoài ý muốn.

“Uông Giai Trùng, cô có bị điên rồi không? Chính Dương là một con của cô, chẳng nhẽ cô muốn nó có nguy hiểm gì sao? Cao như vậy, nhờ nó ngã xuống thì phải làm thế nào?” Ngải Châu Bích vừa đến nhìn một màn kia, tim gan như muốn nổ tung, nếu như bà không nhắc nhở cô ta, Hạ Chính Dương chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không may gì rồi.

“Mẹ! con xin lỗi, là con nhất thời thất thần không để ý Chính Dương”, Uông Giai Trùng cúi đầu.

“Xin lỗi thì có ích gì, nếu Chính Dương của tôi xảy ra chuyện gì, cô cũng phải chết cùng nó. Đừng tưởng rằng sinh được đứa nhỏ là có thể đứng vững ở Hạ gia. Không chăm sóc tốt cho Chính Dương được, cô cũng phải theo tôi cút đi.” Hạ Chính Dương là khối thịt bảo bối trong lòng của Ngải Châu Bích, ai làm tổn thương nó bà ta liền liều mạng với người đó.

“Bà nội, bà nội! bà không nên mắng mẹ. Đều do Chính Dương không ngoan, tâm tình của mẹ không tốt, ba không để ý tới mẹ nên bà nội cũng đừng hung dữ với mẹ”, giọng nói non nớt Hạ Chính Dương vang lên, lần trước nó tận mắt nhìn thấy ba hung dữ với mẹ, mẹ cúi đầu chảy nước mắt, thế nhưng ba vẫn xoay người rồi đi không nhìn đến, nó rất thương mẹ.

“Cô đó, không phải tôi nói cô, con trai cũng đã lớn như vậy rồi, thỉnh thoảng cũng nên ngẫm nghĩ lại, làm sao để mà ở cùng với Thiên Cơ. Nó ở bên ngoài có đàn bà cũng là chuyện bình thường, cô không phải ghen, quan trọng là nghĩ phải làm sao để kéo trái tim nó trở về”, bà ta một chút cũng không cảm thấy được lỗi ở con trai mình, loại chuyện này phát sinh chính là do Uông Giai Trùng không còn lực hấp dẫn nữa.

“Con biết rồi, thưa mẹ!”, ở Hạ gia, cô ta vẫn luôn an phận, không được đắc tội với Hạ phu nhân cũng không được đắc tội với Ngải Châu Bích.

“Nhìn bộ dạng oán phụ của cô bây giờ đi, sao có thể làm cho Thiên Cơ chặm vào được chứ. Tranh thủ thời gian mà ngẫm nghĩ xem mình sai ở chỗ nào, đúng là xui xẻo”, câu sau bà ta nói chỉ cho mình nghe.

Ngải Châu Bích kéo tay Hạ Chính Dương đi vào, để lại Uông Giai Trùng ở lại, tay cô ta gắt gao siết chặt.

.....

Trải qua một đêm bị tra tấn, Hàn Nhất Nhất đối với Hạ Thiên Triệu “hận” thấu xương tủy, quyết tâm áp dụng thái độ khinh thường với hắn, đây chính là kháng nghị của cô vì thói bạo ngược của hắn.

“Thiếu phu nhân, Hạ Thiếu đang chờ ở bên ngoài, trạm đầu tiên của hôm nay chính là đi đến giáo đường”, một người vệ sĩ đứng trước mặt cô nhắc nhở cô hiện tại phải lập tức xuất phát.

Cô ôm Tiểu Bạch đứng lên, đi thẳng ra ngoài, nhìn thấy Hạ Thiên Triệu, cũng không thèm cười một cái.

“Vợ yêu à, lên xe đi!” Hạ Thiên Triệu biết cô đang giận lấy, xem ra cô còn sức để đùa giỡn cùng hắn, tinh lực không tồi. Mà hắn trải qua chuyện tối hôm qua càng thêm hứng thú với cô, nhưng có một chút hắn rất không vui, đó là phụ nữ xấu xí này cư nhiên đã không còn lần đầu tiên, hắn không hiểu sao có chút cạnh cánh trong lòng.

Phải biết rằng, trước kia phụ nữ ở trước mặt hắn, dù là có tính tình đại tiểu thư đến mức nào, ở trước mặt Hạ Thiên Triệu hắn cũng sẽ trở nên nhu thuận như mèo con, đương nhiên, ngoại trừ Hàn Nhất Nhất có sẹo với Tần Mạch Li bây giờ.

Hàn Nhất Nhất chính là giống máy móc, hắn nói cái gì thì làm cái đó, một lòng quyết định dùng chiến tranh lạnh đấu tới cùng.

Hạ Thiên Triệu nhìn thái độ của cô, nghĩ xem cô ta có thể kiên trì tới bao giờ. Hắn ngược lại muốn canh chừng xem người phụ nữ này có nhược điểm gì để mà túm lấy.

“Vợ yêu à, tiếp theo chúng ta sẽ làm bù một hôn lễ kiểu Tây, em chắc chắn với tâm trạng như thế này có thể đi chứ?” Hạ Thiên Triệu một bộ tốt bụng nói.

Hàn Nhất Nhất im lặng gật đầu một cái, sau đó dùng giọng điệu lạnh như băng phun ra hai chữ: “Có thể.”

Tuy rằng cho Hạ Thiên Triệu không phải một hai lần, hơn nữa cô là vợ của hắn, cô nên có nghĩa vụ này, thế nhưng cô chán ghét hắn đưa ra quy định cho cô, hy vọng hai người không phát sinh quan hệ gì. Mà thực tế hắn vĩnh viễn đều là người vi phạm quy tắc.

“Tần Mạch Li, cô đừng tưởng rằng tôi sẽ vẫn nhường nhịn cô, tôi dám cam đoan, nếu cô vẫn cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ khiến cô không lấy được bất cứ thứ gì từ tôi hết”, hắn nhỏ giọng nói bên tai cô, thanh âm cực kì lạnh lùng, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười sáng lạn như trước.

Thân thể Hàn Nhất Nhất cứng đờ, nhưng rất nhanh phản ứng lại, cô thì có gì để hắn uy hiếp. Nhìn gương mặt tươi cười vô cùng tà mị của hắn, trong xương cốt lại âm hiểm, lạnh khốc đến vô cùng.

Thấy Hàn Nhất Nhất không nói gì, trong mắt Hạ Thiên Triệu dần dần hiện lên một tia giảo hoạt.

"Nếu cô cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không có vấn đề gì mà nói, hiện tại chúng ta có thể trở về thành phố F, làm thủ tục ly hôn, về phần tiền đền bù, tôi

sẽ ký chi phiếu cho cô, chỉ cần cô không có lòng tham cùng phung phí, vẫn đủ cho cô sống hết kiếp sau." Hấn nhớ rõ, cô đã từng nói, cô gả cho hấn là bởi vì tiền.

Khuôn mặt lãnh đạm của Hàn Nhất Nhất dần dần có chút thay đổi.

Nhìn thấy khuôn mặt nghiền ngẫm của Hạ Thiên Triệu cô biết tên đàn ông này đang tính toán gì, tìm cách uy hiếp cô bắt cô đi vào khuôn khổ.

Ánh mắt cô nhìn hấn giống như có thể giết người, hai người cứ như vậy mà đối diện nhau.

Hàn Nhất Nhất hiểu được, nếu chính mình kiên trì, như vậy cuối cùng kẻ bại trận cũng chỉ có thể là cô, nếu như vậy, chỉ có thể cùng hấn tiếp tục diễn trò.

Chậm rãi, chậm rãi. Trong ánh mắt cô trào ra một tràng cười.

"Chồng à, anh nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là đêm qua em quá mệt mỏi, hiện tại không muốn nói chuyện mà thôi." Ngay sau đó, cô miễn cưỡng nở một nụ cười ngọt ngào, lúm đồng tiền lại càng sâu.

"Hàn Nhất Nhất" Không hiểu sao, miệng của hấn bất giác thốt lên ba chữ này, rất nhẹ, nhưng vẫn bị Hàn Nhất Nhất nghe thấy, cô giật mình, chẳng lẽ hấn nhận ra cô?

"Không có khả năng." Hàn Nhất Nhất ở trong lòng nói với chính mình, nhất định là mình nghe lầm rồi.

"Nhất Nhất." Hấn nhẹ nhàng mà gọi, đột nhiên một tay đem cô ôm vào trong ngực.

Cô tròn to hai mắt, trong lòng có thứ gì đó bị khơi lên.

Cô nhẹ nhàng mà giẫy người, nhưng hấn ôm quá chặt, tựa như sợ cô biến mất.

"Hạ Thiên Triệu." Cô thử gọi hấn.

"Đừng đi!" Hấn càng dùng sức đem cô nhu tiến vào trong ngực chính mình, như là đang chìm trong mộng ảo, ngay tại một khắc kia, hấn thật sự cảm thấy Tần Mạch Li chính là Hàn Nhất Nhất, hai người giống nhau chính là lúm đồng tiền, khi cười rất giống nhau, còn ánh mắt của hai người, thậm chí ngay cả mùi hương tự nhiên dịu nhẹ trên cơ thể hai người.

"Anh buông ra!" Hàn Nhất Nhất đẩy mạnh hấn ra, bức bối hét lớn: "Hạ Thiên Triệu, tôi là vợ của anh, không phải Nhất Nhất gì đó mà anh nói, chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật, anh lại gọi tên của người đàn bà khác, anh có ý tứ gì?"

Cô đánh bạo khiêu khích hấn.

"Nếu anh cảm thấy mệt, tôi không miễn cưỡng anh phải cùng tôi, chúng ta có thể tự đi riêng, nhưng là nếu chúng ta cùng một chỗ, vậy thì xin anh hãy tôn trọng tôi, tôi không thích là kẻ thế thân của người khác."

Cô có chút cường ngạnh nói xong, tựa hồ, cô đã buộc hấn đi vào khuôn khổ, hoặc là, trong tiềm thức, cô càng muốn thử một chút xem tình cảm của Hạ Thiên Triệu đối với Hàn Nhất Nhất đến tột cùng là như thế nào, là hận cô đã chạy trốn hay vẫn là hoài niệm?

"Câm miệng, không cho phép cô gọi tên của cô ấy!" Hấn tựa như một đấng quân vương hi nộ vô thường, đột nhiên lạnh lùng như băng băng, lại đột nhiên nóng bỏng như lửa.

Hàn Nhất Nhất là cảm kị của hấn, ai cũng không thể nhắc đến.

Về mặt lạnh lùng bất động thanh sắc của hấn, làm cho Hàn Nhất Nhất có chút kinh ngạc, cô cũng không có tiếp tục nói tiếp, xem ra hấn đối với Hàn Nhất Nhất có mâu thuẫn rất sâu, Hạ Thiên Triệu cô vẫn không nên chọc vào là hơn.

Cứ như vậy, xe thực yên lặng mà chạy đến giáo đường, mặt hai người đều không chút biểu tình xuống xe

"Đi thay lễ phục!" ngữ khí của hấn mang vẻ mệnh lệnh.

"Không, chồng yêu à, cứ đơn giản như vậy là được rồi!" Cô tận lực làm cho thanh âm của chính mình trở lên bình tĩnh một chút, cứ cho là cô có phần nộ, nhưng cô không muốn cứ nặng nề mãi như vậy, hơn nữa người đàn ông này lý lợ vô thường khó mà đoán trước được.

"Nếu vợ yêu của anh cảm thấy đơn giản cũng tốt, vậy đơn giản là được!" Nói vừa xong, hấn trực tiếp lôi kéo tay cô bước đến giáo đường, không có chút nào mang vẻ lịch sự nho nhã của thân sĩ cả.

Trước đây không phải là nữ kéo tay nam đi vào sao? Chỉ có tên đàn ông bạo người này mới thô bạo đến thế.

Giáo mục đứng ở trước mặt bọn họ, lẳng lặng mà nhìn thánh giá.

Hàn Nhất Nhất đứng ở phía dưới thánh giá nhưng một chút cảm giác đều không có, cô trộm nhìn liếc mắt một cái Hạ Thiên Triệu, thật không ngờ chính là hấn cũng đang nhìn cô.

Khi hắn phát hiện cô có nhìn hắn, hắn lại trừng mắt nhìn cô lườm một cái, ý bảo cô phải làm thực sự

Đối với hành vi này của hắn cô bĩu môi tỏ vẻ phản kháng, trong lòng lại dâng lên một trận vui mừng.

Khi giáo mục hỏi cô có nguyện ý kết duyên cùng hắn hay không, nhìn nhìn lại trang phục của cả hai, Hàn Nhất Nhất đều nhìn không được muốn cười, hai người ăn mặc tùy tiện như thế, cư nhiên dám đứng dưới chân thần thánh mà thề thốt, quả là đã mất hết uy nghiêm.

"Nghiêm túc chút đi!" Hắn dùng cánh tay huyếch cô một cái.

"Nguyện ý!" Hàn Nhất Nhất đứng thẳng thân mình, ngừng cười, nghiêm túc phun ra hai chữ.

Khi giáo mục hỏi hắn có nguyện ý hay không, Hàn Nhất Nhất nhìn thấy vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, lại nhìn đôi săng đan của hắn, sau đó nghe được hắn nói ra hai chữ nguyện ý.

Rốt cục cô không thể nín được nữa, ha ha cười ra tiếng.

Hạ Thiên Triệu hạ thấp người chào giáo mục, lôi kéo cánh tay Hàn Nhất Nhất chạy mất, chạy đến khi Hàn Nhất Nhất có chút thở không nổi.

"Hạ Thiên Triệu, anh chậm một chút!" cô không theo kịp bước chân của hắn, chỉ có thể thở hổn hển.

"Ai bảo cô không đứng đấy?" Hạ Thiên Triệu tức giận quay lại mắng cô, tâm tình lại một trận thư sướng.

Trang phục của Hàn Nhất Nhất là một áo sơ mi rộng thùng thình, phía dưới là quần dài chấm gót màu xanh lam, ống tay áo sấn cao cùng với cột tà lại làm cho cái eo của cô càng trở lên nhỏ nhắn, thân thể mềm mại, thon thả.

Hạ Thiên Triệu mặc một cái áo T-shirt màu trắng một chiếc quần đùi bằng kaki, dưới chân còn lại là một đôi săng đan, đôi dép này là do chính tay cô chọn cho hắn.

Khi mua, hắn như thế nào cũng không nguyện ý, nhưng là thật không ngờ, cư nhiên hắn vẫn đi, trong lòng nhưng lại một trận mừng thầm.

Hàn Nhất Nhất thật sự không chạy được nữa, buông tay cô ra, dừng lại thở phì phò.

"Sao thể lực của em lại kém như vậy a? Về sau em phải làm sao bây giờ, thân thể này sao chịu nổi" Hắn cười xấu xa, nhìn thấy cô mệt nhọc, mặc dù có một tia áy náy, nhưng càng nhiều chính là khoái cảm khi chinh phục người khác.

"Anh là đàn ông, tôi là đàn bà, sao có thể so sánh thể lực hai bên được?" Cô tức giận bất bình, ngược bởi vì vừa mới chạy kịch liệt cùng hiện tại há mồm thở dốc, nhưng lại mơ hồ phập phồng cao thấp.

Hạ Thiên Triệu liếc mắt một cái nhìn qua, thân thể thể nhưng một trận nóng bừng, "Đáng chết" cô gái này sao lại dễ dàng khơi mào phản ứng của hắn đến vậy.

"Em lựa chọn là vợ của tôi thì em phải chấp nhận sự thật này, đi mau!" Hắn có chút không kiên nhẫn được, thân thể bức bối làm hắn không thể thoải mái được.

"Đi đâu? Vì sao phải gấp như vậy?" Hàn Nhất Nhất vì thế ôm oán hận, lúc này mới vừa dừng lại, chẳng lẽ tên đàn ông này không thể lo lắng một chút cho phụ nữ sao?

"Không phải em muốn đi xe đạp dạo quanh phố nhỏ sao? Chạy nhanh còn kịp." Hạ Thiên Triệu vừa nói xong đã bước đi.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy bóng dáng người đàn ông này, thật muốn xông lên đá hai cái vào gáy hắn.

Hắn tựa hồ cảm nhận được sau lưng một trận lạnh lẽo, quay người lại, không nói lời nào, tiếp tục kéo tay cô đi về phía trước.

Hàn Nhất Nhất đối với tình huống này có chút tức cười, mặc dù không tình nguyện cho lắm nhưng cũng đành đi theo hắn.

Nhìn một cỗ xe đạp cũ kỹ, Hàn Nhất Nhất hết ý kiến.

"Anh muốn tôi đi cái này sao?" Hàn Nhất Nhất chỉ vào vật "cổ xưa" kia.

"Đúng vậy a, chủ đề của chúng ta là tưởng niệm quá khứ mà, đi cái này là tốt nhất, hơn nữa, xe đạp này chồng em phải tốn một số tiền rất lớn mới mua được đây". Hạ Thiên Triệu mặc dù là có chút muốn trêu chọc cô, nhưng xe đạp này quả thực là phải tốn một khoản rất lớn mới mua được, nên biết rằng thời buổi bây giờ chẳng còn ai đi thứ này a.

"Anh đây là muốn tưởng niệm quá khứ hay là muốn mưu sát tôi?", Hàn Nhất Nhất tức giận tròn mắt trừng hắn.

"Em yêu, chắc em nghĩ sai rồi, mặc dù nó cũ, nhưng về mặt tính năng thì hoàn toàn không có vấn đề gì", Hạ Thiên Triệu cam đoan, lòng tin tràn đầy nói.

“Nếu như vậy thì anh cười nó, tôi ngồi đằng sau”, Hàn Nhất Nhất không phải ngốc, bắt cô chờ hần, không đòi nào.

“Cũng được, cố gắng hết mình vì vợ yêu, anh rất sẵn lòng!” Hạ Thiên Triệu nở nụ cười tựa như ánh mặt trời rực rỡ, khiến Hàn Nhất Nhất lại hoài nghi một lần nữa, một người đàn ông có nụ cười như vậy sao có thể dễ thiện thế chứ.

Hạ Thiên Triệu rất sung sướng ngồi lên, đồ chơi này khi còn bé hần từng cười qua, sau này lớn lên toàn đi xe hơi sang trọng, không nghĩ rằng vẫn còn cơ hội để đi nó một lần nữa.

“Mau mau ngồi lên!” hần ra lệnh nói.

Cùng với một người đàn ông thế này diễn trò thật đúng là thống khổ, một hồi này dịu dàng, một hồi tới ngọt ngào, hồi tới vận động, hồi nữa bạo ngược, hồi sau nóng nảy.... Hàn Nhất Nhất cảm giác mình lựa chọn thoả hiệp cùng hần hoàn toàn sai lầm rồi.

Chuyện từng bước từng bước phát triển, càng lúc càng không thể chịu được.

Cô nhảy lên phía sau ngồi, không tình nguyện túm lấy một góc áo T-shirt của hần.

“Ngồi cho vững!”, lời của hần vừa mới nói xong, chân đạp mạnh, Hàn Nhất Nhất vì mất thăng bằng, cả người như muốn ngã về phía sau.

“Ah.....”, cô thét lớn một tiếng, hai tay lập tức ôm chặt hông hần, “Hạ Thiên Triệu, anh điên rồi sao? Chậm một chút!”

“Ha ha.....Đi nào!”. Trong lòng Hạ Thiên Triệu đột nhiên hưng phấn hần, đã lâu lắm rồi hần không được chơi đùa thoả thích không chút kiêng kị như hôm nay, trong cuộc sống của hần trừ tiền thì chỉ còn tiền, dường như chưa từng chấm dứt.

Hần vui vẻ tươi cười, tựa hồ cũng lây sang cô.

“Chậm một chút! Đừng nhanh như vậy, cẩn thận trước mặt!”, cô ở phía sau hô to gọi nhỏ, gió không ngừng thổi bên tai, ánh mặt trời rơi trên hai người họ, thật ấm áp.

“A, phía trước có ổ gà, anh cẩn thận” Hàn Nhất Nhất sợ hãi kêu lên.

“Tần Mạch Li, cô nhát chết quá đấy!” Hạ Thiên Triệu lớn tiếng, người phụ nữ này hô to gọi nhỏ như vậy, là đang cố ý làm ảnh hưởng đến hần sao?

“Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh đó” tay cô dùng sức túm chặt, néo được khối bắp thịt của hần, cười đến sung sướng.

“Tần Mạch Li, cô muốn chết sao?”, người phụ nữ này lại dám néo hần.

“Ha ha, anh cứ chạy như bay về phía trước đi, để coi lúc bị thương ai nặng hơn!” cô cũng không tin cô bị nặng hơn hần, cô cứ ôm chặt lấy hần sống chết không chịu buông tay, xem hần làm sao bây giờ.

Hai chân cô dùng đưa, vui vẻ kêu to, hai người dường như cũng rất thả lỏng, thật ra chỉ cần buông xuống những thành kiến với đối phương, sẽ phát hiện đối phương cũng có rất nhiều ưu điểm.

Mang theo bảy phần diễn trò, ba phần suy tư, hai người cứ như vậy không kiêng nể gì dạo chơi khắp ngõ to phố nhỏ ở La Mã cổ, ăn những món ăn vặt bên đường mà cả đời này Hạ Thiên Triệu chưa từng ăn.

"Anh thực ngốc, mấy thứ này cũng không biết ăn thế nào."

"Chưa thấy ai ngốc như thế, mấy trò này cũng không biết chơi!"

Mỗi khi chơi gì đó xong, Hạ Thiên Triệu cũng sẽ "Ác ôn" giống cô, thậm chí "Quyền đâm cước đá", hai người kẻ chạy người đuổi theo.

Những ngày này, đáng thương nhất phải nói đến lái xe của Hạ Thiên Triệu, hai người đi xe đạp gì đó, hần phải lái xe chậm chậm đi sau như bảo vệ, sau đó là làm chỗ trú gận cho ai kia.

Nhưng nhìn thấy hai người có thể vui vẻ như thế, A Toàn cảm thấy mình cũng rất vui vẻ, phải biết rằng Hạ thiếu rất ít khi có thể vui vẻ cười như vậy.

.....

Bóng đêm, trên dòng sông lớn, một du thuyền xa hoa du hành trong lòng sông.

Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu cứ như vậy mà ngồi nhìn nhau, trong du thuyền ánh sáng huyền ảo của nến, vì muốn giảm bớt không khí ám muội khó xử hai người chỉ có thể uống rượu.

Khuôn mặt Hạ Thiên Triệu dưới ánh nến mờ ảo tràn ngập hấp dẫn, môi mọng mị hoặc Hàn Nhất Nhất cảm thấy nó thật nguy hiểm.

Vội vàng đứng dậy, hướng về phía bên ngoài du thuyền đi đến.

"Tên A Toàn đáng chết này, muốn làm gì chứ!" Hạ Thiên Triệu cũng có chút không được tự nhiên, hoàn cảnh cùng bài trí như vậy, làm cho hai người đang diễn trò cùng suy tư bỗng nhiên như bị hiện nguyên hình.

A Toàn cũng chính là muốn có một cái kết viên mãn cho hai người mà thôi, cảnh đêm đẹp như vậy, lãng phí thì rất đáng tiếc, cho nên hắn sai người chuẩn bị một du thuyền, bên trong có giường, có bàn ăn nhỏ, hai cái ghế dựa, trên bàn có một chai rượu đỏ cùng hai cái ly, còn lại tất cả đều dùng hoa bách hợp trang trí, còn có ánh đèn trần ngập.

Hàn Nhất Nhất thừa nhận, khi cô bước chân vào du thuyền, cô cảm thấy bản thân thực bối rối, hoàn cảnh như vậy với cô mà nói là điểm yếu trí mạng, trong khung cảnh này tất cả mọi cô gái đều giống nhau, rất thích, thích lãng mạn, thậm chí cũng sẽ ảo tưởng có được tình yêu lãng mạn như vậy.

Gió đêm thổi tới, Hàn Nhất Nhất cảm thấy có chút lạnh, cánh tay không tự chủ được ôm lấy mình.

Hạ Thiên Triệu từ trong khoang thuyền nhìn thấy vậy, hắn không chút do dự liền đứng lên, đi về phía cô, có lẽ có kích thích của cồn, có lẽ là ý thức làm theo bản năng, cư nhiên hắn từ phía sau ôm lấy cô.

Thân thể Hàn Nhất Nhất cứng đờ, nội tâm bất an, "Hạ Thiên Triệu đến tốt cùng đang suy nghĩ cái gì, giờ phút này cô ở trước mặt hắn không phải Hàn Nhất Nhất, lại càng không phải là nữ nữ gì."

Cánh tay hắn càng ôm chặt cô, tóc cô bay bay trên mặt hắn, hắn từ từ khép hai mắt lại, nhẹ nhàng mà cảm thụ mùi hương cơ thể cô, đó là mê dược khiến người ta đắm chìm.

Ngay sau đó, bờ môi của hắn nhẹ nhàng mà hôn lên cổ cô, mùi rượu vang đỏ tinh khiết thơm nồng, còn có mùi thảo mộc nhàn nhạt, đó là hương vị độc hữu trên người Hạ Thiên Triệu, Hàn Nhất Nhất cảnh báo chính mình, không được nể quen đường cũ, không được sa bẫy.

Hơi thở của Hạ Thiên Triệu ngày càng nặng nề, nụ hôn của hắn bất chợt dừng trên vai, trên cổ cô Tay hắn chậm rãi men theo thắt lưng của cô hướng về phía trước.

Ý thức của Hàn Nhất Nhất trở lên hỗn loạn, mặt hơi ửng hồng, tình cảm mãnh liệt như vậy khiến cô như không thể cự tuyệt, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng trở lên hỗn loạn.

Tay hắn thăm dò vào bên trong nội y của cô, hướng về nơi mềm mại của cô, nụ hôn của hắn trở lên nặng hơn.

Xuất phát từ ý thức bảo hộ, tay cô theo bản năng muốn ngăn hắn xâm lấn về phía trước.

Thân thể hắn gắt gao dán lên người cô, nơi nào đó sớm đã dựng đứng lên, không bận tâm đến ngăn cản của cô, mang theo một chút cường thế, hắn xoay người cô lại, không chút do dự quấn chặt lấy môi cô.

Hàn Nhất Nhất trở tay không kịp, theo bản năng hé miệng, nghênh đón hắn, đầu lưỡi hắn linh hoạt cùng cô dây dưa, cô không biết phải làm sao để phản kháng, thậm chí khi hắn hôn, cô còn đón ý hòa theo.

Một tay hắn bóp chặt thắt lưng cả cô, tay kia thì tùy ý nhào nặn trên ngực cô.

Thân thể cô chậm rãi bị đốt nóng, hô hấp cũng từ từ trở lên nặng nhọc. Cô muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn gắt gao ôm chặt cả người, sức lực của cô tựa như gió thoảng qua căn bản không thể tác động đến hắn.

"A." Không tự chủ được cô khẽ rên ra tiếng.

Tiếng rên này như một câu ma chú, khiến cho nơi nào đó của hắn càng thêm căng cứng, hắn cuồng nhiệt muốn cô.

Nụ hôn của hắn dọc theo cổ cô một đường trượt xuống, quần áo của cô bị hắn dùng lực xé rách, nửa bộ ngực sữa bại lộ ra bên ngoài, cả người cô run lên, tựa hồ thanh tỉnh rất nhiều.

"Dừng." Tay cô muốn đẩy hắn.

Thân thể bại lộ ra bên ngoài, bởi vì bị lạnh, da thịt càng thêm mẫn cảm, Hạ Thiên Triệu khoác tay lên vai cô, khom người ôm ngang bế cô vào bên trong du thuyền.

"Hạ Thiên Triệu, anh thả tôi xuống dưới, tôi không muốn đi vào!" Hàn Nhất Nhất sao lại không biết, sau khi đi vào làm sao cô có thể chạy thoát chứ, càng đáng sợ chính là, hoàn cảnh như vậy, ý thức cự tuyệt của cô càng trở lên yếu ớt.

"Em là vợ của tôi." Hắn cười xấu xa đem cô ném lên trên giường, ngay sau đó đổ ập lên người cô, động tác càng trở nên cuồng dã, nụ hôn của hắn như mưa rào ăn mòn từng tấc da thịt cô.

Cô cắn răng, tận lực không cho chính mình phát ra âm thanh.

Mùi hương trên cơ thể cô càng làm hắn trở lên điên cuồng, không ngừng muốn cô.

"Chúng ta không thể như vậy. Không thể."

Lời của cô vừa mới nói ra, hần đã kéo tà váy của cô lên, ngón tay linh hoạt hướng tới nơi bí mật của cô.

"Chúng ta có thể. Có thể tiến thêm một bước nữa." Hần cười xấu xa, dán chặt vành tai cô, mà tay lại khẽ di động.

"Hạ Thiên Triệu, tôi. anh. Buông, không cần. Đừng như vậy." thanh âm của cô ngừng cảnh thấp, ánh mắt trở lên mờ mịt.

Dưới ánh nền mờ ảo, hương hoa bách hợp lan tỏa, còn có men rượu kích thích, du thuyền khẽ đưa đưa, đáng ghét hơn là còn có tên đàn ông mặt dày trên đó

"Đừng như thế nào?" Hần cười càng xấu xa, cho dù thân thể hần sớm kiểm chế không được, ướt át của cô chậm rãi thúc giục hần

"Anh. Tránh ra." cô muốn ngồi dậy nhưng toàn thân vô lực.

"Anh biết, em đang đợi anh. Đừng nóng vội. Lập tức sẽ tới, vợ yêu à." Hần cười xấu xa, không chút phòng bị, động thân một cái Hần đã xâm nhập vào trong cơ thể cô.

"A." Tiếng kêu này chính là một loại hưởng thụ cùng thỏa mãn, hần tiến vào lấp đầy khoảng trống trong cơ thể cô

Mà một tiếng vợ yêu của hần cũng đánh gục ý thức của cô, trên thực tế, hiện tại cô chính là vợ hợp pháp của Hạ Thiên Triệu, mà những chuyện bọn họ làm cũng là những điều đương nhiên.

Lúc đầu hần ôn nhu tiến công, chậm rãi đã trở nên cuồng dã, thậm chí, cô có chút không chịu nổi.

"Đừng. Chậm một chút. Tôi chịu. Không được." mặt của cô càng thêm ửng hồng, phần lớn chính là thẹn thùng, cô chưa từng có cảm giác chân thật khi tiếp xúc với một người đàn ông như vậy.

Cho dù bọn họ sớm đã có thân mật xác thịt, nhưng phần lớn là ép buộc cùng cướp đoạt, mà lúc này đây, bọn họ không chỉ có tiếp xúc da thịt mà còn có hoán đổi linh hồn.

Hần chậm rãi dịu đi sự mãnh liệt của mình, lại chuyển sang ôn nhu chiếm giữ.

Hàn Nhất Nhất không ngờ tới, dưới kích thích của hần, thân thể cô dần trở lên bất động sau là đón ý hòa theo.

Từ nhanh đến chậm, từ chậm dần dần nhanh hơn, Hàn Nhất Nhất cảm thấy thân thể mình bị lửa thiêu đốt đến cháy rụi.

Con thuyền nhẹ trôi, hương hoa bách hợp tiêu tán, mà bóng đêm trên sông càng thêm tĩnh lặng, cảnh xuân trong khoang thuyền phản chiếu lung linh

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Em có thai rồi

Edit: Muathuvang

Beta: Pingki

Khi cô tỉnh lại, lại phát hiện bản thân mình đang nằm ở trên giường, những chuyện đêm qua xảy ra ở trên thuyền, tựa như là một cảnh trong mơ, mà cô lại không biết mình rời thuyền khi nào.

Nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra tối hôm qua, cô âm thầm nhủ mảy, đánh vào đầu mấy cái, tối hôm qua mình đúng là điên rồi, bằng không tại sao có thể như vậy.

"Trời ơi, đau chết mất." May mắn Hạ Thiên Triệu không ở bên cạnh, bằng không cô thật không biết phải như thế nào mà đối mặt hần.

Khi cô đi ra, người hầu nói cho cô biết Hạ thiếu đã quay lại thành phố F rồi.

Cô giống như bị đánh đòn cảnh cáo, tên đàn ông đáng giận này, cư nhiên dám thô bạo với vợ mình ngay trong tuần trăng mật, sau đó một mình quay về Hạ gia, hần đây là có ý tứ gì? Muốn nói cho mọi người, cô không đáng để hần quan tâm sao?

"Đáng giận. Đáng giận. tên đàn ông khôn kiếp." Ở trong lòng cô oán giận không thôi, hoàn toàn không có ý thức được mình đã bắt

đầu để ý một người.

.....

Hạ gia, hết thấy đều bình thường như cũ.

Khi Hàn Nhất Nhất một mình xuất hiện ở Hạ gia, sắc mặt Hạ Trầm Bằng đúng là âm u một mảnh, mà những người phụ nữ khác thì muôn hình vạn trạng đủ loại tâm tư.

"Xem ra tuần trăng mật cũng không giảm bớt được chán ghét của Hạ Thiên Triệu với người đàn bà xấu xí này." Uông Giai Trùng mừng thầm trong lòng, điều này chứng tỏ Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất không có chuyện biến gì.

Khi nhìn thấy Hàn Nhất Nhất cô ta không khỏi cười càng tươi hơn, mà Hàn Nhất Nhất nhìn thấy cô ta, cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười. Hiện nay Uông Giai Trùng ngày càng trở lên quyến rũ cho dù đã sinh con, nhưng làn da vẫn mịn màng như trước, dáng người cũng đầy đặn đường nào ra đường đấy, Hàn Nhất Nhất rất nhiều lần muốn nắm tay cô ta nói cho cô ta biết mình là Hàn Nhất Nhất là bạn tốt, chị em tốt của cô ta.

Nhưng cô biết, bây giờ còn không phải thời điểm, hai người chỉ có thể dùng quan hệ chị em đầu để ở chung.

"Chị cả!" Khi Hàn Nhất Nhất đi qua bên người cô ta, cô ta cười ngọt ngào gọi.

"Hai chúng ta chắc cũng bằng tuổi, tôi gọi cô Giai Trùng, cô cũng có thể gọi tôi là A Li." Hàn Nhất Nhất hy vọng cô và Uông Giai Trùng có thể thân mật hơn.

Uông Giai Trùng lại cười: "Chị có thể gọi em là Giai Trùng, nhưng em phải gọi chị là chị cả, đây là quy củ, không thể đảo lộn thân phận."

Hàn Nhất Nhất cười đáp lại, lộ ra lúm đồng tiền, làm cho cô càng trở lên thanh tú vài phần.

Nụ cười của Uông Giai Trùng đột nhiên trở lên cứng ngắc, cảm giác lo sợ không hiểu sao dâng lên trong lòng, vì cái gì lại lo sợ, chính cô ta cũng không rõ, chỉ đột nhiên cô ta cảm thấy được, Tần Mạch Li không đơn giản giống như cô ta nghĩ.

Bên trong căn phòng, tiếng đàn dương cầm du dương, đầu ngón tay Uông Giai Vi du ngoạn là lướt trên những phím đàn. Đứng ở phía sau cô ta, Hạ Thiên Cơ thật sự không thể tìm ra mối liên hệ giữa cô ta và đàn dương cầm.

Khi cô đàn, cô luôn khiến hần mê luyện, không thể kìm lòng được. Cô ta mặc một bộ váy trong suốt, cặp chân thon dài lộ ra ngoài, cô ta đang dụ dỗ hần, mà hần cũng biết, hần rất mê luyện chiều này của cô ta, hần chậm rãi hướng cô ta đi tới.

.....

Ngay sau đó, giữa tiếng đàn hỗn loạn vang ra những tiếng động khiến người ta phải nhắm mắt bịt tai.....

.....

"Thiên Cơ, em có thai rồi."

"Cái gì, em nói em mang thai đứa con của anh?" Hần có chút sùng sốt hỏi

"Đừng vội, anh sắp được làm ba rồi." Nói xong cô bỏ nhào vào lòng hần.

"Thiên Cơ, anh thích con trai hay con gái?"

Sắc mặt Hạ Thiên Cơ ngưng trọng, Uông Giai Vi có thai, đứa bé kia phải làm sao bây giờ?

Hồi lâu không nghe được tiếng trả lời của hần, cô ta có chút hờn giận, "Thiên Cơ, anh sao thế, chẳng lẽ anh không muốn đứa con này sao?"

Hạ Thiên Cơ nhìn người đàn bà này, hần mê luyện cô ta, mê luyện thân thể, sự phóng đảng của cô ta, hần bằng lòng chơi đùa với ả.

"Hay là bỏ đi?" Nếu là người đàn bà khác hần sẽ không chút do dự dùng tiền giải quyết, nhưng Uông Giai Vi đã ở bên cạnh hần khá lâu, hơn nữa hần biết cô ta yêu hần, nếu nói ra như vậy hần cũng có chút không đành lòng.

"Cái gì, anh muốn em bỏ con?" Uông Giai Vi trợn ngược mắt, hần cư nhiên có thể nhẫn tâm như vậy.

"Giai Vi, em thử đứng ở góc độ của anh suy nghĩ cho anh, em sinh con ra sẽ thế nào?"

"Cái gì của em của anh, đây là con của chúng ta." Uông Giai Vi giận dữ nói, "Nếu anh không cần đứa bé này, em vẫn sẽ sinh nó ra."

"Em điên rồi, em sinh ra, đứa bé không có ba làm sao được?" Hần có chút nóng giận, người đàn bà này đang tính toán gì?

"Anh có thể cưới em mà, như vậy con sẽ có ba ngay." Cô ta lại lần nữa nói đến hôn nhân.

"Anh đã có vợ rồi." Hạ Thiên Cơ thực bất đắc dĩ nói, "Chuyện này em cũng không phải không biết, chẳng lẽ thời nay còn cảnh chị em chung chồng, hơn nữa trên danh nghĩa anh là em rể của em."

Hạ Thiên Cơ đau đầu không thôi, nạt thiếp không sao cả, nhưng lấy chị vợ làm vợ bé, làm sao có thể bình thường được?

"Anh có vợ thì sao, em vẫn có thể ở bên anh, sinh con cho anh, em cũng không bắt anh ly hôn, nhưng em có một yêu cầu, em muốn người nhà anh phải chấp nhận em." Cô ta vì mình tận dụng cơ hội để tiến vào Hạ gia, muốn hạ gục Uông Giai Trùng.

"Em điên rồi, vợ của anh là em gái của em, nếu em vào Hạ gia, ba mẹ anh sẽ điên mất." hạ Thiên Cơ bị cô ta dọa cho sợ.

"Em không điên, Uông Giai Trùng không phải em ruột của em, chính nó đã cướp tất cả từ tay em, nó cần bản không yêu anh, nó chỉ yêu thân phận cùng địa vị của anh, em mới là người thực lòng yêu anh, Thiên Cơ." Cô ta bắt đầu nước mắt ngấn nước mắt dài, cô ta yêu Hạ Thiên Cơ, với hắn cô ta đã phải trả giá nhiều, không chỉ vì hắn là cậu hai của Hạ gia, mà phần lớn là vì yêu hắn.

"Không, cô ấy yêu anh." khi nói ra những lời này, vẻ mặt hắn cũng mệt mỏi, mấy năm nay, Uông Giai Trùng quan tâm đến hắn hay không, bản thân hắn rất rõ, ngay cả hắn cuồng hoan bên ngoài cô cũng không để ý, không chút tức giận.

"Anh nói dối, chỉ có mình em yêu anh thôi, Thiên Cơ." Cô ta nhào vào trong lòng hắn, gắt gao ôm lấy hắn, cô ta muốn nói cho hắn biết cô ta yêu hắn thực lòng, muốn sinh con cho hắn.

"Không... Không..." Hạ Thiên Cơ tự mình ní non, tất cả hiện tại sao lại biến thành cái dạng này.

"Thiên Cơ, tin tưởng tình yêu của em, tin em sẽ toàn tâm toàn ý với anh!" cô ta ôm hắn, càng ôm chặt, cô ta lại càng sợ hãi mất đi hắn, sợ hãi mất đi đứa nhỏ này.

Hắn có chút mê man, hai khuôn mặt của Uông Giai Vi và Uông Giai Trùng cứ liên tục luân phiên hiện ra trước mặt hắn, rốt cuộc hắn làm sao vậy?

"Thiên Cơ, nhìn em!" cô ta nâng mặt hắn, bốn mắt nhìn nhau.

"Chúng ta có con rồi, anh thật sự muốn tàn nhẫn mà làm hại một sinh mệnh sao? Hơn nữa còn là cốt nhục của anh?"

"Không phải." Hắn lắc đầu.

"Như vậy, anh không cần nghĩ nhiều, tin em, ba mẹ anh sẽ chấp nhận em, Hạ gia lại có thêm cháu, chuyện này không phải tốt lắm sao?" cô ta tiếp tục hỏi

"Đúng vậy, để Hạ gia có thêm cháu, đúng là chuyện tốt." Hạ gia hiện tại đang có một cháu trai bảo bối, có thêm vài đứa nữa, Ngải Châu Bích sẽ càng vui vẻ.

"Nếu đã như thế, vậy anh còn lo lắng cái gì, anh sợ hãi cái gì?" cô ta biết hắn đang dao động. "Em không đòi hỏi anh ly hôn em gái em để sau đó cưới em, em có thể cứ như vậy mà an phận làm vợ hai của anh, yêu anh, yêu thương con của chúng ta, như vậy không phải tốt lắm sao?"

Hạ Thiên Cơ nhìn cô ta, do dự, người đàn bà này yêu hắn, mà người đàn bà trong nhà lại đối xử với hắn lạnh nhạt như người dưng, có đôi khi, hắn hoài nghi mấy năm nay, hắn không phải thật sự yêu Uông Giai Trùng, lúc hắn kết hôn với cô ta thật sự chỉ là nhất thời xúc động?"

Thế nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy Uông Giai Trùng, hắn đều muốn phải kích thích cô ta, khiến cho cô ta phải chú ý đến hắn.

"Đồng ý với em, để em bình an sinh hạ cục cưng chúng ta." cô ta hôn hắn.

Hắn chính là mù quáng mà chui đầu, có lẽ hắn thật sự chỉ có thể như vậy.

.....
Biệt thự Hạ gia

Hạ Thiên Cơ gọi các thành viên trong gia đình tuyên bố một việc, bởi vì hắn quyết định muốn đem Uông Giai Vi vào Hạ gia

Lời nói của hắn vừa nói ra, lập tức bị Hạ Trảm Bằng phản đối "Ta không đồng ý."

"Ba, tại sao chứ?"

"Mày đã có vợ." Ông nghiêm nghị trả lời, hoàn toàn quên chính mình cưới đến ba vợ.

"Ba có thể lấy ba vợ, tại sao con không thể cưới thêm một người nữa, con ở cùng Giai Vi đã rất nhiều năm rồi, con cảm thấy nên cho cô ấy một danh phận, cho dù danh phận này có hèn mọn con cũng muốn cho."

"Mày lấy chính là chị vợ mày, mày có nghĩ tới cảm giác của vợ mày hay không, mày có nghĩ tới chuyện này thất đức hay không?" Hạ Trảm Bằng không thể chấp nhận chuyện hai chị em cùng chung một chồng.

Uông Giai Trùng ngồi ở một góc, thần sắc ngưng trọng, một câu cũng không có nói, chỉ yên lặng mà nghe, từ biểu hiện của Hạ Thiên Cơ, cô ta biết Uông Giai Vi đã bắt đầu kiểm chế không được, chỉ là không ngờ chủ ý của cô ta hoá ra là tiến vào Hạ gia.

“Ở Trung Quốc thời cổ, chị em gả cho một người đàn ông nhiều như vậy, quan hệ này có là gì, huống chi hai người còn không phải chị em ruột.”

“Mày.. đồ hỗn trướng.” Hạ Trảm Bằng thất vọng phẫn nộ.

“Lão gia, ông đừng kích động, chốc nữa huyết áp lại tăng.” Hạ phu nhân một bên đỡ lấy ông, sợ ông sẽ đột ngột ngã xỉu.

“Thiên Cơ, việc này mẹ cũng không đồng ý, Trung Quốc nhiều phụ nữ con có thể lấy như vậy, việc gì cứ phải là hai chị em.” Ngải Châu Bích cũng mở miệng.

“Ba ba, mẹ, Giai Vi có cốt nhục của con, hơn nữa bác sĩ nói, cô ấy không thể phá thai, nếu không về sau sẽ rất khó có thai, chẳng lẽ hai người nhẫn tâm nhìn đứa cháu của hai người chưa ra đời đã chết non như vậy sao?” Hân xuất ra át chủ bài cuối cùng.

“Cái gì? Nó có thai với con?” Lần này, Ngải Châu Bích kích động.

“Đúng vậy, mẹ!” Hạ Thiên Cơ nói xong, mặt nhìn về phía Uông Giai Trùng, mà ánh mắt của cô ta cũng đang nhìn về phía hân, bên trong đó là sầu thương mơ hồ, giống như lập tức đâm đến tâm can hân, hân cảm thấy có lỗi với cô ta.

“Vây... Việc này...” Cô ta đem ánh mắt dời về phía Hạ Trảm Bằng, Hạ gia có thể nhiều cháu là một chuyện tốt, năm đó, cô ta cũng là dựa vào cái bụng mang cốt nhục của Hạ Thiên Cơ mà tiến vào cánh cửa này.

Sắc mặt Hạ Trảm Bằng vẫn nặng nề như trước.

“Ta không muốn xen vào chuyện các người nữa, nếu vợ mày đồng ý, nếu mày không sợ bị người khác chế giễu, mày muốn làm thế nào thì làm!” Nói xong, ông xoay người đi đến thư phòng, nhìn thấy một đồng người này, trong lòng ông chất đầy lửa giận.

Mặc dù là tức giận, nhưng chung quy không thể bắt Hạ Thiên Cơ đưa Uông Giai Vi đi phá thai, dù sao đó cũng là con cháu Hạ gia, thái độ ông cũng xem như là ngầm thừa nhận, nhưng là hành vi của bọn họ làm cho ông cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu thế giới bọn trẻ nữa.

Nếu ông trời cho ông một cơ hội lựa chọn nữa, ông thậm chí trở lại hai mươi bốn năm trước khi lấy Hân Chân, cùng bà ấy bên nhau suốt đời. Nhưng chuyện này luôn khiến ông đau lòng, bởi vì ông không biết lúc sống còn có thể gặp lại Hân Chân hay không?

Hạ Thiên Cơ thấy Uông Giai Trùng, hân biết, việc này, là hân có lỗi với cô ta.

“Giai Trùng...” hân đằng hắng một tiếng, có chút khó khăn mở lời.

Uông Giai Trùng thấy hân, chờ chính miệng hân nói với cô ta.

Ngải Châu Bích ở một bên bắt đầu an ủi “Giai Trùng, mẹ biết con tủi thân, nhưng mà, có đôi khi hoàn cảnh phụ nữ quyết định họ phải hy sinh một số thứ, ngầm lại đàn ông có mấy người đàn bà cũng là bình thường, mẹ lúc đó chẳng phải cũng chỉ là vợ ba Hạ gia thôi sao.”

“Mẹ biết, con có thể không chấp nhận người phụ nữ muốn vào cửa kia chính là chị của con, điều này mẹ cũng có thể hiểu được, nhưng việc này cũng có chỗ tốt, con hiểu chứ.” Ngải Châu Bích cười

“Mẹ, con biết.” Uông Giai Trùng cười gượng.

“Giai Trùng...” Hạ Thiên Cơ lại một lần gọi tên của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đau lòng

Edit: Đô Rê Mun

Beta: Pingki

Hạ Thiên Triệu từ sau tuần trăng mật, gần nửa tháng không xuất hiện ở Hạ gia, thậm chí không có một cuộc điện thoại nào gọi cho Hân Nhất Nhất.

Hạ Trảm Bằng gọi điện cho hân, hoặc là tắt máy, hoặc là không bật máy, hoặc là không trả lời... hân tựa như bốc hơi khỏi nơi này vậy, Hân Nhất Nhất

cũng không thể vì thế mà tìm đến công ty Hạ Thiên Triệu, cô vẫn tiếp tục an phận ở lại Hạ gia..

Biệt thự Hạ gia, im ắng tựa như có chút lạ thường.

Uông Giai Vi sau khi vào Hạ gia ở nửa tháng, ả đã mau có thai ba tháng, bụng không rõ lắm, vẫn kiểu tóc ngắn hoạt bát xinh đẹp mà khiêu gợi như trước, đôi mắt to đen nhánh cùng vẻ kiều ngạo như hồi bé không coi ai ra gì.

Từ khoảng khắc Uông Giai Vi bắt đầu bước vào cửa Hạ gia, lòng của cô liền không yên, chuyện này như số mệnh định trước, ba người hồi nhỏ ở Uông gia, sau khi lớn lên, ba người ấy vậy mà lại cùng vào Hạ gia, không có gì là ngẫu nhiên, giống như ông trời cố ý an bài, bọn họ nhất định còn phải cùng nhau trải qua một chuyện.

Uông Giai Trừng cũng không làm khó Uông Giai Vi, hai người gặp mặt, trái lại mặt lộ vẻ tươi cười, thậm chí còn thân thiết cùng khiêm nhường hơn so với lúc sống chung ở Uông gia, Hàn Nhất Nhất có chút đau lòng vì Uông Giai Trừng, lúc nhỏ bị Uông Giai Vi bắt nạt, khi lớn lên, thật vất vả mới được gả vào Hạ gia, những tưởng từ nay về sau có thể thoát khỏi thương tổn Uông gia gây ra cho cô ấy, lại không ngờ rằng, Uông Giai Vi lại đến cùng cô ấy tranh giành một người đàn ông.

Đối với kiểu ở chung như vậy, Hàn Nhất Nhất có vẻ vô cùng mờ mịt, đối với Hạ phu nhân, bà ta có vẻ như đang đề phòng Hàn Nhất Nhất, từ đầu đến cuối bà ta vẫn tỏ ra ôn hoà, không thân thiết cũng không quá thờ ơ, khiến cô vô cùng đau đầu.

.....

Lãnh Nghiêm từ đằng sau cô đã đi tới trước mặt, nhẹ nhàng mà gõ bên cạnh bàn.

Cô nghe tiếng liền ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt ánh mắt đen nhu tình của anh, vội né tránh, “Có chuyện gì sao, Lãnh tổng?”, đầu của cô đã nhìn vào màn hình máy tính, bộ dạng như bề bộn nhiều việc. “Đi uống cốc cà phê đi!” Đây là lần đầu tiên anh mời cô uống cà phê sau khi cô quay lại từ kì nghỉ phép vừa rồi.

“Dự án ngày hôm qua em giao cho tôi rất tốt, nếu cô nhân viên xuất sắc này bằng lòng nhận một ly cà phê phần thưởng từ cấp trên của em thì đi thôi!” dường như cảm giác tâm tình cô hôm nay có chút không tốt, anh lại cho cô một lí do không thể cự tuyệt.

Hàn Nhất Nhất đành phải cầm đầu ầm ục theo sát phía sau anh, vào thang máy, ngồi xe, sau đó là đến chỗ cũ “Quán cà phê trên không” Tên này là Hàn Nhất Nhất đặt cho nó.

Tất cả đều như cũ.

Hàn Nhất Nhất càng ngày càng thấy, Lãnh Nghiêm là đang hoài niệm tới một cố nhân, thậm chí là có chút cố chấp mà nhớ tới cố nhân này, cô vì anh đau lòng cũng vì anh khổ sở, một người không chịu thoát khỏi quá khứ, trong lòng luôn bị thương, mà từ khi cô bắt đầu theo anh làm trợ lý, cô rất ít khi nhìn thấy anh cười.

Vẫn là hương Lam Sơn cổ hữu, cô cầm chiếc ly, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cô suy nghĩ, trước đây, cô vẫn luôn mong chờ được bên nhau thế này, nhưng hiện tại, cô cảm thấy cùng anh ở một chỗ có một loại áp lực vô hình, khiến cô sợ hãi.

“Gần đây có phải đã giao cho em làm nhiều việc lắm không?” Anh khẽ hỏi, thậm chí có một chút quan tâm.

“Không có, tôi làm được.” Cô vẫn như trước nhìn ngoài cửa sổ, không hề nhìn anh.

“Cứ mỗi lần tâm tình không tốt, tôi rất thích tới nơi này ngắm cảnh đêm thành phố.” Anh nhẹ nhàng mà thử thăm dò.

“Ở đây ngắm cảnh đêm, thật sự rất đẹp, rất nhiều thứ cũng sẽ chậm chậm tan biến, ít nhất sẽ không cảm thấy áp lực như vậy nữa.”

“Aily!” Anh gọi tên của cô.

Cô mỉm cười, mấy ngày nay gần nhau, cô mới biết được Lãnh Nghiêm kỳ thật lại cô đơn như vậy, trừ công việc ra thì là hợp, sinh hoạt cá nhân của anh dường như đều nhường chỗ cho công tác, đây cũng là một lí do anh còn trẻ tuổi đã có thể lấy được thành công như thế.

“Tôi cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn đến em, tôi lúc nào cũng rất dễ nhớ tới cô ấy, đây cũng là nguyên nhân tại sao tôi mong muốn mang em tới nơi này uống cà phê.” Có lẽ là bóng đêm ngoài cửa sổ thật đẹp, anh như có một chút xúc động

“Lãnh tổng, dường như rất nhớ cô gái kia, nếu đã nhớ cô ấy như vậy, thì nên đi tìm cô ấy a.” Cô có một chút tư tâm nho nhỏ, thậm chí có một chút lòng hư vinh bé xiu, cho nên thử hỏi anh thêm.

“Bốn năm, cũng không biết cô ấy còn có thể quay lại nữa không, tôi đã đi tìm, thế nhưng không tìm được chút tin tức nào về cô ấy, tôi đã từng nói với cô ấy, chỉ cần cô ấy nhớ đến tôi, nguyện ý trở về, bất cứ lúc nào tôi cũng ở đây để chờ đợi, nhưng cô ấy không trở về.” Thanh âm anh càng ngày càng nhỏ, cảm xúc trong căn phòng có chút bi thương

“Bốn năm, cô ấy không trở về tìm anh, có thể là cô ấy không biết.” Cô lẩm nhẩm một mình, nhìn thấy anh, cô có chút nhớ nhưng cho anh một cái ôm, mà cô, thật sự đã làm như vậy.

Trong nháy mắt ôm anh, đầu óc cô như trống rỗng.

Anh thậm chí chủ động đem cô ôm vào trong ngực, hô hấp kiềm nén, nặng nề có chút làm cho Hàn Nhất Nhất khó thở, cô cảm thấy tình cảm ở Lãnh Nghiêm quá lớn

Cô chậm rãi buông anh ra, cho anh một nụ cười cổ vũ, “Lãnh tổng, tôi cảm thấy anh nên tìm một người bạn gái, có lẽ người kia đã lập gia đình, hoặc là cô ấy cảm thấy hai người không có khả năng trở lại như xưa, bằng không, không thể nào bốn năm rồi cũng không trở về tìm anh.”

“Tôi đã từng nói với cô ấy, trừ phi biết cô ấy lập gia đình, nếu không tôi sẽ suốt đời không cưới.” Về mặt anh nho nhã, lại lộ ra cổ chấp.

“Có lẽ cô ấy lập gia đình, chỉ là chưa nói với anh mà thôi.” Hàn Nhất Nhất xúc động, muốn nói cho anh, cô kết hôn, không cần đợi nữa.

Còn hơn cô đơn như vậy, cô ngược lại hy vọng anh quên đi tất cả quá khứ, làm lại từ đầu, tìm cô gái tốt kết hôn, không nên sống phiến muộn u sầu như bây giờ.

“Sẽ không, cô ấy sẽ không như vậy.” Anh vẫn là cổ chấp như vậy.

Hàn Nhất Nhất mới chậm rãi hiểu, năm đó Lãnh Nghiêm vì Hạ Tinh, cho dù cô ta đã thành vợ bảy Hạ Thiên Triệu, nhưng anh vẫn có thể liều lĩnh mà vì cô ta đi báo thù, tình yêu của anh là cổ chấp không cầu lợi.

Anh năm đó lợi dụng cô yêu anh, Hàn Nhất Nhất lựa chọn rời khỏi anh, cô nghĩ rằng anh không yêu mình, chỉ là hiện tại đã nói cho cô tất cả, Lãnh Nghiêm yêu cô, loại tình yêu này làm cho cô cảm thấy mình thật hồ thẹn, bởi vì cô không biết, anh thật sự có thể như vậy, vô tư mà chờ cô bốn năm, còn cô vẫn không thể tha thứ anh năm đó đã lợi dụng cảm tình của mình.

Mà hiện tại, cô và anh càng không có khả năng nữa, cô đã là vợ Hạ Thiên Triệu, nếu anh biết sự thật, cô không biết anh có chịu nổi hay không, những người con gái anh yêu nhất đều gả cho Hạ Thiên Triệu, nghĩ đến điều này, lòng của cô một hồi đau đớn mãnh liệt.

“Lãnh tổng, tôi hy vọng anh có thể buông tha quá khứ, nhìn xem bên cạnh anh có rất nhiều những cô gái thiện lương lại xinh đẹp, chỉ cần anh phát hiện cái tốt đẹp ở họ, nhất định anh sẽ thích.” Hàn Nhất Nhất thật tình hy vọng anh có thể hạnh phúc.

“Tôi không làm được.” Bốn chữ vang lên mạnh mẽ.

“Không, Lãnh tổng, anh có thể làm được, bởi vì anh đáng có được một cô gái tốt.” Hàn Nhất Nhất thật tâm nghĩ như vậy.

“Em không hiểu, ngoài trừ cô ấy, ai tôi cũng không muốn.” Thái độ anh vẫn kiên quyết.

Cô nghe, có chút khiếp sợ, cô cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra Lãnh Nghiêm lại yêu cô nhiều như vậy. Mà sự cổ chấp của cô, khiến cô tiếp sau đó không biết phải tháo gỡ khúc mắc của anh như thế nào.

.....

Lãnh Nghiêm lái xe đi ra ngoài, một chiếc xe từ đầu đến cuối đi theo bọn họ, mà về mặt của hần ngưng trọng.

Hạ Thiên Triệu trong lúc vô tình nhìn thấy Lãnh Nghiêm cũng Hàn Nhất Nhất xuống xe, suốt một giờ, bọn họ mới lên xe lại, Lãnh Nghiêm đưa cô về nhà, mà trên đường đưa cô về nhà cư nhiên không phải đường về biệt thự Hạ gia.

“Tần Mạch Li, cô mới đó đã không chịu nổi cô quạnh như vậy sao?” Hần bắt giác hỏi, lông mày lại nhíu chặt thành một đường.

Khi xe Lãnh Nghiêm rời đi, hần mới xuống xe, từ phía sau gọi tên của cô “Tần Mạch Li!”

Hàn Nhất Nhất nghe được tiếng nói, quay đầu lại, thấy Hạ Thiên Triệu sắc mặt u ám, cô có chút cười khổ cũng hờn giận, lần đầu tiên gặp mặt sau tuần trăng mật, không nghĩ tới lại trong tình huống thế này.

Hần từng bước một đến gần cô, cô càng thêm cảm nhận được mùi thuốc súng trên người hần.

“Có việc sao? Chẳng lẽ anh muốn đứng mãi như vậy?” hai người cứ đứng như vậy hai ba phút đồng hồ, cô đành lựa chọn mở miệng trước.

“Tần Mạch Li, cô đã là phụ nữ có chồng, chẳng lẽ cô không có chút giải thích nào cho hành vi vừa nãy sao?” Mặt Hạ Thiên Triệu vẫn lạnh lùng như trước, hần muốn biết người đàn bà này rốt cuộc muốn giải thích như thế nào.

“Tại sao tôi phải giải thích? Tôi cũng không có gì cần giải thích.” Cô thấy thái độ chất vấn người khác của hần, khiến bản năng cô muốn chống lại.

“Tại sao à? Bởi vì cô là vợ Hạ Thiên Triệu tôi, chẳng lẽ nhìn vợ mình cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ cả tiếng đồng hồ, sau đó hần lại đưa cô ta quay về không phải nhà chồng, tình huống như vậy, cô không thấy là cô nên giải thích sao?”

“Anh theo dõi tôi?”

“Cô nghĩ tôi rảnh rồi lắm chắc, nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm, nói, cô cùng anh ta quan hệ gì?” Hần nhìn cô, ánh mắt phần nộ đủ để

giết cô cả ngàn lần.

“Tôi và anh ấy cái gì cũng không có, tin hay không tùy anh!”

“Cô... Đây là thái độ gì? Tần Mạch Li, cô đừng quên, thân phận cô hiện tại là vợ của tôi, trừ người đàn ông là tôi ra, cô hẳn là nên giữ khoảng cách mà không phải ở chung với người ta cả tiếng như vậy.” Nếu cô ta là đàn ông, Hạ Thiên Triệu thật muốn cho cô ta hai nắm đấm vào mặt.

“Ngại quá, anh ấy là cấp trên của tôi, chúng tôi mỗi ngày đều ở chung mấy tiếng, đây là công việc của tôi.”

“Phải không? Một mình tiếp cấp trên uống cà phê nói chuyện phiếm, là công việc của cô, có phải hay không ngày nào đó bò lên trên giường kẻ gọi là cấp trên kia, cũng là công việc của cô.” Hạ Thiên Triệu sỉ nhục cô.

“Bốp!” Một thanh âm vang lên, Hàn Nhất Nhất tát vào mặt hắn một cái, tức giận mà trợn trừng mắt nhìn, hắn dựa vào cái gì sỉ nhục cô như vậy.

Mặt Hạ Thiên Triệu có chút vặn vẹo, như thế nào cũng không dám nghĩ chính mình sẽ bị một cái tát này

Hắn thô bạo cầm tay cô, dùng sức xiết chặt.

“A...” Cô nghe được một tiếng xương cốt vang lên, nhin không được đau đớn hết to.

Mà hắn hoàn toàn không để ý đến đau đớn của cô, kéo cô đi vào trong, một tay đem cô ném trên mặt đất, thân thể của cô lại một lần nữa bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tức giận

Edit: Pingki

Hàn Nhất Nhất bị vút trên mặt đất, phát ra tiếng 'phịch' nặng nề, cánh tay là chỗ bị bầm tím lớn nhất, cô đau đến cắn răng.

"Nói, cô và tên Lãnh Nghiêm kia rốt cục là loại quan hệ gì?". Lúc Hạ Thiên Triệu nhìn thấy, trong lòng chỉ muốn giết chết cô, chưa từng có người đàn bà nào của hắn dám không coi hắn ra gì cùng người đàn ông khác thân mật tới lui, huống chi người đàn bà này còn là vợ thứ chín của hắn!

"Hạ Thiên Triệu, anh có nghe thấy không vậy, tôi đã nói chúng tôi chỉ là quan hệ công việc, anh bắt tôi phải giải thích trăm lần ngàn lần nữa thì cũng như vậy thôi" Hàn Nhất Nhất căm tức nhìn hắn.

"Cấp trên nhân viên ở ngoài công ty còn có thể hẹn nhau cùng một chỗ uống cà phê sao? Hơn nữa loại hành vi này của cô cũng không phải là lần đầu tiên, cô còn muốn giả vờ hả?", khiến Hạ Thiên Triệu càng thêm phần nộ đó là, người đàn bà này thì ra không phải là lần đầu tiên cùng Lãnh Nghiêm đi vào trong đó, trong thời gian bọn họ đang uống cà phê, hắn đã tra ra được Lãnh Nghiêm mang cô cô ta đến đây đã ba lần, hơn nữa trước khi họ kết hôn đã mang tới một lần rồi.

"Uống cà phê thì làm sao? Không phải lần đầu tiên thì sao chứ? Chẳng lẽ tôi không thể có tự do của mình?"

"Bốp!" Hạ Thiên Triệu hung hăng quăng một cái tát trên mặt của cô, lập tức in dấu năm ngón tay sưng đỏ.

Không chút nào thương tiếc túm áo cô lên, gắt gao nắm chặt, lạnh lùng nói: "Tần Mạch Li, cô hồng hạnh vượt tường, cư nhiên còn dám hùng hồn như vậy, cô cảm thấy tôi không làm gì được cô có phải không?"

"Hạ Thiên Triệu, anh đúng là đồ khôn kiếp, tôi đã nói không có là không có". Cô quay đầu đi, không muốn đối mặt với hắn, với thái độ trịch thượng đó.

"Cô nói không có thì là không có? Cô lấy chứng cứ ra, nếu các người không có gian tình, vậy lần đầu tiên của cô đâu?" Hắn phần nộ, hắn đổ kị, hắn thất vọng gào thét: "Cô nói a!"

Hắn không phải là người cổ hủ, nhưng khi biết được người đàn bà này không phải lần đầu tiên, hắn có chút kinh ngạc, theo lời Hạ Trầm Bằng giới thiệu, cô ta không có bạn trai, vậy lần đầu tiên của cô ta đâu?

Hàn Nhất Nhất cả người lạnh như băng, tên đàn ông chết tiệt này, cư nhiên dám mặt dày tới hỏi lần đầu tiên của cô.

"Như thế nào? Không còn gì để nói sao?"

Hắn trào phúng nhìn cô, càng nhiều hơn là đau đớn.

"Tôi không phải là lần đầu tiên, anh muốn như thế nào?", Hàn Nhất Nhất đau đớn trong lòng, không còn muốn cùng hắn giải thích gì nữa, hắn muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, cô dù sao cũng không thể vì chuyện này mà làm bại lộ thân phận mình.

"Thừa nhận đi, cô đúng là đồ đàn bà phóng đảng", hắn thật muốn lột sạch quần áo của cô ta ra mà nhìn rõ xem, người đàn bà này có phải chỉ ở trước mặt hắn mới giả vờ thanh thuần chất phác, còn ở trước mặt thằng đàn ông khác thì phóng đảng vô cùng.

Hàn Nhất Nhất nhắm chặt mắt lại, không muốn dính dáng gì tới hắn nữa.

"Tần Mạch Li, cô lại chơi trò cá chết sao!", lửa giận của hắn càng thêm bùng phát.

Hàn Nhất Nhất vẫn tiếp tục lựa chọn trầm mặc, có giải thích bao nhiêu chẳng nữa giờ phút này cũng không thể đáp tất được lửa giận của hắn, mà chỉ làm hắn càng nghĩ cô phóng đảng hơn mà thôi. Nếu đã như vậy, cô cần gì phải tạo cơ hội cho hắn nhục nhã mình thêm đâu!

"Cô giả vờ cá chết, tôi càng không cho cô giả!", hắn càng thêm phẫn nộ, bàn tay to vừa đi chuyển, vừa lôi kéo, quần áo trên người cô từng tiếng từng tiếng xoẹt xoẹt xé rách vang lên.

Mang theo thô bạo gần như muốn tàn phá, trên người cô rất nhanh bị nắm thành những mảng xanh tím.

"Ngô...ngô...", cổ họng Hàn Nhất Nhất khàn khàn, khó chịu phát ra âm thanh, nhưng rất nhanh, đau đớn càng thêm xỏ xuyên vào trong cơ thể cô. Ngay sau đó lại thêm một trận lại một trận tàn phá tiếp, cô như tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, mặc cho chính mình nằm ở nơi đó, giống như một khối thịt xác không có linh hồn.

_____pinkie_____

Biệt thự Hạ gia...

Ngài Châu Bích nhìn vòng cổ trần châu trước mắt mình, yêu thích không buông tay.

"Thật sự rất đẹp nha!" Bà ta không khỏi khen ngợi, tuy rằng bà ta đã nhìn thấy trần châu rất nhiều, nhưng là xinh đẹp tinh xảo thế này thì rất hiếm thấy.

"Mẹ, mẹ thấy nó đẹp là tốt rồi, con còn đang sợ không hợp ý mẹ đây", Ông Giai Vi cười đến tươi tắn, xem ra bà già này chỉ cần một chiêu là có hiệu quả, muốn đứng vững ở Hạ gia, trước hết phải chiếm được lòng Ngài Châu Bích, đàn bà giống như bà ta, mấy thứ châu báu này nọ yêu thích cực kỳ, nhìn biểu tình giờ phút này của bà ta, Ông Giai Vi cảm thấy chỗ vốn này bỏ ra rất đáng giá.

"Đây là tặng cho ta sao?", Ngài Châu Bích còn có chút ngượng ngùng, không nghĩ tới đứa con dâu này vừa hiểu chuyện lại biết điều như thế, hơn nữa còn rất hào phóng, Ông Giai Trùng vào Hạ gia, ngoại trừ việc sinh được Hạ Chính Dương khiến bà ta cảm thấy vui vẻ mừng ra mặt ra, còn cái khác không có cái gì là thuận mắt.

"Đương nhiên, mẹ thích là tốt rồi, sau này có đồ tốt, chúng ta có thể cùng chia sẻ nha", ả mỉm cười ngọt ngào.

"Cái này cũng không rẻ, tốn nhiều tiền lắm phải không?", bà ta có chút hoài nghi hỏi, thậm chí còn có chút không vui, nghĩ thâm lòng cừu chẳng phải cũng lấy từ trên người con cừu sao? *chắc ý bà ta là tiền mua nhiều ít thì cũng là tiền của con bà ta.

Ả cười thầm, thông thả mở miệng nói: "Cái này được mua khi con và mẹ con cùng đi dạo phố, mẹ con nói vật này chắc chắn là rất hợp với mẹ, ban đầu con còn lo lắng, nhưng xem ra mẹ con và mẹ có cùng gu thẩm mỹ a".

"Xem ra mẹ con cũng không tệ lắm", nghe thấy không phải moi tiền của con trai mình đi mua, mặt mày bà ta càng thêm vui sướng.

"Đúng vậy, mẹ con từ lần trước gặp mặt mẹ một lần, nói rằng mẹ cao quý trang nhã, mang vòng cổ trần châu trần châu nhất định sẽ làm tăng thêm khí chất của mẹ a", ả không ngừng tăng bốc Ngài Châu Bích, nói đến mức làm bà ta nở ruột nở gan.

"Con đứa nhỏ này, nói làm ta thấy ngại", bà ta cười càng thêm vui vẻ, "Có điều khiến hai mẹ con con tiêu tốn như vậy, ta thấy ngại, ta chưa từng nhận quà gì từ Giai Trùng, ngược lại lại nhận của con, này khiến ta áy náy lắm".

Thấy bà ta nhắc tới Ông Giai Trùng, Ông Giai Vi cười quỷ dị.

"Giai Trùng không giống với con, con không thiếu tiền, nhưng Giai Trùng ở phương diện này có vẻ không được như con, mẹ phải hiểu một chút, dù sao xuất thân của Giai Trùng và con vẫn là khác nhau", ả nói qua nói lại, bắt đầu chậm rãi khơi mào mâu thuẫn.

"Hai con chẳng phải đều là thiên kim của Ông gia sao, có kém như thế nào thì cũng không nên đến mức đó chứ", bà ta có chút oán giận nho nhỏ, chị thì hiểu chuyện hào phóng thế này, em gái lại keo kiệt đến vắt cổ chày ra nước, cho tới bây giờ cũng chưa tặng bà ta món quà có giá trị nào.

"Mẹ, mẹ có lẽ không biết, không giống như vậy đâu" Ánh mắt của ả hàm chứa một tia thần bí.

"Không giống là không giống thế nào? Nói ta nghe chút đi", bà ta tò mò hỏi han.

Ông Giai Vi nhìn Ngài Châu Bích, đột nhiên cười khẽ, "Mẹ, có lẽ là thôi đi, bằng không mẹ lại nghĩ con nhiều chuyện, như vậy không tốt".

"Giai Vi, con nói như vậy, ta cũng không thích, ta không coi con là người ngoài, ấy vậy mà con lại coi ta là người dưng", vẻ mặt làm bộ có chút hờn giận.

"Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm, con không phải có ý đó, nếu mẹ muốn biết, con sẽ nói mẹ nghe, mẹ đừng giận con, được không?", ả cầm tay Ngải Châu Bích, làm nũng một chút.

"Như vậy mới được, chúng ta là người một nhà, hẳn là có cái gì thì nói cái đó, như vậy ta mới thích được a", bà ta vỗ vỗ lên tay ả. Ông Giai Vi nhìn chung quanh một chút, phát hiện không có người nào, liền lên lút nói: "Con là chị của Giai Trùng, nhưng mẹ con và mẹ cô ta từng có quan hệ chủ tớ, cho nên nói bối cảnh của mẹ cô ta không có gì, hơn nữa thanh danh cũng không được dễ nghe".

"Ah, xuất thân người hầu sao", điều này khiến Ngải Châu Bích có chút giật mình.

"Dạ, mà quan trọng hơn là, trước kia mẹ của cô ta, chính là mẹ nhỏ của con, từng bị con buôn bán sang Canada làm kỹ nữ, sau lại gặp được mẹ con, mẹ con có lòng tốt thu nhận bà ta làm người hầu, thế nhưng người mẹ nhỏ này của con tâm cơ quá nặng, thấy mẹ con hiền quá, vì để bản thân ở trong nhà con có một địa vị tốt, cho nên liền câu dẫn ba của con, sau đó thì trở thành mẹ nhỏ của con".

"Trời đất, mẹ của Ông Giai Trùng sao có thể xấu xa như vậy chứ? Xuất thân như vậy còn dám vác mặt đến chen chân vào danh gia, thật sự là không biết xấu hổ", Ngải Châu Bích hung hăng khinh bỉ một chút, bắt mắt với Ông Giai Trùng càng tăng thêm.

Ngay từ đầu, bà ta đã chán ghét Ông Giai Trùng, nếu không phải cô ta lấy vị trí Hạ phu nhân để hấp dẫn bà ta, bà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho người từng là vị hôn thê của Hạ Thiên Triệu gả cho con trai mình. Thật không ngờ là, vị trí Hạ phu nhân vẫn không lấy được, thậm chí ngay cả bóng dáng Hàn Nhất Nhất cũng không thấy đâu, nếu không phải vì cô ta sinh Chính Dương, bà ta tuyệt đối sẽ không cho cô ta sống dễ chịu.

"Cho nên mẹ con đã rất đau lòng, nhưng không còn cách nào khác, bởi vì năm đó bà ta mang thai Ông Giai Trùng, mẹ con nhất thời mềm lòng nên đã đồng ý với ba của con cho bọn họ ở lại Ông gia", ả vô cùng ủy khuất nói.

"Xem ra Ông Giai Trùng này cũng là kẻ thừa mẹ cô ta, năm đó vốn dĩ là muốn gả cho Hạ Thiên Triệu, kết quả bị từ hôn, ai cũng không nghĩ đến, chớp mắt cô ta đã thông đồng với con trai ta, cũng không biết con trai ta bị cái gì, cứ nhiên muốn lấy nó, đàn bà xinh đẹp so với cô ta không ít, thật sự là không hiểu thế nào".

"Mẹ, là do con không tốt, năm đó Thiên Cơ vốn dĩ là kết giao với con, nếu không phải con sơ suất, em gái Giai Trùng của con sẽ không có cơ hội này, là hậu quả con không cẩn thận, nhưng sau này con mới biết thì ra cô ta mang thai con anh ấy, cô ta cầu xin con tác thành, cô ta nói cô ta yêu Thiên Cơ, con nhất thời mềm lòng mới đáp ứng, hơn nữa...", nói xong, viên mặt bắt đầu phỉếm hồng.

"Ai nha, Giai Vi, con đừng khổ sở, không thể động thai khí, con bây giờ đang mang giọt máu của Hạ gia chúng ta a", bà ta ở bên cạnh trấn an ả.

"Mẹ, mẹ biết không? Điều khiến con khổ sở đó là, Giai Trùng cô ta không yêu Thiên Cơ, cô ta chỉ là vì muốn đặt chân vào Hạ gia, muốn có địa vị, bởi vì cô ta và Thiên Cơ sau khi kết hôn, Thiên Cơ cũng chưa từng được vui vẻ quá, điều này khiến con thật sự rất đau lòng", nước mắt của ả ào ào rơi xuống.

"Được rồi, được rồi, đừng buồn nữa, ta biết, ta đều hiểu, Giai Trùng kia a, bộ dạng ở nhà đối với Thiên Cơ cũng là cực kì lạnh nhạt, làm cho con trai ta trong lòng không thoải mái, thường xuyên không muốn về nhà, có điều ta tin tưởng, về sau Thiên Cơ nhất định sẽ ở nhà thường xuyên, bởi vì cô một người vợ tốt như con, yêu thương nó như thế", bà ta vỗ vỗ bả vai Ông Giai Vi, "Ngoan, đừng khóc, đừng buồn nữa".

Ả thuận thế ngã vào vai Ngải Châu Bích, nhỏ giọng nức nở, vẻ mặt mơ hồ mang theo ý cười, ả đã thành công bước đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không đề

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Ông Giai Vi hưng phấn càng thêm vui vẻ.

"Ông Giai Trùng, mày đợi đi, tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao, mày cướp đi cái gì, tao sẽ đoạt lại cái đó." Ả oán hận mà thề trong lòng.

Ả đứng ở trong hoa viên, một mình hưởng thụ vui thích, chỉ là, có người đứng sau ả, thật muốn đá cho ả một cái ngã xuống đất, hung hăng mà giẫm lên đá.

"Ông Giai Vi." Cô ta đứng đằng sau ả, lạnh lùng mà gọi tên.

Ả nghe tiếng quay đầu lại, vừa thấy là cô ta, nhìn không được vẻ mặt mà cười. "À... hóa ra là mày, mày đứng ở sau tao muốn làm gì đây."

"Ông Giai Vi, chị đừng quá đáng, người hầu đang nhìn, cẩn thận chị về sau không được nói." Cô ta lạnh lùng hung hăng mà trừng mắt quan sát ả.

"Tao không hiểu mày đang nói cái gì. Tao yên lành, tại sao muốn nói không được? Đây là mày nguyên rủa tao sao? Như vậy tao sẽ bị kích động, cực

cung trong bụng tao sẽ không vui." Á uất ức nhìn Ưông Giai Trùng, trong lòng cười đến mức càng tùy tiện, hiện tại, mọi thứ rốt cục đảo ngược, á muốn xem Ưông Giai Trùng ở Hạ gia từng bước một mất đi địa vị, đến lúc bị á đuổi ra cửa lớn Hạ gia.

"Ở đây có hai chúng ta, chị không cần phải giả ngây giả dại, chị hôm nay ở cùng mẹ nói gì đó, trong lòng chị biết rõ, không cần tôi phải nói rõ." Nếu muốn người khác không biết thì đừng có là, mà á nói với Ngải Châu Bích kia một hồi, đúng lúc không khéo bị cô ta nghe được toàn bộ, cô ta ngay lúc đó, thật muốn xông lên phía trước cho á hai cái tát, mà cô ta phải nhịn, bởi vì cô ta biết, Ngải Châu Bích thà rằng tin Ưông Giai Vi cũng sẽ không tin cô ta, bởi vì cô xuất thân hèn mọn, còn có bà ta cho tới bây giờ luôn có thành kiến với cô ta.

"Ưông Giai Trùng tiểu thư, tôi nói gì sai sao?" Á ta hỏi lại Ưông Giai Trùng.

"Có sai hay không, chính chị lại không biết?"

"Mẹ hỏi tao xuất thân của mày, tao nói mẹ mày hồi trước bị người buôn lậu bán sang Canada làm kỹ nữ, tao không bịa đặt chứ?" Á nói liền một câu rồi nhìn về phía cô ta

Ưông Giai Trùng không thể phản bác, chỉ có thể nắm chặt bàn tay nhỏ bé

"Mẹ của mày sau khi gặp được mẹ của tao, mẹ tao nhận mẹ mày làm người hầu, mà mẹ mày lại quyến rũ cha của tao trở thành bà hai, tao nói dối sao?"

"Trong hai người chúng ta, có phải tao cùng Thiên Cơ qua lại trước phải không, tao là bạn gái quang minh chính đại, mà mày lại chen chân theo tao đoạt đi người đàn ông tao yêu nhất, tao bịa đặt sao?"

"Mày giả cho Hạ gia, chẳng lẽ không phải vì địa vị Hạ gia sao? Nếu không phải, mày từ đầu theo Hạ thiếu hèn hèn, chỉ là vèn vèn vài ngày thuyền biển, Hạ thiếu muốn kết hôn người phụ nữ khác, mày lập tức giả cho Thiên Cơ, tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ không phải bởi vì mày sử dụng thủ đoạn sao? Việc này không phải tao bịa đặt chứ?"

Ưông Giai Vi từng bước một mà chất vấn cô ta.

"Nếu mày yêu Thiên Cơ, mày làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh ấy không ngừng tìm đàn bà ở bên ngoài, ở nhà với anh ấy mặc kệ không hỏi chứ? Cái này, tao có bịa chuyện không?"

Á làm cho Ưông Giai Trùng á khẩu không trả lời được.

Ưông Giai Trùng nhìn thấy á cười đắc ý, biết á giờ phút này có bao nhiêu hưng phấn, mà cô ta lại giống như một con cá trên tay á, á cầm dao, bất cứ lúc nào đều có thể một nhát chém chết cô ta.

"Tôi nghĩ không phải giải thích gì với chị, sự thật là trong lòng chị có gì, tôi đều biết rõ."

"Đúng vậy, tao chính xác là như vậy, mày hay đồ kị mà thôi, đồ kị tao xuất thân tốt hơn, đồ kị tao được nhiều đối đãi tốt hơn, đồ kị người đàn ông ưu tú của tao, bởi vì mày đồ kị nên sinh hận, muốn cướp đi tất cả của tao, chỉ là thật không ngờ thứ mày đoạt đi cũng chỉ là cái xác mà thôi."

"Ưông Giai Vi, chị đừng được đằng chân lên đằng đầu, nếu không phải chị với mẹ chị gây sự, nếu không phải hai người không tha chúng tôi, chúng tôi làm sao có thể lại trở thành đối địch, tất cả này, đều là chị chuốc lấy, nếu chị muốn đánh tôi thật, cũng không có chuyện dễ dàng như vậy." Trong con người Ưông Giai Trùng lóe lên tia kiên định, trận chiến này, cô ta nhất định sẽ không làm cho mình thua, cô ta nhất định phải cười đáp cuối cùng.

"Không, Giai Trùng, là em hiểu lầm, chị thật sự không có gây sự, chị thật sự chỉ là quá yêu quá yêu Thiên Cơ, chị biết chị có thai với anh ấy, trong lòng em không vui, nhưng xin em nhất định phải bao dung chị, được không, coi như chị cầu xin em, chị xin em đừng so đo nữa, để chúng ta cùng nhau yêu Thiên Cơ, được không?" Ưông Giai Vi đột nhiên rơi lệ đầy mặt, hai tay loạng choạng cầu xin Ưông Giai Trùng tha thứ.

"Chị làm gì thế, chị buông ra, chị điên rồi!" Theo bản năng Ưông Giai Trùng nhẹ nhàng vung tay lên, Ưông Giai Vi đột nhiên ngã xuống đất.

"A . . A . . ." Á ôm bụng lớn tiếng kêu lên

Ưông Giai Trùng không dám tin tất cả những gì mình nhìn thấy, cô ta không dùng lực, cô ta nhớ rõ rằng cô ta không dùng lực.

"Giai Trùng, em vì cái gì phải như vậy? Cho dù em xem chị là người dung, nhưng chị hiện tại đang mang đứa nhỏ của Thiên Cơ, em tại sao không thể dễ dàng tha thứ?" Á ôm bụng, nét mặt đau đớn.

Ưông Giai Trùng còn chưa lấy lại tinh thần, thân thể của cô ta bị lực mạnh mẽ có lực kéo mình quay lại, đón ngay hai cái tát mạnh.

"Mẹ. . ." Ưông Giai Trùng ôm mặt, nhìn đến Ngải Châu Bích, cô ta hiểu được toàn bộ, trách không được Ưông Giai Vi thay đổi nhanh như vậy, trách không được cô ta đẩy nhẹ đã ngã trên mặt đất, thì ra là thế. "Giai Vi, con bị thương sao? Mau nhanh gọi bác sĩ đến xem." Bà ta thân thiết hỏi Ưông Giai Vi

"Thật xin lỗi, chị không nên tự mình không chú ý như vậy, chị hẳn là càng thêm cẩn thận, là chị không tốt, chị không nên làm cho trong lòng em không thoải mái, chị biết đều là chị sai." Ưông Giai Vi mang theo khuôn mặt đầy nước mắt nhìn qua thiếu vài phần kiêu ngạo cùng cả vú lấp miệng em, lúc đầu phải giả bộ mềm yếu nói với cô ta, cũng là chuyện thật dễ dàng.

"Giai Vi, con đừng nói chuyện, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, bây giờ mẹ liền cùng con đi kiểm tra, về phần cô, chờ sau khi kiểm tra tôi sẽ trừng trị!" Hai chữ "trừng trị" cuối cùng, nói nghiêng rằng nghiêng lợi, vốn dĩ đã chán ghét cô ta, hiện tại lại càng xem càng không vừa mắt, xem thế nào cũng không thoải mái.

Uông Giai Trùng muốn giải thích, cuối cùng chỉ là há miệng thở dốc, cái gì đều không nói, cô ta biết, giải thích của cô ta vĩnh viễn đều là sai, vĩnh viễn cũng không thể trở thành đúng ở trong suy nghĩ bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ cùng đi nhau đi, cô ta hiểu được một chút, Uông Giai Vi lúc này đây, tuyệt đối là muốn đuổi cô ta ra khỏi Hạ gia

"Uông Giai Vi, tôi không thể nhanh như vậy liền thua, thua ở lúc bắt đầu, không có nghĩa là tôi sẽ thua lúc cuối." Ở trong lòng cô ta nhắc nhở cho chính mình, cho dù dùng hết tất cả thủ đoạn, cô ta nhất định không thể thua.

Uông Giai Vi vừa diễn rất hoàn mỹ, Ngải Châu Bích đã đứng về phe ả, trước tiên ả nói với Hạ Thiên Cơ, Uông Giai Trùng không đáng một đồng, hơn nữa làm Uông Giai Vi bị thương cùng uy khuất gấp bội.

Địa vị Uông Giai Trùng ở Hạ gia cũng đã bị ảnh hưởng nhất định, tất cả mọi người đều hướng về Uông Giai Vi, đem ả chăm sóc như bảo bối, mà tất cả điều này, cũng đều là bởi vì Ngải Châu Bích che chở, điều này làm cho cô ta không thể không ý thức được tầm quan trọng của mẹ chồng trong gia đình, sống chung với mẹ chồng không tốt, hậu quả có thể nghĩ, mà cô ta, ngay từ đầu, liền thua trận vậy phải mở quân bài quan trọng.

Cô ta ôm Hạ Chính Dương, trong lòng một trận khó chịu.

"Mẹ, không khóc không khóc!" Tiểu Chính Dương dường như cảm nhận được mẹ nó không vui, ní non mà an ủi

"Chính Dương, cục cưng của mẹ!" Thanh âm của cô ta hạ thấp, kiềm nén mà gọi, ở Hạ gia, cô ta hiện tại duy nhất có thể ý lại chỉ có Hạ Chính Dương.

"Mẹ, tại sao mẹ lại buồn, con nghe bà nội nói, về sau mẹ mới sẽ cho Chính Dương một đứa em trai, như vậy Chính Dương còn có bạn chơi." Đứa nhỏ khàn khàn cười, một chút cũng không ý thức được bạn mới này sinh ra mang cho nó không chỉ có một người em trai, một người bạn chơi, càng nhiều chính là cạnh tranh

Uông Giai Trùng nghe được Hạ Chính Dương ngày đó thực sự nói, lòng của cô ta càng hoảng sợ

Nhìn Chính Dương, bụng Uông Giai Vi đã dần dần to lên, cô ta dường như hiểu được, chiêu bài duy nhất của cô ta cũng sẽ theo đứa con trong bụng Uông Giai Vi sinh ra mà chậm rãi mất đi địa vị, mà loại tình huống này không phải không có khả năng xảy ra.

"Chính Dương. . . Chính Dương. . . Con sẽ có em trai, nếu con thích, mẹ có thể sinh cho con một đứa em trai, hoặc là em gái cũng có thể." Cô ta cười lớn, trong lòng lại từng đợt chua xót.

"Được. . . được. . . Chính Dương muốn em trai, Chính Dương muốn em gái. . ." Nó vui vẻ vỗ tay, lớn tiếng cười, hoàn toàn không biết em trai cùng em gái trong thế giới người lớn ý nghĩa gì, mà nó với mẹ nó có ý nghĩa gì, mẹ mới sinh em trai với em gái sẽ có ý nghĩa gì.

Uông Giai Trùng cùng đứa con cười càng lúc càng lớn, trong lòng lại có một chút trầm xuống.

"Nếu Uông Giai Vi sinh con trai thật, như vậy về sau Chính Dương. . ." Uông Giai Trùng nghĩ đến đây, trong lòng một trận rét run, "Không. . . Không thể, địa vị Chính Dương không thể bị ảnh hưởng, nhưng là Uông Giai Vi tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà buông tha mẹ con cô ta, cô ta muốn thắng ngay từ đầu, như vậy cô ta sẽ không thua, sẽ không thể làm cho ả lại thắng tiếp nữa

Ánh mắt của cô ta càng ngày càng lạnh lẽo, một loại ý nghĩ đáng sợ ở trong đầu của cô ta bắt đầu nảy sinh.

Ở Hạ gia, buổi tối sau tuần trăng mật 20 ngày, Hạ Thiên Triệu trở về biệt thự Hạ gia, điều này làm cho Hạ Trảm Băng cảm thấy bất ngờ, càng làm cho Hạ phu nhân vui mừng.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy hấn, lại một trận đau đầu, từ buổi tối hôm trước đến đêm nay, biến mất sau bốn ngày, hấn đột nhiên xuất hiện, hấn nhìn vào ánh mắt của cô, vẫn không thân thiết như vậy.

Mà cô, còn phải ở trước mặt người Hạ gia, thể hiện một màn săn sóc chồng, bộ dáng ôn hòa thuần hậu, theo Hạ Thiên Triệu xuất hiện ở Hạ gia, một khắc xuất hiện ở trước mặt cô, cô biết hấn muốn bắt đầu "Trả thù"

Review chap sau:

"Cha, về sau chỉ cần không có việc bận, không có việc lớn gì, con sẽ về nhà." Hấn đột nhiên cầm tay Hàn Nhất Nhất ở dưới bàn, mang theo khuôn mặt tươi cười nói với bố mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Anh là chồng em

Hạ gia, đây là một bữa tối tương đối sum vầy, ngoại trừ Hạ Băng ở nước ngoài, Hạ Vũ ở nhà chồng, những người khác đều đến đông đủ, tuy rằng mọi người rất ít nói, nhưng chỉ ít cũng tập trung đông đủ.

"Thiên Triệu, hoàn thành công việc xong, về nhà nhiều nhé, mẹ con nhớ con, còn có vợ con nữa." Hạ Trảm Băng nhìn Hạ Thiên Triệu trở về, tức giận trong lòng cũng chậm rãi hạ xuống, có thể trở về có nghĩa là hẳn vẫn để ý cô gái này.

"Cha, về sau chỉ cần không có việc bận, không có việc lớn gì, con sẽ về nhà." Hân đột nhiên cầm tay Hàn Nhất Nhất ở dưới bàn, mang theo khuôn mặt tươi cười nói với bố mẹ

"Thiên Triệu, là thật sao?" Hạ phu nhân hưng phấn, ngay cả nước mắt đều nhanh chảy xuống, Hạ Trảm Băng cũng kinh ngạc, nhưng Hạ Thiên Triệu có thể nói ra điều này cũng tốt, nhìn thấy con dâu có thể cùng bàn ăn cơm, ông cũng rất vui vẻ.

"Mẹ, đương nhiên là thật." Hân nắm tay Hàn Nhất Nhất càng chặt.

Cô nghĩ gắng sức rút tay ra, nhưng hân mấy may không buông, càng giãy dụa ngược lại càng nắm chặt.

Cô hung hăng trừng mắt, Hạ Thiên Triệu lại như không nhìn thấy.

"Hạ Thiên Triệu, anh làm gì thế?" Cô khẽ nghiêng rằng, cúi đầu nói

"Con bằng lòng!" Mặt hân mang theo nụ cười cũng nhìn không ra có cái gì không ổn, ngược lại làm cho Hạ Trảm Băng cùng Hạ phu nhân cảm thấy được đứa con hiểu chuyện

"Tôi phải ăn cơm, buông ra!" Thanh âm của cô nhỏ như trước, không ai bên cạnh cô, mà bên cạnh Hạ Thiên Triệu là Hạ phu nhân, xa như vậy Hạ Thiên Triệu hẳn là nghe không rõ

"Vợ, ăn cơm đi!" Hân yêu thương mà nói, giống như nợ cô rất nhiều. "Mấy hôm nay em vất vả rồi, về sau anh sẽ dành nhiều thời gian cho em hơn."

Mặt Hàn Nhất Nhất ngưng tụ, hẳn không thể cầm lấy con dao nhỏ trên bàn chém hẳn ra làm nhiều mảnh, bởi vì hẳn vừa nói chuyện, lại vừa nắm chặt tay cô, cô cảm giác được mình đau đến sắp mất máu.

"Chuyện này tốt!" Hạ Trảm Băng tươi cười với Hàn Nhất Nhất, ý bảo cô rốt cục có hi vọng, Hàn Nhất Nhất chỉ nhìn ông cười khổ

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô nghiêng người, càng gần hẳn.

Hạ Thiên Triệu lại lớn mật mà lại gần, gần sát bên tai của cô: "Đây là nhà của anh, anh đã trở lại."

Những người khác nhìn đến chính là một màn ngọt ngào thân thiết, một màn này trực tiếp kích thích đến Ưng Giai Trùng ở đối diện, cô ta như thế nào cũng không bằng lòng tin tưởng, rõ ràng là hai người không có thân thiết gì, khi nào thì trở nên thân mật như vậy, mà cô ta lại một chút cũng không biết.

Cơm trong miệng, nhưng tại sao nuốt không trôi, chỉ là cúi đầu, đem từng miếng từng miếng thức ăn đặt ở miệng, giống như chỉ có như vậy mới có thể tự mình tĩnh tâm

Hai người thân mật, mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn

Hạ Thiên Triệu đẩy cửa ra, đóng cửa lại, trực tiếp ngã trên giường.

Hàn Nhất Nhất ngồi ở trên sofa bên cạnh, sắc mặt càng thêm khó coi

"Anh đứng lên, chúng ta nhất định phải thảo luận một chút." Hàn Nhất Nhất đứng lên, đi đến bên giường.

Hạ Thiên Triệu cười xấu xa, bất ngờ kéo cô ngã xuống giường, sau đó đem cô đặt trên người.

"" Buổi tối, vợ muốn thảo luận cái gì đây?"

"Hạ Thiên Triệu, anh phải chịu đựng cái gì, nếu anh không chịu được có thể nói ra, đừng làm hành vi trái với lương tâm mình." Từ lúc Hạ Thiên Triệu bắt đầu đi vào Hạ gia, cô liền cảm thấy được hẳn không bình thường.

"Anh không có gì, anh chỉ cảm thấy nếu lấy vợ thì phải yêu thương tốt mà thôi." Hân cười quý dị, tay lại âu yếm mà vuốt ve chơi đùa tóc của cô.

"Hạ thiếu, điều đó không hợp với anh, anh gạt được cha, nhưng anh không lừa được tôi." Hàn Nhất Nhất nói thẳng, cô tuyệt đối không tin tâm Hạ Thiên Triệu lại tốt như vậy, cô khắc sâu nhớ rõ một đêm kia hẳn có bao nhiêu căm ghét cô, mà cô lại có từng đấy muốn giết hẳn.

"Em cảm thấy được anh muốn lừa em cái gì? Lừa tiền em? Hay là lừa sắc em?" Hắn chọn vị trí mà nhìn cô, chờ mong cô trả lời.

"Anh. . ."

"Không phải đi, em vừa không có tài, cũng không có sắc, cho nên em căn bản là không có gì đáng giá để anh lừa, lời của anh như vậy, tại sao em không tin chứ, vợ chồng nên thẳng thắn thành khẩn, không phải sao? Chẳng lẽ em không nghĩ cùng anh sống tốt sao?" Đây là Hạ Thiên Triệu, lần đầu tiên trong đời cùng một người phụ nữ nói ra những lời như vậy.

"Anh đã có thành ý như vậy, tôi đương nhiên không từ chối, có thể sống tốt ở đây là tốt nhất." Hàn Nhất Nhất không biết hắn có chủ ý gì, nhưng là cô không quên thăm dò hắn như cũ, cũng có thể nói là một phương pháp bảo vệ chính mình.

"Tôi thấy chúng ta còn cần bình tĩnh một chút, mọi người có thành ý, để thể hiện thành ý, tôi thấy chúng ta phải ngủ riêng, anh ngủ sô pha, tôi ngủ trên giường, nếu anh thật sự thành tâm, khẳng định sẽ làm như vậy đi." Ánh mắt Hàn Nhất Nhất như nước trong veo, mỉm cười, nhìn hắn.

"Ngủ sô pha với ngủ trên giường là thể hiện thành tâm? Vợ chồng là như vậy sao?" Hạ Thiên Triệu nói

"Đương nhiên, đây là tôi trừng phạt anh, trước đây anh làm tổn thương tôi, tôi có thể không để ý tới anh, chờ anh làm tôi vừa lòng, tôi có thể suy xét chuyện chúng ta. . ."

"Chúng ta cái gì?" Hắn hứng thú mà nhìn cô, trong mắt đột nhiên toát ra một tia nhu tình.

"Chúng ta. . . chúng ta không giữ quy tắc tốt." Cô hận chính mình ngốc, lần nào cũng tiến vào bẫy của hắn

"Chính là. . . chính là vợ chồng trong lúc cãi nhau không nên như vậy?" Hắn nhìn cô giống như chỉ bảo đứa nhỏ, hắn thật muốn nhìn cô còn có mảnh khỏe gì.

"Không phải như vậy thì là gì?" Cô tức giận mà nhìn hắn một cái, mang theo một chút oán giận nói "Dù sao anh trêu tôi tức giận, anh phải nghe tôi, tôi nói như thế nào là như vậy."

"Yêu. . . Hóa ra vợ của anh còn có thể làm nũng, nhìn không ra!"

"Anh. . . Ai làm nũng, ai phải làm nũng anh, anh đừng ngậm máu phun người." Nói xong, mặt của cô đã đỏ một mảng, muốn ngồi dậy lại bị hắn hung hăng đè ép trở lại.

"Để anh nói cho em, vợ chồng trong lúc cãi nhau phải như thế nào là đúng nhất." Thanh âm hắn trầm thấp nói bên tai của cô, hơi thở thổi ra xung quanh cô quanh quẩn không ra.

"Như thế nào là đúng nhất?" Không biết tại sao, cô khi cô nói những lời này thanh âm lại thấp xuống, hơn nữa có một loại cảm giác tim đập.

"Đầu giường cãi nhau, cuối giường cùng nhau."

Vừa dứt lời, còn không cho cô mở miệng, miệng của hắn liền áp trên miệng của cô, không do dự mà mở miệng của cô, cùng đầu lưỡi của cô quấn ở một chỗ

"Ưm. . ."

Chỉ nghe được từng tiếng ưm ưm chống cự mềm nhẹ, chậm rãi chuyển hóa thành thanh âm êm ái

Tan tằm ngày hôm sau, Hàn Nhất Nhất cùng Lãnh Nghiêm đúng lúc cùng thời điểm tan tằm, hơn nữa đang cùng đi thang máy xuống

Đứng ở giao lộ về nhà mình, Lãnh Nghiêm gọi Hàn Nhất Nhất lại.

"Aily, đi uống cà phê đi!" Lãnh Nghiêm nhẹ nhàng mà nói, cũng bổ sung một câu: "Hôm nay đưa em đi một quán cà phê, rất đặc sắc, có lẽ em sẽ thích."

"Lãnh tổng, ngại quá." Hàn Nhất Nhất có chút khó nói.

"Có phải có chuyện gì không?" Anh thân nhiên một câu quan tâm, Lãnh Nghiêm cũng không biết mình vì cái gì, gần đây rất thích cùng Aily ở một chỗ, hai người cho dù uống cà phê cũng không nói gì, hắn cũng hiểu được rất tốt, ngoại trừ Hàn Nhất Nhất ra, đây là người phụ nữ thân thiết nhất anh muốn ở cùng, tuy rằng bộ dạng cô bối rối, nhưng điều này với anh không quan trọng

"Ngại quá, Lãnh tổng, hôm nay cô ấy có hẹn." Một người đàn ông đột nhiên đi đến bên người bọn họ, khuôn mặt đẹp trai tức giận so với Lãnh Nghiêm hơn vài phần khí phách.

Hai người ngẩng đầu, đồng thời nhìn về Hạ Thiên Triệu

"Hóa ra là Hạ thiếu!" Lãnh Nghiêm thật không ngờ, hai người bọn họ sẽ gặp mặt nhau ở tình huống như vậy, ở một số hoạt động chung, mặc dù bọn họ có gặp mặt nhau nhưng không chào hỏi.

"Tôi nghĩ anh không biết, cô gái cùng anh uống cà phê cũng không đơn giản." Nói xong, hần một phen kéo Hàn Nhất Nhất qua, thân thể của cô trực tiếp bị cuốn vào trong ngực hần

"Không nghĩ đến bạn trai Aily là Hạ thiếu." Thấy cô không phản kháng, Lãnh Nghiêm thấy mắt mác, anh không biết chính mình tại sao lại có cảm giác như vậy.

"Lãnh tổng, anh đoán sai rồi, cô ấy không phải bạn gái của tôi." Hạ Thiên Triệu cười xấu xa

"Nếu không phải bạn gái anh, xin Hạ thiếu tôn trọng nhân viên của tôi một chút, ít nhất ở công ty này." Anh lạnh lùng nói, thậm chí có chút vội vàng.

"Không nghĩ tới tính tình Lãnh tổng cũng sẽ vội vàng xao động, nhìn không ra."

"Anh có ý gì?" Lãnh Nghiêm nhìn cô bị Hạ Thiên Triệu ôm trong ngực, chỉ cảm thấy chói mắt, người đàn ông này căn bản không xứng có được Aily.

Hàn Nhất Nhất nhìn không được, cô không muốn Lãnh Nghiêm ở trước mặt Hạ Thiên Triệu tiếp tục thất lễ, lại càng không muốn Lãnh Nghiêm vì cô mà cùng Hạ Thiên Triệu lại kết thù kết oán.

"Lãnh tổng, anh ấy là chồng tôi." Cô nói xong, khoe miệng mang theo nụ cười. "Không nghĩ tới hai người lại quen biết."

Việc này như một thứ va vào đầu Lãnh Nghiêm

Lãnh Nghiêm còn đang kinh ngạc, không có thời gian lấy lại tinh thần, Hạ Thiên Triệu cười nói: "Lãnh tổng, hiện tại là thời gian tan tầm, tôi có thể mang vợ tôi đi ăn cơm chứ?"

"Lãnh tổng, chúng tôi đi trước." Hàn Nhất Nhất hơi cúi đầu, lại thoáng nhìn về mặt anh trong mắt hiện lên có một tia đau xót, trong lòng cũng căng thẳng theo.

Lãnh Nghiêm buộc chính mình cười, "Vậy không làm phiền thời gian của Hạ thiếu cùng cô Hạ, còn có, năng lực làm việc của cô Hạ rất tuyệt!"

Hàn Nhất Nhất bị Hạ Thiên Triệu kéo lên xe, xe Lãnh Nghiêm từ bên kia đi tới, hai chiếc xe gặp thoáng qua.

Trong xe Hạ Thiên Triệu, Hàn Nhất Nhất một câu cũng không nói.

"Muốn ăn gì? Đồ ăn Trung Quốc hay cơm Tây?" Hần nắm tay lái, ánh mắt nhìn đường phía trước.

Hàn Nhất Nhất chỉ nhìn ngoài cửa sổ, nhìn xe chạy qua chập chờn, về phần Hạ Thiên Triệu vừa mới nói gì, cô hoàn toàn không biết, giống như còn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Hạ Thiên Triệu mạnh mẽ lái xe chạy đến một bên đường, giẫm lên phanh, Hàn Nhất Nhất mắt trọng tâm, theo xe lắc lư một chút, nhìn Hạ Thiên Triệu trầm mặc, trong lòng một trận run rẩy.

"Làm sao vậy?" Cô có chút bất an hỏi.

"Em muốn ăn đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây?" Hần cố kiềm chế bản thân

"Gì cũng được" Cô tùy ý nói.

"Cái gì cũng nói gì cũng được, hiện tại em phải nói cho anh biết là đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây." Hần đột nhiên tức giận, nghĩ đến cô vừa rồi say sưa lại là bởi vì cái tên Lãnh Nghiêm chết tiệt kia, hần liền không khống chế được phát hỏa.

"Ăn một bữa cơm, tại sao nhất định phải lựa chọn như vậy chứ? Anh muốn ăn đồ ăn Trung Quốc thì ăn đồ ăn Trung Quốc, muốn ăn cơm Tây thì ăn cơm Tây." Hàn Nhất Nhất cũng buồn bực theo, vốn dĩ trong lòng phiền muộn, bị hần làm cho càng thêm bực

"Bảo anh muốn ăn, anh đang hỏi em muốn ăn gì." Hạ Thiên Triệu ngàng đầu cùng cô nhìn nhau, tia lửa trong mắt hai người quán quýt lấy nhau. "Có phải cảm thấy đồ ăn Trung Quốc cũng ngon, cơm Tây cũng ngon hay không, hai thứ đều muốn ăn."

Ngữ khí hần bắt đầu trào phúng.

"Tôi không muốn âm ỉ với anh, muốn ăn cơm thì chúng ta đi ăn cơm, cho dù cả hai đều muốn ăn, anh nói phải một người đàn ông phải yêu thương vợ, vậy anh cho tôi ăn hai thứ thì phải làm thế nào đây?"

Cô biết ý tứ của hần nhưng cô cố tính trả lời theo ý mình, Cái gì đồ ăn Trung Quốc hay cơm Tây, không phải là ám chỉ cô là phụ nữ có lòng tham không biết nhục sao, vậy được rồi cô theo hần.

"Được, em đã muốn ăn, vậy buổi tối hôm nay em phải ăn cho anh xem, nếu ăn không được, cũng đừng về nhà!" Hạ Thiên Triệu giống như đứa trẻ đòi, mạnh mẽ khởi động xe, chuyển động tay lái, rất nhanh đi ra đường.

Trong nhà hàng trang trọng, tao nhã mà có một chút thâm trầm, bởi vì bên trong không có đèn, chỉ có ánh nến, trên từng cái bàn là một đóa hoa lan nhỏ

cũng một cái ly thủy tinh.

Bên trong đại sảnh, bàn rất ít, không có âm thanh ồn ào, chỉ có tiếng đàn vi-ô-lông du dương.

Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu nhìn nhau mà ngồi, chỉ là vừa ngẩng đầu, có thể thấy nhau, Hạ Thiên Triệu nói với phục vụ ở trước mặt gọi đồ ăn Trung Quốc, còn có cơm tây, hơn nữa còn có một đồng thức ăn khác

Hàn Nhất Nhất sao lại không biết, hấn chơi cô, thách đố cô.

Không mất nhiều thời gian, thức ăn được mang lên, Hàn Nhất Nhất nhìn đồ ăn được bung lên tinh xảo như bức tranh, có chút không đành lòng xuống tay lại giống như vợ và muốn ném thử

"Đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, đều có, đừng nói anh không thương em."

"Cảm ơn yêu thương của anh." Cô nghiêng răng nói.

"Chồng thương vợ, vợ đương nhiên cũng sẽ không làm thất vọng tâm ý chồng, ăn đi!" Cùng hấn giả ngu, hấn làm cô như người cầm ăn liên tục, có muốn nói không nên lời, hấn biết rõ tình tình cô mạnh mẽ không cúi đầu.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không lãng phí!"

Hàn Nhất Nhất đã bắt đầu động đũa, thức ăn này, mỹ vị tinh xảo, nhưng số lượng đều rất ít, cô nghĩ hấn là Hạ Thiên Triệu không biết, Hàn Nhất Nhất cô sức ăn luôn luôn tốt, hay nhất là cô thuộc kiểu người ăn thế nào cũng không béo.

Hạ Thiên Triệu ngồi vào chỗ đối diện cô, hấn thật muốn nhìn cô nuốt trôi hai phần ăn này như thế nào.

Nhưng rất nhanh, hấn liền phát hiện chính mình đoán sai rồi, đối với sức ăn của cô gái này, hấn quá coi thường, cô gái này cư nhiên không nhanh không chậm đem từng phần đồ ăn ăn hết, hơn nữa vừa ăn vừa đặc ý nhìn hấn

Phụ nữ ở trước mặt hấn, phần lớn ăn một chút đã nói no rồi, nếu không thì nói thức ăn này béo, nhiệt lượng cao, thức ăn này đầy mỡ, thế nào lại như thế này

Hấn ngoắc tay một cái, người phục vụ rất nhanh lại đi đến trước mặt Hạ Thiên Triệu, chỉ thấy người phục vụ liên tục gật đầu.

"Anh muốn tôi ăn, tôi cũng ăn rồi, không làm thất vọng anh nhé!" Thời điểm Hàn Nhất Nhất ăn xong miếng thịt bò cuối cùng, cảm giác bụng mình đã không chịu được.

"Gấp cái gì, còn nữa mà."

"Cơm Tây, đồ ăn Trung Quốc đều ném qua, còn lại anh nếu muốn ăn, anh ăn đi." Hàn Nhất Nhất tức giận trả lời, lúc vừa rồi cùng người phục vụ trao đổi, cô thật khinh bỉ hấn

"Còn có món điểm tâm ngọt." Hấn xem ra, cơm Tây thế nào có thể không có món điểm tâm ngọt chứ.

"Anh có thể ăn."

"Sau khi ăn xong chút điểm tâm, tâm ý chồng, nhìn em ăn, anh thấy rất hạnh phúc." Hấn không sợ người chết, lại càng không sợ cô cả người nổi da gà

"Được, anh nói!" Cô cười ngọt ngào, trong lòng lại thầm mắng chửi: "Anh thật nghĩ tôi là lợn, là lợn cũng có lúc ăn no, tra tấn người xem như anh lợi hại. Sau món điểm tâm ngọt là món điểm tâm ngọt, đợi lát nữa ngọt chết anh!"

Nhìn ly nước trái cây bên cạnh, cô nở nụ cười ý vị thâm trường.

"Chồng, anh bảo em ăn nhiều vậy, về sau béo thì sao?" Cô học cách nói giống cô gái nhỏ

"Không sao, chồng không chê em"

"Chồng thật tốt, cái gì cũng có thể bao dung em."

"Đương nhiên rồi, nhanh, ngoan ngoãn ăn món điểm tâm ngọt, còn có nước trái cây, ăn xong rồi về nhà." Hấn nở nụ cười càng sâu.

"Được!" Nói xong, tay Hàn Nhất Nhất liền lấy bánh ngọt, đem một miếng bánh ngọt đặt ở miệng, chậm rãi nhai, giống như nhai thịt Hạ Thiên Triệu.

Lại lấy một miếng, đặt ở miệng, chỉ là không nuốt vào.

Rất nhanh, cô liền đứng dậy, đột nhiên ngồi xổm xuống đất.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy một màn này, lo lắng mà chạy nhanh đến hỏi "Tần Mạch Li, em làm sao vậy? "

Cô chỉ vào miệng mình, vỗ ngực, lại không nói được gì.

Hạ Thiên Triệu hơi hoảng sợ "Em đừng dọa người, nhanh nói."

Hàn Nhất Nhất chỉ lắc đầu, sau đó chỉ vào nước trái cây, ý bảo hấn đưa cho cô.

Nước trái cây ở trên tay, cô uống một ngụm lớn. Ngay sau đó vừa ngẩng đầu, đối diện Hạ Thiên Triệu, tất cả mọi thứ hương trên người hấn phun ra.

Hạ Thiên Triệu căn bản không kịp né tránh, tất cả nước trái cây, còn có toàn bộ bánh ngọt phun trên quần áo hấn, ghê nhất chính là còn có trên mặt.

Một giây, hai giây, ba giây, hấn làm sao không chế được "Tần Mạch Li!"

Hấn đột nhiên hét một câu, làm cho những người khác cũng nhìn lại đây, người phục vụ lại rất nhanh đi đến trước mặt, nhìn biểu tình Hạ Thiên Triệu cũng nhìn không được âm thầm thét chói tai trong lòng.

Nhưng người phục vụ rất nhanh lấy ra giấy ăn giúp hấn lau chùi, Hàn Nhất Nhất lại giả vờ không thấy, bộ dáng vô tội, một bên càng không ngừng ho, trong lòng âm thầm cười to "Hạ Thiên Triệu, tôi không phải dễ bắt nạt như vậy!"

Lúc này đây, Hàn Nhất Nhất giành thắng lợi, mà cô trở về, lại liên tục bị "tra tấn" nghiêm trọng.

Uông gia

Khoảng cách Uông Giai Trùng về nhà từ lần trước, đã là hai tháng, mà lúc này đây về nhà, cô nhạy cảm phát hiện mẹ đã bị thương, tuy rằng không lộ rõ, nhưng một người đã muốn bắt đầu rồi.

"Mẹ, con nhớ mẹ!" Cô ta nói nhỏ thêm chút yêu kiều, muốn cầm tay mẹ, lại phát hiện mẹ né tránh, sau đó rất nhanh ôm cô ta một cái

Cô ta từ trong ngực mẹ đi ra, lại phát hiện hai tay mẹ giấu trong hai ống tay áo dài, cô ta căn bản nhìn không thấy tay bà, cô ta càng thêm nghi ngờ.

"Mẹ, cái nhẫn kim cương lần trước con mua cho mẹ đâu? Cho con xem." Nói xong, cô ta đưa tay ra, nhưng đáp lại là một khoảng không.

"Trời ơi, lớn tuổi rồi, mấy thứ đấy mẹ cũng không thích hợp mang, về sau con lấy lại cho mình đeo, mẹ không cần mấy thứ đấy." Ngô Tĩnh úp mồm, trên mặt lại phải làm bộ mỉm cười vui vẻ.

"Mua cũng mua rồi, mẹ đưa cho con xem một lần thôi, con cũng khó được trở về."

"Mẹ cất đi rồi, phiền toái quá, đừng bắt mẹ lôi ra." Ngô Tĩnh từ chối như trước, hơn nữa rất nhanh liền nói: "Hôm nay Chính Dương có trở về cùng con không?"

"Không, nó hôm nay vui vẻ chơi trong phòng bà nội nó, không dẫn được nó đến đây." Chủ yếu nhất cô ta muốn đến tâm sự cùng mẹ, cho nên cũng không muốn mang Chính Dương đến.

"Vậy con . . . Vậy con mau trở về đi, bằng không Chính Dương la hét muốn con, con không mang theo Chính Dương, mẹ chồng con sẽ không vui, cho mẹ chồng một ấn tượng tốt, mau về nhà đi." Ngô Tĩnh đã thúc giục cô ta về.

Bà thúc giục cô ta, Uông Giai Trùng càng thêm khẳng định mẹ bị oan ức.

"Con vừa mới trở về, mẹ đã đuổi con đi, mẹ đừng nhìn tâm như thế." Đang nói, cô ta thấy mẹ sơ hở, một phen giữ chặt tay bà, đem ống tay áo kéo lên trên, đập vào mắt cô ta một màn kinh hãi.

"Đừng . . ." Ngô Tĩnh lớn tiếng nói, nhưng đã không còn kịp rồi.

Tay sưng đỏ, bầm tím

"Mẹ, mẹ có chuyện gì? Tại sao lại như vậy?" Cô ta đau lòng, nước mắt lập tức trào ra.

"Giai Trùng, không có việc gì, chính là mẹ không cẩn thận bị thương mà thôi, rất nhanh sẽ khỏi." Ngô Tĩnh úp mồm.

"Mẹ, mẹ nói thật cho con, con muốn mẹ nói thật." Uông Giai Trùng khóc lớn, cô ta tuyệt đối sẽ không tin mẹ là đứa trẻ ba tuổi, tay lại không cẩn thận bị thành như vậy, hơn nữa là hai tay.

"Giai Trùng, con thật sự không cần lo lắng cho mẹ, mẹ sẽ tự chăm sóc bản thân, con mau trở về đi!" Ngô Tĩnh giờ phút này không dám khóc, nhưng bà lại càng không muốn nói ra chân tướng.

"Mẹ, con là con gái mẹ, trên thế giới này, chỉ có con là người thân mẹ nhất, mẹ vì cái gì lại nói dối con? Tại sao? Chẳng lẽ mẹ nhất định phải trở mặt nhìn

thấy con khổ sở đau lòng sao?"

"Giai Trùng, không phải như vậy, mẹ chỉ hy vọng con sống tốt, sống hạnh phúc là được." Ngô Tĩnh giải thích. "Mẹ nói cho con biết, có phải bác gái làm hay không? Mẹ nói đi." Giai Trùng có chút không khống chế được cảm xúc.

"Con không nên hỏi, mẹ nói mẹ sẽ tự chăm sóc mình, con nhất định phải cẩn thận, chăm sóc mình cùng Chính Dương có biết hay không." Ngô Tĩnh căng thẳng mà lo lắng nói

"Mẹ, mẹ nói lời này có ý gì?" Ưông Giai Trùng lau khô nước mắt hỏi: "Có phải bác gái uy hiếp mẹ không? Có phải bác nói nếu mẹ không nghe lời của bác ý, bác ý bảo Ưông Giai Vi làm cho con cùng Chính Dương ở Hạ gia không yên, có phải như vậy hay không?"

Ưông Giai Trùng nhảy cảm mà sắc bén.

"Đúng vậy, Giai Trùng, cho nên con mau trở về, tin mẹ, mẹ nhất định sẽ chăm sóc chính mình." Ngô Tĩnh lại một lần nữa mà thúc giục cô ta, bà thực sự rất lo lắng con nhỏ Ưông Giai Vi kia sẽ không từ thủ đoạn

Ưông Giai Trùng dường như hiểu rõ. "Mẹ, mẹ yên tâm, mẹ chờ con! Đợi con một thời gian nữa, người một nhà chúng ta nhất định sống tốt qua ngày!"

Cô ta tạm biệt mẹ, nắm bắt thời gian trở về Hạ gia. Cô ta thực sự lo lắng, người đàn bà Ưông Giai Vi này, chuyện gì đều có thể làm được, lòng của cô ta treo ở trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ngọc bội lại xuất hiện

Bóng dáng Hạ Chính Dương chạy qua chạy lại trong phòng Ngải Châu Bích, nó chạy khắp nơi, đột nhiên một thứ làm cho mắt nó sáng lên "Thứ này đẹp quá."

Bàn tay nhỏ bé của nó cầm chặt ngọc bội mà hôn vài cái, sau đó bóng dáng nhỏ bé cầm ngọc bội, chạy ra ngoài

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy tiểu Chính Dương một mình chạy, không có người hầu, có chút lo lắng, nó chạy đến chỗ có nước chơi. Bóng dáng thẳng nhỏ đi bộ thật đáng yêu, nhoáng một cái vụt qua, giống như con chim cánh cụt nhỏ

"Có một tiểu bảo bối thật tốt, không biết mình khi nào thì mới có." Trong lòng cô có chút hơi chạnh lòng (Chị nên đi nói chuyện với anh Thiên Triệu ==')

Nhìn thấy đứa nhỏ càng chạy càng xa, đi đến chiếc cầu nhỏ bên hồ, cô lo lắng, ở phía sau gọi nó lại.

"Chính Dương."

Thân thể nhỏ bé dừng lại, quay đầu lại nhìn Hàn Nhất Nhất, nó làm mặt quỷ, nỉ non gọi: "Bác!"

"Đến đây, cho bác hôn một cái!" Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của nó, tình thương của người mẹ trong lòng cô trào ra, nhện không được hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vài cái.

"Chính Dương, nói cho bác, con muốn đi đâu?" Cô lộ ra nụ cười đáng yêu, nháy mắt với Hạ Chính Dương nói.

"Bác, bác dẫn con đi tìm mẹ được không?" Hần nỉ non nói

"Vậy con nói cho bác, mẹ đi đâu? Con muốn tìm mẹ làm gì?" Cô chỉ cần nghe giọng Chính Dương, liền rất muốn nghe nó nói nhiều.

"Con tìm được một thứ rất xinh đẹp, con muốn cùng mẹ chia sẻ." Nói xong, nó đưa ngọc bội sáng trong tay ra, cười hỏi Hàn Nhất Nhất: "Bác, có phải rất đẹp không?"

Miếng ngọc bội mang theo chữ "An" như mặt trời chính ngọ chói chang chói mắt, Hàn Nhất Nhất đột nhiên nín thở.

"Bác, bác dẫn con đi tìm mẹ được không?" Tiểu Chính Dương vui vẻ như trước.

"Chính Dương, cho bác nhìn xem được không?" Cô cố làm cho khuôn mặt mình tươi cười thoát nhìn tự nhiên, nhưng không thể tránh khỏi cứng ngắc.

Hạ Chính Dương không do dự liền đưa cho Hàn Nhất Nhất, bởi vì trong tâm hồn non nớt của nó, Hàn Nhất Nhất có thể tin tưởng, bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy nó sẽ hôn nó, cho nó ăn ngon thật là tốt

Tay Hàn Nhất Nhất nắm ngọc bội hơi run rẩy, thậm chí trong mắt nước mắt cũng rung rung " Mẹ. . . mẹ. . . "

Hạ Chính Dương nghiêng đầu thấy Hàn Nhất Nhất chảy nước mắt.

"Bác, bác không vui sao? Bác nhớ mẹ à? Tại sao bác gọi ngọc bội là mẹ? Ngọc bội là mẹ bác sao?" Tâm hồn non nớt, mang theo vô số nghi vấn.

Cô nắm ngọc bội quen thuộc trong tay, đau lòng.

Tay Hạ Chính Dương nhỏ bé kéo góc áo Hàn Nhất Nhất. " Bác, đừng khóc, đừng khóc, Chính Dương chơi với bác được không?"

"Chính Dương thật ngoan, nói cho bác, cái này lấy ở đâu?" Hàn Nhất Nhất mau lau nước mắt trên mặt.

"Cái này con tìm được từ trong phòng của bà, con thấy thật đẹp, rất thích, con muốn nói cho mẹ!" Nói xong nó cười khanh khách, vui vẻ nhìn Hàn Nhất Nhất, thứ tốt sẽ cùng mẹ chia sẻ, đó là suy nghĩ của Hạ Chính Dương ba tuổi.

"Chị dâu!" Một giọng nữ khá rõ ràng vang lên

Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, nhìn thấy Uông Giai Vi bụng hơi nhô ra đi tới, hiện tại bụng của ả đã to lên một chút, nhìn ra được là phụ nữ mang thai.

"Giai Vi" Cô lau khô nước mắt, quay sang mỉm cười nhìn ả.

"Chính Dương. . ." ả cười rất thân thiết, lại làm cho Hàn Nhất Nhất thấy run rẩy.

Bà nội luôn muốn nó gọi ả là mẹ hai, nhưng Chính Dương không thích gọi ả là mẹ hai, bởi vì nó ghét ả, ghét cha trở về thời gian ở cùng người đàn bà này nhiều hơn ở cùng mẹ.

Hàn Nhất Nhất bản năng nắm tay Hạ Chính Dương, cười nhẹ nhàng với Uông Giai Vi: "Tôi mang Chính Dương đi tìm mẹ nó, nó liên tục ầm ĩ bảo tôi tìm mẹ giúp nó, thằng bé này bám quá."

Nói xong, cô liền muốn rời đi

"Chị dâu, không cần vội, em gái em về nhà mẹ đẻ, đoán chừng phải đợi một lúc nữa mới có thể trở về đây, không bằng chúng ta mang theo Chính Dương đi một chút đi!" ả cười như trước.

ả càng cười như vậy, nhìn không có tâm tư gì, Hàn Nhất Nhất càng hoảng sợ, bởi vì Uông Giai Vi vẫn sẽ không là một người tốt

"Bác, con không muốn ở cùng người này, con muốn ở cùng mẹ, con ghét người này!" Hạ Chính Dương phản đối.

Sắc mặt Uông Giai Vi xấu hổ nhưng lại bất lực.

Hàn Nhất Nhất cười bất đắc dĩ với ả, nắm tay Hạ Chính Dương đi đến chỗ của ả, Uông Giai Vi lùi xuống cho bọn họ đi qua, chỉ là ả đang nhìn ra hồ, một cảm xúc trả thù mãnh liệt đột nhiên dâng lên

"Ai da. . ." ả che bụng, đột nhiên kêu to một tiếng.

"Cô làm sao vậy?" Hàn Nhất Nhất bản năng chạy tới, dù sao cũng là người thân, cho nên khó tránh khỏi sẽ có chút khăn trương.

"Chị dâu, em đột nhiên thấy đau bụng, không biết có phải ăn thứ gì linh tinh hay không?" Ánh mắt của ả chỉ là vẫn nhìn Hạ Chính Dương và hồ lớn phía sau, nếu giả vờ thành Hàn Nhất Nhất không cẩn thận để Hạ Chính Dương ngã xuống hồ, như vậy không liên quan đến ả.

Tốt nhất là Hạ Chính Dương có thể chết đuối, ả tập trung tinh thần hãm hại Hạ Chính Dương

"Tôi đỡ cô! Cô cẩn thận một chút!" Nói xong, Hàn Nhất Nhất đi đỡ ả, mà ả giả vờ không đứng vững, mất trọng tâm, tay cô không kịp đỡ lấy Uông Giai Vi, ngược lại giống như biến thành tay cô đẩy ả lại đằng sau, sau đó cô thấy thân hình nhỏ bé Hạ Chính Dương, sợ bị Uông Giai Vi va phải theo bản năng lùi về sau

"Chính Dương, cẩn thận. . ." Cô sợ hãi kêu lên, lập tức mặt biến sắc.

Cô dường như không do dự mà dùng cơ thể của mình đỡ Hạ Chính Dương, cô dùng sức kéo thân thể nó, nhưng cơ thể lại mất trọng tâm.

Một tiếng "Ừm. . ." Bọt nước văng khắp nơi

Thân thể Hạ Chính Dương ổn định, nó bò lên, lớn tiếng mà khóc "Bác. . . Bác. . . "

"Cứu người. . . Cứu người. . ." Hạ Chính Dương lớn tiếng kêu.

Uông Giai Vi thấy kế hoạch của mình không thành, nhìn thấy Hạ Chính Dương không ngừng kêu cứu người, Hàn Nhất Nhất còn đang trong hồ giãy giụa, ả không kêu cứu người, ngược lại ý niệm tà ác trong đầu hiện lên

"Hạ Chính Dương, mày không chết, mày vĩnh viễn chiếm vị trí cháu đích tôn Hạ gia, không thể. . . . Tuyệt đối không thể, vị trí này là của con tao, là của con tao. . ."

Nghĩ đến đây, ả vượn tay ra, định thần không biết quỷ không hay mà ném nó xuống hồ, làm cho hai người đi gặp Diêm Vương, thời điểm ả đang chuẩn bị vượn tay, Hạ Chính Dương lớn tiếng gọi Ngải Châu Bích.

"Bà nội. . . Bà nội. . ."

Về mặt Uông Giai Vi méo mó, tay đang muốn vượn ra lập tức rút lại, nhìn theo hướng Hạ Chính Dương gọi, chỉ thấy Ngải Châu Bích cùng hai người hầu đã đi tới.

"Bà. . . Bà mau gọi người đến, bác cả không cẩn thận rơi xuống hồ, bác không biết bơi, nhanh. . ." Nó bày ra dáng vẻ lo lắng

Trong lòng Uông Giai Vi chỉ có thể cố nén không xuống tay với Hạ Chính Dương, âm thầm mà lẩm bẩm: "Hạ Chính Dương, lần này coi như mày gặp may! Lần sau, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!"

Một lúc nhón nhào, Hàn Nhất Nhất được cứu lên, mặc dù Ngải Châu Bích cũng không thích Hàn Nhất Nhất, nhưng cũng không muốn nhìn cô chết.

Sau khi cứu, Ngải Châu Bích lôi kéo Hạ Chính Dương nhỏ bé ra khỏi đám người

Trong phòng Ngải Châu Bích.

"Chính Dương, mau trả lại đồ cho bà nội." Ngải Châu Bích nhẹ nhàng nói

Hạ Chính Dương hơi chột dạ mà cúi đầu, không nói lời nào.

"Chính Dương, trẻ con không được nói dối, không được tùy tiện lấy đồ người khác, mau đưa ngọc bội trả lại cho bà nội, bằng không bà nội về sau sẽ không thích cháu."

"Bà nội đừng tức giận, đừng tức giận mà." Tiểu Chính Dương bị vẻ mặt tức giận của bà dọa tới.

"Không muốn bà nội tức giận vậy đem ngọc bội trả lại cho bà nội, như vậy bà nội có thể thích Chính Dương." Phòng bị Hạ Chính Dương làm loạn còn không có thu dọn, một đồng lộn xộn.

"Ngọc bội đây ở chỗ bác, không có trên tay Chính Dương." Hạ Chính Dương nói thật, nó nhớ rõ bác nói muốn nhìn, nó liền đưa cho bác.

"Cháu nói bác ngã xuống hồ?" Mắt Ngải Châu Bích tròn to, lớn tiếng mà nói. "Đúng vậy, chính là bác đó, bác còn cầm ngọc bội liên tục gọi mẹ nữa!" Hạ Chính Dương đang cố nhớ lại nói.

"Cái gì? Bác cầm ngọc bội gọi mẹ?" Ngải Châu Bích nghe xong cười to, thằng bé này đang làm cái gì vậy, không có suy nghĩ đến vấn đề khác.

"Bà nội, là thật, nếu bà không tin, chờ bác tỉnh lại, bà hỏi bác thì rõ thôi." Nhìn bà không tin mình nói, Hạ Chính Dương không phục lắm.

Về mặt Hạ Chính Dương nghiêm túc làm cho Ngải Châu Bích kinh hãi, không khỏi suy nghĩ cẩn thận về lời nói của Hạ Chính Dương, "Bác cầm ngọc bội gọi mẹ, Tần Mạch Li cầm ngọc bội gọi mẹ, ngọc bội là Tần Mạch Li?"

Nghĩ đến đây, Ngải Châu Bích quả thực không thể tin được, ánh mắt mở to hơn, gắt gao tóm lấy thân thể nhỏ bé Hạ Chính Dương "Chính Dương, trẻ con không được nói dối, lời cháu nói đều là thật?"

"Cháu tận mắt thấy, bác còn chảy nước mắt, nhìn ngọc bội còn gọi mẹ. . . Đau lòng khóc. ." Nó chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

"Chính Dương, Chính Dương, cháu nghe này, cháu cùng bà nội nói chuyện nhất định không thể nói cho người khác, biết không?" Ngải Châu Bích đột nhiên ý thức được trong chuyện này nhất định có vấn đề, Tần Mạch Li không thể vô duyên vô cớ cầm một miếng ngọc bội gọi mẹ, hơn nữa còn khóc.

"Tại sao ạ?" Chính Dương khó hiểu hỏi.

"Bởi vì người lớn không thể tùy tiện khóc, cháu nhìn bác khóc, nếu cho những người khác biết, bác sẽ càng buồn, hơn nữa sẽ thấy là rất trẻ con, như vậy không tốt, biết không?" Bà nói dối, lại mang theo nụ cười "Chính Dương nhất định không muốn bác lại buồn, phải không?"

"Vâng, tất nhiên ạ"

"Những lời này cháu sẽ không được nói cho người khác, mẹ cũng không được nói, đây là bí mật của cháu với bà, có biết hay không?" Nói xong bà vượn tay hướng Chính Dương ngoắc ngoắc.

Hạ Chính Dương vui vẻ vượn ngón tay nhỏ bé cùng bà nội nó ngoắc tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Đứa bé đã không còn

Toàn bộ nước đọng trong cơ thể Hàn Nhất Nhất được lấy ra sạch sẽ, về mặt bác sĩ lại ngưng trọng.

Phía sau, Hạ Thiên Triệu cũng chạy về Hạ gia, nhìn Hàn Nhất Nhất đang nằm trên giường, sắc mặt hần rất u ám.

"Bác sĩ Trần, con dâu tôi thế nào?" Hạ Trầm Bằng lo lắng hỏi.

"Hạ lão gia, cô ấy không có chuyện gì, chỉ là. . ." Bác sĩ hơi do dự.

"Bác sĩ Trần, có gì cô cứ nói đi!"

"Cô ấy tuy rằng không có việc gì, nhưng đứa con của cô ấy đã không còn." Bác sĩ Trần hồi lỗi mà nói: "Thực xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức."

"Cái gì? Cô nói con dâu tôi có thai? Chuyện khi nào? Tại sao chúng tôi đều không biết?" Hạ Trầm Bằng liên tiếp nhận hai chuyện, một tốt một xấu, làm cho huyết áp của ông tăng cao, thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Bác sĩ Trần, cô nói vợ tôi mang thai? Chuyện khi nào?" Lần này là Hạ Thiên Triệu kích động, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì, chuyện lớn như vậy, cô cư nhiên không có nói cho hần.

"Chính cô ấy có thể cũng không biết, bởi vì đứa bé trong bụng chưa đủ nửa tháng." Chuyện này bình thường, không đặc biệt chú ý, người trong thời kỳ mang thai phản ứng đặc biệt rõ ràng, bắt ngờ có thể không biết mình mang thai.

"Đây là tạo nghiệt chướng gì!" Thân thể Hạ phu nhân loạn choạng một chút, người hầu chạy nhanh đến đỡ bà. "Tại sao đứa bé lại có thể? Ông trời sao lại đối với tôi như vậy? Tôi muốn một đứa cháu nhiều năm như vậy, tại sao đừng một cái lại có thể?"

Hạ phu nhân rất kích động, bốn năm trước, bà tưởng bà được làm bà nội, sau đó Kily nói cho bà đứa bé đã mất, hiện tại người phụ nữ này không biết mình mang thai, đứa bé cứ như vậy lại mất đi.

Trong phòng rối loạn, đến khi bác sĩ nói người bệnh cần tĩnh dưỡng và nghỉ ngơi, khi trong phòng chỉ có Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất, mới an tĩnh lại.

Hàn Nhất Nhất nằm ờ trên giường, một câu cũng không nói, nhưng lời bác sĩ Trần vừa mới nói, cô lại nghe rõ từng từ.

"Thực xin lỗi, cực cung! Thực xin lỗi. . . Thực xin lỗi. . . !" Tay cô nhẹ nhàng bao phủ trên bụng mình, nơi này khi nào lại có một sinh mạng mà cô lại không biết, nếu cô cẩn thận một chút, cô cũng không đến nỗi phải vứt bỏ tính mạng cực cung.

Nhìn thấy Hàn Nhất Nhất lặng lẽ chảy nước mắt, Hạ Thiên Triệu tất cả tức giận đều tan biến, hần biết, giờ phút này Hàn Nhất Nhất nhất định buồn hơn hần.

Hần vươn tay, nắm chặt tay cô.

"A Li, chúng ta còn có thể có con!" Tâm tình của hần càng thêm nặng nề, đặc biệt hần nghe được mẹ hần gây nghiệp chướng, thẳng tới trái tim hần.

Chẳng lẽ tất cả việc này, thật là ông trời an bài sao? Năm đó hần nhẫn tâm bóp chết người phụ nữ hần không yêu vì mang thai con của hần, hiện tại ông trời bắt đầu trừng phạt sao?

"Em không cố ý. . . Em không cố ý. . ." Thanh âm Hàn Nhất Nhất kiềm nén, trầm xuống mà nước nỡ, cô thật sự không biết mình có thai, bằng không cô nhất định sẽ bảo vệ nó tốt.

"Anh biết, anh biết!" Hần vươn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng mà hôn trán của cô, giờ khắc này, bọn họ như ngưng trọng, thân mật hơn bất kỳ lúc nào.

"Thực xin lỗi. . . là em không tốt, là em không có chăm sóc cực cung. . ." Cô càng thêm khó chịu, nghĩ đến một sinh mạng như vậy đã không còn, cô áy náy tự trách mình.

"Chúng ta còn có thể có, còn có thể có!" Thanh âm hần dịu dàng như vậy, cánh tay hần tràn ngập sức mạnh, tràn ngập an toàn như vậy, đem cô ôm vào ngực mình, mặc cho nước mắt của cô thấm trên áo sơ mi của hần.

Hần an ủi, làm cho cô càng thêm đau lòng mà khóc, mà hai trái tim, thời khắc này gần gũi nhau hơn bất kỳ thời khắc nào, bọn họ liền dán chặt vào đối phương như vậy, cảm nhận sự tồn tại của đối phương, sự tồn tại này làm cho bọn họ cảm thấy được để ý, được quan tâm, được có một hạnh phúc nhỏ.

nhỏ.

Ngài Châu Bích không đến chỗ Hàn Nhất Nhất, thừa dịp loạn không ai phát hiện lấy ngọc bội, bà ta lén lút trở lại bên hồ Hàn Nhất Nhất ngã xuống, ông trời quá ưu ái bà, cư nhiên làm cho bà tìm được ngọc bội nằm bình yên trong một khe nhỏ.

Tay bà nắm ngọc bội, như tràn ngập sức mạnh vô hạn.

Bà ta rất kích động, kích động dường như không biết phải làm sao bây giờ, trong lòng bà không ngừng tính kế: "Mình có nên đem tất cả chuyện này nói cho Uông Giai Trùng không? Nên hay không? Nên hay không?"

Bà ta đi đi lại lại do dự, bởi vì bà ta muốn biết đáp án, bà ta cần phải có một người nói cho bà ta, rốt cuộc tất cả này là chuyện gì xảy ra? Đến tột cùng máu chột có cái gì?

"Uông Giai Trùng từng nói qua cho bà ta, miếng ngọc bội này là của Hàn Nhất Nhất, chỉ là tại sao Tần Mạch Li lại gọi miếng ngọc bội này là mẹ, hơn nữa lại chảy nước mắt, ở trước mặt trẻ con, nhất định là cảm xúc chân thật chân thành nhất, nếu là Tần Mạch Li cùng Hàn Nhất Nhất có một miếng ngọc bội giống nhau như đúc? Việc này cũng không phải không thể." Bà ta cảm thấy sắp bùng nổ bởi suy nghĩ của chính mình, nhiều nghi vấn bà ta cần được giải đáp

Bà ta kích động muốn đi tìm Uông Giai Trùng bàn luận chuyện này, nhưng lý trí lại nói cho bà ta, chuyện này tốt nhất chỉ cần một mình mình biết, sau đó đi uy hiếp Hạ phu nhân giành mục đích của mình, chỉ là bà ta lại mong sự trợ giúp của cô ta

"Từ từ xem . . . Chờ một chút. . . Nếu như mình không giải đáp được, không phát hiện được sẽ tìm Uông Giai Trùng bàn luận cũng không muộn, hiện tại bình tĩnh ổn định mình trước "Ngài Châu Bích trong lòng không ngừng thuyết phục chính mình,

Khi bà ta nghe được đám người hầu đang nói chuyện đứa bé của con dâu không còn, Ngài Châu Bích thật sự cảm thấy tất cả điều này tốt đẹp như thế nào, đây là điều làm cho bà ta phấn chấn nhất.

"Dương Tinh ơi . . . Dương Tinh, bà nhất định tạo nghiệt chướng, bà cả đời này nhất định không làm được bà nội. . . Ha ha. . . Thật sự là trời cũng giúp tôi, trời cũng giúp tôi. . ."

Ngài Châu Bích đang đắm chìm trong hưng phấn, quên đi tất cả.

Uông Giai Trùng từ nhà mẹ đẻ vội vàng trở về, trước tiên chính là đi tìm con mình, nhìn thấy Hạ Chính Dương, cô ta dường như lấy hết sức lực ôm nó

"Mẹ. . . Mẹ ôm con chặt quá, con không thể thở được!" Hạ Chính Dương thở hổn hển

"Chính Dương, mẹ nhìn thấy con, thật sự rất vui rất vui!" Uông Giai Trùng dọc trên đường đi đều lo lắng, thật sự rất sợ, nhìn thấy nó không có việc gì, tâm hồn đang bay mới hạ xuống.

"Nhưng Chính Dương không vui." Hạ Chính Dương có chút mất hứng nói.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Uông Giai Trùng ôm mặt Hạ Chính Dương, hôn một cái lại một cái.

"Bởi vì bác ngã xuống hồ là vì cứu Chính Dương." Nó nhìn thấy mẹ, nói nhỏ.

Hạ Chính Dương nói, nó nhỏ tuổi nghĩ bác vì cứu nó mà ngã xuống hồ, căn bản không ý thức được nguyên nhân thực sự là gì.

Uông Giai Trùng sau khi nghe được, sau lưng một trận mồ hôi lạnh, không ngừng toát ra bên ngoài.

"Nói cho mẹ tại sao bác đi cứu con? Con lại như thế nào đến bên hồ? Còn có người nào?" Cô ta quan tâm hỏi đến.

Hạ Chính Dương bị mẹ thoáng cái hỏi nhiều như vậy, nó có chút khó khăn không biết phải trả lời như thế nào.

Uông Giai Trùng ý thức được mình hành động dọa tới Hạ Chính Dương, vì thế hỏi từng câu một xem có chuyện gì, Hạ Chính Dương không nói ngoác tay hứa với Ngài Châu Bích, còn chuyện khác nói tất cả cho Uông Giai Trùng

Theo Hạ Chính Dương nói, Uông Giai Trùng có thể đoán ra, Hàn Nhất Nhất bị ngã xuống hồ, nhìn qua tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, bằng không mẹ sẽ không vội vàng như thế, Chính Dương nếu bị chết, như vậy cô ta lập tức sẽ mất đi tất cả ở Hạ gia.

"Uông Giai Vi, cô không buông tha tôi, cũng đừng mơ tôi sẽ buông tha cô!" Cô nghiêng răng, một tay ôm Hạ Chính Dương vào lòng mình, trong mắt lại lộ ra tia hung ác làm cho người ta sợ hãi.

Hàn Nhất Nhất tuy rằng trong lòng đau đớn, nhưng Hạ Thiên Triệu mấy ngày này gần gũi, lại làm cho trong lòng cô dung nạp từng đợt xúc động cùng ảm áp, hẳn cùng cô, khuyên cô, thậm chí sẽ tìm một số câu chuyện cười, lại làm cho cô cảm động rất nhiều muốn rơi lệ

"Hàn Nhất Nhất, không thể mềm yếu như vậy, không thể như vậy!" Thời điểm được nhu tình vây quanh, cô lại nhịn không được nhắc nhở chính mình.

"Chị dâu!" Uông Giai Trùng mang theo Chính Dương đã đi tới.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy bọn họ, mỉm cười.

"Chính Dương, nhanh nói cảm ơn với bác!"

"Bác, cảm ơn bác! Là bác cứu Chính Dương, mẹ nói về sau lớn lên nhất định phải tặng quà bác!" Hạ Chính Dương đầu hơi lắc lư, ánh mắt nghiêm túc mà trong veo, làm cho cô nhện không được càng thêm đau lòng.

Cô nhện không được nghĩ đến đứa bé của mình, tay kim lòng không được liền sờ lên bụng của mình.

"Chị dâu, thực xin lỗi!" Ưông Giai Trùng biết hiện tại Hàn Nhất Nhất nhất định rất buồn, rất đau lòng, vì cứu con của cô ta mà hy sinh đứa bé của chính mình, mặc dù lúc trước có phải không biết có thai hay không, bất kể đối lại ai làm, trong lòng ai đều khó chịu.

"Giai Trùng, không có gì." Cô ép mình cười với cô ta, Hàn Nhất Nhất không có trách của bọn họ, dù sao đây là một chuyện ngoài ý muốn, chỉ là nhìn đến trẻ con khó tránh khỏi sẽ nghĩ đến đứa bé đã mất của mình.

"Em có thể hiểu, nếu không phải chị vì cứu Chính Dương, cũng sẽ không. . ." Ưông Giai Trùng vành mắt hơi đỏ lên, sâu trong lòng cô ta vẫn cảm kích Hàn Nhất Nhất, nếu không có Hàn Nhất Nhất, Chính Dương như vậy ngã xuống hồ có thể sẽ không là bị làm hại mà là ham chơi nghịch nước bỏ mạng.

"Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, không cần để ở trong lòng." Hàn Nhất Nhất nhìn thấy bộ dạng đau lòng của Ưông Giai Trùng, trong lòng cô cũng không dễ chịu lắm.

"Chị dâu, cảm ơn chị! Thật sự, mạng Chính Dương là chị cứu về, em thật sự. . . thật sự. . ." Nước mắt của cô ta rốt cuộc không khống chế được chảy xuống.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy cảnh này, cô vươn tay cầm tay cô ta "Giai Trùng, đã không có chuyện gì, đây chỉ là việc ngoài ý muốn, thật sự không liên quan đến Chính Dương, cô đừng tự trách nữa."

Ưông Giai Trùng nắm tay cô, giữ miệng, cố gắng không cho chính mình khóc thành tiếng. Hàn Nhất Nhất biết, nước mắt của cô ta có nhiều kiềm chế, cô nhẹ nhàng mà đem cô ta ôm trong lòng mình, tựa như bọn họ hồi nhỏ ôm nhau.

Sáu ngàn chữ thân tặng: Nhìn đến rất nhiều tin nhắn gửi lại, Thần Thần thấy trong tiểu thuyết này quả thật phạm vào một vấn đề, nam nữ phụ xuất hiện quá nhiều ngược lại không tôn lên nam nữ chính, cái này cũng cùng ý nghĩ với Thần Thần khi mới bắt đầu, lúc trước Thần Thần muốn viết một người nhà giàu có xảy ra ân oán, nhưng là nắm chắc khả năng vẫn có chút nhược điểm, truyện sau này, Thần Thần sẽ không mắc sai lầm không đáng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hạnh phúc ngại ngùng 18+

Từ sau khi Hàn Nhất Nhất sảy thai, cảm tình giữa Hàn Nhất Nhất và Hạ Thiên Triệu tựa hồ chuyển sang giai đoạn ăn ý hòa hợp, tình cảnh hai người hỗ trợ "công kích nhau" dần dần giảm hẳn.

Thời gian này, hần sẽ về nhà với cô, ôm cô ngủ, cái gì cũng không làm.

Làm cho Hàn Nhất Nhất có chút bất ngờ chính là hần lúc rảnh rỗi hay bận rộn, chỉ nói những câu ngắn gọn, nội dung luôn ngắn làm cho Hàn Nhất Nhất không nói được gì.

"Ăn cơm."

"Đi."

"Uống canh."

"Muốn."

Nhìn chung hơn mười câu ngắn gọn, không có một câu nào nhiều hơn hai chữ, chỉ là trong lòng lại có một loại ngọt ngào khó hiểu, Hàn Nhất Nhất cũng sẽ trả lời giống như vậy.

"Ừ ừ ừ."

"Ừ đi."

"Đang uống."

"Đồng ý."

Sau khi đưa bé mất được 21 ngày, bốn ngày trước Hạ Thiên Triệu lại đi Châu Âu, thời điểm hấn đi Châu Âu, Hàn Nhất Nhất đi làm lại.

Nửa đêm mơ mơ màng màng, một cảm giác ngứa ngáy rậm rạp ập đến, Hàn Nhất Nhất trở mình một cái, mà cảm giác ngứa ngáy cũng không vì cô trở mình mà biến mất.

"Tiểu Bạch, ngoan, mẹ buồn ngủ!" Trong cơn buồn ngủ, cô một tay đẩy thứ gây ngứa ra, cô nghĩ đến tiểu Bạch buổi tối khó ngủ lại làm phiền cô.

Dường như yên ổn một chút, Hàn Nhất Nhất lại cuộn người lại, mỉm cười, mà nửa bộ ngực sữa lộ ra bên ngoài, trắng như trứng gà chêu người nhìn không được nhẹ nhàng tiến lại gần.

Hạ Thiên Triệu tựa đầu chôn ở giữa bộ ngực sữa của cô, nhẹ nhàng mà cảm nhận hương vị mà hấn nhớ mấy hôm nay.

Hương thơm xung quanh hấn làm cho hấn thở không nổi, thân dưới sớm đã căng trướng đau nhức, không thể khống chế được nữa mà hôn điên cuồng.

"Tiểu Bạch, đừng làm phiền mẹ, đừng lộn xộn!" Tay cô bản năng bắt Tiểu Bạch.

Trong lòng Hạ Thiên Triệu mừng thầm, cô ngây thơ làm cho tim hấn đập càng nhanh, càng thêm muốn tìm lấy càng nhiều.

Hấn một tay xoa nơi mềm mại của cô, thuần thực mà rất nhanh cởi quần áo cô xuống, làn da cô nhẵn bóng mịn màng, làm cho hấn không nỡ rời đi.

"Đừng . . . Đừng lộn xộn. . . !" Thân thể cô như nhũn ra, mềm mại có chút không muốn mở mắt.

Cô tùy tiện quơ tay, đụng đến đầu Hạ Thiên Triệu, mái tóc dày làm cho cô dường như hơi tỉnh lại.

Cô hé mắt ra, lại nhắm mắt lại, đột nhiên hơi thờ phả vào mặt, giống như cơn gió biển mạnh mẽ thổi đến. Hương vị quen thuộc này làm cho cô mê luyến lại một lần nữa tan chảy.

"Anh đã trở về!" Thân thể hấn đè lên cô, thì thầm bên tai cô

"Ừm . . ." Cô giống như ở trong mơ, lẩm bẩm trả lời.

"Có nhớ anh không?" Thanh âm hấn trầm thấp, một lần lại một lần, hấn tinh tế hôn, dọc theo da thịt nhẵn bóng của cô, một tắc một tắc mà hôn.

"Có. . ." Hàn Nhất Nhất như ở trong mơ, không muốn tỉnh lại, mặc cho hấn hôn cô, xoa nắn chỗ mềm mại của cô.

"Thiên Triệu. . ." Thân thể cô nhẹ nhàng mà cong lên, như là phối hợp, miệng ní non gọi tên của hấn. Tựa hồ vừa là vô ý vừa là cố ý

Nghe được cô gọi tên của mình, hấn lập tức không khống chế nổi, gất gao mà đè thân thể hấn xuống, môi mạnh mẽ ép xuống, dùng sức mút vào, hôn cô đến khó thở, mà Hàn Nhất Nhất, bị sự mạnh mẽ điên cuồng chiếm giữ của hấn làm tỉnh táo.

Cô mở mắt, nhìn thấy con người Hạ Thiên Triệu sâu thẳm, liếc mắt một cái, giống như có dòng điện, truyền khắp thân thể của cô.

Hấn căng trướng thẳng đến nơi tư mật của cô, chậm rãi một chút một chút mà đi vào.

"A. . ." Hàn Nhất Nhất nhìn hấn, không có chuẩn bị gì, không có để ý gì, thứ đi vào làm cho cô thỏa mãn, thân thể muốn càng nhiều.

Đến khi cô ý thức được thanh âm chính mình, cô thẹn thùng mà lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng hai tay Hạ Thiên Triệu giữ mặt của cô, hai mắt đối diện nhau, trong đôi mắt sâu thẳm của hấn lóe lên tia nhu tình, hoàn toàn quên cô ghét hấn, mà thân thể hấn một chút một chút nói cho cô, hấn cần cô.

"Nói cho anh biết, em có muốn không?"

"Em . . ." Mặt Hàn Nhất Nhất càng thêm đỏ bừng, từ từ nhắm hai mắt, trước giờ không dám nhìn thẳng hấn.

"Có muốn không?" Thân thể hấn mạnh mẽ chuyển động, của cô giữ chặt nơi căng trướng của hấn, hấn không thể mạnh mẽ mà phóng thích sức mạnh của mình, mãnh liệt mà va chạm cô.

Hàn Nhất Nhất tỉnh lại, mặc dù lúc này không bài xích, nhưng bảo cô từ miệng nói ra, cô như thế nào cũng không làm được, chỉ muốn từ từ nhắm chặt hai mắt, tay cô lại không kìm lòng được mà đặt lên bờ vai của hấn, hơn nữa còn bám chặt.

Tay Hạ Thiên Triệu nhìn không được néo mặt cô, ra vào trong cơ thể của cô. Mỗi lần va chạm đều có lực như vậy, Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy mình

giống như con thuyền đang trôi giạt, rồi lại nhẹ nhàng lướt vô cùng khoan khoái.

"Ừm . . A. . ." Thanh âm của cô dưới sự xâm chiếm mạnh mẽ và có lực của hắn, phát ra tiếng nhẹ nhàng.

"Lớn tiếng một chút. . ." Giọng hắn trầm mà nhu tình, mỗi một chữ đều giống như khắc trên da thịt của cô.

Cô ngược lại có chút ngượng ngùng, hết sức kiềm chế.

"Anh thích nghe giọng em, anh thích nghe giọng em. . . Kêu lên. . ." Giờ khắc này, trong hân tràn ngập một tiếng kêu tương tự, khuôn mặt Hàn Nhất Nhất mang theo vết sẹo kia đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Thân thể hắn giống như cây kiếm, mãnh mẽ rút ra lại mãnh mẽ đâm vào.

"A. . ." Động tác này làm cho thân thể Hàn Nhất Nhất đột nhiên run rẩy, mà thân dưới của cô có một thứ phóng thích, cô rốt cuộc không kiềm chế được, lớn tiếng kêu lên

Thân thể hắn chuyển động càng thêm nhanh, cả phòng, hợp âm nhẹ nhẹ, giống như một khúc đàn dương cầm có nhịp điệu

Buổi sáng vừa mở mắt, theo thói quen Hàn Nhất Nhất nghiêng người, tay cô khoát lên trên người Hạ Thiên Triệu, mà hân giờ phút này đang mở mắt nhìn cô.

Trong đầu lập tức hiện lên tất cả tối hôm qua, đột nhiên ngượng ngùng, nhanh chóng cúi đầu, chậm rãi chui đầu xuống.

"Buổi sáng tốt lành, vợ yêu dấu!" Hạ Thiên Triệu cười với cô một cái, như mang theo một chút "đùa giỡn" khiến Hạ Thiên Triệu cảm thấy được thoải mái, mà trên thực tế, hắn đã chậm rãi bắt đầu tiếp nhận.

"Buổi sáng. . . tốt. . ." Thanh âm Hàn Nhất Nhất lại thấp lẹ thương, cô thầm nghĩ trốn vào trong chăn, trốn tránh tất cả xấu hổ này, cảnh tượng như vậy đột nhiên làm cho cô không biết làm sao, giống như sáng sớm lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy mặt nhau.

Cho dù hai người đã từng ngủ chung giường, nhưng mỗi lần khi cô tỉnh lại, bên cạnh đã sớm không có người.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy cảnh này, khoe miệng lộ ra ý cười, cô gái này thật sự làm cho hắn thấy đáng yêu lại có khí chất, mà khi thân thể của cô lùi xuống lại cùng thân thể hắn càng gần nhau

Cô nhanh nhúc nhích, vô tình đụng chạm, làm cho thân thể hắn như đang nghỉ ngơi đột nhiên tỉnh lại, thân thể hắn lập tức có phản ứng.

"Tốt. . ." Hắn phát ra âm thanh nho nhỏ, thân thể lại theo bản năng sát vào thân thể của cô.

Hàn Nhất Nhất đang co chân nhưng lúc này lại duỗi ra, không nghĩ qua là đúng lúc đụng phải bộ phận đang trướng lên.

"A. . ." Hạ Thiên Triệu đột nhiên vang lên một kêu đau đớn.

Sau khi Hàn Nhất Nhất nghe được tiếng kêu, sợ tới mức lùi lại, càng đụng nơi trướng lên của hắn, mà cô dường như biết được lại làm đau hắn rồi

Ngay sau đó, lại một tiếng kêu.

"Thực xin lỗi. . . Thực xin lỗi. . . Em không cố ý." Chân tay Hàn Nhất Nhất luống cuống, cô biết chỗ này là nơi mẫn cảm nhất của đàn ông lại là nơi không thể bị thương nhất, vừa rồi cô không cẩn thận có thể hay không làm cho hắn. . .

Trời ơi, cô không dám lùi xuống nữa.

"Đau quá. . ." Mặt Hạ Thiên Triệu hơi nhăn nhó, ánh mắt hơi có tia máu.

"Em. . . Em phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Hàn Nhất Nhất bị hắn dọa, cô thực không muốn như vậy.

Nhìn bộ dạng bị hù dọa, Hạ Thiên Triệu hấp một ngụm khí "Giúp anh. . ."

"Giúp như thế nào? Anh nói cho em biết. Phải giúp như thế nào?" Tay Hàn Nhất Nhất bám vào bờ vai của hắn.

"Anh đau đến tê dại. . . tê dại. . . Em giúp anh nhẹ nhàng hôn nó, giúp xoa dịu nó." Hắn nhẹ nhàng mà bi ai một tiếng, cố nhắm mắt lại.

"A. . . Hôn? Em. . . Em không làm được. . . Em. . ." Hàn Nhất Nhất nằm một chỗ, không biết phải làm sao bây giờ.

Hạ Thiên Triệu đau đến không thể chờ được "Nhanh. . . Nhanh lên. . . Đau quá. . ."

"Hà? Đợi em. . ." Bảo cô đi hôn nơi đó của hắn, Hàn Nhất Nhất thật sự có chút không làm được.

Hạ Thiên Triệu từ từ nhắm hai mắt, cũng có thể tưởng tượng được, cô giờ phút này có bao nhiêu cấp bách lại có bao nhiêu không biết làm thế nào cho

phải, vì thế, tay hắn dùng sức ấn một cái, ấn đầu của cô xuống nơi tư mật của hắn.

Ở trong chăn, chỗ đẩy dựng lên cao vút, bàn tay Hàn Nhất Nhất nhỏ bé nhẹ nhàng mà mon trón, lại chậm rãi cầm.

"A. . . Đau. . . Nhanh một chút. . ." Hạ Thiên Triệu hét lên.

Trong lòng Hàn Nhất Nhất đập loạn lên.

"Được rồi, chết thì chết, dù sao cái gì cũng không nhìn thấy!" Cô nói với chính mình, từ từ nhắm hai mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, một hơi ngâm nó, vẫn không nhúc nhích mà ngâm nó.

Hạ Thiên Triệu thoải mái mà thở hỏn hển một hơi, dần dần lại phát hiện, cô gái này thật sự ngốc, lại vẫn không nhúc nhích, hắn âm thầm nghĩ.

"Đau. . . Chuyển động nhẹ nhàng một chút. . . Chuyển động lên xuống một chút. . ." Hắn nhin ý nghĩ xấu xa tiếp tục kêu đau.

Hàn Nhất Nhất đành phải tiếp tục chịu đựng, hơn nữa rất nhẹ thật nhẹ chuyển động lên xuống, nghĩ như vậy hắn có thể bớt đau.

Hạ Thiên Triệu thoải mái mà hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn của cô khiến hắn sung sướng. Tuy rằng động tác của cô vụng về, lại làm cho hắn cảm thấy được vô cùng dễ chịu, còn hơn những cô gái kỹ thuật thuần thực, động tác không liên mạch của cô càng làm cho hắn thích thú.

"Ưm. . ." Hắn nhin không được, nhẹ nhàng mà phát ra âm thanh hưởng thụ.

Nhưng một tiếng này, không qua được đôi tai nhạy cảm của Hàn Nhất Nhất, miệng đang chuyển động lên xuống lập tức ngừng lại, cô dường như hiểu rõ chuyện này, người đàn ông chết tiết này tìm lí do bắt cô hầu hạ hắn. Miệng của cô nhả nó ra, mạnh mẽ xóc chấn lên, thấy bộ dáng hưởng thụ của hắn, Hàn Nhất Nhất tức giận, tay muốn bóp cổ hắn, hắn cư nhiên lừa gạt cô, cô còn tưởng rằng về sau hắn không thể cử động được, ai ngờ hắn lại hoàn toàn không để ý lo lắng của cô, bụng còn ghen ý nghĩ xấu, điều này sao có thể làm cho cô không tức.

Nhìn đến Hàn Nhất Nhất tức giận, Hạ Thiên Triệu biết chính mình làm lộ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Không đề

Edit: Không Ai Cả

Beta: Bendobinhien + Pingki

"Hạ Thiên Triệu!" Hàn Nhất Nhất cực kỳ phẫn nộ, cô thực hối hận không thể hung hăng mà cắn cho hắn một phát.

Nhưng hắn đưa tay ra kéo mạnh một cái, thân thể của cô lập tức ngã xuống giường, Hạ Thiên Triệu xoay người liền đem cô đặt ở dưới thân.

"Anh vô lại, tránh ra!" Hàn Nhất Nhất tức giận mà đẩy thân thể hắn ra.

Hạ Thiên Triệu một phen ngăn chặn miệng cô lại, dùng sức mút vào hương vị của cô, khiến cô một câu cũng không thể nói ra.

Trong phòng, một mảnh kích tình chậm rãi qua đi, mang đến một màn "thể dục vận động" đầu tiên của buổi sáng.

Trong bữa sáng, lần đầu tiên, Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất cùng nhau xuất hiện, một màn này, khiến mọi người trên bàn ăn đều có chút chấn động.

"Ba, mẹ, buổi sáng tốt lành!" Hàn Nhất Nhất mỉm cười, Hạ Thiên Triệu rất tự nhiên thay Hàn Nhất Nhất kéo ghế dựa ra, hành động chu đáo này, trong mắt Hạ phu nhân lại là một trận đau đớn.

Con trai bà từ khi nào thì trở nên quan tâm người khác như thế? Cho dù là đối với bà là mẹ, đối với bất kỳ người vợ nào trước kia, cũng không như thế này.

"A Li, gần đây sức khỏe có tốt không?" Hạ Trầm Bằng không che giấu được ý cười trong mắt, nhìn con trai cùng Hàn Nhất Nhất cùng đi xuống, trong lòng còn vui vẻ hơn là sinh được quý tử.

"Cám ơn ba quan tâm, con đã tốt hơn rất nhiều." Vừa nói hết, cô thể nhưng có chút ngượng ngùng, bởi vì cô đối diện với ánh mắt của Hạ Thiên Triệu, ý cười trong mắt hắn không chút tốt lành gì, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh cùng hắn triền miên một chỗ.

"Đáng chết, đáng chết! Đây là sao vậy, đừng nghĩ nữa!" Hàn Nhất Nhất cắn răng, âm thầm mắng chính mình, thế nhưng mặt lại dần đỏ lên.

Hạ Thiên Triệu đem một ly sữa đưa tới trước mặt cô, "Về sau buổi sáng nên uống ít cà phê thôi."

Bộ dáng của hắn lạnh như băng, giống như không có biểu cảm, nhưng trong lời nói và động tác lại lộ ra sự quan tâm.

Hàn Nhất Nhất không dám nhìn bất cứ người nào, cầm ly sữa một mạch uống, ăn bánh mì.

"Anh cả đối với chị dâu tốt a! Em nhìn cũng cảm thấy hâm mộ thật!" Uông Giai Vi vừa nói vừa mang theo ánh mắt hâm mộ, nhưng đáy mắt lại liếc sang Uông Giai Trùng.

Khi Hạ Thiên Triệu vừa mới đem sữa đặt ở trước mặt Hàn Nhất Nhất, cô ta nhìn thấy Uông Giai Trùng có chút cứng ngắc, mà thái độ của Uông Giai Trùng với Hạ Thiên Cơ mấy ngày hôm nay cô ta vẫn để mắt đến, xem ra cô em gái này của cô ta đối với đại thiếu gia nhà họ Hạ dường như còn rất vương vấn, khi cô ta phát hiện ra bí mật này trong lòng càng thêm đắc ý, cô ta lại nắm thêm được một nhược điểm nữa của Uông Giai Trùng. "Đương nhiên, vợ chồng tình cảm tốt là quan trọng nhất a! Thiên Cơ đối với con cũng tốt lắm." Ngải Châu Bích ở một bên phụ họa, mấy ngày nay, bà ta một mực chú ý đến Hàn Nhất Nhất, tựa hồ như muốn tìm cho ra vết sẹo trên mặt của cô.

Thế nhưng điều làm cho bà ta thất vọng chính là, ngoài sắc mặt hơi nhợt nhạt cùng vài vết nổi ban ra, tìm không thấy bất kỳ cái sẹo nào, một vết sẹo dài như vậy sao có thể che giấu chứ?

Ngải Châu Bích luôn tỏ ra vô tình mà cố ý nhìn Hàn Nhất Nhất.

"A Li, tối đây, ăn một quả trứng gà đi, buổi sáng nhất định phải bổ sung một quả trứng gà!" Ngải Châu Bích nhiệt tình mà kêu tên Hàn Nhất Nhất, còn tự mình đem trứng gà đặt ở trước mặt cô.

Hàn Nhất Nhất cười với bà ta, hai lúm đồng tiền hiện lên trên mặt.

Ngải Châu Bích tựa hồ cảm thấy có chút quen thuộc, thật chậm rãi, chậm rãi... Một số kí ức mơ hồ chậm rãi trở về, bà ta chậm rãi ngồi lại chỗ của mình, mắt vẫn nhìn Hàn Nhất Nhất, khẽ gật đầu.

"Cuối cùng ta đã nhớ ra rồi, hai người bọn họ giống nhau ở điểm nào, hóa ra là lúm đồng tiền, đúng... chính là lúm đồng tiền..." Ngải Châu Bích nghĩ thầm trong lòng.

Trên bàn ăn, bầu không khí yên tĩnh, dường như lại là dấu hiệu của một trận sóng gió khác.

Ăn xong bữa sáng, Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất cùng đi làm, hắn còn tự mình lái xe đưa cô tới công ty. Thấy một màn như vậy, Hạ Trầm Băng vui mừng mà mỉm cười, còn Hạ phu nhân lại cảm thấy như có gai đâm vào mắt bà.

"Sáng sớm tỉnh dậy, không ngờ có thể nhìn thấy một màn anh cả yêu chiều chị dâu như vậy, xem ra đàn bà không nhất thiết phải có diện mạo xinh đẹp mới được yêu thương, chị dâu đây chính là một ví dụ tốt." Uông Giai Vi nhìn thấy bóng dáng hai người kia rời đi, làm ra vẻ hâm mộ nói, sau đó đem chuyển ánh mắt đến Uông Giai Trùng.

"Giai Trùng, em nói có phải đúng không?" Trước mặt người lớn, bọn họ vĩnh viễn đều là diễn cảnh chị em tốt.

"Vâng, đương nhiên. Con người chị dâu rất thiện lương, chắc chắn sẽ hạnh phúc, người thiện lương cuối cùng nhất định sẽ được chồng yêu thương." Uông Giai Trùng nói mang theo hàm ý, ám chỉ cô ta không có lòng tốt nhất định sẽ gặp báo ứng.

Uông Giai Vi uống một ngụm trà, không nhanh không chậm mà nói: "Đương nhiên, người có chồng yêu thương cuối cùng đều sẽ hạnh phúc."

Uông Giai Trùng chỉ cười, không phản ứng lại, cô cũng không muốn cùng cô ta diễn tiếp như vậy, giờ phút này, cảm xúc của cô hỗn loạn, Hạ Thiên Triệu đối với Hàn Nhất Nhất thực quan tâm, vượt qua cả sự tường tượng của cô, cô cần chút thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc mình.

Nhìn thấy cô ta dường như muốn lảng tránh, Uông Giai Vi càng xác định trong lòng Uông Giai Trùng có tâm tư, đối với Hạ Thiên Triệu, nói không chừng là tình cũ khó quên.

"Nếu là như vậy, Uông Giai Trùng, mày chết chắc rồi!"

Cô ta ăn cháo, lại cười đến mức vẻ mặt rạng rỡ, toàn bộ thâm hiểm đều che giấu trong nụ cười này.

Ngải Châu Bích nhìn thấy Hạ phu nhân nhàn nhã ở hoa viên thưởng trà, ung dung tự tại một mình, bà ta nhìn không được bước đến chào hỏi, quan trọng hơn là, bà ta quyết định thăm dò Hạ phu nhân.

"Chị cả, đang uống trà à, tâm tình thật không tồi." Nói xong, bà ta tự ngồi xuống, cũng không chờ Hạ phu nhân mời.

Hạ phu nhân nhìn bà ta một cái, không đáp lời bà ta.

"Xem ra em đoán sai rồi, chị đây là đang có tâm sự nên mới uống trà một mình." Bà ta nói ý thăm dò.

"Tôi muốn yên lặng một chút, bà đi đi!" Giờ phút này, Hạ phu nhân cũng không muốn cùng bà ta tranh cãi về "trà đạo", bà đối với Ngải Châu Bích vốn đã không có thiện cảm, giờ đây lại càng chán ghét.

"Chị cả tâm tình không tốt, em sao có thể đành lòng mà bỏ đi." Ngải Châu Bích cười ngọt ngào, liếc mắt nhìn Hạ phu nhân một cái, chuyển đề tài nói: "Chị cả không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Bà muốn nói gì thì nói đi, không cần phải tỏ ra úp úp mở mở với tôi." Hạ phu nhân nói thẳng.

"Tôi thấy Thiên Triệu, dường như quá tốt đối với Tần Mạch Li, chị nói bộ dạng cô ta xấu như vậy, Thiên Triệu sao lại yêu cô ta được nhỉ." Bà ta chậm rãi đi vào chủ đề.

"A Li thiện lương đức độ, Thiên Triệu nhà chúng ta yêu chính là tài đức của con bé, phụ nữ xinh đẹp là loại tầm thường, phụ nữ không xinh đẹp có thể bước vào nhà giàu mới là không tầm thường".

"Cũng thật là kỳ quái, bốn năm trước, Thiên Triệu cũng từng thích một người phụ nữ xấu xí, sau đó lại còn yêu cô ta" ánh mắt Ngải Châu Bích vẫn nhìn chăm chú vào Hạ phu nhân, hy vọng có thể nhìn ra chút gì từ bà ta, "Có điều hai người phụ nữ xấu xí này, lại có một chỗ giống nhau."

"Phải không? Vậy bà nói xem, bọn họ giống nhau ở chỗ nào?" Bà ta nhìn Ngải Châu Bích, ánh mắt trước sau vẫn bình tĩnh, nhìn không ra có gì khác biệt.

"Chị đã từng nhìn kỹ con dâu của chị chưa?"

"Tôi không có việc gì thì nhìn con bé để làm gì?"

"Đúng vậy, tôi đã nhìn kỹ cô ta, kỳ thật cô ta và Hàn Nhất Nhất rất giống nhau, đặc biệt là khi bọn họ mỉm cười, hai cái lúm đồng tiền hiện lên ở chỗ này." Nói xong, Ngải Châu Bích chỉ vào khóe miệng mình.

"Người có lúm đồng tiền thì nhiều lắm, giống thì có sao." Hạ phu nhân có chút khinh thường quay đi.

"Người có lúm đồng tiền thì rất nhiều, ngay cả Hạ Vũ cũng có, nhưng chị không cảm thấy cô ta và Hàn Nhất Nhất có nhiều điểm giống nhau sao? Tỷ như thanh âm cùng ngữ điệu nói chuyện." Ngải Châu Bích căn bản là không rõ Hàn Nhất Nhất lắm, bà ta chính là đoán liều, bà ta khẳng định Hạ phu nhân so với bà ta hiểu Hàn Nhất Nhất hơn.

Quả nhiên, sắc mặt Hạ phu nhân có chút biến đổi, vẻ mặt bà như đang nghĩ đến cái gì đó.

Lời nhắc nhở của Ngải Châu Bích thật ra làm cho bà nhớ đến một việc, bà từng có chút hoài nghi chuyện này, đó chính là Tần Phái.

Bốn năm trước, bà điều tra được trong hôn lễ của Hạ Thiên Triệu ngày đó, người đi xe Mercedes có năm người, mà bà đã loại bỏ bốn người, bởi vì bọn họ thật sự là tuổi quá lớn hoặc quá xấu hoặc là không biết Hàn Nhất Nhất, mà Tần Phái thì lại là ngoại lệ.

Ông ta biết Hàn Nhất Nhất, hơn nữa ông ta còn là một bác sĩ, năm đó các bệnh viện lớn đều đã điều tra, không có chuyện Hàn Nhất Nhất nằm viện, một phụ nữ bị trọng thương, không đến bệnh viện hẳn là đã chết. Nhưng khi Hạ phu nhân tìm thấy Tần Phái, bà không thấy Hàn Nhất Nhất, mà lại thấy Tần Mạch Li, người gọi là bà con xa của ông ta.

"Thật sự trùng hợp như vậy sao? Nếu không phải trùng hợp như vậy thì thế nào?" Hạ phu nhân nhớ tới lần đầu tiên khi bà nhìn thấy Tần Mạch Li, ánh mắt cô ta tựa như tồn tại một thứ gì đó mà bà không biết rõ được, bà cứ cho rằng đó là sự sợ hãi khi lần đầu gặp người xa lạ, nếu Tần Mạch Li là Hàn Nhất Nhất, thì đó không phải là sợ, mà là hận.

Đối với Tần Phái mà nói, nếu muốn cho Hàn Nhất Nhất thay đổi khuôn mặt, thì không phải là chuyện không có khả năng, năm đó, Tần Phái đã từng làm chuyện như vậy, bà như thế nào lại quên được việc này chứ.

Nghĩ đến đây, tay cầm chén của bà thoáng run lên, nước trà sánh cả ra ngoài.

"Chị cả, chị đang nghĩ đến cái gì phải không?" Ngải Châu Bích tuy rằng không biết Hạ phu nhân nghĩ gì, nhưng từ biểu tình của Hạ phu nhân bà ta có thể hiểu được ít nhiều, Hạ phu nhân nhất định là đang nghĩ những chuyện liên quan đến Hàn Nhất Nhất.

"Không có, tôi chỉ là cảm thấy Tần Mạch Li thực không dễ dàng, Thiên Triệu hiện tại đối với con bé rất tốt, xem như là phúc của nó rồi." sắc mặt Hạ phu nhân khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Đúng là kẻ xảo quyệt! Còn giả bộ ư!" Ngải Châu Bích trong lòng oán hận mắng thầm, mỗi lần nhìn thấy vẻ đoan trang cao quý của Hạ phu nhân, bà ta lại muốn lột đi cái mặt nạ này.

Hạ phu nhân đứng dậy, Ngải Châu Bích đã không đi thì bà ta đi!

Mà biết được chuyện này, Hạ phu nhân càng thêm lo lắng muốn nhanh chóng xác thực suy nghĩ của chính mình, nếu thực sự chuyện này là thật, như vậy hậu quả... bà ta không dám nghĩ tiếp, bước chân tựa hồ như gấp gáp hơn.

Chương 108: Không đề

Theo ý tứ trong lời Ngải Châu Bích, Hạ phu nhân tựa hồ cảm thấy được việc này dường như có chút liên quan tới Hàn Nhất Nhất, nhìn khuôn mặt kia không biết là thật hay giả.

"A Li, đến đây, cùng mẹ uống trà!" Hạ phu nhân chủ động mời Hàn Nhất Nhất cùng bà thưởng trà, tâm sự.

"Cám ơn mẹ!" Cô cảm ơn ý tốt của Hạ phu nhân, tuy rằng cười thực vui vẻ, nhưng nội tâm Hàn Nhất Nhất cũng thực hoảng loạn, bởi vì cô cảm thấy bà ta, nhìn như đoan trang hiền thực, dịu dàng cao quý, nhưng thực chất nội tâm lại hoàn toàn trái ngược.

"Con đến Hạng gia cũng được bốn tháng, hai chúng ta còn chưa có cơ hội nói chuyện, con cảm thấy bà là người lạnh nhạt phải không?" Hạ phu nhân nhâm nhi ly trà, mỉm cười ôn nhu.

Nếu bốn năm trước không phải có sự cố kia, Hàn Nhất Nhất thật sự cảm thấy lúc này Hạ phu nhân thật dịu dàng mà thân thiết.

"Không đâu ạ, muốn trách chỉ có thể trách người con dâu như con, ngày thường bận công tác, không có thời gian cùng mẹ nói chuyện phiếm." Hàn Nhất Nhất ở một bên giả thích.

"Cái này quả thật cũng đúng, ta cũng từng nghĩ, làm con dâu Hạng gia rốt cuộc cái gì là quan trọng nhất!"

"Mẹ, ý của người là?" Hàn Nhất Nhất trước ánh mắt của bà ta, có chút khó hiểu.

"Kỳ thật ta cảm thấy được ở trong nhà giàu có, dù là nhà họ Vương, nhà họ Lý hay là nhà họ Hạ chúng ta, sinh con là quan trọng nhất, con thấy thế nào?" Hạ phu nhân trong lời nói hàm ý sâu xa.

"Mẹ, thực xin lỗi, lần trước là sơ suất của con."

"A Li, ta không trách con chuyện lần trước, dù sao con cũng còn trẻ, không có kinh nghiệm, chuyện này cũng ngoài ý muốn, nhưng là nhiều năm nay, ta vẫn mong có cháu nội đĩnh đĩnh, cho nên con phải hiểu tâm lý người mẹ như ta."

"Chúng con sẽ... sẽ cố gắng." Hàn Nhất Nhất nói.

"Làm người phụ nữ, công việc là quan trọng, nhưng đã gả cho nhà giàu có, có một người chồng thành công như vậy, con phải làm một người phụ nữ hậu thuẫn ở phía sau" Hạ phu nhân nói thẳng ra.

Hàn Nhất Nhất nghe được lời nói của Hạ phu nhân, trong lòng một trận đau.

Thấy cô không nói, Hạ phu nhân tiếp tục nói: "Ta biết con là người mạnh mẽ, không hi vọng bản thân tách rời xã hội, nhưng là một bà chủ trong gia đình, đặc biệt là bà chủ một gia đình giàu có, còn rất nhiều thứ cần học, nếu con học tốt thì có thể trợ giúp cho sự nghiệp tương lai của Thiên Triệu, ta hôm nay tìm con đến nói chuyện phiếm, kỳ thật là muốn nói với con chuyện này, từ bỏ công việc, ở nhà tĩnh dưỡng sức khỏe cho tốt, sớm đem tin vui cho Hạng gia."

"Việc này... ." Hàn Nhất Nhất có chút do dự.

"Ý của mẹ, con cứ suy nghĩ đi, có lúc nhìn thấy Chính Dương, mẹ đều đặc biệt hy vọng, giờ đây di Ngải của con hàng ngày có con dâu bầu bạn đi dạo, nói chuyện phiếm, mẹ cũng hy vọng sau này chúng ta có cơ hội như vậy." Hạ phu nhân cười càng thêm sâu, tay bà nhẹ nhàng đặt lên tay của Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất không hề biết được rằng Hạ phu nhân sở dĩ bảo cô từ chức chỉ là muốn có nhiều thời gian ở chung với cô hơn, từ đó có thể xem Tần Mạch Li rốt cuộc có phải là Hàn Nhất Nhất không.

Hàn Nhất Nhất lại hiểu được những biểu hiện bên ngoài của Hạ phu nhân, có điều, ví như bà ta sợ chính mình vẫn không có cháu nội sẽ bị đặt ở dưới Ngải Châu Bích, cho nên nóng muốn có một đứa cháu nội, việc này ở nhà giàu có, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Vâng, con sẽ suy nghĩ kỹ." Hàn Nhất Nhất trầm mặc, nhẹ nhàng cười đáp lại. "Mẹ còn muốn nói với con một chuyện, chuyện này con nghe có thể sẽ không thoải mái, nhưng vì tương lai của con, mẹ vẫn quyết định phải nói ra." Hạ phu nhân sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"Người nói đi, con nghe, chỉ cần làm được, con nhất định nghe lời người." Hàn Nhất Nhất đáp lời.

"Ta cảm thấy có chút kỳ quái, màu da trên mặt con với màu da trên người có chút khác nhau, không biết có phải đã từng chịu tác động gì hay không, cho nên màu da trên mặt không được tốt lắm, hơn nữa còn có rất nhiều tàn nhang, chẳng lẽ con muốn như vậy mà đối mặt chính mình sao?" Ánh mắt Hạ phu

nhân tuy là mang theo ý cười, nhưng lại sắc nhọn như một thanh kiếm xuyên qua tim Hàn Nhất Nhất.

"Cái này ... không phải A Li muốn thay đổi là có thể thay đổi, mà do lúc nhỏ mắc bệnh nặng, cho nên mới biến thành bộ dạng như vậy, mẹ con đã từng hỏi thầy thuốc, nhưng đều không có biện pháp gì." Hàn Nhất Nhất nhỏ giọng nói dối.

"Đó là trước kia, hiện tại khoa học kỹ thuật cao, thời đại đã thay đổi, mẹ cũng là phụ nữ, đối với phụ nữ, nếu không cầu mình bề ngoài phải xinh đẹp như tiên, nhưng ít ra cũng phải khiến người khác thấy thoải mái, đáng vẻ con hiện tại như thế này, về sau làm sao thích hợp để ra ngoài cùng Thiên Triệu."

"Vâng, con biết. Con sẽ cố gắng không tham gia những trường hợp ra trước công chúng làm ảnh hưởng xấu đến Hạ gia." Hàn Nhất Nhất ở một bên giải thích.

"Không phải nói con không tham gia thì người khác sẽ không biết phu nhân của Thiên Triệu trông như thế nào, hiện tại người khác không biết là bởi vì các con kết hôn rất đơn giản, người hầu của Hạ gia được quản lý nghiêm ngặt, nhưng là về sau, người ngoài chắc chắn sẽ biết, nếu có thể thay đổi bề ngoài của chính mình thì tại sao không thay đổi?" Ánh mắt Hạ phu nhân vẫn chăm chú nhìn mặt Hàn Nhất Nhất, đến mức cô có chút mất tự nhiên.

..... "Cảm ơn mẹ đã đề nghị." Hàn Nhất Nhất uyển chuyển mà từ chối ý tốt của bà ta.

"Mẹ cũng là phụ nữ, tâm tư đàn ông ít nhiều mẹ cũng biết, không có người đàn ông nào không coi trọng dung mạo, mà con chỉ có màu da không tốt, việc này có thể thay đổi được, những nốt tàn nhang kia cũng có thể dùng laser để loại bỏ, ở xã hội hiện nay, những kỹ thuật này chỉ cần có tiền là có thể làm được, cho nên mẹ cảm thấy, để con mặt của Thiên Triệu có thể thoải mái hơn, để Hạ gia về sau có hình tượng tốt, con đi làm phẫu thuật đi." Hạ phu nhân không cam lòng, tiếp tục khuyên giải.

Bà ta trong lòng đặc biệt rõ ràng, nếu Tần Mạch Li không đi làm phẫu thuật, như vậy rõ ràng trong lòng cô có âm mưu, nếu trong lòng cô không có âm mưu, sau khi đi làm phẫu thuật, bà ta thật tò mò muốn xem khuôn mặt này khi bỏ đi màu da vàng vọt và những nốt tàn nhang kia đi, rốt cục là cái dạng gì?

"Mẹ, con biết ý tốt của người, nhưng nếu con cảm thấy Thiên Triệu không để ý, thì tạm thời con không có nghĩ đến." Hàn Nhất Nhất đơn thuần nghĩ Hạ phu nhân chỉ nghĩ như lời bà ta nói, căn bản không ý thức được hàm ý sâu xa của bà ta.

"Thiên Triệu không nói không có nghĩa là hẳn thật sự không thèm để ý, có lẽ hẳn chỉ sợ tổn thương lòng tự trọng của con, nếu Thiên Triệu có thể chấp nhận con, vậy vì cái gì con không thể vì Thiên Triệu mà trở nên đẹp hơn, cô nhân từng nói, đàn bà làm đẹp vì người yêu mình. Ta cũng tin tưởng, con với con trai ta nhất định là có tình cảm, nếu có, vì cái gì không chấp nhận ý kiến của mẹ?" Dù là nguyên nhân gì, Hạ phu nhân đều tin tưởng, cô ta nhất định sẽ lộ ra chút sơ hở.

Hàn Nhất Nhất nghe đến câu nói này, thậm chí không tìm thấy lý do nào tốt hơn, con người sắc bén như Hạ phu nhân, dùng kỹ thuật gì gì đó để lừa cô là không thực tế, nếu bà ta nói không thương con trai bà ta, cũng không để ý đến việc con trai bà ta có chịu được hay không, điều này cũng là không thực tế.

Cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói với Hạ phu nhân: "Vâng, được ạ, chờ con tinh dưỡng thân thể khỏe hơn một chút, con sẽ nghe theo đề nghị của mẹ."

"Thế là đúng rồi, về chuyện bệnh viện và thầy thuốc, mẹ biết rất nhiều người có uy tín, tin tưởng ta, nhất định sẽ giúp ta tìm một bệnh viện quốc tế chất lượng tốt an toàn nhất." Hạ phu nhân vui vẻ ra mặt.

Hàn Nhất Nhất cũng cười theo, trong lòng lại thầm nghĩ: "Nhất định phải mau chóng từ Hạ phu nhân tìm ra nguyên nhân năm đó, bằng không chính mình sẽ bị vạch trần."

Hàn Nhất Nhất còn chưa kịp đến gặp Lãnh Nghiêm đề từ chức, một chuyện ngoài ý muốn khác đã xảy ra.

Ngay buổi sáng thứ hai sau khi Hạ phu nhân nói chuyện, Hạ Thiên Triệu nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp, sáng sớm đã ra ngoài, Hàn Nhất Nhất về mặt mệt mỏi đi lên, ngón tay xoa đầu, cảm thấy đầu có chút đau.

Hàn Nhất Nhất ý thức được mình đêm qua có lẽ bị cảm lạnh, cho nên có chút vắng đầu, nhưng hôm nay cô phải làm đi làm một việc, bởi vì cô đã nhận lời với Hạ phu nhân sẽ từ chức.

Khi xuống lầu, thấy phía trước một bóng người có chút mờ hồ, lắc lắc đầu, cảm thấy tinh táo một chút, cô tiếp tục bước xuống lầu, chân đang bước, đột nhiên có người đằng sau đẩy cô một cái, liền bị trượt chân, cả người lộn nhào xuống dưới.

"Ah. . . ."

"Ah. . . ."

Đồng thời hai âm thanh lớn vang lên, Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy chính mình lao về phía trước, sau đó lăn người mấy vòng trên cầu thang, thẳng đến khi thân thể nặng nề mà rơi xuống đất.

"Bụng của ta. . ." Uông Giai Vi hoảng sợ mà gào to.

Hàn Nhất Nhất nghe được thanh âm của Uông Giai Vi, sợ tới mức kinh hãi, nghiêng đầu vừa thấy, mới phát hiện cô ta đang nằm trên đất, ôm bụng đau đớn kêu la, Hàn Nhất Nhất mới phản ứng lại, cô vừa mới va phải Uông Giai Vi, Uông Giai Vi đã mang bầu gần bốn tháng.

Cô cố gắng đứng lên đi nhanh về phía cô ta, "Cô thế nào?"

"Mau kêu bác sĩ cho tôi, nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên!" Ông Giai vì đau đớn nhăn nhó, chỉ hận chính mình giờ phút này không còn chút sức lực, nếu có, cô ta nhất định đem Hàn Nhất Nhất đẩy xuống đất, dùng chân hung hăng mà giẫm đạp.

Khi Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Ông Giai Vi dưới thân có máu chảy ra, cô sợ tới mức không nói được lời nào, mọi người trong Hạ gia nghe thấy tiếng kêu đó đều vội vã chạy lại.

Máu từ trong Ông Giai Vi chảy ra như thế khiến cho người trong Hạ gia thực sợ hãi, nháy mắt, buổi sáng yên tĩnh trở nên hỗn loạn.

Đầu óc văng vất của Hàn Nhất Nhất như trở nên tỉnh táo lại như trở nên đau đớn hơn.

"Sẽ không... Tại sao có thể như vậy? Ta rõ ràng không có... không thể nào..." Hàn Nhất Nhất ở một góc tự trách mình, nhìn mọi người bận rộn chăm sóc Ông Giai Vi, rất nhiều tiếng bước chân, còn có cả thanh âm của bác sĩ.

Cô kiên trì không được, rồi ngã xuống, kế tiếp phát sinh chuyện gì, cô hoàn toàn không biết.

Ở trên lầu tại góc nhỏ, hé ra khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp nhìn thấy mọi chuyện xảy ra dưới lầu, lộ ra ý cười, nhìn Hàn Nhất Nhất sợ đến té xỉu, cô ta nhỏ giọng xin lỗi: "Thực xin lỗi, chị đau!"

Hàn Nhất Nhất vừa mới tỉnh lại, Ngải Châu Bích vẽ mặt tức giận đẩy cửa ra, đi đến trước mặt cô, không nói không rằng, giơ tay giáng xuống hai tát.

"Bốp! Bốp!" Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa.

Cô cũng không nói câu nào, hai cái tát này có nghĩa là Ông Giai Vi bên kia đã có chuyện không lành.

"Tần Mạch Li, tôi thấy cô bình thường bộ dáng nhu thuận nghe lời, tại sao cô có thể độc ác như vậy? Tại sao?" Ngải Châu Bích vẽ mặt thực đau khổ.

"Tôi không phải cố ý, chuyện đó là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn." Hàn Nhất Nhất có chút ủy khuất, cô chưa từng có ý nghĩ đi hại đứa nhỏ trong bụng Ông Giai Vi.

"Ngoài ý muốn? Đúng là một chuyện nực cười làm sao." Ngải Châu Bích lớn tiếng nói: "Đứa nhỏ của cô mất rồi, là chuyện ngoài ý muốn, cô lại vì cái chuyện ngoài ý muốn đó mà làm cho Giai Vi cũng mất đứa nhỏ, ta thấy cô chính là cố ý, cô là cái đồ tiện nhân!"

Ngải Châu Bích cắn răng, nói xong, con tức giận lại bùng lên, chuẩn bị ra tay đánh Hàn Nhất Nhất lần nữa.

"Bà mắng ai là tiện nhân? Nơi này ai là tiện nhân?" Hạ Trầm Bằng đưa tay nặng nề gõ gây chống, vẽ mặt hung dữ.

"Lão gia... Lão gia à..." Ngải Châu Bích vừa thấy Hạ Trầm Bằng, nước mắt đã chảy ròng, lớn tiếng mà gào khóc nói: "Đứa nhỏ không còn, Giai Vi đã không còn đứa nhỏ, đều là do con tiện nhân Tần Mạch Li này, chính cô ta đã mất đứa nhỏ còn làm cho đứa nhỏ của Giai Vi cũng không còn, là cô ta đồ kị..."

"Câm miệng!" Hạ Trầm Bằng không nghe bà ta nói hết, lớn tiếng quát bà ta.

"Lão gia, ông..." Ngải Châu Bích không rõ vì cái gì mà Hạ Trầm Bằng tức giận với mình, chẳng lẽ bà vì cháu nội đòi lại công bằng cũng sai sao?

"Ồ Hạ gia, Hạ Trầm Bằng ta còn ở đây, nếu còn nghe được có người dám gọi A Li là tiện nhân, ta nhất định sẽ khâu miệng người đó trước."

Hạ Trầm Bằng vừa nói xong, trong lòng Ngải Châu Bích giống như có một cái gai thật lớn, đâm vào phát khó chịu.

"Em Bích à, tất cả mọi người đều là người một nhà, chuyện của Giai Vi ta cùng lão gia cũng rất đau lòng, dù sao đó cũng là con cháu Hạ gia, chính là bác sĩ cũng kiểm tra A Li rồi, nó quả thực là bị cảm, từ trên cầu thang ngã xuống là ngoài ý muốn, nhân phẩm A Li thế nào chúng ta đều biết, nếu chuyện đã xảy ra, nên nghĩ thoáng một chút, lần trước A Li sinh non, cũng là vì cứu con cháu Hạ gia, nếu nó có âm mưu, căn bản là sẽ không cứu Chính Dương."

Hạ phu nhân đứng bên cạnh Hạ Trầm Bằng, giúp Hàn Nhất Nhất phân bua. Trong lòng lại hưng phấn, Ngải Châu Bích bót đi một đứa cháu nội, đối với bà ta mà nói, chính là việc đại hỷ.

"Lão gia, trong bụng Giai Vi chính là cháu nội của ông, chẳng lẽ ông một chút cũng không tức giận sao? Ông không muốn đòi lại công bằng cho cháu nội của mình sao?" Ngải Châu Bích không cam tâm, bà ta cũng không tin Hạ Trầm Bằng không trừng phạt Hàn Nhất Nhất.

"Ta đương nhiên biết đó là cháu nội ta, nhưng đó là chuyện không may xảy ra, hiện tại lại đi truy cứu, chỉ làm đau lòng hơn thôi, việc này là do A Li gây nên, vậy thì để A Li tự quay mặt vào tường mà sám hối một tuần, trong một tuần này không được đi ra phòng khách, không được ăn cơm trong phòng khách, tự mình kiểm điểm cho tốt."

"Lão gia, ông không cảm thấy làm như vậy có quá..."

"Đủ rồi, ai nhắc lại chuyện này nữa liền giống như A Li, không được bước vào phòng khách!" Hạ Trầm Bằng cau mặt, nghiêm khắc ngắt lời Ngải Châu Bích.

Ngài Châu Bích trừng mắt với Hàn Nhất Nhất một cái, đành phải đem lửa giận trong lòng đè xuống, mang theo phần nộ rời đi.

"A Li!" Hạ Trầm Bằng gọi tên cô.

"Ba ba, thực xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Con không phải cố ý, con thật sự không nghĩ đến chuyện muốn đi hại Giai Vi." Hàn Nhất Nhất trong lòng cảm động lẫn tự trách, cô cảm động với ân tình Hạ Trầm Bằng dành cho mình, tự trách vì đã làm ông mất đi một đứa cháu nội.

"Ta tin tưởng con, con là đứa nhỏ tốt, sẽ không làm ra chuyện như vậy, ba tin lời con nói!" Hạ Trầm Bằng tuy đau buồn, nhưng ông không nỡ trách Hàn Nhất Nhất.

"Thực xin lỗi." Ngoại trừ xin lỗi, Hàn Nhất Nhất giờ phút này tâm loạn không biết nói gì.

"A Li à, con đến Hạ gia, ba thật rất vui, nhưng nhà giàu có luôn luôn có chuyện thị phi, đấu đá lẫn nhau, con cho dù không phải là có ý xấu, cũng bị người khác nghĩ thành có ý xấu, một tuần này không được vào phòng khách, là ba trừng phạt con vì tội vô tâm mà sơ suất, con cũng đừng oán trách ta!" Hạ Trầm Bằng có chút bi thương mà nói, liên tiếp mất đi hai đứa cháu nội, trong lòng ông cũng thực đau khổ, chỉ là không biểu hiện ra.

"Là con làm ba phải khó xử, con không biết phải làm như thế nào để cứu vãn chuyện này, con thật sự không biết. . . ." Hàn Nhất Nhất một trận khổ sở, trong lòng chua xót không ngừng.

Hạ Trầm Bằng đi qua, ôm đầu cô vào trước ngực, nhẹ nhàng xoa đầu, "Con à, đừng buồn nữa!"

Hàn Nhất Nhất khẽ tiếng nước mắt, ở trong lòng ông, cảm thấy thực uất ức.

Sau khi mọi người đã lui ra, dì Ngô bung lên một chén cháo trắng bước vào.

"Tiểu thư, bây giờ trong người cảm thấy thế nào?" dì Ngô mụ thân thiết hỏi han.

"Vâng, tốt hơn nhiều rồi!"

"Tiểu thư, không phải dì Ngô nhiều chuyện, người đến Hạ gia, thật sự không biết là may mắn hay là bất hạnh đây a!" dì Ngô nhìn hết thầy mọi việc, có chút cảm khái.

"Làm sao vậy?"

"Hạ gia này, thoạt nhìn là phú quý yên bình, nhưng kỳ thật con người tâm cơ lại khó lường, ngoại trừ Hạ lão gia, người khác đối với tiểu thư đều không tốt, hiện tại xảy ra chuyện này Hạ lão gia giúp cô chịu trách nhiệm, vạn nhất khi lão gia mất đi, về sau cô nhất định sẽ chịu nhiều đau khổ a." dì Ngô đau lòng mà nói, bà thấy được, ở Hạ gia có quá nhiều thị phi.

"Ai nói vậy, ở Hạ gia ngoài Hạ lão gia còn có dì Ngô thương con mà!" Hàn Nhất Nhất cười nói, dì Ngô tựa như người mẹ thứ ba của cô, bất cứ chuyện gì đều chăm sóc cô.

"Có lời này của tiểu thư, dì Ngô đã thấy thoải mái lắm rồi." đang nói chuyện, khoé mắt dì Ngô đã ướt, nhẹ nhàng lau đi nước mắt chảy ra.

Dì Ngô cũng như bác sỹ Tần, cả một đời, bác sỹ Tần chính là toàn bộ cuộc sống của bà, bác sỹ Tần đi rồi, Hàn Nhất Nhất chính là toàn bộ cuộc sống của bà.

"Tiểu thư, có một chuyện ta không biết có nên nói hay không." Dì Ngô có chút khó xử nói.

"Dì Ngô, có cái gì người nói đi." Hàn Nhất Nhất hé ra khuôn mặt tươi cười, hy vọng dì Ngô nhìn thấy cô như thế có thể vui vẻ trở lại.

"Tiểu thư, cô nói thực cho ta biết, thời điểm người ngã xuống có gì đó không bình thường hay không?" Dì Ngô nhìn thấy cô, có chút khản trương hỏi.

"Khác thường?" Hàn Nhất Nhất nghe được dì Ngô nói như vậy, cô nhớ lại một màn buổi sáng, đột nhiên cảm thấy có dòng nước lạnh dội vào người, "Dì Ngô, ý dì muốn nói là?"

"Khi ta chạy đến phòng khách, cô đã ngã đi, nhưng ta nhìn thấy trên cầu thang có một bóng người, nhưng ta không thể xác định rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bởi vì toàn bộ sự việc như thế nào ta không được chứng kiến." Dì Ngô tuy rằng không dám xác định, nhưng bà chắc chắn Hàn Nhất Nhất tuyệt đối không làm chuyện gây tổn thương người khác.

"Dì có nhìn rõ bóng người đó là ai không?" Hàn Nhất Nhất có chút căng thẳng, người ở sau lưng đẩy ngã cô rốt cục là ai? Rõ ràng là, người muốn hại chết đứa nhỏ trong bụng Uông Giai Vi chính là người đã đẩy ngã cô.

"Là nhị thiếu phu nhân." Dì Ngô nhẹ giọng thận trọng nói.

Hàn Nhất Nhất tựa vào đầu giường, vô lực, đau đớn.

Cô hẳn phải nghĩ đến, ở Hạ gia, Uông Giai Vi trong bụng có đứa nhỏ là mối nguy hiểm nhất đối với Uông Giai Trùng, tuy rằng Uông Giai Vi đối với

Uông Giai Trùng không tốt, nhưng cô chưa từng nghĩ Uông Giai Trùng lại xấu xa như vậy.

"Tại sao chứ? Giai Trùng!" Hàn Nhất Nhất đau khổ tự hỏi trong lòng.

Di Ngô nhìn thấy Hàn Nhất Nhất không nói lời nào, bà biết hết thảy đó là sự thật, nhện không được hỏi, "Tiểu thư, cô thấy có nên nói ra chân tướng sự việc này hay không?"

Hàn Nhất Nhất nhẹ lắc đầu nói: "Di Ngô, trước tiên không cần nói ra, con muốn yên tĩnh một chút."

Di Ngô không truy vấn nữa, nghe xong liền lui xuống, để lại cho Hàn Nhất Nhất không gian yên tĩnh.

Tại một phòng khác ở Hạ gia, Uông Giai Vi sắc mặt nhợt nhạt, Uông phu nhân nghe được tin tức rất nhanh liền chạy lại đây, nhìn thấy con gái bộ dáng tiêu tụy, đau lòng không thôi.

"Mẹ, đứa nhỏ của con không còn nữa, con phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

"Giai Vi, đừng khóc, đừng khóc!" Bà ôm con gái trong lòng an ủi.

"Con không cam lòng, con không cam lòng, con muốn báo thù cho đứa nhỏ, con muốn báo thù!" Uông Giai Vi đẩy mẹ ra, bộ mặt dữ tợn.

"Giai Vi, con ổn định cảm xúc đã, trước hết nghe mẹ nói!" Bà ta cầm bả vai cô ta, nhìn cô ta, "Đứa nhỏ mất nhất định phải báo thù, nhưng phải biết rõ ràng, rốt cục là kẻ nào đã hại chết đứa nhỏ?"

"Là con tiện nhân Tần Mạch Li, cô ta chắc chắn là sự tương lai con của con sẽ đến chia chác tài sản, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này." Uông Giai Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Khả năng này cũng không thể bỏ qua, nhưng nếu cô ta sợ tương lai đứa nhỏ đến đòi tài sản, thì vì cái gì không hại chết Hạ Chính Dương, ngược lại lần trước khi con hại Hạ Chính Dương chính cô ta còn nhảy xuống nước cứu nó, còn khiến đứa nhỏ của mình không còn?" Uông phu nhân sắc bén phân tích sự việc.

"Việc này. . . . nhưng là, rõ ràng chính cô ta lặn từ trên lầu xuống kéo con ngã theo." Nghĩ đến đây oán hận của cô ta tăng lên gấp bội.

"Giai Vi, con nhất định phải cẩn thận một chút, phải suy nghĩ, nếu không phải tự cô ta ngã xuống, thì phải chăng có người khác đẩy cô ta ngã?" Uông phu nhân đưa ra giả thiết, kỳ thật khi bà ta còn trẻ, những chiêu trò như vậy, bà ta cũng từng nghĩ tới để hại người khác.

"Mẹ, ý của người là Tần Mạch Li là người bị hại, thực sự hại chết con của con là một người khác, vậy người đó chẳng phải là. . ." Nghĩ đến đây, Uông Giai Vi đột nhiên hiểu được. "Đây chỉ là dự đoán, cho nên con nhất định phải ổn định tâm tình, tìm hiểu tình hình thực tế, ở Hạ gia không nên xằng bậy, tạm thời đừng đi đánh động Tần Mạch Li, theo mẹ được biết, Hạ lão gia rất thiên vị cô ta, tra ra sự thật rồi hạ thủ cũng không muộn, có biết hay không?" Uông phu nhân dặn dò, con gái dù sao cũng ở Hạ gia, tính tình của nó lại nóng nảy bộp chộp, nhất định phải bình tĩnh mới được, bằng không sớm hay muộn cũng gây ra rắc rối.

Uông Giai Vi nhìn mẹ, gật đầu chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Không đề

Uông Giai Vi đã mất đứa nhỏ, nhưng Hạ Thiên Cơ cũng không về nhà an ủi, Uông Giai Vi tức nghẹn trong lòng tức giận không có ai để phát tiết, còn chưa chờ cô ta phát tiết, tin Hạ Thiên Cơ bị tổ chức hắc bang quốc tế vây bắt truyền đến Hạ gia.

"Lão gia, người nhất định phải cứu Thiên Cơ, nhất định!" Ngải Châu Bích khóc đỏ cả mắt, nghe tin con trai bị tổ chức hắc bang quốc tế vây bắt, lòng bà ta như treo ở giữa không trung.

"Đây là do chính nó gây ra, thời điểm ba bang hội giải tán, ta đã cảnh cáo nó, đừng chạm vào hắc bang, nhưng nó ngang ngược, càng thêm làm càn, tự nhiên lại giấu tất cả người trong Hạ gia đi giúp hắc bang rửa tiền, giờ thì hay rồi, ngay cả sản nghiệp của Hạ gia cũng bị ảnh hưởng." sắc mặt Hạ Trảm Bằng vô cùng khó coi.

"Đều là lỗi của tôi, là tôi không ngăn cản nó, lão gia, ông muốn trừng phạt thì trừng phạt tôi đi, Thiên Cơ là con ruột của ông, ông nhất định phải cứu nó, bọn hắc bang quốc tế gì đó nhất định rất hung ác, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Thiên Cơ của chúng ta liền mất mạng rồi, lão gia!" Ngải Châu Bích dù sao cũng là một người mẹ, thiên vị con mình là điều có thể lý giải.

"Bà đừng ầm ỹ nữa, yên lặng cho tôi, tôi sẽ phái người đi cứu nó." Hạ Trảm Bàng sau khi nói xong ho khan một trận, trong lòng dù lãnh huyết vô tình, ông cũng không thể không để ý đến tính mạng đứa con này.

"Lão gia ông cần nghỉ ngơi, chuyện này để tôi sắp xếp đi!" Hạ phu nhân nhẹ nhàng mà vỗ lưng Hạ lão gia nói, Hạ Trảm Bàng gần đây thân thể càng ngày càng kém, bà ta không muốn ông ấy lại lo lắng tới chuyện này, ngoài ra, bà ta cũng có suy nghĩ của chính mình.

"Vì sao lại là bà?" hai mắt Ngải Châu Bích đột nhiên tròn lớn, hoài nghi nhìn bà ta.

"Được, bà cứ an bài cho tốt, để người bên này cùng người Thiên Triệu họp lại, để tránh cho Thiên Triệu không đủ người." Hạ Trảm Bàng thực yên tâm giao cho Hạ phu nhân, nhiều năm như vậy, ông đã tạo thành thói quen, dù sao cũng là cùng vào sinh ra tử.

Ngải Châu Bích còn chưa bớt đau xót lấy lại tinh thần, lại đã bị Hạ phu nhân kích thích, bà không thể tin được, lão gia như thế nào lại giao quyền lực cho bà ta, ông ta không lo lắng sao? Vạn nhất Hạ phu nhân ra tay dùng thủ đoạn hại chết Thiên Cơ của bà thì sao.

Nhưng giờ phút này, bà đã không còn quyền được nói nữa.

.....

Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch tản bộ ở góc hoa viên, chuyện của Uông Giai Vi khiến cô áy náy, nhưng nghĩ đến việc này có liên quan đến Uông Giai Trùng lại làm cho cô thực tâm đau đớn.

Cô im lặng bước đi, trong hoa viên không một bóng người có vẻ im lìm mà trống trải, nhưng ngay tại chỗ rẽ, cô nghe được thanh âm của Hạ phu nhân, phản ứng theo bản năng, cô tránh ở một bên, nín thở.

"Đứng, đây chính là mệnh lệnh của Hạ lão gia, các người hết thảy phải nghe theo, nhất định phải đem Thiên Cơ thiếu gia cứu ra!" Hạ phu nhân nói trong điện thoại.

Không tới một hồi, điện thoại Hạ phu nhân liền reo, bà ta liếc mắt bốn phía, phát hiện không có người, liền bắt điện thoại.

"A Nguyên!" Hạ phu nhân bình tĩnh mà kêu tên này.

Hàn Nhất Nhất nghe thấy cái tên này, toàn thân cứng đờ, cô vẫn nhớ rõ cái tên này, đó là tên của sát thủ mà A Thất trước khi chết đã nói, bốn năm trước, người muốn cô chết chính là Hạ phu nhân.

"Nghe cho rõ nhiệm vụ ta phân phó, chỉ cho phép thành công không được thất bại." Hạ phu nhân thanh âm rất thấp nhưng ngữ khí lại rất nặng nề, Hàn Nhất Nhất cứng ngắc ở một bên, một cử động nhỏ cũng không dám.

"Người cùng Hạ gia bên này điều người tới, liên hợp với A Lực, ta muốn hai người các người làm cho Hạ Thiên Cơ không thể sống mà trở lại thành phó F!" Hạ phu nhân tiếp tục nói.

Tay Hàn Nhất Nhất run lên, thiếu chút nữa đem buông rơi Tiểu Bạch, cũng may phản ứng nhanh, Tiểu Bạch cũng như hiểu được ý của chủ nhân, một chút thanh âm cũng không phát ra.

"Việc này phải làm cho sạch sẽ, đừng giống như bốn năm trước!" Hạ phu nhân nói xong liền cúp điện thoại, lại liếc mắt xung quanh một cái, xác định không có ai, vội vàng rời đi.

Cho đến khi không còn nghe được tiếng bước chân của bà ta, Hàn Nhất Nhất mới thở ra một hơi, lời nói của Hạ phu nhân vừa rồi, khiến cho những hoài nghi của cô được giải đáp, nhưng lại càng nhiều hoài nghi nảy sinh, vì cái gì Hạ phu nhân phải giết cô?

Chuyện của Hạ Thiên Cơ, khiến cho tâm cô trở nên lạnh lẽo, thật không ngờ bà ta tự nhiên lại có cơ hội, lợi dụng hắc bang quốc tế lần này xử lý Hạ Thiên Cơ, thần không biết quỷ không hay, cho dù hần đã chết, thì cũng là chuyện ngoài ý muốn, không ai nghĩ đến là do người của Hạ gia làm, hơn nữa lại do những người đến cứu hần làm.

Nghĩ vậy, Hàn Nhất Nhất tâm trí rối bời, cô nghĩ nên hay không nên nói chuyện này cho Hạ Trảm Bàng và Hạ Thiên Triệu, nhưng liệu bọn họ có tin lời cô nói hay không?

Hạ phu nhân vẫn như bình thường, nhìn không ra có dấu hiệu gì bất ổn.

Cơ hội tốt như vậy, nếu bà ta không nắm lấy thì rất không phải với chính mình, bà ta làm hết thảy những việc này, không chỉ vì chính mình, mà cũng vì Hạ Thiên Triệu vì Hạ gia, nếu Hạ Thiên Cơ có thể trực tiếp chết đi, thì tổn hại gây ra cho Hạ gia là nhỏ nhất, sản nghiệp của Hạ gia cũng sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đối với Hạ phu nhân mà nói, cũng là trăm lợi mà không có một hại, Hạ Thiên Cơ chết, Ngải Châu Bích cũng đừng mơ tưởng lên mặt với bà ta, càng đừng nghĩ về sau dựa vào Hạ Chính Dương, kết quả của toàn bộ chuyện này, đều phải làm cho Hạ Thiên Cơ chết.

Ngải Châu Bích chưa từng bất lực như thế này, bà tuy là đang ở Hạ gia, nhưng bà không giống như Hạ phu nhân, bà chưa từng can thiệp vào chuyện của bang hội, cũng không tìm được người tin cậy để thu xếp.

Nhưng, Ngài Châu Bích tuyệt đối tin tưởng Hạ phu nhân sẽ không dùng hết toàn lực đi cứu con bà, thậm chí bà ta còn tìm cách để mà hại con bà, bà ta không thể làm cho Hạ Trảm Bằng tin tưởng suy đoán này, lòng bà tựa như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, cũng không tìm ra được cách nào tốt hơn.

"Mẹ! Chuyện của Thiên Cơ thế nào?" Ông Giai Trùng đi đến, hỏi Ngài Châu Bích.

Tuy không có tình yêu đối với Hạ Thiên Cơ, nhưng thời gian bốn năm không thể không có chút tình cảm nào, huống chi mấy năm nay, Hạ Thiên Cơ đối với cô ta vẫn rất tốt, chỉ là cô ta chưa bao giờ đáp lại.

"Có thể thế nào? Có thể thế nào? Ta làm sao biết được, vì sao các người ai cũng không thể giúp con ta?" Ngài Châu Bích trong lòng hoảng loạn.

"Mẹ, người đừng lo lắng, Hạ phu nhân không phải nói sẽ cứu Thiên Cơ đó sao? Còn có ba và đại ca, bọn họ sẽ không thấy Thiên Cơ chết mà không cứu." Ông Giai Trùng khuyên giải.

"Cô thì biết cái gì, cô cho rằng bà ta đơn giản sao? Cô cho rằng bà ta sẽ thực sự đi cứu sao?"

"Đây là lời bà ta nói trước mặt ba mà, bà ta hẳn là không to gan như vậy, hơn nữa người của Hạ gia đã xuất phát rồi." Giờ phút này, Ông Giai Trùng vẫn ngây thơ tin tưởng Hạ phu nhân sẽ cứu chồng mình.

Ngài Châu Bích nhìn Ông Giai Trùng, tuy rằng phiền chán nhưng là bà có thể khẳng định một điều, người đàn bà này ít nhất sẽ không hại chết con trai mình, bà ta quyết định cùng cô ta liên thủ một lần.

"Giai Trùng, mẹ tìm con bàn bạc chút chuyện." Ngài Châu Bích thương lượng với cô ta.

"Chuyện gì? Chỉ cần con có thể làm nhất định sẽ giúp mẹ." Ông Giai Trùng nhẹ mỉm cười.

Ngài Châu Bích do dự một hồi, đem sự tình mình đoán về Hàn Nhất Nhất mạnh dạn nói cho Ông Giai Trùng.

Ông Giai Trùng nghe xong, bình tĩnh một cách lạ lùng, "Mẹ, khối ngọc bội kia còn ở chỗ mẹ sao?"

"Ừ" Ngài Châu Bích nhìn đến biểu tình bình tĩnh của Ông Giai Trùng, bà ta đột nhiên cảm thấy tin tưởng người đàn bà này.

"Tốt lắm, chúng ta mang khối ngọc này đến chỗ Tần Mạch Li, nếu cô ta là Hàn Nhất Nhất, phản ứng của cô ta sẽ nói cho chúng ta biết."

"Nhưng nếu cô ta thật sự là Hàn Nhất Nhất, nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ che giấu phản ứng của mình."

"Cô ta chỉ được nhìn thấy ngọc bội, không được nhìn thấy chúng ta." Ông Giai Trùng rất tin tưởng nói.

Nếu Tần Mạch Li thật sự là Hàn Nhất Nhất thật, thì tiếp theo cô phải làm thế nào để đối mặt?

"Chỉ cần xác định cô ta là Hàn Nhất Nhất, như vậy ta có thể báo cho lão gia, vạch trần chuyện này." Ngài Châu Bích trong mắt lóe lên hưng phấn, đột nhiên bà ta lớn tiếng kêu lên: "Nếu Tần Mạch Li là Hàn Nhất Nhất, vậy thì cô ta chính là con gái riêng của lão gia, Hạ Thiên triệu chẳng phải là cùng em cùng cha khác mẹ kết hôn sao, chuyện này không phải là loạn luân sao? Trời ơi, đó là một chuyện tai tiếng đến mức nào!"

"Chẳng trách lúc trước Hạ phu nhân kịch liệt phản đối Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất, ngay cả tiếp xúc cũng phản đối." Ông Giai Trùng lúc ấy tưởng rằng Hạ phu nhân e ngại cô ta xấu, hóa ra trong chuyện này còn có bí mật.

Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất là loạn luân, vậy thì bọn họ nhất định vĩnh viễn không được ở cùng nhau, vậy thì phải chăng cô ta sẽ có cơ hội? Ông Giai Trùng trong lòng mừng thầm.

Hàn Nhất Nhất từ hoa viên trở về, đang chuẩn bị về phòng của mình, lại ở trên cầu thang thấy một miếng ngọc bội, vốn thật sự là của chính mình, buông Tiểu Bạch xuống, lập tức nhặt lên, gất gao mà nắm trong tay.

Trong mắt của cô lóe lên một tia sáng.

Ông Giai Trùng đột nhiên từ phía sau mà kêu lên một tiếng: "Hàn Nhất Nhất!"

Giờ phút này, Hàn Nhất Nhất nghe được có người gọi tên mình, không có chút phòng bị mà quay đầu lại, chỉ thấy Ông Giai Trùng mỉm cười nhìn cô.

"Giai Trùng!"

"Nhất Nhất. . . Nhất Nhất. . ." Ông Giai Trùng như một cô bé vui vẻ chạy đến, ôm cô vào trong lòng ngực.

Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy chuyện xảy ra hết sức bất ngờ, cô đẩy Giai Trùng ra nói: "Tôi là chị dâu của cô, không phải Hàn Nhất Nhất."

Ông Giai Trùng lại mang theo một tia uất hận, "Nhất Nhất, cậu vì sao muốn gạt mình? Vì sao phải gạt mình? Chúng ta là chị em tốt, cậu không lừa được mình đâu."

"Sao cô lại nói như vậy?" Hàn Nhất Nhất không biết Uông Giai Trùng như thế nào lại nhận ra thân phận mình.

"Mình vẫn nhớ khối ngọc trên tay cậu, cậu cũng có khối ngọc giống y thế này, lần đó Chính Dương ngã xuống hồ, là cậu cứu nó, nó nói cho mình tình hình hôm đó, từng chi tiết đều nói cho mình biết, nó nói cậu nắm khối ngọc này mà gọi mẹ." Uông Giai Trùng nhắc lại lời nói của con trai.

"Việc này. . . việc này suy diễn quá rồi. . ." Hàn Nhất Nhất còn muốn giấu diếm, dù sao nhiệm vụ của cô cũng chưa hoàn thành, cô không ngờ Uông Giai Trùng vào lúc này lại công bố thân phận thật của mình.

Uông Giai Trùng đối mặt với sự phủ nhận của Hàn Nhất Nhất, có chút đau đầu, nhưng cô ta nhất quyết không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Một hòn đá ném rụng hai con chim

"Nhất Nhất, chúng ta là chị em tốt, vì sao cậu lại phải gạt mình, tuy rằng dung mạo của cậu thay đổi nhưng là lúm đồng tiền và nốt ruồi ở chân mày của cậu không có đổi, còn có tình cảm của cậu đối với mình, mình tin cũng không thay đổi." Nói xong, hốc mắt Uông Giai Trùng đã phấp hồng.

Hàn Nhất Nhất cắn môi, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Uông Giai Trùng thấy cô đã do dự, càng thêm khẳng định Tần Mạch Li chính là Hàn Nhất Nhất, cô ta lại mở ra hy vọng, gất gao mà ôm Hàn Nhất Nhất.

"Nhất Nhất, mấy năm nay cậu đi đâu? Mình tìm thật lâu, sao cậu có thể nhẫn tâm không thèm liên hệ gì với mình chứ, có rất nhiều chuyện mình không biết tìm ai để tâm sự, trước kia có cậu ở bên cạnh nghe mình nói, nhưng là sau khi cậu đi, bên cạnh mình không còn ai làm bạn nữa, mình rất rất buồn" Nước mắt của Uông Giai Trùng ào ào chảy, thanh âm nghẹn ngào làm cho lòng Hàn Nhất Nhất cũng một trận khổ sở.

"Thực xin lỗi, Giai Trùng, mình có lỗi khổ khó nói." Hàn Nhất Nhất ôm cô ta.

"Cậu có khổ sở gì đều có thể nói cho mình biết, cậu quên chúng ta là chị em tốt sao? Chúng ta cùng nhau lớn lên, chúng ta không có chuyện gì giấu nhau cả." Hàn Nhất Nhất cam chịu khiến Uông Giai Trùng vì vui mà khóc toáng lên.

"Giai Trùng, hiện tại ở Hạ gia mình là Tần Mạch Li." Hàn Nhất Nhất có chút lo lắng nhìn cô ta.

"Nhất Nhất, cậu không phải lo, cậu là chị dâu lớn của mình, mình sẽ biết đúng mực."

"Giai Trùng, thực xin lỗi. Thực xin lỗi, mình gả cho Thiên Triệu là có nỗi khổ." Hàn Nhất Nhất nghĩ muốn giải thích rồi lại không thể giải thích

"Ai nha, cậu nói với mình cái này để làm gì chứ, hiện tại mình đã có chồng, đã có con, trước kia mình nói với cậu mình thích Hạ thiếu, kỳ thật đều chỉ là tình yêu mơ màng của mấy nữ sinh thôi, Thiên Cơ đối xử với mình rất tốt, mình cũng có chỗ dựa vào rồi, hẳn là cậu cảm thấy may mắn cho mình đi?" Uông Giai Trùng cắt đứt lời của cô, trước mắt muốn lấy lại được tín nhiệm của cô.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy khuôn mặt tươi rói của cô ta, cười đến là khờ dại, cô cảm thấy thật vui mừng, nhưng là chuyện cô ta lòi cô xuống dưới lầu lại làm cho cô lo lắng không biết có nên nhắc nhở hay không.

"Nhất Nhất không phải cậu không tin mình đấy chứ?" nhìn thấy bộ dáng khi nói chuyện của cô, Uông Giai Trùng hỏi.

"Sao lại có chuyện đó chứ, nếu không tin cậu mình cũng sẽ không thừa nhận." Hàn Nhất Nhất cười, cô cảm thấy vẫn có chút khó hiểu, cô muốn cho Uông Giai Trùng có một chút không gian, mà cô cũng tin tưởng Uông Giai Trùng là không thật lòng.

Hai chị em tốt nhìn hoàn hảo như lúc ban đầu nhưng là trong lòng ai cũng có chút ngăn cách.

Ngải Châu Bích có được tin tức khẳng định từ Uông Giai Trùng sau, không chút do dự đi đến chỗ của Hạ phu nhân.

Hạ phu nhân nhìn thấy Ngải Châu Bích xông tới, sắc mặt có chút khó coi: "Tìm tôi có chuyện gì sao? Lần sau khi vào nhớ phải gõ cửa."

"Tôi tới tìm bà, là muốn nói cho bà một việc." Ngải Châu Bích đắc ý nhìn bà ta.

"Nói đi, chuyện gì!" Sắc mặt của bà vẫn khó nhìn như trước.

"Ở đây có một ấm trà hai ta ngồi xuống từ từ nói chuyện." Nói xong, bà ta tự rót cho mình một chén, rồi lại rót cho Hạ phu nhân.

"Tôi không có tâm tình cùng bà uống trà, nếu không có việc gì bà đi đi thôi, tôi còn có chuyện gì phải làm." Hạ phu nhân hơi hơi tức giận nói.

"Tôi đến đây chính là muốn nói cho bà biết Tần Mạch Li chính là Hàn Nhất Nhất." Ngải Châu Bích nhìn bà ta, không nhanh không chậm nói.

"Bà nói vậy bực bực gì đó, Tần Mạch Li và Hàn Nhất Nhất hai khuôn mặt khác nhau, tôi cũng không có tâm tình nghe bà nói hươu nói vượn, nếu bà nhàn hạ quá có thể đi chơi với cháu nội của bà đi." Hạ phu nhân không muốn nghe nữa, Tần Mạch Li là Hàn Nhất Nhất chuyện này chỉ có thể một mình bà biết được.

"Phản ứng của bà quá mãnh liệt, không giống với tác phong bình thường của bà đâu."

"Tôi chỉ không muốn lãng phí thời gian với bà thôi."

"Phải không? Tôi đây còn muốn nói thêm cho bà một việc nữa." Ngải Châu Bích muốn biết bà ta nghe chuyện tiếp theo xong sẽ có phản ứng gì.

"Bà nói quá nhiều lời vô nghĩa rồi."

"Hàn Nhất Nhất chính là con gái của lão gia, chuyện này bà biết không?" Ngải Châu Bích rõ ràng nhìn thấy sắc mặt Hạ phu nhân biến hóa.

"Ngải Châu Bích tôi nghĩ bà bị thần kinh rồi." Hạ phu nhân nhanh chóng chặn lời, trong đầu càng không ngừng suy nghĩ vì sao Ngải Châu Bích lại biết được chuyện này.

"Dương Tình, bà đừng giả vờ nữa, trong lòng bà so với ai đều biết rõ hơn."

"Tôi không biết bà đang nói cái gì hết, người Thiên Triệu lấy chính là Tần Mạch Li, là người vợ mà chính lão gia khâm điểm." Hạ phu nhân cố nén cảm xúc nói.

"Ha ha. Ha ha." Ngải Châu Bích cười lớn, "Một người làm mẹ, tôi không biết cảm xúc của người mà có con trai lấy em gái cùng cha khác mẹ của mình là như thế nào đâu?"

"Ngải Châu Bích, không có chứng cứ, bà không được nói hươu nói vượn." sắc mặt Hạ phu nhân đã muốn xanh mét.

"Chứng cứ chính là khối ngọc bội kia."

"Bà."

"Được rồi, đừng ngạc nhiên, tôi không ngại nói cho bà biết hiện tại miếng ngọc kia đang nằm trong tay Tần mạch Li." Ngải Châu Bích đột nhiên sửa lời: "À không phải, hẳn là trên tay Hàn Nhất Nhất mới đúng."

"Rốt cục bà muốn gì?"

"Tôi muốn gì, bà thử nói coi?" Ngải Châu Bích càn rỡ cười.

"Ngải Châu Bích, bà đừng có ép tôi." Hạ phu nhân lạnh giọng nói.

"Là bà bức tôi trước, nếu con tôi không thể trở lại Hạ gia, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bà, còn có, tôi nhất định sẽ đuổi bà ra khỏi Hạ gia. Bằng không tôi sẽ công khai chuyện loạn luân của Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất, nếu bà ngoan ngoãn nghe tôi nói, tôi sẽ coi như không biết, mặc cho anh trai em gái chúng nó. hừm, bảo toàn thanh danh của bà và con trai bà." Ngải Châu Bích tưởng tượng đến cảnh ân ái của hai người bọn họ, nhin không được cười lớn.

"Ngải Châu Bích, bà câm miệng cho tôi."

"Bà cho là bây giờ bà còn là Hạ phu nhân sao? Tôi nói cho bà biết, nếu bà không đáp ứng hai điều kiện của tôi, tôi sẽ khiến cho bà thân bại danh liệt, tùy rằng tôi vẫn rất chán ghét bà nhưng là dù sao chúng ta cũng sống cùng một nhà nhiều năm như vậy, tôi cho bà một đường bảo toàn mặt mũi, bà có thể nói lý bức con trai chị ly hôn với Hàn Nhất Nhất, thậm chí cũng có thể hạ sinh Hàn Nhất Nhất, bảo toàn thanh danh của bà và Hạ gia, tôi cũng không muốn quản, nhưng là bà phải giúp con tôi bình an trở về nhà họ Hạ".

"Bà nghĩ hay quá đấy." Hạ phu nhân không chế bản thân.

"Bà cũng có thể từ chối đề nghị của tôi, tôi sẽ làm cho toàn bộ thế giới biết chuyện xấu này của Hạ gia, đến lúc đó xem bà giải quyết như thế nào cho xong việc." Ngải Châu Bích tiếp tục dồn bà vào đường cùng.

Hạ phu nhân gắt gao nắm chặt tay, sau đó xoay người, hướng bên ngoài đi ra.

Ngải Châu Bích thấy vẻ mặt bà ta có chút dị thường nghĩ là bà ta không thể chấp nhận được đả kích này, không khỏi lại khuyên bà: "Dương Tình, tôi

cho bà con đường đó là tốt nhất, chỉ cần bà hứa với tôi thậm chí tôi còn có thể giúp đỡ bà, len lén đi giết Tần Mạch Li, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết, chuyện loạn luân này cũng không tồn tại nữa, không phải sao?"

Ngải Châu Bích nói xong, bưng chén trà lên uống, không có ý thức được giờ phút này Hạ phu nhân đã sớm quyết định sẽ giết mình.

Vừa mới uống xong một hớp trà, Hạ phu nhân đã đứng trước mặt bà ta, đột nhiên rút ra một khẩu súng từ phía sau lưng, dí vào đầu Ngải Châu Bích.

"Choang . . ." chén trà bị rơi xuống đất vỡ tan.

"Bà muốn làm gì?" Thanh âm của Ngải Châu Bích trở lên run rẩy, thứ đang dí vào đầu bà ta chính là một khẩu súng, bà ta có thể không sợ hãi sao?

"Bà nói xem tôi muốn làm gì?" bà ta nhẹ nhàng chế trụ chỉ cần dùng sức bóp cò một cái liền có thể chấm dứt cái mạng của Ngải Châu Bích.

"Bà là giết người diệt khẩu, tôi chết bà cũng không thoát tội đâu." Ngải Châu Bích đã sợ tới mức chân tay run lẩy vẩy, "Thi thể của tôi bà cũng không thể xử lý được, tôi vô duyên vô cớ chết lão gia cũng sẽ nghỉ ngơi."

"Ngải Châu Bích, bà quá ngây thơ rồi." Sắc mặt Hạ phu nhân biến đổi, trở nên dữ tợn đáng sợ: "Bà cho là có thể dùng chuyện này để uy hiếp tôi? Tôi tùy tiện tìm một cái cớ là có thể xử lý thi thể của bà rồi, về phần vì sao bà chết, tôi sẽ tìm cho bà lý do tốt nhất."

"Có gì?" Ngải Châu Bích thật không ngờ Hạ phu nhân có thể ngoan độc đến vậy.

"Bà không tin tôi, nói tôi hại chết con trai bà, bà nổi điên nổi khùng muốn tìm tôi liều mạng, tôi tự vệ cho nên vô tình giết chết bà. Cái cớ này bà thấy thế nào?" Hạ phu nhân cười lạnh nhìn bà ta.

"Dương Tinh, bà điên rồi, trách không được ngay cả ông trời đều muốn trừng phạt bà, làm cho con trai bà cưới phải em gái mình."

"Ha ha." Hạ phu nhân đột nhiên ngửa đầu cười to.

"Ngải Châu Bích nể tình bà sắp chết tôi sẽ cho bà biết một chuyện, mấy năm nay tôi cũng chịu bà đủ rồi."

"Bà có ý gì?" mắt Ngải Châu Bích liếc nhìn con dao gọt hoa quả trên bàn, có thể mình sẽ ra tay nhanh hơn chút, cùng bà ta sống mái một phen.

"Hàn Nhất Nhất quả là con gái của lão gia, nhưng là Thiên Triệu không phải con trai của lão gia, cho nên chúng nó không phải loạn luân." Hạ phu nhân trợ lớn mắt vô cùng dữ tợn.

"Bà . . ." sau khi nghe được quả thực Ngải Châu Bích đã kinh hãi trợn ngược mắt, "Bà điên rồi cư nhiên dám lấy loại con hoang để lừa lão gia." Nói xong bà ta đứng dậy lùi về phía sau, từng bước một hướng tới con dao trên bàn.

"Tôi còn muốn nói cho bà một chuyện nữa."

"Chuyện gì?" Ngải châu bích tận lực làm cho bản thân ổn định, bàn tay luồn ra sau tìm con dao gọt quả.

"Con trai bà Hạ Thiên Cơ tuyệt đối sẽ không có đường về Hạ gia, bởi vì tôi đã hạ lệnh tử, con bà phải chết." Hạ phu nhân âm ngoan nhìn bà ta, "Mà bà, cũng phải chết không phải nghỉ ngơi gì nữa, bởi vì bà biết quá nhiều chuyện không nên biết."

Nói vừa xong, Hạ phu nhân liền bóp cò.

"Cạch." Một tiếng không lớn lắm vang lên, cho thấy súng đã được lắp giảm thanh.

"A."

Thời điểm Hạ phu nhân bóp cò thì cũng chính là lúc Ngải Châu Bích dùng dao đâm thật mạnh vào bụng bà nhưng chung quy thì súng vẫn nhanh hơn dao.

Ngải Châu Bích trợn mắt ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Hạ phu nhân nhân bị thương, thân thể cũng ngã xuống, súng lục cũng văng ra khỏi tay, bà muốn gọi người tới cứu, chính là chưa chờ đến khi bà kịp vươn tay ra đã có một bóng người đi tới trước mặt bà.

Bà ta vui sướng mà kêu lên: "Mau gọi bác sĩ." Người kia do dự một hồi, nhìn thất ánh mắt cầu xin muốn sống sót của Hạ phu nhân. Bà ta lại lựa chọn đem con dao đang cầm vào bụng Hạ phu nhân đâm sâu vào hơn nữa .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Không đề

Edit: Không Ai Cả

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Hạ phu nhân như thế nào cũng không thể tin được, bà ta sẽ chết trong tay Ôn Giai Trùng, hơn nữa bà ta không biết vì lý do gì Ôn Giai Trùng lại làm như vậy.

Trước khi nhắm mắt, trong ý thức cuối cùng bà nghe thấy Ôn Giai Trùng lớn tiếng hô: "Không xong rồi! Người đâu! Cứu mạng! Người đâu!"

Hạ phu nhân cùng Ngải Châu Bích tử vong tại chỗ, Hạ Trảm Bằng không thể chịu được kích động này, thân thể càng thêm suy sụp, lập tức phải vào bệnh viện.

Hàn Nhất Nhất thấy một màn này, hoàn toàn không thể tin được, Ôn Giai Trùng một câu cũng không nói, chỉ nhìn thấy Hàn Nhất Nhất không ngừng lắc đầu, không ngừng lắc đầu, sau đó ôm cô mà khóc lớn, rồi hôn mê bất tỉnh, cùng Hạ Trảm Bằng vào viện.

Hạ gia liên tiếp xảy ra chuyện, tất cả đều đặt trên vai Hàn Nhất Nhất, mà bên Hạ Thiên Triệu, tình hình cũng không lạc quan, bởi vì cùng tổ chức hắc bang quốc tế đàm phán vẫn không có câu trả lời tốt, Hạ Thiên Cơ vẫn như trước bị họ giam giữ, nhưng hắn vẫn nghĩ đến tình anh em, lựa chọn cứu em trai mình.

Thời điểm Hạ Trảm Bằng tỉnh lại, mọi người trong Hạ gia đều túc trực ở trước mặt ông, nhìn các con trước mặt, ông phát hiện thiếu một người.

"Thiên Triệu, Thiên Triệu. . ." Hạ Trảm Bằng thanh âm có chút khàn khàn.

"Ba, con ở đây, con ở ngay đây!" Hạ Thiên Triệu đi đến trước, gắt gao cầm tay ông.

"Thiên Cơ đâu? Thiên Cơ như thế nào lại không cùng con trở về?" Ánh mắt ông lộ ra quan tâm

"Ba, đừng lo lắng, Thiên Cơ bị thương, hiện tại nằm viện còn chưa có tỉnh lại, nó tỉnh lại nhất định sẽ đến đây ngay thăm người." Hạ Thiên Triệu tận lực không che tâm tình của mình, không muốn Hạ Trảm Bằng phải chịu thêm một sự kích động nào nữa, tuy rằng Hạ Thiên Cơ được cứu ra nhưng thân thể hắn bị thương rất nặng.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Hạ Trảm Bằng ngẩng đầu nhìn những người khác, Hạ Vũ, chị em nhà họ Ôn, Hạ Băng, cuối cùng dừng ở Hàn Nhất Nhất.

"Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Hạ Trảm Bằng muốn biết, Hạ phu nhân cùng Ngải Châu Bích như thế nào đột nhiên lại sát hại lẫn nhau.

Không ai lên tiếng, Ôn Giai Trùng đứng trong đám người, muốn đứng ra, nhưng vẫn do dự, cô ta chờ Hạ Trảm Bằng kêu tên của mình.

"Giai Trùng, con nói đi! Con là người cuối cùng nhìn thấy hai người họ, cũng chính con kêu cứu mạng, con nói đi!" Thanh âm Hạ Trảm Bằng thực thấp nhưng rất nghiêm nghị.

"Ba . . . con"

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô ta.

"Có cái gì cứ nói, ta chịu đựng được!" Hạ Trảm Bằng thanh âm hơi lớn một chút.

"Chỉ nói mau đi, mẹ của tôi vì sao đột nhiên lại ra đi, bà rõ ràng vẫn khỏe mạnh mà, vì cái gì lại. . . ?" Hạ Băng tâm tình có chút kích động, lúc này Hạ Vũ ở một bên nhẹ nhàng mà vỗ vai Hạ Băng, tuy rằng cô ta cùng Hạ Băng trước đây không tốt lắm, nhưng trong tình huống này, cô ta có thể hiểu được tâm tình của HẠ Băng.

Gương mặt Hạ Thiên Triệu trước sau vẫn lạnh lùng, nỗi đau thương của hắn dường như không ai có thể hiểu được, dường như lại không có đau thương.

"Ở đây có một bí mật lớn, nhưng các người không nên ép tôi, tôi không biết có nên nói hay không. . . Tôi không biết nói ra liệu có làm mọi người suy sụp hay không. . ." Ôn Giai Trùng lắc đầu, vô cùng đau khổ.

"Bí mật? Bí mật gì? Bí mật này chẳng lẽ chính là nguyên nhân khiến mẹ tôi cùng mẹ cả chết sao?" Hạ Băng lo lắng hỏi.

"Tôi không biết, tôi không biết tại sao họ lại như vậy, nhưng sau khi tôi nghe được, hoàn toàn khiếp sợ, không dám động đậy, ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng cãi nhau, sau đó chính là tiếng súng, tôi vội vàng chạy vào, nhưng căn bản là không kịp ngăn cản họ, thời điểm tôi đi vào thì họ đã chết." Ôn Giai Trùng mắt đỏ hoe đầy sợ hãi.

"Rốt cuộc là cái bí mật gì, họ lại phải tàn sát nhau như vậy?" Hạ Trảm Bằng khó hiểu nhìn Ôn Giai Trùng.

"Ba, con nói ra, người nhất định phải cố gắng chịu đựng, được không?" Uông Giai Trùng bước về phía trước, nghẹn ngào nói.

"Nói đi, lão già ta vẫn chịu đựng được!" Ông mạnh mẽ nói.

"Bí mật này là về ba."

Mọi người đều nín thở nghe Uông Giai Trùng nói tiếp.

"Điều cuối cùng con nghe thấy được chính là ba còn có một người con gái, hơn nữa người này ở ngay trong Hạ gia!" Uông Giai Trùng nói ngắn gọn.

"Cái gì? Ba có một đứa con gái, hơn nữa đang ở ngay tại Hạ gia?" Hạ Băng kinh hãi nói, "Con gái trong Hạ gia này ngoại trừ con gái thì là con dâu, chẳng lẽ là người hầu sao?" Mọi người đều không nghĩ đến người con gái này là Hàn Nhất Nhất, mà Hàn Nhất Nhất cũng không nghĩ đến là mình, cô chỉ lặng lẽ đứng sau lưng Hạ Thiên Triệu.

"Con gái của ta? Là ai?" Hạ Trảm Bằng khần trương đứng lên, khi còn trẻ ông đã từng phong lưu, nhưng ông không nhớ ra ông có con cái lưu lạc bên ngoài.

Mọi người đều chờ cô ta nói rõ đáp án, nhưng Uông Giai Trùng lại trầm mặc.

"Chị nói mau đi? Chị rốt cuộc là có ý gì? Nếu đáp án của chị không làm cho chúng tôi vừa lòng, tôi đây liền hoài nghi chị giết mẹ ta cùng mẹ cả." Hạ Băng gay gắt nói.

"Không có, tôi không có giết họ, giết họ đối với tôi không có lợi gì."

"Như thế nào lại không có lợi? Họ đều đi rồi, Hạ gia chỉ còn chị có thể làm nữ chủ nhân, chị còn có con trai, chị sẽ tiếp quản mọi chuyện lớn nhỏ trong Hạ gia, như vậy chị thật là mờ mịt mờ mắt." Hạ Băng tiếp tục gay gắt nói.

"Hạ Băng, không phải như cô nghĩ." Uông Giai Trùng khổ sở nhìn mọi người.

"Vậy sao chị không nói, làm gì mà do dự vậy, tôi thấy chị chính là đang muốn tìm một cái cớ cho việc giết người của mình, có phải hay không?" Hạ Băng thực sự kích động, mấy năm nay, cô ta vẫn không ở Hạ gia mà ra nước ngoài, nhưng không biết vì cái gì, cô ta luôn thực chán ghét Uông Giai Trùng, gặp mặt ba lần, ba lần đều không vừa mắt.

"Hạ Băng, con im lặng chút!" Hạ Trảm Bằng ngăn cản không cho cô ta nói thêm gì, sau đó đưa ánh mắt nhìn Uông Giai Trùng, "Nói đi, có ta ở đây, không ai dám làm gì đâu. !"

Uông Giai Trùng đột nhiên đi đến trước mặt Hàn Nhất Nhất, hơi hơi khom lưng, "Thực xin lỗi!"

Mọi người đối với hành động này của Uông Giai Trùng đều cảm thấy kỳ quái, cô ta vì cái gì nói xin lỗi với Hàn Nhất Nhất, cho đến giờ phút này, cũng không có người nào nghi ngờ Hàn Nhất Nhất là con gái Hạ Trảm Bằng, dù sao thân phận của cô cũng là phu nhân của Hạ Thiên Triệu, con dâu Hạ Trảm Bằng.

"Giai Trùng cậu làm sao vậy?" Hàn NHẤT NHẤT có chút khó hiểu mà nhìn cô ta.

"Thực xin lỗi. . ." Cô ta lại nói, sau đó phun ra ba chữ: "Hàn. . . Nhất. . . Nhất. . ."

Hàn Nhất Nhất đau lòng nhìn thoáng qua Uông Giai Trùng, "Vì cái gì? Vì cái gì cậu phải làm như vậy?"

"Thực xin lỗi, Nhất Nhất!" Cô ta lần thứ ba tỏ vẻ ân hận.

Hạ Thiên Triệu đột nhiên giật mình, không dám tin mà nhìn cô.

"Tần Mạch Li, cô hãy nhìn tôi!" Hạ Thiên Triệu gầm nhẹ.

Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu nhìn nhau, thần kinh Hạ Thiên Triệu như bùng nổ, người phụ nữ hắn đi tìm suốt bốn năm không ngờ lại ở ngay bên cạnh mình, hơn nữa lại là vợ mình, người phụ nữ này biết thân phận của mình, mà hắn lại bị cô giấu giếm như vậy.

Chẳng phải là cô chán ghét hắn sao? Chẳng phải là cô muốn chạy trốn hắn sao? Vậy vì cái gì cô còn muốn trở về gả cho hắn? Hạ Thiên Triệu có quá nhiều điều muốn hỏi.

"Vì cái gì? Vì cái gì cô lại lừa gạt chúng tôi? Cô cảm thấy chơi đùa vui lắm phải không?" Hạ Thiên Triệu giờ phút này chỉ là phần nộ.

Hàn Nhất Nhất chỉ trầm mặc, mọi người lập tức tập trung hết ánh mắt lên người cô, đột nhiên không ai tiếp tục hỏi Uông Giai Trùng về chuyện hai vị phu nhân nữa.

"Cô nói đi chứ? Cô câm rồi sao? Cô không nghe thấy tôi đang hỏi cô sao?" Hạ Thiên Triệu thanh âm giận giữ run rẩy, hắn không thể chấp nhận được người phụ nữ chính mình nhớ mãi không quên lại vẫn luôn lừa gạt hắn.

"Đúng, tôi chính là Hàn Nhất Nhất, tôi gả vào Hạ gia, chính là vì tôi muốn biết Hạ phu nhân rốt cuộc là cái dạng gì, vì cái gì bà ta nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết, nhất định phải giết tôi mới cam tâm, đáp án này, anh vừa lòng chưa?" Tâm tình Hàn Nhất Nhất đang kìm nén cũng lập tức bùng phát.

Đây là một trái bom, đột nhiên bùng nổ giữa mọi người.

"Hàn Nhất Nhất, cô có biết cô đang nói gì hay không? Mẹ tôi đối với cô như thế nào, bà giết cô ư? Bà có động cơ gì mà muốn giết cô?" Hạ Thiên Triệu cảm thấy Hàn Nhất Nhất quả thực là một chuyện mực cười, mẹ của hắn vẫn luôn là người ôn hòa rộng lượng, hắn không tin mẹ mình lại ác độc như vậy.

"Không nên hỏi tôi động cơ, tôi không biết động cơ, nhưng tôi biết năm đó người truy sát tôi là A Nguyên sát thủ do mẹ anh phái tới, năm đó nếu không phải A Thất dùng mạng của anh ấy để cứu tôi, nếu không phải bác sĩ Tần vừa vận chạy tới đó, thì Hạ Thiên Triệu anh vĩnh viễn cũng không thể gặp lại tôi, đáng lẽ bốn năm trước tôi đã chết, nhưng ông trời không cho tôi chết, mệnh tôi quá lớn, cho nên vẫn có thể sống." Hàn Nhất Nhất có chút kích động.

"Cho nên cô liền lợi dụng tất cả, lợi dụng ba tôi, gả đến Hạ gia, gả cho một người đàn ông mà cô vốn chán ghét, chỉ vì báo thù, có phải hay không?" Thanh âm Hạ Thiên Triệu càng lạnh, nhưng trong lòng lại từng trận đau nhói, hai người phụ nữ hắn yêu thương nhất, lại "tàn sát" lẫn nhau.

"Đúng, là tôi lợi dụng tất cả, nhưng anh có biết hay không, khi có người vì anh mà hy sinh, chẳng lẽ anh không áy náy sao? Khi có người muốn đẩy anh vào chỗ chết, anh không muốn biết nguyên nhân sao? Cho nên tôi gả cho anh, mục đích của tôi chỉ có một, chính là muốn biết năm đó người giết tôi có phải là mẹ anh không, sự thật chứng minh, chính là mẹ anh!" Tâm tình của Hàn Nhất Nhất cũng bị kích động.

Mọi người đều kinh ngạc, khiếp sợ đồng thời lại nghe đến mức mờ mịt.

Hạ Băng đột nhiên đứng dậy, "Hai người đừng âm ỉ, hiện tại chúng tôi muốn biết nguyên nhân tại sao hai mẹ của chúng tôi lại sát hại lẫn nhau, mà không phải là vấn đề giấu giếm thân phận của chị dâu lớn, chuyện này có thể chờ vấn đề quan trọng được giải quyết rồi giải quyết sau."

Hạ Trảm Băng tựa vào giường, đối diện với hết thảy mọi chuyện, ông như thế nào cũng không nghĩ đến Hàn Nhất Nhất gả cho Hạ Thiên Triệu lý do tự nhiên là nhằm vào nhu nhân của mình, mà phu nhân của mình tự nhiên lại là người bốn năm trước hãm hại cô, mà ông chưa bao giờ biết được chuyện này.

"Tôi biết, mọi người thấy vào lúc này tôi đột nhiên vạch trần thân phận của Hàn nhất Nhất là rất kỳ quái, tôi nghĩ mọi người vĩnh viễn không nghĩ tới, bởi vì tôi cũng chưa từng nghĩ vậy, khi tôi nghe được sự thật, tôi cũng choáng váng." Uông Giai Trùng ngẩng đầu, bình tĩnh nói với mọi người: "Bởi vì Hàn Nhất Nhất chính là con . . . gái . . . riêng của ba!"

Thình thịch thình thịch. . . chỉ có tiếng tim đập.

Mọi người có mặt, toàn bộ đều bị chấn động. Hàn Nhất Nhất là con gái riêng của Hạ Trảm Băng, Hạ Thiên Triệu là con trai Hạ Trảm Băng, anh em cùng cha khác mẹ trở thành vợ chồng, như vậy chẳng phải là . . . làm mọi người hoàn toàn kinh động rồi.

"Không. . . Điều này sao có thể? Điều này sao có thể? Tôi không tin. . . Tôi không tin. . ." Hàn Nhất Nhất lắc đầu, đột nhiên vọt tới trước mặt Uông Giai Trùng, lay người cô ta, "Cậu nói cho tôi biết, lời cậu vừa nói đều là giả? Điều là giả?"

"Nhất Nhất, cậu bình tĩnh lại, cậu bình tĩnh chút đi!" Uông Giai Trùng nắm lấy bả vai cô, hy vọng cô ổn định lại.

"Cô đang nói dối? Cô không có chứng cứ, tôi như thế nào có thể, như thế nào chính là. . ."

"Tôi đã nghĩ rất lâu, tôi cũng suy nghĩ rất lâu mới chấp nhận được chuyện này, nhưng sau này tôi liên tưởng, hết thảy chuyện này là sự thật."

"Giai Trùng, con nói rõ ràng, cô ấy thật là con gái của ta? Có gì chứng minh cô ấy là con gái ta?" Hạ Trảm Băng tay run run, ông nhìn mặt Hàn Nhất Nhất trong lòng lại một trận đau, ông thậm chí không có hoài nghi đối với lời nói của Uông Giai Trùng, bởi vì khi ông lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, ông liền cảm thấy vô cùng thân thiết, loại thân thiết này không phải người bình thường có thể đem lại cho ông, mà ông chính là không thể tin được, nhất thời không thể chấp nhận được sự thật này, bởi vì chấp nhận, có nghĩa là Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu **, hơn nữa lại do người làm cha là ông một tay tác thành.

"Nhất Nhất từ nhỏ có một khối ngọc bội, đó là do mẹ ruột của cô ấy để lại cho cô ấy, chính là vì khối ngọc này, Hạ phu nhân mới biết được Hàn Nhất Nhất chính là con gái của ba, cũng là vì cái bí mật này bị mẹ biết được, hai người như vậy mới phát sinh chuyện như vậy." Uông Giai Trùng ở một bên giải thích.

"Ngọc bội? Ngọc bội nào? Cho ta xem!" Thanh âm Hạ Trảm Băng càng trở nên run rẩy hơn.

Hàn Nhất Nhất như là bị sét đánh, quá bất ngờ.

"Nhất Nhất, cô đem ngọc bội cho ba xem, tôi nghĩ ba hẳn sẽ hiểu, người cũng sẽ biết mẹ ruột của cô là ai." Uông Giai Trùng lời kéo cánh tay Hàn Nhất Nhất hướng Hạ Trảm Băng đi tới.

Hàn Nhất Nhất lấy ra ngọc bội đưa đến đặt trên tay Hạ Trảm Băng, dường như vẫn đang nằm mơ.

Khi Hạ Trảm Băng nhìn thấy khối ngọc bội, cả khuôn mặt đột nhiên như sáng lên, miệng thào thì: "Chân Chân. . . Chân Chân. . ."

Sự biến đổi của Hạ Trảm Băng làm mọi người đều tin tưởng, Hàn Nhất Nhất chính là con gái Hạ Trảm Băng, mà Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu

chính là **.

Uông Giai Trùng biết trong lòng mọi người khẳng định vẫn còn nghi vấn, cô ta tiếp tục đem những điều chính mình nghe được nói ra: "Mẹ nghi ngờ Hạ phu nhân không toàn tâm cứu Thiên Cơ, cho nên dùng cách này đến bức Hạ phu nhân, thậm chí muốn Hạ phu nhân phải rời khỏi vị trí hiện tại, mẹ hứa sẽ giữ kín chuyện này, hơn nữa sẽ giúp Hạ phu nhân giết Hàn Nhất Nhất, nhưng Hạ phu nhân không nghĩ vậy, bà cảm thấy mẹ biết nhiều chuyện quá, hai người khi thương lượng có một chút tranh chấp nhỏ, tôi lúc ấy ở bên ngoài nghe, không nhìn thấy tình hình bên trong, cho đến khi nghe được tiếng súng nổ mới ý thức được nguy hiểm, thời điểm khi tôi vào, thì nhìn thấy cảnh mà mọi người cũng thấy đó."

Trên thực tế, hết thảy chuyện này, cũng quả thực là Uông Giai trùng nghe thấy, nhưng cô ta chỉ bớt đi chuyện mấu chốt nhất, đó là Hạ Thiên Triệu không phải là con Hạ Trảm Bằng, hẳn cùng Hàn Nhất Nhất không có quan hệ huyết thống, mà Hạ phu nhân lúc ấy có thể cứu sống, chính bởi vì một dao của cô ta nên mới chết hẳn.

Chỉ có Hạ phu nhân chết đi, trên đời này chỉ có cô ta mới biết Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu không phải là anh em, chỉ cần cô ta không nói ra, Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu nếu muốn tiếp tục cùng một chỗ, chính là loạn luân, loại quan hệ này, hai người cho dù có yêu nhau, cũng không thể tiếp tục ở cùng một chỗ, mà điều cô ta muốn chính là điều này.

Hạ phu nhân cùng Ngải Châu Bích chết, đối với cô ta có trăm lợi mà không có một hại, cô ta ở Hạ gia mới có thể chính thức là chủ nhân, về sau cũng sẽ không bao giờ có người bắt nạt cô ta nữa.

Hạ thiên Triệu lúc này lại nói: "Cô nói Ngải Châu Bích không tin mẹ tôi sẽ nghĩ cách cứu Thiên Cơ, bà ta dựa vào cái gì không tin?" Cho đến giờ khắc này, Hạ Thiên Triệu vẫn không muốn chấp nhận mẹ hẳn lại nhẫn tâm như thế, ngay cả Hạ Thiên Cơ vốn sống chung mấy chục năm qua cũng không chịu buông tha.

Uông Giai Trùng chỉ mỉm cười, "Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mẹ thật sự nghĩ như vậy, có lẽ hai người họ vẫn luôn tranh chấp."

Nghe thấy hết thảy, Hàn Nhất Nhất cảm thấy chính mình cần phải đứng ra nói chuyện.

"Việc này tôi có thể giải thích." Thanh âm của nàng rất nhẹ, trên mặt vẫn mơ hồ mà trầm lặng như trước, "Ngay tại thời điểm Hạ phu nhân phái người đi cứu Hạ Thiên Cơ, tôi nghe được Hạ phu nhân có gọi một cuộc điện thoại, tôi cũng thông qua cuộc điện thoại này mà xác định bốn năm trước hung thủ phái người giết tôi chính là Hạ phu nhân."

Hàn Nhất Nhất nhìn mọi người một lát, tiếp tục nói: "Hạ phu nhân trong điện thoại kêu tên A Nguyên, nói hẳn phải thừa dịp loạn để xử lý Hạ Thiên Cơ."

Chút phòng tuyến kiên trì cuối cùng trong lòng Hạ Thiên Triệu, bị Hàn Nhất Nhất hoàn toàn đánh tan.

Tất cả sự việc này, cũng tựa hồ sáng tỏ, năm đó Hạ phu nhân muốn giết Hàn Nhất Nhất cũng là bình thường, năm đó Hàn Nhất Nhất một lần lại một lần bị người ta hãm hại, cũng trở nên rõ ràng, hung thủ sau cùng của tất cả chuyện này, đều là Hạ phu nhân.

"Nhất Nhất Nhất Nhất . . ." Hạ Trảm Bằng kêu tên cô.

Hàn Nhất Nhất nhìn khuôn mặt già nua của Hạ Trảm Bằng, nghĩ đến ông đối với mình thật tốt, nghĩ đến chính mình vô điều kiện mà tin ông, hóa ra hết thảy chuyện này, sâu xa bên trong đều có liên hệ.

"Con là con gái của ta và Chân Chân, con là con gái của ta!" Trong mắt ông giờ phút này tràn đầy kích động, "Mẹ con ở đâu? Bà ấy ở đâu? Ta tìm bà ấy thật vất vả, hai mươi bốn năm rồi, ta tìm bà ấy hai mươi bốn năm rồi."

"Mẹ đã chết, con chưa từng gặp mẹ, mẹ nuôi của con nói mẹ đã chết sau khi sinh ra con." Hàn Nhất Nhất ai oán nói.

"Không . . . Tại sao có thể như vậy . . . bà ấy như thế nào có thể chết chứ, nói cho ba, con đang gạt ta đi!"

"Con không có lừa người, mẹ thật sự đã chết, không ai biết mẹ chết như thế nào, cũng không ai biết mẹ an táng ở đâu, bởi vì mẹ nuôi con trước khi chết chỉ nói cho con biết người mẹ sinh ra con không phải là bà, mà khối ngọc bội này là di vật duy nhất mẹ ruột con để lại cho con."

Trầm mặc một hồi, Hạ Trảm Bằng vươn tay, nhìn Hàn Nhất Nhất, khản khoản nói: "Nhất Nhất, cho ba xem khuôn mặt thật của con được không! Cho ta nhìn con, con gái của ta!"

Khóe mắt Hàn Nhất Nhất chảy ra hai hàng lệ, người làm cho cô cảm giác được tình cha con, hóa ra lại chính là cha ruột của cô, cô sờ khuôn mặt mình, hết thảy việc này thật sự nên nói cho mọi người rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Không đề

Edit: Không Ai Cả

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Khi Hàn Nhất Nhất dùng nước tẩy trang tẩy đi lớp màu vàng nền và những nốt tàn nhang trên mặt, hiện ra trước mắt mọi người là khuôn mặt thật của cô, trong sáng như hoa sen mới nở, nhìn thấy chân dung Hàn Nhất Nhất hiện ra trước mắt, Uông Giai Trùng, có một loại cảm giác đau đớn như bị tước đoạt, hóa ra Hàn Nhất Nhất xinh đẹp giống như ngày nhỏ khiến cho ngay cả Uông Giai Vi cũng thấy đố kỵ, có điều cô ta đã học được cách che giấu.

Ánh mắt Hạ Thiên Triệu trước sau vẫn không rời cô, nhìn thấy cô từng chút từng chút hiện ra trước mắt, tim hấn như bị một lưỡi dao cắt từng chút một.

Hắn không có cách nào chấp nhận được, người phụ nữ hấn yêu nhất đột nhiên biến thành em gái mình.

Hàn Nhất Nhất đảo qua mọi người, lại đối mặt với ánh mắt nóng rực như lửa của Hạ Thiên Triệu, nóng đến mức khiến toàn thân đau đớn, cô bối rối rời khỏi ánh mắt hấn, cô thực sự sợ chính mình không chịu được lại nhìn hấn, sẽ để lộ ra đau đớn trong lòng.

"Nhất Nhất! Nhất Nhất!" Hạ Trảm Bằng nhìn đến mặt cô, khuôn mặt già nua tràn đầy nước mắt.

"Con chính là con gái của ta, con chính là con gái của ta và Chân Chân, con chính là con gái của ta!" Hạ Trảm Bằng không khống chế được ôm cô vào trong lòng nức nở mà nói.

Mọi người đều đứng ở một bên yên lặng nhìn hết thấy mọi việc, Hạ Thiên Triệu lại như chạy trốn mà lặng lẽ rời đi.

"Anh cả. . . anh cả. . ."

Hạ Thiên Triệu ép buộc chính mình dừng lại, nhưng lại như thế nào cũng không dừng được.

Hạ Vũ đành phải chạy nhanh đến trước mặt hấn, chắn ở trước mặt, lại phát hiện anh cả thường ngày mạnh mẽ rắn rỏi, trên mặt lại đầy nước mắt, lòng cô cũng đau theo.

"Anh cả!" Nói xong cô ta mở vòng tay, ôm chặt lấy hấn.

"A Vũ! A Vũ!" Hạ Thiên Triệu phát ra thanh âm từ tận đáy lòng.

"Khóc đi . . . không ai cười anh đâu. . . Không ai cười anh đâu. . ." Khi Hạ Vũ nói lời này, khóe mắt sớm đã đỏ hoe, anh cả của cô thì ra cũng có lúc yếu ớt, từ nhỏ đến lớn đều là hấn bảo vệ cô, mà giờ phút này, cô cảm thấy hấn yếu đuối như vậy, yếu đuối như một đứa trẻ.

"A Vũ, nói cho anh biết, anh phải làm sao bây giờ? Anh nên làm sao bây giờ? Anh không thể chấp nhận, anh sao có thể chấp nhận cô ấy là em gái của anh được, ai cũng có thể làm em gái của anh, nhưng cô ấy thì không được, cô ấy không thể được. . ." Hạ Thiên Triệu đau khổ khóc lóc một cách đè nén.

Hạ Vũ chỉ lắng nghe, an ủi hấn, đối mặt với loại tình huống này, bọn họ phải như thế nào đối mặt. Mà "buông tay" hai chữ này trong lòng họ hiểu rõ hơn so với ai hết, nhưng trong lòng thật sự có thể từ bỏ hay không, ai có thể biết đây?

Hạ gia không còn Tần Mạch Li, cũng không còn đại thiếu phu nhân, nhưng lại thêm một tiểu thư, có điều cô vẫn lấy tên Hàn Nhất Nhất như trước, Hạ Trảm Bằng không miễn cưỡng cô, họ Hàn họ Hạ không quan trọng, quan trọng là . . . Hàn Nhất Nhất thật sự là con gái ông.

Chuyện của Hạ phu nhân cùng Ngải Châu Bích đến đây gác lại, rốt cuộc không ai nghi ngờ cũng không có người đi truy cứu.

Uông Giai Trùng tạm thời quản lý mọi việc trong nhà của Hạ gia, cô ta lại hoàn thành một giấc mộng nửa như mong muốn, mà Uông Giai Vi lại một lần nữa bị Uông Giai Trùng dẫm đạp dưới chân, vị trí chủ nhân là do cô ta dùng sự tàn nhẫn để đổi lấy, hết thảy thành công này làm cho cô ta càng ý thức được con người muốn trở nên mạnh mẽ phải có sự hy sinh.

Hàn Nhất Nhất trước yêu cầu và sự giữ lại mãnh liệt của Hạ Trảm Bằng quyết định ở lại Hạ gia, bởi vì bác sĩ nói với cô, những ngày còn lại của Hạ Trảm Bằng không còn nhiều nữa, đối với Hàn Nhất Nhất mà nói, cùng cha mình sống những ngày cuối cùng là việc nên làm, sau khi hai người nhận nhau, cô mới biết được mẹ của mình là người như thế nào, ba mẹ mình quen nhau như thế nào, yêu nhau như thế nào, cuối cùng rời đi lại là một đáp án chưa giải được.

Sau khi biết được chân tướng toàn bộ sự việc, Hạ Thiên Triệu đi tìm A Nguyên, tra khảo hấn, đáp án có được giống như lời Hàn Nhất Nhất nói, bốn năm trước, Hạ phu nhân đã hạ lệnh phải giết cô, A Thất cũng là do A Nguyên giết chết, mà chuyện Hạ Thiên Cơ, cũng là Hạ phu nhân hạ lệnh, còn về Hạ Thiên Cơ đến nay vẫn nằm trong bệnh viện, do não bộ bị va đập nghiêm trọng, có thể cả đời sẽ phải nằm trên giường bệnh.

Hạ Thiên Triệu lựa chọn trốn tránh, bởi vì hấn không biết phải đối mặt như thế nào, phàm là người của Hạ gia, hấn đều không gặp, từng tầng từng tầng những đá kích này, làm cho cuộc đời hấn trở nên âm đạm.

Chỉ cần đầu óc dừng suy nghĩ, trong đầu hấn tất cả đều là hình ảnh Hàn Nhất Nhất, nụ cười của cô, hờn dỗi của cô, thậm chí cách xa ngàn vạn thước, hấn vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cô, loại dày vò này khiến hấn suy sụp, thậm chí mỗi đêm hấn đều uống rượu triền miên, đánh bạc triền miên.

Một người không ngờ tới đứng trước mặt Hàn Nhất Nhất.

"Còn nhớ tôi không? Hàn tiểu thư." Hân cười rất thực lòng, nhưng sắc mặt lại rất tiêu tụy.

"A Toàn!" Hàn Nhất Nhất cười, nội tâm lại có chút đau đớn, bởi vì A Toàn là lái xe gần gũi nhất của Hạ Thiên Triệu, nhìn thấy người thân thuộc của hân, không ngờ lại thấy buồn như vậy.

"Tôi hy vọng Hàn tiểu thư giúp tôi một việc, có thể chứ?" A Toàn thành khẩn mà thỉnh cầu.

"Anh nói đi, chỉ cần ta có thể giúp tôi nhất định sẽ làm hết sức."

"Đi gặp Hạ thiếu, khuyên giải cậu ấy, được không?" A Toàn nhắc tới tên Hạ thiếu, không nhịn được hốc mắt đã đỏ lên.

"Anh ấy làm sao vậy?" Hàn Nhất Nhất cố gắng làm cho thanh âm chính mình bình tĩnh một chút, nhưng bàn tay sau lưng lại gắt gao nắm chặt, giống như nhắc nhở chính mình.

"Cô đi xem sẽ biết, hiện tại trừ cô ra, không ai có thể cứu được Hạ thiếu." Tình cảnh hiện tại của Hạ Thiên Triệu A Toàn chưa từng gặp qua, đi theo hân mười mấy năm, đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy Hạ thiếu tự hành hạ mình như vậy.

"Tự hân sẽ tốt lên, chỉ là cần thời gian mà thôi."

"Hàn tiểu thư, coi như A Toàn tôi cầu xin cô, đi gặp Hạ thiếu đi!" Nói rồi, A Toàn còn quỳ xuống.

"A Toàn, anh làm gì vậy, mau đứng dậy!" Hàn Nhất Nhất không biết phải nói làm sao.

"Nếu Hàn tiểu thư không đi, tôi sẽ không đứng lên." A Toàn vẫn cố chấp quỳ, mặc kệ bọn họ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng hân hy vọng bọn họ có thể coi bỏ khúc mắc này, hân không muốn Hạ thiếu tiếp tục như vậy.

"Hàn tiểu thư, không phải A Toàn cố chấp, mà bộ dạng hiện tại của Hạ thiếu, thực sự sẽ hủy diệt bản thân, cậu ấy đã thay đổi rồi, còn tiếp tục như vậy, tâm huyết bao năm nay của Hạ gia sẽ bị hủy diệt, cho nên, van cầu cô đi khuyên nhủ cậu ấy, chỉ có cô nói, mới có thể làm cho Hạ thiếu thực sự đối diện chính mình." A Toàn quỳ xuống khẩn cầu, Hàn Nhất Nhất khẽ cắn môi, ngẩng đầu lên trời, mạnh mẽ ép cho nước mắt sắp trào ra chảy ngược vào trong.

"Anh ấy ở đâu?"

A Toàn vừa nghe thấy câu này, lập tức đứng lên, dẫn Hàn Nhất Nhất đi tìm Hạ Thiên Triệu.

Đầu tiên là đến sông bạc, tìm hai nơi, không gặp được Hạ Thiên Triệu, cho đến sông bạc thứ ba, người nơi đó nói cho bọn họ, Hạ thiếu đã đi rồi, lại vội vàng đi tới quán bar, nhưng vẫn không tìm thấy Hạ Thiên Triệu.

Cuối cùng, bọn họ ôm tia hy vọng cuối cùng đi tới biệt thự của Hạ Thiên Triệu, lại nghe thấy thanh âm từ bên trong vọng ra, vội chạy vào, trong tầm mắt mờ mịt ngoại trừ mùi rượu, không nhìn thấy bất kỳ ai.

Hàn Nhất Nhất thành thạo bật đèn, thấy Hạ Thiên Triệu giống như một đồng bùn nhão nằm trên đất, khắp phòng đều là mùi rượu.

"Mỗi đêm anh ấy đều như vậy sao?" Hàn Nhất Nhất hỏi.

"Đúng vậy, mỗi đêm đều như thế." A Toàn trả lời, sau đó yên lặng lùi ra một bên, sau đó rời đi.

Hạ Thiên Triệu đã say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng lại kêu to: "Rượu . . . rượu . . . rượu . . ."

Nhìn thấy cảnh này, tâm tình đè nén của Hàn Nhất Nhất đột nhiên như hồng thủy cuộn trào, mãnh liệt tuôn ra, nhìn thấy hân như vậy, cô đột nhiên cảm thấy như tim đang rỉ máu.

"Nhất Nhất . . . đừng đi . . . đừng đi . . . đừng bỏ đi . . ." Miệng hân bắt đầu nói lung tung, lại làm cho Hàn Nhất Nhất càng sụp đổ càng không còn phòng bị.

Cô nên làm thế nào đây? Ai có thể nói cho cô phải đối diện hân như thế nào? Người đàn ông nằm trên mặt đất kia giờ phút này đã không còn là chồng cô nữa, mà là anh trai cô.

"Hàn Nhất Nhất . . . Hàn Nhất Nhất . . . Em quay lại cho tôi, quay lại . . . tôi không cần em làm em gái tôi, tôi không cần . . . không cần . . ." Hân đau khổ mà xé rách cà-vạt chính mình.

Nghe được từng câu kêu gào của hân, cô như mê muội.

Cô đi lên trước, dịu thân thể hân, muốn hân có thể ngủ thoải mái một chút, nhìn thấy hân như vậy, càng làm kiên định thêm ý định của cô, đó là bọn họ phải một lần thẳng thắn đối mặt với đối phương, bằng không càng đè nén sẽ càng đau khổ.

Hân suy sụp làm cho thân hình gầy yếu của cô mới nâng hân lên được lại ngã xuống, nhưng cô vẫn không từ bỏ ý định, lặp đi lặp lại, mà Hạ Thiên Triệu cũng dần dần có chút ý thức, từng bước một đưa hân đến sofa, giúp hân nằm xuống.

Cô sắp đặt tốt cho hắn, chuẩn bị đứng dậy, tay của hắn lại một phen vươn tới giữ chặt lấy cô, hương vị quen thuộc của nhau, giống như làn gió biển, bắt ngờ tấn công đối phương.

"Không được đi. . . muốn em. ." Hắn bắt ngờ đem cô ôm vào trong lòng, dùng sức giữ chặt lấy cô.

"Không thể được. . . buông tôi ra. . ." Hàn Nhất Nhất giãy dụa, đau khổ khàn giọng nói.

"Nhất Nhất, anh muốn em. . . anh muốn em. . ." Hắn lại giống như đứa nhỏ, cố chấp mà giữ vững chính mình, "Anh cảm nhận được hương vị của em, thực tươi mát."

Hắn nửa tỉnh nửa say, thậm chí phần nhiều là không muốn tỉnh lại, bởi vì say là có thể quên tất cả, bao gồm việc Hàn Nhất Nhất là em gái mình.

"Anh như vậy, tôi sẽ sụp đổ, không thể!" Hàn Nhất Nhất đột nhiên cảm thấy mình như bị gông cùm xiềng xích, hương vị trên người hắn giống như một loại thuốc mê, lý trí nói với cô, cô phải cự tuyệt, nhưng một câu của hắn "Anh muốn em" làm cho cô toàn thân vô lực, thậm chí cô muốn cứ như vậy mà trầm luân đi.

Hạ Thiên Triệu ôm chặt lấy cô, như là bắt được bụi cỏ cứu mạng, chỉ sợ nếu hắn buông lỏng sẽ không tìm được bụi cỏ thứ hai.

Nụ hôn của hắn giống như một cơn bão, đem cô đặt dưới thân, nụ hôn như mưa gió vẫn vũ rơi trên môi cô, mặt cô, rồi đến xương quai xanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Chương 167

Edit: Không Ai Cả

Chỉnh dịch: Benbobinhyen

Hắn dùng lực khiêu khích môi cô, mút lấy hương thơm của cô, hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng mình.

Hàn Nhất Nhất bị sự bá đạo mà cuồng ngạnh xoay quanh không có một chút cơ hội cự tuyệt, lý trí chậm rãi bị vùi sâu, mà tất cả những hình ảnh cô cùng Hạ Thiên Triệu ở chung đều hiện lên, ở Pháp, ở Rome. . .

Hơi thở của hắn phả vào mặt cô, làm cho cô quên mục đích tới đây.

"Là em sao? Nhất Nhất. . . là em! Nhất định là em. . ." Hắn kề sát cô nói nhỏ, hắn ôm ghì lấy thân thể cô, không cho cô một chút không gian phản kháng.

Nụ hôn của hắn dần trở nên bạo lực, hung hăng mà cắn bả vai cô, cô vì đau lại càng trở nên tỉnh táo, cô quay lại ôm hắn, không khống chế được mà khóc lớn lên.

"Ô. . . ô. . . ô. . . ô"

Ý thức của Hạ Thiên Triệu nhờ tiếng khóc của cô mà từng chút từng chút khôi phục. Hàn Nhất Nhất đẩy thân thể hắn ra, lau nước mắt nhìn hắn, đây là lần đầu tiên sau khi công khai thân phận cô thật sự nhìn hắn, khuôn mặt hắn gầy đi, thậm chí có cả râu, khi hôn cô cọ vào khiến da cô thấy đau.

"Nhất Nhất. . ." Hắn gọi thật nhẹ, vươn tay muốn giúp cô lau nước mắt, lại bị Hàn Nhất Nhất quay đầu cự tuyệt.

Hai người trở nên đặc biệt trầm mặc, Hạ Thiên Triệu đầu còn đau, men rượu cũng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn.

"Em vì sao lại tới?"

"Tôi tới là muốn nói cho anh, chúng ta nói chuyện một chút, nói rõ mọi chuyện, bởi vì bên cạnh có rất nhiều người quan tâm chúng ta, bọn họ so với chúng ta càng đau khổ."

"Tôi không tin, em nói cho tôi biết, ai so với tôi đau khổ hơn, em có biết sự thật có bao nhiêu tàn nhẫn không? Em có thể chấp nhận sao? Nói cho tôi biết em có thể chấp nhận sao?" Hạ Thiên Triệu đột nhiên nói lớn.

"Đây không phải là chuyện chúng ta có thể chấp nhận hay không, mà là vấn đề chúng ta phải chấp nhận, là phải chấp nhận!" Hàn Nhất Nhất lớn tiếng đáp lại.

"Tôi không làm được! Em có thể làm được không?" Hạ Thiên Triệu đau khổ mà nhìn nàng, nhìn cô một cái, hần lại càng thêm yêu hơn, vì cái gì ông trời lại tàn nhẫn như vậy, vì cái gì ngay từ lúc bắt đầu không nói cho hần biết đây là một thứ tình cảm không thể có được, mà lại đợi cho tới thời điểm hần rơi vào rồi mới nói cho hần, đây là sự thật.

Hàn Nhất Nhất biết, lúc này, cô cần tàn nhẫn một chút.

"Tôi có thể làm được!" Hàn Nhất Nhất bày ra bộ dáng thật thoải mái.

"Không, em không làm được, nếu em có thể làm được, em vừa rồi sẽ không khóc, cảm giác em ôm tôi không lừa được tôi, em không cần lừa chính mình, em không cần cố gắng mạnh mẽ." Hạ Thiên Triệu vẫn là không muốn chấp nhận, thậm chí cũng không muốn cho Hàn Nhất Nhất chấp nhận.

"Anh sai rồi, tôi không phải anh, tôi ngay từ đầu đã không thích anh, mà hết thấy những chuyện xảy ra này, chỉ là vì có quá nhiều hiểu lầm, là hiểu lầm làm cho chúng ta đi đến ngày hôm nay, mà hiện tại tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi là em gái của anh! Tôi là em gái của anh! Anh tỉnh lại đi!" Hàn Nhất Nhất làm sao không biết tình cảm này có bao nhiêu đau khổ.

Trước khi phát sinh chuyện này, cô vẫn không biết, hóa ra tình cảm của cô đối với Hạ Thiên Triệu đã sâu đến mức này, cô mỗi đêm đều mất ngủ, mỗi đêm không thể không nghĩ đến hần, hần bá đạo, hần lạnh lùng, hần cố chấp, hần giả khờ, nụ hôn của hần. . .

"Em đang nói dối, em đang tự lừa dối chính mình!"

"Tôi không có, tôi chưa từng lừa gạt chính mình, là anh một mực muốn lừa dối mình, bốn năm trước, người tôi thích chính là Lãnh Nghiêm, bốn năm sau, người tôi thích vẫn là Lãnh Nghiêm." Hàn Nhất Nhất càng thêm tàn nhẫn nói.

"Em câm miệng, tôi không cho phép em nghĩ đến người kia!"

"Vì cái gì không được? Anh ấy là người đàn ông mà em gái anh thích nhất, anh làm anh trai hần là nên vui mới đúng chứ?" Hàn Nhất Nhất vốn không muốn dùng phương thức này đến nói chuyện với hần, nhưng cứ mãi ở chung như thế này, hai người sẽ làm tổn thương đối phương, giống như hai con nhím.

"Tôi không có em gái là em, em gái của tôi không phải là em!"

"Hạ Thiên Triệu, tôi van anh, hãy tỉnh lại, được không? Anh có biết hiện tại anh giống cái gì không?" Hàn Nhất Nhất cười lạnh, nhìn hần về chằm biếm: "Anh tựa như một con khỉ trong vườn thú, hơn nữa là anh lại là con khỉ đóng vai thẳng hề, nếu anh còn tiếp tục sa ngã như vậy, thì anh cả đời coi như là một thằng hề đi, vai diễn của anh chỉ có thể lừa gạt chính mình, không lừa gạt được bất luận kẻ nào."

"Tôi không cho phép em nói tôi như vậy!"

"Tôi vì cái gì phải nói anh như vậy, bởi vì anh biểu hiện hiện tại của anh là tự mình biểu diễn, hơn nữa còn là con khỉ biểu diễn cho chính mình xem, tôi muốn nói chính là những điều này, anh có thể chấp nhận cũng được, không thể chấp nhận cũng vậy, tự giải quyết cho tốt đi!" Hàn Nhất Nhất lạnh lùng đáp lại, thậm chí không liếc hần một cái, xoay người liền rời đi.

Hạ Thiên Triệu bước dài một bước, từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Hàn Nhất Nhất nhắm mắt, hít sâu một hơi, bảo chính mình phải bình tĩnh.

"Buông tôi ra!"

"Không, tôi không buông!" Hạ Thiên Triệu cố chấp, không muốn buông tay ra.

"Anh có buông tay không, tôi chính là em gái của anh, cả đời này cũng không thay đổi được."

"Chỉ cần tôi không thừa nhận em là em gái của tôi, ai cũng không thể phản đối tôi!" Hần vẫn cố chấp, thậm chí hần muốn nhốt cô, nhốt cô ở bên mình ngày ngày biết được cô thuộc về hần, hần đã thấy đủ rồi.

"Nhưng chúng ta đều biết, chúng ta cùng nhau như vậy là không có đạo đức."

"Chúng ta rời khỏi đây, đến một nơi không ai biết chúng ta là ai, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa, chúng ta nhất định sẽ sống tốt!" Hạ Thiên Triệu lại đang trốn tránh.

Hàn Nhất Nhất đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt nhẹ nhàng mà chảy xuống, nếu cô thật sự chỉ là con gái ruột của Hàn Phong sinh ra thì tốt biết bao.

Tay cô dùng sức mà tách tay hần ra, mười ngón tay hần gắt gao nắm chặt.

"Nhất Nhất, chỉ cần em nói cho tôi biết, em nguyện ý ở cùng với tôi, chẳng sợ mọi người trên thế giới cười nhạo chúng ta, tôi đều có thể không để ý, tôi vẫn sẽ làm cho em trở thành vợ của Hạ Thiên Triệu tôi!" Hạ Thiên Triệu thầm thì đầy đau khổ mà nhẫn nhịn.

Hàn Nhất Nhất như bị vật gì đánh trúng, đại não có lúc nhất thời trống rỗng, nhưng lý trí nói với cô, đây là việc không quang minh, nếu cô đáp ứng, không chỉ cô bị hủy hoại, mà cả Hạ gia cũng bị hủy hoại.

Cô ổn định tâm tình, lại tách tay hắn, bình tĩnh mà nói: "Sức khỏe của ba càng lúc càng yếu, bác sỹ nói không còn nhiều thời gian nữa, tôi hy vọng anh đi thăm ba, người rất nhớ anh!"

"Còn có, Hạ Vũ rất lo lắng cho anh, cô ấy hiện tại phải xử lý những việc anh không để ý đến, nhưng công ty không có anh không được, nếu anh muốn nhìn cơ nghiệp nhiều năm của Hạ gia bị hủy diệt, tôi nghĩ cho dù ba ra đi cũng sẽ không an tâm."

Hạ Thiên Triệu sợ nhất chính là sự tỉnh táo và lý trí của Hàn Nhất Nhất, mà điều đó của cô làm cho lý trí của hắn hoàn toàn bị đánh tan.

Chỉ cần cô trả lời hai chữ: nguyên ý, như vậy cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, hắn cũng sẽ kiên trì đi tiếp, chẳng sợ người đời chê cười hắn, nhưng hắn sợ nhất chính là cô không muốn.

Mặc dù hắn biết cô sẽ cự tuyệt, nhưng chính miệng nói ra, hắn vẫn là vô cùng tổn thương.

Tay hắn từ từ hạ xuống, thân thể Hàn Nhất Nhất khựng lại vài giây, sau đó rất nhanh mà rời khỏi biệt thự của Hạ Thiên Triệu.

Trên đường trở về, trong lòng cô lẳng lặng thầm nói: "Thực xin lỗi, Thiên Triệu, bởi vì em yêu anh!"

Tình yêu này khiến họ học được cách buông tay, mà cô cũng sẽ tàn nhẫn buộc hắn phải buông tay, chẳng sợ hắn cả đời hận cô, còn hơn là để người đời cười chê hắn.

Biệt thự Hạ gia.

Uông Giai Vi về mặt tức giận vọt đến trước mặt Uông Giai Trùng, lớn tiếng mà chất vấn: "Uông Giai Trùng, mày có ý tứ gì?"

"Tôi không biết chị đang nói cái gì."

"Mày không biết sao? Trước kia sinh hoạt phí hàng tháng của tao là hai mươi vạn, vì cái gì hiện tại chỉ có hai vạn?" Uông Giai Vi xanh mặt, thật muốn một phen xé nát khuôn mặt của cô ta.

"Trước kia là Hạ phu nhân quản lý mọi việc, Thiên Cơ cũng có thể kiếm ra tiền, hiện tại tôi quản lý việc nhà, Thiên Cơ lại mỗi ngày nằm viện, tôi nghĩ chị em chúng ta hẳn nên tiết kiệm, thậm chí về sau tiền tiêu vặt có thể sẽ ít đi." Uông Giai Trùng lạnh nhạt đáp lại.

"Uông Giai Trùng, mày chính là cố ý, mày muốn bức tao đi, đúng không, tao đi rồi, Hạ gia này sẽ không có người nào dám gây khó dễ với mày, có phải hay không?"

"Uông Giai Vi, chị thật sự quá coi trọng bản thân rồi, ở trong mắt tôi, tôi chưa từng coi chị là đối thủ, chị nguyên ý đi thì đi, không muốn đi tôi liền coi chị như con chó nuôi trong Hạ gia." Uông Giai Trùng lạnh mặt đáp lại.

"Mày. . . Mày lại còn dám mắng tao. . . tao liều mạng với mày!" Uông Giai Vi nói xong liền muốn đến đánh cô ta.

Khi ả nói những lời này, Uông Giai Trùng so với ả nhanh hơn một giây liền giáng một tát xuống mặt ả, rồi đắc ý cười nhìn ả: "Uông Giai Vi, chị tốt xấu nên biết điều một chút, khi còn ở Uông gia, mẹ con các người đối với mẹ con chúng tôi như thế nào, chị trong lòng rõ ràng, tôi cho chị hai vạn đã là cho chị ân huệ lớn rồi, hơn nữa tôi cho chị một con đường sống, chính chị không đi, sống chết ở lại Hạ gia, đây là do chị tự chuốc lấy".

"Uông Giai Trùng, mày điên rồi, đừng cho là tao không biết mày đuổi tao, chính là muốn nuốt trọn sản nghiệp Hạ gia, nói cho mày biết, chỉ cần có Uông Giai Vi tao ở đây, không dễ như vậy đâu." Uông Giai Vi bảo mình nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn.

"Tùy chị nghĩ như thế nào thì nghĩ, có điều tôi nhắc nhở chị một chút. Ở Hạ gia, chị đã không còn giá trị gì nữa, phải biết rằng, chị sẽ không thể có con lại, bởi vì Thiên Cơ không biết thời điểm nào mới tỉnh, như vậy, chị ở lại, không thể nghỉ ngơi chính là một quả phụ trẻ tuổi, tôi cho chị đi là cho chị một con đường sống, nếu tôi tuyệt tình hơn một chút, sẽ để chị ở lại Hạ gia dần dần trở thành người hầu cả đời cho tôi, cho chị nếm thử một chút những sự "chiều cổ" năm đó mẹ chị đối với mẹ tôi."

Uông Giai Trùng nhìn ả, đứng ở lập trường của Uông Giai Vi, rốt cuộc vẫn còn một chút lương thiện, chỉ có điều chút lương thiện này liệu có ý đồ gì khác không, chỉ có trong lòng cô ta hiểu rõ.

Uông Giai Vi vừa nghe nói, mặc dù ngàn vạn lần không phục, không chịu thua, nhưng lại không thể không thừa nhận lời của cô ta cũng có đạo lý, nhưng bảo ả cứ như vậy mà từ bỏ, Uông Giai Vi không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Không đề

Hàn Nhất Nhất sửa lại tác phong, tuy là ăn mặc không điểm lệ, thế nhưng cách trang điểm đơn giản, khiến cô trở nên trong sạch thoát tục xinh đẹp mê người.

Cô đứng ở dưới tòa nhà Lãnh thị, ngẩng đầu đi tới, điều gì đang đợi cô, có thể cô không biết, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể chặt đứt hoàn toàn ý muốn của Hạ Thiên Triệu.

Từ biệt thự Hạ Thiên Triệu về đến nhà, suốt một buổi tối, Hàn Nhất Nhất đều không ngủ được, mỗi hơi thở đều là hương vị của hắn, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của hắn, lời hắn nói, sự bá đạo của hắn. . . cô thật sợ chính mình sẽ có một ngày không kiên trì được, mà theo hắn trầm luân.

Cho nên, cô quyết định phải đối với hắn tàn nhẫn hơn một chút.

"Tiểu thư, xin dừng bước, xin hỏi cô tìm ai?" Nhìn Hàn Nhất Nhất trực tiếp đi đến phòng tổng tài, thư kí chạy nhanh đến ngăn cô lại, dù sao người phụ nữ này cô ta cũng chưa từng gặp qua.

"Tôi tìm Lãnh tổng, phiền cô thông báo một tiếng!" Hàn Nhất Nhất biết, Kìry hiện tại khẳng định là không biết cô, cô cũng không định công khai thân phận mình là Aily, cho nên cô lịch sự nhờ cô ta thông báo.

"Người đến tìm tổng tài của chúng tôi rất nhiều, cô có hẹn trước không?" Kìry nhìn cô từ đầu đến chân một lượt, trong lòng có chút hâm mộ, bộ dạng cũng thật đẹp, nhưng đối với mỹ nữ tìm tổng tài, cô ta sẽ không thành thật như vậy mà thông báo.

"Tôi tìm anh ấy nói về hạng mục xuất nhập khẩu sắp tới ở Anh, bởi vì trước kia là do tiểu thư Aily trợ lý của Lãnh tổng liên hệ với tôi, ngày hôm qua cô ấy liên hệ bảo tôi hôm nay tới gặp Lãnh tổng, cho nên tôi liền mạo muội đến đây." Hàn Nhất Nhất tươi cười, đối phó Kìry, công việc là chiêu hữu dụng nhất.

"Cô chờ một chút, tôi lập tức thông báo." Chiêu này quả nhiên dùng được, Kìry lập tức thông báo với Lãnh Nghiêm, chỉ chớp lát liền dẫn cô đi tìm Lãnh Nghiêm.

Hàn Nhất Nhất đứng ở ngoài cửa, chờ Kìry rời khỏi, sau đó mới đi vào.

Lãnh Nghiêm vẫn cúi đầu xử lý công việc, nhưng là cũng không làm cho cô cảm thấy lãnh đạm, "Cô chờ tôi một phút, lập tức xong ngay!"

Khi Lãnh Nghiêm nói những lời này, ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, Hàn Nhất Nhất ngồi đối diện anh, ngắm nhìn bộ dáng anh chăm chú làm việc.

Trước kia khi nhìn Lãnh Nghiêm, luôn luôn có một loại cảm giác tim đập loạn, nhưng trải qua một loạt chuyện sau này, tim đập loạn cũng trở nên bình tĩnh hơn, mà hiện tại ngồi trước mặt anh, cô càng thêm khẳng định tình cảm của cô đối với Lãnh Nghiêm lúc đó chỉ là ảo tưởng tình cảm của một cô bé, mà người đàn ông như Lãnh Nghiêm chính là người bạn giả tưởng tốt nhất.

Một phút đồng hồ qua đi, Lãnh Nghiêm ngẩng đầu nói: "Ngại quá. . ."

Lời nói kế tiếp, lại bị dừng ở giữa lưng chừng, nhìn thấy gương mặt điểm lệ như hoa sen mới nở, anh im bất, không chỉ vì cô xinh đẹp, mà dường như là đã từng quen biết.

"Em. . ." Lãnh Nghiêm hô hấp đột nhiên dồn dập, lời nói nghẹn trong miệng phát ra: "Là Nhất Nhất sao?"

"Đã lâu không gặp, Lãnh Nghiêm. . ." Hàn Nhất Nhất cười nhạt.

Lãnh Nghiêm đứng lên, lại đột nhiên không biết làm sao, điều này làm cho anh quá bất ngờ, Hàn Nhất Nhất đang đứng trước mặt anh, nhưng anh không tin.

"Có phải anh đang nằm mơ không?" Anh ngạc nhiên mừng rỡ như điên, rồi lại thấp thỏm lo âu.

Hàn Nhất Nhất đi lên phía trước, nắm chặt tay anh một chút.

Lãnh Nghiêm đau đến nỗi gầm nhẹ một tiếng, nhưng sau đó, không do dự đem cô ôm vào trong lòng mình, ôm chặt lấy cô.

"Anh chờ em rất lâu rất lâu, anh rốt cục đã chờ được, rốt cục cũng có thể!"

Cánh tay Lãnh Nghiêm mạnh mẽ mà có chút lực, Hàn Nhất Nhất có chút thất thần mà mặc cho hắn đem chính mình ôm vào trong lòng ngực.

Sau một hồi, Lãnh Nghiêm từ từ bùng tỉnh phục hồi lại tinh thần.

"Mấy năm nay em đi đâu? Em có biết hay không anh vẫn một mực chờ em, còn có quán cà phê trong mây đó. . ." Nói tới đây, Lãnh Nghiêm như là nhớ ra cái gì, đột nhiên buông Hàn Nhất Nhất ra, nhìn thẳng vào mặt cô.

"Nhất Nhất, sao em biết anh ở đây? Anh lúc trước không phải là nói với em là vĩnh viễn ở quán cà phê trong mây đó chờ em sao?" Anh có một chút tò mò hỏi.

Hàn Nhất Nhất cúi đầu, vài giây sau, cô ngẩng đầu, nhẹ mỉm cười, "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, được không?"

Lãnh Nghiệm vui vẻ mà sùng nịnh nói, "Được, hết thầy đều nghe em!"

Đối với Lãnh nghiệm mà nói, kỳ thật cô ở chỗ nào tìm được anh, anh đều vui vẻ, bởi vì quan trọng nhất là anh đã đợi được cô. Mà đối với bộ dạng xinh đẹp hiện tại của cô, anh cũng không đặc biệt coi trọng, nhưng anh cũng rất thích, dù sao đối với những thứ đẹp đẽ, cái gì cũng muốn hướng tới.

Đối với Hàn Nhất Nhất mà nói, ý nghĩa lại không giống, đến cả phê trong mây có nghĩa là cô yêu anh, đến văn phòng tìm anh đã cách xa một tầng so với yêu rồi.

Khi Kìry nhìn thấy CEO đẹp trai nhất lạnh lùng nhất không có tai tiếng nhất của họ nắm tay một người phụ nữ đi khỏi, cả tòa nhà rất nhanh liền truyền đi, mà tất cả các bà tám trong văn phòng đều đang suy đoán và tìm hiểu thông tin về người phụ nữ có liên quan đến Lãnh Nghiệm.

Lãnh Nghiệm tay nắm chặt cốc cà phê, nghe Hàn Nhất Nhất thuật lại mọi chuyện, tay càng nắm càng chặt, trong lòng càng thêm đau đớn.

Hàn Nhất Nhất dừng lại một chút, uống một ngụm cà phê, nhìn thấy sự trầm mặc của Lãnh Nghiệm, cô nói ra lý do cuối cùng tìm đến anh.

"Lãnh Nghiệm, em đến là để nhờ anh giúp em một việc!"

"Nhất Nhất, em cứ nói, chỉ cần anh có thể làm, anh nhất định sẽ giúp em." Sự thẳng thắn của cô mặc dù làm cho anh đau, nhưng cũng làm cho anh càng thêm yêu thương cô hơn. Rất nhiều lời, rất đau lòng, anh đều để ở trong lòng, bởi vì anh hy vọng cô nhìn thấy anh chính là một người kiên cường mà rộng lượng.

"Ba của em còn sống không được bao lâu nữa, em hy vọng trong mấy ngày ông còn sống này, anh có thể làm bạn trai em được không? Em muốn để ông yên tâm ra đi." Hàn Nhất Nhất cố lấy dũng khí nói ra thỉnh cầu có chút "tàn nhẫn" này.

Cô biết, việc này đối với Lãnh Nghiệm là một sự tổn thương, bởi vì anh yêu cô, mà cô, đã không còn yêu anh, có lẽ ngay từ đầu, cô đã không yêu anh, có chăng chỉ là mê muội.

"Nhất Nhất, chỉ cần em nguyện ý, anh bất cứ lúc nào cũng có thể làm bạn trai em, bất cứ lúc nào cũng có thể đứng sau em, chỉ cần em nguyện ý quay đầu lại, anh đều có thể chờ em." Lãnh Nghiệm vươn tay, nắm tay cô, đây là điều anh vẫn muốn chính miệng nói với cô.

"Lãnh Nghiệm, cảm ơn anh!"

"Không cần nói cảm ơn với anh, anh chỉ muốn em từ từ chấp nhận anh, có thể chứ?" Lãnh Nghiệm chân thành nói.

"Thực xin lỗi, Lãnh Nghiệm." Hàn Nhất Nhất ngẩng đầu, có chút khổ sở mà nói: "Em biết em làm như vậy là không công bằng, bởi vì em không nên tìm anh đến giả làm bạn trai của em, hơn nữa. . ."

"Không, nếu em không tìm anh, ngược lại tìm người khác, anh mới cảm thấy em có lỗi với anh, không cần áy náy, cho dù em lựa chọn thể nào, anh đều ủng hộ em, không miễn cưỡng em!" Lãnh Nghiệm cầm tay cô, kiên định nói.

Hàn Nhất Nhất mím môi, miễn cưỡng cười, mà tiếp theo, bọn họ còn phải bàn bạc rất nhiều chuyện, để cho mọi người tin tưởng, Hàn Nhất Nhất chính là bạn gái Lãnh Nghiệm.

Bệnh viện, Hàn Nhất Nhất nắm tay Lãnh Nghiệm, vẻ mặt ngọt ngào đi tới phòng bệnh đặc biệt gặp Hạ Trảm Bằng.

"Ba!" Cô ngọt ngào gọi.

Hạ Trảm Bằng nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, sắc mặt trở nên vui vẻ. Khi ông nhìn thấy đứng bên cạnh Hàn Nhất Nhất là Lãnh Nghiệm, một loại cảm giác không thể nói rõ, nhưng dựa bản lĩnh nhìn người cả đời của ông, người đàn ông này nhất định là rồng trong biển người, cũng xứng đôi với con gái cưng của ông.

"Nhất Nhất, vị này là?" Hạ Trảm Bằng cười, tóc đã bạc nhiều hơn so với trước đó vài ngày.

"Ba, con giới thiệu với người." Nói xong cô kéo tay Lãnh Nghiệm lại gần, ngọt ngào mà nói: "Đây chính là Lãnh Nghiệm mà mấy ngày nay con đã đề cập với người."

Nói xong, cô nháy mắt nghịch ngợm chờ ý kiến của Hạ Trảm Bằng.

"Mất của con gái ta, thực không tồi." Hạ Trảm Bằng chậm rãi nói, vẻ mặt đều lộ ra vui sướng.

Nói xong ông lại quay sang Lãnh Nghiệm, "Con gái của ta trên thế giới này là độc nhất vô nhị, cậu nhất định phải giữ cho chắc, đừng để nó bay mất!"

"Bác trai, bác yên tâm, cháu nhất định sẽ không để cô ấy bay mất khỏi tay, cháu cũng nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt." Khi nói, anh càng nắm chặt tay Hàn Nhất Nhất, yêu thương trong ánh mắt không tự chủ được mà biểu lộ ra ngoài.

Những chi tiết nhỏ này, Hạ Trảm Bằng đều thu vào tầm mắt, ông tin tưởng người đàn ông này nhất định là chân thành yêu con gái của ông, bởi vì chỉ có chân thành mới có thể có vẻ mặt như vậy, điểm này làm cho ông rất yên tâm.

Việc hối hận nhất trong đời ông đã làm, chính là để Hàn Chân rời bỏ ông, việc sai lầm nhất trong đời ông đã làm, chính là để cho con gái của mình gả cho chính con trai mình.

Tuy rằng Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu đều không có trách ông, nhưng là chuyện ** lại trước sau vẫn làm trong lòng hắn sinh bệnh, mà cả hai người không cùng nhau đến thăm ông, con trai ông, đến nay vẫn không đến gặp ông.

Nghĩ vậy, trong lòng ông nhin không được tự trách.

Hạ Trảm Bằng ánh mắt vừa chuyển, lại đột nhiên nhìn thấy Hạ Thiên Triệu ở chỗ này, vào từ lúc nào, bọn họ cứ nhiên không hề phát hiện.

Mà ánh mắt Hạ Thiên Triệu thực khổ sở, làm cho Hạ Trảm Bằng càng thêm áy náy, loại ánh mắt đau đớn này, ông hiểu được.

"Thiên Triệu!" Ông lên tiếng kêu tên của hắn, hơn nữa vui vẻ mà cười, ông hy vọng Thiên Triệu có một ngày sẽ hiểu ra.

Hạ Trảm Bằng kêu một tiếng Thiên Triệu, làm cho lòng Hàn Nhất Nhất lại thêm căng thẳng, không khỏi gắt gao mà nắm tay Lãnh Nghiênm.

Lãnh Nghiênm cũng gắt gao nắm chặt tay cô, như muốn nói với cô không cần lo lắng, hết thảy đã có anh.

Hạ Thiên Triệu lạnh mặt, từng bước tiến vào trong phòng, hắn đang không ngừng khống chế chính mình, nhắc nhở chính mình, phải nhẫn nại.

Hàn Nhất Nhất chủ động hướng hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhẹ giọng kêu: "Anh cả!"

Hạ Thiên Triệu bước chân vốn hướng phía trước, nghe được một tiếng anh cả của cô, tức thì ngừng lại, đứng cách cô khoảng vài bước, nhìn thấy tay cô gắt gao nắm tay Lãnh Nghiênm, trong lòng hắn thực đau đớn.

Đúng vậy, hắn là anh trai của cô, mà Lãnh Nghiênm, lại có thể quang minh chính đại tuyên bố khắp thiên hạ, Hàn Nhất Nhất là vợ anh ta.

Nghĩ đến đây, tay hắn gắt gao nắm thành quyền, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Hạ Trảm Bằng nhìn đến quan hệ tay ba này, trong lòng cũng ừ rừ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Không đề

Lãnh Nghiênm mỉm cười hướng hắn gật đầu, "Đã lâu không gặp, Hạ thiếu!"

"Thiên Triệu, hóa ra các con có quen biết, em gái con vừa giới thiệu Lãnh Nghiênm, đây là bạn trai của nó, về sau rảnh rồi các con có thể qua lại!" Hạ Trảm Bằng ngửi được mùi thuốc súng, ở một bên nhanh chóng giảng hòa.

"Chúng con chỉ biết nhau thôi." Hạ Thiên Triệu thanh âm lạnh lẽo tựa đáy cốc, mà hắn từ khi vào cửa ánh mắt không hề rời khỏi Hàn Nhất Nhất.

Hàn Nhất Nhất chỉ cần vừa ngẩng đầu, liền có thể chạm ánh mắt hắn, chẳng sợ cô muốn trốn tránh, nhưng ánh mắt lại không thể trốn, hắn như là muốn đoạt lại cô, làm cho cô không còn chỗ ẩn nấp.

Đề phòng tình huống xấu đi, Hàn Nhất Nhất nắm thật chặt tay Lãnh Nghiênm, mỉm cười nói với Hạ Trảm Bằng: "Ba, con hôm nay cùng bạn hẹn ăn cơm, thời gian cũng không còn nhiều, con ngày mai lại đến thăm người, được không?"

"Ừ, đi đi, phải chơi cho vui vẻ nhé!" Hạ Trảm Bằng liên tục nói, ông như thế nào không biết tâm tư của con gái chứ.

Hàn Nhất Nhất kéo tay Lãnh Nghiênm, lại mỉm cười nhìn về phía Hạ Thiên Triệu, làm bộ hạnh phúc nói: "Anh cả, bọn em đi trước!"

Nhưng hai chữ anh cả kia trong lòng cô đã luyện tập vô số lần, khi cô nói với hắn, có bao nhiêu đau đớn chỉ có mình cô biết, nhưng cô buộc phải cho hắn biết, cô chỉ có thể gọi hắn là anh trai.

Khi cô nói ra, không dám nhìn hắn, nói xong, kéo Lãnh Nghiênm rồi đi như bỏ trốn.

Hạ Thiên Triệu cứ như vậy, trở mặt nhìn Hàn Nhất Nhất rồi đi trước mắt hắn, hai tay nắm chặt kêu răng rắc, nhin không được muốn đuổi theo cô, lại bị Hạ Trảm Bằng nghiêm khắc gọi lại.

"Thiên Triệu, quay lại!" Hạ Trảm Bằng thanh âm già nua nhưng vẫn uy nghiêm

Hạ Thiên Triệu giống như bị hóa đá, đứng ở nơi đó, nhìn theo hướng cô rời đi, cho dù nơi đó đã sớm không còn hình bóng của Hàn Nhất Nhất.

Hạ Trầm Bằng nhìn thấy đau đớn trong mắt con trai, mới giật mình, hóa ra con trai lớn sâu hơn ông tưởng tượng rất nhiều, mà điều này lại là do sai lầm lớn của ông.

"Thiên Triệu, nghe ba một câu, buông tay đi! Ngoại trừ buông tay con không còn lựa chọn nào khác!"

"Vì cái gì? Vì cái gì người buông tay nhất định phải là con?" Hạ Thiên Triệu xoay người, về mặt đau thương.

"Bởi vì nó là em gái con, nó là em gái cùng cha khác mẹ với con, con không buông tay chính là **, không được người đời chấp nhận và chúc phúc, vĩnh viễn chỉ có tối tăm, con nhẫn tâm để cho người con yêu cả đời phải sống cuộc sống tối tăm sao?"

"Vì sao cô ấy phải là em gái của con? Vì sao để con yêu cô ấy rồi mới nói cho con biết cô ấy là em gái của con?" Hạ Thiên Triệu không ngừng lặp lại câu hỏi, vấn đề này hần đi nhiên đã đi vào ngõ cụt.

"Vì sao ư? Bởi vì trong người các con chảy cùng một dòng máu, đều chảy dòng máu của Hạ Trầm Bằng ta." Nói đến đây, ông không nhịn được mà ho khan. Hạ Thiên Triệu nghe lời ông nói, lại nhìn đề bộ đáng ho khan của ông, như tỉnh ngộ lại, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hạ Trầm Bằng, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ người ông.

"Con không nên hung dữ với ba như vậy."

"Thiên Triệu, nếu con muốn trách thì trách ba đi, hết thảy chuyện này, đều là lỗi của ba, nhưng hiện tại, ba không hy vọng sai càng thêm sai." Hạ Trầm Bằng thanh âm trầm thấp mà bất đắc dĩ.

Hạ Thiên Triệu không nói gì, yên lặng ngồi một bên.

"Yêu một người, không chỉ là muốn có được người đó, mà còn muốn làm cho người đó được tự do và hạnh phúc, nếu tình yêu của con là gánh nặng cho con bé, vậy thì con giữ lại phần tình cảm này, sẽ chỉ làm cho cả hai thêm đau khổ."

"Ba, ba nói cho con biết, con phải làm thế nào để buông tay?" Buông tay hai chữ này nói dễ như vậy, nhưng khi thực sự thực hiện, còn khó hơn việc hần đàm phán hợp đồng mấy trăm triệu, còn khó hơn việc hần giết người như ma quỷ khi quản lý ba bang hội. . .

"Đem tình yêu hóa thành tình thân, không cần nghĩ đến việc chiếm hữu, hãy chúc phúc, chúc phúc cho nó cùng Lãnh Nghiêm, ta nhìn ra được, Lãnh Nghiêm đối với Nhất Nhất yêu sẽ không ít hơn con, Nhất Nhất đã có người bầu bạn tốt, con cũng nên tìm một người, chẳng sợ con lấy người vợ thứ mười, thứ mười một, thậm chí thứ mười hai, chỉ cần con hóa giải thứ tình cảm kia, ba đều ủng hộ con, nhưng con phải hiểu một chuyện, Nhất Nhất cả đời này chỉ có thể làm em gái của con, hãy từ bỏ đi những ý nghĩ không nên có."

Hạ Thiên Triệu sao mà không rõ, Hàn Nhất Nhất đích thực là em gái hần, nhưng người hần muốn có được, ngoại trừ Hàn Nhất Nhất, không ai có thể thay thế, cho dù hần có lấy đến một trăm người vợ, cũng đều không sánh được một nụ cười nhẹ hoặc một ánh mắt bi thương của cô.

Giống như bị thua trận, Hạ Thiên Triệu toàn thân mệt mỏi.

Khi ra khỏi bệnh viện, đụng mặt Ưông Giai Trùng, vốn là không muốn chào hỏi gì, nhưng Ưông Giai Trùng lại gọi hần, nói muốn cùng nhau đi uống vài chén, hần không có cự tuyệt, một người uống rượu giải sầu, chẳng bằng hai người cùng uống cho say mềm.

Bên trong PUB, Ưông Giai Trùng cùng Hạ Thiên Triệu một ly tiếp theo một ly mà uống.

"Anh biết không? Hai người chúng ta đều là người đau lòng, hai người chúng ta đều là . . ." Ưông Giai Trùng đã có chút say, bắt đầu trở nên bạo dạn.

"Cô biết cái gì là đau lòng, cô có ăn có uống, cả đời không phải lo buồn." Hạ Thiên Triệu đáp lại, ngửa đầu uống cạn chén rượu.

"Chẳng lẽ anh phải lo ăn lo uống sao? Chẳng lẽ anh không lo những cái này thì anh sẽ không đau lòng sao?"

"Cô là đàn bà, tôi là đàn ông, đàn bà chẳng phải sẽ lấy một người đàn ông cả đời này sẽ không để cho cô ta phải lo buồn sao? Cô gả vào Hạ gia chẳng lẽ còn phải lo buồn sao?"

"Tôi đau lòng là vì tôi tham lam, tôi tham lam muốn có được tình yêu của chồng, nhưng chồng lại còn lấy người chị gái cùng cha khác mẹ của tôi, tôi đau lòng là vì tôi tham lam, Thiên Cơ nằm trên giường bệnh sống cuộc sống thực vật mà tôi còn hy vọng anh ta tỉnh lại. . ." Nói tới đây, nước mắt cô ta đã chảy xuống, dọc theo hai má chảy vào trong chén rượu. * xạo quá chị 2

Hạ Thiên Triệu nghe đến đây, ý thức được mỗi người đều có một nỗi đau, chỉ thấy Ưông Giai Trùng bung chén rượu một hơi uống cạn.

"Được, chúng ta đều là người đau lòng, uống!" Hạ Thiên Triệu rót rượu, một ly lại tiếp một ly mà uống cạn, đối với hần mà nói, uống rượu mới hy vọng không nghĩ đến cô, không kiêng kị gì mà nghĩ đến cô.

Bên kia PUB, một đôi mắt nhìn bọn họ chằm chằm, một người đàn ông đang ôm sát ả khiêu vũ, ả ngửa đầu hưởng thụ, tầm mắt cũng không rời đi.

"Em hôm nay tâm tư không ở đây. . . ừm. . ." Người đàn ông đột nhiên đưa tay luồn vào trong áo của ả, giữ chặt thắt lưng ả.

"Đầu có, anh tốt như vậy. . ." Tay ả đào qua miệng hắn, thân thể gắt gao dán vào người hắn, bộ ngực no đủ áp sát vào người đàn ông trước mặt, nhìn hắn như muốn hút hồn.

"Em là tiểu yêu tinh hại người, hại anh hiện tại toàn thân đều nóng, đều là em làm cho ta phiền lòng, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh một chút. . ." Hắn áp sát người ả, thổi nhẹ bên tai ả.

Nhưng lúc này ả đột nhiên đẩy hắn ra, hít sâu mấy hơi, vẫy vẫy tay, "Bồn tiểu thư đêm nay không rảnh, lần sau sẽ cùng anh!"

Trong nháy mắt rồi đi, tuy rằng giờ phút này ả toàn thân đều nóng, tuy rằng cảm dục đã lâu, nhưng giờ phút này có thứ còn quan trọng hơn khoái lạc, chính là chuyện Ôn Giai Trùng cùng Hạ Thiên Triệu.

Ôn Giai Vi vốn chuẩn bị rời khỏi Hạ gia, tình yêu của ả là có giới hạn, cho dù ả có yêu Hạ Thiên Cơ, nhưng hiện tại Hạ Thiên Cơ đã trở thành người sống thực vật, còn ả vẫn là một người đàn bà bình thường, hơn nữa ả vẫn còn trẻ, ả không muốn sống mãi cuộc sống như quả phụ.

Nhưng trước mắt một màn này, lại làm cho ả nổi lên hoài nghi, chỉ cần tóm được cái đuôi của Ôn Giai Trùng, ả sẽ không phải sợ bị cô ta giẫm đạp, nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng mà ngậm trong miệng, kiên nhẫn chờ kịch vui tiếp theo.

Hạ Thiên Triệu cùng Ôn Giai Trùng giống như đang liều mạng uống rượu, một ly lại một ly, một chai lại một chai, hai người họ đã uống đến say mềm.

Hạ Thiên Triệu thuần túy chỉ là uống rượu, Ôn Giai Trùng lại là thuận theo tâm trạng của Hạ Thiên Triệu mà đi, phần lớn rượu nhân lúc Hạ Thiên Triệu không chú ý mà đổ ở bên cạnh, lại giả bộ như uống rất nhiều.

"Không ngờ từ lượng của cô cũng không tệ!" Hạ Thiên Triệu ánh mắt đã bắt đầu hoa lên, nhìn người cũng trở nên mơ hồ.

"Anh cũng không tồi nha, còn chưa có ngã xuống, nào, chúng ta uống tiếp một chai nữa!" Ôn Giai Trùng hưng phấn hô lớn, sau đó đem chén không giả bộ rót.

Uống liền ba chén, Hạ Thiên Triệu chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu óc, ánh mắt khẽ động tất cả đều là hình ảnh Hàn Nhất Nhất, lúc khóc, lúc cười, lúc cổ nắn nắn. . .

"Nhất Nhất. . . Nhất Nhất. . ." Hắn khua tay, trước mặt Ôn Giai Trùng gọi tên Hàn Nhất Nhất.

Ôn Giai Trùng mặt ửng đỏ lóe lên ánh lệ, trong lòng lại như gương sáng một mảnh.

"Nhất Nhất. . . Đừng đi! Đừng đi!" Tay hắn sờ mặt cô ta.

Cô ta nắm lấy tay hắn, giúp hắn đứng dậy, "Chúng ta về nhà!"

Tựa như lúc đầu hắn nói với cô ta, buổi tối hôm nay, cô ta muốn đưa hắn về nhà.

Hạ Thiên Triệu ôm chặt cô ta vào trong lòng: "Nhất Nhất, chúng ta ở cùng nhau có được không? Chuyện gì ta cũng có thể gánh vác được!"

Cánh tay hắn gia tăng thêm lực đem cô ta ôm chặt vào lòng, sau đó tìm kiếm đầu cô ta, mặt cô ta, môi cô ta, kề sát lấy, mạnh mẽ hôn cô ta.

Ôn Giai Trùng lúc đầu là bị động, rất nhanh chuyển thành chủ động, áp sát vào hắn, chẳng sợ trong miệng hắn một lần lại một lần gọi tên người phụ nữ khác.

"Hạ Thiên Triệu, đời này, không chiếm được tình cảm của anh, chiếm được thân thể anh là tôi cũng mãn nguyện!" Ôn Giai Trùng nghĩ tới đây, càng thêm chủ động mà hôn hắn, thậm chí là khiêu khích hắn, như có như không làm cho ham muốn của hắn nổi lên, đàn ông sau khi say rượu là dễ động tình nhất.

Một nơi khác, Ôn Giai Vi vụng trộm mà chụp ảnh, lựa chọn được góc độ của bọn họ tương đối hài lòng.

"Thiếu phu nhân nhà giàu, nhìn không được cô đơn đi quyền rũ chính anh cả của chồng mình, Ôn Giai Trùng, tao xem mấy lần này tự cứu chính mình như thế nào!" Ôn Giai Vi chụp đến hưng phấn không ngừng, ả vốn muốn tìm đàn ông để chơi bời, lại không ngờ rằng đụng được một màn bất ngờ.

Ôn Giai Trùng vừa hôn vừa dẫn hắn ra ngoài, nếu cứ tiếp tục, sợ là nơi này không thể giải quyết được, cô ta kiên quyết lôi kéo Hạ Thiên Triệu đã không phân biệt được phương hướng rời khỏi PUB.

Ôn Giai Vi từng bước theo sát, họ lên xe, ả cũng lên xe, một mạch theo đuôi.

Mà cuối cùng, Ôn Giai Trùng dừng ở một nhà trọ nhỏ.

Ôn Giai Vi không thể không bội phục Ôn Giai Trùng lúc này, ngay cả uống đã rượu rồi vẫn biết không chọn khách sạn lớn, khách sạn nhỏ thế này hắn là không có ai nhận ra Hạ Thiên Triệu.

Chương 116: Tôi muốn anh

Uông Giai Trùng đỡ Hạ Thiên Triệu đi vào một căn phòng, thậm chí ngay cả đèn cũng không kịp bật lên, cô ta lấy chân đá cửa đóng sầm lại.

Cô ta dùng sức đỡ thân thể nặng trĩu của hắn, dựa theo ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ chiếu vào hướng phía giường lớn đi đến, thân thể Hạ Thiên Triệu bị đẩy lên giường, Uông Giai Trùng cũng thờ hồn hể, tay khê vén tóc ra phía sau, sau đó mới ngậm miệng, cô ta nhào người bật chiếc đèn ngủ trên đầu giường lên, cô ta chăm chú nhìn Hạ Thiên Triệu nằm trên giường, đã mê man rồi mà lông mày của hắn vẫn gắt gao nhíu chặt lại.

Cô ta quỳ gối ngồi bên cạnh hắn, tay vuốt ve từng đường nét trên mặt hắn, nhẹ nhàng cúi đầu, môi mềm dán trên trán hắn, từ trên trán một đường trượt xuống, xuống mũi rồi đến môi.

Cô ta nhẹ nhàng mút lấy, chậm rãi tiến đến, muốn tiến vào bên trong cánh môi của hắn, miệng Hạ Thiên Triệu hơi hé ra, lại thốt ra tên của một người đàn bà khác: "Nhất Nhất . . . Nhất Nhất. . ."

Thân thể Uông Giai Trùng cứng đờ lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Hạ Thiên Triệu dù trong mê man vẫn đau khổ gọi tên của Hàn Nhất Nhất, ánh mắt cô ta lóe lên tia sắc bén.

"Anh và Hàn Nhất Nhất vĩnh viễn không thể ở bên nhau, bởi vì dưới con mắt của mọi người anh và cô ta là anh em, cả đời hai người đều là anh em, tôi tuyệt đối sẽ không đem sự thật nói ra, anh phải là của tôi, Hạ Thiên Triệu, tôi sẽ dùng hành động nói cho anh biết, anh là của tôi. . . ."

Uông Giai Trùng đau lòng thống khổ hét lên, mà tay cô ta vô thức đã với đến khóa váy của chính mình.

"Nếu cả đời này tôi không chiếm được lòng của anh, thì tôi cũng muốn có được thân thể của anh." Nói xong, tay cô ta nhẹ nhàng cởi quần áo của chính mình, váy dài bằng lụa nhẹ nhàng bị kéo ra trượt xuống mặt đất, chậm rãi cởi bỏ tất cả những thứ che chắn trên người xuống, sau đó hướng về phía Hạ Thiên Triệu đè lên người hắn.

Tay cô ta mò vào trong quần áo của hắn, nhẹ nhàng từng chút một thừa dịp Hạ Thiên Triệu mê man mà xuống tay, cho đến khi người nằm trên giường cũng trần trụi như cô ta.

Cô ta nhìn hắn mềm nhũn tại nơi tư mật của mình, ánh mắt cô ta sáng bừng long lánh như ánh sao đêm, đầu cô ta nhẹ nhàng cúi xuống, cô ta muốn giúp hắn đánh thức . . . em trai nhỏ của hắn.

Cô ta nhẹ nhàng liếm, chậm rãi kích thích hắn, muốn thức tỉnh hắn, làm cho hắn trở nên trưởng đại, không quan tâm đến hắn cái gì cũng không biết, cô ta cũng có thể có được hắn.

"Đừng đi. . ."

"Cút ngay . . . cút"

Hạ Thiên Triệu đột nhiên hét lớn, Uông Giai Trùng tưởng là hắn tỉnh dậy mất mình, ngẩng đầu lại phát hiện hắn vẫn còn mê man như trước, thì ra là hắn nói mơ, Uông Giai Trùng thở phào một hơi.

Khi đang chuẩn bị lần nữa kích thích hắn, di động ở trong túi xách không ngừng vang lên, cô ta không để ý đến, thứ nóng bỏng trong tay cô ta đã từ từ trở lên căng cứng, nhẹ nhàng mà . . .

Di động ngừng một lúc sau, lại lần nữa vang lên, Uông Giai Trùng cắn chặt răng, vì không muốn bị ảnh hưởng, liền đứng lên lục tìm điện thoại muốn tắt máy, nhưng khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên đó, cô ta liền do dự một lúc, cuối cùng vẫn là tiếp nhận.

Vì không muốn tiếng nói của mình đánh thức Hạ Thiên Triệu cho nên cô ta đi vào toilet, đóng kín cửa lại.

"Mẹ . . . Mẹ . . . Sao mẹ lại không nói câu nào?" Thanh âm của Hạ Chính Dương oang oang truyền đến, mang theo chút ủy khuất.

"Chính Dương, sao con còn chưa đi ngủ?" Trong giọng nói của Uông Giai Trùng có chút tức giận, con trai lúc này lại phá hỏng chuyện tốt của cô ta.

"Mẹ không ở nhà con không ngủ được, Chính Dương nhớ mẹ."

Lời nói của Hạ Chính Dương lộ ra chút ủy khuất, làm cho lòng Uông Giai Trùng mềm xuống.

"Chính Dương ngoan nào, hôm nay mẹ có việc phải xử lý, con đi ngủ trước với bà vú được không, mai mẹ về nhất định sẽ ở cùng con, chơi với con, ngủ với con, còn kể chuyện cổ tích cho con nữa, được không?" Uông Giai Trùng cảm thấy áy náy vì sự tức giận ban nãy của mình, nhẹ nhàng dỗ dành Hạ

Chính Dương.

"Bây giờ con muốn nghe mẹ kể truyện cổ tích cơ." Hạ Chính Dương có chút nũng nịu của trẻ con.

"Không được, bây giờ đã muộn quá rồi, con phải đi ngủ." Uông Giai Trùng lại nhẹ giọng đáp lại, ngữ khí ôn hòa mà thân thiết.

"Không đâu, mẹ . . . mẹ, con muốn nghe mẹ kể truyện cổ tích, mẹ kể đi, mẹ kể đi." Nó tiếp tục làm nũng.

Uông Giai Trùng chịu thua Hạ Chính Dương, đành phải qua điện thoại khe khẽ kể truyện nàng bạch tuyết và bảy chú lùn cho nó nghe, tận đến khi điện thoại truyền đến tiếng thờ đều đều, sau đó dặt dờ bà vú mảy câu mới cúp máy.

Khi cô ta từ toilet đi ra, thấy Hạ Thiên Triệu gắt gao ôm chặt lấy cái chân, như là muốn tìm kiếm một vòng ôm ấm áp nào đó.

Dục hỏa đã dần dần biến mất cùng với cuộc điện thoại của Hạ Chính Dương, nhìn thấy cảnh này, cũng không biết phải xử lý như thế nào.

Cô ta hướng hần đi đến, muốn cởi chiếc chăn trên người hần ra, lại phát hiện hần gắt gao ôm lấy, như là đang ôm lấy thứ bảo bối quý giá nào đó, cô ta thử dùng sức kéo một cái, lại nghe thấy hần thàn thỉ: "Nhất Nhất . . . đừng đi . . . đừng đi . . ."

Tay hần càng túm chặt lấy chân, chút dục niệm cuối cùng của Uông Giai Trùng bị tình cảnh trước mắt phá hỏng hoàn toàn, nhưng cứ như vậy mà buông tay, cô ta thực sự không cam tâm.

Cô ta chống cằm, trong lòng nảy sinh một mưu kế, nhảy lên trên giường, men theo góc chân từ từ chui vào, tận đến khi cùng nằm trong chăn với hần, ôm lấy hần, dựa vào tấm lưng rộng lớn của hần, từ từ nhắm mắt, tưởng tượng đến phản ứng của hần khi sáng mai vừa mở mắt đã nhìn thấy cô ta, chỉ cần hần chấp nhận, cô ta không ngại trở thành tình nhân của hần, cho dù chỉ là bạn giường, cô cũng nguyện ý.

Nghĩ một hồi, cô ta cũng dần dần tiến vào trong mộng đẹp.

Hạ Thiên triệu bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào đánh thức, đầu đau nhức nặng trĩu cho thấy tối qua hần uống không ít, hần hơi hé mắt, lại phát hiện bản thân đang nằm trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Ý thức nhanh chóng tỉnh táo, thân thể . . . , đầu rất nhanh quay sang, quả nhiên, bên cạnh là một người đàn bà, mà điều làm cho hần cảm thấy kinh hãi chính là, người đàn bà kia chính là Uông Giai Trùng.

Khi Hạ Thiên Triệu nhìn về phía Uông Giai Trùng, cô ta cũng tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của hần, cô ta làm bộ ngạc nhiên rồi cười: "Đêm qua. . ."

"Đêm qua?"

Hạ Thiên Triệu theo thói quen đưa tay lần mò dưới người, quả nhiên, không mặc gì cả, lại nhìn thấy bờ vai trần trụi của Uông Giai Trùng, còn có váy cùng nội y bừa bộn trên mặt đất, có thể đoán ra, cô và hần hần là . . .

"Đêm qua uống nhiều quá, cho nên chúng ta" Nói xong, mặt Uông Giai Trùng đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, khoe mắt lại trộm liếc hần.

Hạ Thiên Triệu nghiêm mặt, bình tĩnh một lát, bật người đứng dậy, rất nhanh đã tìm được quần áo của chính mình.

Uông Giai Trùng nhìn vẻ kinh hoàng của Hạ Thiên Triệu lúc này, cô ta cũng nhanh chóng đứng dậy, từ phía sau lưng ôm lấy hần, muốn ngăn cản không cho hần tiếp tục mặc quần áo nữa.

"Thiên Triệu, đừng đi." Cô ta ở sau hần, thấp giọng nói, mang theo chút cầu xin.

"Buông tay ra." Ngữ khí của hần lạnh như băng, không chút dịu dàng.

"Không, em không buông, em đã là người đàn bà của anh, mặc kệ thế nào, em đều phải nói cho anh biết, em là người đàn bà của anh, là của anh, em là của anh . . ." Cô ta lặp đi lặp lại, thanh âm thấp dần.

Đầu Hạ Thiên Triệu đau như muốn nứt ra, tối qua đúng là gặp quỷ rồi, cư nhiên lại uống say đến như vậy, lại còn phát sinh loại chuyện hoang đường như thế này với em dâu của chính mình, tuy rằng hần luôn bất hòa với em trai, nhưng hần chưa từng có ý nghĩ muốn lên giường với vợ của em trai mình.

"Thiên Triệu, em vẫn luôn yêu anh, anh biết không? Đêm qua. Đêm qua, chúng ta. . . ." Nhìn thấy hần không có nói gì nữa, cô ta nghĩ hần đang do dự, cô ta to gan vươn tay, vuốt ve người hần, hơn nữa còn nhẹ giọng nói nhỏ "Chúng ta thực điên cuồng. em rất vui về."

Môi của cô ta hôn dọc theo lưng hần, tay lớn mật tiến công về phía dưới thân hần, dùng hành động nói trắng ra, cô ta muốn hần, cô ta yêu hần.

Thân thể Hạ Thiên Triệu cứng đờ tại chỗ.

Cô ta lại càng thêm lớn mật, đem bộ ngực đầy đặn của mình dính sát vào người hần, tay từ từ tìm tới nơi đang trướng đại của hần.

Hạ Thiên Triệu là đàn ông, đối với khiêu khích như thế của đàn bà, không thể nói là hắn không có phản ứng gì, nếu đổi lại là người khác, hắn có thể coi cô ta là công cụ phát tiết, nhưng Uông Giai Trùng thì không thể, dù sao cũng là người nhà họ Hạ.

Tay cô ta chỉ xém chút nữa đã có thể nắm chặt nơi trướng đại của hắn, nhưng ngay thời điểm mấu chốt, hắn dùng sức nắm lấy tay cô ta, hung hăng đẩy ra, sức đẩy mạnh mẽ làm cho thân thể cô ta bất ngờ té trên mặt đất.

Hạ Thiên Triệu tiếp tục mặc quần áo, Uông Giai Trùng cắn răng, cố đấu tranh đến cùng, đứng bật dậy, ôm chặt lấy cổ Hạ Thiên Triệu, dùng sức hôn môi hắn.

"Ồ . . . ồ"

Hạ Thiên Triệu thật không ngờ, cư nhiên có đàn bà dám cưỡng ép hắn, nếu là người đàn bà mà hắn yêu, hắn có thể nhận, nhưng nếu không yêu, dám hôn hắn như thế, hậu quả thật thê thảm.

Ánh mắt hắn lộ ra tia hung ác, hai tay không chút do dự đẩy mạnh cô ta ngã trên nền nhà, nhìn thấy cô ta lần nữa ngã trên nền nhà lạnh băng, hắn kéo chân trên giường hung hăng ném lên người cô ta, ý bảo cô ta biết tự trọng.

"Vì sao?" về mặt Uông Giai Trùng không cam lòng.

"Bởi vì cô là em dâu của tôi." Hạ Thiên Triệu lạnh lùng đáp lại.

"Em dâu? Anh không thấy buồn cười sao? Hay là anh không dám thừa nhận, anh biết không, đêm hôm qua anh ở trên người tôi điên cuồng đến cỡ nào, vì sao đêm, qua anh không cho rằng tôi là em dâu của anh?" Cô ta cười lạnh đáp trả, cô ta thật sự muốn xem phản ứng của hắn.

"Hôm qua là tôi quá chén, không có ý thức, cô chẳng qua chỉ là một công cụ phát tiết mà thôi, cũng không khác mấy con điếm là mấy." Hắn tàn nhẫn nói cho cô ta biết, giờ phút này cô ta ti tiện đến cỡ nào, ở trong mắt hắn cô ta không khác gì gái gọi.

"Ha ha. . ." Uông Giai Trùng đột nhiên cười lạnh nói: "Anh cho là anh cao thượng lắm sao? Một kẻ có quan hệ nam nữ với em gái ruột của chính mình, anh ngay cả trai bao cũng không bằng."

"Uông Giai Trùng, những lời này tôi chỉ nghe một lần, nếu cô dám nói lại một lần nữa, tôi cam đoan, tôi sẽ cho cô cả đời cũng không quên được cảm giác một lúc cùng nhiều đàn ông là như thế nào, em trai tôi hiện tại là người thực vật, cô có nhu cầu tôi có thể hiểu, nhưng cô nhớ kỹ cho tôi, cô là người nhà họ Hạ, không phải kỹ nữ."

Hạ Thiên Triệu không thèm liếc nhìn người trên mặt đất, đối với loại chủ động đưa đến tận cửa này, hơn nữa còn là đàn bà đã có chồng có con, hắn vô cùng khinh thường, huống chi cô ta còn là em dâu của hắn.

Tóc tai Uông Giai Trùng rối bù, làm cho cô ta càng trở lên thảm hại.

Bước chân Hạ Thiên Triệu khi đi đến cạnh cửa liền dừng lại, lạnh lùng mở miệng nói: "Chuyện tối hôm qua coi như chưa từng xảy ra, cô vẫn là nhị thiếu phu nhân của nhà họ Hạ như trước, tiền của của cô được chia cũng không phải ít, nhưng nếu cô nói ra, nhà họ Hạ không có khả năng sẽ tha thứ cho cô."

"Ầm" một tiếng vang lên, cửa bị đóng sầm lại.

Uông Giai Trùng gắt gao ôm lấy chân, "Dựa vào cái gì? Dựa vào đâu mà ngay cả nhu tình của cô cũng chỉ có thể đổi lấy một trận nhục nhã? Hạ Thiên Triệu, Hàn Nhất Nhất, các người sẽ bị nguyên rủa, cả đời đều bị nguyên rủa."

Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình dơ bẩn, ti tiện như lúc này, cho dù vô số lần bị người khác nhục nhã, nhưng bị Hạ Thiên Triệu nhục nhã lại làm cho cô đau đến khắc cốt ghi tâm.

Mà cảm nhận trước đây của cô về hắn, tất cả đều tốt đẹp, giờ phút này hóa thành một vũng nước dơ bẩn, tất cả còn lại chỉ là hận.

"Các người khinh thường tôi . . . những ai khinh thường tôi, đều phải trả giá." Cô ta oán hận nói.

Nhà họ Uông

Uông phu nhân nhìn khuôn mặt Ngô Tĩnh, lòng càng thêm oán giận, còn tiếp tục như vậy, bà không điên thì Ngô Tĩnh cũng điên, hiện tại bà đã không thể chấp nhận sự tồn tại của Ngô Tĩnh, cho dù là bà ta bị bà tra tấn, bà cũng không còn vui sướng nữa rồi, thậm chí là phiền chán, vô cùng phiền chán.

Còn ba ngày nữa Uông Vạn Thiên mới về nhà, mấy ngày ông ta không ở nhà, mỗi ngày bà đều thay đổi cách tra tấn bà ta, Ngô Tĩnh mặc dù có chỗ dựa là Uông Giai Trùng bên nhà họ Hạ, nhưng ở nhà họ Uông bà ta vốn lép vế, thường xuyên bị Uông phu nhân tra tấn, đã làm cho tính cách của bà trở nên yếu đuối, hơn nữa Uông Giai Vi ở nhà họ Hạ, bất cứ lúc nào cũng có thể gây thương tổn cho Uông Giai Trùng, bà ta càng thêm yếu đuối, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn tất cả.

"Ngô Tĩnh, ngươi muốn chết hả? Pha có lý trả cũng chậm chạp như vậy." Uông phu nhân lớn tiếng quát.

Ngô Tĩnh bung trà rất nhanh chạy tới: "Thực xin lỗi, phu nhân, trà đến đây!"

"Choang!" Ly trà vừa đưa đến bên cạnh Ông phu nhân, bà ta lập tức vung tay, toàn bộ nước trà nóng đều đổ hết lên tay Ngô Tĩnh.

"A. . ." nước trà nóng bỏng đổ hết trên cánh tay trần của bà ta, đau đớn vô cùng.

"Mày kêu chết à?" Ông phu nhân như con cọp mẹ bị dồn vào đường cùng, Ngô Tĩnh càng nhẫn nhịn bà lại càng bức mình.

"Thực xin lỗi, phu nhân." Bà ta vội vàng xin lỗi, lập tức ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ của ly trà trên mặt đất, vừa không chú ý, mảnh vỡ của ly trà đã đâm vào tay bà, máu tươi liền ào ào tuôn ra.

Ông phu nhân lại càng ghê gớm hơn, giẫm một chân lên, ra sức đạp mạnh.

"Ngô Tĩnh, con đi đáng chết này, vì sao mày không chết đi?" Bà oán hận day nghiêng bà ta.

Ngô Tĩnh chỉ cố chịu đựng, cái gì cũng không có nói.

"Mày không chịu hé răng phải không?" Nói xong bàn chân còn lại của bà lại đạp lên bàn tay kia của bà ta, lớn tiếng mắng: "Tao ra lệnh cho mày, tối hôm nay mày phải chết đi, nghe thấy không? Nếu mày không chết thì tao sẽ làm cho con gái và cháu mày đều phải chết."

"Phu nhân, đừng. . ." nghe đến con gái, lòng bà hoảng hốt.

"Ngô Tĩnh, mấy năm nay, mày cảm thấy mày chịu chưa đủ sao? Mày còn sống để làm gì? Mày sống còn có ý đồ gì? Mày mau nói cho tao biết?" Ông phu nhân tựa như nổi điên tra hỏi bà.

"Phu nhân, tôi không có ý đồ gì, tôi thực sự không có. . ."

"Mày không có ý đồ gì, vì sao mày không chết đi? Sao mày không chết đi? Vì sao mày còn sống ở nhà họ Ông, tao với mày nhìn nhau làm gì cho sinh ghét ra, mấy chục năm nay, mày còn chịu chưa đủ sao?" Bà ta từng bước ép bà, ép bà đến ý nghĩ đi tìm cái chết.

"Phu nhân, tôi biết bà căm ghét tôi, chẳng lẽ mấy chục năm nay còn chưa đủ sao? Những gì cần tra tấn, cần đánh, cần chửi, chẳng lẽ còn chưa đủ trả lại sao?" Thanh âm của Ngô Tĩnh có chút nghẹn ngào, mấy năm nay, lòng bà vẫn luôn áy náy, áy náy hối hận của bà lại không chiếm được lòng thương cảm của bà ta, ngược lại càng làm cho bà ta thêm nghĩ cách tra tấn mẹ con bà.

"Ngô Tĩnh, cả đời này cũng không đủ, là chính mày hại đời tao." Ông phu nhân đột nhiên gào khóc, "Mày có biết năm đó khi được gả cho Vạn Thiên, tao tự tin đến cỡ nào không? Tao tin tưởng có tình yêu, tao tin tưởng sự thiện lương, cho nên tao cứu mày, cứu kẻ đáng thương là mày, nhưng mày thì sao, mày dùng sự thực tàn nhẫn nói cho tao biết, chồng của tao không yêu tao, mà người chị em coi tao là ân nhân cứu mạng lại dụ dỗ chồng tao lên giường, mày biết tao hận đến cỡ nào không? Mày có biết tao hận đến cỡ nào không?"

Ông phu nhân cũng đã hoàn toàn suy sụp, bà cảm thấy những năm nhẫn nhịn, bản thân một mực chịu đựng, bao nhiêu hy vọng tốt đẹp cùng viễn cảnh trong tương lai của bà ngay giây phút gặp Ngô Tĩnh đều hoàn toàn tan biến, từ một khắc kia bắt đầu, bà trở nên tàn nhẫn, trả thù hết thảy.

"Phu nhân, là tôi sai, năm đó là tôi sai, là tôi nhất thời bị ma quỷ làm cho mê muội, là tôi không phải, thực xin lỗi. . . thực xin lỗi. . ." Ngô Tĩnh lần đầu tiên thấy Ông phu nhân thất thố như thế, bà như là một quả bóng xì hơi, hai mắt không còn ánh sáng.

Bà gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Tĩnh, lạnh lùng nói: "Ngô Tĩnh là mày hại đời tao, làm cho tao nhận ra tao có thể trở nên tàn nhẫn, mày phá hủy tất cả mộng đẹp của tao, là mày biến cuộc sống của tao từ đó về sau chỉ có trả thù, trả thù. . ."

"Phu nhân. . ." Ngô Tĩnh lòng đầy áy náy.

Đến bây giờ bà vẫn còn nhớ rõ năm đó khi Ông phu nhân cứu bà, về mặt hiền từ cùng ấm áp, bà ta đã vờn tay cứu bà từ cõi chết, cho bà công việc ở Ông gia, khi đó, bà thực sự không có ý nghĩ xấu xa nào.

Là bà nhất thời nảy sinh tà ý, trong lúc Ông Vạn Thiên ốm ở mà trở thành người đàn bà của hắn, bà cho rằng Ông phu nhân hiền lành như vậy nhất định sẽ đồng ý, chính là bà cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, bà sẽ tạo ra bi kịch như vậy cho cuộc đời của Ông phu nhân, đồng thời bà cũng đã đặt một trái bom cho chính đời mình.

Nếu năm đó bà không tham lam, nếu bà cùng một người đàn ông bình thường kết hôn, gia đình của bà tuy không giàu có, nhưng nhất định sẽ ấm áp. Nhìn bộ dáng hiện tại của Ông phu nhân, bà mới thấy được bản thân mình năm đó vô si mức nào.

"Thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . ."

"Tao đã nghe mày xin lỗi mấy chục năm nay, những lời này còn có ý nghĩa sao? Nếu mày xin lỗi có thể đổi về năm đó tao không gặp mày, vậy tao nguyện nói hàng ngàn hàng vạn câu xin lỗi với mày." Ông phu nhân lạnh lùng đáp lại.

"Phu nhân, tôi biết thương tổn tôi gây ra cho bà cả đời này cũng không thể đổi lại, nhưng là tôi thực sự biết sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi." Ngô Tĩnh lặp lại một cách dứt khoát, hy vọng Ông phu nhân có thể tha thứ cho bà.

"Mày biết sai rồi thì phải làm thế nào, hết thầy không thể quay về lúc ban đầu, lòng người cũng không thể quay lại." Thanh âm của bà đột nhiên trở lên bi ai: "Trước khi tao gặp mày, tao đọc sách, thấy những người xấu như vậy trong tiểu thuyết, tao cảm thấy họ sao có thể tàn nhẫn như vậy mà đối xử với mọi người, tao nói với chính mình về sau nhất định không được làm người xấu, trước khi tao chưa gặp mày, tao nghĩ Vạn Thiên là thực lòng yêu tao, hơn nữa là rất rất yêu, tao đối với tình yêu đều tưởng tượng tốt đẹp, chính là cùng Vạn Thiên sinh vài đứa nhỏ, cùng nhau nắm tay nhau đến già, trước khi không gặp mày, tao chưa bao giờ nghĩ có thể cười khi vu oan giáng họa, bức người khác đến đường cùng."

Uông phu nhân dừng lại, nhìn Ngô Tĩnh đã bị mình tra tấn đến mức giống như kẻ tàn tật, bà bi ai nở nụ cười: "Nhìn mày hiện tại, tao mới biết lúc đó mình ngu ngốc đến cỡ nào, tin tưởng loại đàn ông như Uông Vạn Thiên sẽ thực lòng yêu mình, tin tưởng sự thiện lương của mình có thể làm cho người ta nhớ kỹ cả đời, trên thực tế sự thiện lương của tao đúng là làm tao nhớ kỹ cả đời, nhưng là bị người ta lợi dụng, mà mày chính là ví dụ tốt nhất, mà mày cũng làm cho tao nhận thấy tao có thể xấu xa như những người đàn bà trong tiểu thuyết, thậm chí còn xấu xa hơn."

Uông phu nhân tựa như bị người ta rút hết sức lực trong người, nhìn nước trà đầy đất, máu loãng ngập ngụa trên mặt đất, bà ta chậm rãi đứng dậy, rồi đi như một bóng ma.

"Phu nhân. . . phu nhân. . ." Ngô Tĩnh đứng lên, ở phía sau gọi to Uông phu nhân, nhưng bà ta không có quay đầu lại, chỉ dừng bước, đứng im tại chỗ.

"Ngô Tĩnh, cô đi đi. Đi khỏi nơi này. Vĩnh viễn chúng ta đừng gặp nhau nữa. Nhìn thấy cô tôi thực sự cảm thấy mình như một mụ phù thủy."

Bà ta cũng không quay đầu lại, cứ thế mà đi.

Mấy năm nay, Uông phu nhân cũng quá mệt mỏi rồi, bà gãy dựa, kìm nén, so với Ngô Tĩnh bà cũng không khá hơn là mấy, bà chính là một thân xác không có linh hồn.

Trước đây vẫn cho rằng đó là lỗi của người khác, cho dù bản thân mình có tàn nhẫn đến đâu cũng là bị bọn họ bức đến, chính là gần đây, bà cảm thấy làm như vậy khiến bà mệt mỏi, bà cũng chịu đựng đủ rồi.

Không có Ngô Tĩnh, Uông Vạn Thiên cũng sẽ ăn chơi đàng điếm, mà hiện tại, có lẽ ông ta đang nằm bên cạnh một đứa con gái trẻ tuổi ôn nhu dịu dàng, năm đó ông ta lấy bà, vì bà xinh đẹp, vì nhà bà có tiền, làm cho một thiên kim đại tiểu thư chỉ biết mơ mộng thành một vị phu nhân tàn nhẫn như ngày hôm nay.

Ngô Tĩnh nhìn thấy bóng dáng Uông phu nhân, ánh mắt khô khốc.

Uông Giai Vi lật đi lật lại xem mấy bức ảnh.

Chính diện, nghiêng mặt, ôm, hôn, âu yếm. . . . Còn có hình ảnh hai người dúi nhau vào khách sạn, một đêm Uông Giai Trùng không về nhà họ Hạ, hết thấy đều kích thích ả ta, ý định muốn hạ gục Uông Giai Trùng lập tức muốn thực hiện.

Ả cũng không tin lần này không bức chết được cô ta, ả đã thông đồng với nhiều người, mỗi người trong nhà họ Hạ đều nhận tiền của ả, đến lúc đó ả không tin người nhà họ Hạ sẽ không thể buộc cô ta rời đi.

"Uông Giai Trùng, tốt nhất là mày phải nghe lời tao, bằng không người nhà họ Hạ sẽ bức mày, sẽ chỉ khiến mày càng thương tổn nặng hơn thôi, thậm chí ngay cả con trai mày tao cũng không tha, nếu nghe lời, tao có thể cho mày một đường sống, ha ha ha ha. . . ."

Uông Giai Vi nóng lòng muốn nhìn thấy cảnh tượng khi Uông Giai Trùng nhìn thấy những bức ảnh này, ả chuẩn bị tất cả, đứng dậy hướng nhà họ Hạ đi đến, hưng phấn chờ một hồi dài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 172

Biệt thự Hạ gia

Uông Giai Trùng ôm Hạ Chính Dương, cùng thằng bé ăn sáng, trên mặt cô ta lộ ra nét thanh thản của người làm mẹ, một chút cũng nhìn không ra, ngay tại một tiếng đồng hồ trước đó thôi, nội tâm của cô ta mới bị đã kích nặng nề.

"Mẹ, buổi tối hôm nay con muốn mẹ kể cho con nghe chuyện cổ tích về công chúa bạch tuyết cùng hoàng tử cơ". Chính Dương chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, làm nũng nói.

"Chỉ cần Chính Dương ngoan, mẹ sẽ kể cho con nghe" Nàng kiên nhẫn nói, sau đó nở ra một nụ cười ngọt ngào, nhìn thế nào cũng thấy hình tượng của

một người mẹ tốt.

Lúc này, Ông Giai Vi đi vào cửa, thét to một tiếng.

Ông Giai Trùng gặp lại ả, cũng không thêm đề ý tới, vẫn tiếp tục chơi đùa cùng Hạ Chính Dương.

“Tao có chuyện này muốn nói với mày, nếu mày không sợ bề mặt thì cứ đem theo thằng nhóc này đi cùng, có điều tao cảm thấy mày tốt nhất là nên nói chuyện một mình với tao thôi.” Ông Giai Vi mở miệng nói.

“Cô lại muốn giờ trò gì nữa?” Ông Giai Trùng lạnh lùng nói.

“Tao thì có thể giờ trò gì được chứ? Con người làm việc gì ấy mà, tính đi tính lại thế nào cũng không bằng trời tính, cho nên nếu không muốn người ta biết, thì cũng đừng có làm” Ông Giai Vi vừa đắc ý cười, vừa kéo ghế dựa ra, thoải mái mà ngồi xuống.

Ông Giai Trùng thở hắt ra một hơi, lớn tiếng mà kêu lên: “Chị Tàn, mang Chính Dương ra ngoài đi chơi đi”

Chị Tàn nghe lệnh mà dẫn Chính Dương ra ngoài chơi, hơn nữa đem cửa đóng lại cho hai người bọn họ một không gian riêng tư mà nói chuyện.

“Nói đi, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?” Ông Giai Trùng thấy trong phòng chỉ còn lại hai người, liền trực tiếp mở miệng hỏi, chuyện giữa hai người bọn họ cũng cần phải có một cái kết thúc.

“Xem ra mày tính toán cũng không tệ lắm? Tối hôm qua có phải là thoải mái lắm không?” Ông Giai Vi cười xấu xa mà nhìn cô ta, bình thường xem cô ta là một bộ dáng nghiêm túc, thì ra lại cũng có lúc phóng đảng như vậy, hai huynh đệ anh em ruột cũng không buông tha, người đàn bà này thật đúng là không đơn giản.

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?” Ông Giai Trùng có chút chột dạ mà đáp lời.

“Còn giả bộ cái gì nữa, ở trước mặt tao, mày có cần thiết làm như thế không? Đã lâu như vậy không có đàn ông chạm vào người, tối hôm qua chắc chắn là sung sướng lắm nhì, mày xem lại mày đi, ngay cả thần sắc cũng đỏ hồng.” Ông Giai Vi tiếp tục châm chọc cô ta.

“Ông Giai Vi, cô muốn nói cái gì thì nói đi, đừng ở chỗ này bới móc đâm chọc, tôi không có tâm tình cũng không có thời gian” Ông Giai Trùng lạnh lùng nói.

“Được, vậy tao nói thẳng, tao muốn mày cùng Thiên Cơ ly hôn! Ta muốn mày biến khỏi Hạ gia” Ông giai Vi đem tính toán của mình nói ra.

“Nực cười, tôi là người vợ mà Hạ Thiên Cơ cưới hỏi堂堂 hoàng, cô nếu đặt vào thời cổ đại thì còn được là thiếp, còn ở thời điểm này, một danh phận cũng không có, cùng lắm cũng chỉ là một vật để người ta phát tiết lúc cần thôi.” Trong đôi mắt to của Ông Giai Trùng loé lên một tia sắc lạnh độc ác.

“Ông Giai Trùng, mày bây giờ cứ đắc ý đi, tao xem mày còn được vậy đến bao giờ.” Ông Giai Vi biến sắc: “Đừng quên, trong thời cổ đại vẫn là tiểu thiếp được sủng ái hơn chính thất, thiếp lật đổ chính thất cũng không phải là chuyện xưa nay chưa từng có, mà mày, hiện tại cũng chính là chính thất sắp bị tao hất cẳng”

“Chỉ dựa vào cô thôi sao, Ông Giai Vi? Cô thì có cái khả năng gì mà đòi hất cẳng được tôi?” Ông Giai Trùng cười khẩy nói, sáng sớm đã phải chịu nhục nhã, giờ thật muốn đem tất cả mà phát tiết lên trên người Ông Giai Vi, cô ta tiếp tục cười khẩy, đắc ý nói với ả ta: “Cô có biết thân phận hiện giờ của cô là gì hay không?”

“Hừ! Đợi lát nữa tao sẽ nói cho mày biết thân phận của tao là gì.” ả không chịu yếu thế mà đáp trả.

“Tôi thấy cô vẫn là không biết rõ tình huống thế nào, tôi nói cho cô biết, cô chết tâm đi là vừa.” Ông Giai Trùng từng bước tới gần ả ta: “Cô chính là một con kiến trên tay tôi, tôi lúc nào cũng có thể bóp chết cô, trong lúc tôi còn chưa nghĩ tới bóp chết cô thì cô tốt nhất nên rút khỏi Hạ gia, bằng không, tôi có thể khiến cô chết già ở nơi này.”

Cô ta nghiêng rặng, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh hung ác

“Ai là con kiến trên tay ai, còn không biết trước đâu.” Ông Giai Vi không chút nào e ngại, nếu không có chuyện tối hôm qua, có lẽ ả đã tin tưởng lời Giai Trùng, nhưng hôm nay thì đừng hòng.

Nói xong, ả dương tay vút ra mấy tấm ảnh chụp ra trước mặt Ông Giai Trùng, hừ lạnh nói: “Tự mày xem đi. Đồ đàn bà ti tiện”

Ông Giai Trùng mất lạnh nhìn ả, sau đó vươn tay cầm lấy tấm ảnh chụp.

Đến lúc chạm vào tấm ảnh, sắc mặt cô ta chậm rãi mà biến hóa, khuôn mặt vụn vỡ làm cho vẻ xinh đẹp của cô ta giảm bớt mấy phần.

“Thế nào? Nhìn thấy mấy thứ này có phải là nhớ tới chuyện đêm hôm qua không, Ông Giai Trùng, mày cũng to gan lắm, cư nhiên dám đi quyến rũ anh rể của mình, mày có biết không, chuyện này mà bị phát giác cô ở Hạ gia sẽ thật sự rất thê thảm đó.” Ông Giai Vi đắc ý nhìn biểu tình trên mặt Ông Giai Trùng.

“Cô theo dõi tôi?” Mặt của Ông Giai Trùng vì phần nộ mà càng trở nên vụn vỡ.

“Tao chẳng qua chỉ là đứng díp, nếu tao mà biết mày có loại tâm tư này, đáng ra nên theo dõi mày từ sớm mới đúng. Không chừng tao đã bỏ qua rất nhiều cảnh hay ngày trước, aizz, thật là tiếc nuối.” Ông Giai Vi thờ dài mà lắc lắc đầu, một bộ đáng tiếc.

“Đừng quên, đoạn ghi âm kia của cô tôi vẫn còn giữ” Ông Giai Trùng bình tĩnh mà nói.

“Tấm ảnh chụp của cô so với đoạn ghi âm kia còn quý giá hơn nhiều.” Ông Giai Vi đã chuẩn bị tâm lý tốt, cùng lắm việc này là ai cũng không lấy được của Hạ gia phần tiền nào.

Ả chiếm không được thứ gì, dù có phải huy đi thì cũng không muốn nhìn Ông Giai Trùng có được.

“Cô rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Tao nói, tao muốn mày biến khỏi Hạ gia, ly hôn với Thiên Cơ, nhưng tao sẽ không bạc đãi mày, tiền tài cơm áo mày khỏi phải lo, con của mày tao cũng sẽ giúp mày mà chăm sóc thật tốt.” Ông Giai Vi cũng đã nghĩ thông, ả cùng Hạ Thiên Cơ chính là không có khả năng có con nữa, mà Hạ Chính Dương vừa lúc có thể đẻ ả lợi dụng, nhờ nó ả có thể ổn định địa vị ở Hạ gia, danh khí, tiền tài cả đời cũng xài không hết.

“Cô đừng nằm mơ nữa, tôi sẽ không đáp ứng cô.” Ông Giai Trùng cắn răng oán hận mà nói, tính toán này, cô ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Mày có thể không đồng ý, nhưng mày không có khả năng ngăn cản tao đem hình ảnh này đưa cho Hạ Băng, Hạ Vũ, còn có cả Hạ lão gia nữa, rồi Hàn Nhất Nhất. Tao nghĩ mấy người đó khi nhìn thấy ảnh chụp này, không đời nào dễ dàng tha thứ cho mày, đặc biệt là với tính tình của Hạ Băng, tao nghĩ mày cũng biết rồi.” Nói xong, ả liền lạnh lùng mà cười ra tiếng.

“Cô.....” Ông Giai Trùng bị ả làm cho không còn lời nào để nói.

“Có phải sợ hãi rồi hay không? Tao nghĩ Hạ gia tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện mày đi quyến rũ người đàn ông Hạ gia khác trong khi chồng mình thì đang nằm ở trên giường bệnh, mày lại nhanh như thế chịu không nổi cô đơn, xuống tay đối với anh rể mình, đây là cái hạng vô sỉ gì vậy? Hạ gia sao có thể cho phép mày làm dâm trong nhà?”

Ông Giai Trùng trong lòng hiểu rõ, loại chuyện này nếu người khác không biết thì coi như không có gì, nhưng đã biết được thì khó lòng mà còn mặt mũi nào, hơn nữa bốn phía đều bị ả vây chặt, muốn người Hạ Gia không biết chính là không có khả năng.

Ông Giai Trùng trong lòng hiểu rất rõ ràng, việc này một khi cho Hạ Băng và Hạ vũ biết, hai người kia nhúng tay vào, Hạ Băng luôn ghét cô, đối với cô người chị dâu này luôn không thuận mắt, chính là ngại cô có chỗ dựa là Chính Dương, bình thường cũng không phạm qua sai lầm gì lớn, nên không làm gì được cô, chỉ chờ cô để lộ ra yếu điểm nào, Hạ Băng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cơ hội.

Nhìn thấy Ông Giai Trùng không nói lời nào, Ông Giai Vi chậm rãi nói: “Kỳ thật nếu mày chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, mày sẽ có rất nhiều ưu đãi, tài sản tao sẽ cho mày thêm một ít, hơn nữa thanh danh của mày tao cũng sẽ bảo toàn, tuy rằng đôi ta quan hệ không tốt, nhưng con của mày tao nhất định sẽ yêu thương chăm sóc.”

“Ông Giai Vi, cô cho tôi thời gian, để tôi suy nghĩ cho tốt đã, sau đó sẽ đưa cô câu trả lời thuyết phục” Ông Giai Trùng ngắt lời ả ta, bình tĩnh mà nói.

“Thời gian của tao không nhiều đâu, mày nghĩ cho kĩ đi” Ông Giai Vi vỗ về ngón tay, buồn bực nói, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa rồi.

“Cho tôi ba ngày, dù sao ảnh chụp cũng trên tay cô, cô sợ cái gì chứ?”

“Được, ba ngày. Đến lúc đó nếu mày không đồng ý, như vậy đừng trách tao không khách khí!” Ông Giai Vi đứng lên, sau khi nói xong tao nhả mà xoay người rồi đi.

..... Ngay tại giây tiếp theo, Ông Giai Trùng nhận được điện thoại từ Ông gia gọi đến, nói mẹ của cô ta đã tự sát.

Cô ta nắm chặt điện thoại giống như đột nhiên bị chặt đứt một thứ gì đó trong người, hai mắt mờ mịt mà nhìn khoảng không phía trước, như thế nào cũng không muốn tin rằng mẹ đã chết.

Thời điểm cô ta về tới Ông Gia, Ngô Tĩnh ngủ trên chiếc giường của bà ta, khuôn mặt thể hiện sự an lặng mà bình thản, như thể thời điểm ra đi không chút thống khổ.

Cô ta cầm lấy bàn tay lạnh lẽo, nhăn nhoe của Ngô Tĩnh, trên mặt còn có một ít vết thương, nghĩ đến trước khi chết mẹ hẳn là nên xử lí chút vết thương kia.

“Nhị tiểu thư, đây là phong thư để lại của bà chủ, chúng tôi không hề động qua.” Một người hầu đem thư đưa tới tay cô ta.

Ông Giai Trùng run rẩy mở thư ra, chữ viết bên trong phong thư không tính là xinh đẹp, nhưng cũng rất tinh tế.

“Giai Trùng, nguyện vọng lớn nhất của mẹ chính là hy vọng con vui vẻ hạnh phúc, không cần gượng ép loại hạnh phúc không thuộc về mình, quý trọng những gì con yêu quý là đủ rồi

Mẹ đi rồi, cả đời này sai lầm lớn nhất của mẹ chính là năm đó nổi lên lòng tham, mà chuyện hạnh phúc nhất mẹ có là có con, có Chính Dương.

Cuối cùng, con đừng suy nghĩ nhiều, mẹ ra đi không có vương bận gì hết.

Nếu gặp lại phu nhân, nhớ rõ nói với bà ấy rằng Ngô Tĩnh này cả đời đều cảm ơn bà ấy đem mẹ từ trong tay người khác cứu ra!

Nhớ rõ phải sống cho vui vẻ, mẹ của con!”

“Không.....mẹ.....không, không.....” Uông Giai Trùng gắt gao mà nắm chặt phong thư: “Nhất định là bọn họ bức mẹ phải không? Chúng ta bây giờ đã rất tốt rồi, vì sao mẹ lại muốn ra đi? Vì cái gì bỏ con và Chính Dương?”

Uông Giai Trùng không muốn tin tưởng mẹ cứ như vậy rời đi, cô ta nghĩ nếu bản thân trở nên mạnh mẽ thì có thể bảo vệ được cho mẹ, chính là vì cái gì mà sau khi cô ta trở nên mạnh mẽ thì mẹ cô ta lại lựa chọn rời đi?”

“Di thư này nhất định là bọn họ bức bà ấy viết, có phải không?” Cô ta cầm di thư lớn tiếng oán hận nói, cô ta không tin mẹ mình là tự sát.

Tay cô gắt gao nắm chặt, dùng sức của chính mình đem di thư vò thành một cục, trong mắt đầy phẫn hận mà nhìn hết thấy: “Tôi sẽ không dễ dàng như vậy mà buông tha cho các người, mẹ, mẹ hãy chờ con! Con sẽ thay mẹ đòi lại công bằng, mấy năm nay mẹ chịu hết ủy khuất, con sẽ thay mẹ đòi về tất cả!”

Tay cô ta càng lúc càng nắm chặt, đôi mắt càng thêm âm ngoan, cô ta sẽ không tha thứ, cô ta sẽ không cứ như vậy mất đi những thứ có ở hiện tại, trong tâm cô ta thề với Ngô Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 173

Lãnh Nghiêm đứng ở bên ngoài, kiên nhẫn chờ nữ chính của mình, anh rất ít khi tham gia Party, nhưng lần này không giống với các lần trước, bởi vì anh đã có nữ chính của mình, anh quả thực là hận không thể nói cho toàn bộ thế giới biết, chức phu nhân của CEO tập đoàn Lãnh thị đã có chủ.

Anh một thân tây trang màu trắng, trang sức duy nhất là một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ, màu trắng được mặc trên người tuyệt không gợi chút cảm giác phạm tục nào, ngược lại đem đến trên người anh một khí chất cao quý mà nho nhã, càng làm thể hiện sự hoàn mỹ của con người.

Anh chờ mong mà nhìn vào cánh cửa kia, đằng sau đó là người con gái mà anh vẫn luôn khao khát, chỉ qua ngày mai thôi, toàn bộ thế giới này sẽ biết vị hôn thê của Lãnh Nghiêm chính là Hàn Nhất Nhất

Hàn Nhất Nhất ở bên trong nhẹ nhàng đem khóa kéo lên, tóc chải thành búi cao, chiếc váy dài màu trắng tôn lên thân thể cao gầy của cô, nhưng phần cổ lại vừa đủ thấp, làm lộ ra vẻ đẹp thanh thoát.

Cô có chút mất tự nhiên mà kéo kéo váy lên trên một chút, cho tới khi vừa lòng mới đi ra ngoài.

Hàn Nhất Nhất đứng ở cạnh Lãnh Nghiêm, tay chân có chút luống cuống, lại cảm nhận được ánh mắt nóng rực như lửa đốt của anh, cô lại càng thêm bối rối, cô thật sự chưa thích ứng được hết, chưa thích ứng được với thân phận và diện mạo của mình bây giờ.

“Nhất Nhất, em thật đẹp!” Lãnh Nghiêm đã từng gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng người có vẻ thanh tân thoát tục như cô là người đầu tiên, bộ dáng ngượng ngịu của cô càng làm cho anh thêm lưu luyến.

Hàn Nhất Nhất được anh khen ngợi, có chút e thẹn mà cúi đầu.

Lãnh Nghiêm đi đến trước mặt cô, cúi đầu ôn nhu nói: “Nhắm mắt lại”

Hàn Nhất Nhất nghe lời nhắm mắt lại, thực vừa vặn né tránh được giây phút xấu hổ này.

Trên da thịt cổ mát lạnh của cô đột nhiên có một đôi tay ấm áp lướt qua, bất chợt, có vật gì đó chạm vào cổ cô.

“Được rồi, giờ em có thể mở mắt ra rồi” Anh kề sát bên tai cô nói, cánh nhẹ tay ôm lấy cô từ phía sau, vô cùng thân thiết mà quỳ thành một chỗ với cô.

Hàn Nhất Nhất mở mắt ra, chỉ thấy một vòng cổ kim cương màu xanh ngọc trên nền da trắng nõn của cô, phối hợp cùng với chiếc váy lụa dài trắng cô đang mặc quả thực không gì sánh kịp.

“Thật đẹp” Hàn Nhất Nhất không khỏi cảm thán mà buông lời khen ngợi.

“Đương nhiên, bởi vì em xứng đáng có được tất cả những thứ xinh đẹp đó.” Anh kề sát bên tai cô nói, lực cánh tay càng thêm siết chặt, anh điên cuồng muốn giữ lấy cô, nhưng anh phải kiềm chế bản thân mình lúc này không được xúc động.

Hàn Nhất Nhất phát hiện ra cử chỉ nhỏ đó, làm bộ sửa sang lại mái tóc một chút, thân thể tiến về phía trước hai bước, ngẫu nhiên quay đầu lại kéo tay Lãnh Nghiêm, khẽ cười nói: “Chúng ta đi thôi”

Lãnh Nghiêm sao lại không biết tâm tư nhỏ này của cô chứ, nhưng anh lựa chọn làm như không biết gì, tại lúc mà cô còn chưa sẵn sàng chấp nhận mình, anh sẽ không cưỡng cầu.

Anh mỉm cười lại với cô, cùng cô sánh bước đi vào trong xe, sau đó cùng đi đến bữa tiệc, mặc kệ như thế nào, tâm tình Lãnh Nghiêm đều rất tốt, bởi vì Hàn Nhất Nhất hiện tại đang ở bên cạnh anh, như vậy đối với anh cũng là một loại thỏa mãn, mà anh cũng tin tưởng vào tương lai.

“Nhất Nhất, anh nhất định sẽ làm cho em yêu anh một lần nữa, nhất định khiến em lại yêu thương anh!” Lãnh Nghiêm tự tin mà nhủ thầm trong lòng.

Đây là một Party mang tính chất thương mại quốc tế, không chỉ có những người có quyền lực ở thành phố F tham gia, mà còn rất nhiều người nước ngoài có thể cũng tham gia cùng, mọi người gặp nhau nói chuyện, trong vài buổi tiệc tùng thế này rất có thể kí được hợp đồng làm ăn, cho nên rất nhiều người muốn tham gia, thứ nhất có thể mở rộng quan hệ của chính mình, thứ hai có thể mở rộng phạm vi làm ăn của công ty, thứ ba chính là có thể gặp được rất nhiều mỹ nữ, phải biết rằng trong những hoàn cảnh như thế này, bên cạnh một người tham gia có quyền thế đều mang theo một mỹ nữ.

Đàn ông đôi khi cũng thực kì quái, so sự nghiệp, so xe, so khu nhà cao cấp, so tình nhân.....Ngay cả trong những buổi tiệc thế này cũng so với nhau xem đàn bà của ai đẹp hơn.

Nơi tổ chức yến tiệc đã tụ tập không ít những người thành đạt cùng những vị quan cao cấp.

Hàn Nhất Nhất cùng Lãnh Nghiêm hai người đều một thân trắng tinh, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người trong Party, ở trong lòng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cảm thán

Ánh mắt của những người đàn ông nhìn cô thêm nhỏ dãi, đem sự háo sắc che giấu bên trong, nhưng có người không khống chế được mà trực tiếp biểu lộ ánh mắt thẳng thừng.

Lãnh Nghiêm có cảm giác Hàn Nhất Nhất có chút không quen, kiểu mọi ánh mắt đều tụ tập vào mình mà nói, là lần đầu tiên, bởi vì trước kia, mọi người nhìn cô đều là ánh mắt trào phúng cùng khinh thường, mà ánh mắt lúc này đang nhìn cô cũng không làm cho cô có chút dễ chịu nào cả, đặc biệt là ánh mắt háo sắc của những người đàn ông kia.

Lãnh Nghiêm đột nhiên đưa tay mình nắm lấy bàn tay cô, bao bọc bàn tay cô trong bàn tay to lớn của mình, khiến cô cảm giác được anh đang ở bên cô, cho cô cảm giác yên tâm.

Hàn Nhất Nhất cảm kích mỉm cười với anh, hai má lúm đồng tiền ngọt ngào lộ ra làm mê say lòng người.

Ở một góc Party, một người đàn ông toàn thân mặc tây trang màu đen tay cầm ly rượu, nhìn hai người kia đôi đôi cặp cặp, hận đến nghiến răng nghiến lợi, lực nắm chiếc ly trong tay mạnh đến mức muốn bóp nát nó ra.

“Hạ thiếu, chúng ta cùng khiêu vũ được không, âm nhạc vang lên lên rồi!” Đứng ở bên cạnh hắn là một cô gái mặc một bộ váy dài phục đồ thẩm trữ ngực, nũng nịu mà lên tiếng, thân thể cũng gắt gao dán chặt vào người của người đàn ông.

Hạ Thiên Triệu nghiêm mặt xuống, không nói một lời

Cô gái kia có chút sợ hãi, nhưng cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội có thể bám víu vào một người đàn ông như Hạ Thiên Triệu này, có cơ hội cùng với một nam nhân như Hạ Thiên Triệu, nên đành đem hết tài nghệ lẫn vốn sẵn có ra mà sử dụng.

“Hạ thiếu, hôm nay anh cũng chưa nhìn xem người ta thế nào, anh xem em ăn mặc thế này được không?” Cô ta nũng nịu, lời nói nhỏ nhẹ yêu kiều, bàn tay như con rắn tìm vào trong tây trang của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời hai bầu ngực căng tràn nhựa sống dán chặt vào người hắn.

Hạ Thiên Triệu thấy Lãnh Nghiêm ôm Hàn Nhất Nhất tiến vào sàn nhảy, khuôn mặt lạnh lùng của hắn càng thêm âm trầm.

Mà tay hắn lại thực thuần thực nâng cầm người đàn bà lên, lộ ra một gương mặt thật xinh đẹp, không hổ danh là minh tinh màn bạc, bề ngoài thì ra vẻ ngọc nữ thanh thuần, trong xương cốt lại lảng lờ không ai bằng.

“Điều Điều, em muốn khiêu vũ sao?” Biểu tình của hắn nhu hòa đi một ít. Nhưng thanh âm vẫn là lạnh lùng như cũ.

“Được khiêu vũ cùng Hạ thiếu, Điều Điều cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng điều làm Điều Điều cảm thấy vui vẻ nhất chính là được cùng Hạ thiếu làm chuyện mình thích.” Thân thể cô mềm mại như nước mà quấn lấy trên người hắn.

Đôi mắt kiều mị của cô ả, không ngừng phóng điện với Hạ Thiên Triệu

Hạ Thiên Triệu sao lại không rõ, đàn bà như thế này chỉ cần nhắc tay lên là tóm được cả đồng, nhưng biểu tới hôm nay, mang theo người đàn bà “thanh thuần ngọc nữ” này theo làm bàn chân; hắn nhìn cặp đôi kia trên sàn nhảy, bàn tay to lớn dùng sức, đem Điều Điều ôm vào trong ngực

“Uhm.....Hạ thiếu thực bá đạo a.....” Thanh âm kiều mị của cô ả vang lên, ra sức gợi tình, chiều này của cô ả nếu là đối với người đàn ông bình thường, phỏng chừng đã sớm không khống chế được mà xé quần áo cô ả, hung hăng mà chà đạp.

Hạ Thiên Triệu làm vài điệu xoay người đẹp mắt, đem cô ả tiến vào sàn nhảy

Điều Điều ôm chặt lấy cổ hần, tiếng cười hé ra có chút phóng đảng, tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ để cho người bên cạnh phải đưa mắt sang nhìn.

Cô ả hưởng thụ cái nhìn chăm chú của người khác, đây là chút lòng hư vinh của một mình tinh mần bạc thường có, cô ả còn xinh đẹp trẻ tuổi, vóc người lại hấp dẫn, hơn nữa bên người cô ả lại là một người đàn ông như Hạ Thiên Triệu, cô ả thật sự muốn làm kẻ khác phải đổ kị, như thế mới không có lỗi với buổi tối tốt đẹp này.

Lãnh Nghiêm dẫn dắt Hàn Nhất Nhất nhẹ nhàng mà khiêu vũ, cô vẫn luôn bảo trì một chút khoảng cách với anh, nhưng cũng không rời xa quá.

Cô theo tiếng cười nhìn lại, trái tim bỗng nhiên đau đớn, lan tràn ra toàn thân thể.

“Là hần..... Vì sao hần lại ở đây?” Trong lòng cô buồn bực chút ít, nhưng sau đó rất nhanh liền hiểu, những bữa tiệc thế này sao có thể thiếu mặt đại thiếu gia giàu có họ Hạ đây.

Cô muốn tránh xa bọn họ, nhưng cuối cùng lại không nhịn được mà nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Điều Điều đang dán chặt vào người Hạ Thiên Triệu, cả người còn thiếu mỗi một nước dính lên trên người hần thôi, mà cô ả giống như vô tình mà có ý chạm trúng mảnh đất bí ẩn nào đó, không ngừng khiêu khích quyền rũ hần, ý đồ làm cho hần mê luyến thân thể cô ả.

Trong lòng Điều Điều hiểu rất rõ ràng, cô ả hiểu được những người đàn bà như mình cần cái gì, cô ả sẽ không muốn làm vợ của hạ Thiên Triệu, đối với cô ả mà nói, hần có thể cho cô ả được cái cô ả muốn, tiền, địa vị cùng danh vọng.

Mà Hạ thiếu cũng là một người keo kiệt, cho nên cô ả thực nguyện ý đi theo một người đàn ông như vậy, thỏa mãn hư vinh cùng sở thích tiêu xài thả cửa của mình.

“Điều Điều trong lòng rất khó chịu....” Cô ả làm nũng, chu cái miệng nhỏ nhắn ra

“Khó chịu thế nào?” Hạ Thiên Triệu đột nhiên tốt bụng hỏi, nhưng khoé mắt hần vẫn liếc về phía Hàn Nhất Nhất, hần biết cô lúc này đang nhìn về phía này, tay hần cũng không ngại mà kéo cô ả Điều Điều sát vào phía mình, thậm chí còn nhẹ nhàng va chạm.

“Ah.....Hạ thiếu thật là xấu..... thật xấu.....” Điều Điều bị hành động đột ngột của hần trở nên hưng phấn, giọng điệu cũng vì thế mà trở nên kiều mị. “Tôi xấu làm sao? Xấu cái gì?” Hần nghiêng người một cái, dùng sức mà cắn vào tai cô ả, hai tròng mắt vừa vận nhìn đối diện với đôi mắt âm u lạnh lẽo của Hàn Nhất Nhất.

Một cái nhìn này, làm cho trong lòng hần càng thêm đau đớn, người phụ nữ hần yêu ở cách hần không xa, nhưng hần lại phải làm bộ không biết.

“A.....Đau, Hạ thiếu.....anh làm đau Điều Điều rồi” Điều Điều nũng nịu mà nói nhỏ.

Ở bên cạnh họ có một cặp đôi, người phụ nữ oán hận nhìn chằm chằm Điều Điều, trong lòng mắng: “Đồ hồ ly lăng lợ. Thực TMD lăng lợ đến tận xương tủy” Nói xong liền chủ động xoay người đem người đàn ông bên cạnh cách xa khỏi Điều Điều, bởi vì cô không chịu nổi nhìn người đàn ông của mình cứ nhìn chằm chằm người đàn bà lăng lợ đang uốn éo kia.

*TMD: con mẹ nó.

Khi một đôi kia rời đi, khoảng cách của Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất càng lúc càng gần, mũi thuốc súng chầm chậm mà lan tràn trong không khí.

Lãnh Nghiêm đang quay mặt sang hướng khác, cho nên không chú ý tới những người khiêu vũ đằng sau mình có Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu giống như muốn trả thù việc Hàn Nhất Nhất, càng thêm ra sức mà khiêu khích người đàn bà bên người.

Bàn tay to lớn ở trên lưng của Điều Điều vuốt ve, thân thể hần dán chặt vào thân thể cô ả, ngọn đèn sân khấu càng ngày càng mờ ảo, cũng càng nhiều người bước lên sàn nhảy.

Thân thể hần đang cố gắng tiến về phía Hàn Nhất Nhất, tay hần đè lên cặp mông của Điều Điều, cô ả càng thêm chắc chắn mà cảm giác được giờ phút này là Hạ Thiên Triệu có**

“Hạ thiếu.....như vậy.....Điều Điều sợ.....sẽ không chịu nổi.” Thâm âm của cô ả có chút run rẩy, nhưng thân thể ngược lại càng dính chặt vào người hần, chỉ hận chỗ này không phải là trên giường.

“Gấp cái gì, thời gian của đêm nay còn rất dài” Thanh âm của hần rất trầm thấp, nhưng hần biết, Hàn Nhất Nhất nhất định sẽ nghe thấy, bởi vì cô để ý hần, bởi vì sự tồn tại của hần mà các giác quan của cô hết thấy đều trở nên sâu sắc cùng nhạy cảm

“Hạ thiếu.....thật là xấu.....xấu lắm” Cô ả giả bộ then thùng nói, nhưng hạ thân lại không ngừng vận vẹo, giống như mong muốn được an ủi nhiều hơn.

Thân thể Hàn Nhất Nhất cứng đờ, cô tự nhủ chính mình không cần nghe, nhưng ngược lại càng nghe rõ ràng hơn, sau khi nghe được lại cảm thấy khó chịu cùng ghê tởm.

Cô chỉ còn lại một ý nghĩ trong đầu, chính là rời xa hắn, rời xa hắn cùng người đàn bà ‘trêu lừa’ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Chương 174

Tiết tấu âm nhạc càng lúc càng trở nên sôi động, gái trai trên sàn nhảy ai nấy càng lúc càng HIGH đầy hứng khởi.

Hàn Nhất Nhất kè sát vào Lãnh Nghiêm, khẽ giọng nói: “Em muốn rời khỏi chỗ này”

Lãnh Nghiêm hơi ngần người ra, nhưng rất nhanh liền đáp lại: “Uhm, nếu em không thích nơi này, vậy thì chúng ta rời khỏi đây.”

Nói xong, anh đang định nắm tay Hàn Nhất Nhất rời đi, nhưng lại không hề biết rằng Hàn Nhất Nhất rời đi là vì Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu thấy bọn họ đột nhiên rời khỏi sàn nhảy, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng khản trương, lập tức giật cánh tay Diêu Diêu đang quấn lấy thân thể mình ra, nhanh chân bước theo hướng Hàn Nhất Nhất vừa rời khỏi.

“Hạ thiếu.....Chờ em.....Chờ em với.....” Diêu Diêu đột nhiên bị đẩy ra, trong lòng có chút không cam mà đuổi theo, hơi thờ gấp gấp yếu ớt.

Hạ Thiên Triệu hoàn toàn không để ý tới người ở đằng sau mình, chỉ chăm chú đi tới phía trước

“Nhất Nhất, nếu em không thích nơi này, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh cùng uống cà phê được không?” Hắn dịu dàng hỏi ý kiến của cô

Hàn Nhất Nhất có chút suy sụp nhưng lại không đành lòng cự tuyệt Lãnh Nghiêm, nên chỉ còn cách nhỏ giọng đáp: “vâng, cũng được!”

Lãnh Nghiêm chuẩn bị đưa Hàn Nhất Nhất rời đi, đột nhiên bị một bàn tay vươn ra chặn lại, một giọng nói lãnh khốc vang lên: “Em muốn đi đâu?”

Thân thể Hàn Nhất Nhất cứng đờ, quay đầu lại, bắt gặp ngay một ánh mắt đủ để khiến cô muốn ngất xỉu, sắc bén mà bá đạo.

“Tôi đi đâu hình như không liên quan gì tới anh thì phải” Hàn Nhất Nhất đành phải tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên nói.

Hạ Thiên Triệu nắm chặt lấy tay cô, không chịu buông ra, ánh mắt gắt gao nhìn cô chằm chằm, giống như muốn đem cô nuốt trọn, những người khác hầu như không một ai lọt vào mắt hắn.

“Hạ thiếu, mời anh tôn trọng bạn gái của tôi!” Lãnh Nghiêm lên tiếng nói, trong giọng điệu mang theo sự uy nghiêm khiến người ta không thể cự tuyệt.

“Lãnh Nghiêm, cô ấy không là của mày, cô ấy là của tao!” Hạ Thiên Triệu phát ra một âm thanh lạnh lẽo thu hút lòng người, cổ chấp mà cuồng nịnh.

“Anh điên rồi, buông ra!” Hàn Nhất Nhất đối với lời nói của Thiên Triệu, vừa đau đớn vừa hoảng sợ, chẳng lẽ cô nói còn chưa đủ để hắn hiểu sao? Sao hắn lại còn cố chấp như thế, chẳng lẽ muốn hủy hoại chính bản thân mình sao?

“Tôi không điên, cho dù hôm nay khắp thiên hạ chê cười Hạ Thiên Triệu này, tôi cũng không buông tay em!” Hắn vận sức kéo cô đến gần mình, gắt gao ôm chặt.

Mà quanh đó, mọi người chậm rãi ngừng lại, giống như đang chờ xem một trò hay. Về phần thân phận Hàn Nhất Nhất, ngoại trừ ba người bọn họ ra thì không còn ai biết, trường hợp này bọn họ không ai dám công khai, càng công khai thì tổn thương chỉ càng lớn hơn mà thôi.

“Hạ Thiên Triệu, tôi nghĩ anh thật sự là trúng tà rồi” Hàn Nhất Nhất bị hắn ôm chặt trong ngực, thân thể không thể nhúc nhích, trong lòng cô dâng lên một cỗ cảm xúc hưng phấn lại đau xót nói không nên lời, nhưng lý trí nói cho cô biết, không thể này là không thể, cô chỉ có thể cúi đầu ghé sát bên tai hắn mà buông lời cảnh cáo: “Anh quên rằng chúng ta là anh em sao? Chúng ta là anh em”

“Như vậy thì thế nào? Tôi mặc kệ, dù sao trừ tôi ra, tôi không thể nào nhìn em ở bên một người đàn ông khác!” (ai tỏ tình với em câu này, em đỏ ngay và luôn) Hắn bá đạo mà cố chấp khiến trái tim Hàn Nhất Nhất không nhận được đau đớn.

Lãnh Nghiêm nhìn thấy một màn này, phần nộ trong lòng không ngừng dâng lên.

“Hạ thiếu, tôi có lòng tốt nói trước cho anh biết, buông cô ấy ra! Nếu không đừng trách tôi không khách khí” Sắc mặt Lãnh Nghiêm trở nên âm lãnh, Hạ Thiên Triệu này là kẻ điên khùng, là tên đàn ông ngang tàng, bởi vì sự ích kỷ của bản thân mình, còn muốn có được em gái ruột của mình nữa, không chỉ

hủy hoại chính bản thân hắn, mà còn hủy hoại luôn cả Hàn Nhất Nhất

“Được, tao chờ xem mày không khách khí thế nào. Muốn tao buông cô ấy ra, đòi này.....đừng có mơ !”, hắn kiên quyết nói, tình nguyện sai cả đòi, cũng không muốn cả đòi này thống khổ.

Lãnh Nghiêm đối với thái độ ngoan cố của Hạ Thiên Triệu, phát điên tới cực điểm, liền siết chặt nắm tay, một quyền vung tới, Hạ Thiên Triệu nhẹ nhàng tránh được. Lãnh Nghiêm lại thừa cơ đuổi theo, vung thêm ba quyền nữa, Hạ Thiên Triệu chung quy không có thể tránh thoát quyền cuối cùng, đành phải buông Hàn Nhất Nhất ra, đánh trả lại Lãnh Nghiêm một quyền.

Hai người lập tức quần nhau thành một đoàn.

Mà những người đứng ở bên cạnh, không ai dám lên tiếng khuyên can, phải biết rằng một bên là Lãnh thị, một bên là Hạ thị, đắc tội ai đều là chuyện không tốt, chỉ có thể đứng ở một bên hồi hộp nhìn vào.

Đồng thời, càng lúc càng nhiều ánh mắt tụ tập trên người Hàn Nhất Nhất, phần lớn đều là ánh mắt đố kỵ xen lẫn hâm mộ của những người đàn bà trong buổi tiệc.

“Thật đúng là đồ đàn bà không biết xấu hổ, đã nắm tay với Lãnh thiếu, lại còn muốn quyền rũ cả Hạ thiếu nữa”

“Đúng vậy, đáng xấu hổ quá mức, đúng là tiện nhân.....”

Hàn Nhất Nhất căn bản không rảnh để ý những lời bôi nhọ của mấy người kia, trái tim đang căng thẳng như muốn nhảy ra ngoài, thế nhưng cô lại không thể làm được điều gì hết, chỉ có thể hô to: “Các người dừng tay! Dừng tay lại!”

Mà cách này căn bản không thể làm cho hai người đàn ông đang đánh nhau kia ngừng tay, ngược lại càng thêm hung hãn ra tay với đối phương.

Hạ Thiên Triệu không phục Lãnh Nghiêm, cảm thấy hắn ta không xứng đáng với Nhất Nhất, thế giới này trừ bỏ hắn ra, hắn tin tưởng không còn một n đàn ông nào có thể yêu Hàn Nhất Nhất được như vậy.

Lãnh Nghiêm cũng không phục Hạ Thiên Triệu, hắn thân là anh trai của cô ấy, lại còn muốn lôi kéo cô ấy xuống địa ngục cùng mình, đối với anh, anh cho rằng yêu một người chính là muốn làm cho đối phương hạnh phúc, mà Hạ Thiên Triệu thực sự không thể nào cho Nhất Nhất thứ hạnh phúc đó, hắn ta dựa vào cái gì mà đoạt đi Hàn Nhất Nhất từ trong tay anh.

Lãnh Nghiêm không tránh được một cước của Hạ Thiên Triệu, thân thể mất đi trọng tâm, ngã xuống trên mặt đất, mắt thấy Hạ Thiên Triệu thừa thắng mà đánh tiếp qua đây, Lãnh Nghiêm liền vớ lấy chai rượu gần tay mình, hung hăng đập thật mạnh lên đầu Hạ Thiên Triệu, bởi vì tốc độ cực nhanh, Hạ Thiên Triệu lại không hề phòng bị, ngay lập tức đầu đã bị chai rượu nên vào, từ miệng vết thương máu ào ào tuôn ra.

“Ahhhh.....”

“Ahhhhh.....”

Đột nhiên có tiếng thét chói tai, thậm chí còn có người phụ nữ nào đó sợ tới mức kinh hô: “Người đâu tới mau a..... Có người chết, có người chết”

“Thiên Triệu.....” Hàn Nhất Nhất theo bản năng kêu to, để lộ ra sự lo lắng cùng quan tâm trong đó.

Hạ Thiên Triệu nghe được tiếng kêu của cô, nở một nụ cười, quay sang phía Lãnh Nghiêm lớn tiếng nói: “Nghe thấy không? Cô ấy kêu tên tao. Người cô ấy yêu là tao, chính là tao.”

Lãnh Nghiêm bị lời nói của Hạ Thiên Triệu kích thích càng thêm điên cuồng, anh lại cầm tiếp một chai rượu nữa muốn quăng về phía hắn.

“Không cần.....Không cần.....” Hàn Nhất Nhất dường như không chút do dự, bỏ nhào thân mình đến che chở đằng trước Hạ Thiên Triệu, chai rượu không chút khách khí mà nện thẳng lên trên đầu Hàn Nhất Nhất

“Nhất Nhất.....”

“Nhất Nhất....”

Hai người đàn ông cùng lúc khản trương mà hô to, Hạ Thiên Triệu đưa tay ra ôm Hàn Nhất Nhất đang ngã xuống, đem cô ôm vào trong lòng mình, gắt gao ôm chặt : “Sao em lại ngốc thế chứ, anh cũng sẽ không chết, em đến chấn mà làm gì?”

“Hạ Thiên Triệu, mày buông cô ấy ra” Lãnh Nghiêm giống nổi điên, cầm lấy dao gọt hoa quả trên bàn xông tới Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu chính là lạnh lùng mà nhìn anh ta: “Lãnh Nghiêm, nếu Nhất Nhất có chuyện gì, tao nhất định khiến mày hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này” Con người Hạ Thiên Triệu âm lãnh mà lộ ra tia sát ý tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Hàn Nhất Nhất ngã vào trong ngực hắn, máu từ trên mặt dần dần chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên tây trang màu đen của Hạ Thiên Triệu, không để lại một vết tích gì, nhưng áo sơ mi trắng bên trong lại bị nhuộm thành một màu đỏ tươi chói mắt cực kì.

“Hạ Thiên Triệu, mày tỉnh lại đi, cô không phải là của mày, mày làm như vậy chính là hủy hoại cả đời này của cô ấy, mày rốt cuộc có hiểu hay không hả? mày vì cái gì phải ích kỉ như vậy?” Lãnh nghiêm xúc động mà giận dữ

“Mày câm miệng lại! Tránh ra!” Hạ Thiên Triệu căn bản không muốn nghe lời Lãnh Nghiêm nói, cũng không nghe vào lời của hắn ta, giờ phút này hắn chỉ muốn được một mình ôm Hàn Nhất Nhất rồi khỏi nơi này.

Sắc mặt Hàn Nhất Nhất tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Triệu, hắn vẫn lãnh huyết mà vô tình như vậy, cho dù là yêu, cũng là bá đạo cùng cố chấp không nói lý lẽ, thế nhưng cô lại bị một Hạ Thiên Triệu như vậy chinh phục, ngay tại một khắc này, cô một câu cũng không muốn nói, chỉ muốn ích kỉ hưởng thụ giây phút ngắn ngủi này, để lúc nào tỉnh lại thì lại tiếp tục lý trí đi.

Nghĩ vậy, cô một mình nhắm mắt lại, hít vào hương vị cô hữu trên người hắn, thỏa mãn mà nằm trong lòng ngực hắn

Lãnh Nghiêm cũng là một người cố chấp không chịu thua như vậy, giữ vững tình yêu của mình, liều mạng chắn trước mặt Hạ Thiên Triệu, buộc hắn phải buông Hàn Nhất Nhất ra

“Lãnh Nghiêm, có bản lĩnh thì cứ tới đâm một nhát vào ngực tao đi” Hạ Thiên Triệu nói một cách ngoan cường, tay ôm thân thể Hàn Nhất Nhất đi về phía trước, bắt hắn buông tay, trừ khi hắn chết.

Mọi người đều kinh hô, nhưng lại chỉ dám đặt trong lòng

Mà cuối cùng, Lãnh Nghiêm ở tại phút chót, anh rất muốn cho một dao này cắm vào người hắn, cuối cùng lại buông dao, lui lại từng bước, để Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất rời đi

Anh nhìn theo bóng lưng kia, trong mắt tràn ngập cô đơn, anh không rõ tình yêu của Hạ Thiên Triệu đến tột cùng là như thế nào, loại tình yêu rõ ràng không được người đời chấp nhận, mà hắn ta lại tình nguyện để chính mình bị hủy diệt cũng nhất quyết không chịu buông tay.

.....

Hạ Thiên Triệu vẫn túc trực ở bên người Hàn Nhất Nhất, một tác cũng không rời.

Im lặng mà nhìn Hàn Nhất Nhất đang nằm trên giường bệnh, hai mắt cô nhắm lại bình thản mà an tĩnh, hai hàng mi thật dài cong cong, vừa dày lại đen nhánh.

“Nhất Nhất.....” Hắn nắm chặt tay cô, thì thầm gọi tên Hàn Nhất Nhất.

Bàn tay kia của hắn mon men vuốt ve trán của cô, cánh mũi, rồi đến hai gò má..... dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, nhẹ nhàng mà cắn ngón tay cô.

“Tha thứ cho anh, tha thứ anh không thể rời xa em, Nhất Nhất”

Giọng điệu của hắn mang theo một tia ghen ngào, tay hắn càng thêm dịu dàng, một lần lại một lần vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn tha thiết mà thâm tình.

Hắn không muốn đi nghĩ về người đời sẽ nghĩ thế nào, người của Hạ gia sẽ phản đối ra sao, Hàn Nhất Nhất đã là vợ của hắn, mà hắn cũng chỉ muốn cô là vợ của mình, hắn có thể không cần đứa nhỏ, không cần tương lai, nhưng hiện tại, nhất định phải có cô bên cạnh mình.

Đầu của hắn cũng lắng đọng mà dựa vào đầu của cô mà nằm xuống, hai người cứ lặng lẽ nằm như vậy mà cảm thụ hơi thở của nhau.

Hàn Nhất Nhất kỳ thật đã tỉnh lại từ lâu, nhưng lại không dám mở mắt, bởi vì nếu mở mắt, tất thấy những thứ này sẽ biến mất, cô tình nguyện tiếp tục như thế này, tạm thời vẫn còn đang trong mộng đẹp.

Bởi vì thế này, cô có thể giả vờ như cô và Thiên Triệu không phải là anh em, mà quay lại như thời điểm mới bắt đầu, hai người sẽ diễn kịch là Hạ Thiên Triệu và Hàn Nhất Nhất yêu nhau vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 175

Edit: Huyenminhthuong

Beta: Pingki

Tay hắn nhẹ nhàng mà ôm lấy bả vai Hàn Nhất Nhất, bờ môi của hắn chạm rãi hạ xuống trên trán của cô, chóp mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi, thế nhưng một cử động nhỏ cũng không dám, sợ rằng sẽ làm cô giật mình tỉnh lại, chỉ dám làm thế này mà hít lấy hương thơm của cô, thật lâu không muốn rời

đi.

“Anh yêu em”

Thanh âm của hắn trầm thấp mà tràn ngập sự cuốn hút, giống như một loại độc dược, ăn mòn thành lũy phòng bị trong trái tim Hàn Nhất Nhất

Lâu như vậy tới tận bây giờ, đây là lần đầu tiên cô nghe được hắn nói lời yêu, nước mắt của cô không cách nào nhịn được nữa, âm thầm chảy ra khỏi khoé mắt, nhưng lại không dám phát ra âm thanh nào.

Nhưng dù có cố nén lại thế nào, cũng bị Hạ Thiên Triệu đang nằm ở bên phát hiện.

Tay hắn vuốt ve khuôn mặt của cô, cảm nhận được sự ẩm ướt, vết thương trong trái tim hắn như bị chạm vào, hắn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng mà hôn nước mắt của cô, từng chút từng chút bị nuốt vào trong bụng anh, vừa mặn vừa chua xót nhưng lại khiến hắn cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

“Nhất Nhất..... Nhất Nhất” hắn lại một lần nữa gọi tên cô

Tay cô đột nhiên gắt gao ôm lấy đầu của anh, chôn mình trên vai hắn mà nức nở, hắn cũng vận sức ôm chặt lấy cô, thực hung hăng, hận không thể đem cô tiến vào thân thể của mình

“Đừng khóc.....Nhất Nhất.....Nhất Nhất của anh!” Bọn họ bất chấp vết thương trên người, cứ như vậy mà ôm chặt lấy đối phương, tạm thời quên đi hết thảy của hiện tại.

Môi của hắn đã không còn kiềm chế được, hôn lên mái tóc của cô, lại trần trọc tới hai gò má, từng chút từng chút đem tất cả nước mắt của cô nuốt vào trong bụng, cuối cùng dừng lại ở trên bờ môi cô, chậm rãi mà ôn nhu hôn lên, nhẹ nhàng mà bóc ra lớp phòng bị của cô.

Đầu lưỡi của hắn nạy mở đôi môi của cô tiến vào, tùy ý cướp đoạt hương thơm của cô, từ chậm rãi ôn nhu trở thành cuồng loạn, điên cuồng mà giữ lấy, muốn đem cô trở thành một phần thân thể mình, không một kẻ nào có thể cướp đi cô khỏi hắn được.

Cô cảm nhận được sự điên cuồng của hắn, sự chiếm hữu, khát vọng cùng tình yêu của hắn, cô ngầm ưng thuận, nhẹ nhàng mà hồi hộp đáp lại.

Phản ứng rất nhỏ này của Hàn Nhất Nhất, lại làm cho thân thể của hắn có phản ứng mạnh mẽ, nụ hôn của hắn như thể không còn khống chế được nữa, một đường hôn xuống tới cổ, khẽ cắn từng tấc da thịt của cô. Một tay này hắn giữ lấy đầu của cô, một tay kia thì xoa nhẹ nơi đầy đặn trước ngực, thuận thực tìm đến những nơi mẫn cảm trên người cô, tùy ý mà khiêu khích.

Trời biết, giờ phút này, hắn có bao nhiêu muốn cô, không chỉ là vì dục vọng mà là vì hắn yêu cô, càng bởi vì cô không ngăn cản anh, vì cô ngầm ưng thuận quả thực khiến hắn kinh ngạc mà mừng như điên.

“Nhất Nhất.....Nhất Nhất.....” hắn hôn cô, khẽ cắn lên đôi môi anh đào, một lần lại một lần thấp giọng gọi tên cô, chậm rãi cởi bỏ quần áo của hai người.

Hai người không thể tự kiềm chế bản thân, dần dần mất đi phương hướng, tay cô gắt gao leo lên thân thể hắn, tại một khắc nhìn thấy hắn bị thương kia, cô mới biết được bản thân mình có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu quan tâm tới hắn.

Cô nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người tràn đầy nhu tình cùng đau đớn.

Hắn khẽ lướt qua trán cô, dùng chân mình tách hai chân cô ra, vật trường đại của hắn chậm rãi tới gần nơi thần bí của cô, ánh mắt hắn tràn đầy nhu tình cùng đau đớn, nhìn cô chăm chú, phía dưới từng chút từng chút một chen vào thân thể cô.

“Ừm.....” Cô phát ra thanh âm khe khẽ, mang theo một tia đau đớn hòa lẫn với sự vui sướng.

Hắn nói bên tai cô: “Đừng sợ..... Có anh ở đây.....ở đây.....” Thân thể hắn chậm rãi chuyển động về phía trước, cực đại của hắn chậm rãi đi vào thân thể cô, đôi mày của cô hơi hơi nhíu lại, có một loại cảm giác như cơ thể đang được lấp đầy.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn hắn như vậy, nhìn hắn tiến vào trong cô, tay cô ôm chặt lấy thân thể hắn, giống như một loại ngầm cổ vũ.

“Nhất Nhất.....đừng sợ.....” Hắn kề sát vào tai cô, tai áp má kề, làm cho cô thả lỏng, cho cô tin nhiệm.

Thân thể của hắn bắt đầu vận sức va chạm vào cô, càng lúc càng mạnh mẽ, hung hăng mà chiếm lấy.

“Ahhh.....” Hàn Nhất Nhất có chút không khống chế được mà khẽ rên thành tiếng.

“Nhất Nhất, anh yêu em.... anh thích nghe em kêu, kêu ra đi.....” hắn hy vọng cô được vui sướng, mà tất cả sự vui sướng này đều là do hắn mang tới, bất kể là gì cũng được.

Cô có chút ngượng ngùng mà cúi đầu vui mặt trước ngực hắn, thân thể lại dán chặt vào nhau.

Hắn cười xấu xa, biết cô còn chưa hoàn toàn thả lỏng bản thân mình

Hắn thông thả mà thả chậm tiết tấu, nhẹ nhàng rút ra, rồi lại hung hăng mà va chạm vào, mỗi một lần rút ra rồi lại đi vào đều chạm đến nơi sâu nhất của cô, ở trong sự khiêu khích dịu dàng của hắn cô sớm đã buông tha tất cả, hiện tại trong mắt chỉ có mình hắn, thân thể này đều thuộc về hắn thôi.

“Ừm.....Ahhh” Đầu của cô hơi nâng lên, vài sợi tóc của cô lướt qua mặt hắn, trán cô lấm tấm mồ hôi, làm cô trông giống một cây đào mật, khiến hắn hận không thể đem cô nuốt vào trong thân thể của mình

“Nhất Nhất, gọi tên anh, gọi anh.....” hắn giữ chặt lấy cô, đem hai chân của cô vòng lên thắt lưng mình, mà như vậy lại càng thêm thuận lợi cho hắn có thể tiến vào thân thể của cô.

“Ah.....Không.....” Cô bị động tác của hắn làm cho có chút thở không nổi, thân thể lại một lần nữa mà thừa nhận khoái cảm

“Anh thích nghe em gọi tên anh, gọi anh Thiên Triệu.....” Hắn từng chút làm cho cô quên đi thân phận mình, để cô nhớ kỹ, hắn chính là Thiên Triệu của cô, không phải là anh trai cô.

Hắn càng thêm cấp tốc chuyển động thân thể mình.

“Ah.....Thiên Triệu..... Không cần nhanh như vậy.....” Cô khẽ cắn môi, hai tay gắt gao mà quán lấy thân thể hắn.

Phản ứng của cô làm cho hắn tâm thần nhộn nhạo, hắn kề sát vào cô, đem của mình rời khỏi người cô, đột nhiên lại nâng một chân của cô lên, không hề báo trước hung hăng đem của mình đâm vào trong thân thể Nhất Nhất.

Tư thế nghiêng người như vậy, làm cho cô một lần nữa trải nghiệm khoái cảm mới lạ khác.

Bên trong phòng bệnh, tràn đầy những âm thanh nóng bỏng kích tình.....

.....

Hắn Nhất Nhất một lần nữa tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đập vào mắt chính là đôi mắt hàm xúc gợi tình của Hạ Thiên Triệu, trái tim cô đập thình thịch loạn nhịp không ngừng, cô nhớ lại tất cả chuyện tối qua, mặt đỏ bừng kéo tới tận mang tai.

Hạ Thiên Triệu đem hết thầy thu vào trong đáy mắt, yêu thương nhanh chóng lấp đầy, nhỏ giọng nói: “Có mệt không?”

Tay hắn trêu mếu vờ về tóc cô, cô nhẹ nhàng đem mình tiến vào trong lòng ngực anh, cánh tay cũng không tự kiềm chế được mà ôm lấy thắt lưng Hạ Thiên Triệu, cô hưởng thụ thời khắc này, cảm giác vừa tỉnh lại mở mắt ra liền thấy người mình yêu đang nhìn mình.

Hắn cũng giống vậy mà ôm lại cô, hôn tóc, lắng lắng mà lắng nghe hơi thở của nhau, không một ai tới quấy rầy hai người, bởi vì nơi này là thế giới dành riêng cho hai người, không có người tới làm phiền, càng không có ai dám không có mệnh lệnh của hắn mà tự ý xông vào.

“Thiên Triệu.....” Thanh âm của cô rất nhẹ rất thấp

Nghe thấy người trong lòng, hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, tay hắn ôm lấy cô càng chặt, khiến cô cảm giác được sự quan tâm của hắn, sự cuồng nhiệt của hắn.

Bàn tay bé nhỏ của cô nhẹ nhàng mà tùy ý vẽ những vòng tròn trên ngực hắn, có chút tê dại truyền vào thần kinh của Hạ Thiên Triệu

“Không cho phép làm chuyện xấu” Tay hắn nhẹ nhàng mà bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cười xấu xa.

“Em nào có làm chuyện xấu a.....” Nhìn thấy nụ cười không chút ý tốt của hắn, dựa vào ánh mắt hắn, cô tựa hồ hiểu được cái “chuyện xấu” có nghĩa gì.

Cô vội vàng mà né tránh, nhưng hắn sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

“Em có làm chuyện xấu, là em làm chuyện xấu.....” Nói xong, khuôn mặt hắn tiến gần đến thân thể cô, tay hắn bắt đầu làm loạn.

“A.....Không cần.....Em không có... Ha ha.....Ha ha.....Không được làm loạn a..... Không được.....” Hắn Nhất Nhất bị Thiên Triệu chọc lét cho cười to không ngừng

“Xem em còn dám làm chuyện xấu nữa không.....” hắn giống như một đứa trẻ làm nũng với cô, bá đạo ở trên người cô trần trọc qua lại.

Hắn Nhất Nhất cũng trả đũa lại anh, hai người trên giường lộn lạo qua lẫn lại, tiếng cười to chậm rãi biến thành một loại âm thanh khác.

Hạ Thiên Triệu làm chuyện xấu chui vào trong chăn, một phen đem cô kéo luôn vào, hai người lộn qua lẫn lại, đầu của hắn chạm vào ngón chân cô, từ ngón chân, một đường đi lên, nhẹ tay kéo chân cô ra, nơi thần bí của cô liền hiện ra ngay trước mặt hắn.

(hot.....hot.....khăn giấy.....cấp cứu.....) *còn ta xui đây

Hắn Nhất Nhất còn chưa lấy lại tinh thần, đầu lưỡi của hắn đã tiến vào trong hoa viên thần bí của cô. Kích thích bất thành linh này, trong nháy mắt khiến cô mất đi chống cự, đầu lưỡi hắn chậm rãi đi vào, nơi đó của cô chậm rãi trở nên ướt át.

“Thiên Triệu..... Không cần.....” Cô có chút không chịu nổi, đây là nơi mẫn cảm nhất của cô

Hắn biết cô lúc này đang vô cùng thoải mái vui sướng, càng thêm động tình mà khơi mào ngọn lửa trong cô, tay vói về phía trước, vỗ về chơi đùa hai núm phần hồng của cô.

“Ừm.....Ahh.....” Tiếng thờ gấp gấp của cô từng đợt từng đợt truyền đến, hai thân thể cũng chậm chạp dán chặt vào nhau.

Cho đến khi hai người lăn lộn đến mức không còn chút tinh lực nào, Hạ Thiên Triệu mới thỏa mãn mà buông tha cho cô.

.....

Cô dựa vào lồng ngực hắn, không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác, hắn cũng vậy.

Một lúc sau, cô mới nhẹ nhàng nói: “Thiên Triệu, em đói bụng”

Ánh mắt Hạ Thiên Triệu sáng lên, cười xấu xa trêu ghẹo cô: “ Còn chưa ăn no sao?” Nói xong, hắn xoay người đem cô đặt ở phía dưới thân mình.

“Anh nghĩ đi đâu vậy?” Hàn Nhất Nhất bị hắn trêu ghẹo, vừa bực mình vừa buồn cười

“Không phải em kêu đói bụng sao? Anh bây giờ sẽ cho em ăn no thì thôi” Nói xong, hắn lại muốn tìm đến cô, để người phụ nữ của mình nói ăn "chưa no", chuyện này rất đã kích Hạ Thiên Triệu hắn a!

Hàn Nhất Nhất vội vàng ngăn cản hắn lại, sợ hắn lại muốn thêm lần nữa, tinh lực của cô chỉ có hạn, mà thân thể bây giờ căn bản không thể động đậy nổi, lớn tiếng nói:” Em nói là em đói bụng”

“Ồ, anh không cảm giác được em đói bụng, em chính là ăn chưa no thôi” hắn giống như một tên ác ma, qua lại trên người cô hấp thụ hương thơm ngọt ngào của cô.

“Thiên Triệu.....đừng như vậy..... Em mệt mỏi thật mà.....” Cô thật sự sợ hắn mà, tinh lực của hắn đúng là dồi dào, cô thì sắp chết: “Em thật sự đói, em vừa mệt vừa đói, hắn mà còn tra tấn em nữa, em sẽ ngất mất.....”

Cô có chút đáng thương mà cầu xin hắn, trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc

Hạ Thiên Triệu nghe thỉnh cầu của cô liền dừng tay lại, dịu dàng vỗ vỗ mặt cô, nói: “Chờ anh, anh đi lấy đồ ăn ngon cho em”

“Vâng” Cô nhẹ nhàng mà gật đầu.

Cô nhìn hắn đang sửa sang lại quần áo trước mặt mình, tha thiết tựa như nhìn chồng mình vậy, hắn còn muốn dính lấy cô, hét lên bắt ép cô phải giúp hắn mặc quần áo, đeo caravat cho mình.

Hai người tựa như một đôi vợ chồng mới cưới, bởi vì Hàn Nhất Nhất luôn có một chút không buông thả hết được, thậm chí còn ngượng ngùng đối mặt thân thể trần truồng của hắn, nhưng lại bị hắn xấu xa mà bức bách

Nhìn thấy bóng lưng hắn khuất khỏi trước mặt mình, ý cười tươi rói trên mặt Hàn Nhất Nhất liền biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chương 176

Edit: Không ai cả

Beta: Pingki

Hạ Thiên Triệu hưng phấn đẩy cửa vào, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Hàn Nhất Nhất đang cầm viên thuốc nuốt vào, mà bao bì của viên thuốc cực kì chói mắt, hắn bước nhanh lên phía trước, tức giận mà lớn tiếng.

“Không cho phép em uống cái này! Nó không tốt với thân thể của em, em không biết sao?”

Hàn Nhất Nhất không ngờ hắn lại trở lại nhanh như thế, bị tiếng nói của hắn làm cho giật mình kinh hãi, nước xuống tới yết hầu liền bị sặc, vội cúi gập người lại nhưng vẫn không kiềm chế được mà ho khan không ngừng.

“Em sao rồi? Nhất Nhất, em đừng làm anh sợ!” Hạ Thiên Triệu vội vàng vỗ nhẹ lên lưng cô hỏi, hy vọng có thể giúp cô lập tức cảm thấy dễ chịu hơn.

Được một lúc, cô ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt này khiến Hạ Thiên Triệu đau lòng không thôi.

Hắn đem cô kéo vào lòng, găt gao mà ôm chặt lấy, “Thực xin lỗi, Nhất Nhất! Thực xin lỗi! Là do anh không tốt!”

Cô dùng sức đáp trả cái ôm của hắn, nếu đã lựa chọn cùng hắn trăm luan, vậy cô nhất định phải hi sinh mọi thứ, mà vừa mới đây chính là một cái khối đầu, chỉ hai viên thuốc tránh thai mà thôi.

“Anh đừng xin lỗi nữa.” Cô dựa sát vào hắn, khẽ giọng nói.

Hắn ôm chặt thân thể của cô, không chỉ tiếp thêm cho cô sức mạnh, mà còn tiếp thêm cho chính mình, lựa chọn chấp nhận, nghĩa là tương lai sau này hai người phải đối mặt vô vàn thử thách, không thể công khai quan hệ, không thể có con, không được người thân chấp nhận.

Cô cũng găt gao ôm lấy hắn.

Ngay lúc này, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hạ Thiên Triệu đưa lưng về phía cửa, Hàn Nhất Nhất vội đầu trong ngực hắn, hai người cũng không biết người vào là ai.

“Tôi đã nói, không có lệnh của tôi thì không ai được phép vào nơi này, đi ra ngoài.” Hạ Thiên Triệu vẫn như cũ duy trì tư thế đó, miệng thốt ra những lời nói lạnh lùng.

Mà người vừa đi vào, có lẽ là bị người ta kéo dài thời gian, sắc mặt nhợt nhạt, song lại trở nên đỏ bừng là bởi vì nhìn thấy một màn kích thích kia.

“Chẳng lẽ ta cũng phải nghe lời con sao?” thanh âm giả nua nhưng uy nghiêm làm bừng tỉnh hai người vẫn đang còn đắm chìm trong mộng.

Vừa nghe thấy tiếng người đằng sau nói, Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất theo bản năng tách nhau ra.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy người đến, mỉm cười nhưng lại mang theo một tia sợ hãi nhìn Hạ Trầm Bằng, nhẹ nhàng mở miệng, “Ba ba!”

“Nhất Nhất, con qua đây!” thanh âm của ông tuy rằng rất nhẹ, nhưng Hàn Nhất Nhất có thể nghe ra trong giây phút này Hạ Trầm Bằng thực sự đã bị tổn thương.

Hàn Nhất Nhất rất nhanh đi tới trước mặt Hạ Trầm Bằng, thực tự nhiên mà thế chỗ cho lão Trương, lão Trương hơi cúi thấp người, thức thời mà rời khỏi phòng, sau đó cẩn thận đem cửa phòng đóng lại.

“Ba ba, sao người lại tới đây?” Hạ Thiên Triệu thật không ngờ ba hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nơi này hắn đã nghiêm khắc ra lệnh, xem ra dù có mệnh lệnh thế nào thì cũng hoàn toàn vô dụng trước người ba này của hắn.

“Ta nghe nói các con bị thương, cho nên tìm tới đây, bị thương thế nào? Hiện tại khá hơn chút nào không?” Ông quan tâm hỏi hai người, ngữ khí tựa như một người cha hiền từ, mà đối với cái ôm ấp vừa rồi của bọn họ, ông làm như không nhìn thấy.

“Ba ba, đã không còn chuyện gì, người không cần lo lắng!” Hàn Nhất Nhất vội vàng giải thích, thậm trí có chút xấu hổ. Cô đoán không ra suy nghĩ của Hạ Trầm Bằng là như thế nào, rõ ràng ông đã thấy một màn kia của cô cùng Hạ Thiên Triệu, vốn dĩ cô tưởng ông sẽ tức giận nhưng ngược lại ông lại thực bình tĩnh khiến Hàn Nhất Nhất có chút hoang hốt.

Hạ Trầm Bằng đảo mắt qua một lượt, đến khi ánh mắt chạm phải vô hộp thuốc tránh thai khẩn cấp, trái tim già cỗi của ông như nghe thấy được những thanh âm vỡ vụn, ông đau đớn mà nhắm chặt mắt lại.

“Ng nghiệp chướng a!” Thanh âm thực thấp thực trầm.

Hàn Nhất Nhất nhìn Hạ Trầm Bằng, nhìn thấy ông thống khổ, cô tự trách mình không thôi.

“Ba, thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Cô có chút tàn nhẫn mà nói xin lỗi ông, bởi vì hàm ý của cô có nghĩa là lựa chọn làm tổn thương Hạ Trầm Bằng.

“Các con không ai phải nói xin lỗi ta hết, đều là ta sai... Đều là ta sai, ta không nên ép hai đứa đến với nhau, là ta đáng chết, ta không nên ở lại trên đời này.” Ánh mắt ông thống khổ mà trĩu miến nhìn qua hai người bọn họ.

“Ba, người muốn trách thì cứ trách con đây, ba đừng trách Nhất Nhất, là con, đều là lỗi của con, thế nhưng ba, người cũng không thể cho phép con ích kỷ một lần này sao?” Hạ Thiên Triệu đi đến trước mặt Hạ Trầm Bằng, nhẹ nhàng mà quý xuống.

Hạ Trầm Bằng nhìn thấy hắn, đưa con trai này so với ông khi còn trẻ càng thêm anh tuấn khí phách hơn, thậm chí so với ông còn si tình hơn, thế nhưng loại si tình này lại là chuyện thiên lý bất dung.

*thiên lý bất dung: lẽ tự nhiên không cho phép.

“Ích kỷ? Thiên Triệu, con cảm thấy đây chỉ là ích kỷ thôi sao?” Hạ Trầm Bằng nỗ lực giữ cho bản thân được bình tĩnh, ông muốn làm cho hai đứa con mà mình yêu nhất hiểu được, ông muốn lấy một phương thức bình tĩnh nhất nói cho bọn họ biết, đây không phải là ích kỷ.

“Đúng vậy, cho phép chúng con ích kỷ không đứng trên lập trường người thân với nhau mà nghĩ, đời này, mặc kệ Nhất Nhất là ai, con chỉ cần cô ấy, trừ cô ấy ra, con cũng không cần người nào, không muốn người nào hết!” Hạ Thiên Triệu cố chấp mà kiên định nói, Hàn Nhất Nhất đứng ở bên cạnh cũng quỳ xuống với hân, nếu đã lựa chọn cùng một chỗ, như vậy dù chuyện gì cô cũng phải cùng hân đối mặt.

Nhìn thấy hai đứa con cư nhiên lại làm hành động như vợ chồng đồng lòng trước mặt ông, hơn nữa còn dùng thứ tình cảm vĩ đại của thế gian-----tình yêu đến nói với ông, chuyện này với một ông già mà nói, không chỉ là một đả kích lớn lao, mà còn là một loại đau đớn bị ai biết chừng nào.

“Các con... các con...” Hạ Trảm Bằng thật không ngờ, con trai đã không hiểu chuyện, con gái giờ cũng đi theo, sống trên đời này ông cư nhiên cũng có lúc phải chứng kiến chuyện tình hoang đường thế này, hơn nữa còn xảy ra ở chính hai đứa con mình.

“Các con đây không phải là ích kỷ, mà là loạn luân, đây là chuyện thiên lý bất dung a, các con có biết hay không?” Hạ Trảm Bằng nhin không được vô cùng đau đớn, ông không biết phải làm sao với hai đứa con này bây giờ?

“Chúng con không quan tâm mọi người thấy thế nào, hiện tại thân phận Nhất Nhất còn chưa công bố ra ngoài, người khác sẽ không biết, con và Nhất Nhất có thể hạnh phúc, chỉ cần chúng con thật tâm yêu nhau, con tin rằng chúng con có thể vượt qua được” Hạ Thiên Triệu nắm chặt lấy tay Hàn Nhất Nhất.

“Hoang đường! Thật là hoang đường!” Cảm xúc của Hạ Trảm Bằng càng ngày càng kích động, ông có thể chấp nhận bất kỳ loại tình yêu nào, thế nhưng không thể chấp nhận đứa con trai cùng con gái mình yêu nhau, đây không phải là tình yêu, mà là loạn luân.

“Ba ba, thực xin lỗi! Việc này người nhất định phải chấp nhận!” Ngừ khí Hạ Thiên Triệu bắt đầu ngang ngược, đối mặt với bất cứ người nào ngăn cản tình yêu của hân, hân cũng không cho phép!

“Thiên Triệu... Anh đừng như vậy!” Hàn Nhất Nhất tuy rằng nguyện ý tiếp nhận hân, nhưng là trong lòng cô vẫn có rất nhiều bất an lo lắng, đặc biệt là khi đối mặt với Hạ Trảm Bằng, cô cảm thấy hai người bọn họ làm thế này thực tàn nhẫn, đi làm tổn thương một người yêu thương họ hết mực, hơn nữa còn là người thân nhất.

“Ba ba, người trước tiên đừng kích động, là chúng con không tốt, đều là lỗi của chúng con!” Hàn Nhất Nhất nhìn sắc mặt Hạ Trảm Bằng giờ phút này đã thay đổi, thân thể run nhẹ, trái tim của cô càng thêm đau đớn.

“Các con....” giọng điệu Hạ Trảm Bằng yếu ớt, “Ta biết, ta không thể ngăn cản được các con nữa, Thiên Triệu, thế lực của con lớn, ba ba không quản được con nữa, nếu như vậy, cứ để ta đi gặp mẹ của các con sớm một chút, ta không thể nào nhìn hai anh em con làm ra chuyện đáng xấu hổ được!”

Nói xong, thân thể Hạ Trảm Bằng càng run rẩy hơn.

Hàn Nhất Nhất căng thẳng sợ hãi mà kêu lên: “Thiên Triệu, mau gọi bác sĩ! Mau! Mau a!”

Hạ Thiên Triệu vội vàng gọi, Hàn Nhất Nhất ở bên cạnh không ngừng nói với Hạ Trảm Bằng: “Ba, người đừng làm chúng con sợ, ngàn vạn lần đừng như thế, chỉ cần người không tức giận, chuyện gì con cũng nguyện nghe theo lời ba mà!”

Hạ Trảm Bằng nhìn Hàn Nhất Nhất, gương mặt kia thật giống Hàn Chân như đúc, ông đột nhiên hy vọng con bé không phải là con gái của ông, mà chỉ con gái là của Hàn Chân và người đàn ông nào khác, như vậy Thiên Triệu với Nhất Nhất có thể cùng một chỗ, hai đứa sẽ không phải thống khổ, ông cũng không phải đau lòng như lúc này.

Đôi mắt đục ngầu của ông chảy ra hai hàng nước mắt.

“Ba ba, ba cố gắng lên! Nhất định phải kiên trì!” Hàn Nhất Nhất đang nói, bác sĩ đã tiến vào, chuẩn bị làm cấp cứu, lại bị Hạ Trảm Bằng lắc đầu cự tuyệt.

Hạ Thiên Triệu ở một bên nóng ruột, “Ba ba, người làm gì vậy? Ba nghe lời bác sĩ, được không?”

Hàn Nhất Nhất ở bên cạnh cũng sốt ruột theo, “Ba ba, cầu xin ba đừng buông xuôi như vậy được không, con cam đoan sau này không bao giờ chộc ba tức giận nữa, có được không ba?”

“Hạ thiếu, là như vậy, chúng tôi đang chuẩn bị phẫu thuật cho Hạ lão gia, là bác sĩ Jany rất nổi tiếng trên thế giới, một chuyên gia giải phẫu não, tôi tin chắc nếu có ông ấy làm bác sĩ chính trong cuộc phẫu thuật này, khả năng thành công có thể lên đến 80%, nhưng là Hạ lão gia vẫn là không chịu chấp nhận ca phẫu thuật này.” Bác sĩ ở một bên nói, bởi vì tình huống hiện tại, Hạ Trảm Bằng bắt buộc phải phẫu thuật, tình trạng của ông ta đang chuyển biến càng ngày càng xấu đi.

“Chuyện từ khi nào? Sao chúng tôi lại không biết?” Hàn Nhất Nhất kinh sợ, cô chưa bao giờ biết bệnh tình của ba có thể làm phẫu thuật, hơn nữa xác suất thành công là 80%, thế nhưng ba ba của cô vẫn nói với cô rằng bệnh của ông đã vô phương cứu chữa, đây chẳng phải đang tiêu hao những ngày cuối cùng trong sinh mệnh của ông sao.

“Đây là do Hạ lão gia không cho cho phép nói, nếu muốn làm thì đích thân lão gia sẽ nói, cho nên...” Bác sĩ cũng không còn cách nào, lúc trước khi ông nói chuyện này với ông ấy, Hạ lão gia đã không cho phép nói ra, việc phẫu thuật chỉ cần nói cho một người trong Hạ gia biết thì ông ấy còn sống sẽ cho phá tan cái bệnh viện này.

“Ba, người vì sao phải làm như vậy? Vì sao chứ?” Hàn Nhất Nhất thống khổ nhìn ba mình, “Chẳng lẽ người nhìn chúng con phải vì người lo lắng, người không đau lòng sao?”

“Thế nhưng ba nhìn thấy hai người các con, ba lại càng đau lòng hơn!” Hạ Trầm Bằng nhắm mắt lại, đây cũng là do ông không muốn làm phẫu thuật, bởi vì trong lòng ông luôn có dự cảm, hai đứa con này của ông sẽ chìm đắm trong vực thẳm, bởi vì trong người bọn họ là chảy cùng dòng máu.

Hàn Nhất Nhất ngồi xuống bên cạnh, nhin không được mà khóc rống lên.

“Con à, không cần như vậy...” Hạ Trầm Bằng vươn tay, kéo Hàn Nhất Nhất lại nói: “Các con đã lựa chọn, ba ba ngăn cản không được, thế nên ba ba lựa chọn, các con cũng đừng ngăn cản, cứ để ta ra đi là được rồi!”

Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất bị ý tứ trong lời của Hạ Trầm Bằng làm cho kinh sợ, bởi vì ông dùng chính sinh mệnh của mình buộc hai người họ phải lựa chọn, mà lựa chọn này của Hạ Trầm bằng vĩnh viễn là đối lập, thậm chí trong tâm thức của Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất cũng là như thế.

Bác sĩ ở bên cạnh lại thúc giục bọn họ thêm một lần nữa....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Giao ước

Edit: Huyenminhthuong

Beta: Pingki

Hạ Thiên Triệu cùng Hàn Nhất Nhất đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật, cả hai người đau đớn nhìn nhau, vừa mới đây, bọn họ đã thua hẳn rồi.

“Thiên Triệu, bây giờ chúng ta nói chuyện một lần nữa cho dứt khoát đi, không thể đổi ý!” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, có nhu tình mà cũng có đau đớn.

“Anh có thể chờ, bao lâu cũng được, anh không sợ!” Âm thanh của hắn khàn khàn lộ ra vẻ đau thương

“Không, em không cần anh chờ, em chỉ muốn anh sống thật tốt, khỏe mạnh vui vẻ mà sống thôi.” Tay cô không kiềm lòng được mà khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, đường cong cương nghị, bờ môi mỏng, còn có một đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, từng nếp nhăn, cô đều lưu luyến không buông tay.

Tay hắn phủ lên tay cô, đưa tay cô đưa tới bên môi mà hôn.

“Anh sẽ tiếp tục sống, khi nào em còn sống, thì anh cũng còn sống, tới khi em đi rồi anh cũng sẽ đi theo em” Hắn quật cường mà nhìn cô, ánh mắt quắc quật không hề rời đi.

*Ping ngưỡng mộ anh Triệu quá

“Thiên Triệu.....” Giọng cô khàn khàn, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đừng tới quyến rũ em, bởi vì chúng ta đã ước định rồi”

“Quyến rũ” lẫn nhau, Hạ Thiên Triệu chỉ nhìn cô, sợ rằng sau này không còn cơ hội, hắn phải nhớ lấy khuôn mặt này, nhớ thật kỹ, tạc vào trong đầu, khắc sâu trong lòng.

“Anh đồng ý với em, được không?” Cô giống như một đứa trẻ bốc đồng, phải nghe được hắn nói lời hứa hẹn, như vậy cô mới có thể an tâm, tận sâu nơi đáy lòng, cô lại càng thêm tự trách nồng đậm: “Tha thứ cho em, Thiên Triệu, bởi vì em đẩy tất cả sang cho anh, bắt anh phải đưa ra một lời cam đoan, bởi vì em sợ em làm không được!”

“Được, em muốn cái gì anh đều đồng ý với em!” Hắn nhẹ nhàng nói, đem cô kéo vào trong lòng mình, găt gao ôm lấy.

Cô ở trong ngực hắn, hưởng thụ chút ôn tồn săn sóc cuối cùng này, chờ cuộc phẫu thuật của ba kết thúc, hai người họ chỉ có thể là anh em. Bởi vì bọn họ đáp ứng Hạ Trầm Bằng, chỉ cần ông làm phẫu thuật, cô cùng Thiên Triệu cả đời này chính là huynh muội, tuyệt đối không vượt quá giới hạn này.

Hạ Trầm Bằng sau khi nghe họ hứa hẹn, mới đồng ý vào phòng mổ, ông sợ đi bắt họ làm vậy, đơn giản chỉ là vì ông thương hai người, không đành lòng nhìn bọn họ rơi vào vực sâu không quay đầu lại được.

.....

Uông Giai Vi lái xe, Uông Giai Trùng ngồi ở ghế phụ, hai người cùng đi tới trước bệnh viện.

“Uông Giai Trùng, mày không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tao!” Uông Giai Vi bức bối nói, từ ngày hôm qua cho tới bây giờ, phần hận trong mắt cô

ta chưa hề ngọt chút nào, Ông Giai Vi sờ dĩ chịu đựng Ông Giai Trùng là vì mẹ của cô ta vừa mới tự sát.

“Không làm chuyện gì thẹn với lòng, cô cần gì phải sợ tôi chứ?” Ông Giai Trùng lạnh nhạt đáp lời, ánh mắt vẫn sắc bén như trước

“Mày có ý gì?”

“Chính trong lòng cô rõ nhất, cần gì tôi phải nói toạc ra?” Ông Giai Trùng đối với chuyện mẹ mình tự vẫn, vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Ông Giai Vi đột nhiên bẻ tay lái, đưa chân đạp mạnh vào phanh, đem xe tấp vào bên lề đường, lớn tiếng quát vẫn Ông Giai Trùng: “Cái gì mà nói trong lòng tao rõ ràng? Tao nói cho mày biết, mấy ngày nay tao chưa hề tới bức bách mẹ mày, tuy rằng tao ghét hai mẹ con mày, nhưng cũng không đến mức đi bức chết bà ta”.

“Cô có cảm thấy chỉ có các người mới ép mẹ tôi phải tự sát hay không, này rất quan trọng sao? Cô cho rằng hai mẹ con các người có thể thoát khỏi trách nhiệm được sao? Ông Giai Vi, từ bé tới giờ, tự cô đi hỏi lương tâm mình một chút, cô và mẹ cô đã làm bao nhiêu chuyện thương tổn mẹ con tôi rồi, vì cái gì mà các người làm vậy? Vì cái gì mà các người lại độc ác như vậy? Mẹ tôi hiện tại không còn, các người không phải đang rất vui về sao?” Ông Giai Trùng không chút yếu thế phản kích.

“Là tao và mẹ tao hiếp đáp hai người, thế nhưng đây chẳng phải là do hai mẹ con mày tự tìm đến sao? Năm đó mẹ tao cứu mẹ mày, nhưng mẹ mày ngược lại lại đoạt lấy ba tao, cái gọi là thiện lương của mẹ mày đây sao? Đây là việc mẹ cô báo ân đó sao? Cứ cho là hiếp đáp cũng được, trả thù cũng được, nhưng không phải là do mẹ con tao giết mẹ mày, mà là do mẹ mày lương tâm thức dậy, cảm thấy thật có lỗi với mẹ tao cho nên mới tự sát!”

“Cô đang tự bao biện cho hành vi tội lỗi của mình sao? Mẹ tôi chính là bị các người bức chết!”

“Ông Giai Trùng, mày đừng có cố chấp như vậy được không? Mẹ mày đã chết, mẹ tao cũng không tốt hơn là bao, bà ấy đã trút bỏ hồng trần mà xuất gia đi tu, tao cũng không gặp được bà ấy nữa, mà ông già thì sao, ngày nào cũng ăn chơi đàng điếm cùng với đám đàn bà ở bên ngoài. Đây là Ông gia, đây là hai người mẹ của ta, mẹ mày và mẹ tao có ân oán, hai người chúng ta cũng có ân oán, hai người kia vừa thanh toán xong, còn của tao và mày mới chỉ bắt đầu thôi.” Ông Giai Vi nói thẳng ra một câu.

“Cô và mẹ cô giống nhau, vĩnh viễn đều ích kỉ và tàn nhẫn như vậy.” Về mặt Ông Giai Trùng âm lãnh, tất cả đều là khinh thường

“Ông Giai Trùng, mày đừng có mà hơi một tí là bày ra cái bộ mặt đó, sự thật đều đã rõ, tao nói lại cho mày hiểu, nếu năm đó mày không đoạt đi Thiên Cơ của tao, hai chúng ta cũng không đến mức thù hận như bây giờ, mày tưởng mày lương thiện cao thượng lắm sao? Mày TMD cũng chỉ như tao thôi, đều chảy một dòng máu của Ông Gia, đều là ích kỷ tàn nhẫn như nhau, mày còn dám nói mày chưa từng trả thù tao và mẹ tao sao? Mày dám nói mày gả cho Thiên Cơ năm đó là vì mày yêu anh ấy sao? Mày chẳng qua là diễn trò hay hơn, chuyện đã tới nước này rồi, không cần phải tiếp tục diễn trò nữa”.

Ông Giai Vi lạnh lùng đáp trả, một loạt chuyện xảy ra từ ngày đến Hạ gia rồi mất đi đứa bé, tiếp đó đến Hạ Thiên Cơ biến thành người thực vật, đến chuyện giữa Ông gia và Hạ gia, à bắt đầu dần dần nhìn thấu những toan tính này nọ trong lòng những người xung quanh.

“Tôi giả bộ với cô, còn cô thì thế nào? Hai ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, cô đừng nghĩ là cô thắng, chúng ta đến cuối cùng ai chết còn chưa biết đâu”

“Tao nhắc nhở này, ngày mai đã là ngày thứ ba, nếu đến lúc đó mày không chịu làm, tao đây sẽ không khách khí với mày nữa!” Ông Giai Vi hung hăng áp bức.

Ông Giai Trùng nhìn Ông Giai Vi, hai người bốn mắt trừng nhau, ai cũng xem người kia không thuận mắt, ánh mắt tràn đầy cừ hận.

.....

Khi mọi người trong Hạ gia đều đang tụ tập ngoài hành lang bệnh viện, từ phòng phẫu thuật truyền ra tin tức, cuối cùng cuộc phẫu thuật của Hạ Trầm Bằng đã thành công mỹ mãn.

Tin tức vừa truyền ra, có người vui mừng có người sầu thảm, người buồn chính là chị em nhà họ Ông, cứ như vậy, hai người bọn họ vốn đang ôm hy vọng lấy được phần di sản của nhà họ Hạ, nhưng hạ Trầm Bằng lại không chết, vậy thì số di sản này coi như tuột khỏi tay rồi.

Hàn Nhất Nhất cùng Hạ Thiên Triệu nhìn nhau mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại không nén được chua xót, nhưng dù đau đớn thế nào cũng đáng giá, dù sao ba cũng là người mà hai người họ thật sự yêu thương

Ông Giai Trùng nhìn hai người kia ăn ý, trong lòng không nhịn được một trận đau đớn, cảm giác như tất cả mọi người ai cũng phản bội cô ta (cho chết), thậm chí ngay cả mẹ cũng bỏ cô ta mà đi.

Sau ngày Hạ Trầm Bằng giải phẫu thành công, cũng chính là ngày cuối cùng trong kì hạn Ông Giai Vi đưa cho Ông Giai Trùng.

Ông Giai Vi nghĩ đến qua ngày hôm nay, à sẽ có được cuộc sống mới của mình, nhưng lại không nghĩ đến, buổi sáng ngày hôm nay, tất cả báo chí đều là tin tức về công ty Ông thị, điều này khiến Ông Giai Vi và Ông Giai Trùng đều kinh hồn bạt vía.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chương 179

Edit: Pingki

Chỉ trong một đêm, công ty Uông thị phá sản, khoản nợ lên tới 12 triệu, giám đốc của Uông thị là Uông Vạn Thiên sợ tội tự sát, thiếu gia của Uông thị cũng nói gót theo cha mà đi, ngay cả Uông phu nhân của Uông thị cũng lựa chọn cái chết tự sát theo chồng.

Tin tức chỉ mới hé ra trên mặt báo đã bị người nào đó mạnh tay phong tỏa lại.

Uông Giai Vi và Uông Giai Trùng mỗi người đều nhận được một cuộc điện thoại của người xa lạ, hơn nữa là nhận được cùng một lúc, giọng nói của đối phương dường như đã được xử lý trước, nghe như già nua mà ồm ồm.

"Uông Giai Trùng, phải không?"

"Đúng vậy, ông là ai?" Sau khi Uông Giai Trùng bắt máy, cô ta cảnh giác hỏi.

"Thảm án diệt môn của Uông thị, cô nhìn thấy rồi chứ?" giọng điệu của đối phương mang theo vẻ lạnh lẽo, nhưng vẫn chậm rãi mà ồm ồm.

"Ông là ai? Uông thị thì có liên quan gì tới ông?" Bàn tay giữ điện thoại của Uông Giai Trùng hơi run rẩy, mà tâm tình cũng càng ngày càng căng thẳng khẩn trương hơn.

"Tôi chính là người đứng sau thao túng hết thảy những màn này, Uông thị chỉ có thể được một người sống sót, những người khác đều phải chết! Cô đừng quên, cô là Uông Giai Trùng, đứa con gái thứ hai của Uông Vạn Thiên!"

"Rốt cục thì ông là ai? Tại sao lại đối với gia đình chúng tôi như vậy? Chúng tôi kết thù kết oán gì với ông sao?" Uông Giai Trùng lớn tiếng hỏi.

"Tôi lặp lại một lần nữa, cô là người của Uông gia, mà Uông gia các người chỉ có thể được phép một người sống sót, hoặc là cô, hoặc là chị của cô Uông Giai Vi, cô có thể lựa chọn cách giết chết chị mình, như vậy thì cô có thể sống, đương nhiên, tôi cam đoan, chị của cô cũng sẽ nhận được một cú điện thoại tương tự thế này, nếu các người thông đồng, như vậy tôi có thể nói cho cô biết, Uông gia một người cũng đừng hòng còn sống trên đời này".

"Ông dựa vào cái gì để làm? Đừng quên, tôi là Nhị thiếu phu nhân của Hạ gia, nếu ông dám động đến tôi, cũng chính là động vào người của Hạ gia!" Uông Giai Trùng bình tĩnh mà đáp lại, nhưng mồ hôi lại tuôn ra ướt đầm cả trán.

"Dựa vào cái gì à? Cô cho rằng là ba ba cô vì phá sản mới tự sát sao? Cô cho rằng người anh trai cùng cha khác mẹ kia của cô cũng là tự sát sao? Còn có Uông phu nhân nữa? Tôi có thể giết chết ba bà đó mà không để lại bất cứ dấu vết gì, cô có thể dựa đó mà biết năng lực của tôi ở mức nào".

"Ông vì cái gì phải làm như vậy? Uông gia chúng tôi kết thù chuốc oán gì với ông sao?" Nhìn Uông Giai Trùng cũng biết, ba cái chết trong Uông gia, cô ta tuyệt không thương tâm một chút nào, nhưng chuyện này lại dây dưa kéo lên cả người cô ta, cô ta nhất định phải biết rõ ràng đang xảy ra chuyện gì.

"Nhớ rõ, thời gian có hạn, cô và chị của cô ai xuống tay trước thì kẻ đó liền được sống!"

Uông Giai Trùng còn muốn hỏi tiếp nữa, nhưng đầu kia của điện thoại đã cắt đứt, truyền đến bên này chỉ còn những tiếng 'tút...tút...tút'.

Uông Giai Trùng vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, trong lòng bất an vô cùng, nếu đây là thật, như vậy, Uông Giai Vi lúc này chắc chắn cũng đang lên kế hoạch mà giết cô ta.

Nghĩ vậy, Uông Giai Trùng liền sợ hãi không thôi, "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi vẫn còn muốn sống, nhất định phải giết chết Uông Giai Vi, tôi còn muốn được sống, nhất định phải giết chết con ả kia..."

Uông Giai Trùng ở trong lòng hét lên này đến lần khác lắm lắm, nhưng làm sao cũng không tìm ra được cách nào hay.

"Uông Giai Vi cũng giống như mình sao? ả ta nhất định sẽ lựa chọn cách giết mình để được sống, mình chết, đối với ả chỉ có lợi, hơn nữa với ả bây giờ, mình chỉ có thể chết, bởi vì Uông gia đã không còn, ả chỉ còn lại duy nhất Hạ gia làm chỗ dựa, mà muốn chiếm được Hạ gia thì ả phải có được vị trí của mình" Uông Giai Trùng âm thầm lần lượt phân tích trong lòng. "Nếu vậy, ả sẽ chọn cách gì tới lấy mạng mình đây?"

Càng nghĩ càng đau đầu, càng nghĩ càng sợ hãi.

.....pingki.....

"Rầm rầm..." Tiếng đập cửa không ngừng vang lên.

Hàn Nhất Nhất dụi dụi hai mắt, mới ba giờ sáng, nhưng vẫn đứng lên đi mở cửa, đứng ở ngoài là Uông Giai Trùng đang mặc áo ngủ, tóc tai lộn xộn, sắc

mặt trắng bệch.

"Cậu làm sao vậy, Giai Trùng?" Hàn Nhất Nhất có chút lo lắng hỏi.

"Nhất Nhất, mình ngủ với cậu được không?" Cô ta chớp mắt, buồn bã nói.

"Cậu mau mau vào đây!" Hàn Nhất Nhất kéo cô ta đến bên giường mình, thân thiết hỏi han: "Đã trễ thế này, sao cậu còn chưa ngủ?"

"Nhất Nhất...", lời của cô ta mới vừa nói ra, nước mắt liền không cầm được mà rớt xuống, sau đó một phen nhào vào lòng Hàn Nhất Nhất, thấp giọng nức nở.

Hàn Nhất Nhất nhìn thấy Ưông Giai Trùng thương tâm như vậy, càng thêm lo lắng: "Giai Trùng, xảy ra chuyện gì? Chúng ta là chị em tốt, cậu cứ nói ra đi"

"Trong lòng mình rất khó chịu, mình nín nhịn đến mức muốn vỡ tung rồi" Cô ta cúi đầu nghẹn ngào.

"Làm sao vậy? Sao lại khó chịu?"

"Hôm nay mình từ bệnh viện trở về, bác sĩ nói cho mình biết, Thiên Cơ cả đời này có lẽ cũng không tỉnh lại được, mình phải làm sao bây giờ? Mình nên làm cái gì bây giờ?" Cô ta ở trong lòng Hàn Nhất Nhất khóc càng lớn hơn.

"Không có việc gì, cậu đừng lo lắng, nói không chừng sẽ có kỳ tích".

"Cậu không cần gạt mình, kỳ tích như vậy sẽ không xảy ra, cả đời này mình cũng không thể cùng Thiên Cơ sống hạnh phúc rồi".

Hàn Nhất Nhất biết, sống mà không thể bên nhau là thống khổ cỡ nào, "Mình hiểu, mình hiểu chứ! Nhưng chuyện đã thành như vậy, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, ít nhất cậu còn có thứ mà chờ mong, không phải sao?"

Ưông Giai Trùng còn có gì đó để mong đợi, mong Hạ Thiên Cơ có một ngày sẽ hồi tỉnh, mà cô và Hạ Thiên Triệu lại vĩnh viễn không có cơ hội mà chờ, bởi vì sự thật giữa hai người sẽ không bao giờ thay đổi được.

"Nhất Nhất, gần đây mình luôn cảm thấy thực khổ sở, đêm nào cũng nằm mơ thấy ác mộng, mình không còn cách nào để được ở cùng cậu nữa" Ưông Giai Trùng thút thít, nói ra mục đích cuối cùng của cô ta, nếu không nghĩ được biện pháp tốt nhất để giết chết Ưông Giai Vi thì cũng phải nghĩ ra cách nào để đề phòng ả ta tới giết mình.

"Đương nhiên có thể, cậu cứ ngủ đi, mình ngủ cùng cậu!" Hàn Nhất Nhất dịu dàng nói, sau đó giúp cô ta đắp chăn, yên lặng nằm xuống bên cạnh, an ủi, muốn cho cô ta một chút cảm giác an toàn tạm thời.

Hàn Nhất Nhất hoàn toàn không ngờ được, sở dĩ Ưông Giai Trùng đột nhiên lại trở nên thân thiết thế này với cô, không phải là do tuyệt vọng vì Hạ Thiên Cơ, mà là vì sự uy hiếp mà sát thủ hắc bang quốc tế mang đến cho cô ta.

Nguyên nhân Ưông thị rơi vào thảm án diệt vong như thế, là bởi vì đứa con trai duy nhất của Ưông Vạn Thiên là Ưông Khánh Vũ ở nước ngoài chơi bời với một người đàn bà, mà người đàn bà này lại là đàn bà dưới gối của lão Đại tổ chức hắc bang quốc tế kia, lão Đại giận dữ, quăng người đàn bà phản bội vào ổ của hai mươi tên đàn ông lăng nhục đến chết, cũng thế phải giết sạch cả nhà họ Ưông!

Sở dĩ không trực tiếp đi giết chết hai chị em nhà họ Ưông, quả thật là vì chút khúc mắc lo ngại với nhà họ Hạ, tuy rằng thế lực hắc bang của họ Hạ đã giải tán, nhưng tùy tiện động vào người của Hạ gia không phải là chuyện dễ dàng, mà chơi càng vui mới thích, hẳn cảm thấy để cho hai chị em nhà họ tàn sát lẫn nhau mới phần khích.

.....pinkie.....

Sáng sớm, Hàn Nhất Nhất liền rời giường chuẩn bị đến bệnh viện, cuộc giải phẫu của Hạ Trầm Bằng thực thành công, Hàn Nhất Nhất ngoại trừ thời gian ngủ ra, ngày nào cũng ở trong bệnh viện cùng Hạ Trầm Bằng.

Mà sáng sớm hôm nay, Ưông Giai Trùng cũng đi theo cô vào bệnh viện, tuy rằng cô có chút buồn bực, nhưng cuối cùng lại không hỏi điều gì, đi thăm bệnh tình của cha chồng, cũng là lẽ thường nên làm.

Mí mắt phải của Ưông Giai Trùng giật giật không ngừng, cảm giác giống như có chuyện không hay sắp xảy ra.

"Giai Trùng, sắc mặt cậu hình như không tốt lắm, có phải không thoải mái chỗ nào hay không?" Hàn Nhất Nhất nhìn thấy sắc mặt Ưông Giai Trùng tái nhợt lạ thường, không khỏi lo lắng hỏi han.

"Ah, không có việc gì! Có thể là do không nghỉ ngơi tốt ấy mà" Ánh mắt cô ta né tránh.

"Nếu mà là vì không nghỉ ngơi tốt, vậy cậu cứ về trước nghỉ ngơi đi, ba ba ở đây có mình chăm sóc là được rồi", Hàn Nhất Nhất là vì thân thể của cô ta không tốt nên lo lắng, đành đưa ra cự tuyệt.

"Cậu đi rồi, mình cũng ngủ không được, dạo này mình không biết làm sao nữa, mất ngủ trầm trọng, để mình đi với cậu đi, bằng không ở nhà mình sẽ

buồn chết mắt" Ông Giai Trùng miễn cưỡng bày ra nụ cười.

"Cũng được, vậy cậu tiện thể đi gặp bác sĩ khám cho mình luôn xem, nguyên nhân mất ngủ là do đâu, để tránh cho sau này luôn" Nói xong, Hàn Nhất Nhất chủ động kéo tay cô ta đi vào bệnh viện, tự nhiên như thế, thân mật như thế, giống như lúc hai người còn nhỏ vậy.

Ông Giai Trùng đột nhiên có một loại ảo giác, hai người họ tay trong tay thế này giống như quay về thời bé, về lúc chưa xuất hiện anh em họ Hạ, cô ta vẫn là nhị tiểu thư thất sủng của Ông gia, cô ấy vẫn là con gái của người hầu, thành tích của hai người đều rất tốt, tình cảm khăng khít vô cùng, có bí mật gì cũng chia sẻ cho nhau....

Nhưng mà hiện tại, cô ta đã thay đổi, bắt đầu từ khi nào? Ông Giai Trùng nhớ lại, Hàn Nhất Nhất bắt chợt ngừng đầu lên mỉm cười với cô ta, thực quen thuộc, lại xinh đẹp lạ thường.

"Nhất Nhất, cậu bây giờ thật xinh đẹp!" Ông Giai Trùng chợt thốt lên.

"Giai Trùng, thực xin lỗi, trước kia sở dĩ mình không để lộ diện mạo thật, là bởi vì mẹ mình không muốn mình sau này bị đàn ông lừa gạt, kỳ thật bây giờ giấu lại, phụ nữ xinh đẹp là chuyện tốt, nhưng quan trọng hơn là người đó là người tốt hay xấu, loại người nào đáng được yêu, loại người không đáng được yêu, điều này so với xinh đẹp quan trọng hơn rất nhiều"

"Nhất Nhất, cậu có thể nói cho mình biết người như thế nào mới đáng được yêu hay không?"

"Kỳ thật rất nhiều người đáng giá được chúng ta yêu thương, đặc biệt là những người thân bên cạnh, còn có bạn bè, bạn bè của mình không nhiều lắm, mà cậu, chính là người bạn tốt nhất của mình". Hàn Nhất Nhất nắm chặt lấy tay Ông Giai Trùng, ngừng đầu mỉm cười với cô ta, "Cậu chính là người bạn đáng giá được mình yêu thương, còn nhớ hồi chúng ta còn bé không? Chị cậu rất thích khi dễ chúng ta, cậu luôn che chở cho mình, khi đó, mình chỉ biết cậu chính là người bạn mà cả đời này mình muốn dùng tấm lòng chân thật nhất để đối đãi".

Hàn Nhất Nhất hy vọng Ông Giai Trùng có thể hiểu được, cô vẫn luôn xem cô ta là bạn tốt nhất, còn đối với những chuyện xấu kia của cô ta, cô lựa chọn để mình mang tiếng oan, bởi vì ở một góc độ nào đó, cô có thể hiểu được một số chuyện khi cô ấy đứng ở vị trí nhị thiếu phu nhân của Hạ gia làm ra, tỷ như cô ấy làm hại Ông Giai Vi sảy thai.

Cô không vạch trần, hy vọng Giai Trùng có thể từ từ hiểu được, cô cũng hy vọng cô có thể giúp đỡ cho cô ấy chút gì.

"Nhất Nhất, kỳ thật rất nhiều chuyện cậu không biết, thực ra mình không đáng để cậu...."

"Cô gái ngốc này, đều đã làm mẹ người ta rồi, cái gì mà đáng hay không đáng, có một số việc mình không muốn biết quá nhiều, có một số việc mình biết hết nhưng không muốn nói ra mà thôi, nhưng ở trong lòng mình, Giai Trùng vẫn là một cô gái thiện lương, một cô gái có thể vì bạn của mình mà sẵn sàng chịu ủy khuất!" Hàn Nhất Nhất ngắt lời cô ta, đối với một vài chuyện đã xảy ra rồi, cô cảm thấy không nhất thiết phải lời ra phán xét ai đúng ai sai nữa.

"Nhất Nhất, thực ra mình vẫn có chuyện chưa nói cho cậu biết", Ông Giai Trùng nói khẽ, kéo tay của Nhất Nhất, ý muốn cô dừng bước lại.

Hàn Nhất Nhất vừa mới ngừng chân, đang định mở miệng hỏi cô ta, tiếng chuông điện thoại lại vang lên vào lúc này...

Ông Giai Trùng nhìn số điện thoại xa lạ, trong lòng cảnh giác cao độ, cô ta bày ra khuôn mặt tươi cười với Nhất Nhất, sau đó xoay người đi ra chỗ khác.

Hàn Nhất Nhất lớn tiếng kêu lên: "Giai Trùng!"

Ông Giai Trùng nghe tiếng quay đầu lại, nở một nụ cười thật rạng rỡ với cô, Hàn Nhất Nhất cảm thấy nụ cười này của cô ta so với bình thường đã đẹp thì giờ còn đẹp hơn mấy phần.

Hàn Nhất Nhất dùng tay ra hiệu một cái, nói cho Ông Giai Trùng, cô đi vào phòng bệnh của ba ba trước, Ông Giai Trùng gật đầu với cô ý bảo hiểu rồi.

Thấy Hàn Nhất Nhất đi vào bên trong, Ông Giai Trùng vội vàng ấn nút nghe, thấp giọng nói: "Alo"

"Mẹ...mẹ..." Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến một trận tiếng kêu khóc.

"Chính Dương... Chính Dương..." trái tim Ông Giai Trùng như bị móc ra khỏi ngực, lo lắng nói.

"Có phải rất nhớ con trai bảo bối của mày hay không?" Thanh âm mỉa mai hoặc một người đàn bà vang lên bên kia.

"Ông Giai Vi, cô đã làm gì Chính Dương?" Ông Giai Trùng vừa nghe đã biết ngay là tiếng của ả.

"Không làm gì, chẳng qua là Chính Dương nhớ mẹ, cho nên tao mới gọi điện thoại cho mày, tao nghĩ mày sẽ không yên được." Thanh âm của ả không nhanh không chậm.

"Ông Giai Vi, cô đừng làm vậy, tôi cảnh cáo cô, Hạ Chính Dương là đứa cháu trai duy nhất của Hạ gia, nếu nó xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng mong được sống tiếp!" Ông Giai Trùng uy hiếp ả, cô ta ngàn tính vạn tính, nhưng quả thực là đáng chết, cư nhiên quên mất còn con trai mình.

“Tao sẽ không để nó chết, nhưng nếu mày không đến, tao cũng không sợ cùng nó xuống hoàng tuyền đâu, tao nghĩ hẳn là mày cũng hiểu rồi!” Ông Giai Vi nói.

“Không, cô ở đâu? Bây giờ tôi sẽ đến ngay!” Ông Giai Trùng biết, người bị bức bách dồn đến đường cùng, có thể ngay cả mạng sống cũng không cần, huống chi, hiện tại mạng của Ông Giai Vi vốn đã không thuộc về cô ta, mà mạng của ả cũng không thuộc về bản thân ả.

“Số 77 đường XX, đi thẳng vào bên trong, đến phía cuối, mày sẽ nhìn thấy một cái kho hàng! Tao chỉ hạn cho mày 20 phút, nếu mày dám báo cảnh sát hoặc để cho những người khác trong Hạ gia biết, tao dám cam đoan với mày tao sẽ bắt thẳng con mày chết cùng một chỗ với tao!” Ông Giai Vi buông lời tàn nhẫn.

“Được, tôi lập tức đi.”

“Nghe đây, điện thoại của mày không được ngắt máy, mày phải giữ máy suốt cho tao, nếu tao không nghe thấy tiếng gì từ bên mày, thì tao cũng sẽ làm tương tự như thế với con mày, nếu mày không tin mày có thể thử xem.” Ông Giai Vi cười khẩy ở đầu điện thoại bên kia.

“Được. Tôi sẽ làm!” Ông Giai Trùng nghiêng răng đáp.

Cô ta lái xe một mình đi về phía trước, mà cô ta cho dù thở một cái, Ông Giai Vi cũng có thể nghe thấy rõ ràng, thời gian và điện thoại đều bị theo dõi, cô ta muốn cầu cứu cũng không có cách nào.

Trước lúc xuống xe, nhìn thấy tài xế taxi trước mặt, cô ta đột nhiên như nghĩ ra được điều gì, vội lục lọi trong xe tìm một cây bút viết lại số điện thoại của Hàn Nhất Nhất và tên mình lên một mảnh giấy giao cho người tài xế kia, một câu cũng không dám nói, vội vàng chạy đi.

Mặc cho tài xế taxi la lớn đằng sau, cô ta cũng không quay đầu lại, trong lòng không ngừng cầu nguyện người tài xế này sẽ vì mình mà gọi vào số điện thoại trong mảnh giấy, chỉ cần gọi vào số điện thoại này thôi, cô ta liền có cơ hội chiến thắng ả Ông Giai Vi.

.....

“Tôi tới rồi, cô ở đâu?” Ông Giai Trùng đi vào kho hàng, thế nhưng không thấy một người nào ở trong này hết, vô cùng hoảng loạn mà la lên.

“Tao thấy mày rồi!” Ông Giai Vi sau khi nói xong, điện thoại lập tức bị cúp.

Cửa kho hàng trong nháy mắt bị đóng lại, trong kho hàng tối tăm chỉ có duy nhất một bóng đèn mờ mờ treo lơ lửng.

“Ông Giai Vi, cô đi ra cho tôi! Đi ra!” Ông Giai Trùng lớn tiếng mà hét với bốn vách tường kho hàng.

“Kêu la cái gì! Âm ỉ muốn chết!” Ông Giai Vi giống như âm hồn, đột nhiên xuất hiện trước mặt Ông Giai Trùng.

“Con tôi đâu, Chính Dương ở đâu?” Ông Giai Trùng lớn tiếng mà chất vấn về chỗ của con trai.

“Ha ha... Ha ha...” Ông Giai Vi nhìn thấy bộ dạng cô ta lo lắng, lớn tiếng cười khoái chí.

“Cô đưa thằng bé ra đây cho tôi!” Ông Giai Trùng nghe được tiếng cười của ả, trong lòng cô ta càng thêm hoảng loạn.

“Mẹ... mẹ...” Đột nhiên, trong điện thoại cô ta vang lên thanh âm non nớt quen thuộc.

“Chính Dương... Chính Dương... Mẹ đến đây, mẹ ở chỗ này!” Ông Giai Trùng sau khi nghe thấy tiếng của Hạ Chính Dương bèn lớn tiếng gọi tên con trai, thế nhưng ngay sau đó cô ta liền phát hiện ra.

Một tiếng “mẹ” kia, là từ điện thoại trên người Ông Giai Vi truyền ra, chỉ là tiếng ghi âm lại của Hạ Chính Dương.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha... Cảm giác mắc bẫy có phải khó chịu lắm hay không? Ha ha...” Ông Giai Vi cười đến không kiềm chế được, hai tay ôm bụng.

“Ông Giai Vi, cô dám lừa tôi!” Ông Giai Trùng phát hiện mình bị ả dắt mũi.

“Đưa con vĩnh viễn là thứ vũ khí tốt nhất để lợi dụng người mẹ, chỉ cần để cho người mẹ nghe được tiếng của con mình thôi, toàn bộ tư tưởng sẽ bị bó buộc, không còn chút tình tào nào để đi phán đoán đúng hay sai, xem ra đạo lý này vẫn còn rất đúng với mày, ở trong này, tao thật sự muốn thay Chính Dương cảm ơn mày, bằng không mày cũng sẽ không dính bẫy nhanh như thế.”

Ông Giai Trùng vận sức đẩy mạnh Ông Giai Vi ra, sau đó rất nhanh chạy về phía cửa, thế nhưng Ông Giai Trùng cũng không hề ngờ tới được, Ông Giai Vi trước đó đã chuẩn bị đủ cho cô ta, cô ta đứng trước cửa, cửa còn chưa kịp mở ra, Ông Giai Vi đã đuổi theo ngay sau lưng rồi.

Đang lúc cô ta muốn kéo cánh cửa ra, một nhát dao không chút do dự cắm phập vào lưng cô ta từ đằng sau, thân thể của cô ta nháy mắt liền ngã gục.

Nhưng lúc này, điện thoại của cô ta vang lên, Ông Giai Vi vừa nghe đến tiếng điện thoại, bắt đầu hoảng loạn, lập tức rút con dao ra, lại hung hăng mà đâm thêm một nhát nữa, sau đó còn đá mạnh một cú, chiếc điện thoại di động đi đá văng ra chỗ khác.

Uông Giai Trùng phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, hai mắt trừng lên nhìn Uông Giai Vi.

“Uông Giai Trùng, việc này mày không nên trách tao, mày không chết thì tao phải chết! Muốn trách thì trách mày không đủ tàn nhẫn thôi!” Uông Giai Vi hung hăng trừng lại cô ta, trong mắt không hề sợ hãi.

Uông Giai Trùng nhìn thấy vẻ mặt Uông Giai Vi lúc này, cô ta chợt nhớ tới, lúc cô ta đâm Hạ phu nhân một nhát kia, lúc ấy trong lòng, trong mắt chỉ có lợi ích bản thân, hoàn toàn không biết sợ hãi.

“Chuyện xấu đã làm ra, không phải là không bị báo ứng, chẳng qua là thời gian chưa tới thôi!” Thời điểm Uông Giai Trùng lĩnh ngộ được, đã muộn rồi.

Uông Giai Vi chưa từ bỏ ý định, cuối cùng ở trên bụng của cô ta hung hăng đâm mạnh một nhát nữa, mới xoay người rời đi.

Uông Giai Trùng nhìn thấy di động, từng bước một bò đến, hy vọng có thể đem bí mật cuối cùng của cô ta nói cho Hàn Nhất Nhất, chỉ là cô ta mới bò được phân nửa đoạn đường, hai mắt trợn ngược, vĩnh viễn không nhắm lại được.

.....

Tang sự của Uông Giai Trùng còn chưa xong xuôi, thi thể Uông Giai Vi bị vứt bỏ nơi đồng không mông quạnh, rốt cục thì tổ chức hắc bang quốc tế cũng không hề buông tha cho ả, mà hẳn chẳng qua là chơi một trò chơi nho nhỏ mà thôi, bởi vì, hẳn đã thế hẳn sẽ không bỏ qua bất cứ kẻ nào của Uông gia.

“Ông chủ, Hạ Chính Dương cũng phải chết sao?” Một lão già quỳ gối trước mặt người đàn ông đeo mặt nạ.

“Không cần! Đàn bà với Hạ gia không có tác dụng gì, nhưng Hạ Chính Dương trước mắt là cháu duy nhất của Hạ gia, ta nắm đó nợ Hạ Thiên Triệu một mạng, Hạ Chính Dương này coi như là một mạng ta trả hẳn ta!” Người đàn ông phát tay áo, lão già liền chậm rãi rời đi.

Sau đó, liền có một người phụ nữ đi vào, không lâu sau đó từ bên trong truyền ra chính là tiếng gào khóc tê tâm liệt phế của người phụ nữ đó.

.....

Một tháng sau, Hạ Trảm Bằng xuất viện, Hàn Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch cùng Hạ Chính Dương bồi bên người ba ba không rời.

“Nhất Nhất, Lãnh Nghiêm đến đây! Chúng ta vừa mới chơi một ván cờ vậy, thắng nhóc đúng là này nhìn không ra, kỹ thuật chơi cờ không ngờ lại tỉ mỉ điều luyện như thế” Hạ Trảm Bằng khen không ngớt miệng rồi cười lớn.

Hàn Nhất Nhất mỉm cười nhìn bọn họ.

Lãnh Nghiêm vẫn một lòng theo đuổi cô như trước, anh thường xuyên đến Hạ gia, Hạ lão gia cũng luôn giúp đỡ Lãnh Nghiêm, khuyên cô chấp nhận tình yêu của anh, Hàn Nhất Nhất chỉ mỉm cười, lấy trăm mặ để làm câu trả lời cự tuyệt.

Thời gian càng về sau này, cô càng thích hồi tưởng lại trước kia, thích đắm chìm trong những chuyện trong quá khứ, nhớ tới từng li từng tí về cô cùng Hạ Thiên Triệu.

Lần đầu tiên cô ở sông bạc nhìn thấy hắn, hắn đem cô ném vào trong biệt thự của mình, nhốt một mạch cả mấy ngày trời, hắn gầy vò cô, nhưng hắn lại không ghét bỏ bộ dạng xấu xí của cô.

Bốn năm sau, bọn họ lại gặp lại, bộ dạng hắn đối xử với Tiểu Bạch, khi hắn làm việc, những ngày bọn họ cùng nhau diễn giả làm thật.

.....

Ba năm sau một buổi chiều nào đó, Lãnh Nghiêm cùng Hàn Nhất Nhất đi dạo trong hoa viên.

Lãnh Nghiêm nhìn ánh mặt trời chiếu xuống, cả người cô giống như ánh lên một vầng hào quang, đẹp đến mức như khiến trái tim anh muốn ngừng đập trong khoảnh khắc nhìn thấy.

“Lãnh Nghiêm!” Cô mỉm cười với anh, nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Nhất Nhất!” Anh đáp lại cô

“Em hôm nay hẹn anh, là muốn nói cho anh, đừng cố gắng đợi chờ em nữa, chúng ta không có khả năng!” Hàn Nhất Nhất nói thẳng, bởi vì cô không muốn Lãnh Nghiêm lãng phí thời gian vì cô.

“Anh không quan tâm, dù là cả đời này, anh cũng muốn chờ một ngày em nguyện ý gả cho anh!” Lãnh Nghiêm vẫn kiên trì với tâm nguyện chính mình, cho dù anh biết trong lòng cô vẫn còn bóng dáng Hạ Thiên Triệu, nhưng anh không quan tâm, anh tin tưởng thời gian sẽ dần dần hồi đáp anh những cố gắng này.

“Em sẽ không lập gia đình!” Hàn Nhất Nhất kiên quyết trả lời, cô đã quyết định, đời này sẽ sống vì quá khứ mà thôi.

“Em đừng ngốc nghếch nữa, cho dù em không lấy chồng, anh ta cũng sẽ lấy!” Lãnh Nghiêm khuyên nhủ.

“Anh ấy có cưới hay không là chuyện của anh ấy, em lấy chồng hay không là việc của em!” Hàn Nhất Nhất cố chấp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phủ kín vẻ quật cường.

“Nhất Nhất, em biết rõ đó là chuyện không thể, tại sao cứ phải cố chấp như vậy, tại sao cứ muốn một mình chịu đựng đau khổ này chứ, em có thể đem những đau khổ của em san sẻ chút một cho anh mà!” Nói xong, Lãnh Nghiêm tiến lên từng bước, nắm chặt hai bàn tay của cô.

“Vô ích thôi, san không được, em hy vọng anh có thể hiểu được, anh sau này đừng phí thời gian vì em nữa, em và anh không có khả năng, nếu anh cứ tiếp tục lãng phí thời gian cho em, sẽ chỉ làm em càng thêm áy náy cùng tự trách mà thôi, anhỡ lòng sao?” Hàn Nhất Nhất cảm thấy được, chỉ có thắng thần làm cho Lãnh Nghiêm bỏ mình, Lãnh Nghiêm mới có cơ hội bắt đầu lại lần nữa.

“Anh không đành lòng, thế nhưng em có có nghĩ tới anh hay không, nhìn em khó chịu, nhìn em khẳng khái một mực không chịu tình ngộ như vậy, lòng anh so với dao cắt còn khó chịu hơn!” Lãnh Nghiêm nghĩ đến thời gian sẽ làm phai nhòa đi tất cả, thế nhưng đã ba năm qua rồi, Hàn Nhất Nhất vẫn hoàn toàn không chấp nhận tình cảm của anh, ngoại trừ cự tuyệt vẫn là cự tuyệt.

“Lãnh Nghiêm, có đôi khi, quay đầu lại nhìn người bên cạnh anh, kỳ thật có người vẫn luôn một lòng chờ anh, tựa như anh chờ em!” Hàn Nhất Nhất mỉm cười nói, nhẹ nhàng mà gạt tay Lãnh Nghiêm ra: “Em tin Băng Băng sẽ là một cô gái thích hợp với anh, anh hãy thử bỏ thành kiến mà nhìn xem”

“Hàn Nhất Nhất, em không thích anh, cũng đừng đem anh giao cho người con gái khác!” Lãnh Nghiêm đột nhiên lớn tiếng nói, vẻ mặt tức giận, xoay người sai bước bỏ đi.

Hai người lại một lần chia tay trong buồn bã nữa. Hàn Nhất Nhất có chút tự trách, nhưng chung quy, đáp án trong lòng nói cho cô biết, cô không thể chấp nhận một người đàn ông nào khác, bao gồm Lãnh Nghiêm

.....

Giữa năm thứ tư

Hạ Vũ vẫn thường xuyên trở về thăm cô cùng Hạ Trầm Băng, tình cảm hai người từ ba năm trước đã trở nên rất tốt, thông qua Hạ Vũ, cô biết đến Hứa Ân Tịch, đó là một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều ánh mắt của cô ấy không thể nhìn thấy được, nhưng cũng không ảnh hưởng bọn họ trở thành bạn bè.

Mỗi lần chứng kiến ánh mắt muôn vàn yêu thương của Thân Tử Duệ dừng ở trên người Hứa Ân Tịch, cô đều cảm thấy thực hâm mộ, mà sau đó, cô lại càng thêm nhớ Hạ Thiên Triệu.

“Thiên Triệu, anh ở bên kia khỏe không?” Nhưng lời nói như thế này, cô chỉ dám nói trong lòng mình, bởi vì cô cùng Hạ Thiên Triệu đã ước hẹn, hai người sẽ không liên lạc với nhau, chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn mà chặt đứt thương nhớ, cũng có thể làm cho Hạ Trầm Băng bớt đau buồn.

Thời gian có thể làm phai nhạt đi cái nhìn mà mọi người dành cho họ. Thế nhưng đối với hai người bốn năm qua chẳng những không nhạt nhòa đi chút nào mà còn càng nhớ người kia hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Đại kết cục

Edit: Đô Rê Mun

Beta: Pingki

“Hạ thiếu, anh khẳng định hiện tại sẽ quay về thành phố F sao?” A Toàn một bên căng thẳng hỏi, phải biết rằng bốn năm qua, Hạ thiếu chưa về qua nhà lấy một lần nào, người Hạ gia thỉnh thoảng cũng qua bên này gặp hân, nhưng những người đến đây cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy mặt Hàn Nhất Nhất.

Từ sau khi Hạ thiếu nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ hơn hai tiếng trước, đột nhiên quyết định muốn quay về thành phố F ngay, hơn nữa còn gấp gáp đến mức không kịp đợi mà bắt hân đi chuẩn bị phi cơ riêng.

“Ngay lập tức, lập tức!” Hạ thiếu nóng lòng mà cấp bách.

Bốn năm, cho dù mỗi lần ăn lần trước ở ngay thành phố F, hân cũng không dám quay về Hạ gia, bởi vì hân sợ nhìn thấy Hàn Nhất Nhất, sau khi nhìn thấy cô, hân càng sợ chính mình không thể kiềm chế được, từng ngày từng đêm thương nhớ, bức hân như chặt đứt hơi thở của hân vậy.

Thời còn trẻ, hân từng cười nhạo Trữ Dịch si tình với một người phụ nữ, khi hân nhìn thấy hai người anh em tốt nhất của mình là Trữ Dịch cùng Thân Tử

Dù vì tranh đoạt một người phụ nữ mà ra tay với nhau, hẳn cảm thấy bọn họ thật nực cười, việc đem một người phụ nữ ra cung chiều như thế đối với hắn mà nói quả thực là không có khả năng.

Thế nhưng sau khi hắn gặp được Hàn Nhất Nhất, tất cả mọi chuyện đều thay đổi, hắn mới hiểu được, nhiều năm như vậy, hắn không biết quý trọng tình cảm chẳng qua là bởi vì hắn còn chưa gặp được một nửa kia của mình, một khi gặp được rồi, liền chính là vạn kiếp bất phục.

“Nhất Nhất... Nhất Nhất...” Trong lòng hắn một lần lại một lần gọi tên của cô, hắn muốn gặp cô, hắn muốn nhìn thấy cô ngay lúc này, nói cho cô biết, hắn có bao nhiêu nhớ cô.

Hàn Nhất Nhất ngồi ở trong vườn nhỏ, bàn tay gõ bàn phím không ngừng vang lên tiếng lách cách, nghiêm túc như vậy, chăm chú như vậy.

Tiểu Bạch ngồi xổm ở dưới chân của cô, đột nhiên không hiểu sao lại sủa loạn cả lên.

“Tiểu Bạch, nghe lời! Đừng ầm ĩ nữa!” Hàn Nhất Nhất khẽ nói, ánh mắt lại vẫn như trước không rời màn hình máy tính.

“Gâu... Gâu...” Tiểu Bạch cũng không nghe lời cô, kêu to như trước, thậm chí còn càng ngày càng lớn hơn.

Hàn Nhất Nhất bất đắc dĩ, đành phải nhìn về phía Tiểu Bạch sủa loạn, nhưng chỉ vô tình liếc mắt một cái, toàn thân cô liền cứng đờ, hắn đứng cách cô chỉ hơn một thước, còn đang đi về phía cô bên này.

“Em có phải đang nằm mơ hay không? Có phải đang hoa mắt hay không? Phải chăng vì quá nhập tâm vào bài viết của mình nên mới thế này?” Hàn Nhất Nhất không ngừng suy nghĩ, cô sợ chỉ là ảo giác, cô cũng càng tin là ảo giác, bởi vì chuyện như thế này không phải chỉ mới xảy ra một, hai lần, mỗi lần cô kinh hãi mà chạy đến, nhưng cuối cùng lại phát hiện không có bất cứ một thứ gì.

Thế nhưng, tại sao? Giờ phút này cô lại cảm giác rõ ràng như thế, hắn từng bước một tới gần cô.

Cô tròn tròn đôi mắt ngập đầy nghi hoặc, cô còn không kịp suy nghĩ nhiều, thân thể đã bị một vòng tay mạnh mẽ mà hữu lực ôm vào lòng, hung hăng siết chặt.

“Đây là sự thật sao?” Cô cúi đầu nói khẽ.

“Đồ ngốc, đây là sự thật, đây là sự thật!” Hạ Thiên Triệu dùng sức cắn bả vai của cô.

“A... Đau...” Hàn Nhất Nhất bản năng hét lớn.

Vốn dĩ chỉ là tiếng kêu to vô tình thốt ra, lại làm cho vật biểu tượng nam giới của người nào đó bị đè nén quá lâu ngày trong nháy mắt trương đại, hắn bất chấp tất cả, một phen bế Hàn Nhất Nhất lên.

“A... Anh điên rồi... Mau buông em xuống!” Hàn Nhất Nhất sợ hãi kêu kên

Hạ Thiên Triệu lại cười lớn ôm lấy cô một hơi chạy như điên, mà Hạ gia hôm nay không hiểu sao lại trở nên yên tĩnh vô cùng.

Thăng một mạch, Hạ Thiên Triệu chạy như điên tới cửa, đẩy cửa phòng ra, bá đạo đem cô ném ở trên giường, như sói đói nhảy lên cùng.

“Anh là ai? Anh tại sao lại xuất hiện ở trong này?” Hàn Nhất Nhất bị mọi thứ bất ngờ này hoàn toàn mất phương hướng, chỉ cảm thấy mọi chuyện quá mức nhanh chóng.

“Trước tiên đừng hỏi anh là ai?” Hắn khẽ nói, hô hấp nặng nề nóng bỏng, khiến gương mặt cô cũng ửng hồng.

Hắn bá đạo hôn lên môi cô, đem toàn bộ lời của cô nuốt vào trong bụng, dùng sức mút vào hương thơm của Nhất Nhất.

“Ừm... ừm...” Hai tay Hàn Nhất Nhất dùng sức đâm thùm thụp vào ngực hắn, lại bị một thân thể cứng như thép kìm chặt, một chút cũng không nhúc nhích được.

“Nói cho tôi biết, anh là ai?” Hàn Nhất Nhất thờ hồn hên, vận hết sức ôm lấy đầu của hắn, không cho hắn hôn tiếp. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, nhưng cô không thể tin được.

“Đồ ngốc! Em thực đúng là một cái đầu heo đại ngốc!” Đầu của hắn đột nhiên dùng sức cụng mạnh vào trán cô.

Hàn Nhất Nhất chỉ cảm thấy một trận choáng váng, trước mặt hiện lên vô số sao vàng lấp lánh, ngay tiếp theo, thân thể của cô hoàn toàn trầm luân dưới thân hắn, một lần lại một lần bị đòi lấy.

“A... Không muốn nữa...” Sắc mặt Hàn Nhất Nhất thẹn thùng, khẽ nói mà cầu xin tha thứ, đây đã là lần thứ tư, hắn dường như không hề muốn dừng lại, hết lần này đến lần khác muốn cô.

“Mấy năm nay, em nợ anh, anh phải đòi lại, anh muốn em... còn muốn nữa...” Thân thể hắn tựa như không biết mệt mỏi, càn rỡ mà khao cầu.

“Thiên Triệu, chúng ta có phải điên rồi hay không?” Hàn Nhất Nhất nhìn người đàn ông ở trên người cô ngay tại giờ phút này, cô cảm giác có lẽ mình hẳn là đang ở trong mộng đi, chỉ có ở trong mộng mới có thể xuất hiện chuyện như vậy.

“Em, có nhớ anh không?” Hạ Thiên Triệu cắn vành tai của cô, dùng đầu cọ xát lên cổ cô.

“Thiên Triệu... Thiên Triệu... Chúng ta đã nói...” Hàn Nhất Nhất nâng đầu của hắn lên, hy vọng hắn có thể tỉnh táo một chút.

“Biết tại sao hôm nay Hạ gia lại yên tĩnh như vậy không?” Hạ Thiên Triệu búng nhẹ lên chóp mũi của cô.

Hàn Nhất Nhất quả thật cảm thấy có chút bất ngờ, Hạ Trầm Bằng mấy giờ trước đột nhiên nói muốn đi thăm người bạn cũ, mang theo Hạ Chính Dương cùng mấy người hầu, còn mấy người hầu khác cũng không biết chạy đi đâu.

“Bởi vì là anh sắp xếp, cha biết anh muốn trở về, ông liền lập tức đồng ý cho chúng ta không gian riêng!” Hạ Thiên Triệu cười xấu xa nhìn cô, mãi đến giờ phút này, hắn cũng hiểu được hắt thấy những chuyện này tựa như trong mộng, mà hắn hết lần này đến lần khác muốn cô, hắn vẫn chưa định thần lại được, dường như sợ hãi giây tiếp theo cô sẽ biến mất không chút dấu vết gì.

“Ba ba sao có thể đáp ứng cho anh chứ?” Trong lòng Hàn Nhất Nhất rất hiểu, nếu ba không phản đối hai người thì lúc trước ông ấy tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng mình ra để ép họ.

“Việc này...” Hắn nhìn cô, vỗ về mặt của cô: “Nhất Nhất, anh thật sự rất nhớ em!”

“Không, anh không nên quyến rũ em...” Hàn Nhất Nhất vội vàng nhắm mắt lại. Nhưng tim đập lại đang đập loạn nhịp liên hồi.

“Anh muốn em mở mắt ra, nhìn anh!” Hạ Thiên Triệu ra lệnh nói.

“Không.....” Cô từ từ nhắm hai mắt, cự tuyệt hắn.

“Vậy thì anh sẽ đi!” Hắn đột nhiên thốt ra một thanh âm bi thương, sau đó thân thể hắn từ trong thân thể cô rời đi, muốn đứng dậy.

“Không... Không được...” Hàn Nhất Nhất mở bừng mắt ra, cho dù là đi, cũng phải để cô nhìn hắn cho thoả mắt đã.

“Anh biết em sẽ luyến tiếc anh mà!” Hắn lại đem cô ôm vào trong ngực mình.

“Hạ Thiên Triệu, anh là đồ khốn!” Cô dùng sức đẩy hắn ra, đột nhiên lớn tiếng khóc oà.

“Nhất Nhất...” Hắn gắt gao ôm cô. “Đừng khóc, sau này anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, chúng ta vĩnh viễn cũng không xa nhau!”

“Không thể nào!”

“Đồ ngốc, anh trở về chính là muốn nói cho em, anh không đi, hơn nữa ba ba cũng sẽ chấp nhận hai chúng ta kết hôn!” Hạ Thiên Triệu ở trên miệng cô đang mở lớn dùng sức mút vào.

Hàn Nhất Nhất kinh ngạc, néo mạnh hắn một cái “Mau nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Nhất Nhất nhạy cảm phát hiện ra trong này nhất định có uẩn khúc gì.

“Được rồi, anh không giằng vò em nữa, lập tức nói cho em đây!” Hắn dán chặt vào cô, ở bên tai cô nói: “Thực ra, chúng ta không phải anh em!”

Hàn Nhất Nhất sau khi nghe nói lại một lần nữa kinh ngạc há hốc miệng.

“Nhìn em kìa, anh nói chính là sự thật, anh vốn không phải con ruột của ba, anh chỉ là một cô nhi mà mẹ đã ôm từ trong cô nhi viện về!”

Nhìn thấy cô không muốn tin như trước, Hạ Thiên Triệu đành phải đem chuyện mấy cuộc điện thoại kia ra nói cho cô.

Lúc đầu, ở hơn ba mươi năm trước, Hạ phu nhân đang còn trẻ, bà mang thai đứa con đầu, thời điểm cách ngày sinh dự tính chỉ còn hai tháng, vì Hạ Trầm Bằng với người trong bang có xung đột, sợ nguy hiểm cho vợ con, liền lên lút đưa Hạ phu nhân đáp máy bay đi tìm nương tựa ở chỗ em của Hạ phu nhân lúc ấy đang du học ở Anh Quốc.

Tất cả hành động rất kín đáo, mọi việc đều rất thuận lợi, ngày thứ mười ở Anh Quốc, Hạ phu nhân không may bị ngã từ trên lầu xuống, đứa nhỏ chết trong bụng, mà bà cũng suốt đời không thể có con được nữa.

Nhưng Hạ phu nhân giấu diếm tất cả chuyện này, bởi vì bà biết nếu không có đứa nhỏ kia, tương lai ở Hạ gia tuyệt đối không thể nào mà sống yên thân được, Hạ lão phu nhân tuyệt đối sẽ không cho phép Hạ gia không có con cháu nối dõi.

Cũng chính tại thời điểm ấy, Hạ phu nhân mua chuộc được bác sĩ, làm bụng giả lớn như cũ, sau đó ra lệnh cho em gái bí mật tìm kiếm bé trai tin cậy, cùng lúc, một người Trung Quốc cùng học với em gái Hạ phu nhân chưa kết hôn đã sinh ra một đứa bé trai Trung Quốc, nhưng không có khả năng nuôi nấng đành giao cho cô nhi viện, em gái Hạ phu nhân nhân cơ hội bé đứa nhỏ từ cô nhi viện rồi rời đi.

Bí mật này, em gái Hạ phu nhân vẫn giúp bà giữ, cho dù Hạ phu nhân qua đời, bà cũng chưa từng nói ra, bởi vì bà cảm thấy áy náy với bạn học, đó là người bạn tốt của bà, đến khi người bạn học kia qua đời, bà mới biết được người bạn học vẫn nhớ mãi không quên đứa bé mà mình đã vứt bỏ kia, cho nên bà quyết định bảo Thiên Triệu đến gặp bà ấy, bà quyết định đó là nói ra sự thật

.....

Hàn Nhất Nhất sau khi nghe xong, vận sức mạnh mẽ ấn Hạ Thiên Triệu xuống, chủ động hôn lên, nhiệt tình mà mãnh liệt dán chặt vào hân, hai tay gắt gao ôm chặt lấy thân thể Hạ Thiên Triệu.

Hạ Thiên Triệu cố gắng phối hợp với cô, lần đầu tiên cô chủ động với hân, đặt hân ở dưới người, dùng hành động của chính mình nói cho hân biết, mấy năm nay, cô nhớ hân, nhớ tất cả mọi thứ về hân.

Một trường ca tình yêu hạnh phúc, từ đây mà kéo dài mãi mãi. ...

-----TOÀN VĂN HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.